

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów

w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1900.

W Wiedniu.

Z cesarsko-królewskiej drukarni nadwornej i rządowej.

1900.

GRACOVENSIS
UNIV. INIV. IAGELL.
BIBLIOTHECA

Pierwszy Skorowidz.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń w Dzienniku ustaw państwa w roku 1900 ogłoszonych.

Data ustawy, patentu , lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1897 21. stycznia	Umowa pomiędzy Austrią i Węgrami a Hiszpanią w przedmiocie wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów	117	221
1899 23. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej, którem podaje się do wiadomości zamieszczenie zawodowej wyższej Szkoły elektrotechniki, istniejącej w c. k. Muzeum przemysłowym technologicznem w Wiedniu, w spisie zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej	13	21
15. grudnia	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Tannwaldu do Grünthalu . . .	2	3
30.	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i kolei żelaznych, dotyczące się wykonania §. 13go części III rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, dozwalającego przyjmowania w c. k. kasach austriackich kolei państwa środków płatniczych nie na walutę koronową opiewających	1	1
30.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się wymierzania należności od przeniesień majątku z powodu śmierci w razie istnienia małżeńskiej wspólności całego majątku na przypadek śmierci	3	6
1900 2. stycznia	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 261, o zniesieniu stępla gazetowego i kalendarzowego	4	6
5.	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu, dotyczące się ustanowienia dla dziekanatów stołecznego i rezydencyonalnego miasta Wiednia kwoty za sprawowanie urzędu dziekańskiego, która w wyjąwach przychodu lokalnego pasterzy duchownych, do użytkania uzupełnienia kongruy uprawnionych, jakie stosownie do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, mają być podawane, będzie za pozycję wydatkową uznawana	14	21
6.	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem objaśnia się oznaczenie „Sakcharyna“, użyte w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, 51 i 52 i podaje się do wiadomości zmianę rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 50	5	9

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
11. stycznia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa przeworskiego w Galicyi, jakoteż o zmianie w skutek tego potrzebnej w okręgu szacunkowym łańcuckim	7	19
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu przykomorka na gościńcu selbskim pod Asch na delegację komory głównej w Asch	8	20
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu przykomorka na linii cłowej pod Kozaczówką	9	20
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Mostu na Leutensdorf Górny do Johnsdorfu, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności	15	22
13. „	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące się czynności obrotowych, które urzędy podatkowe (kasy skarbowe) załatwiać mają jako urzędy depozytowe	6	11
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu w Dolegni Delegacyi komory	10	20
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o poruczeniu posterunkowi awizacyjnemu w Łązku w Galicyi czynności komory pomocniczej II. klasy	22	37
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej parową wązko-torową od stacyi Góra Isel kolei lokalnej Innsbruck—Hall w Tyrolu do Igls	18	33
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu Delegacyi komory głównej bielskiej w dworcu kolejowym w Dziedzicach na samoistną komorę główną II. klasy	19	35
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem podają się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, a względnie do Dodatku VI. do tegoż Porządku (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 12. sierpnia 1879, Dz. u. p. Nr. 106)	16	24
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się ustanowienia c. k. składów sprzedaży soli w Cylei i Lublanie, tudzież niżenia ceny soli kuchennej w c. k. urzędzie sprzedaży soli w Tryeście	11	20
19. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem zmienia się ustęp pierwszy §. 11go rozporządzenia z dnia 5. grudnia 1884, Dz. u. p. Nr. 188, dotyczącego się rybołóstwa morskiego	12	20
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju mineralnego rafinowanego o gęstości poniżej 770 stopni do popędu motorów	20	36
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące się wydania nowego statutu dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego	17	25
24. „	Traktat pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Włochami, dotyczący się kolei łączącej od Cervignano do S. Giorgio di Nogaro	146	367
31. „	Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych, którem na dalsze pięciolecie ogranicza się sądownictwo c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie i przenosi się częściowo to sądownictwo na trybunały mieszane tamże istniejące	21	36

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
- 1900			
3. lutego	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych	27	48
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesji na sieć kolei małych o szlaku normalnym w Bernie i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności	28	58
5. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące się ubezpieczenia sług przewozowych i pomocników sług, z funduszów państwa wynagradzanych, na wypadek choroby	23	87
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się wyjątkowego poterninowego ściągania przez c. k. kasy państwa monet zdawkowych srebrnych na 20, 10 i 5 c. wal. austr. rozporządzeniami z dnia 23. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 125 i z dnia 18. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 192 wywołanych i już wyrugowanych	24	89
10. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od przystanka kolei schneeberskiej przy zakładzie pirotechnicznym do stacji w Sollenau c. k. uprzyw. kolei żelaznej Wiedeń—Aspang	30	57
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zmianie nazwy Delegacji królewsko węgierskiej komory głównej budapeszteńskiej w królewsko węgierskim Urzędzie doręczeń pocztowych	31	60
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się poterninowego ściągania monet zdawkowych miedzianych po 1 i 1/2 c. wal. austr. i postępowania z niemi w kasach	25	89
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o zarządzeniu w przedmiocie umundurowania funkcjonariuszów kolei małych (trzeciorzędnych)	29	56
14. „	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego dolno-austriackiego	26	41
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego w Wysokiej do okręgu Sądu powiatowego strzyzowskiego w Galicyi	32	60
17. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Sinczej Wsi do Żeleźnej Kapli	35	63
18. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące się uwiadomienia sądu krajowego wyższego o wyznaczeniu zastępcy ubogich do postępowania apellacyjnego	33	60
21. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się emisji nowych znaczków opłaty statystycznej z oznaczeniem wartości w walucie koronowej, tudzież dalszego używania i wymiany dotychczasowych znaczków opłaty na walutę austriacką opiewających, do celów statystyki handlu zagranicznego na obszarze cłowym austriacko-węgierskim	34	61
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się urzędowego wytłaczania znaczków stęplowych	36	69
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o zmianie w gronie koncesjonariuszów kolei lokalnej Tirschnitz—Wildstein—Schönbach	37	71
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zaprowadzenia waluty koronowej jako wyłącznej waluty krajowej w rozmaitych zakładach i stowarzyszeniach	63	101

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
28. lutego	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu komory głównej II. klasy w Czeskiej Lipie na komorę główną I. klasy a komory pomocniczej I. klasy w Kraślicach na komorę główną II. klasy	38	71
28. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na kolei lokalnej od Piły do Jaworzna	39	71
28. "	Obwieszczenie Ministerstwa wyznań i oświaty o postanowieniu dodatkowem do §. 22 ustawy kościoła ewangelickiego z dnia 9. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 4 z r. 1892, tyżącym się pociągania wyznawców wiary ewangelickiej w okręgu ewangelickiego zboru kościelnego, przypisaniu podatku gruntowego lub budynkowego podlegających a poza okręgiem tego zboru zamieszkałych, do płacenia datków na zakłady ewangelickie wyznaniowe, szkolne i dobroczynne	40	71
1. marca	Ustawa, którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w kraju Vorarlbergu wydają się niektóre odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należnościach a zaprowadzają się ograniczenia co do dzielenia budynków na części materyalne	44	77
5. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu w Jablonecu Komory głównej II. klasy	46	83
8. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się zmiany warunków do sprowadzania surowego ciężkiego oleju mineralnego wyrobu rumuńskiego za opłatą cła zniżonego	41	72
8. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, tyżące się wypuszczenia w obieg pięciokoronówek waluty koronowej	42	73
8. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości rysunki monet srebrnych po pięć koron stępla austriackiego i stępla węgierskiego, które mają być wybite	43	73
8. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu skończenia budowy szlaków małej kolei w Jablonecu i okolicy nie będących jeszcze w ruchu	47	83
9. "	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, tyżące się oceniania wartości kosztowności składanych w sądzie w postępowaniu egzekucyjnem i konkursowem	48	83
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się ustanowienia stopy tary dla wysokości salmiakowego w wagonach cysternowych	49	84
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się postępowania ze względu na cło z olejem rącznikowym żółtym i zielonkowatym w beczkach	50	85
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się poddawania oczeniu elektrod	51	85
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem bielizna	52	85
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu o postępowaniu ze względu na cło ze smołą z mazi z węgla brunatnego i ze smołą z oleju ziemnego (smołą naftową)	53	86
10. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyżące się uzupełnienia postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Towary kuśnierskie“	54	86

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
10. marca	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się postępowania ze względu na cło z sztucznym węglanem barowym, jakoteż z barytą żrącą (wodnikiem barowym, wodotlenkiem barowym, wodnikiem tlenku barowego)	55	86
10. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Brzeclawy do granicy krajowej	60	97
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą	56	89
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej (systemu Richardsona) wyrabianej przez firmę W. & T. Avery, Limited w Birminghamie	57	90
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171	58	91
15. „	Ustawa, którą przedłuża się na rok 1900 okres ważności postanowienia co do wielkości kontyngentów rekruckich i pozwala się na ich pobór	45	81
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące się uzupełnienia siódmego wydania farmakopei austriackiej z r. 1889	61	99
19. „	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno- i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krańskiego, bukowiańskiego, morawskiego, śląskiego, tyrolskiego, goryckiego i gradyskiego, tudzież vorarlberskiego	59	95
21. „	Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu, dotyczące się losowania asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców występujących po dwóch pierwszych latach urzędowania tego sądu	62	99
28. „	Ustawa o zezwalaniu na ułatwienia przy spłacaniu zaliczek państwa z powodu niedostatku udzielonych i na odpisywanie takich zaliczek	65	103
29. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się uchylenia zakazów przywozu i przewozu wydanych co do Egiptu i Portugalii rozporządzeniami z dnia 6. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 99 i z dnia 31. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 170	64	102
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o kilku zmianach w §. 2 statutu dla Rady kolejowej państwa	66	104
30. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące się urządzenia egzaminów rządowych i szczególnych w szkołach głównych technicznych	73	125
31. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Zadniego Trzebania do Lochowic	70	107
1. kwietnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o poruczeniu Urzędowi płatniczemu krajowemu w Salzburgu czynności wyciskania znaczków sęplowych	67	105
2. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się rozróżniania otrąb od mąki ze względu na taryfę cłową	68	105
2. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa, dotyczące się używania surogatów zamiast chmielu do wyrobu piwa	69	106

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
5. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu, którem zabrania się wprowadzania proszku Dra K. Schiffmanna przeciw astmie .	78	137
8. „	Ustawa o uwolnieniu pożyczki, którą miasto Wiedeń na zasadzie ustawy krajowej z dnia 22. września 1899, Dz. u. kr. Nr. 54, ma zaciągnąć w sumie 30 milionów koron, od należności stęplowych i bezpośrednich, tudzież o używaniu obligacyi tej pożyczki do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	71	113
9. „	Dodatek trzeci do Przepisu wykonawczego tyczącego się rozdziału II. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o podatkach osobistych bezpośrednich	72	113
9. „	Ustawa, którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższenia podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawą z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 122, do końca roku 1899 przedłużone	74	185
9. „	Ustawa pozwalająca używania obligacyi pożyczki wodociągowej królewskie go stołecznego miasta Krakowa w sumie 3,600.000 koron lub obligacyi, które tytułem tej pożyczki emitować będzie uprawniony do tego na mocy statutu instytut kredytowy, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	75	185
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Vallarsa	76	136
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, tyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego brzostckiego w Galicyi	77	136
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu c. k. Komory II. klasy w Zatecu do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych	83	147
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, tyczące się zmiany barwy znaczków stęplowych do kart do grania	79	137
25. „	Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i rolnictwa, tyczące się zmiany rozporządzenia tychże Ministrów sprawiedliwości spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 25. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 175, o szacowaniu nieruchomości (regulamin szacowania nieruchomości)	80	188
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem podają się do wiadomości w zmienionej i uzupełnionej osnowie przepisy, tyczące się sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych)	84	147
28. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyczące się zmiany postanowień urzędowego Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Beczki“ i „Kotły“	140	293
4. maja	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, tyczące się ulg pod względem dopełnienia obowiązku stawienia się i obowiązku służby wojskowej przyznanych tym popisowym tudzież osobom nieczynnym z wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, którzy w krajach zaeuropejskich — z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego — pracują trwale w interesie handlu ojczyzstego	85	149
7. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, zabraniające przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu .	81	141

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
7. maja	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się ustanowienia przedażni sądowej w Bernie	82	148
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą (systemu Schembera)	88	171
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o ustanowieniu Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych	86	151
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Gmünd do Litschau z odnogą od Alt-Nagelberg do Heidenreichstein	89	173
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Wimperk – Wallern	90	173
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące się urzędzenia stosunków osobistych poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy	87	155
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, ustanawiające na kampanię 1900/1901 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacyi płaconej przy wywozie cukru	91	174
22. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych, dotyczące się zaliczenia c. k. Komory głównej w Cervignano do komór upoważnionych do ekspedycyowania roślin a wymienionych w dodatku do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, Dz. roz. Nr. 34	128	271
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na sieć kolei małych wązko-torowych w Krakowie, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności	92	174
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Stańkow—Horszów Tyn—Ronsperk	93	177
6. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące się Dodatku do Cennika lekarstw na rok 1900	95	181
9. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się rozszerzenia na Smyrnę i wilajet aidiński w Azji Mniejszej zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu wydane-go dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81	94	179
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Szybeniku do postępowania wywozowego z cukrem	96	181
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, w przedmiocie ograniczenia ruchu na morzu przed strzelnicami marynarki Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana koło Pulje	134	289
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którem w wykonaniu artykułu IX, l. 3 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ustanawia się na rok 1900 wysokość zniżki podatku gruntowego i budynkowego, tudzież zmniejszenie sumy ogólnej podatku zarobkowego	97	183
21. „	Traktat pomiędzy monarchią austriacko węgierską a Prusami, dotyczący się zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wynikać ze stosowania ustaw podatkowych obowiązujących w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, a względnie w królestwie pruskim	158	397

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
22. czerwca	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Pinswangu do ekspedycyowania rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych	103	207
24. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się dalszego pobierania podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900	99	187
24. „	Rozporządzenie cesarskie o przedłużeniu dobrodziejstw podatkowych przyznanych ustawą z dnia 23. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 88, na rzecz budynków uszkodzonych przez trzęsienie ziemi w obszarze gminy miasta Lublany, tudzież w powiatach krańskich i styryjskich trzęsieniem ziemi dotkniętych	100	204
25. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwolnień od należności na rzecz gminy Klape dotkniętej oberwaniem się góry	101	204
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy Ebersdorf nad Zayą do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego	105	211
26. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące się sprostowania przepisu meldunkowego dla pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu	106	211
27. „	Najwyższe pismo odrębne, dotyczące się stosunku, w jakim królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 do pokrywania kosztów spraw wspólnych	98	185
28. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się kwoty i używania dotacji, która w roku 1900 ma być wniesiona z funduszów państwa do funduszu amelioracyjnego państwa	102	205
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu skończenia budowy linii Spółki tramwajowej gradeckiej od Griesplatz do cmentarza centralnego	107	212
29. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące się przeistoczenia Szkoły sztuk pięknych w Krakowie na Akademię sztuk pięknych na podstawie zmienionego statutu dla tego zakładu	108	212
30. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się oznaczenia Administracji podatkowej dla II. dzielnicy miasta Wiednia	109	214
1. lipca	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pradze	110	215
1. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pilźni	111	219
1. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Teplicach	112	220
1. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Ustiu n. Ł.	113	221

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
3. lipca	Rozporządzenie Ministra kolei żelaznych, dotyczące się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolei żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaprowadzonego rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 207, z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1893	104	207
3. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Grazu	114	222
3. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Lubnie	115	226
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody	175	411
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności	176	459
7. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Karniowie	118	234
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeniesieniu siedziby urzędowej Urzędu podatkowego zatyczyńskiego w Krainie	121	263
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 89, z dnia 14. października 1889, Dz. u. p. Nr. 168, z dnia 25. października 1893, Dz. u. p. Nr. 158, z dnia 26. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 69 i z dnia 21 stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 14 królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 21 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych	122	263
11. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, którem zmieniają się §§. 5 i 18 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 80, w przedmiocie odbywania się egzaminów rządowych teoretycznych z nauki rolnictwa i leśnictwa w Szkole głównej ziemianstwa	123	265
11. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Teplice (Rzetenice)—Liberec	124	267
12. „	Rozporządzenie cesarskie, dozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki krajowej margrabstwa istryjskiego do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	116	227
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należności tudzież wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 do 1910)	120	237
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Wola Matyaszowa, Myczków i Polańczyk do okręgu Sądu powiatowego liskiego w Galicyi	125	267
16. „	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego istryjskiego	119	235
16. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych, którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 30. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 64, dotyczące się handlu piwem butelkowym	129	271

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
18. lipca	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu starostwa powiatowego w Morawskiej Ostrawie w Morawii	126	267
19. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uregulowania rozkładu indywidualnego tych ilości alkoholu, które gorzelnie podlegające podatkowi konsumcyjnemu mogą wyrobić w każdej kampanii z niższą stopą podatku konsumcyjnego	127	268
20. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, którem podaje się do wiadomości postanowienia normujące wyrób i sprzedaż ciężarków i wag, których należy używać w obrocie publicznym do kontroli wagi monet złotych krajowych waluty koronowej	132	275
26. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Podpuszczka serna“	130	272
29. „	Rozporządzenie cesarskie, pozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki, którą gmina królewskiego stołecznego miasta Lwowa na zasadzie ustawy krajowej z dnia 11. lipca 1900, Nr. 68 Dz. u. kr. ma zaciągnąć w sumie 6,500.000 koron, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	131	278
1. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych tudzież Ministerstwa wyznań i oświaty, którem się zmieniają i uzupełniają niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1897, Dz. u. p. Nr. 241, dotyczącego się urzędzenia nauk i egzaminów dla znawców żywności	133	279
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się ustanowienia w Treccoci delegacyi komory pomocniczej w Aquabonie d'Ampezzo	135	291
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, dotyczące się ustanowienia c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody	174	411
7. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, dotyczące się należytości urzędników c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumcyi elektryczności i przyrządów do mierzenia konsumcyi wody w Wiedniu, używanych do poza-biuroowego sprawdzania elektromierzy i wodomierzy na obszarze gminy c. k. stołecznego i rezydencyonalnego miasta Wiednia	178	491
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu Komory głównej w Kolonie	136	291
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewożenia spirytusu	141	298
10. „	Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych, którem uchyla się sprawowanie sądownictwa konsulowskiego w Tunisie	137	291
13. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się rozszerzenia właściwości miejscowej okręgu sądu przemysłowego bielskiego	138	292
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kufsteinie do postępowania wywozowego z cukrem	139	292

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
17. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem w porozumieniu z wspólnym Ministerstwem wojny zmienia się wykaz c) załączki 19 przepisów wykonawczych wydanych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 119 do ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879 Dz. u. p. Nr. 93 i do ustawy z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100	167	405
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zwinieniu Delegacji Komory głównej tryestyńskiej w magazynie 5 kolei państwa	142	295
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące się wykonania spisu ludności w roku 1901	145	303
25. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych o zaliczeniu c. k. Komory głównej w Dziedzicach do tych komor, które wymienione są w załączce do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, jako upoważnione do ekspedycyowania roślin	159	401
30. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zmiany §. 26, l. 2, ustęp 6 przepisu wykonawczego z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 130, do ustawy o opodatkowaniu wódki, w przedmiocie badania zapasu w wolnych składach rafinerii wódki połączonych miejscowo z gorzelnią	143	300
1. września	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zmiany w rozgraniczeniu okręgów inspektoratów skarbowych wyższo-austriackich schärdinskiego i braunauskiego	147	373
3. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące się dopuszczenia niewiast do nauk medycznych i do doktoratu w wszech nauk lekarskich	149	379
3. „	Rozporządzenie prezydenta Ministrów jako kierownika Ministerstwa spraw wewnętrznych tudzież Ministra wyznań i oświaty, dotyczące się dopuszczenia niewiast do zawodu farmaceutycznego	150	380
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Prusinowice do okręgu Sądu powiatowego holeszowskiego w Morawie	151	381
7. „	Patent cesarski, dotyczący się rozwiązań Izby deputowanych Rady państwa i dokonania nowych wyborów	144	301
8. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Friedlandu do granicy państwa pod Heinersdorfem	152	383
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się puszczenia w obieg biletów bankowych po 20 keron	148	375
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w przedmiocie należytości, które filie i agencye zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia uiszczają mają bezpośrednio ze względu na umowę z Węgrami zatwierdzoną rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268	156	393
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, którem w więzieniu celkowym Sądu obwodowego i Sądu powiatowego w Wadowicach wprowadza się w wykonanie począwszy od dnia 1. stycznia 1901 ustawę z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43 o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych	160	401
15. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się udzielania zapomóg z funduszów państwa w celu uśmierzenia lub odwrócenia niedostatku	153	384

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
15. września	Rozporządzenie cesarskie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyającego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia	154	385
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, tyające się zwinięcia delegacyi Komory głównej w wielkiej targowni wiedeńskiej (dla przedmiotów targowych)	157	395
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, tyające się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kotorze do postępowania wywozowego z cukrem	161	401
18. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa, w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, kiórem zmienne zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyającego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia	155	386
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, tyające się poruczenia czynności wyłaczania znaczków stęplowych wykonywanej dotychczas na Komorze głównej w Bozenie, Komorze głównej w Innsbrucku	162	402
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, tyające się przyłączenia gminy miejscowej Kluczowa do okręgu Sądu powiatowego trzebickiego w Morawie	164	403
20. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu, tyające się należności wożnych sądowych z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899 Dz. u. p. Nr. 162	165	403
27. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, tyające się rozszerzenia zakazu z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81, tyającego się przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu na Głazgow w Szkocyi	163	402
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa morawsko-ostrowskiego z wyłączeniem miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem jakoteż o zmianach z tego wynikłych dla okręgów szacunkowych miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem, gminy miejscowej Wikowice z gminami Lhotką, Wielką Hrabową, Małą Hrabową, Nową Wsią i Zabrzehem i dla powiatu politycznego misteckiego	168	406
29. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, kiórem podają się do wiadomości przepisy procedury cywilnej rumuńskiej od dnia 1. września 1900 obowiązującej, tyające się egzekucyi z wyroków zagranicznych, tudzież miara wzajemności temi postanowieniami zapewnionej	169	407
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, tyające się urzędów upoważnionych do stęplowania kart do grania i do poboru cła od kart do grania wprowadzanych z zagranicy	170	407
1. października	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, tyające się nieprzyjmowania monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek przy poborze cła	166	404
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, tyające się zmiany §. 13go rozporządzenia z dnia 7. października 1887 co do budowy i używania urządzeń telefonicznych łączących się z telegrafem państwa	171	407
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, zabraniające handlu obnośnego na obszarze gminy Rożnowa	172	408

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
5. października	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej, którem podaje się do wiadomości wpisanie sekcji II c. k. zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu do wykazu zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazyjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednoroocznej	184	509
13. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się uchylecia zakazu przywozu i przewozu ze Smyrny i wilajetu aidyńskiego w Azji Mniejszej wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 9. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 94	173	409
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej o zmianie w III części Przepisów dotyczących się służby wojskowej	179	492
19. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zarządu długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych	177	489
19. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się rozszerzenia upoważnień celnicznych c. k. Komory pomocniczej w Johannegeorgenstadt (na dworcu kolei)	190	517
24. „	Rozporządzenie cesarskie, którem przedłuża się okres ważności zarządzenia przejściowego co do Izb handlowo-przemysłowych, wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 272	180	498
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na kilka linii kolei małej normalno-torowej w Grazu i okolicy, które mają być utrzymywane w ruchu zapomocą elektryczności	183	507
1. listopada	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, którem zmienia się Dodatek do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896 Dz. u. p. Nr. 179, tudzież rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 241, zawierające postanowienia wykonawcze do Porządku wybierania do Rady państwa	181	495
1. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące się egzaminów sędziowskich	182	497
2. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przeniesieniu na gminę królewskiego stołecznego miasta Pragi i częściowej zmianie koncesyi na kolej małą od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która ma być utrzymywana w ruchu za pomocą elektryczności	185	509
2. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące się wydania nowych kart płatniczych do płacenia podatków i opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności	191	517
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu drugiego filialnego urzędu cechowniczego w Wiedniu	186	510
8. „	Obwieszczenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości, którem podaje się do wiadomości Porządek czynności dla c. k. Trybunału patentowego	187	511
8. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości, dotyczące się udzielania urlopów członkom c. k. Trybunału patentowego	188	515
8. „	Rozporządzenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości, w przedmiocie odwoływania się do Trybunału patentowego i odnośnego postępowania w Urzędzie patentowym	189	515

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
10. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przeniesieniu Najwyższej koncesyi kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya na Spółkę akcyjną „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwetl“ i o nadaniu koncesyi na kolej lokalną normalno-torową od Waidhofen nad Thaya do Zlabings .	192	517
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gmin miejscowych Kopriva i Sztjak do okręgu Sądu powiatowego sežanskiego w Przymorzu	193	521
12. „	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące się peryodycznego wydawania kuponów z urzędów depozytowych	194	521
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się rozpoczęcia czynności urzędowych w Sądzie powiatowym zakliczyńskim w Galicyi	199	533
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1901	195	523
22. „	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych, dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej w Ołomuńcu do odprawiania posyłek roślinnych nadchodzących pocztą z zagranicy	200	533
22. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się rozszerzenia upoważnień celniczych Komory pomocniczej w Hermanecach i ustanowienia delegacyi tej Komory w tamtejszym dworcu kolejowym	203	535
22. „	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości o zaprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych opłatach na szkoły lub jakichkolwiek innych opłatach ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości spadkowych, należących do spuścizny z którą według prawideł powszechnych o właściwości sądów postępowanie spadkowe odbywać się ma w innym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych (porów. obwieszczenia z dnia 21. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 101, 3. września 1898, Dz. u. p. Nr. 184, 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, z dnia 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69, z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 111 i z dnia 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245)	230	673
24. „	Patent cesarski, dotyczące się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-łodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krairskiego, bukowinського, morawskiego, śląskiego, tyrolskiego, goryckiego i gradyskiego, tudzież vorarlberskiego i tryestyńskiego	196	527
24. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, dotyczące się zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293 i z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8 (Taryfa wynagrodzeń adwokatów)	201	533
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Chlumec—Kraluvnestec	201	535
27. „	Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu, którym uzupełnia się Porządek obiorczy ustanowiony dla sądów przemysłowych	197	529
29. „	Rozporządzenie cesarskie, pozwalające używania udziałowych zapisów dłużnych drugiej pożyczki funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego w kwocie 400.000 koron do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocyh i tym podobnych	205	535

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
29. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu królewsko węgierskiej Komory głównej w Pressburgu do odprawiania towarów całojedwabnych gładkich za opłatą cła niższego w kwocie 200 zł.	206	586
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Jablonecu do stosowania postępowania awizacyjnego sumarycznego w obrocie kolejowym jakoteż do ekspedowania wolnych od cła rzeczy podróżnych naprzd lub później wysłanych	209	587
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu delegacji komory w budynku Urzędu pocztowego i telegraficznego w Jablonecu	210	589
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu o ustanowieniu w Poroziniec delegacji cłowej sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską	215	558
30. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się przyjmowania przekazów Banku austriacko-węgierskiego na monety złote do opłaty ceł	198	581
30. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego Bonarówka do okręgu Sądu powiatowego stryżowskiego	207	536
1. grudnia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości, handlu i rolnictwa, dotyczące się badania weterynarskiego zwierząt wprowadzanych w obrocie drożnym z krajów korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa	202	584
4. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o prowizorycznem dozwoleniu urzędowego uwierzytelniania XLII. typu elektromierzy	208	583
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, którei opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone	211	539
6. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się ustanowienia nowych cen sprzedaży soli fabrycznej tutejszo-krajowej	212	539
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zwinięcia komory pomocniczej II. klasy w Jablonecu i ustanowienia tam delegacji komory głównej seńskiej z upoważnieniami komory pomocniczej II. klasy	216	553
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się uwolnionego od podatku nabywania oleju ziemnego rafinowanego o gęstości poniżej 770° do wytwarzania ciepła w celach przemysłowych	213	541
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości taryfę czynszów, ustanowioną na czas od 1. stycznia 1901 aż do końca 1910 roku na zasadzie §. 30 ustawy kwaternkowej z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100, tudzież rozmieszczenie gmin między dziesięć klas czynszu teje taryfy	214	543
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące się zmian w podziale klas patentowych	217	553
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem zarządza się zaniechanie ogłaszania w Dzienniku patentowym listy zgłoszonych patentów	218	564

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1900			
21. grudnia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem zmieniana się rozporządzenie ministerjalne z dnia 23. sierpnia 1890, Dz. u. p. Nr. 163, dotyczące się podziału przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od przygód nieszczęsnych, na klasy niebezpieczności	219	564
21. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się przedłużenia ważności ustawy z dnia 4. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 66, o zasiłkach z funduszków państwa dla Pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju . . .	231	673
21. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwalniania od stępli i należności przy odnawianiu aktów sądowych zniszczonych w czasie pożaru w Mielcu . .	221	571
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się ustanowienia na lata 1901, 1902 i 1903 dla zakładów karnych kwoty dziennej kosztów wykonania kary, które zwracać mają osoby skazane	222	572
22. „	Dokument koncesyjny ua koleje lokalne od Kadani do Willomie i od Radonie do Duppau	220	565
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu Urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Zakliczynie w Galicyi	223	572
27. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się dalszego pobierania podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901	226	575
27. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się wygotowania zamknięcia rachunków centralnych administracyi rządowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1900 i dalszego używania aż do końca roku 1901 kwot należących do peryodu administracyjnego 1900	227	597
27. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131 o czasowem uwolnieniu od podatków i należności przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy katastralnej Mili	228	671
27. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwolnienia okrętów handlowych morskich od podatków	229	671
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ściągnięciu udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszeniu się tego długu nieustalonego do sumy 94,280.905 koron	224	573
28. „	Obwieszczenie Ministrów skarbu i handlu o wydaniu zmienionego statystycznego spisu towarów handlu zagranicznego na austriacko-węgierskim obszarze cłowym	225	573
29. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się kwoty i używania dotacyi, która w roku 1901 ma być z funduszków państwa wniesiona do funduszu amelioracyjnego państwa	232	674
30. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się uchylecia zakazu przywozu i przewozu wydanego co do Głazgowia w Szkocyi rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 27. września 1900, Dz. u. p. Nr. 163	233	674

Drugi Skorowidz.

Spis abecadłowy

ustaw, rozporządzeń itd. od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1899 w Dzienniku ustaw państwa (Rocznik LII, część I do XCIX ogłoszonych *).

Abecadłowy spis towarów taryfy cłowej; zmiany i uzupełnienia pod wyrazami:	Aptekarstwo; dopuszczenie niewiast do tego zawodu 150, 330.
Beczki i kotły 140, 293.	Asch, ob. Przykomorek.
Bielizna 52, 85.	Asesorowie sądów przemysłowych; losowanie tych, którzy mają wystąpić po dwóch pierwszych latach urzędowania tych sądów 62, 99.
Elektrody 51, 85.	Astma; zakaz wprowadzania proszku Dra K. Schiffmana przeciwko niej 78, 137.
Kuśnierskie towary 54, 86.	
Podpuszczka serna 130, 272.	
Sakcharyna 5, 9.	
Smoła z mazi węgla brunatnego i smoła z oleju ziemnego 53, 86.	
Węglan barowy i baryta żrąca 55, 86.	Badanie zapasu w wolnych składach rafinerii wódki połączonych miejscowo z gorzelnią 143, 300
Administracja podatkowa dla II. dzielnicy m. Wiednia; zmiana jej oznaczenia na „Administracja podatkowa dla II. i XX. dzielnicy m. Wiednia“ 109, 214.	Bank austriacko-węgierski; ogłoszenie o puszczeniu w obieg biletów bankowych po 20 koron 148, 375.
Adwokaci; zaliczenie Celowca do II. klasy taryfy wynagrodzeń dla nich 201, 533.	— — — używanie jego przekazów do opłaty ceł w złocie 198, 531.
Aidiński wilajet; rozszerzenie na niego zakazu przywozu i przewozu towarów wydane dla Egiptu rozporządzeniem z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81 94, 179; uchylene 173, 409.	Barwa cech tożsamości do haftów przewożonych w celu uszlachetnienia; ustanowiona na rok 1901 211, 539.
Akademia sztuk pięknych w Krakowie; utworzenie jej z dotychczasowej szkoły sztuk pięknych 108, 212.	Baryta żrąca; zmiana w Abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 55, 86.
Amelioracyjny fundusz; dotacje z funduszków państwa w r. 1900 102, 205; na r. 1901 232, 674.	Beczki; zmiana pod tym wyrazem w Abecadłowym spisie towarów 140, 293.
Apteki; dodatek do cennika lekarstw na rok 1900 95, 181.	Benzyna; pozwolenie nabywania z uwolnieniem od podatku do popędu motorów 20, 36.
— ogłoszenie o wyjściu cennika lekarstw na rok 1901 195, 523.	— — — — — do wytwarzania ciepła 213, 541.
— uzupełnienie siódmego wydania farmakopei austriackiej 61, 99.	Berno; ustanowienie przedaźni sądowej 82, 143.
	— ob. Koleje żelazne.

*) Z dwóch cyfr przy każdym wyrazie podanych, pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś, grubszymi czcionkami wydrukowana, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której tę ustawę umieszczono.

- Bielizna;** zmiana w Abecedłowym spisie towarów taryfy cłowej 52, 85.
- Bielsk;** ob. Sąd przemysłowy.
- Bilety** bankowe po 20 koron; ogłoszenie o puszczeniu w obieg 148, 375.
- Biuro** sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumpcyjności elektryczności i wody w Wiedniu; obwieszczenie o ustanowieniu 174, 411.
- należytości urzędników za czynności sprawdzania w Wiedniu poza obrębem biura 178, 491.
- Bleichert;** sprawdzanie i cechowanie wagi tej firmy 84, 147.
- Bonarówka,** ob. Galicya.
- Braunau;** zmiana obszaru tamtejszego inspektoratu skarbowego 147, 373.
- Brzeclawa,** ob. Kolej żelazna.
- Buganyi** Emeryk; dozwoleń przyjmowania do sprawdzania i cechowania wagi pomostowej dziesiątej przez tę firmę wyrabianej 58, 91.
- Bukowiński** fundusz religijny grecko-wschodni; nowy statut dla zarządu jego dóbr 17, 25.
- Butelkowe** piwo; uzupełnienie postanowień co do zamknięcia patentowego 129, 271.
- Bydło** wprowadzane z Węgier w obrocie drożnym; oględziny weterynarskie 202, 534.
- Cechowniczy** urząd filialny II w Wiedniu; ustanowienie 186, 510.
- Cechy** tożsamości do haftów przewożonych w celu uszlachetnienia; ich barwa na rok 1901 211, 539.
- Celowiec;** zaliczenie go do II. klasy taryfy wynagrodzeń dla adwokatów 201, 533.
- Cennik** lekarstw na rok 1900; dodatek do niego 95, 181.
- 1901; ogłoszenie o wyjściu onegoż 195, 523.
- Ceny** soli fabrycznej na trzechlecie 1901 do 1903 212, 539.
- Cervignano,** ob. Komora.
- Chlumec,** ob. Kolej żelazna.
- Cła;** używanie przekazów Banku austriacko-węgierskiego do opłacania ich w złocie 198, 531.
- Cło** od bielizny 52, 85.
- elektrod 51, 85.
- oleju ręcznikowego w beczkach 50, 85.
- Cło** od smoly z mazi węgla brunatnego i od smoly z oleju ziemnego 53, 86.
- towarów kuśnierskich 54, 86.
- węglanu barowego i baryty żrącej 55, 86.
- kart do grania; obwieszczenie dotyczące się urzędów do pobierania go upoważnionych 170, 407.
- Cłowe** opłaty; nieprzyjmowanie monet złotych niemieckich po 5 marek przy ich poborze 166, 404.
- Cukier;** upoważnienie do postępowania wywozowego dla komory w Kotorze 161, 401.
- w Kufsteinie 139, 292.
- w Szybeniku 96, 181.
- wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie 91, 174.
- Cyleja,** ob. Sól.
- Czeska** Lipa, ob. Komora.
- Czynsze** za pomieszczenia dla wojska; taryfa na lata 1901 do 1910 214, 543.
- Delegacya** komory głównej w Asch; utworzenie jej z przykomorka na gościńcu selbskim 8, 20.
- bielskiej w dworcu kolejowym w Dziedzicach; przeistoczenie na samoistną komorę główną II. klasy 19, 35.
- budapeszteńskiej w urzędzie doręczzeń pocztowych; zmiana jej nazwy 31, 60.
- hermaneckiej w miejscowym dworcu kolei; ustanowienie 203, 535.
- w Jablonecu; ustanowienie w budynku tamtejszego urzędu pocztowego i telegraficznego 210, 539.
- tryestyńskiej w magazynie 5 kolei państwa 142, 295.
- w wielkiej targowni wiedeńskiej; zwinięcie 157, 395.
- pełniąca oraz służbę portową i zdrowotną morską w Porezinie; ustanowienie 215, 533.
- ustanowienie w Dolegni 10, 20.
- w Treccioi komory pomocniczej w Aquabonie d'Ampezzo; ustanowienie 135, 291.
- Delegna,** ob. Delegacya komory.
- Depozytowe** urzędy; peryodyczne wydawanie kuponów 194, 521.
- Dług** państwa nieustalony w udziałowych przekazach hipotecznych; przejście zarządu z c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu na c. k. Ministerstwo skarbu 177, 489.

- Dług** państwa nieustalony w udziałowych przekazach hipotecznych; zmniejszenie się onegoż do 94,280,905 koron 224, 573.
- Dodatek III** do Przepisu wykonawczego, tycaącego się rozdziału II. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr 220, o podatkach osobistych bezpośrednich 72, 113.
- Dodatki** do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872:
Dodatek 39 16, 24.
Dodatek 40 58, 91.
- Dodatkowe postanowienia** do ustawy kościelnej ewangelickiej 40, 71.
- Dolna Austria**; opłaty na szkoły od nieruchomości należących do spuścizny, z którą postępowanie spadkowe odbywać się ma w innym z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa 230, 673.
- — zwołanie sejmu krajowego 26, 41.
- Dwudziestokoronówki** papierowe; ogłoszenie o puszczeniu w obieg 148, 375.
- Dotacya** funduszu amelioracyjnego z funduszków państwa na rok 1900 102, 205; na rok 1901 232, 674.
- Dziędzice**; zaliczenie tamtejszej Komory głównej do tych, które upoważnione są do ekspedowania roślin 159, 401.
- Dziekanaty** w Wiedniu; ustanowienie kwoty za sprawowanie urzędu dziekańskiego 14, 21.
- Dziennik patentowy**; zaniechanie ogłaszania listy zgłoszonych patentów 218, 564.
- Ebersdorf nad Zayą**, ob. Sąd powiatowy.
- Egipt**; ograniczenie sądownictwa c. k. urzędów konsulowskich w Egipcie na następne pięciolecie 21, 36.
- zakaz przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów stamtąd pochodzących, uchylene 64, 102; zaprowadzenie 81, 141; rozszerzenie na Smyrne i wilajet aidiński 94, 179.
- Egzamina** kandydatów na znawców żywności; zmiana przepisów z r. 1897, Dz. u. p. Nr. 241 133, 279.
- rządowe w szkołach głównych technicznych 73, 185.
- — teoretyczne w Szkole głównej ziemianstwa; zmiana przepisu tycaącego się ich odbywania 123, 265.
- sędziowskie; rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 1. listopada 1900 182, 497.
- ściśle na wydziałach medycznych; sprostowanie porządku ogłoszonego rozporządzeniem z dnia 21. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 271 str. 272.
- Egzekucya** z wyroków zagranicznych w Rumunii; uznanie wzajemności 169, 407.
- Egzekucyjne postępowanie**; ocenianie wartości kosztowności w sądzie deponowanych 48, 83.
- Elektrody**; uzupełnienie w Abecadlowym spisie towarów taryfy cłowej 51, 85.
- Elektromierze**; przepisy tycaące się uwierzytelniania 176, 459.
- aprobatą prowizoryczną typu XLII 208, 536.
- Ewangelicka** ustawa kościelna; postanowienie dodatkowe 40, 71.
- Farmaceutyczny zawód**; dopuszczenie niewiast do niego 150, 380.
- Farmakopea** austriacka; uzupełnienie jej, siódmego wydania 61, 99.
- Filie** i agencye zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia; ich należitości bezpośrednie ze względu na umowę z Węgrami 156, 393.
- Formularze** do spisu ludności podług stanu z dnia 31. grudnia 1900 145, 303.
- Friedland**, ob. Kolej żelazna.
- Fundusz** amelioracyjny; kwota dotacyi z funduszków państwa w r. 1900 102, 205; na r. 1901 232, 674.
- religijny bukowiński grecko-wschodni; nowy statut dla zarządu jego dóbr 17, 25.
- Galicya**; oddzielenie Bonarówki od okręgu Sądu powiatowego krośnieńskiego i przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego 207, 536.
- poruczenie posterunkowi awizacyjnemu w Łązku w Galicyi czynności komory pomocniczej II. klasy 22, 37.
- przedłużenie terminu otwarcia kolei lokalnej od Pity do Jaworzna 39, 71.
- przyłączenie gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego brzosteckiego 77, 136.
- — — — — Wola Matyaszowa, Myszków i Polańczyk do okręgu Sądu powiatowego liskiego 125, 267.
- — gminy i obszaru dworskiego w Wysokiej do Sądu powiatowego strzyżowskiego 32, 60.
- rozpoczęcie czynności urzędowych w Sądzie powiatowym zakliczyńskim 199, 532.
- ustanowienie okręgu szacunkowego do podatku osobisto-dochodowego dla starostwa przeworskiego i potrzebna z tego powodu zmiana w okręgu szacunkowym łańcuckim 7, 19.
- — przykomorka na linii cłowej pod Kozaczówką 9, 20.

- Galicja**; ustanowienie urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Zakliczynie 223, 572.
- uwalnianie od stępli i należności przy ponawianiu aktów sądowych zniszczonych podczas pożaru w Mielcu 221, 571.
 - używanie obligacji pożyczki wodociągowej krakowskiej do lokowania kapitałów sierocych 75, 135.
 - zwołanie sejmiku 59, 95; 196, 527.
- Gazetowy stępel**; rozporządzenie wykonawcze do ustawy z r. 1899 o zniesieniu onegoż 4, 6.
- Glasgow w Szkocji**; rozszerzenie na to miasto zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów 163, 402.
- uchylenie zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów 233, 674.
- Głobikówka**; przyłączenie gminy i obszaru dworskiego do okręgu Sądu powiatowego brzosteckiego 77, 136.
- Gmünd—Litschau**, ob. Kolej żelazna; przedłużenie terminu skończenia budowy 89, 173.
- Grzelnie**; uregulowanie rozkładu indywidualnego tych ilości alkoholu, które można wyrobić z niższą stopą podatku 127, 268.
- Graficzny zakład naukowy i doświadczalny w Wiedniu**; uznanie uczniów jego sekcji II za uzdolnionych do służby ochotniczej jednorocznej 184, 509.
- Graz**; kauceya na nowe linie kolei małej elektrycznej 183, 507.
- ustanowienie Sądu przemysłowego 114, 222.
- Grünthal**, ob. Kolej żelazna.
- Hafty przewożone do uszlachetnienia**; barwa cech tożsamości na r. 1901 211, 589.
- Handel obnośny**; zakaz wykonywania go w Rożnowie podczas pory leczniczej 172, 408.
- zagraniczny; ogłoszenie o wydaniu nowego spisu statystycznego towarów tego handlu 225, 573.
- Heinersdorf**, ob. Kolej żelazna.
- Hipoteczno-prawne postanowienia i zwolnione przepisy o należnościach dla Vorarlbergu na wypadek zaprowadzenia w tym kraju ksiąg gruntowych 44, 77.**
- Hermanecy**; rozszerzenie upoważnień tamtejszej komory i ustanowienie jej delegacji w miejscowym dworcu kolei 203, 535.
- Hiszpania**; umowa z nią w przedmiocie wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów 117, 229.
- Homary**; połów ich od 15. sierpnia aż do końca listopada zakazany 12, 20.
- Igls**, ob. Kolej żelazna.
- Innsbruck**; zaprowadzenie na komorze głównej wytłaczania znaczków stęplowych 162, 402.
- Inspektoraty skarbowe schardiński i braunauski w Górnej Austrii**; zmiana ich rozgraniczenia 147, 373.
- Inspektorowie przemysłowi**; zmiana co do okręgów ich urzędowania 122, 263.
- Instrukcje dotyczące się wykonania spisu ludności podług stanu z dnia 31. grudnia 1900 145, 303.**
- Isel**, ob. Kolej żelazna.
- Izba deputowanych Rady państwa**, rozwiązanie 144, 304.
- Izby handlowo-przemysłowe**; przedłużenie okresu ważności zarządzenia przejściowego wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899 180, 493.
- Jablonec**; ustanowienie komory 46, 83.
- ob. Kolej żelazna.
- Jednoroczna służba ochotnicza**; przyznanie prawa do takiej uczniom szkoły elektrotechniki w Muzeum technologicznem w Wiedniu 13, 21.
- — — uznanie za uzdolnionych do niej uczniów sekcji II zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu 184, 509.
- Johanngeorgenstadt**, ob. Komora.
- Johnsdorf**, ob. Kolej żelazna.
- Kadań**, ob. Kolej żelazna.
- Kalendnrzowy stępel**; rozporządzenie wykonawcze do ustawy z r. 1899 o zniesieniu onegoż 4, 6.
- Karne zakłady**; koszta wykonania kary ustanowione na trzechlecie 1901—1903 222, 572.
- Karniów**; ustanowienie Sądu przemysłowego 118, 234.
- Karty do grania**; obwieszczenie dotyczące się urzędów do ich stęplowania i do poboru cła od kart wprowadzanych z zagranicy 170, 407.
- — — zmiana barw znaczka stęplowego 79, 137.
 - płatnicze do uiszczania podatków i opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności 191, 517.
- Kasy kolei żelaznych państwa**; przyjmowanie środków płatniczych nie na walutę koronową opiekujących 1, 1.
- Kłape**; uwolnienie od należności mieszkańców tej gminy dotkniętych oberwaniem się góry 101, 204.

Klasy niebezpieczności przedsiębiorstw podlegających ubezpieczeniu na wypadek przygody; przeniesienie malarzy z VIII. do VII. klasy 219, 564.

— patentowe; zmiany w ich podziale 217, 553.

Kluczów, ob. Sąd powiatowy.

Kolej żelazna lokalna od Brzeclawy do granicy krajowej, koncesya 60, 97.

— — — Chlumec—Kraluv Mestec; przedłużenie terminu wybudowania 204, 535.

— — — od Friedlandu do granicy państwa pod Heinersdorfem, koncesya 152, 383.

— — — Gmünd — Litschau, przedłużenie terminu skończenia budowy 89, 173.

— — — Piła — Jaworzno, przedłużenie terminu otwarcia 39, 71.

— — — od przystanka kolei schneeberskiej przy zakładzie pirotechnicznym do Sollenau, koncesya 30, 57.

— — — Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya; przeniesienie jej koncesyi na Spółkę „kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ 192, 517.

— — — od Sinczej Wsi do Żelaznej Kapli, koncesya 35, 63.

— — — Stankow—Horszów Tyn—Ronsperk, przedłużenie terminu wybudowania 93, 177.

— — — od Tannwaldu do Grünthalu, koncesya 2, 3.

— — — Cieplice (Rzetenice)—Liberec, przedłużenie terminu skończenia budowy 124, 267.

— — — Tirschnitz—Wildstein—Schönbach; zmiana w gronie koncesjonaryuszów 37, 71.

— — — od Zadniego Trzebania do Lochowic, koncesya 70, 107.

— — — Waidhofen nad Thaya—Zlabings, koncesya 192, 517.

— — — Wimperk — Wallern; przedłużenie terminu skończenia wybudowania 96, 173.

— — łącząca Cervignano — S. Giorgio di Nogaro; traktat z Włochami 146, 367.

— — mała elektryczna w Bernie i okolicy, koncesya 28, 53.

— — — w Grazu; przedłużenie terminu skończenia linii od Griesplatz do cmeniarza centralnego 107, 212.

— — — — i okolicy, koncesya na nowe linie 183, 507.

— — — — od Pragi (Smichowa) do Koszyrza; przeniesienie koncesyi na tę kolej nadanej na gminę miasta Pragi 185, 509.

— — — od Mostów na Leutendorf Górny do Johnsdorfu, koncesya 15, 22.

Kolej żelazna mała w Jablonecu i okolicy; przedłużenie terminu skończenia szlaków nie będących jeszcze w ruchu 47, 83.

— — — wązko-torowa od góry Isel do Igls, koncesya 18, 33.

— — — — w Krakowie, koncesya 92, 174.

Koleje żelazne lokalne od Kadani do Willomic i od Radonic do Duppau, koncesya 220, 565.

— — małe (trzeciorzędne), umundurowanie ich funkcjonaryuszów 29, 56.

— — dodatek do przepisu tyżącego się ich podatku zarobkowego 72, 113.

— — przyjmowanie w ich kasach środków płatniczych nie na walutę koronową opiewających 1, 1.

— — spis tych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z r. 1890, tyżająca się obrotu towarów 27, 43.

— — zmiany i uzupełnienia w regulaminie ruchu 104, 207.

Kolin, ob. Komora.

Komisya zaradca do przygód nieszczęsnych; statut 86, 151.

Komora główna w Bozenie; przeniesienie wytłaczania znaczków stęplowych z tej komory do komory głównej w Innsbrucku 162, 402.

— — w Cervignano; upoważnienie do ekspedowania roślin 128, 271.

— — w Czeskiej Lipie; przeistoczenie na komorę główną I. klasy 38, 71.

— — w Dziedzicach; zaliczenie jej do tych, które upoważnione są do ekspedowania roślin 159, 401.

— — w Jablonecu, ustanowienie 46, 83.

— — — — rozszerzenie upoważnień 209, 537.

— — — — ustanowienie jej delegacyi w budynku tamtejszego urzędu pocztowego i telegraficznego 210, 539.

— — w Kolinie, ustanowienie 136, 291.

— — w Kotorze; upoważnienie do postępowania wywozowego z cukrem 161, 401.

— — w Kufsteinie; upoważnienie do postępowania wywozowego z cukrem 139, 292.

— — w Ołomuńcu; upoważnienie do odprawiania pošylek roślinnych nadchodzących pocztą 200, 533.

— — w Pressburgu; upoważnienie do odprawiania towarów całojedwabnych gładkich za opłatą cła niżzonego w kwocie 200 zł. 206, 536.

— — w Szybeniku; upoważnienie do postępowania wywozowego z cukrem 96, 181.

- Komora** główna tryestyńska; zwinięcie delegacji w magazynie 5 kolei państwa 142, 295.
- — wiedeńska; zwinięcie jej delegacji w wielkiej targowni wiedeńskiej 157, 395.
 - — w Żatecu; upoważnienie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróŜnych 83, 147.
 - — pomocnicza w Aquabonie d'Ampezzo; ustanowienie jej delegacji w Trecroci 135, 291.
 - — w Hermanecach; rozszerzenie jej upowaŜnień 203, 535.
 - — w Jabloncu; zwinięcie i ustanowienie namiast delegacji komory 216, 553.
 - — w Johanngeorgenstadt; rozszerzenie upowaŜnień celniczych 190, 517.
 - — w Kozaczówce; ustanowienie dla niej przykomórka na linii cłowej 9, 20.
 - — w Kraslicach; przeistoczenie na komorę główną II. klasy 38, 71.
 - — w Pinswangu; upowaŜnienie do ekspedycyowania rzeczy podróŜnych bez poboru cła 103, 207.
 - — w Vallersa; rozszerzenie jej upowaŜnień celniczych 76, 136.
- Komory**; instrukcja w przedmiocie rozróżniania otrąb od mąki 68, 105.
- Konkursowe** postępowanie; ocenianie wartości kosztowności w sądzie deponowanych 48, 83.
- Konsulowskie** urzędy c. i k. w Egipcie; ograniczenie ich sądownictwa na następne pięciolecie 21, 36.
- Kontrola** ciężkości monet złotych waluty koronowej; przepisy dotyczące się wyrobu i sprzedaŜy wag i ciężarków do tego celu 132, 275.
- Kontyngenty** rekruckie; ustawa o ich pborze w r. 1900 45, 81.
- Kopriva**, ob. Sąd powiatowy.
- Koszta** spraw wspólnych; pokrywanie ich w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 98, 185.
- wykonania kar w więzieniach, które zwracać mają osoby skazane; kwoty dzienne ustanowione na lata 1901—1903 222, 572.
- Kosztowności** deponowane w sądzie w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym; ocenianie ich wartości 48, 83.
- Kotły**; zmiana pod tym wyrazem w Abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 140, 293.
- Kotor**; upowaŜnienie komory głównej do postępowania wywozowego z cukrem 161, 401.
- Kozaczówka**, ob. Przykomorek.
- Kościelna** ewangelicka ustawa; postanowienie dodatkowe 40, 71.
- Krakowska** pożyczka wodociągowa w sumie 3,600.000 koron; ustawa pozwalająca używania jej obligacji do lokowania kapitałów sierocych 75, 135.
- Kraków**; koncesja na sieć kolei małych elektrycznych 92, 174.
- przeistoczenie szkoły sztuk pięknych na Akademię sztuk pięknych 108, 212.
- Kraluv-Mestec**, ob. Kolej ŷelazna.
- Krašlice**, }
Kufstein, } ob. Komora.
- Kupony**; peryodyczne wydawanie z urzędów depozytowych 194, 521.
- Kušnierskie** towary; zmiana w Abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 54, 86.
- Kwaterunkowa** ustawa; zmiana przepisu wykonawczego w przedmiocie strzelnic wojskowych 167, 405.
- Lekarstwa**; dodatek do cennika na rok 1900 95, 181.
- uzupełnienie siódmego wydania farmakopei austriackiej 61, 99.
 - rozporządzenie dotyczące się ich cennika na rok 1901 195, 523.
- Liberec**, ob. Kolej ŷelazna.
- Licytacje** publiczne w Bernie; ustanowienie lokalu do ich odbywania (przedaznia sądowa) 82, 143.
- Lisko**, ob. Sąd powiatowy.
- Listy** zgłoszonych patentów; zaniechanie ogłaszania ich w Dzienniku patentowym 218, 564.
- Lochowice**, ob. Kolej ŷelazna.
- Losowanie** asesorów sądów przemysłowych, mających wystąpić po dwóch pierwszych latach urzędowania tych sądów 62, 99.
- Lublana**; przedłuŜenie dobrodziejstw podatkowych przyznanych z powodu trzęsienia ziemi 100, 204.
- ob. Sól.
- Lubno**; ustanowienie sądu przemysłowego 115, 226.
- Łańcuckie** starostwo; zmiana w komisji szacunkowej podatku osobisto-dochodowego z powodu ustanowienia starostwa przeworskiego 7, 19.
- ŁaŜek**; poruczenie posterunkowi awizacyjnemu czynności komory pomocniczej II. klasy 22, 37.
- Majatek** podlegający równowaŜnikowi naleŜytości; zeznanawanie go na VI. dziesięciolecie (1901—1910) 120, 237.

- Malarze pokojowi**; przeniesienie ich z VIII. do VII. klasy niebezpieczności przedsiębiorstw podlegających ubezpieczeniu na wypadek nieszczęsnej przygody 219, 564.
- Marynarka**; ograniczenie ruchu na morzu poprzez jej strzelnicami w Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana 134, 289.
- Mąka**; rozróżnianie jej na komorach od otrąb 68, 105.
- Miary i wagi**; dodatek do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewozu spirytusu 141, 298.
- — — dodatek 39 do Porządku ich sprawdzania dotyczący się przemianów 16, 24.
- — — dodatek 40 do Porządku ich sprawdzania dotyczący się wag drążkowych 58, 91.
- — — postanowienia dodatkowe co do sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej wyrobianej przez firmę W. i T. Avery w Birminghamie 57, 90.
- — — przyjmowanie do sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta 84, 147.
- — — — — — — — — — z koleją wiszącą (systemu Schembera) 88, 171.
- — — — — — — — — — pomostowej z koleją wiszącą 56, 89.
- — — ustanowienie w Wiedniu biura do sprawdzania wodomierzy i elektromierzy; przepisy dotyczące się uwierzytelniania tych przyrządów i wykaz typów elektromierzy i wodomierzy dotychczas aprobowanych 175, 411; 200, 586.
- — — zmiana konstrukcji wagi pomostowej firmy Pelikan i syn w Pradze 58, 91.
- Mielec**, ob. Sąd powiatowy.
- Mila**, ob. Tryest.
- Monety srebrne** po pięć koron; puszczenie ich w obieg 42, 72.
- — — — — stępla austriackiego i węgierskiego, ich wyobrażenie 42, 72.
- — — — — zdawkowe miedziane po 1 i 1/2 c. wal. austr., ściąganie poterinowe 24, 39.
- — — — — srebrne po 20, 10 i 5 c. wal. austr., ściąganie poterinowe 24, 39.
- — — — — złote waluty koronowej; przepisy dotyczące się wyrobu wagi i ciężarków do ich kontrolowania 132, 275.
- Morawska Ostrawa**; ustanowienie starostwa powiatowego 126, 267.
- — — utworzenie nowego okręgu szacunkowego do podatku osobisto-dochodowego 168, 406.
- Mosty**, ob. Kolej żelazna.
- Najwyższe pismo odręczne** dotyczące się stosunku pokrywania kosztów spraw wspólnych w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 98, 185.
- Należności bezpośrednie** filii i agencji zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia ze względu na umowę z Węgrami 156, 393.
- — — od przeniesienia majątku z powodu śmierci w razie istnienia wspólności małżeńskiej całego majątku na przypadek śmierci 3, 6.
- — — woźnych sądowych z powodu tych kursów i podróży służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162 165, 603.
- — — za budowę podwójnego przewodu telefonicznego łączącego 171, 407.
- Napoje** do piwa podobne, wyrobione z użyciem surogatów chmielu; zakaz sprzedaży bez odpowiedniego oznaczenia 69, 106.
- Nazwa delegacji** komory głównej budapeszteńskiej w urzędzie doręczeń pocztowych, zmiana teje 31, 60.
- Niedostatek**; rozporządzenie cesarskie dotyczące się zapomóg z funduszków państwa na uśmierzenie lub odwołanie 153, 384.
- Niedziele i święta**; zmiana w III. części przepisów o służbie wojskowej uchylająca odbywanie się zgromadzeń kontrolnych w tych dniach 179, 492.
- Nieruchomości** szacowanie; zmiana regulaminu 80, 138.
- Nieskarbowe urzędy pocztowe** I. i II. klasy; urządzenie osobistych stosunków poczmistrzów 87, 155.
- Niewiasty**; dopuszczanie ich do nauk medycznych w uniwersytetach i do doktoratu z wszech nauk lekarskich 149, 379.
- — — — — zawodu farmaceutycznego 150, 380.
- Nowe karty płatnicze** do uiszczania podatków i opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności 191, 517.
- Obrotowe czynności**, które urzędy podatkowe (kasy skarbowe) załatwiać mają jako urzędy depozytowe 6, 11.
- Obrót towarowy** na kolejach żelaznych; spis kolei do których stosuje się umowa międzynarodowa z r. 1890 27, 43.
- Ocenianie wartości** kosztowności deponowanych w sądzie w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym 48, 83.
- Ochrona wzajemna** wynalazków, znaczków i wzorów, umowa z Hiszpanią 117, 229.
- Ocieżniki** pospolite; połów ich od 15. sierpnia aż do końca listopada zakazany 12, 20.

- Odwołania** się do Trybunału patentowego i postępowanie z nimi w Urzędzie patentowym 189, 515.
- Ogledziny** weterynarskie bydła wprowadzanego z Węgier w obrocie drożnym 202, 534.
- Okrag** szacunkowy do podatku osobisto-dochodowego dla nowo utworzonego starostwa przeworskiego 7, 19.
- — — — — nowy do podatku osobisto-dochodowego dla starostwa morawsko ostrawskiego 168, 406.
- Okręgi** nadzorcze urzędowania inspektorów przemysłowych, zmiana terytoryalna 122, 268.
- Okrety** handlowe morskie; rozporządzenie cesarskie dotyczące się uwalniania ich od podatków 229, 671.
- Olej** rącznikowy w beczkach; cło od niego 50, 85.
- ziemny do popędu motorów; nabywanie z uwolnieniem od podatku 20, 36.
- — — — — o gęstości poniżej 770°; nabywanie z uwolnieniem od podatku do wytwarzania ciepła w celach przemysłowych 213, 541.
- — — — — rumuński surowy ciężki; warunki sprowadzania 41, 72.
- Ołomuniec**, ob. Komora.
- Opłata** statystyczna; emisja nowych znaczków na waluę koronową opiewających 34, 61.
- Opłaty** na szkoły w Dolnej Austrii od nieruchomości należących do spuścizny, z którą postępowanie spadkowe odbywać się ma w innym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych 230, 678.
- Opodatkowania** podwójne; traktat z Prusami dotyczący się zapobiegania takowym 158, 397.
- Otreby**; rozróżnianie ich na komorach od mąki 68, 105.
- Patent** cesarski, dotyczący się rozwiązania Izby deputowanych Rady państwa 144, 301.
- — — — — zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-łodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, austriackiego poniżej i powyżej Anizy, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krańskiego i bukowińskiego, morawskiego, śląskiego, tyrolskiego, goryckiego i gradyskiego, tudzież vorarlberskiego 59, 96; 196, 527.
- — — — — — sejmku krajowego dolno-austriackiego 26, 41.
- — — — — — margrabstwa istryjskiego 119, 235.
- Patentowe** klasy; zmiany w ich podziale 217, 553.
- Patentowy** dziennik; zaniechanie ogłaszania listy zgłoszonych patentów 218, 564.
- Pellkan** i syn w Pradze; zmiana konstrukcji wag pomocowych stałych przez tę firmę wyrobianych 58, 91.
- Pięciokoronówki**; rozporządzenie dotyczące się ich puszczenia w obieg 42, 72.
- — — — — stępla austriackiego i węgierskiego, ich rysunek 42, 72.
- Pięciomarkówki** złote niemieckie; nieprzyjmowanie ich przy poborze opłat cłowych 166, 404.
- Pilzeń**; ustanowienie Sądu przemysłowego 111, 219.
- Pinswang**, ob. Komora.
- Piwo**; uzupełnienie rozporządzenia dotyczącego się handlu piwem butelkowym 129, 271.
- — — — — z surogatów chmielu; zakaz sprzedawania bez odpowiedniego oznaczenia 69, 106.
- Poczmistrze** przy urzędach pocztowych I. i II. klasy; nrządzenie ich stosunków osobistych 87, 155.
- Podatek** czynszowy i pięcioprocentowy podatek od czystej intraty z budynków w mieście Tryeście i jego okręgu; ustawa 74, 135.
- — — — — gruntowy; ustanowienie wysokości zniżki na r. 1900 97, 188.
- — — — — osobisto-dochodowy; utworzenie nowego okręgu szacunkowego dla nowo utworzonego starostwa morawsko-ostrawskiego i zmiany z tego wynikłe dla innych okręgów 168, 406.
- — — — — zarobkowy; zmniejszenie sumy ogólnej na rok 1900 97, 183.
- Podatki** i opłaty; rozporządzenie cesarskie dotyczące się dalszego ich pobierania i pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900 99, 187; od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901 226, 575.
- — — — — wydanie nowych kart płatniczych do ich uiszczania drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności 191, 517.
- — — — — osobiste bezpośrednie; dodatek III do przepisu wykonawczego dotyczącego się rozdziału II ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 72, 113.
- Podatkowe** urzędy; czynności obrotowe, które mają załatwiać jako urzędy sądowo-depozytowe 6, 11.
- Podatkowy** i sądowo-depozytowy urząd w Zakliczynie; ustanowienie 223, 572.
- — — — — urząd w Zatyczynie; przeniesienie jego siedziby do Wiszniej Góry 121, 263.
- Podpuszczka** serna; zmiana pod tym wyrazem w Abecedowym spisie towarów taryfy cłowej 130, 272.
- Podróże** służbowe woźnych sądowych nie objęte rozporządzeniem z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 62; należytości z powodu takich podróży 165, 603.

- Popisowi**, którzy w krajach zaeuropejskich, z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego pracują w interesie handlu ojczyznego; ulgi pod względem służby wojskowej 85, 149.
- Porezina**, ob. Delegacya komory.
- Portugalia**, ob. Przywóz i przewóz.
- Porzadek** czynności Trybunału patentowego 187, 511.
- egzaminów rządowych teoretycznych z nauki rolnictwa i leśnictwa w Szkole głównej ziemiaństwa; zmiana 123, 265.
 - — — w szkołach głównych technicznych 73, 125.
 - wybierania asesorów i ich zastępców do Sądów przemysłowych 197, 529.
 - — do Rady państwa; zmiana w postanowieniach wykonawczych z r. 1896 181, 495.
- Pospolite ruszenie** królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu; sprostowanie przepisu meldunkowego 106, 211.
- Posterunek** awizacyjny w Łązku; poruczenie mu czynności komory pomocniczej II. klasy 22, 37.
- Pozwolenie** nahywaniania oleju mineralnego z uwolnieniem od podatku do popędu motorów 20, 36.
- Pożyczka** funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego; dozwoleń używania jej zapisów dłużnych do lokowania kapitałów sierocych itp. 205, 535.
- miasta Lwowa; pozwolenie używania jej zapisów udziałowych do korzystnego lokowania kapitałów sierocych itp. 131, 273.
 - krajowa istryjska; pozwolenie używania jej zapisów udziałowych do korzystnego lokowania kapitałów sierocych itp. 116, 227.
 - miasta Wiednia; ustawa o uwolnieniu jej od należności stęplowych i bezpośrednich i o używaniu jej obligacyi do korzystnego lokowania kapitałów sierocych itp. 71, 113.
 - wodociągowa krakowska; ustawa pozwalająca używania jej obligacyi do lokowania kapitałów sierocych itp. 75, 135.
- Praga**; ustanowienie Sądu przemysłowego 110, 215.
- ob. Kolej żelazna.
- Pressburg**, ob. Komora.
- Prusinowice**, ob. Sąd powiatowy.
- Prusy**; traktat z niemi tyczący się zapobiegania podwójnym opodatkowaniom 158, 397.
- Przedawnia** sądowa w Bernie; ustanowienie 82, 143.
- Przedłużenie** okresu ważności zarządzenia przejściowego co do Izb handlowych wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899 180, 493.
- terminu otwarcia kolei Piła—Jaworzno 39, 71.
- Przekazy** hipoteczne udziałowe; zmniejszenie się tego długu nieustalonego do sumy 94,280.905 koron 224, 573.
- Przemysłowi** inspektorowie; zmiana co do okręgów ich urzędowania 122, 263.
- Przeniesienie** majątku; należności od tego w razie istnienia małżeńskiej spółności całego majątku na przypadek śmierci 3, 6.
- Przepis** meldunkowy dla pospolitego ruszenia królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu; sprostowanie 106, 211.
- Przeworskie** starostwo; ustanowienie okręgu szacunkowego do podatku osobisto dochodowego 7, 19.
- Przezmiany**; dodatek 39 do Porządku sprawdzania miar i wag 16, 24.
- Przygody** nieszczęsne; statut komisji zaradczej 86, 151.
- Przykomorek** na gościńcu selbskim pod Asch, przeistoczenie na delegacyę komory 8, 20.
- na linii dowej pod Kozaczówką, ustanowienie 9, 20.
- Przywóz i przewóz** pewnych towarów i przedmiotów; uchylenie zakazu co do Egiptu 64, 102.
- — — — — wydanie zakazu co do Egiptu 81, 141.
 - — — — — rozszerzenie zakazu na Smyrnę i wilajet aidiński 94, 179.
 - — — — — uchylenie zakazu co do Smyrny i wilajetu aidińskiego 173, 409.
 - — — — — rozszerzenie zakazu na Głazgow w Szkocyi 163, 402.
 - — — — — uchylenie zakazu co do Głazgowa 163, 402.
- Pulje**; ograniczenie ruchu na morzu poprzez strzelnicami marynarki w Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana 134, 289.
- Rachunek** centralny administracyi królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, zamknięcie za rok 1900 227, 597.
- Rada** kolejowa; zmiana statutu 66, 104.
- państwa; zmiana postanowień wykonawczych do Porządku obiorczego 181, 495.
 - — rozwiązanie Izby deputowanych 144, 304.
- Radonice**, ob. Kolej żelazne.
- Racznikowy** olej w beczkach; cło od niego 50, 85.
- Regulamin** ruchu dla kolei żelaznych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa; uzupełnienia i zmiany 164, 207.

Regulamín szacowania nieruchomości; zmiana 80, 138.

— Trybunału patentowego 187, 511.

Rekruckie kontyngenty; ustawa o ich poborze w roku 1900 45, 81.

Roślinne posyłki; upoważnienie do ich odprawiania nadane komorze w Cervigano 128, 271.

— — — — — w Dziedzicach 159, 401.

— — — — — w Ołomuńcu 200, 533.

Rozkład indywidualny tych ilości alkoholu, które gorzelnie mogą wyrobić z niższą stopą podatku 127, 268.

Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się dalszego pobierania podatków i opłat tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900 99, 187; od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901 226, 575.

— — — — — dotyczące się dalszego trwania dobrodziejstw podatkowych na rzecz budynków uszkodzonych przez trzęsienie ziemi w Lublanie, tudzież w powiatach krańskich i styryjskich 100, 204.

— — — — — kwoty uposażenia funduszu amelioracyjnego na rok 1900 102, 205.

— — — — — na rok 1901 232, 674.

— — — — — przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 4. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 69, o zasiłkach z funduszów państwa dla Pierwszej c. k. uprz. Spółki żeglugi parowej na Dunaju 231, 673.

— — — — — z r. 1895 o uwolnieniu od podatków przedsiębiorstw nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy Mili 228, 671.

— — — — — okresu ważności zarządzenia przejściowego co do Izb handlowych wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899 180, 493.

— — — — — uregulowania indywidualnego rozkładu tych ilości alkoholu, które gorzelnie mogą wyrobić z niższą stopą podatku 127, 268.

— — — — — uwolnienia od należności na rzecz gminy Klape dotkniętej oberwaniem się góry 101, 204.

— — — — — od stępli i należności przy ponawianiu aktów sądowych zniszczonych podczas pożaru w Mielcu 221, 571.

— — — — — okrętów od podatków 229, 671.

— — — — — używania udziałowych zapisów pożyczki krajowej istryjskiej do lokowania kapitałów sierocych itp. 116, 227.

— — — — — miasta Lwowa do korzystnego lokowania kapitałów sierocych itp. 131, 273.

— — — — — zapisów dłużnych pożyczki funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego do lokowania kapitałów sierocych itp. 205, 535.

— — — — — zamknięcia rachunków centralnych za rok 1900 i nzywania aż do końca roku 1901 kwot należących do peryodu administracyjnego 1900 227, 597.

Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się zapomóg z funduszów państwa na uśmierzenie niedostatku 153, 384.

— — — — — zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, dotyczącego się zapobiegania zarazie świń i jej tępienia 154, 385.

Rożnów; zakaz wykonywania handlu obnośnego w porze leczniczej 182, 408.

Równoważnik należności; zeznawanie majątku do wymierzenia onegoż na szóste dziesięciolecie (1901 do 1910) 120, 237.

Rumunia; egzekucya z wyroków zagranicznych, uznanie wzajemności 169, 407.

Rumuński olej mineralny surowy, ciężki, warunki sprowadzania 41, 72.

Rybołówstwo morskie; zmiana rozporządzenia z r. 1884 pod względem połowu ociężników i homarów 12, 20.

Rzeczy podróżnych; upoważnienie do ich ekspedycyowania bez poboru cła, nadane komorze w Pinswangu 103, 207.

— — — — — w Jabloncu 209, 537.

— — — — — w Żatecu 83, 147.

Sacharyna; objaśnienie tego wyrazu w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, 51 i 52. 5, 9.

Salmiakowy wyskok w wagonach cysternowych; stopa tary 49, 84.

Salzburg; poruczenie tamtejszemu urzędowi płatniczemu krajowemu czynności wyciskania znaczków stęplowych 67, 105.

Sąd obwodowy i powiatowy w Wadowicach; wykonywanie kar uwięzienia w jego więzieniu celkowym 160, 401.

— powiatowy baligrodzki; oddzielenie od jego okręgu gmin i obszarów dworskich Wola Matyaszowa, Myszków i Polańczyk 125, 267.

— — brzosteki; przyłączenie do jego okręgu gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarżowa i Głobikówka 77, 136.

— — bystrzycki n. H.; oddzielenie gminy Prusinowice od jego okręgu i przyłączenie jej do okręgu sądu powiatowego holeszowskiego 151, 381.

— — frysztański; oddzielenie gminy i obszaru dworskiego w Wysokiej od jego okręgu i przyłączenie do okręgu sądu powiatowego strzyżowskiego 32, 60.

— — holeszowski; przyłączenie gminy Prusinowice do jego okręgu 151, 381.

— — hrottowicki; oddzielenie gminy Kluczów od jego okręgu i przyłączenie do okręgu sądu powiatowego trzebieckiego 164, 403.

- Sąd powiatowy kameński**; oddzielenie od jego okręgu gmin Kopriva i Sztjak 193, 521.
- — krośnieński; oddzielenie gminy Bonarówki od jego okręgu i przyłączenie jej do okręgu sądu powiatowego strzyżowskiego 207, 536.
 - — liski; przyłączenie do jego okręgu gmin i obszarów dworskich Wola Matyaszowa, Myszków i Polańczyk 125, 267.
 - — mielecki; uwalnianie od stępli i należytości przy ponawianiu aktów sądowych zniszczonych podczas pożaru w Mielcu 221, 571.
 - — mistelbaski; przyłączenie gminy Ebersdorf nad Zayą do jego okręgu 105, 211.
 - — pilzeński; oddzielenie od jego okręgu gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka 77, 136.
 - — seżański; przyłączenie do jego okręgu gmin Kopriva i Sztjak 193, 521.
 - — strzyżowski; przyłączenie gminy Bonarówki do jego okręgu 207, 536.
 - — — — — i obszaru dworskiego w Wysokiej do jego okręgu 32, 60.
 - — trzebiński; przyłączenie gminy Kluczów do jego okręgu 164, 403.
 - — zakliczyński; rozpoczęcie urzędowania 199, 533.
 - — zisterdorfski; oddzielenie gminy Ebersdorf nad Zayą od jego okręgu 105, 211.
 - przemysłowy bielski; rozszerzenie okręgu jego właściwości miejscowej 138, 292
 - — w Grazu; ustanowienie 114, 222.
 - — w Karniowie; ustanowienie 118, 234.
 - — w Lubniu; ustanowienie 115, 226.
 - — w Pilzni; ustanowienie 111, 219.
 - — w Pradze; ustanowienie 110, 215.
 - — w Teplicach; ustanowienie 112, 220.
 - — w Ustiu n. Ł.; ustanowienie 113, 221.
- Sądownictwo c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie**; ograniczenie na następne pięciolecie 21, 36.
- — — — — w Tunisie; uchylenie 137, 291.
- Sądowo-depozytowe urzędy**; czynności obrotowe, do których załatwiania są upoważnione 6, 11.
- Sądy przemysłowe**; uzupełnienie Porządku wyborczego 197, 529.
- — losowanie asesorów i zastępców mających wystąpić po dwóch pierwszych latach urzędowania tych sądów 62, 99.
- Schärding**; zmiana obszaru tamtejszego inspektoratu skarbowego 147, 373.
- Schembera waga z koleją wiszącą**; przyjmowanie do sprawdzania i cechowania 88, 171.
- Schiffmann K. D.**; zakaz wprowadzania jego proszku przeciw astmie 78, 137.
- Schneeberska kolej żelazna**, ob. Kolej żelazna.
- Schwarzenau**, ob. Kolej żelazna.
- Sejm krajowy istryjski**; patent zwolujący 119, 235.
- — dolno-austrycki; zwołanie 26, 41.
- Sejmy krajowe czeski, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowski, dalmacki, austriacki poniżej i powyżej Anizy, salzburski, styryjski, karyntyjski, krański i bukowiński, morawski, śląski, tyrolski, gorycki i gradyski, tudzież vorarlberski**; patent zwolujący 59, 95; 196, 527.
- Sędziowskie egzamina**; rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 1. listopada 1900 182, 497.
- Siedliska-Bogusz**, przyłączenie gminy i obszaru dworskiego do okręgu sądu powiatowego brzostckiego 77, 136.
- Sieroce itp. kapitały**; pozwolenie używania do korzystnego ich lokowania zapisów pożyczki miasta Lwowa 131, 273.
- — — — — udziałowych pożyczki krajowej istryjskiej 116, 227.
 - kapitały; pozwolenie lokowania ich w zapisach dłużnych pożyczki funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego 205, 535.
- Sineza Wes**, ob. Kolej żelazna.
- Składy wolne rafinerii wódki połączone miejscowo z gorzelnią**; zmiana przepisu dotyczącego się badania zapasu 143, 300.
- Słodycze sztuczne**, ob. Sakcharyna.
- Słudzy prowizoryczni i pomocnicy sług z funduszu państwa wynagradzani**; ubezpieczenie ich na wypadek choroby 23, 37.
- Smarzowa**; przyłączenie gminy i obszaru dworskiego do okręgu sądu powiatowego brzostckiego 77, 136.
- Smoła z mazi z węgla brunatnego i smoła z oleju ziemnego**; zmiana w Abecadlowym spisie towarów 53, 86.
- Smyrna**; rozszerzenie zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów wydanego dla Egiptu rozporządzeniem z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81 94, 179; uchylenie 173, 409.
- Sollenau**, ob. Kolej żelazna.
- Sól**; ustanowienie c. k. Składów sprzedaży w Cylei i Lublanie i znieszenie ceny soli kuchennej w c. k. Urzędzie sprzedaży soli w Tryeście 11, 20.

S61 fabryczna; ceny jej na trzechlecie 1901 do 1903 212, 539.

Spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z r. 1890, dotycząca się obrotu towarów 27, 43.

— ludności według stanu z dnia 31. grudnia 1900; zarządzenie wykonania 145, 303.

Spółka żegluga parowej na Dunaju, Pierwsza c. k. uprz.; przedłużenie mocy obowiązującej o zasilkach dla niej z funduszków państwa 231, 673.

Sprawdzanie i cechowanie przyrządów do mierzenia konsumpcji elektryczności i wody; obwieszczenie o ustanowieniu do tego Biura w Wiedniu 174, 411.

— — — wagi automatycznej zbożowej wyrabianej przez firmę W. i T. Awery w Birminghamie; postanowienia dodatkowe 57, 90.

— — — — Bleicherta 84, 147.

— — — — pomostowej dziesiątej wyrobu firmy Buganyi Emeryk, tudzież wagi pomostowej stałej wyrobu firmy Pelikan i syn w Pradze 58, 91.

— — — — — z koleją wiszącą 56, 89.

— — — — — — — — (systemu Schembera) 88, 171.

— — — — — wodomierzy i elektromierzy 175, 411.

— — — — — zbiorników metalowych do przewozu spirytusu; dodatek do odnośnych przepisów 141, 293.

— — — — — wodomierzy i elektromierzy; należitości urzędników za czynności w Wiedniu poza obrębem biura 178, 481.

Sprawy wspólne; stosunek pokrywania kosztów w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 98, 185.

Sprostowanie rozporządzenia dotyczącego się Porządku egzaminów ścisłych na wydziałach medycznych str. 272.

— przepisu meldunkowego dla pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu 106, 211.

— w taryfie cen soli z r. 1899 str. 10.

Stanków — Horszów Tyn — Ronsperk, kolej żelazna; przedłużenie terminu wybudowania 93, 177.

Starostwo powiatowe w Morawskiej Ostrawie; ustanowienie 126, 267.

Statut komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych 86, 151.

— nowy dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego 17, 25.

— Rady kolejowej państwa, zmiana 66, 104.

Statystyczna opłata; emisja nowych znaczków na walutę koronową opiewających 34, 61.

Statystyczny spis towarów handlu zagranicznego; obwieszczenie o wydaniu nowego 225, 573.

Stępel gazetowy i kalendarzowy; rozporządzenie wykonawcze do ustawy z roku 1899 o zniesieniu onegoż 4, 6.

Stęple i należitości bezpośrednie; uwolnienie od nich mieszkańców gminy Klape dotkniętych oberwaniem się góry 101, 204.

Stępowanie kart do grania; obwieszczenie dotyczące się urzędów do tego upoważnionych 170, 407.

Stępowe znaczki; ich wytłaczanie urzędowe 36, 69.

— — wytłaczanie ich w Salzburgu 67, 105.

Stępowy znaczek do kart do grania; zmiana barw 79, 137.

Stowarzyszenia; zaprowadzenie w nich waluty koronowej 63, 104.

Strzelnice marynarki w Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana; ograniczenie ruchu na morzu poprzedniemi 134, 289.

— wojskowe; zmiana odnośnych przepisów rozporządzenia wykonawczego do ustawy kwaterunkowej z r. 1895, 167, 405.

Szacowanie nieruchomości; zmiana regulaminu 80, 138.

Szkoła główna ziemianstwa; zmiana Porządku egzaminów rządowych teoretycznych 123, 265.

— sztuk pięknych w Krakowie; przeistoczenie na Akademii sztuk pięknych 108, 212.

— wyższa elektrotechniki w Muzeum technologicznym w Wiedniu; przyznanie jej uczniom prawa do jednorocznej służby wojskowej ochotniczej 13, 21.

Szkoły główne techniczne; nowy Porządek egzaminów rządowych 73, 125.

Sztjak, ob. Sąd powiatowy.

Szybenik, ob. Komora.

Ściąganie poterinowe monet zdawkowych miedzianych po 1 i $\frac{1}{2}$ c. wał. austr. 24, 39.

— — — srebrnych po 20, 10 i 5 c. wał. austr. 24, 39.

Świnie; zapobieganie ich zarazie i jej łepienie; rozporządzenie cesarskie 154, 385; rozporządzenie wykonawcze 155, 386.

Tannwald, ob. Kolej żelazna.

Tara dla wysokoku salmiakowego w wagonach cysternowych 49, 84.

Targownia wiedeńska; zwinięcie delegacji komory głównej 157, 395.

Taryfa cen soli fabrycznej na trzecieście 1901 do 1903 212, 539.

— czynszów wojskowych na okres od 1. stycznia 1901 do końca roku 1910 214, 543.

— wynagrodzeń dla adwokatów; zaliczenie Celowca do II. klasy 201, 533.

Telefony; dodatek do należności za budowę podwójnego przewodu łączącego 171, 407.

Teplice; ustanowienie Sądu przemysłowego 112, 220.

— ob. Kolej żelazna.

Termin otwarcia kolei Piła—Jaworzno 39, 71.

Towary handlu zagranicznego; ogłoszenie o wydaniu nowego spisu statystycznego tych towarów 225, 573.

Traktat z Prusami, dotyczący się zapobiegania podwójnym opodatkowaniom 158, 397.

— z Włochami w przedmiocie kolei łączącej Cervignano—S. Giorgio di Nogaro 146, 367.

Trecroci, ob. Delegacja komory.

Trybunał patentowy; porządek czynności 187, 511.

— — udzielanie urlopów członkom 188, 515.

Tryest; przedłużenie mocy obowiązującej ustawy z r. 1895 o uwolnieniu od podatków przedsiębiorstw nowo powstać mających na obszarze tego miasta i gminy Mili 228, 671.

— ustawa o zawieszeniu postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od czystej intryty z budynków 74, 135.

— ob. Komora.

Trzęsienie ziemi; przedłużenie trwania dobrodziejstw podatkowych na rzecz uszkodzonych budynków w Lublanie, tudzież w powiatach krajińskich i styryjskich 100, 204.

Tunis; uchylenie sądownictwa konsulowskiego 137, 291.

Ubezpieczenie przedsiębiorstw na wypadek przygody nieszczęsnej; przeniesienie malarzy pokojowych z VIII. do VII. klasy niebezpieczności 219, 564.

— służ prowizorycznych i pomocników służ, z funduszów państwa wynagradzanych, na wypadek choroby 23, 37.

Udziałowe przekazy hipoteczne; przejście zarządu długu nieustalonego w tych przekazach z c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu na c. k. Ministerstwo skarbu 177, 489.

Ułatwienia przy spłacaniu zaliczek z funduszów państwa udzielonych z powodu niedostatku 65, 103.

Umorzenie udziałowych przekazów hipotecznych za sumę 2,338.000 koron i zmniejszenie się tego długu nieustalonego do sumy 94,280.905 koron 224, 573.

Umowa z Hiszpanią w przedmiocie wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów 117, 229.

Urlopy; udzielanie ich członkom Trybunału patentowego 188, 515.

Umundurowanie funkcyjaryuszów kolei małych 29, 56.

Uniwersytety; dopuszczenie niewiast do nauk medycznych i do doktoratu z wszech nauk lekarskich 149, 379.

Urząd patentowy; postępowanie z odwołaniami się 189, 515.

Urzednicy Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumpcji elektryczności i wody; ich należności za czynności sprawdzania poza obrębem biura 178, 481.

Urzędy pocztowe nieskarbowe I. i II. klasy; urządzenie osobistych stosunków poczmistrzów 87, 155.

Ustawa pozwalająca używania obligacji pożyczki wodociągowej krakowskiej w sumie 3,600.000 koron do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych itp. 75, 135.

— którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intryty czystej z budynków w mieście Tryeście i jego okręgu 74, 135.

— o poborze kontyngentów rekruckich w r. 1900 45, 81.

— o uwolnieniu pożyczki miasta Wiednia w sumie aż do 30 milionów koron od należności stęplowych i bezpośrednich, tudzież o używaniu obligacji tej pożyczki do korzystnego lokowania kapitałów sierocych itp. 71, 113.

— o zezwoleniu na ułatwienia przy spłacaniu zaliczek z funduszów państwa z powodu niedostatku udzielonych i na odpisywanie takich zaliczek 65, 103.

— zawierająca odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należnościach na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w Vorarlbergu 44, 77.

Ustle nad Łabą, ustanowienie Sądu przemysłowego 113, 221.

Uwładnianie Sądu krajowego wyższego o wyznaczeniu zastępcy ubogich do postępowaniu apellacyjnego 33, 60.

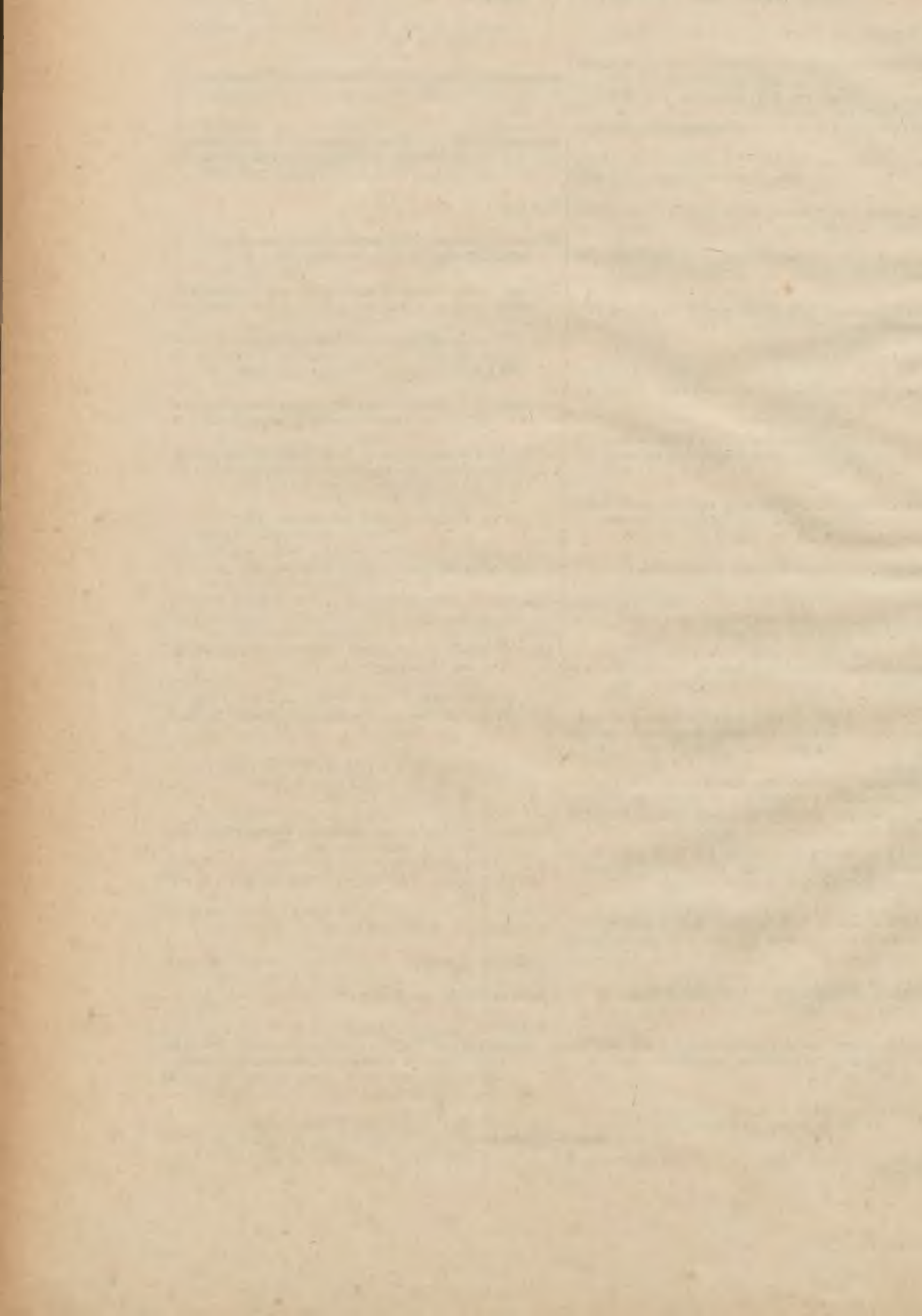
Uwierzytelnianie wodomierzy 175, 411.

Uwolnienie od podatków przedsiębiorstw nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy Mili; przedłużenie mocy obowiązującej ustawy z r. 1895 228, 671.

— — — okrętów handlowych morskich; rozporządzenie cesarskie 229, 671.

- Uznanie wzajemności Rumunii** co do egzekucji z wyroków zagranicznych 169, 407.
- Vallarsa;** rozszerzenie upoważnień celniczych tamtejszej komory pomocniczej 76, 136.
- Vorarlberg;** ustawa, którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych wydają się odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o naleytościach 44, 77.
- Wadowice;** zaprowadzenie w tamtejszem więzieniu celkowem wykonywania kar w aresztach odosobnionych 160, 401.
- Waga automatyczna zbożowa** wyrabiana przez firmę W. i T. Avery w Birminghamie; postanowienia dodatkowe co do jej sprawdzania 57, 90.
- Bleicheta; sprawdzanie i cechowanie 84, 147.
 - z koleją wiszącą (systemu Schembera); przyjmowanie do sprawdzania i cechowania 88, 171.
 - pomostowa dziesiąta wyrobu firmy Buganyi Emeryk; dozwozenie przyjmowania do sprawdzania i cechowania 58, 91.
 - — stała wyrobu firmy Pelikan i syn w Pradze; zmiana konstrukcji 58, 91.
 - — z koleją wiszącą; pozwolenie przyjmowania do sprawdzania i cechowania 56, 89.
- Wagi i ciężarki** do kontroli ciężkości monet złotych waluty koronowej, przepisy dotyczące się ich wyrobu i sprzedaży 132, 275.
- Waidhofen n. T., ob. Kolej żelazna.**
- Waluta koronowa;** puszczenie w obieg pięciokoronówek srebrnych 42, 72.
- — rysunki przedstawiające pięciokoronówki stępla austriackiego i węgierskiego 42, 72.
 - — zaprowadzenia jej w rozmaitych zakładach i stowarzyszeniach 63, 104.
- Warunki sprowadzania oleju mineralnego rumuńskiego** za opłatą cła zniżonego 41, 72.
- Węglan barowy i baryta żrąca;** zmiana w Abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 55, 86.
- Węgry;** oględziny weterynarskie bydła wprowadzanego w obrocie drożnym z tamtejszych krajów do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych 202, 534.
- Wiedeń;** ustanowienie Biura do sprawdzania wodomierzy i elektromierzy 174, 411.
- — II. filialnego urzędu cechowniczego 186, 510.
 - zmiana oznaczenia Administracji podatkowej dla II. dzielnicy na „Administracja podatkowa d'a II. i XX. dzielnicy m. Wiednia 109, 214.
- Wiedeń, ob. Dziekanaty.**
- ob. Pożyczka.
- Więzienia;** koszta wykonania kary ustanowione na trzecieście 1901—1903 222, 572.
- Więzienie celkowe** w Wadowicach; zaprowadzenie wykonywania kar w aresztach odosobnionych 160, 401.
- Wimperk—Wallern,** kolej żelazna; przedłużenie terminu skończenia budowy 90, 173.
- Wisznia Góra** w Krainie; przeniesienie tutaj siedziby Urzędu podatkowego z Zatyuczyny 121, 263.
- Włochy;** traktat z niemi w przedmiocie budowy kolei łączącej Cervignano—S. Giorgio di Nagaro 146, 367.
- Wodomierze;** przepisy dotyczące się ich uwierzytelniania 175, 411.
- Wojsko;** taryfa czynszów za pomieszczenia dla niego na lata 1901 do 1910 214, 543.
- Wojskowa służba** jednoroczna ochotnicza; uznanie za uzdolnionych do niej uczniów sekcji II. zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu 184, 509.
- — — — przyznanie prawa do takowej uczniom szkoły elektrotechniki w Muzeum przemysłowym w Wiedniu 13, 21.
 - — zmiana w III. części dotyczących przepisów uchylająca odbywanie się zgromadzeń kontrolnych w niedziele i święta 179, 492.
 - — ulgi dla popisowych i dla wojskowych nieczynnych, którzy w krajach zaeuropejskich z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego pracują w interesie handlu ojczyztego 85, 149.
- Wozni sądowi;** naleytości ich z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162 165, 403.
- Wódka;** badanie zapasu w wolnych składach rafinerji połączonych miejscowo z gorzelnią 143, 300.
- Wspólność małżeńska** całego majątku na przypadek śmierci; naleytości od przeniesienia 3, 6.
- Wybory asesorów** i ich zastępców do sądów przemysłowych 197, 529.
- Wydatki państwa;** rozporządzenie cesarskie, dotyczące się ich pokrywania w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900 99, 187; od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901 226, 575.
- Wymiar zabezpieczenia** niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru 91, 174.
- Wysoka;** przyłączenie gminy i obszaru dworskiego do sądu powiatowego strzyżowskiego 32, 60.
- Wytlaczanie** urzędowe znaczków stęplowych 36, 69.

- Zabezpieczenie** niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru 91, 174.
- Zadni** Trzeban, ob. Kolej żelazna.
- Zakaz** przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu 81, 141; rozszerzenie na Smyrnę i wilajet aidiński 94, 179; uchylenie 173, 409.
- — — — — rozszerzenie go na Głazgow 163, 402.
- — — — — z Głazgowa; uchylenie 233, 674.
- wprowadzania proszku Dra K. Schiffmanna przeciw astmie 78, 137.
- wykonywania handlu obnośnego w Rożnowie 172, 408.
- Zakliczyn**; ustanowienie urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego 223, 572.
- ob. Sąd powiatowy.
- Zakłady** i stowarzyszenia; zaprowadzenie w nich waluty koronowej 63, 104.
- ubezpieczenia i zaopatrzenia; należitości bezpośrednio ich filii i agencji ze względu na umowę z Węgami 156, 393.
- Zaliczki** z funduszów państwa z powodu niedostatku; ustawa o ułatwieniach przy spłacaniu i o odpisywaniu takich zaliczek 65, 103.
- Zamknięcia** patentowe butelek w handlu piwem; uzupełnienie dotychczasowych postanowień 129, 271.
- Zamknięcie** rachunków centralnych za r. 1900; rozporządzenie cesarskie 227, 597.
- Zapomogi** z funduszów państwa na uśmierzenie niedostatku; rozporządzenie cesarskie 153, 384.
- Zaraza** świń; rozporządzenie cesarskie dotyczące się zapobiegania i tępienia 154, 385; rozporządzenie wykonawcze 155, 386.
- Zarząd** długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych; przejście z c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu na c. k. Ministerstwo skarbu 177, 489.
- Zasiłki** z funduszów państwa dla Pierwszej uprz. Spółki żeglugi parowej na Dunaju; przedłużenie mocy obowiązującej ustawy z r. 1892 231, 673.
- Zastępca** ubogich; uwiadomianie Sądu krajowego wyższego o ustanowieniu go do postępowania apellacyjnego 33, 60.
- Zatyczyzna**; przeniesienie urzędu podatkowego do Wieszniej Góry 121, 263.
- Zbiorniki** metalowe do przewozu spirytusu; dodatek do przepisów dotyczących się ich sprawdzania i cechowania 141, 293.
- Zdawkowe** monety miedziane po 1 i 1/2 c. wal. austr., ściąganie poterinowe 24, 39.
- — srebrne po 20, 10 i 5 c. wal. austr., ściąganie poterinowe 24, 39.
- Zeznawanie** majątku do wymierzenia równoważnika należitości na VI. dziesięciolecie (1901—1910) 120, 237.
- Zgromadzenia** kontrolne; zmiana w III. części Przepisów o służbie wojskowej uchylająca odbywanie się tych zgromadzeń w niedziele i święta 179, 492.
- Zlabings**, ob. Kolej żelazna.
- Złoto** do opłaty ceł; używanie przekazów Banku austriacko-węgierskiego 198, 531.
- Zmiana** nazwy delegacji komory głównej budapeszteńskiej w urzędzie dorężeń pocztowych 31, 60.
- oznaczenia Administracji podatkowej dla II. dzielnicy m. Wiednia na „Administracya podatkowa dla II. i XX. dzielnicy m. Wiednia“ 109, 214.
- przepisu wykonawczego do ustawy kwaterunkowej z r. 1895 w przedmiocie strzelnic wojskowych 167,
- §. 13 rozporządzenia z dnia 7. października 1887, Dz. u. p. Nr. 116, w przedmiocie należitości za budowę przewodów telefonicznych 171, 407.
- statutu Rady kolejowej państwa 66, 104.
- w gronie koncesyonaryuszów kolei lokalnej Tirschnitz—Wildstein—Schönbach 31, 71.
- Znaczek** stęplowy do kart do grania; zmiana barw 79, 137.
- Znaczk** opłaty statystycznej; emisya nowych na walutę koronową opiewających 34, 61.
- stęplowe; przeniesienie wytłaczania ich z komory głównej w Bozenie do komory głównej w Innsbrucku 162, 403.
- — wytłaczanie urzędowe 36, 69.
- — — w Salzburgu 67, 105.
- Znawcy** żywności; zmiana przepisów dotyczących się biegu ich nauk i ich egzaminów 133, 279.
- Zniżka** podatku gruntowego; wysokość jej na r. 1900 97, 183.
- Zwettl**, ob. Kolej żelazna.
- Zatec**, ob. Komora.
- Żelezna** Kapla, ob. Kolej żelazna.
- Żołnierze** nieczynni, którzy w krajach zaeuropejskich, z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego pracują w interesie handlu ojczyzny, ulgi pod względem służby wojskowej 85, 149.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 3. stycznia 1900.

Treść: № 1. Obwieszczenie, dotyczące się wykonania §. 13go części III rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, pozwalającego przyjmowania w c. k. kasach austriackich kolei państwa środków płatniczych nie na walutę koronową opiewających.

1.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1899,

tyczące się wykonania §. 13go części III rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, pozwalającego przyjmowania w kasach c. k. austriackich kolei państwa środków płatniczych nie na walutę koronową opiewających.

Na zasadzie postanowień §. 13go części III rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, pozwalającego przyjmowania w kasach państwa i innych kasach publicznych, zamiast monet waluty koronowej, także innych monet stępla tutejszo-krajowego lub monet stępla zagranicznego i innych środków płatniczych, wydają się następujące zarządzenia:

1. W kasach c. k. kolei państwa przyjmowane będą jak dotychczas także począwszy od 1. stycznia 1900 ośmio- i czterozłotówki, tudzież dukaty stępla austriackiego i węgierskiego, jakoteż podane w tabeli pieniędzy dla c. k. austriackich kolei państwa rodzaje monet i pieniędzy waluty frankowej, waluty państwa niemieckiego, rosyjskiej i angielskiej podług ich wartości płatnej jaka w rzeczonyj tabeli jest oznaczona.

2. Przy płaceniu należności na walutę frankową, na walutę państwa niemieckiego lub rosyjską opiewających, pieniędzmi waluty krajowej austriackiej lub należności opiewających na tę ostatnią walutę pieniędzmi w punkcie 1 wymienionemi, do przeliczenia używane będą kursa przez c. k. zarządy kolei państwa na podstawie notowań giełdowych doczasowo obliczane i do wiadomości podawane.

Wittek r. w.

Jorkasch r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1866 za . . .	4 K 40 h	Rocznik	1883 za . . .	5 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1867 " . . .	4 " — "	"	1884 " . . .	5 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1868 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1869 " . . .	6 " — "	"	1886 " . . .	4 " 60 "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1887 " . . .	5 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1889 " . . .	6 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 11. stycznia 1900.

Treść: (M 2—4.) 2. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Tannwaldu do Grünthalu. — 3. Rozporządzenie, dotyczące się wymierzania należności od przeniesień majątku z powodu śmierci w razie istnienia małżeńskiej wspólności całego majątku na przypadek śmierci. — 4. Rozporządzenie, dotyczące się wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1899, o zniesieniu stępla gazetowego i kalendarzowego.

2.

Dokument koncesyjny z dnia 15. grudnia 1899,

na kolej lokalną od Tannwaldu do Grünthalu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaję w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Spółce akcyjnej „Kolej żelazna liberecko-jablonecko-tannwaldzka“ o to proszącej, koncesję do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej ruchomej, która wybudowana być ma jako lokalna o szlaku normalnym od stacyi w Tannwaldzie-Schumburgu c. k. uprzyw. kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej i kolei żelaznej liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej do Grünthalu a to w myśl ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Pod względem dobiegu koncesyonowanej linii kolejowej do kolei żelaznej Petersdorf—Grünthal, którą wykonać ma Rząd królewsko pruski, tudzież pod względem współużywania stacyi dobiegowej w Grünthalu i pełnienia tamże służby ruchu, stosują się postanowienia traktatu między Austryą i Węgra-

mi a państwem niemieckiem z dnia 5. listopada 1898, Dz. u. d. Nr. 121 z r. 1899 a Spółka obowiązana jest poddać się tym postanowieniom i obowiązkom z nich wynikającym.

§. 2.

Co do kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się Spółce dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Spółka jest obowiązana rozpocząć budowę kolei koncesyonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu półtrzecia roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny mający trwać aż do dnia 2. lipca 1976.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesją, dać ma Spółka kaucję w sumie dziesięć tysięcy złotych w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

Zresztą kolej lokalna Tannwald-Grünthal na wstępie oznaczona uważana być ma za istotną część składową przedsięwzięcia kolei lokalnych Liberec-Jablonec-Tannwald i Morchenstern-Josefsthal, będących przedmiotem Najwyższych dokumentów koncesyjnych z dnia 3. lipca 1886, Dz. u. p. Nr. 130 i z dnia 25. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 69 i postanowienia rzeczonych Najwyższych dokumentów koncesyjnych, stosować się mają na przyszłość tak do kolei lokalnej Reichenberg-Jablonec-Tannwald i Morchenstern-Josefsthal, jak i do kolei lokalnej Tannwald-Grünthal jako zespolonego przedsięwzięcia, jednakże z wyjątkiem postanowień zawartych w §§. 1 aż do 4 pierwszego z rzeczonych Najwyższych dokumentów koncesyjnych, które stosują się tylko do linii Liberec-Jablonec-Tannwald i postanowień zawartych w §§. 1 aż do 4 drugiego z rzeczonych Najwyższych dokumentów koncesyjnych, stosujących się wyłącznie do linii Morchenstern-Josefsthal a mianowicie:

I.

Postanowienia zawarte w §. 5, §. 6, ustęp 1 i ustęp 4 aż do 9, tudzież w §§. 7 aż do 10 i 12 aż do 14 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 3. lipca 1886, Dz. u. p. Nr. 130, jakoteż w §. 5 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 69, stosować się mają do całego przedsięwzięcia kolejowego Spółki w taki sposób, że

1. ceny taryfowe niższe, ustanowione dla transportów wojskowych, obowiązywać będą także w przewozie pospolitego ruszenia obu połów monarchii, jakoteż korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.),

2. Spółka obowiązana jest mieć pieczęć o urządzenie na rzecz swoich funkcjonaryuszów zaopatrzenia dla inwalidów i starców, i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsięwzięcia kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna przynajmniej takie same korzyści członkom następująca jak kasa rzeczono-
nego związku,

3. zawarte w §. 12 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 3. lipca 1886, Dz. u. p. Nr. 130 przytoczenie §. 11, l. 5 tegoż dokumentu odnosić się ma teraz do ustępu g postanowień zamieszczonych poniżej pod II, l. 2.

II.

Na miejsce postanowień §. 6, ustęp 2 i 3 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 3. lipca 1886, Dz. u. p. Nr. 130 i §. 6 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 69, które uchylają się, wchodzi następujące postanowienia:

1. Nadaje się Spółce prawo emitowania obligacyi pierwszeństwa, tudzież akcyi pierwszeństwa, które pod względem oprocentowania i umorzenia będą miały pierwszeństwo przed akcyami zakładowymi a to aż do sumy, którą Rząd oznaczy.

2. Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanych po ich wybudowaniu i otwarciu na nich ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

a) Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsięwzięcia w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

b) Gdyby kolej miała być odkupiona po upływie czasowego uwolnienia od podatków, podatki i dodatki do podatków ciężące na odkupionem przedsięwzięciu kolejowem i wszelkie inne pobory publiczne uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie także co do lat wolnych od podatku obliczyć należy podatek razem z dodatkami według stopy procentowej pierwszego roku podlegającego podatkowi i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak, że stosownie do §. 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty odkupu podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do czystych dochodów w taki sposób obliczonych dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

c) Czysty dochód roczny w myśl powyższego postanowienia obliczony, płacić się będzie Spółce jako wynagrodzenie za koleje odkupione aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

d) Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku po otwarciu linii do Grünthalu lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępów *a* aż do *c* obliczony, bez uwzględnienia dodatku tamże przewidzianego, nie wynosił przynajmniej takiej sumy rocznej, która by wyrównała racie ryczałtowej potrzebnej na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych z doliczeniem raty ryczałtowej potrzebnej na oprocentowanie po pięć od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za koleje odkupione, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wzmiankowaną powyżej ratę ryczałtową w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać będzie Spółce podatek rentowy, który od tej renty odkupu ma być opłacany.

e) Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie objąć w miejsce Spółki pożyczki w celu zgromadzenia kapitału na koleje koncesyonowane zaciągnięte, w sumie, która w chwili odkupienia według zatwierdzonego planu umorzenia będzie jeszcze zalegała jako nieumorzona, do spłacenia z własnych funduszy, w którym to razie renta odkułu płacić się mająca, zmniejszy się o sumę potrzebną na oprocentowanie i umorzenie wzmiankowanego kapitału pożyczkowego, jakoteż według okoliczności, o odpowiednią tej sumie kwotę dodatku, który w myśl postanowień ustępu *b* ma być do dochodu średniego doliczany.

f) Państwo zastrzega sobie nadto, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent w myśl postanowień punktu *e*) po objęciu na siebie pożyczek Spółki do spłacenia z własnych funduszy przez państwo Spółce płacić się mających, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po pięć od sta na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu jak się samo przez się rozumie dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu *b*) zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacji długu państwa jakiegokolwiek rodzaju. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

g) Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia w ustępach *a* aż do *f* przepisane bez

dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów a wedłu okoliczności obciążona tylko zalegającami jeszcze resztami pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych i używanie kolei niniejszem koncesyonowanych ze wszystkimi do nich należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością Spółki będące i przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

h) Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- α) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- β) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które, jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego albo na zaspokojenie pretensji państwa lub z jakichkolwiek tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- γ) kwota ceny odkupu (ustęp *a* aż do *f*), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, według okoliczności obliczona tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

i) Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmieniony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

k) Spółka obowiązana jest mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolejach odkupionych odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

l) Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (ustęp h), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Spółka obowiązana jest oddać Rządowi do rozporządzenia na jego żądanie lecz nie na swój koszt wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej jeszcze do tego celu potrzebował.

Wittek r. w.

3.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899,

tyczące się wymierzania należności od przeniesień majątku z powodu śmierci w razie istnienia małżeńskiej wspólności całego majątku na przypadek śmierci.

W razie istnienia pomiędzy małżonkami wspólności całego majątku na przypadek śmierci w myśl §§. 1233 i n. powszechnej księgi ustaw cywilnych, cały majątek, wspólności majątkowej poddany, podlega z reguły z powodu śmierci jednego małżonka należności za przeniesienie majątku z powodu śmierci stosownie do 42 pozycyi tariffy, uwaga, i 106 B pozycyi tariffy w ustawie z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Od tego prawidła zachodzą jednak następujące wyjątki:

Nieruchomości, co do których sam spadkodawca był jako właściciel wpisany, są też przedmio-

tem opłaty podług całkowitej wartości, mianowicie uiścić się ma od wartości jednej połowy, należytość za przeniesienie z tytułu wspólności majątkowej na przypadek śmierci, od wartości zaś drugiej połowy należytość za przeniesienie na podstawie prawa dziedziczenia.

Jeżeli zaś małżonkowie byli wpisani jako współwłaściciele nieruchomości po połowie, opłacie podlega tylko połowa wartości na spadkodawcę przypadająca, podczas gdy połowa wpisana na imię małżonka pozostałego przy życiu nie jest przedmiotem opłaty.

Jeżeli nakoniec w razie istnienia wspólności małżeńskiej całego majątku na przypadek śmierci sam tylko małżonek pozostały przy życiu był wpisany na nieruchomości jako właściciel, natenczas co do połowy, która także po śmierci drugiego małżonka pozostaje jego własnością, nie nastąpiło w ogóle przeniesienie majątku, przeto tej połowy nie bierze się w rachubę przy wymierzaniu należności. Przeciwnie druga połowa podlega opłacie jako część składowa majątku małżonka, który pierwiej umarł.

Według zasad powyższych postępować należy także wtedy, gdy w razie wspólności małżeńskiej całego majątku na przypadek śmierci chodzi o długi do ksiąg gruntowych wciągnięte.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia. Tych przypisów należności, które nabyły już mocy prawa, nie narusza niniejsze rozporządzenie.

Jorkasch r. w.

4.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. stycznia 1900,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 261, o zniesieniu stępla gazetowego i kalendarzowego.

W wykonaniu §. 2go ustawy z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 261, o zniesieniu stępla gazetowego i kalendarzowego, rozporządza się co następuje:

Aż do końca września 1900 można żądać, żeby od kalendarzy na rok 1900 ostępowanych, ale nie sprzedanych i nie mających na sobie śladów

używania, zwrócono gotówką należność stęplową od nich uiszczoną.

Z żądaniem tem zgłosić się może, a to do urzędu, który kalendarze w swoim czasie ostępował, tylko strona, która opłatę w swoim czasie uiściła a więc nakładca a względnie, co do kalendarzy zagranicznych, sprzedawca, który udowodni, że opłatę uiścił przy nabyciu, zgłosić się zaś może tylko raz, jednocześnie co do wszystkich nie sprzedanych kalendarzy.

W przypadku tym znaczki stęplowe będą w obecności strony przebite lub przekreślone i jako dowód do rachunku będą zatrzymane razem z kartą tytułową i kartką lub kartkami, na których znajduje się sam kalendarz; inne zaś części składowe druku, nte zawierające kalendarzowego wykazu dni, będą stronie zwrócone.

Jorkasch r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1866 za . . .	4 K	40 h	Rocznik	1883 za . . .	5 K	— h
"	1850 " . . .	10 "	50 "	"	1867 " . . .	4 "	— "	"	1884 " . . .	5 "	— "
"	1851 " . . .	10 "	60 "	"	1868 " . . .	4 "	— "	"	1885 " . . .	3 "	60 "
"	1852 " . . .	5 "	20 "	"	1869 " . . .	6 "	— "	"	1886 " . . .	4 "	60 "
"	1853 " . . .	6 "	30 "	"	1870 " . . .	2 "	80 "	"	1887 " . . .	5 "	— "
"	1854 " . . .	8 "	40 "	"	1871 " . . .	4 "	— "	"	1888 " . . .	8 "	40 "
"	1855 " . . .	4 "	70 "	"	1872 " . . .	6 "	40 "	"	1889 " . . .	6 "	— "
"	1856 " . . .	4 "	90 "	"	1873 " . . .	6 "	60 "	"	1890 " . . .	5 "	40 "
"	1857 " . . .	5 "	70 "	"	1874 " . . .	4 "	60 "	"	1891 " . . .	6 "	— "
"	1858 " . . .	4 "	80 "	"	1875 " . . .	4 "	— "	"	1892 " . . .	10 "	— "
"	1859 " . . .	4 "	— "	"	1876 " . . .	3 "	— "	"	1893 " . . .	6 "	— "
"	1860 " . . .	3 "	40 "	"	1877 " . . .	2 "	— "	"	1894 " . . .	6 "	— "
"	1861 " . . .	3 "	— "	"	1878 " . . .	4 "	60 "	"	1895 " . . .	7 "	— "
"	1862 " . . .	2 "	80 "	"	1879 " . . .	4 "	60 "	"	1896 " . . .	7 "	— "
"	1863 " . . .	2 "	80 "	"	1880 " . . .	4 "	40 "	"	1897 " . . .	15 "	— "
"	1864 " . . .	2 "	80 "	"	1881 " . . .	4 "	40 "	"	1898 " . . .	6 "	— "
"	1865 " . . .	4 "	— "	"	1882 " . . .	6 "	— "	"	1899 " . . .	10 "	— "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 15. stycznia 1900.

Treść: *M* 5. Obwieszczenie, którem objaśnia się oznaczenie „Sakcharyna“, użyte w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, 51 i 52 i podaje się do wiadomości zmianę rozporządzenia ministerjalnego z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 50. — Sprostowanie.

5.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 6. stycznia 1900,

k którem objaśnia się oznaczenie „Sakcharyna“, użyte w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, 51 i 52 i podaje się do wiadomości zmianę rozporządzenia ministerjalnego z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 50.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi a celem objaśnienia rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, którem zabroniony został przywóz sakcharyny i podobnych środków słodzących sztucznych pod innemi nazwami w handel wprowadzanych, tudzież syropów niemi zaprawionych, jakoteż celem uzupełnienia rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 51, tycaącego się sposobu postępowania przy wprowadzaniu sakcharyny i rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 52, tycaącego się obrotu sakcharyny, przetworów sakcharynowych i innych podobnych środków

słodzących, tudzież pokarmów wyrabianych z użyciem takich materyałów, podaje się do wiadomości, co następuje:

Przez „sakcharynę“ rozumieć należy nie tylko ochronioną nazwą „sakcharyna“ jako marką handlową sulfimid kwasu benzoosowego (kwas anhydro-ortho-sulfamin benzoosowy) i jego związki chemiczne, lecz także przetwory, które z przyczyny swego składu chemicznego są tego samego rodzaju i pojawiają się w obrocie handlowym pod nazwami „krystalloza“, „cukieryna“, „sykoza“.

Przeto w abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej, ustęp trzeci uwagi, którą stosownie do rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 50, należało umieścić pod wyrazem „sakcharyna“, ma opiewać:

„Przywóz wszystkich podobnych słodzących sztucznych, które ze względu na swój skład chemiczny różnią się od sakcharyny (sulfimidu kwasu benzoosowego czyli kwasu anhydro-ortho-sulfaminbenzoosowego i jego związków chemicznych) nie należących do grupy wodników węgla, jest stosownie do postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 20. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 49, bezwarunkowo zakazany.“

Blumfeld r. w.
Jorkasch r. w.

Stummer r. w.
Stibral r. w.

Sprostowanie.

W taryfie sprzedaży soli dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, ogłoszonej rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1899, Dziennik ustaw państwa, część CXV. z dnia 31. grudnia 1899, Nr. 275, w dziale I, 2. Aussee, po wyrazach „sól do mielenia“ wykreślić należy odsyłacz „3)“.

W uwagach 8) i 9) zamiast „Sprzedaż warzonki“, „Sprzedaż soli morskiej“, powinno

być: „Sprzedaż tej warzonki“ i „Sprzedaż tej soli morskiej“.

W oddziale cen limitowanych, pod Nr. bieżącym 8, zamiast „Dalmacya“, powinno być: „Wszystkie składy soli w Dalmacyi“.

W nagłówku działu IV, zawierającego ceny soli fabrycznej, zamiast „z dnia 10. stycznia 1897“, powinno być: „z dnia 10. grudnia 1897“.

Jorkasch r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 18. stycznia 1900.

Treść: *M* 6. Rozporządzenie, dotyczące się czynności obrotowych, które urzędy podatkowe (kasy skarbowe) załatwiać mają jako urzędy depozytowe.

6.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 13. stycznia 1900,

tyczące się czynności obrotowych, które urzędy podatkowe (kasy skarbowe) załatwiać mają jako urzędy depozytowe.

§. 1.

Urzędy podatkowe jako sądowo-depozytowe w Pilzni, Libercu, Zadarze, Lwowie, Krakowie, Tarnopolu, Linzu, Salzburgu, Celowcu, Lublanie, Czerniowcach, Bernie, Opawie, Innsbrucku, Trydencie, Feldkirchu i Gorycyi upoważnione są załatwiać w swojej siedzibie na polecenie sądów swojej siedziby, jakoteż na wezwanie innych sądów następujące czynności:

I. Kupno i sprzedaż, nabywanie i wymianę obligacyi długu państwa, listów zastawnych, akcyi i innych papierów wartościowych w obrocie publicznym będących; realizowanie kuponów odsetkowych i dywidendowych, jakoteż staranie się o nowe arkusze kuponowe; wnoszenie pieniędzy na papiery wartościowe nie zupełnie pokryte; wykonywanie prawa poboru nowych papierów, gdyby do papierów wartościowych było przywiązane; przekładanie papierów wartościowych do wyciśnięcia stępli;

II. wkładki pieniężne, dopisywanie odsetek, odbiór pieniędzy i łączące się z tem wypowiedzenia, jakoteż winkulacye i dewinkulacye w kasach oszczędności i innych instytucjach kredytowych.

§. 2.

Czynności wyszczególnione w §. 1 pod I. wykonywać mają urzędy podatkowe powyżej wymienione z reguły za pośrednictwem kantorów wymiany.

Ministerstwo sprawiedliwości zastrzega sobie pozawieranie w tym celu osobnych umów z kantorami wymiany.

O ile umowy takie nie są zawarte, trzymać się należy pod względem czynności obrotowych w kantorze wymiany załatwić się mających, tego pravidła, że urząd podatkowy wydać ma cenę kupna a względnie przedmiot zamiany lub przedaży dopiero po otrzymaniu równowartości lub innego pokrycia. Jeżeli kantor wymiany nie rozporządza na razie papierami, których urząd podatkowy potrzebuje, dać należy jedynie zlecenie kupna i czynność obrotową skutecznić dopiero po nadejściu żądanych przedmiotów.

Natomiast czynności wymienione w §. 1 pod II. załatwiać mają rzeczzone urzędy podatkowe bezpośrednio.

§. 3.

Innym, to jest nie tym, które wymienione są w §. 1, urzędowi podatkowemu jako sądowo-depozytowemu, tudzież kasom skarbowym i sądowemu kasom depozytowemu w Wiedniu mogą tak przełożone jak i inne sądy poruczać następujące czynności w kasach znajdujących się w ich siedzibach:

lokowanie pieniędzy w książeczkach wkładkowych kasy oszczędności i innych, które mają być sądownie deponowane;

wnoszenie dalszych wkładek na książeczki kasy oszczędności lub inne wkładkowe już deponowane;

podnoszenie kwot kapitału lub odsetek od takich książeczek wkładowych, jakoteż łączące się z tem wypowiedania;

staranie się o dopisanie odsetek w książeczkach wkładowych kasy oszczędności i innych, tudzież o winkulowanie i dewinkulowanie.

§. 4.

Każdą czynność obrotową, jak tylko polecenie lub prośba nadejdzie od sądu do urzędu podatkowego, zapisać należy poszczególnie w książce zapiskowej i utrzymywać w ścisłej ewidencji całe postępowanie w takim razie zachowywane.

Książkę zapiskową do czynności obrotowych, których wykonanie polecają urzędowi podatkowemu sądy jego siedziby, utrzymywać mają urzędy podatkowe w §. 1 wymienione, według formularza 1, wszystkie zaś inne urzędy podatkowe według formularza 2.

Do zapisywania tych czynności obrotowych, o których wykonanie proszą urząd podatkowy sądy znajdujące się poza obrębem jego siedziby, służyć ma we wszystkich urzędach podatkowych książka zapiskowa według formularza 3.

W rubryce uwag tych książek zapiskowych notować należy zdarzenia szczególne, jakieby zasły przy wykonaniu czynności obrotowej.

§. 5.

O nowe kupony odsetkowe lub dywidendowe do papierów wartościowych, w urzędzie złożonych, starać się mają te urzędy podatkowe, w których siedzibie znajdują się kasy do wydawania nowych arkuszy kuponowych upoważnione, nawet bez polecenia sądowego, na zgłoszenie się stron uprawnionych do poboru kuponów. Również upoważnione są urzędy podatkowe, na zgłoszenie się stron, lub gdyby postrzegły, że strony tego zaniedbują, z urzędu, postarać się drogą bezpośredniej korespondencji z kasą długu państwa w Wiedniu o nowe arkusze kuponowe do obligacyi długu państwa znajdujących się u nich w zachowaniu depozytorem, jakoteż o dozwolone przez sąd przeniesienie na inną osobę, winkulację lub dewinkulację deponowanych papierów kredytowych państwa.

Te starania o kupony utrzymywać należy w ewidencji zapomocą osobnego zapisku według formularza 4 i takowe mają być uwidocznione w dzienniku depozytowym tudzież w księdze głównej depozytowej bez osobnego polecenia sądu. W zapisku tym uwidoczniać należy także zarządzone przeniesienia na inną osobę, winkulacje i dewinkulacje papierów kredytowych państwa.

§. 6.

Na funkcjonariusza wykonawczego do bezpośredniego załatwiania czynności obrotowych, które

uskuteczniane być mają w siedzibie urzędu podatkowego poza obrębem jego lokalu urzędowego, to jest do zanoszenia przedmiotów obrotu do zakładu kredytowego i przynoszenia napowrót równowartości, przeznacza się urzędnika urzędu podatkowego. Przeznacza go naczelnik urzędu podatkowego za zgodą Władzy skarbowej krajowej i nazwisko tego wyznaczonego urzędnika podać należy instytutom kredytowym, z którymi zawiązuje się stosunki.

Jeżeli wartość przedmiotu obrotu przynosi sumę 100 koron, funkcjonariuszowi wykonawczemu towarzyszyć ma w czynnościach pozabiurowych sługa urzędu podatkowego.

§. 7.

Urzędnikowi urzędu podatkowego delegowanemu do wykonania czynności obrotowej, wydać należy dotyczący przedmiot wartościowy w obec dwóch urzędników kasowych, lub gdzie jest tylko dwóch urzędników, w obec drugiego urzędnika kasowego za potwierdzeniem odbioru w przeznaczony na to rubryce dotyczącej książki zapiskowej.

Delegowany urzędnik winien załatwić czynność bezwzględnie i oddając nowe przedmioty wartościowe, złożyć rachunki co do użycia wydanej mu rzeczy wartościowej i wszelkie inne dokumenty, które wzmiankowani wyżej urzędnicy kasowi mają sprawdzić tak pod względem cyfry jak i pod względem oznaczenia wartości.

Rzeczeni urzędnicy kasowi winni osobno potwierdzić funkcjonariuszowi wykonawczemu właściwe wykonanie. Następnie uwidocznic należy wykonanie w odpowiedniej książce zapiskowej a według okoliczności zaciągnąć stanowczo do dziennika stosownie do §. 9, ustęp 2.

W tych przypadkach, w których czynności obrotowe, funkcjonariuszowi wykonawczemu poruczone, nie mogą być tego samego dnia uskutecznione, winien tenże jeszcze tego samego dnia złożyć w kasie depozytowej urzędu podatkowego potwierdzenie (kwit tymczasowy, rewers, receptis itp.) otrzymane od likwidatury dotyczącej kasy za złożony przedmiot czynności obrotowej.

Gdyby w celu wykonania czynności obrotowej potrzebne było przesłanie wartości, uczynić to należy z zachowaniem środków ostrożności nakazanych ogólnymi przepisami kasowymi i aż do ostatecznego zdania rachunku receptis pocztowy oddawczy służy za dowód kasowy.

Odebrane pieniądze i wszelkie inne przedmioty wartościowe winien funkcjonariusz wykonawczy jeszcze w dniu odbioru złożyć w kasie depozytowej urzędu podatkowego.

Jeżeli czynność obrotowa nie może być przywiedzona do skutku i jeżeli nadto nie może być złożone potwierdzenie odbioru w myśl ustępu czwartego, przedmiot czynności obrotowej powinien

Formularz 1.

Formularz 2.

Formularz 3.

Formularz 4.

być odniesiony napowrót do kasy depozytowej i okoliczność ma być uwidoczniiona w dzienniku depozytowym, albo, jeżeli czynności obrotowe mają być wykonane na rachunek obcego sądu, w rubryce uwag książki zapiskowej podług formularza 3 utrzymywanej.

§. 8.

Obadwaj wyżsi urzędnicy urzędu podatkowego obowiązani są pod własną odpowiedzialnością czuwać dokładnie nad tem, żeby urząd w czasie właściwym załatwiał poruczone mu czynności obrotowe i uzyskiwał arkusze kuponowe, o które ma się starać, tudzież żeby przedmioty, z czynności obrotowych otrzymane, były napowrót deponowane.

§. 9.

Załatwienie czynności obrotowych dla przełożonego sądu uwidocznic należy w dzienniku depozytowym i w księdze głównej, jakoteż w wykazach szczegółowych.

Przedmiot wartościowy, powierzony funkcjonariuszowi wykonawczemu, zapisać należy w dzienniku depozytowym na razie na brzegu jako wydany. Stanowcze zaciągnięcie rachunkowe tego wydania następuje po nadejściu równowartości, jednocześnie z zaciągnięciem tej ostatniej do dziennika odbioru i dołącza się dotyczące dowody kasowe.

Jeżeli zaś urząd podatkowy posłać ma przedmioty wartościowe do urzędu podatkowego proszonego o wykonanie czynności obrotowych przez jego sąd przełożony, w takim razie wysłany przedmiot wartościowy zapisuje się w dzienniku depozytowym odrazu stanowczo jako wydanie i dołącza się receptis pocztowy jako dowód. O ile ma nadejść równowartość, takową, gdy nadejdzie, zapisuje się w dzienniku depozytowym jako wpływ z powołaniem się na dawniejszą pozycję wydawczą.

Czynności obrotowe załatwiane na prośbę nie przełożonego sądu, zapisuje się tylko w książce zapisków utrzymywanej podług formularza 3.

§. 10.

Urząd podatkowy winien sądowi, który prosił go o wykonanie czynności obrotowej, zdać sprawę dokładnie z wykonania każdej takiej czynności z dołączeniem rachunków i wszelkich innych dokumentów. W takim przypadku, jeżeli chodziło nie o polecenie przełożonego sądu, sąd winien urzędowi podatkowemu potwierdzić dostarczenie równowartości uzyskanej przez czynność obrotową.

§. 11.

Gdy urząd podatkowy jako sądowo-depozytowy, nie podlegający sądowi, wydać ma komisyjnie depo-

zyt sądowy (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. listopada 1894, Dz. roz. Min. sk. Nr. 46; rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. grudnia 1894, Dz. rozp. Min. sp. Nr. 1 z roku 1895), sąd zezwalający na wydanie, winien odezwę żądającą wydania, tak samo jak wtedy, gdy idzie o czynność obrotową, wystosować bezpośrednio do urzędu podatkowego jako sądowo-depozytowego bez udawania się po interwencyę do sądu, któremu urząd podatkowy jako sądowo-depozytowy podlega. Sąd polecający tę czynność urzędową, obowiązany jest uwiadomić stronę o zarządzone przesłaniu depozytu do wydania.

Urząd podatkowy proszony, winien wydanie komisyjne zapisać nie tylko w książce zapiskowej według formularza 3 utrzymywanej, lecz także w dzienniku depozytowym i ma sądowi, który go o wydanie prosił, zdać sprawę z wykonania.

Jeżeli depozyt, wydać się mający komisyjnie, stanowi gotówka, w takim razie należytość przypadającą za zachowywanie potrącić należy przy przesyłaniu depozytu proszonemu urzędowi depozytowemu.

Wydanie depozytu w gotówce nie przenoszącego kwoty 1000 koron może urząd podatkowy skutecznie przekazać pocztowym bez względu, czy to jest czy nie jest wydanie komisyjne, jeżeli strona uprawniona do odebrania złoży do tego celu dokumenty, tyżące się wydania (potwierdzenie odbioru, rezolucyę zarządzającą wydanie).

§. 12.

W poleceniach sądowych wyluszczyć należy wyraźnie, jakie czynności obrotowe mają być wykonane a według okoliczności także szczególne sposoby wykonania i wymienić dokładnie dotyczące przedmioty wartościowe.

Z poleceniem wykonania czynności obrotowych może sąd połączyć tylko zarządzenia, tyżące się sądowego deponowania lub niezwłocznego wydania przedmiotów obrotu lub uzyskanych równowartości po załatwieniu czynności.

Ile możności ograniczyć należy wydawanie poleceń do peryodycznego skuteczniania pewnych czynności obrotowych a urzędy podatkowe winny wykonywać takie polecenia dopiero wtedy, gdy strona interesowana zgłosi się w odnośnym czasie, albo jeżeli wykonanie wymaga poprzedniego złożenia przedmiotu wartościowego, po złożeniu tego przedmiotu.

§. 13.

Obowiązek czuwania, włożony na naczelnika sądu §em 30ym rozporządzenia ministeryalnego

z dnia 15. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 55, rozciąga się na czynności obrotowe dla dotyczącego sądu wykonywane. W szczególności naczelnik sądu winien wyrywkowo przeglądać osobiście książeczki wkładkowe kas oszczędności i inne czynnościom obrotowym poddać się mające i badać, czy stan ich zgadza się dokładnie z zapiskami urzędu depozytowego. Nie znalazłszy powodu do zarzutu, naczelnik sądu winien zapiski utrzymywane według formularza 1 a względnie 2 i 4 wizować z przydaniem daty.

Przy sprawdzaniu kasy urzędów podatkowych zbadać należy starannie zawsze także ich zawiadowstwo pod względem czynności obrotowych, które załatwiać mają jako urzędy depozytowe i utrzymywanie dotyczących książek zapiskowych.

§. 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. lutego 1900.

Jorkasch r. w.

Schrott r. w.

Formularz 1 do rozporządzenia Nr. 6.

Książka zapiskowa

c. k. Urzędu podatkowego głównego jako sądowo-depozytowego w obejmująca czynności obrotowe dla przełożonego Sądu:

Liczba listy i liczba czynności	Data i liczba czynności polecenia sądowego	Numer maszy, tom i folio	Przedmiot i rodzaj czynności obrotowej	Wartość						Potwierdzenie objęcia przez funkcyjona-ryusza wyko-nawczego	Wynik czynności obrotowej						Data i liczba czynności sprawa-rodzenia z wy-konania	Uwaga			
				Gotówka		Obligacje publiczne		Kaspienki kasy oszczędności i inne dokumenty prywatne dające się przeliczyć na pieniężno			Gotówka		Obligacje publiczne		Kaspienki kasy oszczędności i inne dokumenty prywatne dające się przeliczyć na pieniężno						
1	2	3	4	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	11	12	13	
1 402	4./8. 1900 P II 68/99 25	1214 X, 140	1 sztuka renty srebrnej z 1./10. 1868 kupon z 1./4. 1899 i talon do sprzedania	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2178	—	—	—	—	—	8./8. 1900 406	
1 452	30./8. 1900 E I 14/00 12	1626 XII, 73	Gotówka do umieszczenia korzystnie w kasie oszczęd- ności w L.	800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	799	80	31./8. 1900 452	

Formularz 2 do rozporządzenia Nr. 6.

K s i ą ż k a z a p i s k o w a

e. k. Urzędu podatkowego jako sądowo-depozytowego } w obejmująca czynności obrotowe
 e. k. Kasy skarbowej i sądowo-depozytowej }
 dla przetożonego Sądu:

1	2	3	4	Wartość		7	Wynik czynności obrotowej wartości		10	11
				Gotówka	książeczki wkładkowe kasy oszczędności i inne		Gotówka	książeczki wkładkowe kasy oszczędności i inne		
1 31	4./9. 1900 E 1 24/00 18	78 V, 96	Książeczka kasy oszczędności N. Nr. 4841 saldo 1/1. 1896, odsetki zniegłe od 1./7. 1898 do ściągnięcia	—	1000	6./9. 1900 N. N.	1080	—	6./9. 1900 769	Odsetki pol- czone tylko do 30./8. 1900, po- niważ zanie- dbrano wypowie- dzień naprzód

Formularz 3 do rozporządzenia Nr. 6.

Książka zapiskowa

c. k. Urzędu podatkowego jako sądowo-depozytowego } w obejmująca odezwy w przedmiocie
 c. k. Kasy skarbowej i sądowo-depozytowej }
 czynności obrotowych i komisijnego wylawania imieniem sądów zamiejscowych.

Liczba bie- żąca	Data nadejścia, liczba czynności Urzędu depozyto- wego wy-	Artykuł dziennika (w przy- padkach padkach komisji- nego wy- dania)	Sąd, żądający wykonania czyn- ności, data i liczba czynności odezwy	Nazwisko strony, której czynność się tyczy	Nadesłany przed- miot i polecenie względem niego	Potwierdze- nie objęcia przez funkcyona- ryusza wykonaw- czego	W przypadkach odsyłania równowartości			W przypad- kach komi- syjnego wy- dania	U w a g a
							Dzień odesłania	Przedmiot odesłany	Dzień nadejścia potwier- dzenia odbioru		
1	2/1. 1900 44	—	5	6	7	8	9	10	11	12	
1	2/1. 1900 44	—	S. p. N. 5/1. 1900 P 25/99 14	Sekanina Franiszek	8 szt. 40/10 listów za- staw. B. hipot. mor. po 200 K z kupon. od 1/2. 1900 i talo- nem do sprzedania	—	8/1. 1900	Gotówką 1574 K 40 ½	10/1. 1900	—	—
2	14/1. 1900 112	84	S. o. O 12/1. 1900 P II 16/99 24	Werner Juliusz w T.	Gotówką 2000 K do wydania	—	—	—	—	15/1. 1900 93	—
3	16/1. 1900 124	—	S. p. S. 15/1. 1900 E 3/00 5	Duszek Teodor przeciw Jaroli- mowi Józefowi punkt 2000 K	Gotówką 1400 K do umieszczenia ko- rzystnie w kasie oszczędności w D.	1/1. 1900 N. N.	16/1. 1900	Książeczka kasy oszczędności Nr. 2462 na 1399 K 80 ½	19/1. 1900	—	—

Z a p i s e k

c. k. Urzędu podatkowego jako sądowo-depozytowego }
c. k. Kasy skarbowej i sądowo-depozytowej } w }

tyczący się dostarczenia nowych arkuszy
kuponowych do papierów wartościowych deponowanych, tudzież przeniesień na inną osobę, winkulacyi i dewinkulacyi obligacyi
długu państwa stosownie do §. 5 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 13. stycznia 1900, Dz. u. p. Nr. 6.

1	2	3	4	5	Papier wartościowy		8	9	10	11	12
					6	7					
Liczba bie- żęc	Nazwisko strony	Data żądania strony	Data i liczba czynności polececia sądowego (co do prze- niesien win- kulacyi i de- winkulacyi)	Numer masy, tom i folio	Wartość imienna	Bliższe oznaczenie	Postano do (kasa) dnia	Cel posłania	Potwierdzenie odbioru przez funkcjonarju- sza wykonalaw- czego	Datai nadsłęcia arkuszy kuponowych a wzgl. pa- piernu warto- ściwego	U w a g a

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1900.

Treść: (№ 7—12.) 7. Obwieszczenie o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa przeworskiego w Galicyi, jakoteż o zmianie w skutek tego potrzebnej w okręgu szacunkowym łańcuckim. — 8. Obwieszczenie o przeistoczeniu przykomorka na gościńcu selbskim pod Asch na delegacyę komory głównej w Asch. — 9. Obwieszczenie o ustanowieniu przykomorka na linii cłowej pod Kozaczówką. — 10. Obwieszczenie o ustanowieniu w Dolegni Delegacyi komory. — 11. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia c. k. składów sprzedaży soli w Cylei i Lublanie, tudzież zniżenia ceny soli kuchennej w c. k. urzędzie sprzedaży soli w Tryeście. — 12. Rozporządzenie, którem zmienia się ustęp pierwszy §. 11go rozporządzenia z dnia 5. grudnia 1884, dotyczącego się rybołostwa morskiego.

7.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. stycznia 1900,

o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa przeworskiego w Galicyi, jakoteż o zmianie w skutek tego potrzebnej w okręgu szacunkowym łańcuckim.

Dla obszaru nowo ustanowionego starostwa przeworskiego w Galicyi (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. października 1899, Dz. u. p. Nr. 199), tworzy się na zasadzie §§. 177

i 179 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, do rozkładania podatku osobisto-dochodowego, komisję szacunkową z 6 członków złożoną.

Zarazem ze względu, że w skutek ustanowienia powyższego starostwa, zmniejszył się obszar powiatu politycznego łańcuckiego, który dotychczas był okręgiem szacunkowym, zmniejsza się ilość członków komisji szacunkowej tego okręgu szacunkowego z 18 na 12.

Z tego powodu spis okręgów szacunkowych do podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, uzupełnić należy a względnie sprostować w następujący sposób:

(Strona 1355 XCII. części Dziennika ustaw państwa wydanej dnia 9. października 1897).

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miej-	Powia-	Siedziba komisji	Liczba członków komisji
		scowa	towa		
		komisya			
48	Powiat polityczny łańcucki	1	Starostwo w Łańcucie	12
63a	Powiat polityczny przeworski	1	Starostwo w Przeworsku	6

Jorkasch r. w.

8.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. stycznia 1900,**

o przystoczeniu przykomorka na gościńcu selbskim pod Asch na delegację komory głównej w Asch.

Przykomorek na gościńcu selbskim pod Asch w Czechach przystoczony został na delegację Komory głównej w Asch i nadane mu zostały upoważnienia komory pomocniczej II. klasy z pozostawieniem upoważnień przykomorka dla Asch.

Delegacja ta rozpoczęła czynności swoje dnia 1. stycznia 1900.

Jorkasch r. w.

9.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. stycznia 1900,**

o ustanowieniu przykomorka na linii cłowej pod Kozaczówką.

Na linii cłowej pod Kozaczówką ustanowiony został przykomorek komory pomocniczej II. klasy w Kozaczówce, który rozpoczął już swoje czynności.

Jorkasch r. w.

10.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. stycznia 1900,**

o ustanowieniu w Dolegni Delegacji komory.

W Dolegni (Przymorze) ustanowiona została Delegacja komory z upoważnieniami komory pomocniczej II. klasy.

Delegacja ta rozpoczęła już urzędowanie.

Jorkasch r. w.

11.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. stycznia 1900,**

tyczące się ustanowienia c. k. składów sprzedaży soli w Cylei i Lublanie, tudzież zniżenia ceny soli kuchennej w c. k. urzędzie sprzedaży soli w Tryeście.

Celem zaopatrzenia Styryi południowej i Krainy w sól, ustanawiają się od 1. marca 1900 w Cylei i Lublanie c. k. składy sprzedaży soli.

W tych c. k. składach sprzedaży soli sprzedawana będzie sól morska biała istryjska po 18 K 80 h, sól zaś bydłęca wydawana będzie po cenie ustawowej 10 K za 100 kg bez opakowania od wagi magazynowej.

Od tego samego terminu zniżona będzie cena soli kuchennej w c. k. urzędzie sprzedaży soli w Tryeście z 19 K 30 na 18 K 80 h.

Rozprzedaż soli morskiej, nabywanej ze składów soli w Lublanie i Cylei, jakoteż z urzędu sprzedaży soli w Tryeście, dozwolona jest tylko w obrębie obszarów Istrii, Tryestu, Gorycyi i Gradyski, Krainy i Styryi południowej, t. j. powiatów politycznych słowensko-gradeckiego, maryborskiego i lutomerskiego.

Przeto sprzedaż soli morskiej z tych trzech składów do innych obszarów prócz wymienionych, jest zakazana, i podlega karom skarbowym stosownie do postanowień §§. 319 aż do 322 włącznie u. o p. s.

Jorkasch r. w.

12.**Rozporządzenie Ministerstw handlu i rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 19. stycznia 1900,**

którem zmienia się ustęp pierwszy §. 11go rozporządzenia z dnia 5. grudnia 1884, Dz. u. p. Nr. 188, tyżącego się rybołostwa morskiego.

§. 1.

Uchyła się terazniejszą osnowę pierwszego ustępu §. 11go rozporządzenia z dnia 5. grudnia 1884, Dz. u. p. Nr. 188, tyżącego się rybołostwa morskiego i tenże opiewać ma jak następuje:

„Połów ocieżników pospolitych (palinurus vulgaris) i homarów (humarus marinus) jest od 15. sierpnia aż do końca listopada zakazany.

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Blumfeld r. w.

Stibral r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1900.

Treść: (№ 13—16.) 13. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości zamieszczenie zawodowej wyższej Szkoły elektrotechniki, istniejącej w c. k. Muzeum przemysłem technologicznem w Wiedniu, w spisie zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej. — 14. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia dla dziekanatów stołecznego i rezydencyjonalnego miasta Wiednia kwoty za sprawowanie urzędu dziekańskiego, która w wyjawach przychodu lokalnego pasterzy duchownych, do uzyskania uzupełnienia kongruy uprawnionych, jakie stosownie do ustawy z dnia 19. września 1898, mają być podawane, będzie za pozycję wydatkową uznawana. — 15. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Mostu na Leutensdorf Górny do Johnsdorfu, która utrzymywana być ma w ruchu zapomoć elektryczności. — 16. Obwieszczenie, którem podają się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 a względnie do Dodatku VI. do tegoż Porządku.

13.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 23. listopada 1900,

k którem podaje się do wiadomości zamieszczenie zawodowej wyższej Szkoły elektrotechniki, istniejącej w c. k. Muzeum przemysłem technologicznem w Wiedniu, w spisie zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej.

Na zasadzie §. 25 ustawy o służbie wojskowej i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami, uznaje się Szkołę zawodową wyższą elektrotechniki, istniejącą w c. k. Muzeum przemysłem technologicznem w Wiedniu za równą gimnazjom wyższym i szkołom realnym wyższym pod względem udowadniania naukowego uzdolnienia do służby ochotniczej jednorocznej.

Postanowieniem tem uzupełnia się załączkę II a do §. 64 I. części Przepisów o służbie wojskowej, rozporządzeniem tutejszem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45, ogłoszonej.

Weltersheimb r. w.

14.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty i Ministerstwa skarbu z dnia 5. stycznia 1900,

tyczące się ustanowienia dla dziekanatów stołecznego i rezydencyjonalnego miasta Wiednia kwoty za sprawowanie urzędu dziekańskiego, która w wyjawach przychodu lokalnego pasterzy duchownych, do uzyskania uzupełnienia kongruy uprawnionych, jakie stosownie do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, mają być podawane, będzie za pozycję wydatkową uznawana.

Dodatkowo do rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 19. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 107, kwotę wydatków dziekańskich, które w wyjawach przychodu, stosownie do ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176 podawanych, mają być za pozycję wydatkową uznawane, ustanawia się dla dziekanatów stołecznego i rezydencyjonalnego miasta Wiednia w kwocie trzysta (300) koron, bez ujemy prawa zbadania, czy w myśl rzeczonyj ustawy proboszczowi przeznaczonemu do sprawowania czynności dziekana należy się w ogóle uzupełnienie kongruy z funduszu religijnego a względnie z dotacyi rządowej.

Jorkasch r. w.

Bernd r. w.

15.**Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1900,**

o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Mostu na Leutensdorf Górny do Johnsdorfu, która ma być utrzymywana w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, o kolejach niższego rzędu, c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało gminie miasta Mostu o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu małej kolei wązko-torowej od Mostu na Kopice, Rosenthal, Leutensdorf Górny i Dolny, Bettelgrün i Hammer do Johnsdorfu, na której ruch utrzymywany być ma zapomocą elektryczności, pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami.

§. 1.

Koncesyonaryuszce zapewniają się co do koncesyonowanej małej kolei dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianych w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnień od podatków, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Co do stępla od biletów osobowych stosowane być mają postanowienia artykułu XX, ustęp drugi ustawy powyższej.

§. 2

Koncesyonaryuszka obowiązana jest rozpocząć budowę małej kolei na wstępie oznaczonej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyę w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce do wybudowania kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, koncesyonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania dróg.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana ponieść koszta urządzeń potrzebnych z powodu wybudowania i ruchu linii kolejowej na wstępie oznaczonej do zabezpieczenia swobodnego funkcyonowania przewodów telegraficznych i telefonicznych państwa istniejących już w chwili nadania koncesyi na tę linię, mianowicie zaś koszta przełożenia owych przewodów, gdyby było potrzebne.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowiło, jako też do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Wypuszczenie w obieg obligacyi pierwszeństwa jest wzbronione.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszce prawo wypuszczenia w obieg akcyi pierwszeństwa, które pod względem oprocentowania i umorzenia będą miały pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, a to w sumie, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędnych, zanim akcyje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, który Rząd ma oznaczyć, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki, jakoteż formularze akcyi zakładowych i akcyi pierwszeństwa, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu koleją.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwemi Władzami wojskowemi.

Koncesyonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesyonowanych, koncesyonaryuszka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywiódą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z punkciem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez sługi zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć pieczę o urządzenie na rzecz swoich funkcyonaryuszów i ich rodzin zaopatrzenia dla inwalidów i starców i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna przynajmniej takie same korzyści członkom następcząca a względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryuszkę wkładająca jak kasa rzeczowego związku.

§. 12.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać wcześniej Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych.

§. 13.

Koncesyę nadaje się z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat (60) sześćdziesiąt, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem przerweczonego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 14.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie stosuje się do kolei koncesyonowanych.

§. 15.

Koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na małej kolei koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 17.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w koncesyi, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wittek r. w.

16.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 16. stycznia 1900,

którem podają się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171 a względnie do Dodatku VI. do tegoż Porządku (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 12. sierpnia 1879, Dz. u. p. Nr. 106).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, którą ustanowiony został nowy Porządek miar i wag, podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171 a względnie do VI. Dodatku do tego Porządku (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 12. sierpnia 1879, Dz. u. p. Nr. 106), wydany przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Postanowienia niniejszego Dodatku wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Stibral r. w.

Dodatek trzydziesty dziewiąty do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §. 28.

W przedmiocie ciężarka ruchomego u przemieszanych.

W uzupełnieniu §. 28 Porządku sprawdzania miar i wag a względnie Dodatku VI. do tego Porządku (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 12. sierpnia 1879, Dz. u. p. Nr. 106), postanawia się, że dla przemieszanych z jednym punktem zawieszenia i jednym punktem obciążenia, lub z jednym punktem zawieszenia i dwoma punktami obciążenia, dozwolone są także takie ciężarki ruchome, w kształcie krótkiego cylindra lub elipsoidu zrobione, które podziałkę opasują i zarazem opatrzone są wskazówką do odczytywania, która taką być powinna, żeby ją można odczytać.

Jeżeli waga ta ma podziałkę po obu stronach drążka wagowego, wskazówka do odczytania powinna się znajdować po obu stronach.

Punkt ciężkości ciężarka ruchomego powinien poruszać się w linii prostej, leżącej na płaszczyźnie, która przechodzi przez ostrze obrotowe drążka wagi i przez ostrze końcowe, a względnie, jeżeli waga ma dwa punkta obciążenia, przez ostrza końcowe.

Ciężarek ruchomy nie może w żadnym razie unosić mniejszego ciężarka ruchomego (podziałki przesuwalnej).

Wiedeń, dnia 21 grudnia 1899.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 6. lutego 1900.

Treść: № 17. Rozporządzenie, dotyczące się wydania nowego statutu dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego.

17.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 24. stycznia 1900,

tyczące się wydania nowego statutu dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 19. stycznia 1900 zatwierdzić zamieszczony poniżej statut dla Zarządu dóbr (lasów, posiadłości rolniczych i kopalń) bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego.

Statut ten nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. marca 1900.

Giovanelli r. w.

Statut

dla Zarządu dóbr (lasów, posiadłości rolniczych i kopalń) bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego.

§. 1.

Stosownie do zasad, przez Najjaśniejszego Pana postanowionych, naczelnym kierunek i nadzór nad Zarządem dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego sprawuje c. k. Ministerstwo rolnictwa w granicach ogólnego zakresu działania c. k. Ministerstw.

§. 2.

Oprócz tych przedmiotów, które przekraczają ogólny i szczególny zakres działania c. k. Ministerstwa rolnictwa, zachowuje się do Najwyższej decyzji jeszcze następujące:

- a) zatwierdzanie preliminarzy rocznych i
- b) zatwierdzanie zamkniętych rachunków rocznych wszystkich gałęzi Zarządu dóbr.

§. 3.

Pod naczelnym kierunkiem i nadzorem Ministerstwa rolnictwa zawiaduje lasami i posiadłościami rolniczymi osobna dyrekcya, mająca siedzibę w mieście stołecznem kraju Czerniowcach i używająca tytułu: „C. k. Dyrekcya dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego“.

§. 4.

Do bezpośredniego zarządzania kopalniami funduszu tudzież wszelkimi takimi przedmiotami, które zostają z niemi w związku, przeznaczony jest osobny urząd, mający siedzibę w Jakobenach, używający nazwy: „C. k. Zarząd górniczy w Jakobenach“, który we wszystkich sprawach wykonawstwa technicznego, spieniężania płodów górniczych i rachunkowości podlega Ministerstwu rolnictwa, we wszystkich zaś innych sprawach, Dyrekcji dóbr.

§. 5.

Naczelnik krajowy polityczny (c. k. prezydent krajowy) na Bukowinie jest oraz prezesem Dyrekcji.

§. 6.

Dyrekcya składa się z dyrektora dóbr, referenta ekonomicznego i odpowiedniej ilości pomocników.

Skład osobowy i porządek stopni tychże wyszczególniony jest w dodatku A.

§. 7.

Dyrekcya zarządza wszelkimi lasami i posiadłościami rolniczemi, przedsiębiorstwami przemysłowemi tamże istniejącemi, dochodami suchemi, domami czynszowemi itd.; kieruje całym obrotem technicznym i wszelką służbą administracyjną organów podwładnych leśnych i ekonomicznych, we wszystkich gałęziach zarządu dóbr, podług szczególnych instrukcyi, sprawuje nadzór i w ogólności dokładać ma starania, ażeby dochód z dóbr powiększał się ciągle i stale gospodarką jak najlepiej wyrozumowaną i odpowiadającą prawidłom przez naukę postępową podanym i wypróbowanym a zarazem, żeby wkłady na zarząd zmniejszały się ile możliwości. Jej także będzie obowiązkiem starać się o utrzymanie iścizny dóbr funduszu religijnego grecko-wschodniego, jakoteż o bezpieczeństwo i porządek w zawiadownictwie pieniędzmi.

§. 8.

Dyrekcya podlega bezpośrednio Ministerstwu rolnictwa; jej podlegają z ograniczeniem ustanowionem w §. 4 co do zarządu górniczego w Jakobenach wszystkie urzędy i organa, ustanowione do zarządzania dobrami tego funduszu i należącemi do nich zakładami.

§. 9.

Do bezpośredniego zarządzania oddzielnymi dobrami tudzież do samoistnego gospodarowania i zawiadownictwa ustanawiają się oprócz zarządu górniczego w Jakobenach (§. 4) następujące urzędy:

- a) dla lasów i posiadłości rolniczych z wyjątkiem folwarków: zarządy lasów i posiadłości rolniczych;
- b) dla dóbr rolniczych, gdyby w nich gospodarowano we własnym zarządzie: zarządy ekonomiczne;
- c) dla funduszowego zakładu leczniczego w Dornej Watrze: zarząd funduszowego zakładu leczniczego w Dornej Watrze.

§. 10.

Lasy funduszowe podzielone będą na 27 oddzielnie odgraniczonych, w dodatku B wyszczególnionych, okręgów leśniarszych.

Każden taki okrąg nadaje się zarządcy lasów i posiadłości rolniczych (lasomistrzowi), aby nim bez-

pośrednio zarządzał i samoistnie na nim gospodarował, pod osobistą odpowiedzialnością.

Rozległość i granice każdego z okręgów leśniarszych, tudzież siedziby urzędowe zarządów lasów i posiadłości rolniczych wyznacza Ministerstwo rolnictwa.

Skład osobowy i porządek stopni zarządów lasów i posiadłości rolniczych zawiera dodatek A.

§. 11.

Zarząd lasów i posiadłości rolniczych rozciągać ma swoją działalność z reguły na całą nieruchomą posiadłość funduszową położoną w wyznaczonym mu okręgu i do niego będą należały w ogólności czynności gospodarcze wszelkiego rodzaju na zasadzie zatwierdzonych preliminarzy i planów gospodarki, odpowiednie spieniężanie materiałów, z reguły z wyłączeniem manipulacji pieniężnej, zalesienie i zadrzewnictwo, współudział w pracach około urządzenia gospodarki i stawiania budynków tudzież kierowanie ochroną lasu i polowania i dozór w tej mierze.

Wyjątek od tego prawidła ma miejsce tylko co do większych dóbr rolniczych (folwarków), zakładu leczniczego funduszu religijnego w Dornej Watrze i w ogóle nieruchomości należących do kopalni, gdyż tam zaprowadzona jest osobna administracja (§§. 4, 16 i 18).

Zarządom lasów i posiadłości rolniczych można wyjątkowo poruczyć odbieranie należytości za sprzedane płody leśne, z zachowaniem ostrożności, które Ministerstwo rolnictwa w każdym z osobna przypadku określi.

§. 12.

Do zajmowania się ochroną lasów i do pomocy w czynnościach technicznych przydaje się każdemu zarządowi lasów i posiadłości rolniczych odpowiednią ilość pomocników (leśniczych), którzy, podlegając bezpośrednio zarządcy lasów i posiadłości rolniczych obowiązani są w ogólności brać czynny udział w zajęciach gospodarczych i zarządowych, które temuż są poruczone.

W szczególności pomocnicy ci są przede wszystkim odpowiedzialni za ochraniając własności funduszowej w dozór im oddanej, aby się do niej bezprawnie nie wdzierano, jakoż od wpływów szkodliwych wszelkiego rodzaju.

Systemizowany etat tych pomocników należących do kategorii sług stale mianowanych i prawo do emerytury mających podaje dodatek A.

Gdyby z jakiegokolwiek przyczyn nie zdołano obsadzić wszystkich posad, które dla leśniczych są systemizowane, można przyjąć tymczasowo dozorców lasu w takiej ilości, jak na to pozwolą wydatki, wyznaczone na służbę do ochrony lasów.

§. 13.

W razie szczególnych stosunków miejscowych, wielkiej parcelacji posiadłości ziemskiej, częstych szkodnictw w lesie tudzież, gdyby ustanowienie leśniczego dla pomniejszych, odosobnionych kawałków lasu, zdawało się za kosztownem, można przyjąć na czas potrzeby tymczasowych „dozorców lasu“ mających te same obowiązki co leśniczy, najwięcej w takiej ilości, jaka jest podana w dodatku A.

W ilość tę nie wlicza się dozorców lasu przyjętych na mocy powyższego paragrafu na miejsce leśniczych, których niedostaje.

§. 14.

Do załatwiania czynności pisarskich, które ograniczone być mają do najmniejszych rozmiarów i do pomocy w wszelkich innych czynnościach urzędowych przydany będzie każdemu zarządcy lasów pomocnik leśniczy.

Pomocnicy leśniczy nie są mianowani stale, przysięgają jedynie, że będą strzegli lasu i w tym względzie powinni się dać używać.

§. 15.

Do służby w Dyrekcji i do czynności praktycznych we wszystkich gałęziach służby administracyjnej i technicznej, systemizuje się asystentów leśniczych i elewów leśniczych, których ilość podana jest w dodatku A.

§. 16.

Dogładanie i bezpośredni zarząd większych dóbr rolniczych (folwarków) jest rzeczą Dyrekcji a względnie urzędników gospodarczych dla niej ustanowionych.

§. 17.

Wydzierżawianiem młynów, domów czynszowych, dochodów suchych itd. zajmuje się z reguły Dyrekcya, która do dokonania czynności urzędowych, do tego się odnoszących, może używać zarządów lasów i posiadłości rolniczych.

§. 18.

Do bezpośredniego zarządu i prowadzenia Zakładu leczniczego funduszu religijnego w Dornej Watrze, ustanowiony jest Zarząd zakładu leczniczego funduszu religijnego w Dornej Watrze. Składa się on z jednego urzędnika wziętego z grona Dyrekcji lub mianowanego za kontraktem służbowym, który jest kierownikiem tudzież z kasyera i rachmistrza do załatwiania spraw pieniężnych i rachunkowych. Inne osoby do prowadzenia zakładu leczniczego potrzebne, będą przyjęte na koszt administracji.

§. 19.

Budowanie jakiegokolwiek rodzaju, utrzymanie budowli w dobrym stanie i nadzór, jest rzeczą Dyrekcji, która, gdy idzie o urządzenia potrzebne do transportowania drzewa (kanały, spusty, drogi leśne, koleje posuwnych itd.), używa do tego urzędników leśniczych technicznych; do wszelkich innych budowli inżynierów budowniczych.

Nadzór nad budowaniem i nad budowaniami może być poruczony zarządom lasów i posiadłości rolniczych.

§. 20.

Czynności rachunkowe, kontrolne i cenzurowe załatwiać będzie wydział rachunkowy Dyrekcji wdług przepisów wydanych przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 21.

Sprawy kasy centralnej bukowińskiego funduszu grecko-wschodniego załatwiać będzie Urząd płatniczy krajowy w Czerniowcach, sprawy kasowe i depozytowe Dyrekcji, po części Urząd płatniczy krajowy, po części Urząd prowentowy w Czerniowcach.

Ten ostatni Urząd zajmuje się także wypłatą i poborem pieniędzy w powiatach, o ile to odbywa się drogą obrotu czekowego urzędu pocztowych kas oszczędności.

Skład osobowy i stopnie służbowe Urzędu prowentowego w Czerniowcach podane są w dodatku A.

§. 22.

Władze i urzędy, ustanowione do zarządzania dobrami bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego, są władzami i urzędami publicznymi, monarszemi, a ci, których do tych urzędów zamianowano, urzędnikami i sługami monarszymi, do których przeto stosują się w zupełności ustawy i przepisy wydane dla urzędników rządowych i sług w ogólności.

§. 23.

Co do wszelkich przestępstw służbowych urzędników i sług przy Zarządzie dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego rozstrzyga osobna komisya porządkowo-karna, która składać się ma z prezydenta krajowego jako przewodniczącego, z dwóch radców rządu krajowego, dyrektora dóbr i jeszcze jednego członka Dyrekcji dóbr, trzymać się zaś będzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. marca 1860, Dz. u. p. Nr. 64 i instrukcyi, którą wyda Minister rolnictwa.

Rekursy przeciwko orzeczeniom i wyrokom tej komisji wniesione, rozstrzyga Ministerstwo rolnictwa, któremu nad wszystkimi, w zarządzie dóbr

obowiązki pełniącymi, służy władza porządkowo-karna w najwyższej instancji.

Postępowanie dyscyplinarne co do urzędników i sług zarządu górniczego w Jakobenach urządzone będzie osobnymi przepisami.

§. 24.

Szczegółowy zakres działania, jakoteż traktowanie spraw Dyrekcyi i urzędów podwładnych; zakres działania i załatwianie spraw Zarządu górniczego w Jakobenach, obowiązki służbowe urzędników i sług, tudzież dochody służbowe urzędników i sług, z wyjątkiem pensyi i dodatków służbowych, określa osobne instrukcje, które wyda Minister rolnictwa.

§. 25.

Współdziałal bukowińskiego arcybiskupa grecko-wschodniego i konsystorza arcybiskupiego grecko-wschodniego w zarządzie dóbr określony jest w Porządku czynności konsystorza arcybiskupiego grecko-wschodniego na Bukowinie, zatwierdzonym Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lutego 1869.

§. 26.

Przed sądem zastępuje fundusz religijny bukowiński grecko-wschodni albo prokuratora skarbowego albo prawnik przez Dyrekcyę upoważniony.

Działalność prokuratori skarbowej pod względem zastępowania bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego w ogólności a jego dóbr w szczególności, wydawanie opinii prawniczych i udział w dokonywaniu spraw prawnych i wydawaniu dokumentów prawnych, gdy tego Dyrekcyja wyraźnie zażąda, określa instrukcyja służbowa prokuratori skarbowych.

§. 27.

Dochody służbowe i emerytury urzędników i sług, do zarządu dóbr ustanowionych, ich wdów i sierot, w ogóle wszelkie wydatki na zarząd dóbr, pokrywane będą wprost z bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego, wydatki zaś z powodu załatwiania spraw bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego przez Urząd płatniczy krajowy (§. 21) i przez prokuratoryę skarbową (§. 26) w Czerniowcach, będą Rządowi zwrócone z bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego w sumie, o której wysokość umówią się pomiędzy sobą w odnośnym czasie Ministerstwa rolnictwa, wyznań i oświaty z jednej a Ministerstwo skarbu z drugiej strony.

§. 28.

Mianowanie dyrektora dóbr i urzędników VI. klasy stopni służbowych pozostawione jest Najjaśniejszemu Panu.

Wszystkich urzędników koncepcyjnych, technicznych, gospodarczych, rachunkowych i procentowych, tudzież dyrektora urzędów pomocniczych, mianuje Minister rolnictwa.

Dyrekcyi służy prawo mianowania oficyała biurowego i kancelistów, leśniczych i innych sług, tudzież przyjmowanie elewów leśniczych, praktykantów rachunkowych i pomocników leśniczych.

§. 29.

Termin wprowadzenia w wykonanie powyższego statutu oznaczy Minister rolnictwa.

Od tego czasu utraci moc obowiązującą Statut dla zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego, Najwyższem postanowieniem z dnia 19. maja 1875 zatwierdzony, Dz. u p. Nr. 81 z r. 1875.

Skład osobowy i porządek stopni

c. k. Zarządu dóbr bukowińskiego funduszu religijnego grecko-wschodniego
(z wyjątkiem zarządu górniczego w Jakobenach).

Liczba bież.	Rodzaj służby	Ilość	U w a g a
1	Dyrektor dóbr w stopniu V. klasy	1	
I. Do spraw prawnych i administracyjnych:			
2	Radca administracyjny w stopniu VII. albo VI. klasy	1	
3	" " " " VII. klasy	1	
4	Sekretarze administracyjni w stopniu VIII. klasy	2	
5	Adjunkt administracyjny " " IX. "	1	
6	Konceptista administracyjny " " X. "	1	
II. Do leśnictwa :			
a) Do służby inspekcyjnej i conceptowej, do urzędzenia leśniarki, do produkcji leśnej i do zamiejscowej służby administracyjnej i ekonomicznej:			
7	Radca leśniczy starszy w stopniu VI. klasy	1	
8	Radcy leśniczy " " VII. "	4	
9	Lasomistrze " " VIII. " i zarządcy lasów i posiadłości rolniczych w stopniu IX. klasy a mianowicie trzecia część w stopniu pierwszej a dwie trzecie w stopniu ostatniej klasy	35	
10	Asystenci leśni w stopniu X. klasy	9	
11	Elewi leśni z adjutum	10	
12	Elewi leśni bez adjutum (z dzienną płacą)	4	
b) Do służby ochrony lasów:			
13	Leśniczy I. klasy	11	
14	" II. "	29	
15	" III. "	30	
16	Pomocników leśniczych I. klasy	20	
17	" " II. "	20	
18	Dozorców lasu I. klasy	35	
19	" " II. "	30	
20	" " III. "	30	
III. Do gospodarstwa wiejskiego:			
21	Radca gospodarczy w stopniu VII. klasy	1	
22	Inżynier kulturowy " " VIII. "	1	

Liczba bież.	Rodzaj służby	Ilość	U w a g a
IV. Do budownictwa:			
23	Radca budowniczy w stopniu VII. klasy	1	
24	Inżynier budowniczy w stopniu IX. klasy	1	
25	Adjunkt inżyniera budowniczego w stopniu X. klasy	1	
V. Do rachunkowości:			
26	Radca rachunkowy starszy w stopniu VII. klasy	1	
27	Radca rachunkowy " " VIII. "	1	
28	Rewidenci rachunkowi " " IX. "	3	
29	Ofycyalew rachunkowi " " X. "	4	
30	Asystenci rachunkowi " " XI. "	3	
31	Praktykanci rachunkowi z adjutum	4	
VI. Do służby biurowej:			
32	Kierownik urzędów pomocniczych w stopniu IX. klasy	1	
33	Ofycyalew biurowy w stopniu X. klasy	1	
34	Kanceliści " " XI. "	2	
VII. Do kasowości:			
(Urząd prowentowy w Czerniowcach)			
35	Zarządca urzędu prowentowego w stopniu IX. klasy	1	
36	Kontrolor " " " " X. "	1	
VIII. Służby biurowi:			
37	Sługa biurowy	2	
38	Pomocnik sługi biurowego	2	

Wykaz okręgów gospodarstwa leśnego.

Liczba bież.	Okręg gospodarstwa leśnego	Liczba bież.	Okręg gospodarstwa leśnego
1	Żuczka	15	Jakobeny I
2	Rewna	16	Jakobeny II
3	Franzthal	17	Dorna Watra I
4	Kuczurów	18	Dorna Watra II
5	Czudyn	19	Požoritta
6	Fraliwece	20	Wama
7	Wyków górny	21	Watra Mołdawica I
8	Hardegghal	22	Watra Mołdawica II
9	Putna	23	Frassin
10	Straża	24	Stulpikany
11	Seletyn	25	Gurahumora
12	Brodyna	26	Illiszestie
13	Solka	27	Petrowce
14	Mardzina		

Dziennik ustaw państwa

11a

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 6. lutego 1900.

Treść: (№ 18—21.) Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej parową wązko-torową od stacyi Góra Isel kolei lokalnej Innsbruck - Hall w Tyrolu do Igls. — 19. Obwieszczenie o przeistoczeniu Delegacyi komory głównej bielskiej w dworcu kolejowym w Dziedzicach na samoistną komorę główną II. klasy. — 20. Rozporządzenie, dotyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju mineralnego rafinowanego o gęstości poniżej 770 stopni do popędu motorów. — 21. Rozporządzenie, którem na dalsze pięćlecie ogranicza się sądownictwo c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie i przenosi się częściowo to sądownictwo na trybunały mieszane tamże istniejące.

18.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 15. stycznia 1900,

o nadaniu koncesyi na małą kolej parową wązko-torową od stacyi Góra Isel kolei lokalnej Innsbruck—Hall w Tyrolu do Igls.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, o kolejach niższego rzędu, c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało gminie miasta Innsbrucku o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu małej kolei parowej wązko-torowej od stacyi Góra Isel kolei lokalnej Innsbruck—Hall w Tyrolu na Ambras, Aldrans i Lans do Igls, pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami.

§. 1

Koncesyonaryuszce zapewniają się co do koncesyonowanej małej kolei dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianych w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnień od podatków, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Co do stępla od biletów osobowych stosowane być mają postanowienia artykułu XX, ustęp drugi ustawy powyższej.

§. 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest budowę kolei żelaznej na wstępie oznaczonej skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny przynajmniej od 1. marca aż do 30. grudnia każdego roku.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyę w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce do wybudowania kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, koncesyonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwoleń do używania dróg.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowiło, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijsię ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Wypuszczenie w obieg obligacyi pierwszeństwa jest wzbronione.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszce prawo wypuszczenia w obieg akcyi pierwszeństwa, które pod względem oprocentowania i umorzenia będą miały pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, a to w sumie, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyi pierwszorzędnych, zanim akcyje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę

i urządzenie kolei, łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierzonego.

Statut Spółki, jakoteż formularze akcyi zakładowych i akcyi pierwszeństwa, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu koleją.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwemi Władzami wojskowemi.

Koncesyonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesyonowanych, koncesyonaryuszka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się

wywiódą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z punktem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei małej, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez sługi zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć pieczęć o urządzenie na rzecz swoich funkcyonaryuszów i ich rodzin zaopatrzenia dla inwalidów i starców i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna przynajmniej takie same korzyści członkom następcząca a względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryuszkę wkładająca jak kasa rzeczownego związku.

§. 12.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać wcześniej Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych.

§. 13.

Koncesyę nadaje się z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat (90) dziewięćdziesiąt, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem przerweczonego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 14.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 15.

Koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na małej kolei koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 17.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w koncesyi, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wittek r. w.

19.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. stycznia 1900,

o przeistoczeniu Delegacji komory głównej bielskiej w dworcu kolejowym w Dziedzicach na samoistną komorę główną II. klasy.

Delegacja komory głównej bielskiej, istniejąca w dworcu kolejowym w Dziedzicach, przeistoczona została na samoistną komorę główną II. klasy, która rozpoczęła czynności od dnia 1. stycznia 1900.

Opócz tych upoważnień pod względem ekspedycji, które służyły dawnej delegacji, nadane zostało nowej komorze głównej w myśl artykułu IX, l. 1 ustawy o taryfie cłowej z dnia 25. maja 1882, upoważnienie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podrózných naprzód lub później wysłanych, tudzież do poboru cła wchodowego od przędz wełnianych Nr. t. 154 b.

Jorkasch r. w.

20.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. stycznia 1900,**

tyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju mineralnego rafinowanego o gęstości poniżej 770 stopni do popędu motorów.

W dalszem wykonaniu ustawy z dnia 29. czerwca 1896 Dz. u. p. Nr. 105 i z częściową zmianą rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 107, pozwala się w porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu, żeby pozwolenie do nabywania bez opłaty podatku oleju mineralnego, którego gęstość przy ciepłocie 12 stopni Reaumura wynosi mniej jak 770 stopni (benzyny), do popędu motorów, udzielano także osobom a względnie przedsiębiorcom, używającym motorów nie do celów przemysłowych, lecz do innych, np. do utrzymywania w ruchu machin rolniczych, wozów motorowych itd.

Jednakże do wytwarzania światła elektrycznego wolno motorów zasilanych benzyną uwolnioną od podatku używać tylko wyjątkowo o tyle, o ile wytworzone światło służy wyłącznie tylko do oświetlenia lokali, należących do pracowni, w której motor benzynowy dostarcza siły ruchodawczej.

Pod względem udzielania powyższego pozwolenia, tudzież warunków jakie przy tem mają być dopełnione i środków kontroli przestrzegać się mających, stosują się w ogólności postanowienia powyższego rozporządzenia wykonawczego.

Jednakże Ministerstwo skarbu zastrzega sobie zarządzenie w razie potrzeby, w poszczególnych przypadkach użycia motoru, osobnych środków kontroli, jakichby dobro skarbu wymagało.

Böhm r. w.

21.**Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych z dnia 31. stycznia 1900,**

którem na dalsze pięciolecie ogranicza się sądownictwo c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie i przenosi się częściowo to sądownictwo na trybunały mieszane tamże istniejące.

Z upoważnienia Jego c. i k. Apostolskiej Mości i w porozumieniu z Rządami obu obszarów monar-

chii rozporządza się na zasadzie §. 17go ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136 a względnie §. 17go artykułu XXXI. ustawy węgierskiej z r. 1891:

Postanowienia, tyczące się ograniczenia sądownictwa c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie i częściowego przeniesienia tego sądownictwa na trybunały mieszane tamże istniejące, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 18. grudnia 1875, Dz. u. p. Nr. 153 a względnie rozporządzeniem królewsko węgierskiego Ministra sprawiedliwości z dnia 5. stycznia 1876, Dz. u. p. Nr. 491 wydane, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 16 a względnie rozporządzeniem królewsko węgierskiego Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. lutego 1899, Nr. 7701 (Rendeletek Tára Nr. 42) aż do dnia 1. lutego 1900 w mocy utrzymane, zachowują moc swoją na następne pięciolecie, to jest aż do dnia 1. lutego 1905.

Nadto na tenże sam okres, począwszy od dnia 1. lutego 1900, porucza się trybunałom mieszanym w Egipcie ustanowionym sądownictwo karne względem obywateli austriackich i obywateli węgierskich co do przestępstw wrozdziale IX (artykuły 293 — 301) tytułu III, egipskiego *Code pénal mixte* nowo zaprowadzonego, oznaczonych (upadłość podstępna i pospolita, tudzież inne przestępstwa z upadłościami w związku będące) a przeto wyłącza się rzeczony czyny karygodne z zakresu działania c. i k. urzędów konsulowskich w Egipcie co do spraw karnych.

O ile zresztą w dniu, w którym rozporządzenie niniejsze wejdzie w wykonanie, takie sprawy karne toczą się już w c. i k. urzędach konsulowskich w Egipcie, sądownictwo ich zatrzymuje swoją dotychczasową rozciągłość.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. lutego 1900.

Wiedeń, dnia 31. stycznia 1900.

Gołuchowski r. w.

Stosownie do §. 18 ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, rozporządzenie powyższe ogłasza się niniejszem.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 7. lutego 1900.

Treść: (№ 22—23.) 22. Obwieszczenie o poruczeniu posterunkowi awizacyjnemu w Łążku w Galicyi czynności komory pomocniczej II. klasy. — 23. Rozporządzenie, dotyczące się ubezpieczenia sług prowizorycznych i pomocników sług, z funduszków państwa wynagradzanych, na wypadek choroby.

22.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. stycznia 1900,

o poruczeniu posterunkowi awizacyjnemu w Łążku w Galicyi czynności komory pomocniczej II. klasy.

Posterunkowi awizacyjnemu w Łążku w Galicyi porucza się czynności komory pomocniczej II. klasy.

Jednakże upoważnienia jego do poboru cła ogranicza się wyłącznie do tych towarów, które przeznaczone są na własny użytek mieszkańców Łążka i okolicy a w drodze do miejsca przeznaczenia nie przechodzą koło Komory pomocniczej I. klasy w Chwałowicach.

Jorkasch r. w.

23.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 5. lutego 1900,

tychące się ubezpieczenia sług prowizorycznych i pomocników sług, z funduszków państwa wynagradzanych, na wypadek choroby.

W wykonaniu §. 16go ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, o urzędzeniu płac

czynnych sług państwa należących do kategorii posługaczy, całe Ministerstwo uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1.

Słudzy prowizoryczni i pomocnicy sług z funduszków państwa wynagradzani, których ubezpieczenie na wypadek choroby przepisane jest w §. 16 ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255, mają być ubezpieczani na wypadek choroby w powiatowych kasach chorych, utworzonych w myśl ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Od tego sposobu ubezpieczenia na wypadek choroby wyjęci są tylko ci słudzy prowizoryczni i pomocnicy sług z funduszków państwa wynagradzani, którym jako należącym do kasy chorych przy przedsiębiorstwach państwa lub z innego powodu służy prawo do świadczeń minimalnych w §§. 6 i 8 ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, przepisanych.

§. 2.

Do podlegających obowiązkowi ubezpieczenia w §. 1 wzmiankowanych, zalicza się tych sług przy władzach, urzędach, zakładach i przedsiębiorstwach państwa, którzy należą do kategorii posługaczy, lecz nie pobierają płac stałych w myśl §. 1 ustawy z dnia 26. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 255.

§. 3.

Uwiadomienia o podlegających ubezpieczeniu wstępujących i występujących, które do właściwych podług miejsca powiatowych kas dla chorych podawać się mają stosownie do ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, obowiązani są wnosić w imieniu Rządu jako pracodawcy naczelnicy urzędów i oni są za ściśle dopełnienie tego obowiązku odpowiedzialni.

Pierwsze uwiadomienie przesłać należy najpóźniej aż do końca lutego 1900 bez uszczerbku dla obowiązku ubezpieczenia, który począł się dnia 1. stycznia 1900.

§. 4.

Opłaty za ubezpieczenie bierze na siebie w całości państwo Zresztą stosują się w zupełności postanowienia ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 15. lutego 1900.

Treść: (M^o 24—25.) 24. Rozporządzenie, dotyczące się wyjątkowego poterminowego ściągania przez c. k. kasy państwa monet zdawkowych srebrnych na 20, 10 i 5 c. wal. austr. rozporządzeniami z dnia 23. czerwca 1894 i z dnia 18. grudnia 1895 wywołanych i już wyrugowanych. — 25. Rozporządzenie, dotyczące się poterminowego ściągania monet zdawkowych miedzianych po 1 i 1/2 c. wal. austr. i postępowania z nimi w kasach.

24.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. lutego 1900,

tyczące się wyjątkowego poterminowego ściągania przez c. k. kasy państwa monet zdawkowych srebrnych na 20, 10 i 5 c. wal. austr. rozporządzeniami z dnia 23. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 125 i z dnia 18. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 192 wywołanych i już wyrugowanych.

C. k. Ministerstwo skarbu uznaje za stosowne rozporządzić co do monet zdawkowych srebrnych po 20, 10 i 5 c. wal. austr. rozporządzeniami z dnia 23. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 125 i z dnia 18. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 192 wywołanych i już wyrugowanych, że c. k. kasy załatwiającej czynności kas wymienniczych, to jest Centralna kasa państwa w Wiedniu, kasy główne krajowe w Pradze i Lwowie, kasy skarbowe krajowe w Linzu, Innsbrucku, Grazu, Tryeście i Bernie, urzędy płatnicze krajowe w Salzburgu, Celowcu, Lublanie, Zadarze, Opawie i Czerniowcach, tudzież kasa filialna krajowa w Krakowie mają przez rok jeden, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, przyjmować te monety na żądanie stron do wykupienia i płacić za nie ustawowymi środkami płatniczymi, 50% wartości imiennej.

Böhm r. w.

25.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. lutego 1900,

tyczące się poterminowego ściągania monet zdawkowych miedzianych po 1 i 1/2 c. wal. austr. i postępowania z nimi w kasach.

Odnośnie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 9. czerwca 1897, Dz. u. p. Nr. 135, Ministerstwo skarbu w porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

I Aczkolwiek stosownie do punktu 3go powyższego rozporządzenia obowiązek państwa pod względem ściągania monet zdawkowych miedzianych po 1 i 1/2 c. wal. austr. skończył się z dniem 31. grudnia 1899, pozwala się jeszcze aż do 30. czerwca 1900 włącznie przynosić te monety w celu wymiany do c. k. Centralnej kasy państwa w Wiedniu i do kas krajowych załatwiających czynności kas wymienniczych i aż do terminu wyżej oznaczonego kasy te mają owe monety przyjmować w wartości imiennej do wymiany.

II. Począwszy od dnia 1. lipca 1900 rzecone monety nie będą już w żadnym przypadku wymieniane podług wartości imiennej. Natomiast od tego dnia aż do 30. czerwca 1901 można jeszcze składać je do ściągnięcia w kasach państwa wyżej oznaczonych i w tym celu będą tam przyjmowane w połu-

wie wartości imiennej, to jest licząc za 1 sztukę jednocentową 1 halerz a za 1 sztukę półcentową $\frac{1}{2}$ halerza.

III. Stosownie do rozporządzenia wyżej wzmiankowanego, monety miedziane waluty austriackiej są wyłączone od przyjmowania przy płaceniu w c. k. kasach i urzędach i c. k. kasy i urzędy mają je bezwarunkowo odrzucać jako wywołane z obiegu.

Gdyby począwszy od 1. lipca 1900, zamiast dwuhalerzówek lub jednohalerzówek, złożono przy

płaceniu sztuki jednocentowe lub półcentowe, należy oznajmić stronie płacącej, że się ich nie przyjmuje i zwrócić jej te monety, lecz dopiero po przekłóciu ich stosownie do §. 55go ogólnego przepisu Ministerstwa skarbu z dnia 16. listopada 1899, L. 8112/M. s. Dz. rozp. Min. sk. Nr. 220 na znak wyrugowania z obiegu.

Böhm r. w.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 15. lutego 1900.

Treść: № 26. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmiku krajowego dolno-austriackiego.

26.

Patent cesarski z dnia 14. lutego 1900,

dotyczący się zwołania sejmiku krajowego dolno-austriackiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce;

Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy, odroczony na zasadzie postanowienia Naszego z dnia 30. grudnia 1899, zwołany jest do podjęcia na nowo czynności swoich na dzień 20. lutego 1900 do miejsca na jego zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia 14. lutego tysiąc dziewięćsetnego, Naszego panowania pięćdziesiątego *drugiego roku.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie	50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie	40 K
" " 1859 " 1868 " " " " " " " " " "	24 " "	" " 1889 " 1898 " " " " " " " "	60 " "
" " " 1869 " 1878 " " " " " " " " " "	32 " "		
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1893 włącznie		180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " " " " " " " " " "		120 " "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie	32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie	60 K
" " 1880 " 1889 " " " " " " " " " "	40 " "		
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie		120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1866 za	4 K 40 h	Rocznik 1883 za	5 K — h
" 1850 " " " " " " " " " " " " " "	10 " 50 " "	" 1867 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1884 " " " " " " " " " " " " " "	5 " — " "
" 1851 " " " " " " " " " " " " " "	" 60 " "	" 1868 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1885 " " " " " " " " " " " " " "	3 " 60 " "
" 1852 " " " " " " " " " " " " " "	5 " 20 " "	" 1869 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "	" 1886 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 60 " "
" 1853 " " " " " " " " " " " " " "	6 " 30 " "	" 1870 " " " " " " " " " " " " " "	2 " 80 " "	" 1887 " " " " " " " " " " " " " "	5 " — " "
" 1854 " " " " " " " " " " " " " "	8 " 40 " "	" 1871 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1888 " " " " " " " " " " " " " "	8 " 40 " "
" 1855 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 70 " "	" 1872 " " " " " " " " " " " " " "	6 " 40 " "	" 1889 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "
" 1856 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 90 " "	" 1873 " " " " " " " " " " " " " "	6 " 60 " "	" 1890 " " " " " " " " " " " " " "	5 " 40 " "
" 1857 " " " " " " " " " " " " " "	5 " 70 " "	" 1874 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 60 " "	" 1891 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "
" 1858 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 80 " "	" 1875 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1892 " " " " " " " " " " " " " "	10 " — " "
" 1859 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1876 " " " " " " " " " " " " " "	3 " — " "	" 1893 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "
" 1860 " " " " " " " " " " " " " "	3 " 40 " "	" 1877 " " " " " " " " " " " " " "	2 " — " "	" 1894 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "
" 1861 " " " " " " " " " " " " " "	3 " — " "	" 1878 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 60 " "	" 1895 " " " " " " " " " " " " " "	7 " — " "
" 1862 " " " " " " " " " " " " " "	2 " 80 " "	" 1879 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 60 " "	" 1896 " " " " " " " " " " " " " "	7 " — " "
" 1863 " " " " " " " " " " " " " "	2 " 80 " "	" 1880 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 40 " "	" 1897 " " " " " " " " " " " " " "	15 " — " "
" 1864 " " " " " " " " " " " " " "	2 " 80 " "	" 1881 " " " " " " " " " " " " " "	4 " 40 " "	" 1898 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "
" 1865 " " " " " " " " " " " " " "	4 " — " "	" 1882 " " " " " " " " " " " " " "	6 " — " "	" 1899 " " " " " " " " " " " " " "	10 " — " "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej, cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 20. lutego 1900.

Treść: *M* 27. Obwieszczenie, podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

27.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 3. lutego 1900,

podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spis tych kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych, opiewać ma z uwzględnieniem zmian, które zaszły od obwieszczenia z dnia 16. lutego 1899, Dz. u. p. Nr. 47, jak następuje:

Spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca się obrotu towarów.

Austria i Węgry.

I. Królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa.

(Łącznie z Liechtensteinem.)

A. Wszystkie linie, na których ruch utrzymują zarządy kolejowe i Spółki mające siedzibę w Austrii lub w Węgrzech.

1. C. k. austriackie koleje państwa, łącznie z częścią linii z Feldkirchu do Buchs na obszarze księstwa Liechtenstein a z wyłączeniem:

- a) dalmackich kolei państwa:
 - α) od Spletu na Sivericz do Kninu,
 - β) od Perkowicz na Sliwno do Szebeniku,
 tudzież:
- b) kolei lokalnych kołomyjskich:
 - α) od Kołomyi do Słobody rungurskiej z odnogą,
 - β) od Nadworniańskiego przedmieścia do Szeparowce-Kniaźdworu,

jakoteż

- c) kolei lokalnej od Lwowa (Kleparowa) do Janowa,
 - d) kolei małej wązko-torowej od Łupkowa do Cisny,
 - e) odnogi kolejowej od Podłęża do Niepołomic,
 - f) odnogi kolejowej od Lititz do Nürschan,
 - g) kolei lokalnej wązko-torowej Unzmarkt—Mauterndorf (kolei nadmurańskiej),
 - h) kolei wązko-torowej w dolinie Kerku,
 - i) kolei wązko-torowej nadybbsańskiej,
 - k) kolei lokalnej wązko-torowej Zell am See—Krimml (kolei lokalnej pinzgauskiej).
2. Kolej lokalna hustopecka.
 3. Kolej uściecko-cieplicka.
 4. Koleje handlowe czeskie.
 5. Kolej północna czeska.
 6. Kolej bożeńsko-merańska.
 7. Kolej busztiehradzka.
 8. Kolej północna Cesarza Ferdynanda.
 9. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim).
 10. Kolej w dolinie Kremży.
 11. Kolej lokalna Mori—Arco—Riva nad jeziorem Garda.
 12. Kolej lokalna nowoiczyńska.
 13. Kolej północno-zachodnia austriacka.

14. Spółka austriacko-węgierska kolei państwa
15. Kolej lokalna Przywóz—Morawska Ostrawa—Witkowice.

16. Spółka salzburska kolejowa i tramwajowa.
17. Kolej lokalna w Dobrach kameralnych solnych.

18. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim), z wyłączeniem kolei lokalnych wąsko-torowych:

l) Mödling—Hinterbrühl pod Wiedniem (elektrycznej),

m) Preding—Wieselsdorf—Stainz,

n) Pöltschach—Gonobitz,

o) Kapfenberg—Seebach—Au,

p) kolei überetscherskiej (kolei lokalnej Bozen Kaltern).

19. Kolej łącząca południowo-północna niemiecka.

20. Kolej lokalna od Staudingu do Strambergu.

21. Kolej wiedeńsko-aspangska, z wyłączeniem:

q) szlaku ząbionego Puchberg—Hochschneeberg kolei schneeberskiej.

22. Części kolei, na których ruch utrzymują królewsko węgierskie koleje państwa a mianowicie części c. k. austriackich kolei państwa od Ławocznego aż do granicy krajowej węgierskiej i od Fehringu aż do granicy krajowej węgierskiej, tudzież austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwa od Marchegg u aż do granicy krajowej węgierskiej, na koniec co do kolei Wiedeń—Pottendorf—Wiener-Neustadt, utrzymywanej w ruchu przez Spółkę kolei południowej, część od Ebenfurtha aż do granicy krajowej węgierskiej, na których ruch utrzymuje kolej Raba—Szopron—Ebenfurth.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy włoskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę włoską kolei nad Adryatykiem od granicy austriacko-włoskiej:

23. pod Korminem aż do Kormina.

24. pod Pontebą aż do Pontasla w kierunku z Wloch.

25. pod Peri aż do Ala.

Część kolei utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową włoską „Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane“ od granicy austriacko-włoskiej:

26. pod Cervignano do Cervignano.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy królewsko bawarskich kolei państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

27. pod Kiefersfelden do Kufsteinu.

28. pod Salzburgiem do Salzburga.

29. pod Waldsassen do Chebu.

30. pod Schirndingiem do Chebu.

31. pod Aszem do Chebu.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko saskie koleje państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

32. pod Brambachem do Chebu.

33. pod Bärensteinem do Weypert.

34. pod Moldawą do Moldawy.

35. pod Schöna do Podmokiel.

36. pod Schöna do Djeczyna.

37. pod Neusalza-Spremberg aż do granicy austriacko-niemieckiej pod Taubenheim.

38. pod Starym i Nowym Gersdorfem aż do granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbachem.

39. pod Seifhennersdorf aż do Warnsdorfu.

40. pod Wielką Szetawą aż do Warnsdorfu.

41. pod Żytawą do Liberca.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

42. pod Neusorge do Halbstadtu.

43. pod Opawą do Opawy.

44. pod Karniowem do Karniowa.

45. pod Boguminem do Bogumina.

46. pod Goczalkowicami do Dziedzic.

47. pod Nowym Berunem do Oświęcima.

III. Zarządy rosyjskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarząd kolei rosyjskich południowo-zachodnich w kierunku z Rosyi, od granicy rosyjsko-austriackiej:

48. pod Radziwiłłowem do Brodów.

49. pod Wołoczyskami do Podwołoczysk.

50. aż do Nowosielicy austriackiej.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy austriackie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, ll. 98 aż do 112 łącznie.

Włochy, l. 8.

Rosya, ll. 35, 36, 37, 38.

Szwajcarya, ll. 18, 19.

II. Węgry.

Wszystkie linie, na których ruch utrzymują wymienione poniżej zarządy kolejowe i Spółki mające siedzibę w Węgrzech lub w Austrii.

1. Królewsko węgierskie koleje państwa tudzież koleje lokalne i linie innych kolei, na których one ruch utrzymują, z wyjątkiem linii:

wąsko-torowej Strygonia — Brzeźnica —

Szczawnica węgierska,

normalno-torowej lokalnej Soroksar—Św.

Wawrzyniec,

wąsko-torowej lokalnej taraczańskiej;

2. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z kolejami lokalnymi przez nią w ruchu utrzymywanymi.

3. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z utrzymywanymi w ruchu przez nią kolejami lokalnymi i liniami innych kolei, z wyłączeniem:

części wązko-torowej Hnilec—Smolnik kolei lokalnej nadhnilcekiej.

4. Spółka kolei Raba — Szopron — Ebenfurth i kolej fertővidecka przez nią w ruchu utrzymywana.

5. Połączone koleje żelazne aradzka i csanadzka, z wyłączeniem:

kolei lokalnej wązko-torowej Borossebes — Menyháza i pierwszej alföldzkiej wązko-torowej kolei rolniczej.

6. Kolej żelazna w dolinie Szamoszy i kolej lokalna Zsibo — Nagybánya przez nią w ruchu utrzymywana.

7. Kolej lokalna Keszthely — Balaton — St. György.

8. Kolej żelazna Muhacz — Pięćkościołów.

9. Kolej lokalna wązko-torowa Nagy-Karoly — Somkut.

10. Kolej lokalna Preszów — Bardyów.

11. Koleje torontalskie i koleje lokalne, na których one ruch utrzymują.

12. Kolej lokalna Beliszczé-Noskowce (kolej sławońska naddrawska).

13. Kolej lokalna wązko-torowa segesvarosko-szenlagocka.

14. Część królewsko węgierskich kolei państwa, na których ruch utrzymują c. k. austriackie koleje państwa, a mianowicie od Mezö — Laborecz aż do granicy krajowej austriackiej, od Jaszinyja do granicy krajowej austriackiej i część kolei koszycko-bogumińskiej od Orłowa aż do granicy krajowej austriackiej.

15. Części królewsko węgierskiej kolei państwa, na których ruch utrzymuje Spółka austriacko-węgierska kolei państwa, a mianowicie od Trenčyna — Cieplic aż do granicy krajowej austriackiej przy Jarze Vlara, od Brucku n. L. aż do granicy krajowej austriackiej i od Skalic aż do granicy krajowej austriackiej.

16. Część kolei lokalnej holicco — hodonińskiej od Holic aż do granicy krajowej austriackiej, na której ruch utrzymuje kolej północna Cesarza Ferdynanda.

III. Obszar zajęty.

1. C. i k. kolej wojskowa banialucko doberlińska.

Niemcy.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy niemieckie.

I. Koleje żelazne państwa lub przez państwo w ruchu utrzymywane.

1. Koleje państwa w Alzacyi i Lotaryngii.

2. Kolej żelazna wojskowa.

3. Koleje państwa królewsko pruskie łącznie z kolejami Wielkiego księstwa heskiego wspólnie w ruchu utrzymywanymi i koleje pruskie prywatne w administracji państwa zostające, z wyjątkiem:

a) odnogi górno-sląskiej wązko-torowej.

4. Królewsko bawarskie koleje państwa z wyjątkiem kolei lokalnych przez takowe w ruchu utrzymywanych:

b) Augsburg — Göggingen — Pfersee;

c) kolei lokalnej augsburskiej.

5. Królewsko saskie koleje państwa i koleje saskie prywatne w administracji państwa zostające.

6. Królewsko wirtemburskie koleje państwa.

7. Koleje państwa w Wielkiem księstwie badenijskiem i koleje prywatne badenijskie w administracji państwa zostające.

8. Kolej żelazna meńsko-nekarska ze szlakami kolei pobocznych Wielkiego księstwa heskiego przez nią w ruchu utrzymywanych.

9. Koleje państwa w Wielkiem księstwie meklenburskiem, z wyjątkiem:

d) kolei żelaznej od Doberan do Heiligendamm.

10. Koleje państwa w Wielkiem księstwie oldenburgkiem, z wyjątkiem:

e) kolei żelaznej od Ocholt do Westersted.

II. Koleje żelazne prywatne pod własnym zarządem.

11. Kolej poboczna Achern — Ottenhöfen.

12. Kolej żelazna od Starego Damu do Kolobrzega.

13. Kolej żelazna z Altony do Kaltenkirchen.

14.* Kolej lokalna zdrojowisko Aibling — Feilnbach.

15. Koleje poboczne na których ruch utrzymuje Spółka kolei lokalnych badenijskich:

a) Kolej albthalska;

b) Kolej poboczna Bruchsal — Odenheim — Mellingen i

c) Kolej bühlerthalska.

16. Kolej obwodowa bentheimska.

17. Kolej żelazna krajowa brunświcka.

18. Kolej żelazna wrocławsko-warszawska.

19. Kolej żelazna broelthalska.

20. Koleje obwodowe z Kolonii do Bonn.

21. Kolej żelazna kronberska.

22. Kolej żelazna z Dahmy do Uckro.

23. Kolej żelazna degendorfsko-metteńska.

24. Kolej żelazna dessawsko-wörlitzka.

25. Kolej żelazna Dortmund — Gronau — Enschede.

26. Kolej wązko-torowa z Eckernförde do Kappeln.

27. Kolej żelazna z Eisern do Siegen.

28. Kolej żelazna ermsthalska (Metzingen — Urach).

*) Ze skutkiem od 30. stycznia 1900.

29. Kolej żelazna z Eutin do Lubeki.
30. Kolej żelazna z Flensburga do Kappeln.
31. Kolej łącząca frankfurcka (Frankfurt nad Menem).
32. Kolej żelazna od Fürth do Zirndorfu i Kadolzburgu.
33. Kolej żelazna z Georgs do Marienhütte.
34. Kolej żelazna z Gernrode do Harzgerode.
35. Kolej żelazna z Gotteszell do Viechtach.
36. Kolej żelazna Greifswald—Grimmen.
37. Kolej żelazna od Halberstadt do Blankenburg.
38. Kolej poboczna od Haltingen do Kandern.
39. Kolej poboczna od Hansdorf do Priebus.
40. Kolej żelazna obwodowa Hildesheim—Pein.
41. Kolej żelazna hoyañska (Hoya—Eystrup).
- 42.* Kolej lokalna Kahl—Schoelkripperska.
43. Kolej kaysersberska, łącznie z koleją Colmar—Winzenheim.
44. Kolej żelazna kerkerbachska.
45. Kolej żelazna Kiel Eckernförde—Flensburg.
46. Kolej żelazna królewiecko-kranzka.
47. Kolej żelazna krefeldzka.
48. Koleje wąsko-torowe obwodu alteńskiego.
49. Kolej żelazna Krenmen—Nowy Ruppin—Wittstock.
50. Kolej poboczna Krozingen—Staufen—Sulzburg.
51. Kolej drogowa lahrska.
52. Kolej lokalna Lam—Kötzing.
53. Kolej żelazna łużycka (Rauscha—Freiwaldau; Muskau—Teuplitz—Sommerfeld).
54. Kolej żelazna lignicko-rawicka.
55. Kolej żelazna lubecko-bücheńska i lubecko-hamburska.
56. Kolej żelazna Ludwika (Nürnberg—Fürth).
57. Kolej żelazna z Malborku do Mławki.
58. Kolej żelazna miasteczko Oberdorf—Füssen.
59. Kolej lokalna Meckenbeuren—Tettngang.
60. Kolej meklemburska Fryderyka Wilhelma.
61. Kolej żelazna Meppen—Haselünne.
62. Kolej żelazna Mühlhausen—Ebeleben.
63. Kolej żelazna Monachium—Wolftratshausen—Bichler.
64. Kolej żelazna Murnau—Garmisch—Partenkirchen.
65. Kolej żelazna z Nowego Brandeburga do Friedlandu.
66. Kolej żelazna neuhaldenslebeńska.
67. Kolej żelazna neustadzko-gogolińska.
68. Kolej żelazna dolno-łużycka.
69. Kolej żelazna Nordhausen—Wernigerode.
- 70.* Kolej żelazna Oschersleben—Schöning.
71. Kolej żelazna Ostrowice—Wasserleben.
72. Kolej południowa wschodnio-pruska łącznie z koleją Rybaki—Palmnik.

*) Ze skutkiem od 30. stycznia 1900.

73. Kolej żelazna obwodowa ostrowsko-skalmierzyczna.
74. Kolej żelazna Paulinenaue—Nowy Rupin.
75. Kolej żelazna Pień—Ilseeder.
76. Koleje żelazne palatynackie.
77. Kolej żelazna priegnicka.
78. Kolej lokalna Ren—Ettenheimünster.
79. Kolej żelazna Rhene—Diemelthal (Bredelar—Martenberg).
80. Kolej żelazna Röthenbach p. L.—Weil.
81. Kolej żelazna ruhlańska (Wutha—Ruhla).
82. Kolej żelazna Schafllach—Gmund.
83. Kolej żelazna Sonthofen—Oberstdorf.
84. Kolej lokalna Städtamhof—Donaustauf.
85. Kolej żelazna starogrodzko-kostrzyńska, łącznie z głasowsko-berlincheńską.
86. Kolej żelazna Stendal—Tangermünd.
87. Koleje drogowe sztrasburskie.
88. Koleje poboczne, na których ruch utrzymuje Spółka kolei żelaznej południowo-niemieckiej:
 - a) Kolej bregthalska (Donaueschingen—Furtwangen);
 - b) Kolej kaiserstuhlska;
 - c) Kolej żelazna mannheimska Mannheim—Weinheim—Heidelberg;
 - d) Kolej żelazna Osthofen—Westhofen;
 - e) Kolej żelazna Reinheim—Reichelsheim;
 - f) Kolej żelazna Sprendlingen—Fürfeld;
 - g) Kolej żelazna—Worms—Offstein i
 - h) Kolej żelazna Zell—Todtnau.
- 89.* Kolej żelazna południowo-harzka.
90. Linie, na których ruchem zarządzają koleje poboczne turyngskie:
 - a) Kolej żelazna Arnstadt—Ictershausen;
 - b) Kolej żelazna Eisenberg—Crossen;
 - c) Kolej żelazna Hohenebra—Ebeleben i
 - d) Kolej żelazna Ilmenau—Grossbreitenbach.
91. Kolej lokalna Türkheim—Wörishofen.
92. Kolej żelazna krajowa westfalska.
93. Kolej żelazna Wittenberge—Perleberg.
94. Kolej żelazna Zschipkau—Finsterwald.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy nie niemieckie lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy rosyjskie.

95. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Eydkunami do Eydkun, utrzymywana w ruchu przez kolej pełtersbursko-warszawską.
96. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Prostkowem aż do Prostkowa, utrzymywana w ruchu przez koleje połud.-zachodnie.
97. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Illowem aż do Illowa, utrzymywana w ruchu przez kolej nadwiślańską.

*) Ze skutkiem od 30. stycznia 1900.

II. Zarządy austriackie.

98. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Mysłowicami aż do Mysłowic, utrzymywana w ruchu przez kolej północną Cesarza Ferdynanda.

99. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Hladkowem aż do Mittelwalde, utrzymywana w ruchu przez kolej północno-zachodnią austriacką.

100. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Mittelsteine aż do Mittelsteine, utrzymywana w ruchu przez Spółkę austriacko-węgierską kolei państwa.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez kolej łączącą południowo-północno-niemiecką od granicy austriacko-niemieckiej:

101. pod Libawą aż do Libawy.

102. pod Seidenbergiem aż do Seidenbergu.

103. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbach aż do Ebersbach, utrzymywana w ruchu przez kolej północną czeską.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez kolej busztiehradzką od granicy austriacko-niemieckiej:

104. pod Reitzenhain aż do Reitzenhainu.

105. pod Klingenthal aż do Klingentbalu.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa od granicy austriacko-niemieckiej:

106. pod Hennersdorfem aż do Ziegenhalsu.

107. pod Mikułowicami aż do Ziegenhalsu.

108. pod Heinersdorfem aż do Heinersdorfu.

109. pod Furth w W. aż do Furth w W.

110. pod Passawą aż do Passawy.

111. pod Brumowem aż do Simbachu.

112. pod Lochau aż do Lindau.

III. Zarządy szwajcarskie.

Części utrzymywane w ruchu przez kolej północno-wschodnią szwajcarską od granicy szwajcarsko-niemieckiej:

113. pod Konstancją aż do Konstancji.

114. pod Rielasingen aż do Singen.

115. pod Waldshut aż do Waldshut.

116. pod Lottstetten aż do granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Altenburg-Rheinau.

IV. Zarządy francuskie.

Części kolei państwa alzacko-lotaryngskich utrzymywane w ruchu na wspólnie przez kolej wschodnią francuską od granicy francusko-niemieckiej:

117. pod Altmünsterol aż do Altmünsterol.

118. pod Avricourt aż do Niem. Avricourt.

119. pod Chambrey aż do Chambrey.

120. pod Novéant aż do Novéant.

121. pod Amanweiler aż do Amanweiler.

122. pod Fentsch aż do Fentsch.

V. Zarządy holenderskie.

123. Części kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Gennep aż do Wesel, utrzymywane w ruchu przez kolej północno-brabancko-niemiecką.

124. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Cranenburg aż do Cleve, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową holenderską na wspólnie ze Spółką do ruchu holenderskich kolei państwa.

125. Część kolei utrzymywana w ruchu przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa od granicy holendersko-niemieckiej:

a) pod Elten aż do Welle.

b) pod Herzogenrath aż do Herzogenrath.

c) pod Akwizgranem aż do Akwizgranu*).

d) pod Dalheimem aż do Dalheimu**).

126. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej, utrzymywana w ruchu przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa na wspólnie ze Spółką kolejową holenderską:

a) pod Elten aż do Emmerich.

b) od Gronau aż do Gronau.

127. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Gildehaus aż do Salzbergen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową holenderską i przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy niemieckie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Austria, ll. 27 aż do 47 włącznie.

Dania, l. 3.

Francya, ll. 19, 20, 21, 22, 23, 24.

Luksemburg, ll. 2, 3.

Holandya, ll. 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Rosya, ll. 29, 30, 31, 32, 33, 34.

Szwajcarya, ll. 20, 21, 22, 23, 24, 25.

Belgia.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy belgijskie.

1. Zarząd kolei państwa belgijskich.

2. Kolej północna belgijska.

3. Gandawa—Terneuzen.

4. Malin—Terneuzen.

5. Kolej zachodnio-flandryjska.

6. Kolej żelazna chimayska.

7. Termonde—St. Mikołaj.

8. Hasselt—Maeseyck.

*) Spółka do utrzymywania ruchu na holenderskich kolejach państwa załatwia tylko służbę pociągową w obu kierunkach.

**) Spółka do utrzymywania ruchu na holenderskich kolejach państwa załatwia na tej części kolei tylko służbę pociągową w kierunku z Holandji do Niemiec i odwrotnie, pruska kolej państwa załatwia ją na holenderskiej części kolei pod Dalheim aż do Vldrop (Spis: Holandya B 10) w kierunku od Dalheimu do Holandji.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy francuskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez koleje północną francuską od granicy belgijsko-francuskiej:

9. pod Comines aż do Comines.
10. pod Halluin aż do Menin.

II. Zarządy luksemburskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei żelaznej Księcia Henryka od granicy belgijsko-luksemburskiej:

14. od Rodange, granica luksemburska aż do Athus.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy belgijskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Francya, II. 15, 16, 17, 18.
Holandia, II. 11, 12.

Dania.

A. Szlaki, na których ruch utrzymują zarządy duńskie.

1. Duńskie koleje państwa, łącznie z połączeniami zapomocą parów parowych, które one utrzymują w ruchu:

- a) przez Linfjord (Oddsund Nord—Oddsund Süd i Nykjöbing Mörsö-Glyngöre);
- b) przez Mały [lille] Belt (Fredericia—Strib);
- c) przez Wielki [store] Belt (Nyborg—Korsör);
- d) przez Öresund (Helsingör — Helsingborg i Kopenhaga [Kjöbenhavn]—Malmö);
- e) przez Masnedund (Mansnedö — Orehoved);

lecz z wyłączeniem: części kolei państwa Nyborg—Faaborg i szlaku parowcowego Korsör—Kiel, na których ruch utrzymuje Spółka kolei żelaznej południowo-fiońskiej.

2. Następujące części kolei prywatnych zostające pod zarządem państwa:

- a) Orehoved—Gjedser,
- b) Aalestrup—Viborg.

B. Części kolei, na których ruch utrzymują zarządy zagraniczne.

I. Zarządy niemieckie.

3. Część kolei od granicy niemiecko-duńskiej pod Farris aż do Vamdrup utrzymywana w ruchu przez królewsko pruskie koleje państwa.

Francya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy francuskie.

Koleje pierwszorzędne.

1. Kolej północna.
2. Kolej wschodnia łącznie z liniami z Monthermé do Monthermé, z Vrigne-Meuse do Vrigne-

aux-Bois, z Carignan do Messempré, z Charmes do Rambervillers, z Avricourt do Blamont i do Cirey, z St. Dizier do Vassy, z Vassy do Doulevant-le-Château, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesjonaryuszów.

3. Kolej zachodnia.

4. Kolej parysko-lyońska do morza Śródziemnego, łącznie z linią do starego portu marsylijskiego i linią od Arles do St. Louis, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesjonaryuszów.

5. Kolej orleańska łącznie z liniami lokalnymi nad Sarthą, utrzymywanymi w ruchu pod tymi samymi warunkami co sieć główna.

6. Kolej południowa.

7. Koleje państwa łącznie z liniami lokalnymi od Ligré-Rivière do Richelieu i od Barbezieux do Châteauneuf, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesjonaryuszów.

8. Obie koleje obwodowe paryskie, łącznie z linią strategiczną od Valenton do Massy-Palaiseau.

9. Linie Spółki kolei departamentowych.

10. Linie Spółki kolejowej od Somain do Anzin i aż do granicy belgijskiej.

11. Linie Spółki Medoc.

Linie lokalnego znaczenia.

12. Spółki kolei departamentowych.

13. Kolei od Marlieux do Châtilon-sur-Chalonne.

14. Od Kastelnau do Margaux i od Pauillac do Port des Pilotes (Spółka Medoc).

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy belgijskie.

15. Część kolei od granicy belgijsko-francuskiej od Doische aż do Givet, utrzymywana w ruchu przez Zarząd belgijskich kolei państwa.

16. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Heer-Agimont aż do Givet, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei północnej belgijskiej.

17. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Abeele aż do Hazebrouck, utrzymywana w ruchu przez Spółkę belgijską kolei we Flandryi zachodniej.

18. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Momignies aż do Anor, utrzymywana w ruchu przez Spółkę belgijską kolei chimayskiej.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei żelaznej wschodniej francuskiej, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwa w Alzacyi i Lotaryngii, od granicy francusko-niemieckiej:

19. pod Altminsterol aż do Petit-Croix.
20. pod Deutsch-Avicourt aż do Igney-Avicourt.
21. pod Chambrey aż do Moncel.
22. pod Novéant aż do Pagny-sur-Moselle.
23. pod Amanweiler aż do Batilly.
24. pod Fentsch aż do Audun-le-Roman.

III. Zarządy szwajcarskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei jurajsko-simplońskiej, od granicy francusko-szwajcarskiej:

25. pod Delle aż do Delle.
26. pod Vallorbes aż do Pontarlier.
27. pod Verrières aż do Pontarlier.

IV. Zarządy włoskie.

28. Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę włoską kolei nad morzem Śródziemnym od granicy włosko-francuskiej pod Modane aż do Modane.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy francuskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Niemcy, ll. 117, 118, 119, 120, 121, 122.
 Belgia, ll. 9, 10.
 Włochy, l. 6.
 Szwajcarya, ll. 26, 27, 28, 29.

Włochy.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy włoskie.

1. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci nad morzem Śródziemnym.
2. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci nad Adryatykiem.
3. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci sycylijskich łącznie z linią przez cieśninę messyńską.
4. Linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę *Società Veneta per costruzione ed esercizio di ferrovie secondarie italiane*:
 - a) Padwa—Bassano,
 - b) Vicenza—Treviso,
 - c) Vicenza—Schio,
 - d) Cividale—Portogruaro,
 - e) Parma—Suzzara,
 - f) Bologna S. V.—Portomaggiore,
 - g) Budrio—Massalombarda,
 - h) Arezzo—Stia i
 - i) Conegliano—Vittorio i
 - k) S. Giorgio di Nogaro aż do granicy austriacko-włoskiej pod Cervignano.
5. Koleje północne medyolańskie w Medyolanie, a mianowicie:
 - l) Medyolan—Bovisa—Erba z odnogami od Bovisy do Medyolanu—Librery i od S. Pietro do Comnago,

- m) Medyolan—Bovisa—Saronno,
- n) Saronno—Malnate—Varese—Laveno,
- o) Como—Camerlata—Grandate—Malnate z odnogą od Camerlata do Albate—Camerlata,
- p) Novara—Busto Arsizio—Saronno—Scregno i
- q) Saronno—Grandate.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy francuskie.

6. Część kolei od granicy francusko-włoskiej pod Ventimiglia aż do Ventimiglia, utrzymywana w ruchu przez kolej francuską parysko-lyońską do morza Śródziemnego.

II. Zarządy szwajcarskie.

7. Część kolei od granicy włosko-szwajcarskiej pod Pino aż do Luino, utrzymywana w ruchu przez kolej gotthardzką.

III. Zarządy austriackie.

8. Część kolei od granicy włosko-austriackiej pod Pontaflem aż do Pontebly, utrzymywana w ruchu na wspólnie z c. k. austriackimi kolejami państwa ku Włochom prowadzaczami.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy włoskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Austria, ll. 23, 24, 25, 26.
 Francya, l. 28.
 Szwajcarya, l. 30.

Luksemburg.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy luksemburskie.

1. Kolej księcia Henryka łącznie z linią od Wasserbillig do Grevenmacher.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy niemieckie.

2. Linie kolei luksemburskiej Wilhelma, utrzymywane w ruchu przez koleje państwa w Alzacy i Lotaryngii.

3. Część kolei od granicy niemiecko-luksemburskiej pod Ulfsingen aż do Ulfsingen, utrzymywana w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwa.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy luksemburskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Belgia, l. 11.

Holandya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy holenderskie.

1. Spółka do ruchu holenderskich kolei państwa.
2. Spółka holenderska kolei żelaznej.
3. Spółka holenderska kolei żelaznej centralnej.
4. Spółka kolei żelaznej północno-brabancko-niemieckiej.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy niemieckie.

5. Część kolei od granicy niemiecko-holenderskiej pod Neuschanz aż do Neuschanz, utrzymywana w ruchu przez koleje państwa Wielkiego księstwa oldenburskiego.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-holenderskiej:

6. pod Borken do Winterswyk.
7. pod Bocholt do Winterswyk.
8. pod Straelen do Venlo.
9. pod Kaldenkirchen do Venlo.
10. pod Dahlheim do Vlodrop.

II. Zarządy belgijskie.

11. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod La Clinge aż do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei żelaznej Malin-Terneuzen.

12. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod Selzaete aż do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Gandawa-Terneuzen.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy holenderskie w ruchu utrzymywanych, porównaj: Niemcy, II. 123, 124, 125, 126, 127.

Rosya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymuje państwo.

1. Kolej mikołajowska (z odnogą do portu i z kolejami nowotorzocką rzewo-wiazemską).
2. Kolej żelazna petersbursko-warszawska.
3. Kolej żelazna bałtycka (z wyłączeniem sekcji II) i kolej żelazna pskowsko-rygaska.
4. Kolej żelazna moskiewsko-brzeska.
5. Kolej moskiewsko-kurska, moskiewsko-niżnonowogrodzka i muromska).
6. Kolej żelazna syszańsko-wiazemska.
7. Kolej żelazna Katarzyny.
8. Kolej rygsko-orelska z koleją rygsko-tukumską.
9. Kolej żelazna libawsko-romeńska.

10. Koleje żelazne nadwiślańskie (utworzone przez połączenie kolei warszawsko-terespolskiej i nadwiślańskiej).

11. Kolej żelazna charkowo-mikołajewska.

12. Kolej żelazna kursko-charkowo-sebastopolska.

13. Kolej żelazna samarsko-złotouska (z koleją orenburską).

14. Koleje poleskie.

15. Koleje południowo-zachodnie.

16. Kolej żelazna permska (dotychczasowa permsko-tjumeńska, złączona z koleją żelazną permsko-kotlaską), sekcya Perm-Tjumeń.

17. Kolej żelazna zachodnio-syberyjska.

18. Kolej żelazna środkowo-syberyjska.

B. Koleje i części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy prywatne.

19. Kolej warszawsko-wiedeńska.

20. Kolej władykaukazka.

21. Kolej iwangrodzko-dąbrowska.

22. Kolej łódzka.

23. Kolej moskiewsko-kijowsko-woroneska.

24. Kolej moskiewsko-kazańska.

25. Kolej moskiewsko-jarostawelsko-archangelska.

26. Kolej moskiewsko-windawsko-rybińska.

27. Kolej rizańsko-uralska.

28. Koleje południowo-wschodnie.

C. Części pograniczne kolei utrzymywane w ruchu na wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy niemieckie.

Części kolei, na których ruch utrzymują królewsko-pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-rosyjskiej:

29. pod Eydkunami do Wierzbołowa,

30. pod Otłoczynem do Aleksandrowa.

31. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei nadodrzańskiej na prawym brzegu).

32. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei górnośląskiej).

33. Część kolei od granicy niemiecko-rosyjskiej pod Prostkowem aż do Grajewa, na której ruch utrzymuje Spółka wschodnio-pruska kolei południowej.

34. Część kolei od granicy niemiecko-rosyjskiej pod Illowem aż do Mławy, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei z Malborku do Mławki

II. Zarządy austriackie.

35. Część kolei od granicy austriacko-rosyjskiej pod Szczakową aż do Granicy, utrzymywana w ruchu przez kolej północną Cesarza Ferdynanda.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa w kierunku do Rosyi od granicy austriacko-rosyjskiej:

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecie 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecie 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej, cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

- 36. pod Brodami aż do Radziwiłłowa.
- 37. pod Podwołoczyskami aż do Wołoczysk.
- 38. pod Nowosielicą do Nowosielicy.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy rosyjskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, ll. 95, 96, 97.
Austria, ll. 48, 49, 50.

Szwajcarya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy szwajcarskie.

- 1. Kolej centralna szwajcarska.
- 2. Kolej gotardzka.
- 3. Kolej Jura-Simplon, z wyłączeniem utrzymywanej przez nią w ruchu kolei linowej od dworca kolejowego w Cossonay do miasta Cossonay.
- 4. Kolej północno-wschodnia szwajcarska.
- 5. Koleje zjednoczone szwajcarskie.
- 6. Kolej neufchatelsko-jurajska.
- 7. Kolej emmenthalska.
- 8. Kolej Langenthal—Huttwil.
- 9. Kolej tössthalska.
- 10. Kolej seethalska szwajcarska.
- 11. Kolej południowo-wschodnia szwajcarska.
- 12. Kolej Rorschach-Heiden.
- 13. Kolej sihlthalska.
- 14. Kolej thunerseeńska.
- 15. Kolej Önsingen—Balsthal.
- 16. Kolej żelazna wązko-torowa Yverdon — St. Croix.
- 17. Kolej wązko-torowa retycka.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z ujemi.

I. Zarządy austriackie.

Linie utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa od granicy austriacko-szwajcarskiej:

- 18. pod Buchs aż do Buchs.
- 19. pod St. Margarethen aż do St. Margarethen.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez koleje państwa Wielkiego księstwa badeńskiego od granicy niemiecko szwajcarskiej:

- 20. pod Gottmadingen aż do granicy szwajcarsko-niemieckiej pod Wilchingen.
- 21. pod Stetten aż do Bazylei.
- 22. pod Leopoldshöhe aż do Bazylei.
- 23. pod Grenzach aż do Bazylei.
- 24. Kolej łącząca od dworca badeńskiego aż do dworca centralnego w Bazylei, utrzymywana w ruchu na wspólnie z kolejami państwa Wielkiego księstwa badeńskiego.
- 25. Część kolei od granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Św. Ludwikiem aż do Bazylei, utrzymywana w ruchu przez koleje państwa w Alzacji i Lotaryngii.

III. Zarządy francuskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei Paryż—Lyon do morza Śródziemnego, od granicy francusko-szwajcarskiej:

- 26. pod St. Gingolph aż do Bouveret.
- 27. pod Chêne-Bourg aż do Genewy-Eaux-Vives.
- 28. pod La Plaine aż do Genewy-Cornavin.
- 29. pod Col-des-Roches aż do Locle.

IV. Zarządy włoskie.

30. Część kolei utrzymywana w ruchu przez Spółkę włoskie sieci morza Śródziemnego i Adryatyckiego od granicy włosko-szwajcarskiej pod Ghiasso aż do Chiasso.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy szwajcarskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, ll. 113, 114, 115, 116.
Francya, ll. 25, 26, 27.
Włochy, l. 7.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XIII. — Wydana i rozestana dnia 20. lutego 1900.

Treść: (№ 28 i 29.) 28. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na sieć kolei małych o szlaku normalnym w Bernie i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności. — 29. Obwieszczenie o zarządzeniu w przedmiocie umundurowania funkcyjaryuszów kolei małych (trzeciorzędnych).

28.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 3. lutego 1900,

o nadaniu koncesyi na sieć kolei małych o szlaku normalnym w Bernie i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało gminie miasta Berna o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu a to zapomocą siły elektrycznej, zespolonej sieci kolei małych normalno-torowych, wybudować się mających w Bernie z włączeniem i odpowiedniem przerobieniem linii kolei drogowej, dotychczas ani jako koleje lokalne ani jako koleje małe nie koncesyonowanych a to pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej w §§. 1 aż do 17 włącznie przepisane i z jednoczesnem uchycieniem postanowień koncesyjnych, dotyczących się linii istniejącej kolei drogowej.

Sieć kolejowa koncesyonowana obejmuje linie następujące:

1. Od Pisarek ulicą Pisarecką, ulicą Mieszcząską, ulicą Ugartową, ulicą Silniczną, teraz ulicą Wawrową i ulicą Skenową przez rynek Nadrażny, następnie ulicą Pelhrzymową, ulicą Na baszcie,

ulicą Szwedzką, ulicą Nową do Kartuz z odnogami od ulicy Pisareckiej do browaru Staroberneńskiego, od ulicy Wawrowej do fabryki Arona i Jakóba Lów-Beera synów, od rynku Nadrażnego do dworca uprz. austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwa, od ulicy Nowej do fabryki towarów emailowych Spółki akcyjnej fabryk wyrobów emailowych i towarów metalowych Austriya przy ulicy Lösselowej, do fabryki machin Spółki akcyjnej budowy machin przedtem Branda i Lhuilliera, do fabryki siodu F. Morgensterna i syna i do browaru Morawia;

2. od ulicy Ugartowej ulicą Mieszcząską i ulicą Wiedeńską do cementarza centralnego z odnogą od ulicy Mieszcząskiej ulicą Rzeczną aż do cukrowni Bauera;

3. od Zabrdowic koło mostu na rzece Switawie przez Cejle ulicą Kobliżną, przez Wielki plac a stąd nową ulicą Spojowacą do placu Łażańskiego a następnie ulicą Giskrową i Herlthową aż do Domu Zienskigo i dalej przez plac Ratwitowy, ulicą Wewerską, ulicą Tivoli, przez plac Obilny, ulicą Udolną i ulicą Josztową napowrót do placu Łażańskiego;

4. od Wielkiego placu ulicą Ferdynandową, przez wiadukt kolei państwa ulicą Krzenową do rzeźni miejskiej;

5. od wiaduktu kolei państwa ulicą Trnitą a według okoliczności tą ulicą i ulicą Plankową do Komarowa;

6. od targu Obilnego ulicą Udolną, ulicą Uwozną przez plac Kłasztorny i ulicą Kłasztorną aż do łążni Staroberneńskiej.

§. 1.

Koncesjonaryuszce zapewniają się co do linii koncesjonowanych dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianych w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnień od podatków, ustanawia się na lat 25, licząc od dnia dzisiejszego w ten sposób, że uwolnienie od podatków co do linii oznaczonych we wstępie pod 1 i 2 nabędzie mocy dopiero od tego czasu, jak na liniach tych po ich przerobieniu ruch zacznie być wykonywany zapomocą elektryczności.

Co do stępla od biletów osobowych stosowane być mają postanowienia artykułu XX, ustęp drugi ustawy powyższej.

§. 2.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest rozpocząć budowę linii kolejowych na wstępie pod ll. 1 aż do 5 oznaczonych niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego i gotowe linie oddać na użytek publiczny. Termin budowy linii oznaczonej na wstępie pod l. 6 ustanowi w swoim czasie Ministerstwo kolei żelaznych a koncesjonaryuszka obowiązana jest poddać się postanowieniom, które w tym względzie będą wydane.

Na wszystkich liniach kolei małej we wstępie wzmiankowanych ma być ruch utrzymywany bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Dotrzymanie powyższego terminu wybudowania kolei, jakoteż wykonanie i urządzenie zgodnie z koncesją linii koncesjonowanych zabezpieczyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu złożeniem stosownej kaucyi w tych papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

Pod warunkami, które c. k. Ministerstwo kolei żelaznych szczegółowo przepisze, pozwala się koncesjonaryuszce używać na liniach we wstępie pod ll. 1 i 2 oznaczonych jakoteż na odnogach tamże wzmiankowanych także motorów parowych do uskutecznienia obrotu towarowego a w razie przerw w ruchu elektrycznym i w razie nadmiernego natłoku jadącej publiczności w niedziele i święta także do obrotu osobowego.

§. 3.

Do wybudowania linii kolei koncesjonowanych nadaje się koncesjonaryuszce prawo wywłaszczenia

podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesjonaryuszce do wybudowania kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesjonowanej użyte być miały drogi publiczne, któremi koncesjonaryuszka nie zawiaduje, koncesjonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania dróg.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana ponieść koszta urządzeń potrzebnych z powodu wybudowania i ruchu linii kolejowej na wstępie oznaczonej do zabezpieczenia swobodnego funkcjonowania przewodów telegraficznych i telefonicznych państwa istniejących już w chwili nadania koncesyi na tę linię, mianowicie zaś koszta przełożenia owych przewodów, gdyby było potrzebne.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesjonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesjonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

W warunkach koncesyjnych zamieszczone będą odpowiednie zarządzenia, polecające nabywanie materiałów budowlanych, szyn i wszelkich innych części składowych kolei, jakoteż wszelkich przedmiotów taboru kolejowego i przedmiotów urządzenia z zakładów lub fabryk tutejszo-krajowych i nakazujące zatrudnianie głównie tutejszo-krajowych sił roboczych.

§. 6.

Nadaje się koncesjonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod wa-

runkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniósł ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na istniejące linie kolei drogowych tudzież na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie nowych linii kolejowych łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego, budowy zakładów pobocznych przy miejskiej stacji centralnej elektrycznej urządzić się mających dla ruchu kolejowego i kosztami uposażenia funduszu zasobnego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki, jakoteż formularze akcyi zakładowych i akcyi pierwszeństwa, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przystąpić do umowy zawartej przez austriackie Spółki kolejowe co do pomagania sobie nawzajem służbą i i taborami w razie przewozu większych transportów wojskowych.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest nadto dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu koleją. Co do bliższych szczegółów w tym względzie unowić się należy z właściwymi Władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojaka, parad, tudzież w razie budowy kanałów, prze-

wodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesyonowanych, koncesyonaryuszka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i studzy, jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywiódą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z pakunkiem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei kolej, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez sługi zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć pieczęć o urządzenie na rzecz swoich funkcyonaryuszów i ich rodzin zaopatrzenia dla inwalidów i starców i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna przynajmniej takie same korzyści członkom następująca a względnie przynajmniej takie same zobowiązania na koncesyonaryuszkę wkładająca jak kasa rzeczowego związku.

Koncesyonaryuszka jest nadto obowiązana dołożyć starania, żeby osoby zatrudniane dotychczas przy ruchu na istniejących liniach kolei drogowej w Bernie zostały użyte do służby przy ruchu na koncesyonowanych liniach kolejowych, o ile to będzie możebne ze względu na zmieniony sposób utrzymywania ruchu.

§. 12.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dostarczać wcześniej Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych.

§. 13.

Koncesję nadaje się z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat (50) pięćdziesiąt, licząc od dnia urzędzenia do ruchu linii kolejowych pod ll. 1 aż do 5 we wstępie oznaczonych a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem przerzeczonego czasu uznać koncesję za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 14.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 15.

Koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na malej kolei koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich

częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 17.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w koncesyi, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesję jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wittek r. w.

29.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 13. lutego 1900, o zarządzeniu w przedmiocie umundurowania funkcyonaryuszów kolei małych (trzeciorzędnych).

Stosownie do Najwyższego postanowienia, Minister kolei żelaznych upoważniony został do uwolnienia przedsiębiorstw kolei małych (trzeciorzędnych) od obowiązku stosowania przepisu z dnia 16. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 176, o umundurowaniu funkcyonaryuszów kolei żelaznych i do oznaczania w każdym z osobna przypadku, jaką odzież służbową lub jakie odznaki służbowe nosić mają funkcyonaryusze takich kolei w służbie wykonawczej wymagającej stykania się z publicznością.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 3. marca 1900.

Treść: (№ 30—34.) 30. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od przystanka kolei schneeberskiej przy zakładzie pirotechnicznym do stacji w Sollenau c. k. uprzyw. kolei żelaznej Wiedeń—Aspang. — 31. Obwieszczenie o zmianie nazwy Delegacji królewsko węgierskiej komory głównej budapeszteńskiej w królewsko węgierskim Urzędzie doręczeń pocztowych. — 32. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego w Wysokiej do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego w Galicji. — 33. Rozporządzenie, dotyczące się uwiadomienia sądu krajowego wyższego o wyznaczeniu zastępcy ubogich do postępowania apelacyjnego. — 34. Rozporządzenie, dotyczące się emisji nowych znaczków opłaty statystycznej z oznaczeniem wartości w walucie koronowej, tudzież dalszego używania i wymiany dotychczasowych znaczków opłaty na walutę austriacką opiewających, do celów statystyki handlu zagranicznego na obszarze cłowym austriacko-węgierskim.

30.

Dokument koncesyjny z dnia 10. lutego 1900,

na kolej lokalną od przystanka kolei schneeberskiej przy zakładzie pirotechnicznym do stacji w Sollenau c. k. uprzyw. kolei żelaznej Wiedeń—Aspang.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Spółce akcyjnej kolei schneeberskiej o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej ruchoziennej, która wybudowana być ma jako lokalna o szlaku normalnym od stacji przy zakładzie pirotechnicznym do stacji w Sollenau c. k. uprzyw. kolei Wiedeń—Aspang, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Co do kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używa Spółka dobro-

dziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 2.

Spółka jest obowiązana rozpocząć budowę kolei koncesyonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny mający trwać aż do 25. września 1985.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesyą, dać ma Spółka kaucyę w sumie dwadzieścia tysięcy koron w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania linii koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebne.

§. 4.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna Spółka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwała się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu koncesyonowanej kolei lokalnej a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 5.

Zresztą kolej lokalna, na wstępie oznaczona, uważana być ma za istotną część składową przedsiębiorstwa kolei schneberskiej, będącego przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 25. września 1895, Dz. u. p. Nr. 156, przeto postanowienia §§. 6 aż do 15 włącznie rzeczzonego Najwyższego dokumentu koncesyjnego, mają być odtąd stosowane do całego przedsiębiorstwa Spółki z następującymi zmianami:

- a) Nadmienienie o §. 3 tego Najwyższego dokumentu koncesyjnego zawarte w §. 9, ustęp 2 tego dokumentu, stosować się ma także do §. 2 niniejszego dokumentu koncesyjnego.
- b) W uzupełnieniu postanowienia §. 10 rzeczzonego Najwyższego dokumentu koncesyjnego, Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolejach koncesyonowanych i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek Spółki mianowicie w tym przypadku, gdyby kolej ta została bezpośrednio połączona z jedną z tych kolei, na których ruch utrzymuje Rząd, w przypadku zaś takim Spółka zwracać ma Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone lub według okoliczności ryczałtowo uznane.

Warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie ruchu, który zawarty będzie ze Spółką ze względu na bezpieczeństwo oprocentowania i umorzenia obli-

gacyi pierwszeństwa przez Spółkę emitowanych.

- c) Spółka obowiązana jest mieć pieczęć o urządzenie na rzecz swoich funkcjonaryuszów zaopatrzenia dla inwalidów i starców i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna, przynajmniej takie same korzyści członkom następcząca a względnie przynajmniej takie same zobowiązania na Spółkę wkładająca jak kasa rzeczzonego związku.

- d) W miejsce uchylających się postanowień §. 12 rzeczzonego Najwyższego dokumentu koncesyjnego, obowiązywać mają następujące postanowienia:

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanych kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Gdyby kolej miała być odkupiona po upływie czasowego, w §. 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, podatki i dodatki do podatków ciążące na odkupionem przedsiębiorstwie kolejowem i wszelkie inne pobory publiczne uważać się będą przy obliczaniu czystych dochodów rocznych za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie także co do lat wolnych od podatku obliczyć należy podatek razem z dodatkami według stopy procentowej pierwszego roku podlegającego podatkowi i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak, że stosownie do §. 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty odkupu podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do czystych dochodów w taki sposób obliczonych dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

Dochód średni czysty w myśl powyższego postanowienia obliczony, płacić się będzie koncesyonaryuszom jako wynagrodzenie za kolej odkupioną aż do upływu pozostałej części okresu koncesyjnego w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

2. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni

dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1 bez dodatku także wzmiankowanego, nie wynosił najmniej tyle co rata ryczałtowa na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych z doliczeniem raty ryczałtowej potrzebnej na oprocentowanie po 4 od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej odkupioną, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wzmiankowane sumy roczne w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku i zwracać będzie Spółce podatek rentowy od tej renty odkupu opłacać się mający.

3. Państwo zastrzega sobie prawo objęcia kiedykolwiek do spłacenia z własnych funduszków w miejsce Spółki pożyczek zaciągniętych w celu uzyskania kapitału dla kolei koncesyonowanych, a to w kwocie jeszcze nie umorzonej według zatwierdzonego planu amortyzacji i zalegającej w chwili odkupienia, w którym to razie renta odkupu, jaka ma być płacona, zmniejszyłaby się o sumę potrzebną na oprocentowanie i umorzenie oznaczonego kapitału pożyczkowego, jakoteż w danym razie, o odpowiednią potrzebną sumę kwotę dodatku, doliczać się mającego do dochodu średniego w myśl ustępu 1.

4. Państwo zastrzega sobie nadto, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent w myśl poprzedzających ustępów płacić się mających, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej tych rent po strąceniu jak się samo przez się rozumie dodatku, gdyby w myśl postanowień ustępu 1 zawierał się w tych rentach.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacji długu państwa jakiegokolwiek rodzaju. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod ll. 1 aż do 4 przepisanego bez dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów a względnie obciążona tylko zalegającami jeszcze pozostałościami pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych i używanie kolei niniejszem koncesyonowanych ze wszystkimi do nich należąciami ruchomościami

i nieruchomościami, licząc tu także zakład hotelowy na Schneebergu, tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością Spółki będące i przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

6. Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- a) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź na zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwota ceny odkupu, którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu (ll. 1 aż do 4) według okoliczności obliczona tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

7. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmniejszony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

8. Spółka obowiązana jest mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolejach odkupionych odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

9. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (l. 6), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Spółka obowiązana jest oddać Rządowi do rozporządzenia na jego żądanie wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej jeszcze do tego celu potrzebował.

e) Nadmienienie o §. 12, ustęp ostatni, rzezonego Najwyższego dokumentu koncesyjnego, zawarte w §. 13, ustęp 1 tego dokumentu odnosi się odąd do punktu 5 postanowień wchodzących stosownie do *d* na miejsce tego §. 12.

Wittek r. w.

31.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. lutego 1900,

o zmianie nazwy Delegacji królewsko węgierskiej komory głównej budapeszteńskiej w królewsko węgierskim Urzędzie doręczeń pocztowych.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu nazwa Delegacji królewsko węgierskiej komory głównej budapeszteńskiej w królewsko węgierskim Urzędzie doręczeń pocztowych zmieniona została na następującą: „Królewsko węgierska Delegacja komory głównej przy królewsko węgierskim Urzędzie pocztowym w Budapeszcie Nr. 70“.

Böhm r. w.

32.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. lutego 1900,

tyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego w Wysokiej do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, oddziela się gminę i obszar

dworski w Wysokiej od okręgu Sądu powiatowego fryszackiego a obwodowego jasielskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego a obwodowego rzeszowskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. października 1900.

Spens r. w.

33.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 18. lutego 1900,

tyczące się uwiadomiania sądu krajowego wyższego o wyznaczeniu zastępcy ubogich do postępowania apellacyjnego.

Na zasadzie artykułu LV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. d. Nr. 112 (zaprowadzającej procedurę cywilną), rozporządza się:

Zarządzone rozporządzeniem Ministra sprawiedliwości z dnia 9. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 51, uwiadomianie sądu apellacyjnego o wyznaczeniu zastępcy ubogich do postępowania apellacyjnego przesyłać należy także wtedy, gdy w sprawie spornej cywilnej, która w pierwszej instancji toczyła się w trybunale znajdującym się poza obrębem siedziby Sądu krajowego wyższego założona jest apellacja do sądu krajowego wyższego a stronie ma być przydany zastępca ubogich zamieszkały w siedzibie Sądu krajowego wyższego. Uwiadomienie czynić należy według postanowień rozporządzenia z dnia 9. marca 1899. Dz. u. p. Nr. 51.

Pismo do sądu krajowego wyższego wygotować należy według następującego formularza:

Do

c. k. Sądu krajowego wyższego

w

W wiszącej u c. k. sądu krajowego, obwodowego sprawie
powoda, zastępowanego przez
przeciw pozwanemu,
zastępowanemu przez
o znak aktowy
podpisany wydział przeznaczyl do postępowania
apellacyjnego adwokata pana Dra
w na zastępcę ubogich dla

Wydział Izby adwokackiej

dnia

Spens r. w.

34.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 21. lutego 1900,**

tyczące się emisji nowych znaczków opłaty statystycznej z oznaczeniem wartości w walucie koronowej, tudzież dalszego używania i wymiany dotychczasowych znaczków opłaty na walutę austriacką opiewających, do celów statystyki handlu zagranicznego na obszarze cłowym austriacko-węgierskim.

Ze względu na zarządzone w III. części rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, zaprowadzenie od dnia 1. stycznia 1900 ustanowionej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 126, waluty koronowej jako wyłącznej ustawowej waluty krajowej na miejsce dotychczasowej waluty austriackiej, zarządza się niniejszem emisję nowych znaczków opłaty statystycznej z oznaczeniem wartości w walucie koronowej do oznajmień, które stosownie do ustawy z dnia 26. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 132, o statystyce handlu zagranicznego, mają być czynione.

Przeto znaczki urzędowe opłaty statystycznej, w §. 27 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 177 opisane, będą opatrzone na przyszłość (w miejsce dotychczasowych oznaczeń wartości 2, 5, 10 a względnie 50 c. w. a.) oznaczeniami opiewającymi na 4, 10, 20 h a względnie na 1 K.

O ile starczy istniejącego zapasu, sprzedaż dotychczasowych znaczków opłaty statystycznej na walutę austriacką opiewających w urzędowych sprzedażniach, w §. 26 rzezonego rozporządzenia ministeryalnego wzmiankowanych, będzie dozwolona aż do 30. września 1900. Sprzedaż nowych znaczków opłaty statystycznej rozpocznie się przed dniem 1. października 1900 w sprzedażniach urzędowych tylko w razie potrzeby z powodu poprzedniego zupełnego wyczerpania zapasu znaczków dotychczas używanych.

Lecz począwszy od 1. października 1900 już tylko nowych znaczków opłaty statystycznej będzie można dostać w sprzedażniach.

Dawnych znaczków opłaty statystycznej, na walutę austriacką opiewających, przed dniem 1. października 1900 kupionych, wolno stronom używać jeszcze aż do 31. grudnia 1900 włącznie.

Od 1. października aż do 31. grudnia 1900 można jednak znaczki opłaty statystycznej na walutę austriacką opiewające, dawniej kupione i aż do tego czasu jeszcze nie użyte, wymieniać w sprzedażniach urzędowych (na komorach, w delegacjach, u oddziałów straży skarbowej), za nowe znaczki opłaty tej samej wartości imiennej na walutę koronową przeliczonej.

Po dniu 31. grudnia 1900 dawne znaczki opłaty statystycznej przestaną być ważnymi i nie będą już wymieniane za nowe.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 3. marca 1900.

Treść: № 35. Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Sinczej Wsi do Żelaznej Kapli.

35.

Dokument koncesyjny z dnia 17. lutego 1900,

na kolej lokalną wązko-torową od Sinczej Wsi do Żelaznej Kapli.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadają w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Edwardowi Engländerowi, właścicielowi fabryki w Rebrey w związku z Ernestem Zemannem, lekarzem dystryktowym i burmistrzem w Żelaznej Kapli i Józefem Grosselem, właścicielem realności w Beli o to proszącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymania w ruchu kolei żelaznej ruchomiennej, która wybudowana być ma jako lokalna wązko-torowa od stacyi Welikowce—Sincza Wes linii Maribor—Franzensfeste c. k. uprzyw. Spółki kolei południowej do Żelaznej Kapli a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, z dnia 21. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 141 i z dnia 21. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 233, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Co do kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używają koncesyonaryusze dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 2.

Kolei koncesyonowanej zapewnia państwo na czas od otwarcia ruchu aż do upływu 76go roku okresu koncesyjnego gwarancyę czystego dochodu rocznego w sumie maksymalnej 42.600 K na zapewnienie oprocentowania po cztery od sta i kwoty na umorzenie pożyczki pierwszeństwa celem zgromadzenia kapitału zaciągnąć i w przeciągu powyższego okresu umorzyć się mającej w sumie imiennej niewięcej 1,000.000 K, a to w taki sposób, że gdyby czysty dochód roczny nie dorównywał sumie zagwarantowanej, część niedostającą uzupełni Rząd.

§. 3.

Z czystego dochodu rocznego w §. 2 zagwarantowanego obracać należy na umorzenie pożyczki pierwszeństwa, która ma być zaciągnięta, taką kwotę, jaką Rząd wyznaczy, stosownie do planu amortyzacyjnego, podlegającego jego zatwierdzeniu, według którego cały kapitał zakładowy (§. 11) umorzony być ma w ciągu okresu koncesyjnego.

§. 4.

Dodatek, który Rząd ma płacić z tytułu przyjęcia gwarancyi, wydawany będzie po poprzednim sprawdzeniu przedstawionego ze wszystkimi wodami rachunku rocznego, najpóźniej w trzy miesiące po przedstawieniu tego rachunku.

Jednakże na wypłatę umówionych odsetek od pożyczki, tudzież na umarzenie pożyczki stosownie do planu w oznaczonych terminach pła-

tności, skarb będzie i pierwiej wydawał kwoty częściowe w miarę potrzeby, sprawdzonej na podstawie preliminarza przychodów, a to z zastrzeżeniem obliczenia się na podstawie rachunku rocznego i jeżeli koncesyonaryusze będą o to prosili na sześć tygodni przed terminem płatności.

Gdyby po ostatecznem stwierdzeniu rachunku rocznego, który przedstawić należy najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku ruchu, okazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, koncesyonaryusze winni niezwłocznie zwrócić otrzymaną nadwyżkę z sześcioprocentowymi odsetkami.

Z rozszczeniem do dopłaty od państwa zgłaszając się należy najpóźniej w przeciągu roku po upływie odpowiedniego roku ruchu, w przeciwnym razie rozszczenie to upada.

§. 5.

Kwotę, którą Rząd zapłaci w skutek przyjęcia gwarancyi, uważać należy tylko za zaliczkę podlegającą oprocentowaniu po cztery od sta rocznie.

Gdy czysty dochód kolei przewyższy zagwarantowaną sumę roczną, nadwyżka odsyłana być ma niezwłocznie Rządowi na spłacenie udzielonej zaliczki z odsetkami aż do całkowitego umorzenia.

W przypadku tym zaspokojenie płatnych odsetek ma pierwszeństwo przed zwrotem zaliczek.

Pretensye państwa z tytułu tych zaliczek lub odsetek, nie wypłaconych jeszcze Rządowi w chwili, gdy koncesya moc swoją utraci, lub gdy kolej zostanie odkupiona, zaspokojone będą z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa.

§. 6.

Koszta notowania papierów na giełdach krajowych i zagranicznych, opłaty stęplowe od kuponów jakoteż podatki, które po upływie lat swobody podatkowej przedsiębiorstwo ma opłacać, wolno umieszczać w rachunku ruchu jako pozycyę wydatkową.

Toż samo rozumie się o dodatku za zawiadownictwo, płacić się mającym od pożyczki pierwszeństwa, która ma być zaciągnięta, jakoteż o podatkach i należnościach, któreby instytucyowi finansowemu pożyczającemu miały być zwracane.

Od dopłat państwa niema przedsiębiorstwo opłacać podatku dochodowego.

§. 7.

Budowę kolei koncesyonowanej rozpocząć należy niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania i skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej

oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy jakoteż wybudowania i urzędzenia kolei zgodnie z koncesyą, dać mają koncesyonaryusze na żądanie Rządu stosowną kaucyę w tych papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania z winy koncesyonaryuszów, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 8.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 9.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowiło i innych zarządzeń jakie w tym względzie będą wydane, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane.

Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu koncesyonowanej kolei lokalnej a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne, a trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 10.

Budowa kolei koncesyonowanej wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych pod bezpośrednim kierunkiem i nadzorem Ministerstwa kolei żelaznych a względnie funkcyonaryuszów, których Ministerstwo do tego wydeleguje.

Budowa i dostawy powierzane być mają na podstawie projektu szczegółowego i kosztorysu ułożonego przy odpowiednim wpływie funkcjonaryszów rządowych, z bezpośredniem współdziałaniem Rządu i ile możności według warunków stosowanych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Roboty budownicze powierzać należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

O ile objęciem akcji zakładowych zapewnione być mają dostawy materiałów i odstąpienia gruntów, wartość ich jakoteż wszelkich innych świadczeń, oceniona być ma w porozumieniu między Rządem a stronami interesowanymi, gdyby zaś porozumienie nie przyszło do skutku, drogą dobrowolnego sądowego oszacowania.

Wszelkie materiały budowlane, tudzież przedmioty taboru, szyny i wszelkie części składowe kolei, jakoteż wszelkie przedmioty do jej urządzenia nabywać należy wyłącznie z fabryk tutejszo-krajowych.

Wyjątku od tego postanowienia dozwolić może Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu tylko w takim razie, gdyby udowodniono, że fabryki krajowe nie zdołają dostarczyć wszystkiego pod temi samymi warunkami, co się tyczy ceny, gatunku i czasu dostawy, jakie oferują fabryki zagraniczne.

Przy robotach budowlanych zatrudniać należy głównie robotników tutejszo-krajowych.

§. 11.

Do wykonania koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nadaje się koncesyonaryszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, osobnej spółki akcyjnej, która wnijsć ma we wszystkie prawa koncesyonaryszów.

Koncesyonaryusze są upoważnieni zaciągnąć pod warunkami, które Rząd ustanowi, pożyczkę pierwszeństwa na udziałowe zapisy długu rozłożoną w sumie imiennej najwięcej 1,000.000 K po cztery od sta oprocentowaną a która umorzona być ma w przeciągu lat 76, licząc od dnia nadania koncesyi.

Zbycie tej pożyczki pierwszeństwa odbyć się ma według zarządzeń, jakie Rząd wyda.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, za zezwoleniem Rządu rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież kwoty, którą Rząd wyznaczy na zakupno

zapasu materiałów i dotacji kasowych łącznie z odsetkami interkalarnemi, ratami amortyzacyjnymi w ciągu czasu budowy rzeczywiście zapłaconymi i stratą na kursie rzeczywiście poniesioną przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po zupełnem wyczerpaniu kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Statut spółki, formularze emitować się mających obligacyi pierwszeństwa i akcji, jakoteż kontrakt zbycia pożyczki pierwszeństwa podlegają zatwierdzeniu Rządu.

W statucie Spółki akcyjnej, która ma być utworzona, zamieścić należy postanowienie, że wszyscy członkowie grona kierującego (rady zawodowej, dyrekcji), winni być obywatelami austriackimi i winni mieć siedzibę w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 12.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis tyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek

będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 13.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) mają być podobnie stosowane zniżenia taryfowe, służące dla transportów wojskowych.

§. 14.

Ruch na kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, będzie utrzymywała na rachunek koncesjonaryuszów c. k. uprzyw. Spółka kolei południowej na podstawie kontraktu ruchu, który ma być zawarty za zezwoleniem c. k. Rządu.

Zastrzega się jednak Rządowi prawo objęcia każdego czasu ruchu na kolei koncesyonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryuszów. W przypadku tym koncesjonaryusze będą obowiązani zwracać Rządowi koszta z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście poniesione lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone. Zresztą warunki utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawarze w tym względzie z koncesjonaryuszami.

Dopóki kolej będzie istotnie używała gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancji wypłacone, nie będą państwu zwrócone, Rząd będzie miał prawo wydawania według własnego uznania postanowień co do urządzeń ruchu, co do ustanowienia taryf dla przewozu osobowego i towarowego, jakoteż klasyfikacji towarów i wszelkich warunków pobocznych, tyczących się przewozu towarów, tudzież świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz niektórych gałęzi służby publicznej, mianowicie na rzecz zarządu pocztowego i zakładu telegrafów państwa, przyczem będzie miał wzgląd na istniejące stosunki obrotu.

Po upływie tego czasu, Spółka stosować się ma do ustanowionych warunków ruchu a względnie do odnośnych postanowień, zawartych w kontrakcie ruchu.

Zresztą uregulowanie taryf pasażerskich i towarowych, jakoteż świadczeń na cele publiczne, zastrzeżone jest na zawsze ustawodawstwu i koncesjonaryusze obowiązani są poddać się takiej regulacji.

§. 15.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, podanemi, dozwolic Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającemi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 16.

Trwanie koncesyi z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt, licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem rzeczonoego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §fie 7ym zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione z winy koncesjonaryuszów, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §u 11go ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 17.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Wynagrodzenie zapłacić się mające w razie odkupienia będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie w miejsce koncesjonaryuszów pożyczki pierwszeństwa w §. 11 oznaczonej i wszelkich innych pożyczek hipotecznych, jakieby koncesjonaryusze za zezwoleniem Rządu zaciągnęli w kwotach zalegających jeszcze jako nieumorzone w chwili odkupienia a nadto kwotę kapitału akcyjnego zalegającą jeszcze w chwili odkupienia spłaci gotówką lub obligacjami długu państwa.

Obligacye te liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie

na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

2. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod l. 1 przepisanego bez dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów a względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczki za zezwoleniem Rządu zaciągniętej i używanie kolei niniejszem koncesyjonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością koncesyonaryuszów będące i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

3. Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- a) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź na zaspokojenie pretensyi państwa z tytułu gwarancyi (§. 5) lub z jakichkolwiek tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwota ceny odkupu, którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu (l. 1), według okoliczności obliczona tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

4. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmieniony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

5. Koncesyonaryusze obowiązani są mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wy-

znaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby koncesyonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolei odkupionej odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należności obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

6. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (l. 3), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryusze obowiązani są oddać Rządowi na jego żądanie do rozporządzenia wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niego do tego celu potrzebował.

§. 18.

Gdy koncesya upływie i od tego dnia, w którym to nastąpi, przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie kolei koncesyjonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonaryusze posiadali, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 17, l. 2.

Tak wtedy gdy koncesya upływie jak i w razie odkupienia kolei (§. 17), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa obrachunkowe, jeżeliby istniały, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 19.

Po utworzeniu się Spółki akcyjnej w §. 11 przewidzianej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał ub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru i interesowi finansowemu skarbu państwa dającego gwarancję; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu

kolei żelaznych do decyzyi, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§ 20

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za nieistniejącą nadal jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1900.

Treść: (№ 36—41.) 36. Rozporządzenie, dotyczące się urzędowego wytłaczania znaczków stęplowych. — 37. Obwieszczenie o zmianie w gronie koncesjonaryuszów kolei lokalnej Tirschnitz—Wildstein—Schönbach. — 38. Obwieszczenie o przeistoczeniu komory głównej II. klasy w Czeskiej Lipie na komorę główną I. klasy a komory pomocniczej I. klasy w Krašlicach na komorę główną II. klasy. — 39. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na kolei lokalnej od Piły do Jaworzna. — 40. Obwieszczenie o postanowieniu dodatkowym do §. 22 ustawy kościoła ewangelickiego z dnia 9. grudnia 1891, tyczącem się pociągania wyznawców wiary ewangelickiej w okręgu ewangelickiego zboru kościelnego przypisaniu podatku gruntowego lub budynkowego podlegających a poza okręgiem tego zboru zamieszkałych, do płacenia datków na zakłady ewangelickie wyznaniowe, szkolne i dobroczynne. — 41. Rozporządzenie, tyczące się zmiany warunków do prowadzenia surowego ciężkiego oleju mineralnego wyrobu rumuńskiego za opłatą cła niższego.

36.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900,

tyczące się urzędowego wytłaczania znaczków stęplowych.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 239, Ministerstwo skarbu uznaje za stosowne rozporządzić pod względem urzędowego wytłaczania znaczków stęplowych co następuje:

§. 1.

Dozwolenie wytłaczania stępla.

Na znak uiszczenia opłaty stęplowej ustawami o należnościach przepisanej, mogą strony uzyskać od urzędów do tego przeznaczonych (§. 2), żeby im urzędownie wytłaczano znaczek stęplowy:

- a) na papierach wartościowych zagranicznych (§. 1 ustawy z dnia 18. września 1892, Dz. u. p. Nr. 171) i
- b) na papierze niezapisanym, przeznaczonym do wygotowania dokumentów, pism i środków dowodowych a mianowicie:
 1. na papierze całkiem czystym;

2. na blankietach niezapisanych wszelkiego rodzaju z wyjątkiem promesowych, jakoto: na blankietach do wygotowywania rachunków, listów przewozowych, weksli, przekazów kupieckich, czeków, pełnomocnictw, kwitów, świadectw, podań itp.;

3. na książkach handlowych i przemysłowych jeszcze nie używanych

z takim skutkiem, że pod względem uiszczenia opłaty stęplowej, wytłoczenie to będzie się równało przepisaniem przyklepieniu zwykłych znaczków stęplowych i użyciu blankietów urzędowych.

Stępel jednak wytłaczany będzie tylko w takim razie, jeżeli stosownie do jakości papieru techniczne wykonanie tego zapomocą machin, jakimi urząd rozporządza, będzie możebne.

Znaczków stęplowych wytłoczonych nie trzeba unieważniać przez pisanie na nich lub ich przestępowanie.

Stronom zostawia się do woli uiszczanie opłaty stęplowej bądź w dozwolonym powyżej bądź też nadal w dotychczasowym sposobie.

§. 2.

Urzędy właściwe do wytłaczania stępla.

Wytłaczanie stępla porucza się Centralnemu Urzędowi stęplowemu w Wiedniu, tudzież urzędom

osobno do tego upoważnionym, o ile są zaopatrzone w maszyny do tego potrzebne, z tem ograniczeniem, że na jednym papierze nie wolno wytłaczać więcej jak pięć znaczków stęplowych.

Zatem wytłaczanie urzędowe może obecnie odbywać się:

1. w Centralnym Urzędzie stęplowym w Wiedniu (I., Riemergasse 7) tak na papierach wartościowych zagranicznych (§. 1, a), jak i na papierze niezapisanym (§. 1, b, l. 1—3) cechami wytłaczającymi stęple na 2, 4, 10, 14, 24, 26, 30, 38, 40, 50, 64, 88 halerzy, tudzież na 1, 2, 5, 7, 10, 12, 20, 25, 50 i 100 koron;

2. w innych urzędach, które dotychczas były upoważnione do wytłaczania stępla na rachunkach i listach przewozowych a więc w Urzędzie stęplowym praskim, w Urzędzie dochodów niestających i stęplowym w Tryeście, w Urzędach podatkowych głównych uścieckim n. Ł., kofiińskim, pilzeńskim, salzburskim, w Urzędach cłowych głównych bozeńskim, budjiewickim, lwowskim, linzkim, libereckim, opawskim, tudzież w ekonomatach skarbowych krajowych berneńskim i gradeckim — na papierze niezapisanym (§. 1, b, l. 1—3) aż do kwoty stęplowej 50 halerzy cechami wytłaczającymi stęple 2- i 10halerzowe.

Nadto urzędom tym, jakoteż urzędom upoważnionym do przestęplowywania znaczków stęplowych na papierach wartościowych zagranicznych (rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 17. listopada 1892 Dz. u. p. Nr. 224 i z dnia 5. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 19), poleca się na wypadek, gdy strony wolą, żeby im znaczki stęplowe wytłoczono aniżeli je przyklepiać, obejmowanie papierów wartościowych zagranicznych dla posyłania ich do Centralnego Urzędu stęplowego w Wiedniu celem ostęplowania.

§. 3.

Forma i postać znaczka stęplowego.

Forma i postać znaczków stęplowych, które mają być wytłaczane, są w ogólności opisane w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 1. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 239, tylko cyfry i oznaczenia, poszczególnym kategoriom wartości odpowiednie, są uwidocznione a to przez skrócenie „ . . . h“ lub „ . . . K“ i nadto u znaczków koronowych część wewnętrzna (medalion z napisem w otoku, linie koliste i tarczka) wykonana jest barwą błękitną, część zewnętrzna rysunku barwą czerwoną, u znaczka 2-halerzowego część wewnętrzna barwą brązową, część zaś zewnętrzna rysunku barwą zieloną na tle białem.

§. 4.

Postępowanie.

a) Papiery wartościowe zagraniczne (§. 1, a) podawać należy do wytłoczenia stępla bezpośrednio do urzędu z dołączeniem piśmiennego zgłoszenia wygotowanego w dwóch egzemplarzach jednostronnych; nadsyłanie pocztą nie jest dozwolone.

Zgłoszenie powinno zawierać:

1. Ilość sztuk, oznaczenie i sumę imienną papierów wartościowych lub kwotę wartości, która ma służyć za podstawę do obliczenia należności;

2. kwotę należności stęplowej przypadającą od każdego papieru i jej sumę ogólną;

3. termin płatności pierwszego kuponu, jeżeli jest dołączony i

4. podpis strony.

Formularzy do takich zgłoszeń dostać można w urzędzie.

Strona może przy podawaniu papierów wskazać także miejsce, w którym znaczek stęplowy ma być wytłoczony i ustanowić godło do odbioru papierów wartościowych, opatrując oba egzemplarze zgłoszenia napisem „pod godłem“, podczas gdy godło samo podać winna urzędowi na jednym egzemplarzu zgłoszenia albo w zamkniętej kopercie.

Jeżeli przy podaniu dostrzeżone będą istotne uchybienia, których strona nie może odręcznie usunąć, lub jeżeli strona wzbrania się złożyć należność stęplową, która jej zostanie oznajmiona, nie wytłacza się stępla i zwraca się stronie papiery wartościowe łącznie ze zgłoszeniem, przyczem na jednym egzemplarzu zgłoszenia pisze się w krótkości, dla czego stępel nie został wytłoczony.

b) Papier niezapisany (czysty papier, blankiety, książki, §. 1, b, l. 1—3), jeżeli ilość przynosi 10 sztuk, podawać należy do urzędu celem wytłoczenia stępla z reguły z dołączeniem zgłoszenia.

Zgłoszenie zawierać ma:

1. Nazwę i ilość papieru, na którym stępel ma być wytłoczony (np. 100 rachunków, 14 weksli, 14 świadectw lub co do całkiem czystego papieru tylko 14 papierów);

2. kwotę stępla, jaki na każdym papierze ma być wytłoczony;

3. kwotę przypadającej należności stęplowej i

4. nazwisko podającego.

Strona może także w zgłoszeniu lub przez dołączenie wzoru oznaczyć miejsce, w którym znaczek stęplowy ma być wytłoczony. Formularzy do takich zgłoszeń dostać można w urzędzie.

Przepisy szczegółowe mianowicie co do płacenia kwot opłaty i odbioru papierów wartościowych zagranicznych lub papieru niezapisanego z wytłoczonym stęplem podane będą do wiadomości stron osobnem obwieszczeniem w urzędach przeznaczonych do wytłaczania stępla lub do obejmowania papierów wartościowych.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. kwietnia 1900.

Böhm r. w.

37.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 25. lutego 1900,

o zmianie w gronie koncesjonaryuszów kolei lokalnej Tirschnitz—Wildstein—Schönbach.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia dane zostało pozwolenie, żeby Jan Seidl w Grün, były przewodniczący powiatu, wystąpił z grona koncesjonaryuszów kolei lokalnej Tirschnitz—Wildstein—Schönbach będącej przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 16. października 1897, Dz. u. p. Nr. 246, i żeby na jego miejsce wstąpił teraźniejszy przewodniczący powiatu, Andrzej Werner w Neudorfie jako współkoncesjonaryusz rzeczonyj kolei lokalnej.

Wittek r. w.

38.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. lutego 1900,

o przestoczeniu komory głównej II. klasy w Czeskiej Lipie na komorę główną I. klasy a komory pomocniczej I. klasy w Krašlicach na komorę główną II. klasy.

Komora główna II. klasy w Czeskiej Lipie przestoczona została na komorę główną I. klasy a komora pomocnicza I. klasy w Krašlicach na komorę główną II. klasy.

Böhm r. w.

39.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 28. lutego 1900,

o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na kolei lokalnej od Piły do Jaworzna.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia termin skończenia i otwarcia kolei lokalnej od Piły do Jaworzna, ustanowiony w §. 2 Dokumentu koncesyjnego z dnia 29. sierpnia 1898, Dz. u. p. Nr. 152, przedłużony został aż do 31. sierpnia 1900.

Wittek r. w.

40.

Obwieszczenie Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 28. lutego 1900,

o postanowieniu dodatkowem do §. 22 ustawy kościoła ewangelickiego z dnia 9. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 4 z r. 1892, tyczącem się pociągania wyznawców wiary ewangelickiej w okręgu ewangelickiego zboru kościelnego przypisaniu podatku gruntowego lub budynkowego podlegających a poza okręgiem tego zboru zamieszkałych, do płacenia datków na zakłady ewangelickie wyznaniowe, szkolne i dobroczynne.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłosćwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 15. lutego 1900, na zasadzie §. 9 patentu cesarskiego z dnia 8. kwietnia 1861, Dz. u. p. Nr. 41 i stosownie do §. 136, ust. 1 ustawy kościoła ewangelickiego z dnia 9. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 4 z r. 1892, udzielić Najwyższego zatwierdzenia monarszego następującemu postanowieniu dodatkowemu do §. 22 tej ustawy przez ewangelickie synody generalne w. a. i h. uchwalonemu:

„W tych zborach kościelnych, które datki rzeczzone rozkładają podług stałego podatku rządowego, mają być do nich pociągani także ci wyznawcy wiary ewangelickiej wyznania zboru kościelnego, którzy nie mieszkają w okręgu tegoż zboru, o ile podlegają przypisywaniu podatku gruntowego lub budynkowego od realności w okręgu zboru kościelnego położonych, mianowicie mają być pociągani w stosunku podatku rządowego (gruntowego i budynkowego) od realności w okręgu zboru kościel-

nego położonych, a co do budynków czasowo uwolnionych od podatku, w stosunku niepłatnego podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego.“

Niniejsze postanowienie dodatkowe ogłasza się niniejszem.

Hartel r. w.

41.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 8. marca 1900,

tyczące się zmiany warunków do sprowadzania surowego ciężkiego oleju mineralnego wyrobu rumuńskiego za opłatą cła niżonego.

Stosownie do postanowień części VI rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, o zmianach w powszechnej taryfie cłowej dla obszaru cłowego austriacko-węgierskiego rozporządza się w porozumieniu z Rządem królew-

sko węgierskim, ze zmianą rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia 21. maja 1887 Dz. u. p. Nr. 54, tyczącego się warunków do sprowadzania surowego ciężkiego oleju mineralnego wyrobu rumuńskiego, że przy rozdzielaniu kontyngentu rocznego oleju rumuńskiego, który można wprowadzać za opłatą cła niżonego, rok liczony być ma na przyszłość zawsze od początku aż do końca roku kalendarzowego.

Prośby o wystawienie pozwoleń podawać należy do Władzy skarbowej pierwszej instancji co do pozwoleń na rok 1900 aż do końca marca 1900, co do pozwoleń na następne lata aż do końca października poprzedniego roku.

Ilość na zasadzie pozwoleń tyczących się okresu rocznego od 1. czerwca 1899 aż do końca maja 1900, nie sprowadzona jeszcze aż do 1. stycznia 1900, będzie albo wliczona w kontyngent roku 1900 albo z niego potrącona.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1900.

Treść: (№ 42 i 43.) 42. Rozporządzenie, dotyczące się wypuszczenia w obieg pięciokoronówek waluty koronowej.
— 43. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości rysunki monet srebrnych po pięć koron stępla austriackiego i stępla węgierskiego, które mają być wybite.

42.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. marca 1900,

tyczące się wypuszczenia w obieg pięciokoronówek waluty koronowej.

Stosownie do umowy z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu, zarządy skarbowe ces. król. i król. węgierski zaczną dnia 15. marca b. r. puszczać w obieg pięciokoronówki waluty koronowej.

Stosownie do artykułu IV. rozdziału trzeciego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, pięciokoronówki stępla austriackiego i pięciokoronówki stępla węgierskiego przyjmowane być mają przy wszelkich zapłatach, w walucie krajowej uskutecznianych, podług ich wartości imiennej.

Jednakże w obrocie prywatnym nikt nie jest obowiązany przyjąć w zapłacie więcej jak 250 koron pięciokoronówkami w obu obszarach państwa w obieg puszczonej; natomiast kasy rządowe i inne publiczne obowiązane są przyjmować w zapłacie pięciokoronówki bez ograniczenia.

C. k. Centralna kasa państwa w Wiedniu, tudzież c. k. kasy krajowe pełniące czynności kas wymienniczych, przyjmować będą wszelkie sumy w pięciokoronówkach do wymiany za inne ustawowe środki płatnicze.

Pięciokoronówki puszczać będzie w obieg kasa głównego zakładu Banku austriacko-węgierskiego w Wiedniu, jakoteż kasy wszystkich filii tego Banku a to na razie w miarę zapasu i w miarę wnoszenia

do nich biletów państwa po 5 złotych waluty austriackiej, zatrzymując kwotę równoważną w biletach państwa po 5 złotych waluty austriackiej.

Böhm r. w.

43.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. marca 1900,

k którem podaje się do wiadomości rysunki monet srebrnych po pięć koron stępla austriackiego i stępla węgierskiego, które mają być wybite.

W myśl rozdziału trzeciego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, podaje się w załączeniu do wiadomości powszechnej rysunek monet srebrnych po pięć koron, które mają być wybite stosownie do rozdziału drugiego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, jakoteż rysunek monety tegoż samego rodzaju stępla węgierskiego.

Postać tej monety stępla austriackiego przepisana jest w artykule III rozdziału drugiego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176.

Na tej zasadzie rysunek monety jest następujący:

Na przedniej stronie pięciokoronówek wyobrażone jest popiersie Jego c. i k. Apostolskiej Mości z następującym napisem w otoku: FRANC. IOS. I. D. G. IMP. AVSTR. REX BOH. GAL. ILL. ETC. ET AP. REX HVNG.

Na odwrotnej stronie wyobrażony jest w kole perełkowym orzeł cesarski. z napisem u góry wyrażającym wartość „QUINQUE CORONAE“; poza kołem perełkowym znajduje się wieniec wawrzynowy u dołu otwarty a pomiędzy kłociami jego liści jest symetrycznie rozmieszczonych pięć koron cesarskich każda w obwódce kolistej. Pod orłem wewnątrz oznaczenia wartości 5 — COR. znajduje się na płycie liczba roku wybicia.

Brzeg jest gładki i zawiera godło: VIRIBVS VNITIS pismem wgłębionem. Kraj monety po obu stronach składa się z płaskiego prętka, do którego obwodu wewnętrznego przylega koło perełkowe (jakby z nawleczonych perełek).

Średnica pięciokoronówki wynosi 36 milimetrów.

Rysunek pięciokoronówki stępla węgierskiego jest następujący:

Moneta srebrna na pięć koron, która bita być ma na zasadzie XXXII. artykułu ustawy węgierskiej z roku 1899, przedstawia na przedniej stronie popiersie Jego cesarskiej i apostolsko królewskiej Mości z następującym napisem w otoku: „FERENCZ JOZSEF I. K. A. CS. ÉS M. H. S. D. O. AP. KIR.“; pod popiersiem Najjaśniejszego Pana znajduje się znak menniczy „K. B.“ urzędu menniczego w Kremnicy.

Na odwrotnej stronie monety wyobrażona jest korona węgierska trzymana przez dwa unoszące się

anioty, u dołu zaś znajduje się oznaczenie wartości „5 KORONA“ i liczba roku wybicia, otoczone wieniec uplecionym z kłosów i liści dębowych od góry otwartym.

Brzeg pięciokoronówek jest gładki i zawiera wyrazy: „BIZALMAM AZ ÖSI ERÉNYBEN“ pismem wgłębionem.

Kraj monety po obu stronach składa się z płaskiego prętka, do którego obwodu wewnętrznego przylega koło perełkowe.

Średnica pięciokoronówki wynosi 36 milimetrów.

Według artykułu V. rozdziału drugiego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, postanowienia wydane w artykule XIX ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 126, pod względem jednokoronówek stosować się mają do pięciokoronówek z tą różnicą, iż w obrocie prywatnym nikt nie jest obowiązany przyjąć w zapłacie więcej pięciokoronówek jak za dwieście pięćdziesiąt koron.

Stosownie do artykułu IV. rozdziału trzeciego części drugiej rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176 i artykułu XVIII. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 127, postanowienia powyższe stosują się także do monety tego samego rodzaju stępla węgierskiego.

Böhm r. w.

Pięciokoronówki stępla austriackiego.

VIRIBVS VNITIS

Pięciokoronówki stępla węgierskiego.

BIZALMAM AZ ÖSI ERENYBEN

Dziennik ustaw państwa

31a

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecie 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecie 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1866 za . . .	4 K 40 h	Rocznik	1883 za . . .	5 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1867 " . . .	4 " — "	"	1884 " . . .	5 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1868 " . . .	4 " — "	"	1885 " . . .	3 " 60 "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1869 " . . .	6 " — "	"	1886 " . . .	4 " 60 "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1887 " . . .	5 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1871 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1889 " . . .	6 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1890 " . . .	5 " 40 "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1891 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1892 " . . .	10 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1893 " . . .	6 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 15. marca 1900.

Treść: *M* 41. Ustawa, którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w kraju Vorarlbergu wydają się niektóre odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należytościach a zaprowadzają się ograniczenia co do dzielenia budynków na części materyalne.

44.

Ustawa z dnia 1. marca 1900,

którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w kraju Vorarlbergu wydają się niektóre odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należytościach a zaprowadzają się ograniczenia co do dzielenia budynków na części materyalne.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

W postępowaniu mającem na celu sprostowanie, skutek prawny uchybienia pierwszego terminu edyktalnego, w §. 6 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 podany, następuje przy pierwotnem założeniu ksiąg gruntowych co do służebności gruntowych dopiero w lat dziesięć po upływie drugiego terminu edyktalnego (§. 14 przywiedzionej ustawy), o ile nabycie służebności gruntowej opiera się na zasiedzeniu a okres zasiedzenia skończył się już przed dniem otwarcia księgi gruntowej.

Artykuł II.

O wpisach hipotecznych (także wykreśleniach) uskutecznionych w postępowaniu mającem na celu sprostowanie, ustawą z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 urządzonem, uwiadomić należy strony, stosownie do §. 123 i 124 ustawy powszechnej o księgach gruntowych.

Gdyby przy pierwotnem założeniu ksiąg gruntowych jedna ze stron nie została według przepisu uwiadomiona o intabulacji, w skutek rzeczzonego postępowania uczynionej, o której sądzi, że może ją z powodu nieważności zaskarżyć, w takim razie termin trzechletni w §. 64 ustawy powszechnej o księgach gruntowych ustanowiony na wygaśnięcie odnośnego prawa skargi przeciw trzecim osobom, poczyna liczyć się dopiero od upływu drugiego terminu edyktalnego (§. 14 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96).

Artykuł III.

Korespondencye w sprawach zakładania ksiąg gruntowych pomiędzy sądami, a względnie komisarzami do zakładania ksiąg gruntowych i stronami interesowanemi są wolne od opłaty pocztowej.

Artykuł IV.

Grono organów powołanych do uwierzytelniania prawdziwości podpisów na dokumentach prywatnych rozszerza się jak następuje:

§. 1.

Za równe sądowemu lub notaryalnemu uwierzytelnieniu podpisów na dokumentach prywatnych, uważać należy stosownie do postanowień poniżej zamieszczonych uwierzytelnienie podpisów przez mężów zaufanych. Lecz na podstawie dokumentu, uwierzytelnionego przez legalizatora, intabulacja do ksiąg gruntowych może nastąpić tylko w kraju Vorarlbergu.

§. 2.

Z reguły ustanowić należy jednego legalizatora dla każdej gminy na wniosek wydziału gminnego. Wyjątkowo można dla obszaru kilku gmin sąsiednich ustanowić tylko jednego legalizatora. Mianowicie, gdyby legalizator przez czas dłuższy nie mógł pełnić obowiązków, można legalizatora gminy sąsiedniej ustanowić jego zastępcą.

Zadane przez wydział gminny ustanowienia legalizatora posiadającego ustawową kwalifikację (§. 3) nie można odmówić.

§. 3.

Do urzędu legalizatora ukwalifikowany jest tylko ten, który według ustawy nie jest wyłączony od wybieralności na członka wydziału gminnego, który nadto ma stałą siedzibę w obszarze wydzielonym mu do urzędowania i po którym ze względu na jego przynioły i stosunki można oczekiwać, że zadanie swoje będzie spełniał rzetelnie i w sposób celowi odpowiedni.

§. 4.

Legalizatorów ustanawia prezes sądu krajowego wyższego na podstawie propozycji wydziałów gminnych.

Od decyzji prezesa sądu krajowego wyższego, którą odmówiono ustanowienia legalizatora przez wydział gminy proponowanego, służy wydziałowi gminnemu prawo wniesienia zażalenia do Ministra sprawiedliwości. Zażalenie wnieść należy do sądu powiatowego w przeciągu dni czterech od doręczenia odnośnej decyzji.

§. 5.

Legalizator obowiązany jest używać pieczęci urzędowej przedstawiającej orła austriackiego z napisami podającymi imię i nazwisko legalizatora, jego charakter urzędowy i nazwę jego siedziby.

§. 6.

Przed objęciem urzędu, legalizator winien złożyć przysięgę podług następującej roty:

„Przysięgam, że będę Cesarzowi wierny i posłuszny, że będę niezłomie zachowywał ustawy zasadnicze państwa i że urząd legalizatora w sprawach hipotecznych będę sprawował według przepisu ustaw dokładnie i sumiennie, tak mi Panie Boże dopomóż!“

Przysięgę odbiera prezes trybunału pierwszej instancji. Tenże może odbieranie przysięgi poruczyć dotychczasemu sędziemu powiatowemu.

§. 7.

Dzień, w którym legalizator rozpocząć ma urzędowanie, wyznacza prezes trybunału pierwszej instancji.

§. 8.

Legalizator może uwierzytelniać prawdziwość podpisu tylko w obrębie swego okręgu urzędowego i tylko w takim razie, jeżeli strona, o której podpis idzie, jest mu osobiście znana, lub gdy jej tożsamość potwierdzają dwaj wiarogodni świadkowie, i jeżeli strona podpisuje dokument własnoręcznie w jego obecności lub podpis znajdujący się na dokumencie uznaje przed nim za swój.

Legalizator winien w formule potwierdzenia podać wyraźnie na dokumencie, czy prawdziwość podpisu w ten lub w tamten sposób została stwierdzona, a nadto dopisać ma miejsce i dzień czynności urzędowej, dołożyć swój podpis urzędowy i wycisnąć pieczęć urzędową. Formułę opatrzyć także należy liczbą bieżącą, pod którą czynność urzędowa zapisana jest w rejestrze legalizacji, jaki legalizator ma utrzymywać i uwidocznić kwotę należności za legalizację otrzymanej (§. 10, ustęp 1 i 2).

Oprócz podpisów osób, mieszkających w okręgu urzędowym legalizatora, może tenże uwierzytelniać także podpisy innych osób, gdy chodzi o dokumenty, tyżące się realności, która leży w okręgu urzędowym, lub gdy przynajmniej jedna z osób, w dotyczącym dokumencie podpisanych, ma siedzibę w okręgu urzędowym.

§. 9.

W sprawach, w których legalizator jest sam interesowany, nie wolno mu uwierzytelniać podpisów pod nieważnością tego potwierdzenia.

Uwierzytelnianie podpisów jest legalizatorowi zakazane także w takim razie, gdy dokument zawiera postanowienie na korzyść jego małżonki, dzieci lub rodzeństwa, rodzeństwa jego małżonki, małżonków jego dzieci lub rodzeństwa.

§. 10.

Legalizatorowi winna strona z reguły zapłacić należność za uwierzytelnienie podpisu. Bliższe szczegóły w tej mierze postanowi Minister sprawiedliwości drogą rozporządzenia w taki sposób, żeby koszta uwierzytelnienia podpisu przez legalizatora nie przewyższały kosztów legalizacji sądowej.

Jeżeli na tym samym dokumencie uwierzytelnić trzeba podpis dwóch lub więcej osób jednocześnie stawających, opłata za legalizację drugiego

i każdego następnego podpisu wynosi połowę należności, która stosownie do ustępu 1go będzie ustanowiona.

Uwierzytelnienia przez legalizatora uskuteczniane podlegają opłacie stęplowej, jaka uiszczana być ma od legalizacji notaryalnych tego samego rodzaju.

W sprawach, w których idzie o wartości nie przynoszące 200 koron, i które w myśl ustawy z dnia 5. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 109, są drobiazgowymi sprawami hipotecznymi, nie opłaca się ani należności za legalizację ani opłaty stęplowej.

§. 11.

Legalizator w sprawowaniu swego urzędu załatwia sprawy zarządu sprawiedliwości i podlega nadzorowi sądu powiatowego, w którego okręgu ma stałą siedzibę (§. 3), tudzież władzy porządkowo-karnej prezesa trybunału pierwszej instancji.

Tenże mocen jest skazywać legalizatora za wykroczenia porządkowe na kary porządkowe aż do 200 koron na rzecz funduszu ubogich siedziby legalizatora, a w razie potrzeby zarządzić zawieszenie go w służbie, gdyby się zaś okazało, że legalizator nie posiada kwalifikacji do urzędu, jakoteż gdyby dowodnie nie zasługiwał na zaufanie, może orzec usunięcie go od urzędu.

Przeciw zarządzeniom prezesa trybunału pierwszej instancji, może legalizator podać zażalenie do prezesa Sądu krajowego wyższego.

Zażalenie wniesć należy do sądu powiatowego w przeciągu dni 14 od doręczenia dotyczącego zarządzenia.

Zażalenia przeciw zawieszeniu w służbie nie mają skutku odwołczego.

Dobrowolne złożenie urzędu przez legalizatora nie wywiera wpływu na dalszy bieg śledztwa porządkowo-karnego przeciw niemu wytoczonego.

§. 12.

Prawodawstwu krajowemu zastrzega się postanowienie, czy i o ile szkody, które powstaną z winy legalizatora w wykonywaniu jego czynności urzędowej, mają ciężać na dotyczących gminach lub na kraju.

§. 13.

Czynności urzędowe mające na celu ustanowienie legalizatora, nadzór nad nim i usunięcie go od służby są wolne od stępli i opłat. Temu uwol-

nieniu podlegają także wszelkie podania i załączki, protokoły i wygotowania mające służyć do tego celu, jakoteż registr legalizacji.

Artykuł V.

Umowy i deklaracje dotyczące się nabycia, przeniesienia, ograniczenia lub umorzenia praw rzeczowych na nieruchomościach, mają być w sądzie księgi gruntowej na ustną prośbę stron bezpłatnie spiswane w formie protokołu przez urzędnika sądowego z przybraniem przysięgłego pisarza, o ile zamierzone jest natychmiastowe wciągnięcie do księgi takiego dokumentu protokolarnego.

Jeżeli strony działające nie są osobiście znane urzędnikowi załatwiającemu spisanie dokumentu, urzędnik ten winien celem stwierdzenia tożsamości osób postępować według istniejących przepisów ustawowych, dotyczących się sądowej legalizacji podpisów.

Prośbę o zezwolenie na czynność urzędową hipoteczną, na dokumencie opartą, można nawet w trybunałach podawać w protokole, którego przedmiotem jest spisanie dokumentu.

Przełożony sądu może do spisywania dokumentów wyznaczyć naprzód pewne dni sądowe i podać je do wiadomości w okręgu sądowym przez wywieszenie obwieszczenia na domu sądowym i ogłoszenie w gminach.

Artykuł VI.

Spisania dokumentu w sądzie należy odmówić, jeżeli powstanie uzasadnione podejrzenie, że strony zawierają interes tylko pozornie, dla obejścia ustawy lub w celu przeciwnego prawu pokrzywdzenia trzeciej osoby.

Artykuł VII.

Protokół, którego przedmiotem jest spisanie dokumentu, jak tylko na podstawie onegoż odnośny wpis w księdze gruntowej zostanie uskuteczniiony, opatrzyć należy potwierdzeniem uskutecznienia wpisu i stosownie do §. 105 powszechnej ustawy o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, zachowywać w sądzie.

Artykuł VIII.

O ile w postępowaniu nakazowym dokument, który stosownie do artykułu V. ustawy niniejszej spisany został w sądzie, należałoby złożyć w pierwopisie, zastępować się będzie pierwopis wierzytelny odpisem odnośnego protokołu.

Zresztą w takim razie, gdy sąd procesowy jest oraz sądem księgi gruntowej, w którym dokument oryginalny jest zachowywany (artykuł VII), wolno stronie powołać się tylko na ten dokument, a wówczas sędzia ma go z urzędu uwzględnić; nie narusza się jednak obowiązku ustawowego złożenia odpisu dokumentu dla strony przeciwnej.

Artykuł IX.

Postanowienie §. 830 powszechnej księgi ustaw cywilnych nadające każdemu współnikowi prawo żądania zniesienia wspólności nie stosuje się do wspólnych łąk i pastwisk w takim razie, jeżeli statuty lub kontrakty wspólności zawierają wyraźne przeciwne postanowienie.

Artykuł X.

Tym wpisom hipotecznym tyczącym się przeniesienia prawa zastawu, które uskutecznione będą w ciągu pierwszych lat dziesięciu od wejścia ustawy niniejszej w wykonanie, o ile już według istniejących przepisów o należytościach nie mają być uskutecznione z uwolnieniem od należytości, przynajmniej się uwolnienie od należytości.

Co do przeniesień hipotecznych prawa zastawu, ciężających łącznie na kilku nieruchomościach leżących w rozmaitych gminach katastralnych, kończy się to uwolnienie od należytości dopiero z upływem lat dziesięciu od chwili, w której ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie we wszystkich dotyczących gminach katastralnych.

Artykuł XI.

Postanowienia ustawy z dnia 30. marca 1879, Dz. u. p. Nr. 50, o dzieleniu budynków na części materialne, rozciągają się na kraj Vorarlberg.

Artykuł XII.

Celem spowodowania, żeby wpisy przeciwne ustawie zostały uchylane, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Sąd krajowy wyższy, jak tylko poweźmie wiadomość, że w księdze gruntowej zdarzył się wpis, który według istniejącej ustawy stosownie do przedmiotu i treści nie może w ogóle stanowić wpisu hipotecznego, winien z urzędu orzec wykreślenie tego wpisu.

Jeżeli na podstawie wpisu ustawie przeciwnego wpisane zostały prawa hipoteczne na rzecz trzecich osób, postanowić należy także wykreślenie takowych.

Wykreślenie wpisu sprzeciwiającego się ustawie a tyczącego się podziału budynków na części materialne, jeżeli na takich częściach ciążyą prawa trzecich osób później nabyte, może nastąpić tylko za ich zezwoleniem.

§. 2.

Przed wydaniem orzeczenia wysłuchać należy strony interesowane a według okoliczności także Władze administracyjne i wpływać na to, żeby sprzeczne interesa prywatne zostały dobrowolnie zgodzone.

Orzeczenie uchwalić należy w wzmocnionym senacie Sądu krajowego wyższego (§§. 36 i 42 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217).

Interesowanym (i starszemu prokuratorowi państwa) służy prawo odwołania się od orzeczenia nakazującego wykreślenie do Najwyższego trybunału.

Orzeczenie należy wykonać, gdy nabędzie mocy prawa.

§. 3.

Wytoczenie postępowania należy zanotować w księdze gruntowej. Adnotacja ta ma taki skutek, że wpisy hipoteczne, któreby po niej nastąpiły, nie uzasadniają prawa do poprzedniego przesłuchania ani prawa rekursu.

Po prawomocnym przewodzie wytoczonego postępowania należy adnotację wykreślić.

§. 4.

Do doręczeń i rekursu stosują się postanowienia powszechnej ustawy o księgach gruntowych.

§. 5.

W postępowaniu tem dotyczące podania, protokoły, załączki i urzędowe wygotowania są wolne od stępli i opłat, o ile przeznaczone są tylko do przewodu tego postępowania.

Artykuł XIII.

Ustawa niniejsza z wyjątkiem artykułu III. i IX. wejdzie w wykonanie w poszczególnych gminach katastralnych od tego dnia, w którym rozpocznie się utrzymywanie odnośnej księgi gruntowej. Artykuły III. i IX. wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia ustawy.

Artykuł XIV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 16. marca 1900.

Treść: № 45. Ustawa, którą przedłuża się na rok 1900 okres ważności postanowienia co do wielkości kontyngentów rekruckich i pozwala się na ich pobór.

45.

Ustawa z dnia 15. marca 1900,

którą przedłuża się na rok 1900 okres ważności postanowienia co do wielkości kontyngentów rekruckich i pozwala się na ich pobór.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Postanowienie zawarte w §. 14 ustawy z dnia 11. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 41 o służbie wojskowej a względnie w ustawie z dnia 28. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 239, co do kontyngentów rekruckich potrzebnych corocznie do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej, przedłuża się na rok 1900.

Artykuł II.

Pozwala się na dokonanie w roku powyższym pomiędzy zdatnymi do broni w klasach wieku usta-

wą powołanych, poboru kontyngentów rekruckich w artykule I. oznaczonych, a mianowicie:

59.211 ludzi do wojska i marynarki wojennej, tudzież

10.000 ludzi do Obrony krajowej, oprócz rekrutów, których Tyrol i Vorarlberg mają dla niej w myśl ustawy dostarczyć, jakoteż

rezerwy zasobowej.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, a wykonanie onejże poruczam Memu Ministrowi Obrony krajowej, który w tym względzie winien porozumieć się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 15. marca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Welsersheimb r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1900 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1900, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prznumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prznumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . .	50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . .	40 K
" " 1859 " 1868 " . . .	24 " "	" " 1889 " 1898 " . . .	60 "
" " 1869 " 1878 " . . .	32 " "		
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . .		180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . .		120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . .	32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . .	60 K
" " 1880 " 1889 " . . .	40 " "		
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . .		120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1866 za . . .	4 K	40 h	Rocznik	1883 za . . .	5 K	— h
"	1850 " . . .	10	" 50 "	"	1867 " . . .	4	" — "	"	1884 " . . .	5	" — "
"	1851 " . . .	"	60 "	"	1868 " . . .	4	" — "	"	1885 " . . .	3	" 60 "
"	1852 " . . .	5	" 20 "	"	1869 " . . .	6	" — "	"	1886 " . . .	4	" 60 "
"	1853 " . . .	6	" 30 "	"	1870 " . . .	2	" 80 "	"	1887 " . . .	5	" — "
"	1854 " . . .	8	" 40 "	"	1871 " . . .	4	" — "	"	1888 " . . .	8	" 40 "
"	1855 " . . .	4	" 70 "	"	1872 " . . .	6	" 40 "	"	1889 " . . .	6	" — "
"	1856 " . . .	4	" 90 "	"	1873 " . . .	6	" 60 "	"	1890 " . . .	5	" 40 "
"	1857 " . . .	5	" 70 "	"	1874 " . . .	4	" 60 "	"	1891 " . . .	6	" — "
"	1858 " . . .	4	" 80 "	"	1875 " . . .	4	" — "	"	1892 " . . .	10	" — "
"	1859 " . . .	4	" — "	"	1876 " . . .	3	" — "	"	1893 " . . .	6	" — "
"	1860 " . . .	3	" 40 "	"	1877 " . . .	2	" — "	"	1894 " . . .	6	" — "
"	1861 " . . .	3	" — "	"	1878 " . . .	4	" 60 "	"	1895 " . . .	7	" — "
"	1862 " . . .	2	" 80 "	"	1879 " . . .	4	" 60 "	"	1896 " . . .	7	" — "
"	1863 " . . .	2	" 80 "	"	1880 " . . .	4	" 40 "	"	1897 " . . .	15	" — "
"	1864 " . . .	2	" 80 "	"	1881 " . . .	4	" 40 "	"	1898 " . . .	6	" — "
"	1865 " . . .	4	" — "	"	1882 " . . .	6	" — "	"	1899 " . . .	10	" — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1900.

Treść: (№ 46—55.) 46. Obwieszczenie o ustanowieniu w Jablonecu Komory głównej II. klasy. — 47. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu skończenia budowy szlaków małej kolei w Jablonecu i okolicy nie będących jeszcze w ruchu. — 48. Rozporządzenie, dotyczące się oceniania wartości kosztowności składanych w sądzie w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym. — 49. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia stopy tary dla wysoku salmiakowego w wagonach cysternowych. — 50. Rozporządzenie, dotyczące się postępowania ze względu na cło z olejem rącznikowym żółtym i zielonkowanym w beczkach. — 51. Rozporządzenie, dotyczące się poddawania ocłeniu elektrod. — 52. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem bielizna. — 53. Rozporządzenie o postępowaniu ze względu na cło ze smołą z mazi z węgla brunatnego i ze smołą z oleju ziemnego (smołą naftową). — 54. Rozporządzenie, dotyczące się uzupełnienia postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Towary kuźnierskie”. — 55. Rozporządzenie, dotyczące się postępowania ze względu na cło z sztucznym węglanem barowym, jakoteż z barytą żrącą (wodnikiem barowym, wodotlenkiem barowym, wodnikiem tlenu barowego).

46.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. marca 1900,

o ustanowieniu w Jablonecu Komory głównej II. klasy.

W Jablonecu w Czechach ustanowiona została Komora główna II. klasy z nazwą „C. k. Komora główna II. klasy w Jablonecu”.

Komora ta rozpoczęła urzędowanie dnia 1. lutego 1900.

Böhm r. w.

47.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 8. marca 1900,

o przedłużeniu terminu skończenia budowy szlaków małej kolei w Jablonecu i okolicy nie będących jeszcze w ruchu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia terminu skończenia i otwarcia małej kolei na obszarze mia-

sta Jablonecu i w okolicy a która ma być utrzymywana w ruchu zapomocą elektryczności, ustanowiony w §. 2 obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 6. września 1898, Dz. u. p. Nr. 168, o nadaniu koncesyi na tę kolej, przedłuża się dla tych jej szlaków, na których ruch nie został jeszcze otwarty, aż do 6. września 1900.

Wittek r. w.

48.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 9. marca 1900,

dotyczące się oceniania wartości kosztowności składanych w sądzie w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym.

I.

Z częściową zmianą przepisów zawartych w instrukcyach dla urzędów depozytowych o opisywaniu i ocenianiu wartości kosztowności nadcho-

dzących do zachowywania w sądzie, wydają się następujące zarządzenia co do tych kosztowności, które w postępowaniu egzekucyjnym organ wykonawczy ma złożyć w sądzie stosownie do §. 259 O. egz. jako rzeczy zajęte albo stosownie do §. 298 O. egz. jako zastawy ręczne dla zajętych wierzytelności a których wartość nie jest już znana z poprzednich czynności urzędowych.

1. Jeżeli według zdania organu wykonawczego wartość składanych kosztowności nie przenosi oczywiście 1000 koron, organ wykonawczy winien w swoim uwiadomieniu o złożeniu opisać dokładnie przedmioty wartościowe pod względem rodzaju, formy i istotnych znamion i ma sam ocenić ich wartość. W przypadku takim wyrazić należy tę okoliczność, że organ wykonawczy opisał kosztowności i wartość ich ocenił.

Jeżeli urząd depozytowy nie ma nic do zarzucenia temu opisowi i ocenieniu wartości, lub gdy wątpliwości pod jednym lub drugim względem czynione, zostaną uchylone za porozumieniem się urzędu depozytowego z organem wykonawczym, poprzestaje się na tem, co będzie postanowione, według okoliczności po sprostowaniu uwiadomienia o złożeniu.

Pakiet, w którym kosztowności mają być zachowywane, opieczętować należy tak pieczęcią urzędu depozytowego jak i pieczęcią sądową, którą wycisnąć ma organ wykonawczy.

Obowiązaniem zostawia się do woli objawienie zdania co do wartości przedmiotów deponowanych i wyciśnięcie swojej prywatnej pieczęci przy ich pieczętowaniu.

Wartość depozytu w sposób powyższy oznaczona ma być zatrzymana w poleceniu tyczącem się zachowywania sądowego i ma też służyć za podstawę do wymierzenia należytości za zachowywanie.

2. Jeżeli zaś wartość kosztowności złożyć się mających przenosi według zdania organu wykonawczego 1000 koron, albo, jeżeli organ wykonawczy lub urząd depozytowy ma pod tym względem wątpliwość, jakoteż, jeżeli w razie przyjęcia wartości poniżej powyższej granicy, organ wykonawczy i urząd depozytowy różnią się w zdaniach co do opisu lub kwoty wartości, która ma być zapisana, postępuje się stosownie do tego, czy kosztowności mają być złożone

a) w jednym z osobnych urzędów depozytowych cywilno-sądowych (w Wiedniu, Pradze, Grazu, Tryeście), czy też

b) w urzędzie podatkowym jako sądowo-depozytowym.

Ad a). Organ wykonawczy a względnie z przybraniem onegoż, urząd depozytowy polecić ma taksatorowi kosztowności, od którego sąd odebrał przysięgę, żeby opisał i oszacował kosztowności

i żeby uwiadomienie o złożeniu w myśl odnośnych postanowień instrukcyi dla urzędów depozytowych podpisał i wartość szacunkową w taki sposób zbadaną należy wstawić do rachunku.

Ad b). Jeżeli nie można przyzwać niezwłocznie taksatora kosztowności, od którego sąd odebrał przysięgę, organ wykonawczy winien w uwiadomieniu o złożeniu opisać kosztowności pod względem ilości, rodzaju, formy i znamion istotnych, poczem pakiet, w którym kosztowności będą zachowywane, ma być opieczętowany pieczęcią urzędu depozytowego i pieczęcią sądową, którą wyciśnie organ wykonawczy, nie wpisuje się zaś na razie kwoty wartości.

Sąd obowiązany jest postarać się niezwłocznie, żeby biegły sądownie przysięgły wygotował dokładny opis depozytu i żeby go oszacował, zbadaną zaś wartość szacunkową zapisać należy w poleceniu sądowym tyczącem się wzięcia w zachowanie.

Gdy biegły sądownie przysięgły oznacza wartość przedmiotów złotych i srebrnych, podać należy zawsze na wypadek sprzedaży przez licytację także wartość samego kruszcu (§§. 275 i 277 O. egz.).

II.

Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio do kosztowności składanych sądownie w postępowaniu konkursowem.

Böhm r. w.

Spens r. w.

49.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się ustanowienia stopy tary dla wysoku salmiakowego w wagonach cysternowych.

Odnośnie do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1894, tyczącego się ustanowienia stóp tary do powszechnej taryfy cłowej obszaru cłowego austriacko-węgierskiego, Dz. u. p. Nr. 151, postanawia się w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi, że przy poborze cła od wysoku salmiakowego Nr. t. 322, wprowadzanego w wagonach cysternowych umyślnie do tego urządzonych bez innego opakowania, doliczać należy do zbadanej wagi netto dwadzieścia procentów na tarę.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

50.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się postępowania ze względu na cło z olejem rącznikowym żółtym i zielonkowatym w beczkach.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi pozwala się, żeby w obrocie podlegającym traktatom olej rącznikowy żółty i zielonkowaty wprowadzany w beczkach bez denaturacji ekspedycyjny był za opłatą cła zniżonego po 80 c. od 100 kilogramów.

Ekspedycjonowanie w taki sposób nie ogranicza się do tych komor, które upoważnione są do pobierania cła zniżonego od oleju rącznikowego denatutowanego, lecz może się to dziać na zasadzie ogólnych upoważnień nadanych komorom do poboru cła od olejów Nr. t. 73.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

51.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się poddawania oczeniu elektrod.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uzupełniają się postanowienia Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej w następujący sposób:

Po wyrazie „Maszyny do elektryzowania“ wpisać należy następujący nowy wyraz:

Elektrody do wytwarzania światłoluku elektrycznego do celów elektrochemicznych (pręty zrobione z mas sztucznych węglowatych o przekroju okrągłym, kwadratowym, w kształcie podkowy itp.) . . . Nr. t. 331 — cło 10 zł. ob. natomiast płyty (Bunsena).

Po ustępie 3 wyrazu „Świece“ wpisać należy uwagę: „Obacz także Elektrody“.

Po ustępie 3 wyrazu „węgiel“ wpisać należy nowy czwarty ustęp:

— (Elektrody) do wytwarzania światłoluku elektrycznego ob. Elektrody.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

52.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Bielizna“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi postanowienia pod wyrazem „Bielizna“ zastępują się następującą nową osnową:

***Bielizna** (pościelowa, domowa, stołowa i wdzielwalna), to jest przedmioty z towarów tkanych i dzianych wszelkiego rodzaju, które z powodu celu, do jakiego są przeznaczone, mają być poddawane częstemu czyszczeniu zapomocą prania.

* — w sztukach przykrojonych, podzielonych lub już przystosowanych, także obrębione albo z kawałków tkaniny tylko zeszytych (jak np. prześcieradła takie itp.), także z przydatkami do użycia potrzebnymi (tasiemkami, guzikami, haftkami, sznurkami do ściągania itp.), o ile nie są przedmiotami należącymi do handlu towarów strojnych, jednak bez połączenia z innymi materiałami prócz tych, z których są zrobione.

* — przykrojona i uszyta, ob. odzież itd., ob. także uwagę 9 pod wyrazem „Towary tkackie i dziane“ i „Towary dziane“.

Uwaga. Do bielizny wdzielwalnej, z którą postępować się ma jak z bielizną Nr. t. 176, należą w szczególności: koszule, gatki i majtki, spodnice, bielizna Jägera i Kneippa, kaftaniki nocne, czepki nocne, fartuszki, półkoszulki itp., jednakże nie ozdobione koronkami, szlarkami, kokardami itp. Natomiast suknie zwierzchnie, chociażby przeznaczone do częstszego czyszczenia zapomocą prania, jak np. kamizelki pikowe, spodnie letnie białe, spodnie cwelichowe, suknie z surowego jedwabiu, tak zwane suknie do prania itp. podlegają oczeniu jak odzież.

— bielizna strojna, t. j. zrobiona zwyczajnie z przedniejszych tkanin, ozdobiona koronkami, szlarkami, kokardami itp., w której ozdobienie to nie jest podrzędnym oblamowaniem, lecz ma na celu szczególne przystrojenie, jak towary strojne. Tu należą np. koszule kobiece, spodnice, kaftaniki nocne, poszwy na poduszki itp. z falbanami koronkowymi, szlarkami, kokardami itp., tak zwane chusteczki koronkowe, półkoszulki ze szlarkami itp.

Bieliznę, która ponad stopień wykończenia dozwolonego według uwagi 13, ustęp

przedostatni pod wyrazem Towary tkackie i dziane (to jest samych głošek, numerów, założonych brzegów itp.) opatrzona jest haftami lub ozdobnymi obrąbkami (przezywanyymi *à jour* obrąbkami stebnowanymi, szwami ozdobnymi itd.), zalicza się również do bielizny strojnej.

Co się tyczy postępowania z kołnierzeniami i mankietami jako towarami do stroju a względnie jak z bielizną strojną, ob. uwagę dodatkową *b)* pod wyrazem „Odzież itd.“ i wyraz „Kołnierze na szyję“ a względnie „Mankiety“. Ob. także uwagę 2, lit. *b*, pod wyrazem „Odzież itd.“. Co do obrotu na zasadzie traktatów, ob. rozporządzenie z dnia 31. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 19.

* — używana lub noszona, jak nowa.

* — szczególne uwolnienia od cła, ob. pod wyrazem „Odzież i stroje“.

* — bielizna papierowa, ob. Papierowa bielizna.

* — z celuloиду, także w połączeniu z tkaninami, o ile nie należy do towarów galanteryjnych wyższemu cłu podlegających, zalicza się do Nr. t. 312.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

53.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

o postępowaniu ze względu na cło ze smołą z mazi z węgla brunatnego i ze smołą z oleju ziemnego (smołą naftową).

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi zmienia się a względnie uzupełnia postanowienia Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej w następujący sposób:

W uwadze 1 pod wyrazem „Gumy i żywice“ zastąpić należy w wierszu 4 wyrazy znajdujące się w nawiasie „masa masłowata aż do stałej“, wyrazami „gęsto płynna aż do masłowatej“.

Wpisać należy następujące nowe wyrazy:

Po wyrazie „Maż z węgla brunatnego i Olej z mazi z węgla brunatnego“ — „Smoła z mazi z węgla brunatnego jak smoła z mazi z węgla kamiennego“.

Po wyrazie „Oleje ziemne“:

— Smoła z oleju ziemnego (smoła naftowa) jak smoła z mazi węgla kamiennego.

Po wyrazie „Tłuszcz naftowy“:

— Smoła naftowa jak smoła z mazi z węgla kamiennego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

54.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się uzupełnienia postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Towary kuśnierskie“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uzupełniają się postanowienia Abecadłowego spisu towarów pod wyrazem „Towary kuśnierskie“, uwaga 2, ustęp 1 w następujący sposób:

Po wyrazach „koźle“ (także angorskie) dopisać należy: „gwanackie“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

55.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 10. marca 1900,

tyczące się postępowania ze względu na cło z sztucznym węglanem barowym, jakoteż z barytą żrącą (wodnikiem barowym, wodotlenkiem barowym, wodnikiem tlenu barowego).

Na zasadzie artykułu IV. ustawy o taryfie cłowej z dnia 25. maja 1882 i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi przyłącza się węglan barowy sztuczny i barytę żrącą (wodnik barowy, wodotlenek barowy, wodnik tlenu barowego) do Nr. t. 320 (stopa cła 50 c.).

W skutek tego postanowienia Abecadłowego spisu uzupełniają się jak następuje:

Pomiędzy wyrazami „Kwas etylowinowy“ i „Potaż żrący“, wpisać należy nowy wyraz:

„Żrąca baryta, ob. Baryta żrąca“.

Pod wyrazem „Baryta“ zamieścić należy nowy trzeci ustęp:

„ — sztuczny węglan barowy według artykułu IV. ustawy cłowej 320 50 c.

Uwaga. Sztuczny węglan barowy rozpuszcza się łatwo w kwasie solnym i z burzeniem jak naturalny. Reakcja płomieniowa roztworu jest taka sama jak baru. Ale podczas gdy naturalny węglan barowy pod mikroskopem przedstawia kończyste okruchy krystaliczne, sztuczny węglan barowy składa się podobnie jak sztuczny siarkan barowy z drobnociębkich białych ziarneczek“.

Przy końcu wyrazu „Baryta“ zamieścić należy nowy ostatni ustęp:

„ — żrąca (wodnik barowy, wodotlenek barowy, wodnik tlenku barowego) według artykułu IV. ustawy cłowej 320 50 c.

Uwaga. Baryta żrąca rozpuszcza się łatwo w wodzie wrzącej i tworzy roztwór mętny z białym osadem, który mocno alkalicznie reaguje a przefiltrowany i szybko ochłodzony, prawie całą rozpuszczoną substancję wydziela napowrót w postaci gęstwy krystalicznej. Ziarnko baryty żrącej zwilżone kwasem solnym i wprowadzone w płomień nie świecący, przedstawia charakterystyczną żółtawo-zieloną reakcję płomieniową baru“.

Wykreślić należy pod wyrazem „Sole barytowe“ wyrazy „baryta żrąca, węglan barowy“ a pod wyrazem „Sole stronowe“ wyraz „żrąca“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXI. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1900.

Treść: (Nr 56—58.) 56. Obwieszczenie o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą. — 57. Obwieszczenie, którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do przepisów, dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej (systemu Richardsona) wyrabianej przez firmę W. & T. Avery, Limited w Birminghamie. — 58. Obwieszczenie, którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872.

56.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 11. marca 1900,

o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872, Dz. u. p. Nr. 17, c. k. Komisya główna miar i wag wydała co do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą przepisy poniżej zamieszczone, pod względem opłat przez Ministerstwo handlu zatwierdzone.

Przepisy te wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą.

1. Opis wagi.

Waga ta, którą dołączone figury wyobrażają, jest pod względem urządzenia obu dźwigników dźwigających i ich połączenia taka sama jak przenośna setna waga pomostowa Schembera i synów, którą na zasadzie §. 29 Porządku miar i wag pozwolono już przyjmować do sprawdzania i cechowania a która w punkcie 39 Instrukcji VI (w przedmiocie sprawdzania wag) wydanej przez c. k. Komisję główną miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 została opisana, różni się zaś od niej głównie tem, że dźwignik ciężarkowy (główna belka wagi) umieszczona jest poniżej systemu dźwignika dźwigającego.

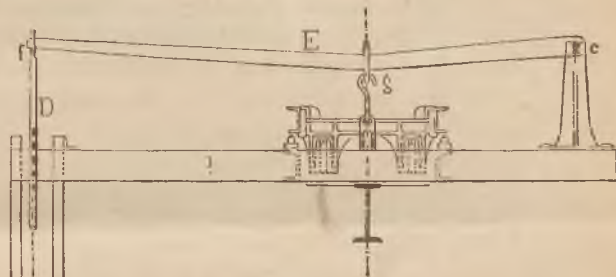

Fig. 1.

Obadwa dźwigniki dźwigające *B* i *C* (fig. 2) umieszczone są w prostokątnej ramie żelaznej *R*, która przytwierdzona jest do dwóch poprzecznicy *t t* w pewnej oznaczonej wysokości i równoległe do siebie leżących a pod kątem prostym względem tych poprzecznicy.

Poprzecznicę tę zawierają czop lub panew dla ostrza obrotowego *c* dźwignika jednoramiennego *E* (dźwignika transmisyjnego), na którym koniec *e* dźwignika dźwigającego *B* zawieszony jest zapomocą krótkiego zawieszadła *g* panwiami opatrzonego (fig. 1).

Na końcu tego dźwignika, przeciwnym ostrzu obrotowemu *c* dźwignika transmisyjnego *E*, znajduje się zwrócone ku dołowi ostrze *f*; pręt *D* panwiami opatrzone łączy to ostrze z ostrzem *h* pod niem pionowo leżącym (fig. 4), które przytwierdzone jest do krótszego ramie-

nia belki wagowej *A* opatrzonej urządzeniem na ciężarek ruchomy i ustawionej prostopadłe do poprzecznic *tt*.

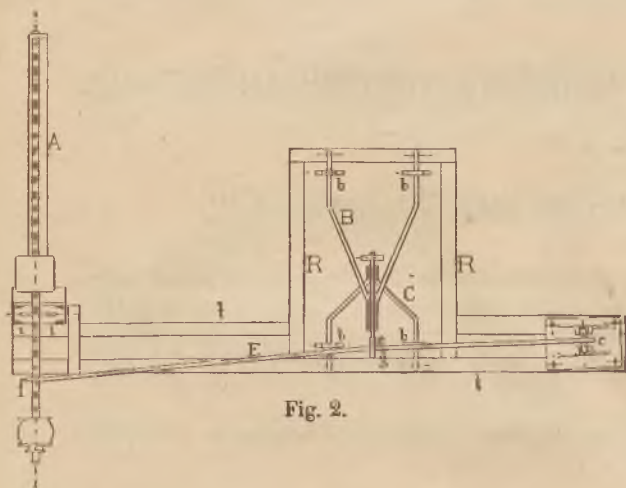

Fig. 2.

Belka wagowa *A* osadzona jest pomiędzy dwoma dźwigarami *ii* przytwierdzonymi pionowo do podłogi a sięgającymi aż do poprzecznic *tt* (fig. 1

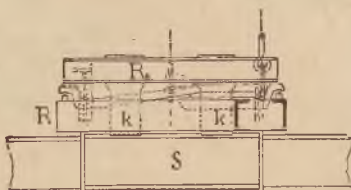

Fig. 3.

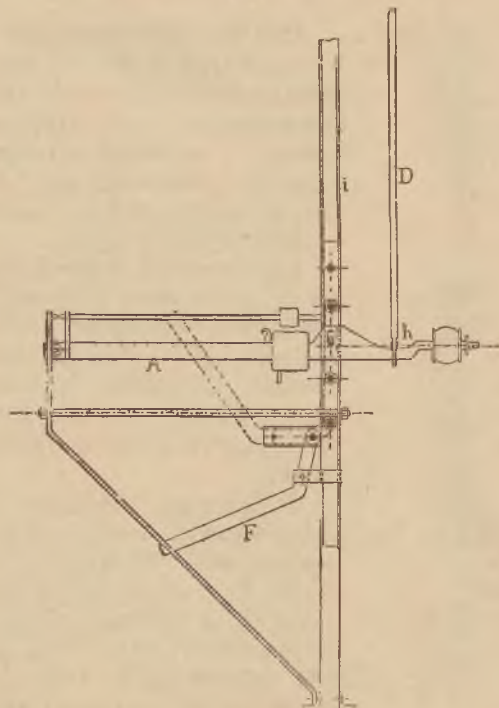

Fig. 4.

i 4) i osada ta może być zapomocą drążka uchwytowego *F* do tych dźwigarów przytwierdzonego, podniesiona, albo w celu odstawienia wagi lub uwolnienia jej od ciężaru, znizona.

Na ostrzach dźwigających *b* obu drążków *B* i *C* spoczywa zapomocą zawieszadła rama prostokątna *R*₁ (fig. 3), od której wychodzą dwa strzemiona *k k*.

Na końcach tych strzemion przytwierdzony jest wolny krótki kawałek *S* (właściwy pomost wagi) szyny poziomo leżącej, z żelaza *I* zrobionej (tak zwana kolej wisząca).

Na dolnych płaszczyznach tej szyny poruszają się po obu stronach po dwa krążki, będące dźwigarami haka, na którym zawieszają się przedmiot, który ma być zważony.

Jak się samo przez się rozumie, ważyć można dopiero wtedy, gdy rzeczony krążki spoczywają na kawałku *S* szyny czyli kolei wiszącej.

2. Granica błędów.

Pod względem granicy błędów stosują się do tej wagi postanowienia istniejące dla wag pomostowych z urządzeniem na ciężarek ruchomy.

3. Cechowanie.

Cechuje się jak wagi pomostowe z urządzeniem na ciężarek ruchomy (Dodatek ósmy do Porządku sprawdzania miar i wag, obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 9. sierpnia 1882, Dz. u. p. Nr. 122); oprócz tego zaś na drążku transmisyjnym *E*, na szynie *S* i na haku, który krążki dźwigają.

4. Opłata za sprawdzenie.

Za sprawdzenie liczyć należy opłatę przypadającą od wag pomostowych z urządzeniem na ciężarek ruchomy.

Wiedeń, dnia 24. stycznia 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:
Tinter r. w.

57.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 11. marca 1900,

którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do przepisów tyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej (systemu Richardsona) wyrabianej przez firmę W. & T. Avery, Limited w Birminghamie.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872, Dz. u. p. Nr. 17, po-

daje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej (systemu Richardsona) wyrabianej przez firmę W. & T. Avery, Limited w Birminghamie (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 30. sierpnia 1898, Dz. u. p. Nr. 154).

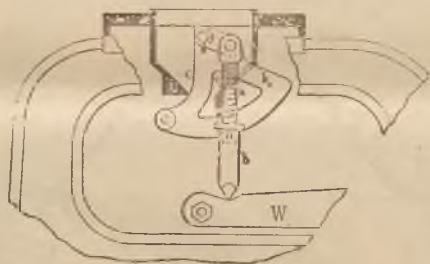
Postanowienia niniejszego Dodatku wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Dodatek

do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej zbożowej (systemu Richardsona) wyrabianej przez firmę W. & T. Avery, Limited w Birminghamie (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 30. sierpnia 1898, Dz. u. p. Nr. 154).

Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą takie wagi zbożowe automatyczne firmy W. & T. Avery, w których, jak okazuje dołączony szkic, kłapa wpustowa, gdy jest otwarta, opiera się o przydłuższy sztyft *a*.

Sztyft ten, przechodzący przez pochwę *b*, która jest z nim połączona sprężyną spiralną, wspiera się zapomocą tej pochwy u dołu ostro zakończony na górnej płaszczyźnie tego ramienia drążka wagi, które dźwiga naczynie na zboże.

Wiedeń, dnia 24. stycznia 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag

Tinter r. w.

58.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 11. marca 1900,

którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, którą nowy Porządek

miar i wag został zaprowadzony, podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, wydany przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Postanowienia niniejszego Dodatku wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Dodatek czterdziesty do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §§. 27 i 30.

W przedmiocie materiału na talerze do wag drążkowych równoramiennech, do wag z talerzami u góry lub stołowych.

Do wag tych rodzajów nie wolno używać talerzy z drzewa lub z naśladow drzewa.

Do §. 29.

A.

W przedmiocie zmiany konstrukcji wag pomostowych stałych z dwoma pomostami firmy Pelikan i syn w Pradze, których przyjmowanie do sprawdzania i cechowania dozwolone zostało w Dodatku 31. do Porządku sprawdzania miar i wag (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1896, Dz. u. p. Nr. 179).

Zmiana w tych wagach pomostowych objaśniona jest dołączonemi figurami 1 i 2.

Drążek dźwigający *D* pomostu leżącego z lewej strony u wagi dawniejszej konstrukcji (porównaj Dz. u. p. Nr. 179 z r. 1896, fig. 1) został usunięty, a według nowej konstrukcji pomost *B*, poza osi środkową wagi przedłużony, opiera się razem ze swymi żelaznymi dźwigarami *t* zapomocą zawieszadła na obu ostrzach dźwigających drążka dźwigającego *D*₁ (fig. 2) pomostu *B*₁ z prawej strony leżącego, podczas gdy zwrócony ku lewemu dłuższemu pomostowi *B* koniec krótszego pomostu *B*₁ spoczywa zapomocą haczykowatych wyskoków *h* u dźwigarów żelaznych *t* tego ostatniego pomostu na krótkich, u góry zaokrąglonych czopach *b* osadzonych w dźwigarach żelaznych *t* dłuższego pomostu.

To urządzenie podpory nie tamujące ruchu krótszego pomostu objaśnione jest osobno na figurach 3.

Ponieważ ta konstrukcja wag sprawia, że dłuższy pomost w skutek obciążenia dwiema parami kół wystawiony jest na większe ciśnienie, przeto, dla zapobieżenia szkodliwemu wpływowi tej okoliczności na drążek transmisyjny *F* (fig. 2) ostrze obrotowe onegoż *e* (fig. 1) jest odpowiednio przedłużone.

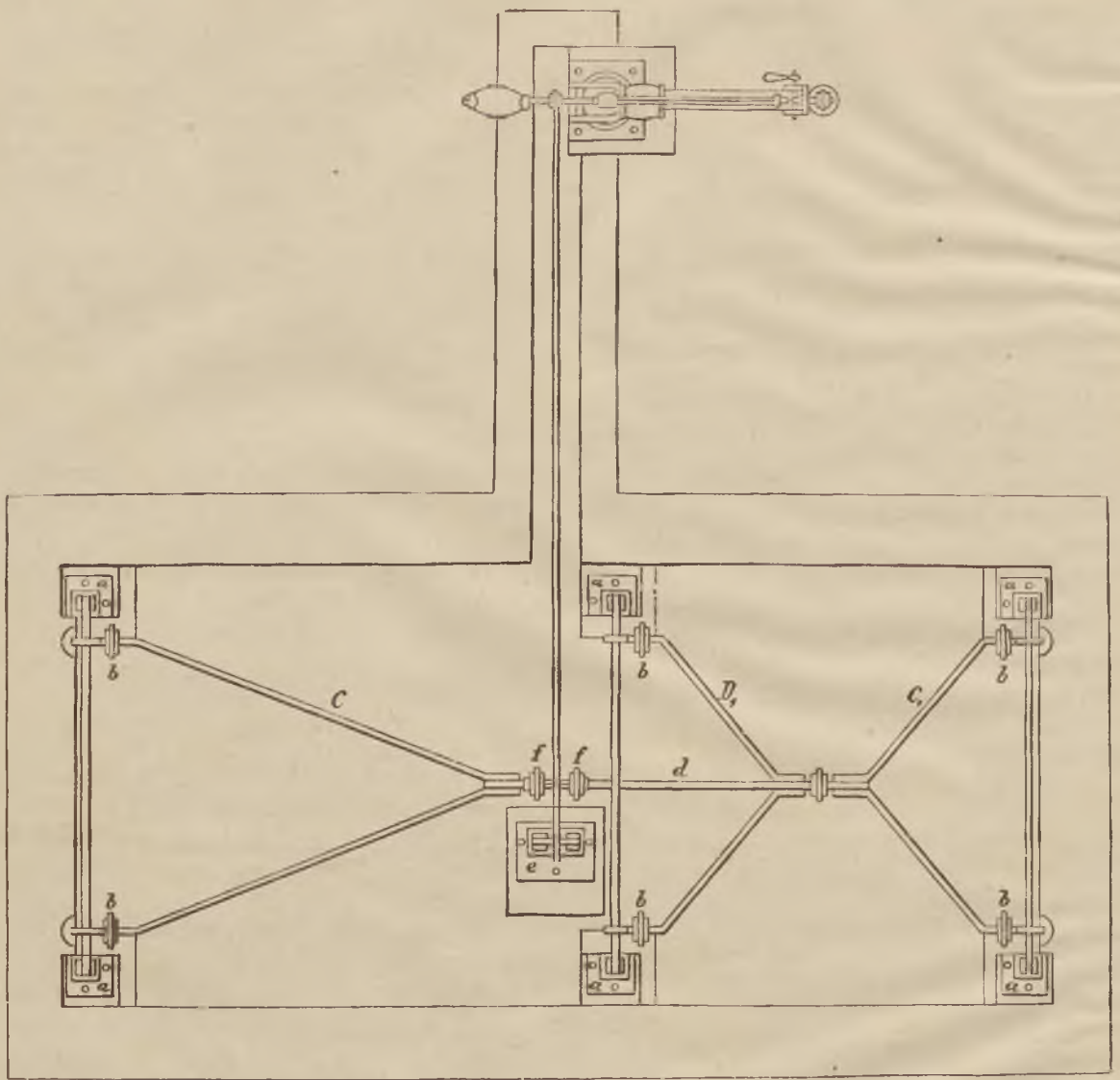

Fig. 1.

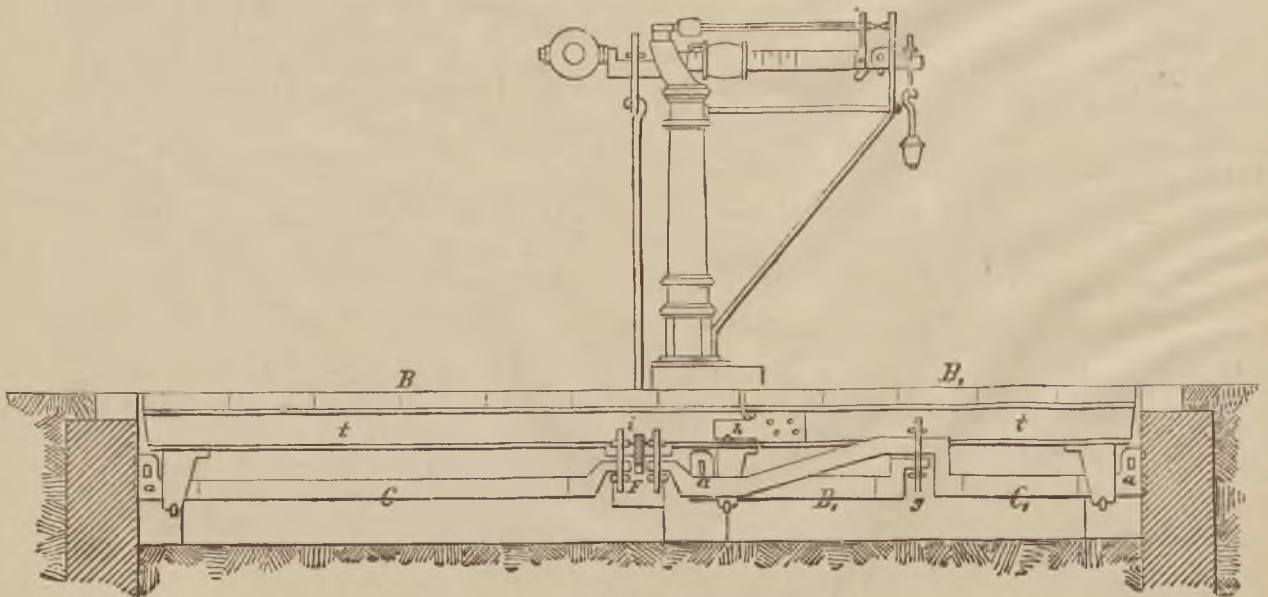

Fig. 2.

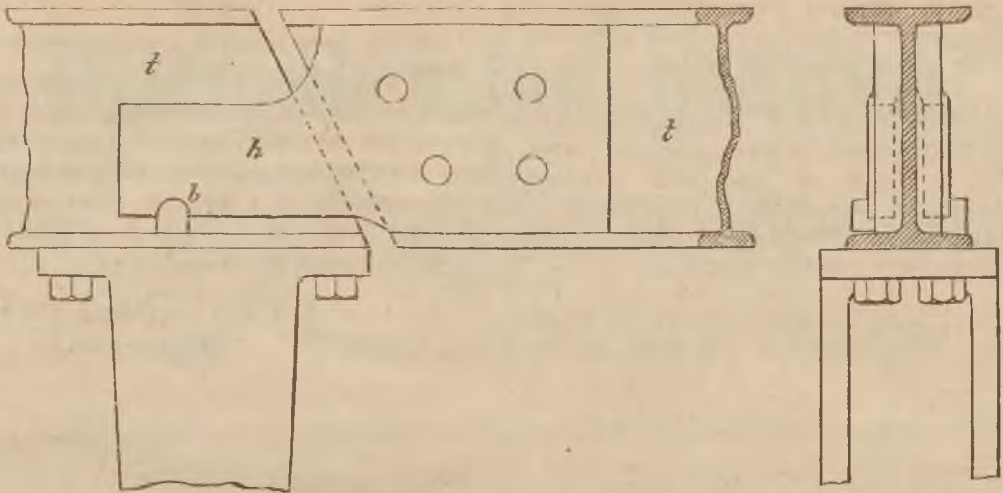

Fig. 3.

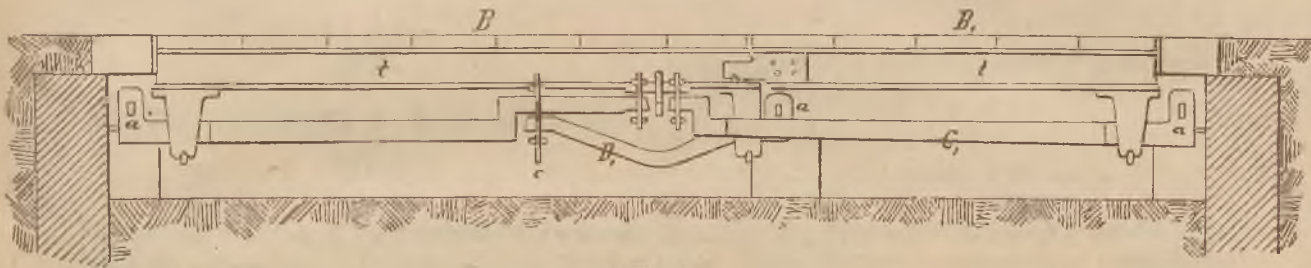

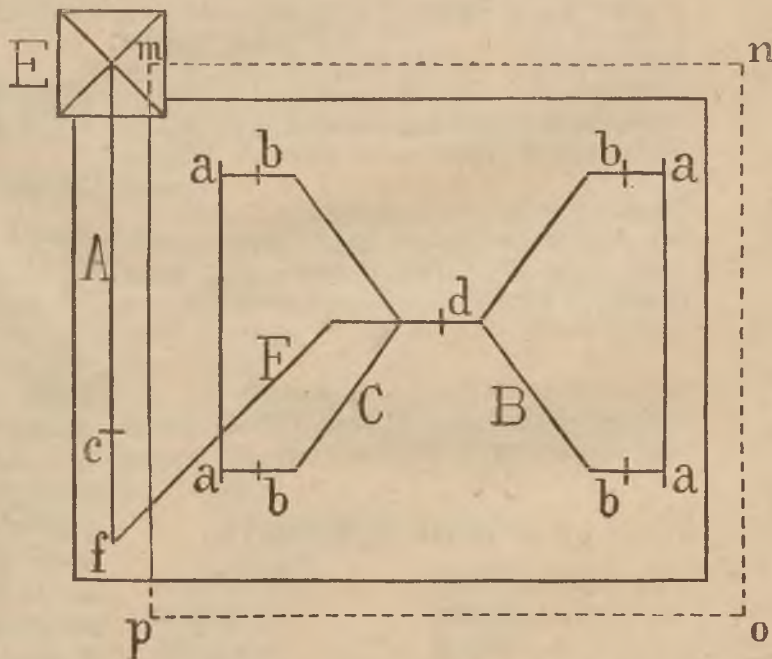
Fig. 4.

Figura 4 przedstawia drugi rodzaj zmiany konstrukcyi, w której dźwizek dźwigający D_1 pomostu krótszego z prawej strony leżącego połączony jest zawieszadłem c (fig. 4) nie z dźwizką dźwigającym C_1 tegoż pomostu, lecz z dźwizką dźwigającym C dłuższego pomostu (fig. 2), w skutek czego dźwizek dźwigający D_1 jest odpowiednio przekształcony.

B.

Przyjmowanie do sprawdzania i cechowania wagi pomostowej dziesiątej firmy Emeryk Buganyi w Wiedniu z dwoma dźwizkami dźwigającymi i ruchomymi łożyskami pomostów.

Waga ta, której system przedstawia w rzucie poziomym dołączona figura jest co do istoty rzeczy taka sama jak waga pomostowa setna Sagniera, którą na zasadzie §. 29 Porządku miar i wag pozwolono przyjmować do sprawdzania i cechowania (porównaj punkt 41 Instrukcyi VI w przedmiocie sprawdzania wag, wydanej przez c. k. Komisję główną miar i wag z dnia 19. grudnia 1872), różni się zaś od niej tem, że ciężarek i ciężar mają się do siebie w stosunku 1 : 10, że nadto łożyska ostrzy obrotowych aa przedniego dźwizki dźwigającego C urzą-

dzzone są nieruchomo i że na belce wagowej *A*, dźwigającej talerz na ciężarki *E*, niema urządzenia na ciężarek ruchomy.

Na dołączonej figurze *B* oznacza drugi drążek dźwigający, ku krawędzi *p* pomostu *m n o p* ramieniem *F* przedłużony, *aa* jego ostrza obrotowe, *d* punkt połączenia obu drążków dźwigających a *f* punkt zawieszenia tychże na belce wagowej *A*, której ostrze obrotowe znajduje się przy *c*.

bbbb są ostrza dźwigające na ruchome łożyska pomostów.

Do §. 42.

W przedmiocie urządzenia gazomierzy mokrych.

Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą tylko takie gazomierze mokre, których rury przeznaczone do doprowadzania lub odprowadzania płynu opatrzone są zamknięciem hydraulicznem gazu nieprzepuszczającym a mającym najmniej 40 *mm* wysokości.

Wiedeń, dnia 24. stycznia 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1900.

Treść: № 59. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno- i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krańskiego, bukowskińskiego, morawskiego, śląskiego, tyrolskiego, goryckiego i gradyjskiego, tudzież vorarlberskiego.

59.

Patent cesarski z dnia 19. marca 1900,

tyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno- i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krańskiego, bukowskińskiego, morawskiego, śląskiego tyrolskiego, goryckiego i gradyjskiego, tudzież vorarlberskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Krocaki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmeński, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; książęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradycy; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windy-

skiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy krajowe królestwa czeskiego, królestwa galicyjsko-lodomeryjskiego z Wielkim księstwem krakowskim, arcyksięstw austriackich poniżej i powyżej Anizy, księstw salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego i krańskiego, margrabstwa morawskiego, tudzież księstwa górno- i dolno-śląskiego, odroczone na zasadzie postanowień Naszych, zwołane są do podjęcia na nowo czynności swoich na dzień 26. marca 1900 do miejsc na ich zebrania ustawą wyznaczonych.

Na tenże sam dzień zwołane są sejmy krajowe królestwa dalmackiego, księstwa bukowskińskiego, książęconego hrabstwa tyrolskiego i kraju vorarlberskiego do miejsc wyznaczonych ustawą na ich zebrania.

Odroczony sejm krajowy arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy zwołany jest na dzień 27. marca 1900 a sejm krajowy książęconego hrabstwa goryckiego i gradyjskiego na dzień 2. kwietnia 1900 do miejsc na ich zebrania ustawą wyznaczonych.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia 19. marca tysiąc dziewięćsetnego, Naszego panowania pięćdziesiątego drugiego roku.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1900.

Treść: (№ 60—62.) 60. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Brzeclawy do granicy krajowej. — 61. Rozporządzenie, dotyczące się uzupełnienia siódmego wydania farmakopei austriackiej z r. 1889. — 62. Rozporządzenie, dotyczące się losowania asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców występujących po dwóch pierwszych latach urzędowania tego sądu.

60.

Dokument koncesyjny z dnia 10. marca 1900,

na kolej lokalną od Brzeclawy do granicy krajowej.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Spółce akcyjnej c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej ruchoziennej, która wybudowana być ma jako lokalna o szlaku normalnym od stacji w Brzeclawie aż do granicy morawsko węgierskiej w kierunku Broczka a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Co do kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używa koncesyonaryuszka dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 2.

Spółka obowiązana jest skończyć budowę kolei koncesyonowanej najpóźniej w półtora roku, licząc

od dnia otrzymania pozwolenia do budowania, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesyą, dać ma Spółka na żądanie Rządu stosowną kaucyę w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroc.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania linii koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebne.

§. 4.

Trwanie koncesyi z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne oznacza się na czas od dnia dzisiejszego aż do dnia 31. grudnia 1888 a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także uznać koncesyę za nieistniejącą nadal przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 2 zobowiązania pod względem

rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 5.

Wyjawszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, Spółka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesyonowanej.

§. 6.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu, gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem roku 1903, stwierdzony będzie czysty dochód kolei lokalnej odkupić się mającej w najpomyślniejszym przed chwilą odkupienia roku rachunkowo zamkniętym, i tenże zostanie zwiększony przez doliczenie pięciu procentów.

2. Gdyby odkupienie nastąpiło po upływie roku 1903, lecz przed upływem siódmego roku ruchu, obliczone będą czyste dochody roczne kolei odkupić się mającej z lat rachunkowo zamkniętych przed chwilą odkupienia a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat.

3. Jeżeli odkupienie nastąpi po upływie siódmego roku ruchu, w takim razie dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne kolei odkupić się mającej z ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

4. Gdyby kolej miała być odkupiona po upływie czasowego, w §. 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, podatki i dodatki do podatków ciężące na odkupionej kolei lokalnej i wszelkie inne pobory publiczne uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie także co do lat wolnych od podatku obliczyć należy podatek razem z dodatkami według stopy procentowej pierwszego roku podlegającego podatkowi i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak, że stosownie do §. 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty odkupu podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do czystych dochodów w taki sposób obliczonych dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

5. Dochód średni czysty w myśl powyższych postanowień obliczony, płacić się będzie Spółce jako wynagrodzenie za kolej odkupioną aż do upływu pozostałej części okresu koncesyjnego w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

6. Gdyby jednak średni dochód czysty w myśl postanowień ustępu 1 aż do 4 obliczony, bez dodatków w ustępach 1 i 4 wzmiankowanych, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, jaka jest potrzebna na oprocentowanie po 4 od sta kapitału zakładowego kolei lokalnej odkupić się mającej przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w okresie koncesyjnym, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej odkupioną, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wzmiankowaną sumę roczną w razie odkupienia kolei przed rokiem 1903 z doliczeniem pięćprocentowego dodatku w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku i zwracać będzie Spółce podatek rentowy od tej renty odkupu opłacać się mający.

7. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod ll. 1 aż do 6 przepisanego bez dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów nabyte z kapitału zakładowego, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

8. Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- a) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego w myśl postanowień punktu 7 przejść mają na państwo;

c) kwota ceny odkupu, którą państwo zapłacić ma Spółce (ll. 1 aż do 6) według okoliczności obliczona tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

9. Rząd zastrzega sobie jednocześnie z doręceniem deklaracji co do odkupienia, prawo czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmniejszony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu Rządu.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

10. Spółka obowiązana jest mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez jej zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolejach odkupionych odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

11. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (l. 8). prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Spółka obowiązana jest oddać Rządowi do rozporządzenia na jego żądanie wszelkie dokumenty prawne, jakichby od niej jeszcze do tego celu potrzebował.

§. 7.

Zresztą stosować się mają do kolei koncesyjowanej, bez uszczerbku dla osobnych warunków koncesyjnych dla niej przepisanych, postanowienia

§. 5 aż do 8 włącznie, tudzież §. 10, jakoteż §§. 12 aż do 14 włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 16. kwietnia 1890, Dz. u. p. Nr. 90, na koleje lokalne Suchdol—Bodziszów, Suchdol—Fulnek i Opawa—Beneszów.

Wittek r. w.

61.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. marca 1900,

tyczące się uzupełnienia siódmego wydania farmakopei austriackiej z r. 1889.

Od dnia 1. lipca 1900 nabywają mocy obowiązującej przepisy aptekarskie zawarte w „Additamenta ad Pharmacopoeae Austriacae Editionem septimam“ wydanych w języku łacińskim nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej jako uzupełnienie księgi lekarstw z r. 1889.

Od tego terminu rozporządzenie z dnia 1. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 107, wydane do farmakopei austriackiej, Ed. VII, stosować się ma także do środków leczniczych, zawartych w tych „Additamenta“.

Wszyscy aptekarze, jakoteż upoważnieni do utrzymywania apteki domowej lekarze i chirurdzy, tudzież weterynarze obowiązani są zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz tych „Additamenta“.

Koerber r. w.

62.

Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu z dnia 21. marca 1900,

tyczące się losowania asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców występujących po dwóch pierwszych latach urzędowania tego sądu.

Na zasadzie §. 40 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych rozporządza się w przedmiocie wykonania przepisanego w §. 14, ustęp 2 tej ustawy losowania asesorów i ich zastępców wybranych do

sądu przemysłowego i sądu rekursowego dla sporów przemysłowych (§. 23 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 56), którzy po dwóch pierwszych latach urzędowania sądu przemysłowego mają wystąpić, co następuje:

§. 1.

Losowanie stosownie do §. 14, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wykonać ma przewodniczący sądu przemysłowego, co do wybranych asesorów sądu rekursowego, prezydent trybunału pierwszej instancyi, który działać ma jako sąd rekursowy.

Losowanie odbyć się ma w ciągu czwartego miesiąca przed upływem dwóch pierwszych lat urzędowania sądu.

§. 2.

Do losowania przybrać należy po jednym asesorze z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników jako osoby zaufane, tudzież protokolistę.

Losowanie odbywać się ma na publicznem posiedzeniu.

§. 3.

Jeżeli w jednym z ciał wyborczych są w chwili losowania wolne mandaty asesorów lub zastępców z powodu śmierci, złożenia, usunięcia lub z innych powodów, ilość asesorów lub zastępców, którzy w tem ciele wyborczem mają być wylosowani, zmniejsza się o ilość tych już wolnych mandatów.

Taż sama zasada stosowana będzie w przyszłości także przy prawidłowem występowaniu co dwa lata połowy asesorów i zastępców do tych mandatów, które w międzyczasie z powodu śmierci, złożenia, usunięcia lub z innych powodów stały się wolnymi a których okres ważności byłby upłynął w chwili prawidłowego występowania.

Oдноśnie do tych mandatów, co do których nie ziszcza się ów warunek, wybory uzupełniające

na pozostałą część bieżącego okresu wyborczego odbyć się mają tylko w tym razie, jeżeli zdaniem trybunału pierwszej instancyi jest to potrzebne dla zapewnienia prawidłowego toku czynności sądu przemysłowego (§. 14, ustęp 1 ustawy o sądach przemysłowych).

§. 4.

Asesorów i zastępców, na których los padnie, uwiadamia piśmiennie przewodniczący sądu przemysłowego a względnie prezydent trybunału pierwszej instancyi, że jako wylosowani i którego dnia wystąpili.

§. 5.

Nazwiska wylosowanych asesorów i zastępców komunikować należy Władzy politycznej krajowej jednocześnie z nazwiskami tych asesorów i zastępców, którzy wystąpili z innych powodów. Zarazem podać należy także czas, w ciągu którego asesor lub zastępca usunięty od urzędu swego w skutek prawomocnego orzeczenia trybunału w myśl §. 17, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych nie może być ponownie wybrany.

§. 6.

Władza polityczna krajowa rozpisując wybory, winna jednocześnie zarządzić, żeby nazwiska występujących asesorów i zastępców, na których miejsce odbyć się mają wybory uzupełniające, zostały niezwłocznie ogłoszone w dziennikach urzędowych dotyczących Władz przemysłowych pierwszej instancyi i nadto sposobem zwykle używanym w okręgu sądu przemysłowego.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1900.

Treść: (№ 63 i 64.) 63. Rozporządzenie, dotyczące się zaprowadzenia waluty koronowej jako wyłącznej waluty krajowej w rozmaitych zakładach i stowarzyszeniach. — 64. Rozporządzenie, dotyczące się uchylenia zakazów przywozu i przewozu wydanych co do Egiptu i Portugalii rozporządzeniami z dnia 6. czerwca 1899 i z dnia 31. sierpnia 1899.

63.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lutego 1900,

dotyczące się zaprowadzenia waluty koronowej jako wyłącznej waluty krajowej w rozmaitych zakładach i stowarzyszeniach.

Na mocy upoważnienia otrzymanego stosownie do §. 4 części III. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, wydają się następujące zarządzenia pod względem wprowadzenia w wykonanie zasad w §§. 3 i 4 części III. tegoż rozporządzenia cesarskiego przepisanych.

§. 1.

Moc obowiązująca tych zarządzeń rozciąga się zgodnie z zakresem oznaczonym w §. 3 części III. powyższego rozporządzenia cesarskiego na wszystkie korporacje, fundusze, stowarzyszenia i zakłady albo pod szczególnym nadzorem publicznym zostające albo obowiązane do składania rachunków publicznie albo do celów publicznych służące, mianowicie kasy oszczędności, banki, zakłady pieniężne i kredytowe, przedsiębiorstwa kolei żelaznych i żeglugi parowej i tym podobnie bez względu, czy istnieją lub są zakładane na zasadzie regulaminu kas oszczędności z dnia 26. września 1844, Z. u. p. Nr. 123, patentu cesarskiego z dnia 26. listopada 1852, Dz. u. p. Nr. 253, ustawy o stowarzyszeniach z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 134, ustawy o stowa-

rzyszeniach zarobkowych i gospodarczych z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, ustawy o zarejestrowanych kasach zapomogowych z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, ustaw o ubezpieczaniu robotników na wypadek choroby i nieszczęsnej przygody, czy na zasadzie innej ustawy lub uchwały sejmowej Najwyżej zatwierdzonej czyli też na zasadzie aktu donacyjnego lub fundacyjnego przez państwo uznanego.

§. 2.

Wszystkie książki i rachunki a w szczególności roczne główne zamknięcia rachunków korporacji, funduszków, stowarzyszeń i zakładów w §. 1 oznaczonych, jakoteż wyniki zarządu, które instytucje te ogłaszają w krajach tutejszych, wygotowywać należy w walucie koronowej. Tylko książki pomocnicze lub rachunki szczegółowe wolno utrzymywać a wyniki zarządu z nich wyjęte ogłaszać publicznie w krajach tutejszych wyjątkowo także w innej walucie zamiast koronowej o tyle, o ile to w granicach uprawnień statutowych lub w ogóle łączących się z interesami albo z powodu związku z interesami zagranicznymi okazuje się bezpośrednią koniecznością buchhalteryzną, lub jest następstwem istniejących szczególnych przepisów ustawowych (przepisów o płaceniu cła itp.).

Wszelkie oprócz tego używanie innej waluty zamiast koronowej, chociażby tylko w poszczególnych działach księgowództwa i rachunkowości, może mieć miejsce tylko z szczególnych powodów za wyraźnym zezwoleniem Ministerstwa skarbu.

W każdym razie wnioski na kapitał i wkładki pieniężne w innej walucie zamiast w koronowej dopuszczalne są tylko na zasadzie wyraźnego statutowego upoważnienia istniejącego za zezwoleniem Rządu lub w ogóle na zasadzie wyraźnego rządowego zezwolenia.

Co do banków i instytucyj kredytowych zastrzega się wydanie osobnych postanowień na wypadek potrzeby.

Jeżeli zatem książki pomocnicze lub rachunki szczegółowe utrzymywane są wyjątkowo w innej walucie zamiast w koronowej, w każdym razie zamknięcie ich przenosić należy w walucie koronowej do głównego zamknięcia rachunków (bilansu z wykazem zysków i strat lub rachunku obrotu), które, jak się samo przez się rozumie, wygotowane być ma także w walucie koronowej.

Po koniec roku 1899 główne zamknięcia rachunków można w ogóle wygotowywać jeszcze w walucie austriackiej.

§. 3.

Kwoty pieniężne podane w statutach korporacji, funduszków, stowarzyszeń i zakładów w §. 1 oznaczonych wyrazić należy w walucie koronowej. Jednakże potrzebne do tego celu zmiany w statutach już obowiązujących poczynić należy dopiero wtedy, gdy statuty będą z innych powodów zmieniane.

Od przepisu paragrafu niniejszego wyjątkowo tylko te oznaczenia kwot pieniężnych w statutach zawarte, które mają jedynie znaczenie wzmianki historycznej lub przytoczenia z pierwotnych postanowień kontraktowych lub zasadniczych.

§. 4.

Nowe akcje za szczególnem pozwoleniem Rządu emitowane bądź przez nową, bądź przez istniejącą już dawniej spółkę akcyjną, jak niemniej nowe akcje na zasadzie upoważnienia do emisji w statucie przewidzianego emitowane bez dalszego

pozwolenia Rządu (autonomicznie) opiewać mają wyłącznie na kwoty w walucie koronowej. Wyjątek od tego dozwolony jest tylko co do rozpoczętej na zasadzie uchwały, która już przed 1. stycznia 1900 stała się prawomocną, emisji akcji jeszcze na walutę austriacką opiewających i przed 1. stycznia 1900 datowanych, o tyle, że pozostałe sztuki, w granicach tej samej uchwały emisji, mogą być emitowane jeszcze po 1. stycznia 1900, jednak w każdym razie tylko aż do 31. grudnia 1902.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Böhm r. w.

64.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 29. marca 1900,

tyczące się uchyleń zakazów przywozu i przewozu wydanych co do Egiptu i Portugalii, rozporządzeniami z dnia 6. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 99 i z dnia 31. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 170.

Ze względu na obecne stosunki zdrowotne w Aleksandryi i Oporto uchylają się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim zakazy przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu i Portugalii, wydane rozporządzeniami z dnia 6. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 99 i z dnia 31. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 170.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1900.

Treść: (№ 65 i 66.) 65. Ustawa o zezwalaniu na ułatwienia przy spłacaniu zaliczek państwa z powodu niedostatku udzielonych i na odpisywanie takich zaliczek. — 66. Obwieszczenie o kilku zmianach w §. 2 statutu dla Rady kolejowej państwa.

65.

Ustawa z dnia 28. marca 1900,

o zezwalaniu na ułatwienia przy spłacaniu zaliczek państwa z powodu niedostatku udzielonych i na odpisywanie takich zaliczek.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby co do zaliczek, jakie w poszczególnych królestwach i krajach dla uśmierzenia niedostatku z powodu wydarzeń żywiołowych i tym podobnych przygód nieszczęsnych zostały udzielone z funduszów państwa, zezwalał w przypadkach uwzględnienia godnych na ułatwienia odpowiednie stosunkom tych, którzy otrzymali pożyczki a mianowicie co do terminów wyznaczonych do spłacenia dotyczących zaliczek, tudzież co do ilości i wysokości rat spłaty, jakoteż według okoliczności, żeby z uwzględnieniem ekonomicznego niedostatku tych, którzy otrzymali dotyczące pożyczki, zezwalał wyjątkowo także na częściowe lub zupełne odpisanie takich zaliczek.

§. 2.

Ułatwień takich lub odpisań można dozwalać tylko na prośbę interesowanych, w miarę zbadanej rzeczywistej potrzeby.

Przy wydawaniu decyzji co do nadchodzących prośb o przedłużenie terminów lub o jakiegokolwiek inne ułatwienia w spłacaniu tych zaliczek, za które dotyczące kraje lub gminy przyjęły odpowiedzialność, winien Rząd działać w porozumieniu z dotyczącymi wydziałami krajowymi.

Na czas przedłużonych terminów przedłuża się także prawo roszczenia co do danych rękojmi lub przyjętej odpowiedzialności za spłatę dotyczących zaliczek.

§. 3.

Podania, dokumenty i czynności urzędowe, tyczące się ułatwień w spłacie lub odpisań a które według ustawy niniejszej mają być załatwiane, uwalnia się od stępli i należytości.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu i rolnictwa.

Wiedeń, dnia 28. marca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Giovanelli r. w.

66.**Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 29. marca 1900,**

o kilku zmianach w §. 2 statutu dla Rady kolejowej państwa.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia §. 2 statutu dla Rady kolejowej państwa, Ministerstwu kolei żelaznych przydanej, Najwyższem postanowieniem z dnia 18. lutego 1897 (Dz. u. p. Nr. 59 z r. 1897) zatwierdzonego, zmienia się pod względem prawa proponowania członków, nadanego Radom ziemiańskim krajowym i innym korporacyom zawodowym rolniczym i paragraf rzezony opiewać ma jak następuje:

§. 2.**Skład Rady kolejowej państwa.**

„Rada kolejowa państwa składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i ośmdziesięciu dwóch członków, których, jakoteż ich zastępców mianować będzie Minister kolei żelaznych na trzy lata.

Z tych

- a) dziesięciu członków wybiera Minister kolei żelaznych według własnego zdania a jedenastu członków mianowani będą w ten sposób, że Minister handlu i Minister skarbu wskażą po cztery, Minister rolnictwa dwie a wspólny Minister wojny jedną z osób mających być mianowanemi,
- b) trzydziestu sześciu członków mianowani będą na wniosek Izb handlowo-przemysłowych,
- c) dziewiętnastu członków na wniosek rad ziemiańskich i wszelkich innych korporacyi zawodowo-rolniczych a
- d) sześciu członków na wniosek stowarzyszeń zawodowo-górnich.

Z członków, którzy mają być proponowani według lit. b) przypada na pojedyncze izby handlowo-przemysłowe następująca ilość: na wiedeńską trzech, na bernęską, krakowską, lwowską, praską i tryestyńską po dwóch, na gradecką, czerniowiecką, brodzką, liberecką, chebską, budziejowicką, pilzeńską, ołomuniecką, opawską, linzką, salzburską,

innsbrucką, feldkircheńską, bożeńską, rowerdzką, celowiecką, lubnieńską, gorycką, lublańską, rowińską, zadarską, spljecką, dubrownicką, po jednym.

Z członków, którzy mają być proponowani według lit. c) przypada po jednym na c. k. Towarzystwa rolnicze w Wiedniu, Grazu, Krakowie, Lwowie, Salzburgu, Celowcu i Lublanie, na Radę ziemiańską krajową w Czechach dwóch, (to jest po jednym na sekcję czeską i na sekcję niemiecką), po jednym na Radę ziemiańską krajową w Górnej Austrii, na Radę ziemiańską krajową w Istrii, tudzież na Towarzystwo kultury krajowej księstwa bukowińskiego w Czerniowcach; na Radę ziemiańską krajową dla Tyrolu dwóch (to jest po jednym na sekcję I i na sekcję II), nadto jeden na Towarzystwo rolnicze w Vorarlbergu, dwóch na Radę ziemiańską krajową dla Morawii (to jest po jednym na sekcję czeską i na sekcję niemiecką), tudzież wspólnie jeden na Towarzystwo austriacko-śląskie rolnicze i leśnicze w Opawie, Stowarzyszenie rolnicze byłego księstwa cieszyńskiego, Stowarzyszenie rolnicze i leśnicze dla Śląska północno-zachodniego w Weidenau, Towarzystwo rolnicze centralne dla czeskich części księstwa śląskiego w Opawie i Stowarzyszenie filialne rolnicze i leśnicze dla Śląska wschodniego w Cieszynie, nakoniec również wspólnie jeden na c. k. Towarzystwa rolnicze w Gorycyi i Tryeście.

Z członków, którzy mają być proponowani według lit. d) przypada po jednym na Stowarzyszenie przemysłu górniczo-żelazno-machinowego w Austrii, na Stowarzyszenie górnicze w Czechach, na Stowarzyszenie dla interesów górniczych w północno-zachodnich Czechach w Cieplicach, na Stowarzyszenie górniczo-hutnicze w Morawskiej Ostrawie, na Stowarzyszenie górnicze i hutnicze styryjsko-karyntyjskie i na Związek krajowy naftowy w Galicyi.

Zastępcy członków pod lit. a) oznaczonych mają być mianowani w taki sam sposób jak członkowie.

Proponując członków pod lit. b), c) i d) oznaczonych, trzeba zarazem podać ich zastępców.

Powołane korporacje i stowarzyszenia proponować mają na członków Rady kolejowej państwa wyłącznie osoby będące ich członkami.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. kwietnia 1900.

Treść: (№ 67—69.) 67. Obwieszczenie o poruczeniu Urzędowi płatniczemu krajowemu w Salzburgu czynności wyciskania znaczków stęplowych. — 68. Rozporządzenie, dotyczące się rozróżniania otrąb od mąki ze względu na taryfę cłową. — 69. Rozporządzenie, dotyczące się używania surogatów zamiast chmielu do wyrobu piwa.

67.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 1. kwietnia 1900,

o poruczeniu Urzędowi płatniczemu krajowemu w Salzburgu czynności wyciskania znaczków stęplowych.

Odnosnie do §. 2, punkt 2 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36, o urzędowym wyciskaniu znaczków stęplowych, podaje się do wiadomości, że w Salzburgu czynności te poruczone zostały tamtejszemu Urzędowi płatniczemu krajowemu zamiast Urzędowi podatkowemu głównemu.

Böhm r. w.

68.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 2. kwietnia 1900,

tyczące się rozróżniania otrąb od mąki ze względu na taryfę cłową.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi przepisuje się następujące postępowanie do zachowywania w przypadkach wątpliwych przy rozróżnianiu ze względu na taryfę cłową otrąb według Nr. t. 354 uwolnionych od cła i mąki do Nr. t. 27 należącej:

Wytwór, co do którego jako otrąb strona żąda uwolnienia od cła, bada się zapomocą garnituru sit komorom dostarczonego.

Garnitur ten składa się z dwóch sit, dających się po obu stronach zamknąć, z których jedno jest blaszane i ma otwory okrągłe o 1.5 mm średnicy, drugie zaś jest z gazy jedwabnej (młynarskiej Nr. 12, typu Wiesenburg).

Komora badać ma najprzód zapomocą sita blaszanego, czy są te otręby grube czy drobne. Czyni się to tym sposobem, że próbkę wynoszącą 100 g przesiewa się do szczętu sitem blaszanem, po obu stronach zamkniętem, przy ciągnięciu wstrząsaniu i uderzaniu o dłoń, co zwyczajnie trwa mniej więcej trzy minuty. Następnie odejmuje się dno i jeszcze się wstrząsa nad ciemnym podkładem dla przekonania się, czy już nie przez sito nie przechodzi, jeżeli zaś jeszcze nieco przechodzi, należy siać ciągle.

Część w ten sposób wysianą trzeba zważyć. Jeżeli waży ona więcej niż 80% wagi pierwotnej, są to drobne, w przeciwnym razie grube otręby.

Następnie drugą próbkę towaru 100 g wynoszącą przesiewa się w sposób powyżej opisany zapomocą sita gazowego i bada się, ile wysiewki czynią procentów całej próbki.

Jeżeli wysiewki badanych grubych otrąb czynią nie więcej jak 12% a wysiewki badanych drobnych otrąb nie więcej jak 25% wagi pierwotnej, natenczas, o ile nie zachodzi żadna inna wątpliwość, wyeksperymentować należy otręby jako uwolnione od cła według Nr. 354. Siejąc jednak, trzeba o tem

pamiętać, że wysiewki drobnych otrąb nie powinny być nigdy czysto-białe, lecz mają być zawsze brudno-białe, brudno-żółte lub szare.

Jeżeli warunki te nie ziszczaają się, ekspedycywać należy towar jako mąkę Nr. t 27.

Dla większej pewności zaleca się mianowicie wtedy, gdy procenta zbliżają się znacznie do powyższych cyfr maksymalnych, powtórzenie badania na innej próbce, tudzież ważenie zawsze tak wysiwek jak i tego co w sicie zostało.

Gdyby w poszczególnym przypadku wynik badania zapomocą tej metody nie uchylał wątpliwości, lub gdyby jakość towaru z innych przyczyn wzniesła powątpiewanie, wolno ekspedycywać go stanowczo jako otręby dopiero na podstawie wyniku badania przez c. k. stacyę doświadczalną rolniczochemiczną w Wiedniu, wykonanego na próbce wziętej urzędownie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

69.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 2. kwietnia 1900,

tyczące się używania surogatów zamiast chmielu do wyrobu piwa.

Na zasadzie §. 7go ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 z r. 1897 o obrocie żywności i niektórych przedmiotów użytkowych, zabrania się przemysłowej sprzedaży i trzymania na sprzedaż napojów do piwa podobnych, do których wyrobu użyto surogatów chmielu lub ekstraktów chmielu, pod innem oznaczeniem aniżeli podającym, że tych materiałów użyto do ich zrobienia.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 14. kwietnia 1900.

Treść: *M* 70. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Zadniego Trzebania do Lochowic.

70.

Dokument koncesyjny z dnia 31. marca 1900,

na kolej lokalną od Zadniego Trzebania do Lochowic.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Józefowi Sebastyanowi Daubekowi, właścicielowi dóbr w Litteniu w związku z gminą Hostomice o to proszącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymania w ruchu kolei żelaznej ruchoziennej, która wybudowana być ma jako lokalna o szlaku normalnym od przystanka w Zadnim Trzebaniu linii kolei państwa Praga—Furth i. W. do Lochowic z uściem do linii kolei państwa Protivin—Zdyce a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Co do kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używają koncesjonaryusze dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 2.

Koncesjonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei koncesjonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć

najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesyą, dać mają koncesjonaryusze kaucyę w sumie 20.000 K w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesjonowanej nadaje się koncesjonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesjonaryuszom do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 4.

We względzie budowy kolei koncesjonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesjonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane.

Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu koncesyonowanej kolei lokalnej a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne, a trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 5.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Emisya obligacyi pierwszeństwa jest wzbroniona.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo emitowania akcji pierwszeństwa, które pod względem oprocentowania i umorzenia będą miały pierwszeństwo przed akcjami zakładowemi a to aż do sumy, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcji pierwszeństwa, zanim akcje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, który Rząd ma oznaczyć, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

Statut Spółki, jakoteż formularze wydać się mających akcji zakładowych i akcji pierwszeństwa podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 6.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austryackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austryackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleniami ułatwieniami.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 50.

§. 7.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) stosowane być mają analogicznie taryfy niższe dla transportów wojskowych.

§. 8.

Trwanie koncesyi z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt, licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem rzeczowego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §fie 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 9.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, będzie utrzymywał Rząd na rachunek koncesyonaryuszów i koncesyonaryusze zwracać mają Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone. Warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesyonaryuszami.

§. 10.

Koncesyonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, podanemi, dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 11.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby kolej miała być odkupiona po upływie czasowego, w §. 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, podatki i dodatki do podatków ciążące na odkupionem przedsiębiorstwie kolejowem i wszelkie inne pobory publiczne uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie także co do lat wolnych od podatku obliczyć należy podatek razem z dodatkami według stopy procentowej pierwszego roku podlegającego podatkowi i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak, że stosownie do §. 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty odkupu podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do czystych dochodów w taki sposób obliczonych dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

3. Czysty dochód roczny w myśl powyższego postanowienia obliczony, płacić się będzie koncesyonaryuszom jako wynagrodzenie za kolej odkupioną aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

4. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępów 1 aż do 3 obliczony, bez uwzględnienia dodatku tamże przewidzianego, nie wynosił przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie ryczałtowej potrzebnej na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki hipotecznej celem zgromadzenia kapitału w Banku krajowym królestwa czeskiego pod gwarancją tegoż królestwa zaciągniętej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej odkupioną, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie w miejsce koncesyonaryuszów spłacanie własnych funduszów rzeczony pożyczki hipotecznej w umówionych terminach płatności aż do zupełnego jej umorzenia, wzmiankowaną zaś powyżej ratę ryczałtową za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać będzie koncesyonaryuszom podatek rentowy, od tej renty odkupu opłacać się mający.

5. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent w myśl ustępów powyższych koncesyonaryuszom płacić się mających, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie od-

setek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie dodatku, jeżeliby się w nich zawierał, w myśl postanowień ustępu 2.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacji długu państwa jakiegokolwiek rodzaju. Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczia bezpośrednio poprzedzającego.

6. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod ll. 1 aż do 5 przepisanego bez dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów a względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczki za zezwoleniem Rządu zaciągniętej i używanie kolei niniejszem koncesyjonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością koncesjonaryuszów będące i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

7. Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- a) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź na zaspokojenie pretensji państwa lub z jakichkolwiek tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwota ceny odkupu, (ll. 1 aż do 5), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, według okoliczności z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczonej, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

8. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmieniony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

9. Koncesjonaryusze obowiązani są mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby koncesjonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolei odkupionej odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie uależytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

10. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (l. 7), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Koncesjonaryusze obowiązani są oddać Rządowi na jego żądanie do rozporządzenia wszelkie dokumenty prawne, jakichby od rich do tego celu potrzebował.

§. 12.

Gdy koncesja upłynie i od tego dnia, w którym to nastąpi, przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie kolei koncesyjonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesjonaryusze posiadali, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 11, ustępie 6.

Tak wtedy gdy koncesya upiynie jak i w razie odkupienia kolei (§. 11), zatrzymają koncesjonarysze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa obrachunkowe, jeżeliby istniały, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesjonaryszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 13

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane trwale i utrzymywane w dobrym stanie, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego funkcjonariusza a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcjonaryszów na koszt koncesjonaryszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawodowej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 14.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1900.

Treść: (№ 71 i 72.) 71. Ustawa o uwolnieniu pożyczki, którą miasto Wiedeń na zasadzie ustawy krajowej z dnia 22. września 1899, ma zaciągnąć w sumie 30 milionów koron, od należitości stęplowych i bezpośrednich, tudzież o używaniu obligacyi tej pożyczki do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych. — 72. Dodatek trzeci do Przepisu wykonawczego tyczącego się rozdziału II. ustawy z dnia 25. października 1896, o podatkach osobistych bezpośrednich.

71.

Ustawa z dnia 8. kwietnia 1900,

o uwolnieniu pożyczki, którą miasto Wiedeń na zasadzie ustawy krajowej z dnia 22. września 1899, Dz. u. kr. Nr. 54, ma zaciągnąć w sumie 30 milionów koron, od należitości stęplowych i bezpośrednich, tudzież o używaniu obligacyi tej pożyczki do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa uznają za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Obligacye, kwity tymczasowe i kupony pożyczki, którą gmina miasta Wiednia stosownie do ustawy krajowej dolno-austryackiej z dnia 22. września 1899, Dz. u. kr. Nr. 54, ma zaciągnąć w sumie aż do 30 milionów koron na pokrycie kosztów budowy i ruchu miejskich zakładów elektrycznych, uwalnia się od należitości stęplowych i bezpośrednich.

§. 2.

Obligacyi w §. 1 wzmiankowanych można używać do korzystnego lokowania kapitałów fundacyi, kapitałów należących do zakładów pod nadzorem publicznym zostających, tudzież pieniędzy sie-

rocyh, powierzniczych i depozytowych a po kursie giełdowym, jednak nie ponad wartość imienną, na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 8. kwietnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

72.

Dodatek trzeci

do Przepisu wykonawczego tyczącego się rozdziału II. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o podatkach osobistych bezpośrednich.

(Ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 9. kwietnia 1900.)

Artykuł 47, II, l. 1 ma opiewać: „Za sumę podatków bezpośrednich w tych gminach uważać należy istniejący z dniem 31. grudnia owego roku, który pięciolecie bezpośrednio poprzedza, uzupeł-

niającymi przypisaniami i odpisaniami sprostowany przypis roczny podatku gruntowego, budynkowego i zarobkowego (z wliczeniem przypisanego w dotyczącej gminie podatku zarobkowego przedsiębiorstwa kolejowego), jakoteż podatku rentowego na zasadzie zeznań przypisanego i podatku pensyjnego dodatkom podległego — jednakże z wyłączeniem idealnego podatku budynkowego i podatku osobistodochodowego; — podatki realne wpisywać należy bez względu na zniżki, jeżeliby w myśl artykułu VIII i n. ustawy o p. o. b. były przyznane.“

Co do tych przypadków, w którychby podatek nie był jeszcze wymierzony, wstawiać należy w rachunku sumy przeszłoroczne.

Artykuł 47, II, l. 3 ma opiewać:

„Gminy uwiadamiać należy o przypadających na nie przypisach, jeżeli dodatki gminne rozkładają lub pobierają urzędy podatkowe, tylko na prośbę gminy w każdym z osobna przypadku podaną, w przeciwnym zaś razie bezwarunkowo a w obu przypadkach czynić to ma dotyczący urząd podatkowy, w którego okręgu gmina leży; gdyby nadeszły przedstawienia przeciw wymiarowi tego przypisu podatkowego, przestać je należy tej Władzy, której poruczone jest wymierzanie podatku dotyczącemu przedsiębiorstwu kolejowemu, ona zaś postąpić ma z nimi w myśl artykułu 45, l. 13.“

Artykuł 52, ll. 7 i 8 mają opiewać:

„7. Koleje żelazne winny zamiast stacji wykazywać wszystkie gminy podatkowe ich szlakami przecięte, a nadto długość w kilometrach ich szlaków oddzielnie podług krajów, w których się takowe znajdują; gdyby niektóre szlaki kolejowe były wolne od podatku, okoliczność tę należy osobliwie uwidocznić.“

Do tych wykazów używać należy formularzy *F/1*, których dostarczać będzie Władza podatkowa; układa się osobny wykaz co do każdego okręgu podatkowego i po wypełnieniu nagłówka tudzież przedziałki 1 i 2, dołącza się do zeznania.

Wykazy podług formularza *F/1* dostarczone przez przedsiębiorstwa żeglugi i kolei żelaznych posyła Władza podatkowa do urzędów podatkowych w tytule wymienionych celem wypełnienia przedziałek 3 aż do 11. Dalsze postępowanie urzęda artykuł 55.

8. Zwyczajnie dostatecznym jest powołanie się przy podawaniu zeznania na wykazy już do poprzedniego zeznania dołączone z oznajmieniem uzupełnień i sprostowań, jeżeli mają być w nich policzone.

Przedsiębiorstwa żeglugi i kolei żelaznych winny w każdym piątym roku składać nowe wykazy według formularza *F/1* pod liczbami 6 i 7 wzmiankowane.“

Artykuł 55 ma opiewać:

„1. Urzędy podatkowe mają w wykazach podług formularza *F/1*, które stosownie do artykułu 52, l. 7, od Władz podatkowych do nich nadejdą, wypełnić dokładnie, najpóźniej w przeciągu 8 dni, przedziałki 3 aż do 11 włącznie, następnie obliczyć sumę dla całego okręgu podatkowego i wykaz *F/1* posłać z dołączeniem odpisu, który należy wygotować, do Władzy podatkowej nad urzędem podatkowym bezpośrednio przełożonej.“

2. Władza podatkowa bada wykaz *F/1* pod względem zupełności i niemylności zapisków w przedziałkach 2 aż do 11, prostuje co potrzeba sprostować i przesyła obadwa egzemplarze wykazu tej Władzy podatkowej, która jest właściwą do wymierzenia podatku zarobkowego.

3. Władza wymierzająca, wymierzwszy podatek, oblicza podstawę dodatków dla każdej z osobna gminy podatkowej i zapisuje takową w przedziale 12 obu egzemplarzy wykazu *F/1*.

Jeden egzemplarz (pierwopis) pozostaje u Władzy wymierzającej, drugi egzemplarz (odpis) dołącza się jako załączkę do nakazu płatniczego na podatek zarobkowy, który wygotować należy według formularza *H*.

4. W tych latach, w których stosownie do artykułu 52, l. 8, przedsiębiorstwa nie składają wykazów, formularz *F/1* służący za załączkę do nakazu płatniczego wygotowywać ma Władza wymierzająca; w przypadku tym jednak wypełnia się tylko przedziałki 1, 2, 11 i 12.

W podobny sposób postępować należy, gdy w skutek rozstrzygnięcia rekursu, podatek rządowy ulegnie zmianie.

5. Przypisanie podzielonego podatku uskutecznia Władza wymierzająca przez wygotowanie formularza *F/2*; czynności urzędowe, które z tym formularzem mają być wykonane, podane są na odwrotnej stronie onegoż; w szczególności nadmienią się jeszcze:

6. Nagłówek, dwie przedziałki poziome tudzież przedziałki pionowe 1, 2 i 3 wypełnić ma Władza wymierzająca.

W kolumnie uwag podać należy, czy podatek rządowy (według okoliczności podatek rządowy razem z dodatkami) ma być płacony w dotyczącym urzędzie podatkowym czy też w jakiej innej kasie.

7. Następnie posłać należy wykaz przypisowy do tej Władzy podatkowej pierwszej instancji, która jest bezpośrednio przełożona nad urzędem podatkowym do uskutecznienia przypisania powołanym; Władza ta ma kwotę przypisu odpowiednio zanotować a następnie posłać wykaz urzędowi podatkowemu do uskutecznienia przypisania.

8. Urząd podatkowy ma obliczyć dodatki i wpisać w przedziałkach 4 aż do 11 formularza *F/2*. Pod tym względem nadmienia się, że te dodatki, które wymierzone są w tej samej stopie procentowej dla całego powiatu, trzeba obliczyć tylko raz od całkowitej sumy dla wszystkich gmin w okręgu urzędu podatkowego położonych, a tylko te dodatki, co do których nie ziszcza się powyższy warunek, np. dodatki gminne, oblicza się dla każdej w szczególności gminy osobno.

9. O przypisie podatku a względnie o obliczeniu dodatków uwiadamia przedsiębiorstwo co do wszystkich gmin podatkowych, w okręgu podatkowym położonych, dotyczący urzędu podatkowego, jedynym uwiadomieniem według formularza *J/2*; zwierzchności gminne uwiadamia o podstawie dodatków urząd podatkowy osobną odezwą według

formularza *K* tylko w tych przypadkach, w których urząd podatkowy nie rozkłada albo nie pobiera dodatków gminnych. Formularz *K*.

10. Uwiadomienie *J/2* doręczać ma urząd podatkowy bezpośrednio za potwierdzeniem odbioru (za rewersem zwrotnym). Tylko co do przypisów dla kolei, na których ruch utrzymuje zarząd kolei żelaznych państwa, uwiadomienie posyłać należy dla zapobieżenia niepotrzebnej zwłóce, najpóźniej w przeciągu dni ośmiu po nadejściu wykazu *F/2*, do administracji podatkowej pierwszej dzielnicy miasta Wiednia, która zebrane uwiadomienia przesłać ma Ministerstwu kolei żelaznych i uwiadomić dotyczące urzędy podatkowe o dniu doręczenia.

Böhm r. w.

Władza wymierzająca: C. k. Administracja podatkowa
 C. k. Starostwo

Formularz F/1.

W y k ł a z

przedstawiający, w jaki sposób czwarta ćwierć podatku rządowego przypisanego przedsiębiorstwu kolei żelaznej
 wzięta jest na przepis stosownie do §. 104, ustęp 7 u. o p. o. w gminach podatkowych, które rzezona koleją przecina w okręgu
 Urzędu podatkowego w

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13			
	Przypis 1) dla wszystkich kontrahentów w wymienionej obok gminie podatkowej za rok tytułem														
Oznaczenie gmin podatkowych w okręgu powyższego Urzędu podatkowego leżących, które koleją przecina	podatku gruntowego	podatku domowego klasowego	podatku domowego czynszowego	podatku procentowego od budynków wolnostojących od podatku czynszowego	podatku zabawkowego powozowego kontyngentowego dla kontyngentowego podatku od przemysłów obnośnych i koczowniczych	podatku zabawkowego wódki i akcyzy (z wliczeniem podatku zabawkowego przedsiębiorstwa kolei żelaznej w dotychczasowym planie)	podatku rentowego	podatku wymerznego na zasadzie oznaczonej	podatku pensyjnego	Razem (przedziałka 3 aż do 10)	Z obliczonej w kwocie				
	z wyłączeniem idealnego podatku budynkowego		Czysty podatek rządowy 1) bez dodatków korporacji autonomicznych							 K h K h K h K h K h K h K h K h K h				
													 K h K h K h K h K h K h K h K h K h	
Liczba porządkowa															
1															
2															
3															
itd.	Suma dla okręgu Urzędu podatkowego														

1) Przedziałki 3 aż do 11 wypełnić należy w myśl artykułu 47, II, 1. 1 (Dodatek III do p. w. II). Do niniejszego wykazu nie wjeją się podatki osobisto-dochodowego.

3.

(Przesłanie obydwu wykazów F/1 Władzy
wymierzającej.)

Przesyła się

c. k. Administracji podatkowej
Starostwu w

./ 2 sprawdzone wygotowania wykazu F/1.

C. k. Starostwo
Administracja podatkowa

....., dnia

1.

C. k. Urzędowi podatkowemu
(głównemu) w

_____ kraj:

do wypełnienia przedziałek 3 aż do 11 włącznie w myśl artykułu 47, II, 1. 1 (Dodatek III. do przepisu wykonawczego, dotyczącego się rozdziału II. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220), i spieszno przesłania wykazu razem z odpisem do Władzy podatkowej I. instancyi nad Urzędem podatkowym bezpośrednio przełożonej najpóźniej w przeciągu 8 dni.

C. k. Starostwo
Administracja podatkowa

....., dnia

2.

(Przełożenie Urzędu podatkowego.)

Przekłada się

c. k. Starostwu
Administracji podatkowej w

./ po wypełnieniu przedziałek 3 aż do 11 z dołączeniem odpisu wykazu F/1.

C. k. Urząd podatkowy (główny)

....., dnia

(Podpis obydwu urzędników wyższych.)

./

3.

(Polecenie Urzędowi podatkowemu, żeby uskutecznił przypisanie.)

C. k. Urzędowi podatkowemu (głównemu)

w

do skutecznienia przypisania.

C. k. Starostwo
Administracyi podatkowa

., dnia

4.

(Czynność urzędowa Urzędu podatkowego.)

- a) Dodatki obliczono;
- b) w księdze głównej podatkowej str. uwi-
doczniono;
- c) w wykazie realizacyi liczba /
kwart. 19 zapisano;
- d) uwiadomienie J/2 wygotowano i posłano pocztą
do przedsiębiorstwa kolei żelaznej (dla c. k. kolei
żelaznych państwa do c. k. Administracyi pod-
atków w I. dzielnicy m. Wiednia) dnia:
- e) zwierzchność gminy w
.
uwiadomiono o przypadającej na nią podstawie
dodatków dnia:

1.

(Przesłanie wykazu przypisów do tej Władzy podatkowej, w której okręgu znajduje się Urząd podatkowy powołany do skutecznienia przypisania i odpisania.)

C. k. Starostwu
Administracyi podatkowej w

z prośbą o wydanie Urzędowi podatkowemu wewnątrz wymienionemu potrzebnego polecenia.

Podatek rządowy (przedziałka 3) został w tutejszym urzędzie zanotowany za kwartał 19

C. k. Administracya podatkowa
Starostwo

., dnia

2.

(Czynność urzędowa Władzy podatkowej polecającej.)

Przypadający na okrąg Urzędu podatkowego w udział w podatku zarobkowym w kwocie K h za 19 zanotowano:

- a) w rejestrze głównym (Instr. rach. II/b, §. 6) liczba / kwart. 19
- b) w wykazie kwartalnym przypisań i odpisań (Instr. rach. II/b, §. 9) liczba / kwart. 19
- c) w wykazie udziałów (Instr. rach. II/b, §. 10) liczba / kwart. 19

/

Uwiedomienie.

Odnosnie do nakazu platniczego Nr. na podatek zarobkowy za r. k 19 . . przez c. k. Administracye podatkowa
Starostwo w wygotowanego oznajmia sie, ze w podpisany Urzedzie podatkowym od przedsiebiorstw podlegajacych obowiazkowi skladania rachunkow publicznie (Nr. k. . . .)

Podstawa opodatowania za rok 19 . . w sumie	K	h
podatek zarobkowy w sumie
nadto dodatki nieskarbowe, a mianowicie:		
dodatek krajowy %)		
dodatek powiatowy szkolny %)		
dodatek powiatowy drogowy %)	razem %	
dodatek powiatowy %)		
dodatek na izbę handlową %)		
dodatki gminne)		
.) stosownie do wykazu szczegolowego na nastepnej stronie . .		
.)		
razem

przypisane zostaly, ktore uiscić nalezy w czterech rownych ratach, platnych dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. pazdziernika.

Gdyby poszczegolnych rat nie zaplaco no najpóźniej w 14 dni po uplywie terminu platności dla kazdej z nich wyznaczonego, podatnik bylby obowiazany w mysl §. 283 ustawy rzeczonyj oplacić odsetki za zwloke, o ile powyższy podatek rzadowy przenosi 100 K.

Kwoty podatku zalegajace po uplywie czterech tygodni od terminu platności, sciagane beda droga egzekucyi.

Gdyby chciano odwołać się przeciw liczebnej dokladności powyższych szczegolów, rekurs wniesić nalezy w mysl ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28, w przeciagu dni 30, licząc od dnia, ktory nastapi po doręczeniu niniejszego uwiedomienia, do podpisanego c. k. Urzedu podatkowego, co jednak nie zawiesza obowiazku uiszczenia podatku razem z dodatkami w powyższych terminach.

Gdyby zaprzeczano obowiazku oplacania dodatkow nieskarbowych, rekurs wniesić nalezy bezposrednio do tego organu autonomicznego, o ktorego dodatki idzie.

C. k. Urząd podatkowy

.

Wykaz szczegółowy dodatków na pierwszej stronie nie wykazanych.

Liczba porząd.	Gmina podatkowa	Podatek rządowy jako podstawa dodatków		Przypadające						U w a g a
				dodatki gminne			
				o/o	kwota K h	o/o	kwota K h	o/o	kwota K h	
		K	h							
Razem										

Jeżeli dodatków nie pobiera Urząd podatkowy, o tej okoliczności nadmienić należy w przedziałce uwag.

Nr.

Formularz K.

Do Zwierzchności gminnej*)

w

Z podatku zarobkowego od przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi składania rachunków publicznie, przedsiębiorstwu kolei żelaznej za rok 19 przypisanego, przypada na gminę wymienioną kwota *K* . . . *h*.

O czym ze względu, że dodatków gminnych nie rozkłada i nie pobiera się w Urzędzie tutejszym, uwiadamia się Zwierzchność gminną celem dalszego zarządzenia.

C. k. Urząd podatkowy (główny).

., dnia 19

(Podpisy obydwu urzędników wyższych.)

*) Według okoliczności należy tytuł odpowiednio zmienić na „Urząd burmistrzowski“, „Magistral“ itp.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 28. kwietnia 1900.

Treść: M 73. Rozporządzenie, dotyczące się urzędzenia egzaminów rządowych i szczególnych w szkołach głównych technicznych.

73.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 30. marca 1900,

tyczące się urzędzenia egzaminów rządowych i szczególnych w szkołach głównych technicznych.

Na zasadzie upoważnienia nadanego mi Najwyższem postanowieniem z dnia 27. marca b. r. wydaję następujące postanowienia:

Postanowienia,

tyczące się urzędzenia egzaminów rządowych i szczególnych w szkołach głównych technicznych.

§. 1.

Dla przekonania się o wykształceniu uczniów szkoły głównej technicznej w umiejętnościach technicznych ich zawodu, odbywają się egzamina rządowe, a mianowicie:

Pierwszy czyli ogólny z przedmiotów przygotowawczych;

drugi czyli zawodowy z przedmiotów należących ściśle do obranego zawodu technicznego.

I. Pierwszy egzamin rządowy.

§. 2.

Przedmiotami pierwszego (ogólnego) egzaminu rządowego są:

a) dla szkoły inżynierów budowniczych:

Matematyka, geometrya wykreślna, fizyka, mechanika łącznie z zasadami statyki graficznej;

b) dla szkoły budownictwa cywilnego:

Zasady matematyki wyższej, geometrya wykreślna, fizyka, geologia I, mechanika łącznie z zasadami statyki graficznej;

c) dla szkoły budownictwa machin:

Matematyka, geometrya wykreślna, fizyka, mechanika łącznie z zasadami statyki graficznej;

d) dla szkoły zawodowej chemiczno-technicznej:

Zasady matematyki wyższej, fizyka, mineralogia, chemia doświadczalna ogólna, encyklopedia mechaniki, ogólna nauka o machinach.

§. 3.

O przypuszczenie do pierwszego egzaminu rządowego winien kandydat zgłosić się w tej szkole głównej technicznej, w której jest zapisany.

Miejsce egzaminu.

§. 4.

Prośbę o przypuszczenie do pierwszego egzaminu rządowego winien kandydat wnieść na piśmie do przewodniczącego (dziekana) swojej szkoły zawodowej z dołączeniem potrzebnych dokumentów.

Warunki dopuszczenia.

Te potrzebne dokumenty są:

1. świadectwo dojrzałości lub dokument takowe zastępujący;

2. metryka urodzenia;

3. książeczka legitymacyjna a względnie dowód, że kandydat był zapisany najmniej przez cztery półrocza w szkole głównej technicznej lub zakładzie

równorzędnym jako uczeń zwyczajny i uczęszczał na wszystkie przedmioty pierwszego egzaminu rządowego;

4. świadectwo ze stopniem przynajmniej dostatecznym z rysunku technicznego, jeżeli kandydat uczęszczał do szkoły inżynierów budowniczych i budownictwa machin, z nauki o formach architektonicznych i z rysunku architektonicznego tudzież ręcznego, jeżeli uczęszczał do szkoły budownictwa cywilnego a dowód odpowiedniego pracowania w laboratorium przez trzy półrocza, jeżeli uczęszczał do szkoły chemiczno-technicznej;

5. dowód, że podczas odbywania czterech półroczy nie zachodziła kumulacja z obowiązkiem służby wojskowej pod chorągwią.

Nadto wypracowania graficzne i inne planem nauk odnośnej szkoły zawodowej przepisane, złożony trzeba z należytem uwierzytelnieniem a względnie udowodnieniem, że je kandydat wykonał.

Wszystkie te dokumenty trzeba złożyć z reguły w pierwopisach, wyjątkowo w odpisach wierzytelnych i komisya musi mieć je przed sobą podczas egzaminu.

Jeżeli dokumenty nie są wygotowane w języku wykładowym odnośnej szkoły głównej, dołączyć należy na żądanie przewodniczącego szkoły zawodowej (dziekana) wierzytelny przekład takowych.

§. 5.

Przewodniczący szkoły zawodowej (dziekan) bada prośbę i załączki i jeżeli przypuszczenie do egzaminu nie podlega żadnej trudności, przychyła się do prośby samodzielnie przez krótką rezolucję.

§. 6.

W razie pomniejszych trudności, które kandydat może zaraz uchylić, należy udzielić mu odpowiednich wskazówek; w przypadkach wątpliwych rozstrzygać ma grono profesorów.

Przeciw odmówieniu przypuszczenia do pierwszego egzaminu rządowego można z wyjątkiem przypadku oznaczonego w §. 11 odwołać się do Ministra oświaty.

§. 7.

Na pierwszym (ogólnym) egzaminie rządowym egzaminatorami zwyczajnymi są profesorowie a w razie potrzeby także docenci i zastępcy wykładowcy w odnośnej szkole głównej te przedmioty, z których egzamin ma być zdawany.

Kierowanie tym egzaminem jest rzeczą przewodniczącego (dziekana) tej szkoły zawodowej, do której składający egzamin należy, w nieobecności przewodniczącego kieruje egzaminem jego poprzednik w urzędzie (prodziekan). Gdyby obydwoh zasza

przeszkoda, kierowanie egzaminem objąć ma najstarszy latami służby obecny członek komisji egzaminacyjnej.

Przewodniczący ma w tym przymocie prawo lecz nie obowiązek zadawania kandydatowi pytań z każdego przedmiotu. Jeżeli do tego samego przedmiotu jest dwóch lub więcej egzaminatorów, uczestniczą oni w egzaminach naprzemian, w taki sposób, że z jednego przedmiotu egzaminu zawsze tylko jeden z nich egzaminuje w całkowitym zakresie przedmiotu.

§. 8.

W razie potrzeby Minister oświaty mianuje na wniosek grona profesorskiego, dobrowolnie lub z polecenia Ministerstwa podany, egzaminatorów nadzwyczajnych, którzy uczestniczyć mają w egzaminach naprzemian z egzaminatorami zwyczajnymi.

§. 9.

Minister oświaty może wydelegować do egzaminów komisarzy rządowych, którym służy prawo zadawania pytań.

§. 10.

Przewodniczący szkół zawodowych (dziekani) osądzają wspólnie, stosownie do ilości istniejących egzaminatorów, czy dostateczne jest ustanowienie jednej komisji egzaminacyjnej dla każdej szkoły zawodowej, czy też ustanowić należy dwie lub więcej osobnych komisji jednocześnie egzaminujących a według okoliczności, czy trzeba także mianować egzaminatorów nadzwyczajnych.

W tym ostatnim przypadku uwiadamiają grono profesorów, iżby przedstawiło wniosek Ministrowi oświaty.

Przewodniczący szkół zawodowych (dziekani) umawiają się co do ilości dni egzaminów i w spisie nazwisk kandydatów zapisują dzień, w którym, jeżeli zaś urzęduje dwie lub więcej komisji osobnych, numer komisji, przed którą każdy z kandydatów ma stanąć.

Wreszcie postarać się mają o wywieszenie spisu na czarnej tablicy i o ogłoszenie w salach wykładowych, gdyby to było potrzebne.

§. 11.

Pierwszy (ogólny) egzamin rządowy zdać należy z reguły przy końcu czwartego lub w ciągu piątego półrocza.

Jako zwyczajne terminy tych egzaminów wyznaczone są ostatnie tygodnie półrocza letniego (termin lipcowy) i pierwsze tygodnie półrocza zimowego (termin październikowy); jako termin nadzwyczajny, ostatni tydzień półrocza zimowego (termin lutowy).

W terminie nadzwyczajnym przypuszczeni być mogą z reguły tylko ci kandydaci, którzy składając egzamin w terminie lipcowym lub październikowym, zostali odrzuceni i którym wtedy nie dłuższy termin do ponowienia egzaminu wyznaczono.

Innego kandydata przypuszcza się wyjątkowo do egzaminu w terminie nadzwyczajnym tylko w takim przypadku, jeżeli w sposób uchylający wszelką wątpliwość zdoła udowodnić, że z powodu niezawinionych i nieprzewidywanych przeszkód nie mógł złożyć egzaminu w terminie zwyczajnym. Jeżeli przeszkodą była choroba kandydata, świadectwo choroby powinno być w każdym razie potwierdzone przez lekarza urzędowego. Jednak nawet i takie świadectwo choroby nie daje bezwarunkowego prawa do przypuszczenia w terminie nadzwyczajnym.

Na wyjątkowe to przypuszczenie w terminie nadzwyczajnym dozwolić może tylko Minister oświaty na wniosek grona profesorów, uczyniony po zniesieniu się z przewodniczącym szkoły zawodowej kandydata.

Gdyby obadwa te ostatnie czynniki były zgodnie przeciwne przypuszczeniu, grono profesorów ma kandydata oddalić a przeciwko tej decyzji nie służy kandydatowi prawo zażalenia.

Termin ponowienia niepomysłnego ogólnego egzaminu rządowego wyznaczyć ma komisya egzaminacyjna. Wyznaczyć zaś może do tego albo jeden z dwóch najbliższych terminów zwyczajnych albo najbliższy termin nadzwyczajny.

§. 12.

Każdy kandydat stanąć ma do egzaminu w dniu wyznaczonym. Jeżeli nie stanie, poddać się musi następstwom szkodliwym z tego wynikającym.

§. 13.

Dwóch lub więcej kandydatów może zamienić się z sobą na dni egzaminu tylko za zezwoleniem przewodniczącego (dziekana), lecz jeżeli są komisye osobne, tylko pod tym warunkiem, żeby przez zamianę dni nie zamieniono także komisji kandydatom wyznaczonej.

§. 14.

Do egzaminów rządowych ogólnych, odbywających się w terminie lipcowym, zgłaszać się należy w czasie od 15. aż do 30. czerwca, do odbywających się w terminie październikowym, w czasie od 1. aż do 8. października.

Kandydaci, którzy nie mogli złożyć egzaminu w terminie październikowym i chcą złożyć go w terminie nadzwyczajnym (§. 11), podawać mają prośby swoje aż do końca listopada. Kandydaci, którzy zdając egzamin rządowy zostali odrzuceni, podawać mają prośby o przypuszczenie do ponownego egzaminu najmniej na trzy tygodnie przed terminem, który im do ponowienia wyznaczono.

§. 15.

Na pierwszym egzaminie rządowym komisya ma uwalniać kandydatów od egzaminu z tych przedmiotów, z których jako uczniowie jednej z austriackich szkół głównych technicznych zdali egzamina szczególne ze skutkiem przynajmniej dobrym i mogą udowodnić to świadectwami postępu. Jeżeli kandydat może takimi świadectwami postępu udowodnić skutek przynajmniej dobry ze wszystkich przedmiotów pierwszego egzaminu rządowego, ustaje potrzeba złożenia tego pierwszego egzaminu rządowego i kandydatowi wydać należy świadectwo egzaminacyjne (§. 20).

Akt egzaminu.

§. 16.

Egzamina z pojedynczych przedmiotów odbywają się ustnie a stosownie do przedmiotu także piśmiennie (graficznie) pod dozorem. Przy zdawaniu egzaminów piśmiennych (graficznych), komisya egzaminacyjna ma prawo uwzględniać odpowiednio przedstawione wypracowania z czasu nauki z zachowaniem wszelkich ostrożności przeciw podsunięciu cudzych robót.

Przewodniczący i większość egzaminatorów powinni być obecni przez cały czas egzaminów ustnych.

Nie należy nigdy egzaminować jednocześnie więcej kandydatów nad dwóch.

Egzamin ustny z jednego przedmiotu nie powinien nigdy trwać dłużej niż godzinę.

§. 17.

Egzamina ustne odbywają się publicznie.

Przewodniczący komisji egzaminacyjnych używać mają wszelkich potrzebnych środków, aby zapobiedz zakłóceniu spokojności i porządku, które ubliżałoby powadze i ważności aktu egzaminacyjnego albo też mieszało kandydatów i utrudniało im swobodę sądu. Burzycieli spokojności mają wydaląć a według okoliczności kazać całkiem wypróżnić salę egzaminacyjną i mogą w koniecznej potrzebie znieść jawność egzaminu.

§ 18

Nad wynikami odbytego egzaminu komisya naradza się i głosuje nie jawnie.

Najprzód, po wysłuchaniu zdań poszczególnych egzaminatorów, wydać ma komisya decyzję o tem, czy kandydat zdał pomyślnie egzamin z poszczególnych przedmiotów, przyczem uwzględnić należy także odpowiedzi na pytania przewodniczącego lub komisarza rządowego, jeżeli były zadawane, jakoteż stopnie postępu zawarte w świadectwach szczególnych, jeżeli je przedstawiono.

Wynik egzaminu z poszczególnych przedmiotów ustanowiony w taki sposób wyrazić należy stopniami „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“ i zapisać w protokole egzaminu. Ten protokół egzaminu ma nadto zawierać: rodowód kandydata, szczegóły co do jego nauk przygotowawczych, dzień egzaminu, stopnie postępu zawarte w świadectwach wymaganych dla przypuszczenia do egzaminu rządowego (§. 4, l. 4) i stopnie uzyskano na egzaminach szczególnych z tych przedmiotów, co do których uwolniono go od zdawania egzaminu rządowego (§. 15).

Jeżeli kandydat zdał pomyślnie egzamin ze wszystkich przedmiotów, należy go aprobować, jeżeli zaś nie zdał choćby tylko z jednego przedmiotu, należy go odrzucić.

W pierwszym przypadku komisya ma zdecydować i zarazem wyrazić orzeczeniem ostatecznym, czy uznaje kandydata za „uzdolnionego“ czy też za „bardzo“ lub „z odznaczeniem uzdolnionego“.

Zarazem uwzględnić należy odpowiednio także stopnie uzyskane na egzaminach szczególnych.

Wyrzeczone ocenienie ostateczne z wyrażeniem, czy wydane zostało jednogłośnie czy większością głosów, zapisać należy w protokole egzaminu, który następnie podpisać mają oprócz przewodniczącego wszyscy komisarze egzaminacyjni w egzaminie uczestniczący.

Jeżeli kandydat odrzucony został tylko z jednego przedmiotu, egzamin ponowny rozciągać się ma jedynie na ten przedmiot.

Jeżeli odrzucono kandydata z kilku przedmiotów, komisya postanowić ma, czy tenże winien ponownie egzamin w całej rozciągłości, czy tylko z niektórych przedmiotów i takowe oznaczyć ze względu na zachodzące okoliczności.

Jeżeli kandydat odrzucony został na pierwszym egzaminie rządowym na cały rok szkolny, komisji wolno oznaczyć wykłady i ćwiczenia, na które ma przez ten rok uczyć się.

Komisya wydaje uchwały bezwzględną większością głosów; przewodniczącemu służy takie samo

prawo głosowania, jakie mają inni członkowie komisji. W razie równości głosów zdanie niepomyślniejsze dla kandydata uważa się za uchwalone większością głosów.

Przeciw uchwale komisji egzaminacyjnej nie ma miejsca ani rekurs ani żaden inny środek prawny.

§. 19.

Wynik ostateczny egzaminu ogłasza się publicznie natychmiast, jak tylko się skończy narada i zapisuje się go w książeczce legitymacyjnej kandydata z wyciśnięciem pieczęci. W razie odrzucenia zapisuje się w niej także termin ponowienia i wszystkie inne warunki, pod którymi odrzucony ma być do ponownego egzaminu przypuszczony.

§. 20.

Pomyślnie złożenie egzaminu rządowego potwierdza się świadectwem.

Świadectwa egzaminu.

Świadectwa egzaminu rządowego zawierać mają nazwisko kandydata, oznaczenie miejsca jego urodzenia, szczegóły biegu nauk i dzień egzaminu, tudzież ocenienie ostateczne (§. 18).

Świadectwo pierwszego egzaminu rządowe ma nadto zawierać wyniki egzaminów szczegółowych uznanych za zastępujące egzamin rządowy (§. 15), jakoteż stopnie, które kandydat uzyskał z przedmiotów egzaminu komisyjnego.

Świadectwa podpisane być mają przez przewodniczącego i wszystkich egzaminatorów, tudzież komisarza rządowego, jeżeli był obecny i opatrzone pieczęcią komisji egzaminacyjnej.

Świadectwa egzaminów wydają się w języku wykładowym odnośnej szkoły głównej.

§. 21.

Jeżeli kandydat mający zdać egzamin ponowny do jednego przedmiotu ograniczony, nie zda tego egzaminu z dobrym skutkiem, przypuścić go należy jeszcze raz do ponowienia egzaminu z tego przedmiotu. Jeżeli i tego ponownego egzaminu nie zda pomyślnie, może być przypuszczony tylko do ponowienia całego egzaminu, lecz i w tym przypadku służyć mu dobrodziejstwa §. 15.

Egzamin ponowny.

Toż samo ma miejsce w takim przypadku, gdy kandydat przypuszczony jest do ponowienia egzaminu rządowego z więcej niż jednego przedmiotu i na tym egzaminie ponownym zostanie odrzucony chociażby tylko z jednego przedmiotu.

Każdy egzamin ponowny zdawać należy przed komisją egzaminacyjną tej szkoły głównej, w której

odrzućcenie nastąpiło i w ciągłej obecności przewodniczącego dotyczącej komisji egzaminacyjnej lub jego zastępcy.

§. 22.

Gdyby kto wyłudził przypuszczenie do egzaminu rządowego, mianowicie zaś, gdyby kandydat odrzucony wyłudził przypuszczenie do ponowienia egzaminu przed wyznaczonym czasem lub przed inną zamiast przed właściwą komisją (§. 21), lub w jakikolwiek inny sposób obszedł zarządzenia niniejsze, nietylko egzamin choćby z dobrym skutkiem złożony jest nie ważny, lecz nadto kandydat, pominawszy inne skutki zagrażające mu na zasadzie ustaw karnych powszechnych, wykluczony być może na pewien czas lub na zawsze ze wszystkich szkół głównych technicznych.

§. 23.

Każdy kandydat do egzaminu opłacić ma przed złożeniem egzaminu takkę, którą ustanawia się w kwocie 20 K za każdy egzamin ogólny.

Do zapłacenia całej taksy obowiązani są nawet i ci uczniowie, którzy na podstawie przełożonych świadectw szczegółowych zostali całkiem lub po części uwolnieni od złożenia egzaminu rządowego.

§. 24.

Takkę za egzamin, jakoteż należytość steplową przypadającą od świadectwa z egzaminu rządowego płaci się przewodniczącego komisji egzaminacyjnej przy podawaniu prośby o przypuszczenie do egzaminu za potwierdzeniem odbioru.

Taksy od egzaminu, zapłacone przez tych kandydatów, którzy nie stanęli do egzaminu, przepadają na rzecz komisji egzaminacyjnej. Podobnie przepada zapłacona taksa za egzamin i utracą się prawo do uwolnienia od niej za egzamin rządowy później złożyć się mający, jeżeli kandydaci, którzy nie stanęli do poprzedniego egzaminu, uwiadomili wprawdzie o tem, że nie staną, lecz tego nie usprawiedliwili w sposób niewątpliwy.

§. 25.

Każdy uczeń zwyczajny szkoły głównej technicznej, składający pierwszy egzamin rządowy w czasie właściwym (§. 11), uwolniony jest od opłacania całej lub połowy taksy za ten egzamin, jeżeli w półroczu bezpośrednio poprzedzającym był uwolniony od opłacania całego lub połowy czesnego.

§. 26.

Uwolnienia od taksy z jakiegokolwiek tytułu wynikające nie odnoszą się do egzaminów ponownych.

§. 27.

Taksy dzielą się pomiędzy egzaminatorów w równych częściach; przewodniczący otrzymać ma dwie części.

II. Drugi egzamin rządowy.

§. 28.

Przedmiotami drugiego egzaminu rządowego (egzaminu zawodowego) są:

a) dla szkoły inżynierów budowniczych:

Geodezya niższa, geodezya wyższa, budownictwo cywilne, budownictwo dróg kolei żelaznych i tuneli, budownictwo wodne, budownictwo mostów;

b) dla szkoły budownictwa machin:

Budownictwo cywilne, architektura, budownictwo użytkowe;

c) dla szkoły budownictwa machin:

Technologia mechaniczna, teoretyczna nauka o machinach, budownictwo machin;

d) dla szkoły zawodowej chemiczno-technicznej:

Chemia analityczna, technologia chemiczna istot nieorganicznych i technologia chemiczna istot organicznych.

§. 29.

Egzamin zawodowy może kandydat zdawać przed komisją którejkolwiek szkoły głównej technicznej.

Jednakże, kto został odrzucony, ponowić ma egzamin przed komisją tej samej szkoły głównej, w której został odrzucony.

§. 30.

Prośbę o przypuszczenie do drugiego egzaminu rządowego (zawodowego) podać ma kandydat do prezesa odnośnej komisji na piśmie z dołączeniem potrzebnych dokumentów.

Dokumenty potrzebne są:

1. Książeczka legitymacyjna a względnie odwód: że

a) od złożenia z dobrym skutkiem pierwszego egzaminu rządowego był zapisany w szkole głównej technicznej jako uczeń zwyczajny, jeżeli należy do szkoły inżynierów budowniczych lub do szkoły budownictwa cywilnego przez pięć półroczy, jeżeli należy do szkoły budownictwa machin lub do szkoły chemiczno-technicznej, przez cztery półroczia;

b) że uczęszczał na wszystkie przedmioty wchodzące w zakres egzaminu rządowego (§. 28) i egzaminów szczególnych pod 3 wzmiankowanych i brał udział w ćwiczeniach z niemi połączonych;

Obejście przepisów egzaminacyjnych.

Taksy za egzamin.

Przedmioty egzaminu.

Miejsce egzaminu.

Warunki dopuszczenia.

c) że uczęszczał na wykłady umiejętności politycznych, uznane za obowiązkowe stosownie do planu nauk dotyczącej szkoły zawodowej.

2. Świadectwo potwierdzające złożenie pierwszego egzaminu rządowego.

3. Świadectwa egzaminów szczególnych złożonych ze skutkiem przynajmniej dostatecznym z następujących przedmiotów:

a) jeżeli kandydat należy do szkoły inżynierów budowniczych: z geologii I i II, z ogólnej nauki o machinach, z encyklopedyi chemii technicznej, z mechaniki (statyki) budownictwa, z prawoznawstwa budowniczego i kolejowego, z technologii mechanicznej (metali — drzewa — kamienia);

b) jeżeli kandydat należy do szkoły budownictwa cywilnego: z zasad geodezyi niższej, z mechaniki (statyki) budownictwa, z encyklopedyi umiejętności inżynierskich, z encyklopedyi chemii technicznej, z prawoznawstwa budowniczego, z technologii mechanicznej (metali — drzewa — kamienia), z ogólnej nauki o machinach, z historii architektury, z rysunku ornamentacyjnego i modelowania, z ćwiczeń w kompozycji architektonicznej;

c) jeżeli kandydat należy do szkoły budownictwa machin: z zasad geodezyi niższej, z encyklopedyi chemii technicznej, z encyklopedyi budownictwa cywilnego, z encyklopedyi umiejętności inżynierskich, z elektrotechniki;

d) jeżeli kandydat należy do szkoły chemiczno-technicznej: z towaroznawstwa i mikroskopii technicznej, z encyklopedyi budownictwa cywilnego, tudzież z jednego z następujących przedmiotów: z chemii żywności i posiłków, z chemii rolniczej, z mykologii technicznej, o ile przedmioty te są w dotyczącej szkole głównej technicznej wykładane.

4. Dowód, że podczas odbywania nauk w szkole głównej nie zachodziła kumulacja z obowiązkiem służby wojskowej pod chorągwią.

Nadto wypracowania graficzne i inne planem nauk dotyczącej szkoły zawodowej przepisane, złożony trzeba z należytem uwierzytelnieniem a względnie udowodnieniem, że je kandydat wykonał.

Wszystkie te dokumenty trzeba złożyć z reguły w pierwopisach, wyjątkowo w odpisach wierzitelnych i komisya musi mieć je przed sobą podczas egzaminu.

Jeżeli dokumenty nie są wygotowane w języku wykładowym odnośnej szkoły głównej, dołączyć należy na żądanie prezesa komisji egzaminacyjnej wierzitelny przekład takowych.

§. 31.

Prezes komisji egzaminacyjnej bada prośbę i załączki i jeżeli przypuszczenie do egzaminu nie

podlega żadnej trudności, przychyła się do prośby samodzielnie przez krótką rezolucję.

§. 32.

W razie pomniejszych trudności, które kandydat może zaraz uchylić, należy udzielić mu odpowiednich wskazówek; w przypadkach wątpliwych rozstrzygać ma komisya egzaminacyjna.

§. 33.

Przeciw odmówieniu przypuszczenia do drugiego egzaminu rządowego kandydat może odwołać się do Ministra oświaty.

§. 34.

Jeżeli uczeń przed pomyślnem złożeniem pierwszego egzaminu rządowego uczęszczał na wykłady lub ćwiczenia, które według planu nauk dotyczącej szkoły zawodowej należą do wyższego półroczu niż czwarte, takowe mogą mu być policzone dla przypuszczenia do drugiego egzaminu tylko w takim razie, jeżeli pierwszy egzamin rządowy zdał pomyślnie w najbliższym terminie nadzwyczajnym. Jednakże uczniom szkoły zawodowej chemiczno-technicznej ćwiczenia, na które przed złożeniem pierwszego egzaminu rządowego uczęszczali do laboratorium chemicznego, będą w każdym razie wliczane dla przypuszczenia do drugiego egzaminu rządowego.

§. 35.

Do odbywania drugich egzaminów rządowych (zawodowych) ustanawia Minister oświaty w siedzibie każdej szkoły głównej technicznej, na wniosek grona profesorskiego teje, osobne komisye egzaminacyjne dla każdej ze szkół zawodowych.

Komisya
egzaminacyjna.

§. 36.

Każda komisya składa się z prezesa, według okoliczności z jednego lub dwóch zastępców prezesa (wiceprezesów) i tylu komisarzy egzaminacyjnych, ilu ich potrzeba ze względu na spodziewaną ilość kandydatów.

Prezes, zastępcy i komisarze egzaminacyjni składają komisję główną.

Z nich ustanawia prezes stosownie do potrzeby komisye do pojedynczych aktów egzaminu (komisye specjalne). O potrzebie decyduje komisya główna większością głosów.

§. 37.

Na komisarzy egzaminacyjnych wybierać należy przedewszystkiem profesorów i docentów odnośnej szkoły zawodowej, lecz także inne powagi zawodowe do szkoły nie należące.

Każdy profesor lub urzędnik do tych czynności powołany, obowiązany jest przyjąć wezwanie.

§. 38.

Prezes i jego zastępcy są zarazem egzaminatorami.

Gdyby prezesa zaszła przeszkoda, zastąpi go wiceprezes a gdyby i ten był nieobecny, ten z obecnych członków komisji, który latami służby jest najstarszy.

§. 39.

Termin
egzaminu.

Egzamina zawodowe nie mają terminów oznaczonych, lecz odbywać się mogą w ciągu całego roku z wyjątkiem feryj jesiennych i tych, które wśród roku szkolnego przypadają.

§. 40.

Dni egzaminu wyznacza prezes w każdym z osobna przypadku.

Tenże winien jednak trzymać się w ogóle porządku, w jakim kandydaci zgłaszali się do niego z prośbami o egzamin.

§. 41.

Każdy kandydat stanąć ma do egzaminu w dniu oznaczonym. Jeżeli nie stanie, poddać się musi następstwom szkodliwym z tego wynikającym.

§. 42.

Dwóch lub więcej kandydatów może zamienić się z sobą na dni egzaminu tylko za zezwoleniem przewodniczącego, lecz jeżeli są komisje osobne, tylko pod tym warunkiem, żeby przez zamianę dni nie zamieniono także komisji kandydatowi wyznaczonych.

§. 43.

Akt egzaminu.

Egzamin zawodowy dzieli się na praktyczny i teoretyczny. Pierwszy odbyć się ma przed drugim.

Na egzaminie praktycznym kandydat winien wypracować wyznaczone mu zadania. Zadania te wybrać należy tak, żeby kandydatowi nastęrczały sposobność okazania swojej biegłości w stosowaniu nauk wchodzących w zakres głównych przedmiotów egzaminu.

Zadania wyznacza komisja egzaminacyjna i ona zarazem postanawia, którzy egzaminatorowie mają kandydatów nadzorować przy ich wypracowywaniu. Zadania mają być wypracowane w lokalu szkoły głównej technicznej i to w ciągu najwięcej ośmiu dni, licząc najwięcej po ośm godzin pracy na dzień.

Jeżeli według zdania komisji kandydat złożył z dobrym skutkiem egzamin praktyczny, przypuszcza

się go do egzaminu teoretycznego. Jeżeli go nie złożył z dobrym skutkiem, poddać się ma ponownie egzaminowi praktycznemu w późniejszym terminie, który będzie mu wyznaczony.

§. 44.

Na drugim egzaminie rządowym należy mieć wzgląd na przełożone świadectwa szczególne z przedmiotów tego egzaminu, mianowicie kandydatów szkoły inżynierów budowniczych, którzy legalnymi świadectwami szczególnymi z wyższej geodezyi udowodnią postęp przynajmniej dostateczny, należy całkiem uwolnić od dalszego egzaminu z tego przedmiotu a tym, którzy udowodnią stopień przynajmniej dobry z niższej geodezyi, skrócić znacznie ten egzamin.

Egzamin praktyczny złożyć należy z reguły w całej rozciągłości.

Wyjątkowo można uchwałą komisji egzaminacyjnej tym kandydatom, którzy wykonaniem większych prac w swoim zawodzie dali już niewątpliwe dowody dostatecznej samodzielności i biegłości w pracach praktycznych, tudzież w wytwarzaniu właściwego sądu, dozwolić skrócenia egzaminu praktycznego a według okoliczności całkiem ich od niego uwolnić.

Również można wyjątkowo uchwałą komisji egzaminacyjnej dozwolić, żeby egzamin teoretyczny odbył się nie zaraz po praktycznym, lecz dopiero po pewnym oznaczonym czasie.

Tym kandydatom szkoły inżynierów budowniczych i szkoły budownictwa cywilnego, którzy przełożyli świadectwa szczególne ze wszystkich przedmiotów egzaminu ze stopniem najmniej „dobrym“ i zdali egzamin praktyczny z dobrym skutkiem, może komisja egzaminacyjna zredukować egzamin ustny do dwóch przedmiotów zawodowych, które na zasadzie uchwały egzaminacyjnej prezes onejże oznajmić ma kandydatom na odpowiedni przeciąg czasu przed złożeniem egzaminu.

Kandydatom szkoły budownictwa machin i szkoły zawodowej chemiczno-technicznej może komisja egzaminacyjna pod tymi samymi warunkami zredukować egzamin ustny do dwóch poszczególnych obrębów przedmiotów egzaminu.

§. 45.

Egzamina z pojedynczych przedmiotów odbywają się ustnie a stosownie do przedmiotu także piśmiennie (graficznie) pod dozorem. Przy zdawaniu egzaminów piśmiennych (graficznych) komisja egzaminacyjna ma prawo uwzględniać odpowiednio przedstawione wypracowania z czasu nauki jakoteż wykonane prace praktyczne z zachowaniem wszelkich ostrożności przeciw podsunięciu cudzych robót.

Przewodniczący i większość egzaminatorów powinni być obecni przez cały czas egzaminów ustnych.

Nie należy nigdy egzaminować jednocześnie więcej kandydatów nad dwóch.

Egzamin ustny z jednego przedmiotu nie powinien nigdy trwać dłużej niż godzinę.

§. 46.

Egzamina ustne odbywają się publicznie.

Przewodniczący komisji egzaminacyjnych używać mają wszelkich potrzebnych środków, aby zapobiedz zakłóceniu spokoju i porządku, które ubliżałyby powadze i ważności aktu egzaminacyjnego, albo też mieszało kandydatów i utrudniało im swobodę sądu. Burzycieli spokoju mają wydalic a według okoliczności kazać całkiem wypróżnić salę egzaminacyjną i mogą w koniecznej potrzebie znieść jawność egzaminu.

§. 47.

Nad wynikami odbytego egzaminu komisya naradza się i glosuje nie jawnie.

Najprzód, po wysłuchaniu zdań poszczególnych egzaminatorów, wydać ma komisya decyzję o tem, czy kandydat zdał pomyślnie egzamin z poszczególnych przedmiotów, przyczem uwzględnić należy także odpowiedzi na pytania przewodniczącego lub komisarza rządowego, jeżeli były zadawane, jakoteż stopnie postępu zawarte w świadectwach szczególnych, jeżeli je przedstawiono.

Wynik egzaminu z poszczególnych przedmiotów ustanowiony w taki sposób, wyrazić należy stopniami „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“ i zapisać w protokole egzaminu, który zawierać ma rodowód kandydata, szczegóły co do jego nauk przygotowawczych, wynik pierwszego egzaminu rządowego, dzień egzaminu i nadto stopnie postępu z egzaminów szczególnych, wymaganych dla przypuszczenia do egzaminu rządowego (§. 30, l. 3).

Jeżeli kandydat zdał pomyślnie egzamin ze wszystkich przedmiotów, należy go aprobować, jeżeli zaś nie zdał, choćby tylko z jednego przedmiotu, należy go odrzucić.

W pierwszym przypadku komisya ma zdecydować i zarazem wyrazić orzeczeniem ostatecznym, czy uznaje kandydata za „uzdolnionego“ czy też za „bardzo“ lub „z odznaczeniem uzdolnionego“.

Zarazem uwzględnić należy odpowiednio także stopnie uzyskane na egzaminach szczególnych.

W razie przyznania wyniku ostatecznego „uzdolniony z odznaczeniem“ wymienić należy przedmioty egzaminu, z których kandydat uzyskał przyznanie odznaczenia.

Wyrzeczone ocenienie ostateczne z wyrażeniem, czy wydane zostało jednogłośnie czy większością głosów, zapisać należy w protokole egzaminu, który następnie podpisać mają oprócz przewodniczącego wszyscy komisarze egzaminacyjni w egzaminie uczestniczący.

Jeżeli kandydat odrzucony został tylko z jednego przedmiotu, egzamin ponowny rozciągać się ma jedynie na ten przedmiot.

Jeżeli odrzucono kandydata z kilku przedmiotów, komisya postanowić ma, czy tenże winien ponownie egzamin w całej rozciągłości, czy tylko z niektórych przedmiotów i takowe oznaczyć ze względu na zachodzące okoliczności.

Jeżeli kandydat odrzucony, składając egzamin po raz pierwszy, zdał z dobrym skutkiem egzamin praktyczny, może być uwolniony od ponawiania egzaminu praktycznego.

Komisya wydaje uchwały bezwzględna większością głosów; przewodniczącemu służy takie samo prawo głosowania, jakie mają inni członkowie komisji. W razie równości głosów, zdanie niepomysłniejsze dla kandydata uważa się za uchwalone większością głosów.

Przeciw uchwale komisji egzaminacyjnej nie ma miejsca ani rekurs ani żaden inny środek prawny.

§. 48.

Wynik ostateczny egzaminu ogłasza się publicznie natychmiast, jak tylko się skończy narada i zapisuje się go w książeczce legitymacyjnej kandydata z wyciśnięciem pieczęci. W razie odrzucenia zapisuje się w niej także termin ponowienia i wszystkie inne warunki, pod którymi odrzucony ma być do ponownego egzaminu przypuszczony.

§. 49.

Pomyślnie złożenie egzaminu rządowego potwierdza się świadectwem.

Świadectwa egzaminu rządowego zawierać mają nazwisko kandydata, oznaczenie miejsca jego urodzenia, szczegóły biegu nauk i dzień egzaminu, tudzież ocenienie ostateczne (§. 47).

Świadectwo drugiego egzaminu rządowego nie zawiera klasyfikacji wyników egzaminu z wyjątkiem stopnia z odznaczeniem z odnośnych przedmiotów; kandydat jednak może żądać odpisu dokumentu egzaminacyjnego.

Świadectwa podpisane być mają przez przewodniczącego i wszystkich egzaminatorów, tudzież komisarza rządowego, jeżeli był obecny i opatrzone pieczęcią komisji egzaminacyjnej.

Świadectwa egzaminów wydają się w języku wykładowym odnośnej szkoły głównej.

§. 50.

Egzamin ponowny.

Jeżeli kandydat odrzucony będzie na drugim egzaminie rządowym tylko z jednego przedmiotu, może ponowić egzamin z tego przedmiotu po upływie dwóch miesięcy.

Jeżeli kandydat otrzyma w takim razie ponownie stopień „niedostatecznie“, może być jeszcze raz przypuszczony do egzaminu z tego przedmiotu po dalszych czterech miesiącach.

Jeżeli i tego ponownego egzaminu nie złoży z dobrym skutkiem, można go przypuścić tylko do ponowienia całego egzaminu.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy kandydat odrzucony z kilku przedmiotów, zostanie na ponownym egzaminie odrzucony choćby tylko z jednego przedmiotu.

Każdy egzamin ponowny odbywać się ma w ciągłej obecności przewodniczącego odnośnej komisji egzaminacyjnej lub jego zastępcy.

§. 51.

Obejście przepisów egzaminacyjnych.

Gdyby kto wyłudził przypuszczenie do egzaminu rządowego, mianowicie zaś, gdyby kandydat odrzucony wyłudził przypuszczenie do ponowienia egzaminu przed wyznaczonym czasem lub przed inną zamiast przed właściwą komisją (§. 29) lub w jakikolwiek inny sposób obszedł zarządzenia niniejsze, nietylko egzamin, choćby z dobrym skutkiem złożony jest nieważny, lecz nadto kandydat, pominąwszy inne skutki zagrażające mu na zasadzie ustaw karnych powszechnych, wykluczony być może na pewien czas lub na zawsze ze wszystkich szkół głównych technicznych.

§. 52.

Taksy za egzamin.

Każdy kandydat egzaminu opłacić ma przed złożeniem egzaminu takse, którą ustanawia się w kwocie 40 K za każdy egzamin zawodowy.

Do zapłacenia całej taksy obowiązani są nawet i ci uczniowie, którzy na podstawie przedłożonych świadectw ogólnych są po części uwolnieni od złożenia egzaminu rządowego.

§. 53.

Taksę za egzamin jakoteż należytość stęplową przypadającą od świadectwa z egzaminu rządowego płaci się u przewodniczącego komisji egzaminacyj-

nej przy podawaniu próśby o przypuszczenie do egzaminu za potwierdzeniem odbioru.

Taksy od egzaminu, zapłacone przez tych kandydatów, którzy nie stanęli do egzaminu, przepadają na rzecz komisji egzaminacyjnej. Podobnie przepada zapłacona taksa za egzamin i utracą się prawo do uwolnienia od niej za egzamin rządowy później złożyć się mający, jeżeli kandydaci, którzy nie stanęli do poprzedniego egzaminu, uwiadomili wprawdzie o tem, że nie staną, lecz tego nie usprawiedliwili w sposób niewątpliwy.

§. 54.

Każdy kandydat drugiego egzaminu rządowego, który był uwolniony w ostatniem półroczu swoich nauk od opłaty całego lub połowy czesnego, jest także uwolniony od opłacenia całej lub połowy taksy za ten egzamin rządowy, jeżeli składa go w jednym z dwóch następnych półroczy. Jeżeli składa go później, jest bezwarunkowo obowiązany do zapłacenia taksy.

§. 55.

Uwolnienia od taksy z jakiegokolwiek tytułu wynikające nie odnoszą się do egzaminów ponownych.

§. 56.

Taksy dzielą się pomiędzy egzaminatorów w równych częściach; przewodniczący i ten profesor, pod którego nadzorem odbywa się egzamin praktyczny, mają otrzymać po dwie części.

III. Egzamina szczególne.

§. 57.

Do udowodnienia postępu w poszczególnych przedmiotach wykładanych w szkole głównej technicznej odbywać się w niej będą egzamina szczególne, którym uczniowie dotyczącej szkoły głównej mogą poddawać się podług wyboru, o ile według postanowień Porządku egzaminów rządowych nie są do tego obowiązani.

Egzamina te, których wynik potwierdza się świadectwami postępu, odbywają się publicznie i przewodniczącym (dziekanom) poszczególnych szkół zawodowych lub ich zastępcom (prodziekanom) służy prawo znajdowania się na egzaminach szczególnych uczniów należących do odnośnej szkoły zawodowej, na uzasadnione zaś żądanie egzaminatora lub egzaminowanego są obowiązani znajdować się na tych egzaminach.

§. 58.

Egzamina te odbywają się z reguły z końcem wykładów. Wyjątkowo można egzamina te zdawać

później w ciągu najbliższych dwóch półroczy w terminie, który wyznacza grono profesorów po uzyskaniu zezwolenia rektora za opłatą taksy w kwocie 10 K. Gdyby nie dotrzymano wyznaczonego terminu, taksa przepada.

Pozwolenie do złożenia później egzaminów z przedmiotów, na które uczęszczano dawniej niż przed dwoma półroczami, może udzielić tylko grono profesorów.

W tych samych odstępach czasu i pod tymi samymi warunkami można raz jeden ponowić egzamin złożony z niedostatecznym lub dostatecznym skutkiem.

§. 59.

Ze wszystkich przedmiotów, które nie są wyłącznie ćwiczeniami, odbyć należy, dla ocenienia postępu w nauce, egzamin ustny i złożenie go potwierdzić wyraźnie w świadectwach egzaminacyjnych.

Na decyzję co do stopnia postępu wpływa wiedza ucznia udowodniona nie tylko egzaminami ustnymi lub piśmiennymi lecz także pracami wykonanymi w salach konstrukcyjnych i pracowniach chemicznych jakoteż pracami domowymi uwierzytelnionymi.

Wynik wyraża się w świadectwach stopniami „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ i „niedostatecznie“.

§. 60.

Kandydaci, którzy na egzaminie rządowym zostali odrzuceni, nie mogą być dopuszczeni do złożenia egzaminów szczególnych z tych przedmiotów, z których egzamin rządowy zdali ze skutkiem niedostatecznym.

Z przedmiotów drugiego egzaminu każdej szkoły zawodowej nie może nikt zdawać egzaminów szczególnych i otrzymać świadectw egzaminacyjnych, dopóki nie zda pierwszego egzaminu rządowego lub egzaminów szczególnych ze wszystkich przedmiotów tego egzaminu ze skutkiem przynajmniej dostatecznym.

Jeżeli w planie nauk przedmioty drugiego egzaminu rządowego umieszczone są w pierwszym lub w drugim roku, egzamina szczególne z tych przedmiotów można zdawać nawet przed pierwszym egzaminem rządowym. Jednakże świadectwa egzaminacyjne z tych przedmiotów wydają się dopiero

wtedy, gdy będzie udowodnione, że pierwszy egzamin rządowy złożono pomyślnie.

Do egzaminów szczególnych końcowych z głównych przedmiotów każdej szkoły zawodowej, mianowicie:

- a) w szkole inżynierów budownictwa: z budownictwa wodnego, drogowego, z budownictwa kolei żelaznych, tuneli, mostów;
- b) w szkole budownictwa cywilnego: z budownictwa cywilnego, architektury, budownictwa użytkowego;
- c) w szkole budownictwa maszyn: z nauki o maszynach i z budownictwa maszyn;
- d) w szkole chemiczno-technicznej: z technologii chemicznej i chemii analitycznej,

można być przypuszczonym tylko w takim razie, jeżeli będzie udowodnione, że uczęszczano na te wszystkie przedmioty, na które według planu nauk odnośnej szkoły zawodowej trzeba uczęszczać jednocześnie z odnośnym przedmiotem głównym lub pierwiej niż na ten przedmiot.

Świadectwa szczególne wolno wydawać tylko z całego zakresu przedmiotu półrocznego lub rocznego w planie nauk przepisanego i tylko w języku wykładowym odnośnej szkoły głównej. Świadectwa te podpisać ma prócz egzaminatora także dziekan szkoły zawodowej ucznia egzaminowanego i rektor i takowe powinny być opatrzone pieczęcią szkoły głównej.

IV. Postanowienia wykonawcze.

§. 61.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od początku roku szkolnego 1900/1901.

Od tego terminu tracą moc swoją postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1878, Dz. u. p. Nr. 94, tyczącego się urzędzenia egzaminów i świadectw w szkołach głównych technicznych, wydanego na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 11. lipca 1878, jakoteż wszelkie późniejsze rozporządzenia ministeryalne, tyczące się Porządku egzaminów a z rozporządzeniem niniejszem w sprzeczności będące.

Minister oświaty wyda na wniosek gron profesorskich poszczególnych szkół głównych postanowienia przejściowe ich stosunkom odpowiednie w taki sposób, żeby rozporządzenie niniejsze w całej osnowie weszło w zastosowanie od początku roku szkolnego 1905/1906.

Hartel r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXX. — Wydana i rozesłana dnia 28. kwietnia 1900.

Treść: (№ 74—77.) 74. Ustawa, którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięć-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawą z dnia 12. lipca 1896 do końca roku 1899 przedłużone. — 75. Ustawa pozwalająca używania obligacyi pożyczki wodociągowej królewskiego stołecznego miasta Krakowa w sumie 3,600.000 koron lub obligacyi, które tytułem tej pożyczki emitować będzie uprawniony do tego na mocy statutu instytut kredytowy do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych. — 76. Obwieszczenie o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Vallarsa. — 77. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego brzostckiego w Galicyi.

74.

Ustawa z dnia 9. kwietnia 1900,
którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięć-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawą z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 122 do końca roku 1899 przedłużone.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Ze zmianą ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 122, rozporządza się, że postępowe podwyższanie podatku czynszowego i pięć-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu rozpocząć się ma na nowo dopiero od roku 1903 i że przeto brać należy na przepis i ściągać podatek za bieżący rok w ilości 85 procentów, za rok 1904 w ilości 90 procentów, za rok 1905 w ilości 95 procentów, począwszy zaś od roku 1906 w pełnej kwocie należności podatkowej przypadającej według ustawy.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1900.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 9. kwietnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

75.

Ustawa z dnia 9. kwietnia 1900,
dozwalające używania obligacyi pożyczki wodociągowej królewskiego stołecznego miasta Krakowa w sumie 3,600.000 koron lub obligacyi, które tytułem tej pożyczki emitować będzie uprawniony do tego na mocy statutu instytut kredytowy do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Obligacye pożyczki w sumie imiennej 3,600.000 koron, którą królewskie stołeczne mia-

sto Kraków ma zaciągnąć na pokrycie kosztów budowy wodociągu miejskiego a którą królestwo Galicyi i Lodomeryi z Wielkim księstwem krakowskiem zagwarantowało stosownie do ustawy krajowej z dnia 12. września 1898, Dz. u. kr. Nr. 85 lub obligacye, które tytułem tej pożyczki emitować będzie za zezwoleniem Rządu upoważniony do tego na mocy statutu instytut kredytowy, mogą być używane do korzystnego lokowania kapitałów fundacyi, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, Urzędu pocztowych kas oszczędności, tudzież pieniędzy sierocych, powierzniczych i depozytowych, jakoteż na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom skarbu, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu.

Wiedeń, dnia 9. kwietnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

76.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1900,

o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Vallarsa.

Upoważnia się c. k. Komorę pomocniczą II. klasy w Vallarsa do postępowania cłowego wchodowego z towarami bawełnianymi Nr. t. 128 aż do 131 w ilościach aż do 5 kg.

Böhm r. w.

77.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 11. kwietnia 1900,

tyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Siedliska-Bogusz, Smarzowa i Głobikówka do okręgu Sądu powiatowego brzostckiego w Galicyi.

Na zasadzie ustaw z dnia 11. czerwca 1868. Dz. u. p. Nr. 59 i z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddziela się gminy i obszary dworskie Siedliska-Bogusz, Smarzowę i Głobikówkę od okręgu Sądu powiatowego pilżeńskiego a obwodowego tarnowskiego i przyłącza się je do okręgu Sądu powiatowego brzostckiego a obwodowego jasielskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1900.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 3. maja 1900.

Treść: (№ 78—80.) 78. Rozporządzenie, którem zabrania się wprowadzania proszku Dra K. Schiffmanna przeciw astmie. — 79. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany barwy znaczków stęplowych do kart do grania. — 80. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany rozporządzenia Ministrów sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 25. lipca 1897, o szacowaniu nieruchomości (regulamin szacowania nieruchomości).

78.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 5. kwietnia 1900,

którem zabrania się wprowadzania proszku Dra K. Schiffmanna przeciw astmie.

Na zasadzie artykułu VI. ustawy z dnia 25. maja 1882 Dz. u. p. Nr. 47, zabrania się ze względów zdrowotnych wprowadzania proszku Dra K. Schiffmanna przeciw astmie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

79.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1900,

tyczące się zmiany barwy znaczków stęplowych do kart do grania.

Odnośnie do rozporządzeń z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127 i 1. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 240, zmienia się barwę znaczków stęplowych do kart do grania w ten sposób, że w tych znaczkach stęplowych orzeł cesarski wykonywany będzie na przyszłość barwą błękitną, inne zaś części barwą czerwoną.

Böhm r. w.

80.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i rolnictwa z d. 25. kwietnia 1900,

tyczące się zmiany rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 25. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 175, o szacowaniu nieruchomości (regulaminu szacowania nieruchomości).

Na miejsce ostatniego ustępu §. 20go regulaminu szacowania nieruchomości (rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 25. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 175) wydają się następujące przepisy z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia:

Przy szacowaniu budynków używających czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego doliczyć należy do wartości średniej, według powyższych ustępów wymierzonej (§. 16, ustęp 3) wartość podatku oszczędzonego aż do terminu szacowania.

Podatek oszczędzony stanowi ta kwota, o którą budynek czasowo od podatku uwolniony, płaci tytułem podatków i dodatków mniej, niżby płacił, gdyby nie był czasowo od podatku uwolniony.

Przy obliczaniu czystej intraty czynszowej potrącać należy roczne kwoty podatku w takiej samej wysokości, jak gdyby budynek nie używał uwolnienia od podatku.

Wartość podatku czasowo oszczędzonego równa się skapitalizowanej kwocie renty rocznej z dołu płatnej, aż do terminu szacowania obliczonej, czasowo ograniczonej a czyniącej tyle, co oszczędzony podatek roczny i trwającej przez lata jeszcze wolne od podatku. Według uznania biegłych można ze względu na to, że przepisane są krótsze terminy płacenia podatku, oprócz obliczenia także na rentach półrocznych, w którym to razie podstawę obliczenia stanowi podatek półrocznie oszczędzany i ilość półroczy jeszcze wolnych od podatku. Wartość renty w gotówce oblicza się według formuły $W = E \frac{z^n - 1}{z^n (z - 1)}$, w której

W oznacza obliczyć się mającą kwotę kapitałową czasowej wartości renty;

E podatek oszczędzony w okresie trwania renty;

z stopę procentową kapitalizacji za okres trwania renty (to jest, jeżeli procent kapitalizacji wynosi cztery od sta 1·04 dla całorocznych 1·02 dla półrocznych okresów renty itd.);

n ilość okresów renty jeszcze wolnych od podatku.

Wartość współczynnika $\frac{z^n - 1}{z^n (z - 1)}$ można wziąć z dołączonej tabeli a następnie wykonać obliczenie podług przykładów w tabeli podanych.

Przy ustanawianiu oszczędzonego podatku należy mieć na względzie różnicę wynikającą z postępowania z dodatkami do podatków. I tak uwolnienie od podatku na zasadzie obowiązującej powszechnie ustawy z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39 i ustaw szczególnych z dnia 8. stycznia 1891, Dz. u. p. Nr. 8, z dnia 23. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 88 i z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, ogranicza się do podatku domowo-czynszowego z dodatkami rządowymi, podczas gdy uwolnienie od podatku według Najwyższego postanowienia z dnia 14. maja 1859 i z dnia 27. lutego 1861, jakoteż według ustaw z dnia 9. lutego 1892, Dz. u. p. Nr. 37, tudzież według ustaw szczególnych z dnia 11. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 23, z dnia 5. kwietnia 1893, Dz. u. p. Nr. 54 i 55, z dnia 14. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 117, z dnia 8. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 127 i 128, z dnia 13. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. lutego 1897, Dz. u. p. Nr. 52 i 53, nakoniec według rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 67, w związku z dotyczącymi ustawami krajowemi, uwolnienie od podatków obejmuje także całkowite lub częściowe uwolnienie od dodatków krajowych i gminnych. Zarazem uwzględniać należy także zachodzące niekiedy w razie rozszerzonego uwolnienia od podatku obciążenie dodatkami podatku pięcioprocentowego w niektórych krajach uwolnionego od dodatków.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Giovanelli r. w.

Tabela czynników $\frac{z^n - 1}{z^n (z - 1)}$,

przez którą kwotę podatku oszczędzonego w pewnych terminach trzeba pomnożyć, ażeby otrzymać wartość w gotówce uwolnienia od podatku.

Ilość terminów jeszcze wolnych od podatku	1 1/4 %	1 1/2 %	1 3/4 %	2 %	2 1/4 %	2 1/2 %	3 %	3 1/2 %	4 %	4 1/2 %	5 %
1	0·98765	0·98522	0·98280	0·98039	0·97800	0·97561	0·97087	0·96618	0·96154	0·95694	0·95238
2	1·96312	1·95588	1·94870	1·94156	1·93447	1·92742	1·91347	1·89969	1·88609	1·87267	1·85941
3	2·92653	2·91220	2·89798	2·88388	2·86990	2·85602	2·82861	2·80164	2·77509	2·74896	2·72325
4	3·87806	3·85438	3·83094	3·80773	3·78474	3·76197	3·71710	3·67308	3·62990	3·58753	3·54595
5	4·81784	4·78264	4·74786	4·71346	4·67945	4·64583	4·57971	4·51505	4·45182	4·38998	4·32948
6	5·74601	5·69719	5·64900	5·60143	5·55448	5·50813	5·41719	5·32855	5·24214	5·15787	5·07569
7	6·66273	6·59821	6·53464	6·47199	6·41025	6·34939	6·23028	6·11454	6·00205	5·89270	5·78637
8	7·56812	7·48593	7·40505	7·32548	7·24718	7·17014	7·01969	6·87396	6·73274	6·59589	6·46321
9	8·46234	8·36052	8·26049	8·16224	8·06571	7·97087	7·78611	7·60769	7·43533	7·26879	7·10782
10	9·34553	9·22218	9·10122	8·98259	8·86622	8·75206	8·53020	8·31661	8·11090	7·91272	7·72173
11	10·21780	10·07112	9·92749	9·78685	9·64911	9·51421	9·25262	9·00155	8·76048	8·52892	8·30641
12	11·07931	10·90751	10·73955	10·57534	10·41478	10·25776	9·95400	9·66333	9·38507	9·11858	8·86325
13	11·93018	11·73153	11·53764	11·34837	11·16360	10·98318	10·63500	10·30274	9·98565	9·68285	9·39357
14	12·77055	12·54338	12·32201	12·10625	11·89594	11·69091	11·29607	10·92052	10·56312	10·22283	9·89864
15	13·60055	13·34323	13·09288	12·84926	12·61217	12·38138	11·93794	11·51741	11·11839	10·73955	10·37966
16	14·42029	14·13126	13·85050	13·57771	13·31263	13·05500	12·56110	12·09412	11·65230	11·23402	10·83777
17	15·22992	14·90765	14·59508	14·29187	13·99768	13·71220	13·16612	12·65132	12·16567	11·70719	11·27407
18	16·02955	15·67256	15·32686	14·99203	14·66766	14·35336	13·75351	13·18968	12·65930	12·15999	11·68959
19	16·81931	16·42617	16·04606	15·67846	15·32290	14·97889	14·32380	13·70984	13·13394	12·59329	12·08532
20	17·59932	17·16864	16·75288	16·35143	15·96371	15·58916	14·87747	14·21240	13·59033	13·00794	12·46221
21	18·36969	17·90014	17·44755	17·01121	16·59043	16·18455	15·41502	14·69797	14·02916	13·40472	12·82115
22	19·13056	18·62082	18·13027	17·65805	17·20335	16·76541	15·93692	15·16712	14·45112	13·78442	13·16300
23	19·88204	19·33086	18·80125	18·29220	17·80279	17·33211	16·44361	15·62041	14·85684	14·14777	13·48857
24	20·62423	20·03041	19·46069	18·91393	18·38904	17·88499	16·93554	16·05837	15·24696	14·49548	13·79864
25	21·35727	20·71961	20·10878	19·52346	18·96238	18·42438	17·41315	16·48151	15·62208	14·82821	14·09394
26	22·08125	21·39863	20·74573	20·12104	19·52311	18·95061	17·87684	16·89035	15·98277	15·14661	14·37519
27	22·79630	22·06762	21·37173	20·70690	20·07150	19·46401	18·32703	17·28536	16·32959	15·45130	14·64303
28	23·50252	22·72672	21·98695	21·28127	20·60783	19·96489	18·76411	17·66702	16·66306	15·74287	14·89813
29	24·20002	23·37608	22·59160	21·84438	21·13235	20·45355	19·18845	18·03577	16·98371	16·02189	15·14107
30	24·88891	24·01584	23·18585	22·39646	21·64533	20·93029	19·60044	18·39205	17·29203	16·28889	15·37245
31	25·56929	24·64615	23·76988	22·93770	22·14702	21·39541	20·00043	18·73628	17·58849	16·54439	15·59281
32	26·24127	25·26714	24·34386	23·46833	22·63767	21·84918	20·38877	19·06887	17·87355	16·78889	15·80268
33	26·90496	25·87895	24·90797	23·98856	23·11753	22·29188	20·76579	19·39021	18·14765	17·02286	16·00255
34	27·56046	26·48173	25·46238	24·49859	23·58683	22·72379	21·13184	19·70038	18·41120	17·24676	16·19290
35	28·20786	27·07559	26·00725	24·99862	24·04580	23·14516	21·48722	20·00066	18·66461	17·46101	16·37419
36	28·84727	27·66068	26·54275	25·48884	24·49467	23·55625	21·83225	20·29049	18·90828	17·66604	16·54685
37	29·47878	28·23713	27·06904	25·96945	24·93366	23·95732	22·16724	20·57053	19·14258	17·86224	16·71129
38	30·10250	28·80505	27·58628	26·44064	25·36299	24·34860	22·49246	20·84109	19·36786	18·04999	16·86789

Przykład 1. Jeżeli podatek oszczędzony rocznie wynosi 10.840 *K*, uwolnienie od podatku ma trwać jeszcze 13 lat i liczy się po 4% gdyż podatek płacony jest całorocznie, wartość w gotówce uwolnienia od podatku czyni

$$K 10.840 \times 9.98565 = 108.244 K.$$

Przykład 2. Jeżeli podatek oszczędzony rocznie wynosi 5700 *K*, uwolnienie od podatku ma trwać jeszcze lat 9 $\frac{1}{2}$ i liczy się po 4 $\frac{1}{2}$ % gdyż podatek płacony jest półrocznie, uwzględnić należy, że podatek oszczędzony półrocznie wynosi 2850 *K*, półroczy wolnych od podatku jest 19 a półroczna stopa procentowa wynosi 2 $\frac{1}{4}$ %; przeto wartość w gotówce uwolnienia od podatku czyni

$$K 2850 \times 15.32290 = 43.670 K.$$

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 8. maja 1900.

Treść: *M* 81. Rozporządzenie, zabraniające przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu.

81.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 7. maja 1900,

zabraniające przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu.

Ponieważ w Port Saidzie pojawiły się przypadki zarazy, przeto dla zapobieżenia przyniesieniu jej z Egiptu, zabrania się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim przywozu i przewozu wymienionych poniżej towarów i przedmiotów z Egiptu:

1. Używanej bielizny wdziwalnej, zużytej i noszonej odzieży (rzeczy do osobistego użytku), używanej pościeli.

Jeżeli przedmioty te są pakunkiem podróznego lub stanowią mienie osoby przesiedlającej się do innej siedziby, podlegają osobnym postanowieniom o rewizji i postępowaniu policyjno - zdrowotnem przy przejściu przez granicę.

2. Szmat i gałganów także utłoczonych z pomocą prasy hydraulicznej, które przewożone są w belach jako artykuł handlowy.

3. Używanych worów, używanych kobierców i haftów.

4. Skór i błamów surowych, niegarbowanych, nie zupełnie wywietrzonych lub nawapnionych, albo nie preparowanych gipsem, arsenem lub w inny sposób.

5. Płodów zwierzęcych świeżych (surowych), jako: kości, kopyt, racic, pęcherzy, jelit świeżych, nie wysuszonych lub nie nasolonych, o ile przedmioty te przedstawiają się jako odpadki zwierzęce, tudzież włosów i szczeci.

6. Włosów ludzkich.

Przewóz wymienionych towarów lub przedmiotów, o ile będzie udowodnione pozwolenie wprowadzenia ich na sąsiedni obszar zagraniczny w celu przewozu lub przywozu, może nastąpić tylko pod takim zamknięciem miejsca ładunku, żeby w drodze żadna manipulacya z nimi nie była możebna.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia, w którym dotyczące komory a względnie urzędy zdrowotne morskie otrzymają o niem wiadomość.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 9. maja 1900.

Treść: № 82. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Bernie.

82.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. maja 1900,

tyczące się ustanowienia przedaźni sądowej w Bernie.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w wykonaniu §§. 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej:

Ustanowienie przedaźni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedawania ruchomości fizycznych sądownie zajętych, znajdujących się na obszarze gminy miasta Berna, ustanawia się lokal licytacji publicznych (przedaźnię sądową).

Przedaźnia sądowa zostaje pod kierownictwem i nadzorem c. k. Sądu powiatowego miasta Berna.

Służba i sprawowanie czynności w przedaźni urządzone będą instrukcją przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzoną.

§. 2.

Ruchomości fizyczne sądownie zajęte, znajdujące się w gminach należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego berneńskiego dla okolicy Kartuzy-Kralowo Pole, Hussowice, Zidenice, Julianów, Czernowice, Komarow, Steinmühle i Żabowreski, mogą

być sprzedawane w przedaźni sądowej, jeżeli wniosek co do sprzedaży w przedaźni czyni wierzyciel egzekwujący lub obowiązany.

Sąd może stronie proponującej polecić, żeby sposobem zaliczki złożyła odpowiednią kwotę na zabezpieczenie kosztów przywozu do przedaźni, tudzież kosztów odesłania napowrót, gdyby to było potrzebne.

§. 3.

Nadto można sprzedawać w przedaźni sądowej:

1. ruchomości fizyczne znajdujące się na obszarze gminy miasta Berna a należące do masy upadkowej, jeżeli postępowanie upadkowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym, sprzedaż zaś odbyć się ma sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 O. e.);

2. ruchomości fizyczne sądownie zajęte, które nadesłane będą c. k. Sądom powiatowym berneńskiemu dla miasta i berneńskiemu dla okolicy w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 regulaminu).

§. 4.

Do przedaźni sądowej nie przyjmuje się i tamże nie sprzedaje się:

- a) przedmiotów palnych i łatwo wybuchających;
- b) przedmiotów z mieszków, w których panują lub panowały choroby zaraźliwe, dopóki nie odbędzie się przepisane odwietrzenie;
- c) przedmiotów onieczyszczonych lub robactwem obsiadłych, dopóki nie zostaną wyczyszczone;

- d) przedmiotów, do których pomieszczenia choćby tylko częściowego, lokale przedaźni nie wystarczają (np. wielkich składów towarów, większych machin itp.);
- e) przedmiotów, które się prędko psują i z reguły także zwierzają żywych.

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 5.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy berneński dla miasta lub berneński dla okolicy, §§. 272, ust. 1, i 289 O. e.). Z zastrzeżeniem wyjątku wynikającego z §. 2, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałoby sprowadzenie tych przedmiotów do przedaźni a według okoliczności odesłanie ich napowrót, sprzedaż ich w przedaźni może być zarządzona tylko w takim razie, jeżeli można przywieźć je i odwieźć przy sposobności przewozu innych przedmiotów bez kosztów lub z małymi kosztami (§. 281 O. e.).

§. 6.

W przedaźni sprzedaje się przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (upadkowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, do rozmaitych mas należące, mogą być licytowane jednocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju mogą być wyznaczone z góry poszczególne dni każdego tygodnia lub każdego miesiąca.

§. 7.

Zamiast pewnej godziny można w razie potrzeby wyznaczyć do licytacji czas kilku godzin, naprzykład: Licytacja odbywać się będzie we czwartek dnia 7. czerwca w czasie pomiędzy godziną 8 a 12 przedpołudniem.

§. 8.

Jeżeli na licytacji w przedaźni nie zaofiarowano za jakieś przedmioty kwoty wyrównywającej cenę wywołania a drogą sprzedaży z wolnej ręki możnaby uzyskać cenę kupna większą od kwoty zaofiarowanej, przedmioty te można sprzedać w przedaźni z wolnej ręki (§. 280, ust. 2 i 3 O. e.).

Pod tym względem nie rozróżnia się, czy kwota największa za ten przedmiot na licytacji zaofiarowana wyrównywa najmniejszej dopuszczalnej cenie (§. 277 O. e.), czy jest od niej mniejsza. W razie sprzedaży z wolnej ręki, nie wolno sprzedawać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej, jeżeli zaś największa kwota, na licytacji zaofiarowana, przenosiła połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej kwoty zaofiarowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek lub z urzędu, czy w danym razie przedmioty mają być w przedaźni w myśl pierwszego ustępu z wolnej ręki sprzedane. Orzeczenie to może być na wniosek i później wydane; wniosek jednak podać należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przedmioty nie mogą być na licytacji przysądzone.

§. 9.

Pod względem sprzedaży przedmiotów nadesłanych Sądowi powiatowemu berneńskiemu dla miasta lub berneńskiemu dla okolicy do sprzedania z wolnej ręki i sprzedawanych w przedaźni (§. 3, l. 2), obowiązują postanowienia §. 268 O. e. Przepis §. 8, ustęp 1 rozporządzenia niniejszego, dotyczący się ceny sprzedaży, nie stosuje się do takich sprzedaży z wolnej ręki.

§. 10.

Jak długo przedmioty, umieszczone w przedaźni celem sprzedania z wolnej ręki, mogą tam być pozostawione, postanawia to i ogłasza periodycznie z góry na pewien okres Sąd powiatowy berneński dla miasta ze względem na stan czynności i miejsce do rozporządzenia służące. Z reguły termin do sprzedaży z wolnej ręki nie powinien przekraczać dni czterech. Sąd rzeczony może jednak w poszczególnym przypadku wyznaczyć do sprzedaży z wolnej ręki termin krótszy od wyznaczonego pospolicie terminu do zachowywania, jeżeli to okazuje się potrzebnem ze względu na jakość przedmiotu lub dla innych powodów rzeczowych.

§. 11.

Licytacje i sprzedaże z wolnej ręki odbywają się w przedaźni tylko w dniach powszednich.

§. 12.

Przedmioty przeznaczone na sprzedaż przystawić należy do przedaźni z reguły na trzy, najpóźniej

zaś na dwa dni przed dniem licytacji. Kosztowności i wszelkie inne rzeczy wartościowe, w kancelaryi sądowej lub w urzędzie depozytowym zachowywane, przynosić należy do przedaźni z reguły dopiero w samymże dniu licytacji.

Przedmioty skądinąd nadesłane, które mają być w przedaźni sprzedane z wolnej ręki, odnieść należy bezzwłocznie do przedaźni.

§. 13.

Przedmioty obejmować ma dla przewiezienia do przedaźni i oddawać przedaźni, organ egzekucyjny.

Przeniesienie do przedaźni celem sprzedania nie jest zarządzeniem wzięcia w zachowanie (§. 259 O. e.), przeto też wniosku o sprzedanie w przedaźni nie należy uważać za wniosek o zachowanie połączone z wnioskiem o sprzedanie.

§. 14.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni (§. 5, ust. 1) należy orzec, że organ egzekucyjny winien w czasie wyznaczonym w §. 12 zabrać przedmioty zajęte celem ich sprzedania i odstawić do przedaźni.

Do późniejszego wniosku, żeby zaniechać przewiezienia przedmiotów do przedaźni, można przychylić się tylko w tym razie, jeżeli zarazem postępowanie przedaźne lub egzekucyjne zostaje wstrzymane lub odroczone.

Oglądanie przedmiotów w przedaźni umieszczonych.

§. 15.

Chcącym kupować, wolno w godzinach czynności oglądać przedmioty w przedaźni umieszczone.

Koszta przewozu i zachowania. Ubezpieczenie.

§. 16.

Koszta przewozu ponosi na razie Rząd a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia, strony nie są obowiązane zwracać innych kosztów, jakie Rząd ponosi przez zachowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedaźni.

Odpowiedzialność za przedmioty sprzedać się mające w przedaźni bierze na siebie Rząd od chwili objęcia ich do przewozu.

Przedmioty te należy ubezpieczyć od pożaru.

Zwrót kosztów przewozu.

§. 17.

Koszta przewozu (§. 16) są kosztami sprzedaży sądowej i stosownie do §. 286, ust. 2 O. e. (§. 288 O. e.) mają być zwrócone z kwoty przez sprzedaż uzyskanej.

Jeżeli egzekucya lub postępowanie przedaźne zostaną wstrzymane, koszta przewozu ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela. Kilku wierzycieli sprzedaż popierających, ponosić mają koszta w stosunku swoich wykonalnych wierzytelności.

Mając te koszta obliczyć, uwzględnia się wierzytelności wykonane zawsze tylko w sumie, czyniącej dziesięć koron lub krotkość dziesięciu koron, z zaokrągleniem na najbliższą wyższą krotkość. Wierzytelności mniej niż dziesięć koron wynoszących nie bierze się na uwagę. Oblicza się przez zsumowanie kapitałów, odsetek i kosztów.

§. 18.

Te koszta przewozu, których nie zaspakaja się przez potrącenie z sumy przez sprzedaż uzyskanej, ściągać należy według przepisów, dotyczących się ściągania kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów, których nabywca nie zabrał.

§. 19.

Ten, który przedmioty kupił na licytacji lub z wolnej ręki, obowiązany jest objąć te przedmioty niezwłocznie a najpóźniej nazajutrz po licytacji lub sprzedaży. Od przedmiotów nie objętych w czasie właściwym, winien nabywca opłacić składowe od rozpoczęcia się drugiego dnia po licytacji lub sprzedaży. Z tą chwilą kończy się odpowiedzialność Rządu za przedmiot sprzedany (§. 16, ustęp 3). Nadto Sąd egzekucyjny ma prawo oddać przedmioty na niebezpieczeństwo i koszt nabywcy trzeciej osobie w zachowanie.

Wysokość składowego ustanowiona będzie w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Odwożenie napowrót przedmiotów niesprzedanych.

§. 20.

Przedmioty, które nie zostały sprzedane ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego

wyznaczonym, zwrócić należy obowiązanemu (zachowawcy).

Zwrócenie zarządza się i uskutecznia z urzędu.

Koszta odesłania napowrót zaspokoić ma wierzyciel egzekwujący (§. 17, ustęp 2 i 3).

Z uskutecznieniem zwrotu kończy się odpowiedzialność Rządu (§. 16, ustęp 3).

Zachowywanie w przedażni. (Zachowywanie dobrowolne).

§. 21.

O ile miejsce lokalu na to pozwoli, można ruchomości sądownie zajęte oddawać do przedażni w celu zarządzenia ich zachowania. ●O takiego zachowywania stosują się przepisy §. 259 O. e.; zachowywanie w przedażni ma to znaczenie co zachowywanie w zakładzie zostającym pod nadzorem publicznym.

Przedmioty w §. 4 oznaczone, są wyłączone od przyjmowania do zachowywania w przedażni.

Najdłuższe dopuszczalne trwanie zachowywania ustanawia i ogłasza peryodycznie z góry na pewien okres ze względem na miejsce do rozporządzenia służące Sąd powiatowy berneński dla miasta. Trwanie zachowywania może być wyjątkowo

w poszczególnych przypadkach z ważnych powodów na wniosek przedłużone.

Za takie zachowywanie uiszczają należy opłaty. Wysokość opłat ustanowiona jest w taryfie przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują postanowienia §§. 17 i 18 niniejszego rozporządzenia.

Opłaty przypadające za zachowywanie przed licytacją uchylone, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela stosownie do §. 18go niniejszego rozporządzenia (§. 259 O. e.).

Pod względem kosztów przywozu (odwozu napowrót) tych przedmiotów do przedażni, stosują się odpowiednio postanowienia §§. 16, ustęp 1, 17, 18 i 20 niniejszego rozporządzenia.

Wejście w wykonanie.

§. 22.

Przedażnią sądową w Bernie otwiera się dnia 1. czerwca 1900 w Bernie, przy ulicy Salzamtsgasse Nr. 2 a.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1900.

Treść: (№ 83—85.) 83. Obwieszczenie o upoważnieniu c. k. Komory II. klasy w Żatecu do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzd lub później wysłanych. — 84. Obwieszczenie, którem podają się do wiadomości w zmienionej i uzupełnionej osnowie przepisy, dotyczące się sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych). — 85. Rozporządzenie, dotyczące się ulg pod względem dopełnienia obowiązku stawienia się i obowiązku służby wojskowej przyznanych tym popisowym tudzież osobom nieczynnym z wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, którzy w krajach zaeuropejskich — z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego — pracują trwale w interesie handlu ojczyznego.

83.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. kwietnia 1900,

o upoważnieniu c. k. Komory II. klasy w Żatecu do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzd lub później wysłanych.

Stosownie do artykułu IX, l. 1 ustawy z dnia 25. maja 1882 o taryfie cłowej, upoważnia się c. k. Komorę główną II. klasy w Żatecu do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzd lub później wysłanych.

Böhm r. w.

84.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 26. kwietnia 1900,

którem podają się do wiadomości w zmienionej i uzupełnionej osnowie przepisy, dotyczące się sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych).

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872, Dz. u. p. Nr. 17, podają się do wiadomości publicznej przepisy, dotyczące

się sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych) (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 13. lipca 1885, Dz. u. p. Nr. 103 i z dnia 29. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 30), wydane przez c. k. Komisję główną miar i wag w zmienionej i uzupełnionej osnowie a pod względem opłat zatwierdzone przez Ministerstwo handlu.

Nowe te przepisy wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia; jednocześnie uchylają się przepisy dotychczas wydane w przedmiocie sprawdzania i cechowania wagi Bleicherta (Dz. u. p. Nr. 103 z r. 1885 i Nr. 30 z r. 1898).

Call r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania wag Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych).

I. Opis wagi.

Waga Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących (linowych) może być dwojako zbudowaną:

- a) jako waga setna, opatrzona talerzem na ciężarki i urządzeniem ciężarka ruchomego;
- b) jako waga z samym tylko ciężarkiem ruchomym, opatrzona jedynie urządzeniem ciężarka ruchomego a przeto nie posiadająca talerza na ciężarki.

Do *a*). Figura 1 obok stojąca wyobraża wagę Bleicherta zbudowaną jako waga setna (z talerzem na ciężarce i urządzeniem ciężarka ruchomego).

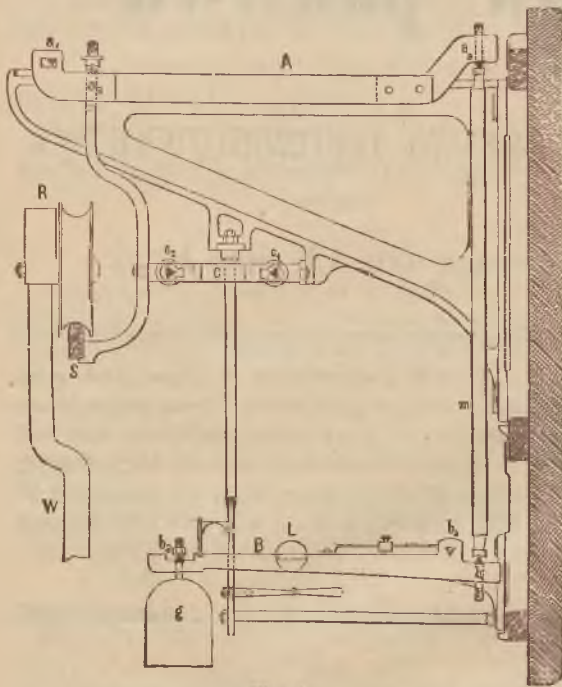

Fig. 1.

Zestawa wagi składa się z dwóch dźwigarów w kształcie konsol w odpowiedniej wysokości umieszczonych. Drażek dźwigający *A* jest widłowy i jak u wagi pomostowej dziesiętnej strassburskiej opatrzony pięciu ostrzami. Oś obrotową drażka dźwigającego stanowią dwa ostrza a_1 spoczywające w stałych panwiach stalowych.

Na dwóch ostrzach a_2 zawieszona jest zapomocą dwóch zagiętych zawieszadeł żelaznych szyna *S*, która zarazem stanowi pomost wagi.

Ażeby zapobiedz uchyłaniu się na bok tej szyny, na którą zapomocą krążka *R* wprowadza się naczynie dźwigające poniżej ramienia *W* zawieszzone, umieszczone są dwie podpory *C* na ostrzach i panwiach (c_1 i c_2) poruszające się, które ze względu, że szyna *S* wisi nie dokładnie pionowo pod a_2 , służą tylko do odbierania ciśnienia.

Na drażku dźwigającym *A* oprócz wzmiankowanych wyżej ostrzy a_1 i a_2 umieszczone jest jeszcze ostrze a_3 które za pośrednictwem podpory *m* przenosi ciśnienie na ostrze b_1 nierównoramiennej belki wagowej *B*.

Belka wagowa *B*, która ustawiona być może w rozmaitych kierunkach względem osi podłużnej drażka dźwigającego *A*, dźwiga przy b_2 oś obrotową ostrzami opatrzoną, lecz łoża jej panwi nie są na figurze wyobrażone. Na ostrzu b_3 tej belki wagowej przyczepiony jest zapomocą zawieszadła talerz na ciężarce *g*; ciężarek ruchomy *L*, języki, tudzież przy-

rząd do zamknięcia i tarowania są na figurze wyobrażone.

Największe dozwolone obciążenie oznaczone jest na belce wagowej *B*.

Do *b*). Waga Bleicherta, urządzona jako waga wyłącznie z ciężarkiem ruchomym (bez talerza na ciężarce) różni się pod względem wykonania od wagi wyżej pod *a*) opisanej, na fig. 1 przedstawionej, jedynie tem, że belka wagowa nierównoramienna *B* urządzona jest jako belka do ciężarka ruchomego a talerza na ciężarce *g* nie ma.

U wag tej ostatniej konstrukcyi, których nie potrzeba opatrywać oznaczeniem największego udźwigu, urządzenie ciężarka ruchomego może być według okoliczności połączone z przyrządem rejestrującym (wyciskającym bilety), służącym do wyciskania każdorazowego wyniku ważenia na bilecie wsuniętym w ciężarek ruchomy szparą w nim zrobioną.

II. Sprawdzanie i cechowanie.

Wagi Bleicherta do ważenia wagonów kolei wiszących sprawdzają się według przepisu instrukcyi i jeżeli są opatrzone wskazówkami wahadłowymi, wytrzymałej konstrukcyi i trwale zrobione (porównaj fig. 2 i 3, które znów przedstawiają wagę Bleicherta zbudowaną jako waga setna), mogą być sprawdzane i cechowane już w zakładzie ich wyrobu pod warunkami dla wag pomostowych przepisanyimi (rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. lipca 1874, Dz. u. p. Nr. 110).

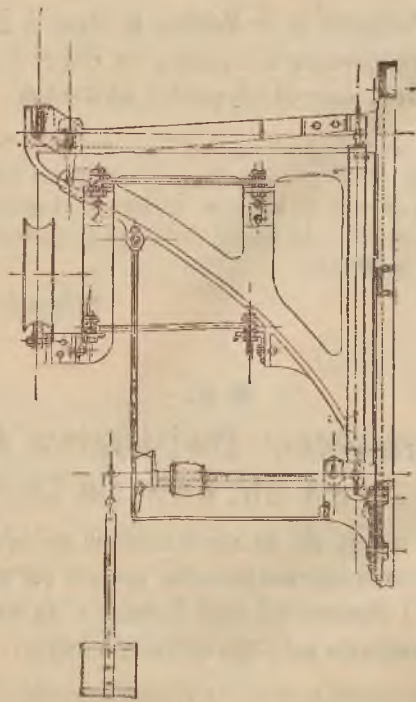

Fig. 2.

Pod względem granicy błędów jakoteż stopnia czułości, postępować należy z wagami powyższymi jak z wagami pomostowymi opatrzonymi urządzeniem ciężarka ruchomego.

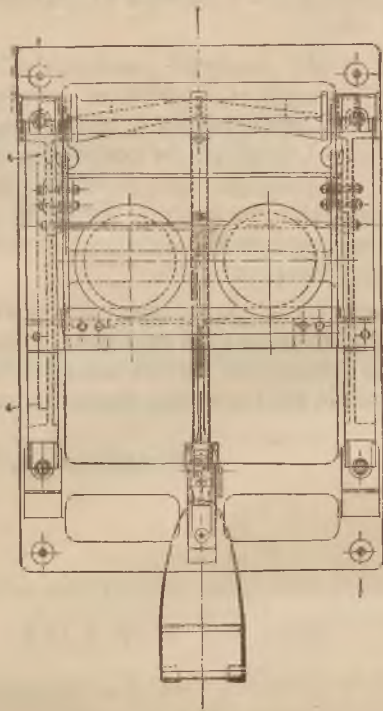

Fig. 3.

Cechuje się jak wagi pomostowe z ciężarkiem ruchomym w ogólności (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 9. marca 1882, Dz. u. p. Nr. 122, Dodatek ósmy do Porządku sprawdzania); oprócz tego wybija się cechą na drążku dźwigającym *A* i na szynie *S*.

III. Opłaty za sprawdzanie i cechowanie.

Za sprawdzanie liczyć należy takie same opłaty jak od wagi pomostowej strassburskiej (z ciężarkiem ruchomym) o tym samym udźwigu.

IV. Ponowne sprawdzenie.

Waga Bleicherta podlega peryodycznemu ponownemu sprawdzeniu przed upływem każdego dwulecia w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. marca 1881, Dz. u. p. Nr. 30, a wtedy odpowiednio zasadzie wyrzeczonej w trzynastym Dodatku do Porządku sprawdzania z dnia 19. grudnia 1872 (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 62), dozwolona jest podwójna wielkość tej granicy błędów, która w myśl rozdziału II. tych przepisów ustanowiona jest do pierwszego sprawdzania.

Wiedeń, dnia 26. kwietnia 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

85.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 4. maja 1900,

tyczące się ulg pod względem dopełnienia obowiązku stawienia się i obowiązku służby wojskowej przyznanych tym popisowym, tudzież osobom nieczynnym z wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, którzy w krajach zaeuropejskich — z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego — pracują trwale w interesie handlu ojczystego.

Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny uznaje za stosowne tym popisowym, tudzież tym nieczynnym osobom z wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, którzy w krajach zaeuropejskich — z wyjątkiem leżących nad brzegami mórz Śródziemnego i Czarnego — pracują w interesie handlu ojczystego tym sposobem, że albo bawią tam przez dłuższy czas jako kupcy podróżujący, albo stale tam osiedlą dla wykonywania zawodu kupieckiego, albo zajmują posady przy c. i k. Władzach reprezentacyjnych jako biegli w kupiectwie i to wiarogodnie udowodnią, przyznać następujące ulgi pod względem obowiązku stawienia się i obowiązku służby wojskowej:

1. Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny uwalniać będzie popisowych o to proszących (załączka V, §. 2 Przepisów o służbie wojskowej Część I) od stawienia się przed komisją popisową także w tym razie, jeżeli przy rewizji lekarskiej u c. i k. Władzy reprezentacyjnej uznani będą za „zdatnych“ lub „mniej zdatnych“.

Pod względem postępowania w tych przypadkach tudzież odbierania przysięgi od tych popisowych i asenterowania ich przez c. i k. Władzę reprezentacyjną, stosuje się §. 3 : 3 załączki V Przepisów o służbie wojskowej, Część I.

Asenterowanym w ten sposób dozwalać będzie wyjątkowo c. i k. wspólne Ministerstwo wojny, jeżeli zaś wcieleni zostali do obrony krajowej, Ministerstwo obrony krajowej, na uzasadniony wniosek c. i k. Władzy reprezentacyjnej odłożenia prawidłowej (lub jednorocznej) służby pod chorągwią a względnie ośmiotygodniowego wykształcenia wojskowego według okoliczności aż do 1. października tego roku, w którym kończą 24 rok życia; jednakże w ciągu trwania tego stosunku obowiązani będą aż do końca kwietnia tego roku, w którym kończą 22 a według okoliczności także 23 rok życia, złożyć dowód, przez dotyczącą ich Władzę reprezentacyjną potwierdzony, że ciągle w jednym z powyższych

przymiotów pracują w interesie handlu ojczyzstego. Gdyby tego dowodu albo wcale albo w terminie nie złożono, wspólne Ministerstwo wojny a względnie Ministerstwo obrony krajowej zarządzi powołanie dotyczącego do służby pod chorągwią, rozpoczynającej się dnia 1. października roku bieżącego a względnie do wykształcenia wojskowego w najbliższym terminie.

2. Osoby nieczynne z wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, obowiązane do odbywania ćwiczeń wojskowych, otrzymywać będą od uprawnionych do tego komend bezwarunkowe uwolnienie od ćwiczeń wojskowych i nie mają odbywać ich później. Prośbę o to podawać mają za pośrednictwem dotyczącej c. i k. Władzy reprezentacyjnej należącej do wojska i marynarki wojennej aż do końca stycznia tego roku, w którym obowiązani są odbyć ćwiczenie wojskowe, należący zaś do obrony krajowej, niezwłocznie wtedy, jak tylko otrzymają wiadomość o przewidywanem powołaniu do ćwiczenia wojskowego.

3. Osoby nieczynne, stosownie do punktu 2 uwolnione od ćwiczeń wojskowych, uwolnić należy jednocześnie od stawienia się na zgromadzeniu kontrolnem (do raportu głównego) dotyczącego i następnego roku.

Inne osoby nieczynne uwalniać należy na prośbę, którą osoby te, również za pośrednictwem c. i k. Władz reprezentacyjnych, wnieść mają aż do końca maja, od zgromadzenia kontrolnego (raportu głównego) dotyczącego roku; jeżeli zaś osoby te nie są obowiązane do odbycia ćwiczenia wojskowego w najbliższym roku, także i od zgromadzenia kontrolnego następnego roku.

Od ulg wyżej oznaczonych wyłączeni są ci, którzy pracują zawodowo w zagranicznych przedsiębiorstwach handlowych (u firm zagranicznych) itp. lub w interesie handlu państw zagranicznych.

Welsersheimb r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 23. maja 1900.

Treść: *M* 86. Obwieszczenie o ustanowieniu Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych.

86.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 13. maja 1900,

o ustanowieniu Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 6. stycznia 1899 raczył najmilościwiej pozwolić na ustanowienie w Ministerstwie handlu Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych i zatwierdzić jej statut poniżej zamieszczony.

Statut

Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych.

§. 1.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych jest doradczym i orzekającym organem technicznym Rządu we wszystkich sprawach, dotyczących się ochrony życia i zdrowia robotników w przedsiębiorstwach przemysłowych i wszystkich innych, które stosownie do ustaw o ubezpieczeniu robotników na wypadek przygody podlegają obowiązkowi ubezpieczenia robotników i urzędników ruchu także zatrudnionych.

W szczególności do zakresu działania Komisji zaradczej należy wypowiedanie opinii w celu wydania przepisów bądź powszechnych bądź szczególnych dla niektórych kategorii przedsiębiorstw a dotyczących się środków i urzędzeń zaprowadzić i zachowywać się mających w zakładach przemysłowych,

przy przyrządach do pracy, machinach i przyborach przemysłu.

§. 2.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych składa się z naczelnego inspektora przemysłu i najmniej z 16 a najwięcej 20 członków zwyczajnych. Tych ostatnich mianuje się na okres trzechletni, mają zaś oni reprezentować następujące koła:

- a) technikę przemysłu,
- b) higienę,
- c) zakłady ubezpieczenia robotników na wypadek przygody,
- d) przedsiębiorców przemysłowych tudzież ubezpieczonych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i wszelkich innych podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody.

§. 3.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych podlega Ministrowi handlu. On mianuje członków zwyczajnych a mianowicie oznaczonych pod a), o ile idzie o osoby stanu nauczycielskiego, w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, wszystkie zaś inne do a) należące, tudzież pod b), c) i d) oznaczone, w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych; gdy zaś idzie o reprezentanta kolei żelaznych, w porozumieniu z Ministrem kolei żelaznych a względnie, gdy idzie o reprezentanta przedsiębiorstw rolniczych i leśniczych, w porozumieniu z Ministrem rolnictwa.

Członkowie zwyczajni mogą być po upływie okresu urzędowania ponownie mianowani.

§. 4.

Do zastępowania członków zwyczajnych nie mogących z powodu przeszkody zasiadać na posiedzeniach Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych mianuje Minister handlu, z zastosowaniem się do postanowień §. 3 pod względem mianowania członków zwyczajnych, 10 zastępców na okres trzech-letni.

Zastępcy powinni mieć stałą siedzibę w Wiedniu.

§. 5.

Gdy członek zwyczajny wystąpi przed upływem okresu urzędowania, jakoteż w tym razie, gdy choroba lub jakakolwiek inna przeszkoda osobista nie pozwala lub znacznie utrudnia członkowi zwyczajnemu dalsze wykonywanie urzędowania, Ministrowi handlu zastrzeżone jest albo powołanie zastępcy na jego miejsce, albo mianowanie nowego członka z zachowaniem postanowień §. 3.

Nadto zastrzeżone jest Ministrowi handlu uwalnianie od urzędowania z odpowiednim zastosowaniem postanowień §§. 3 i 4 tych członków zwyczajnych lub zastępców, którzy bez uzasadnionego usprawiedliwienia się nie przybędą na kilka kolejnych posiedzeń komisji zaradczej lub jednego z jej komitetów zawodowych.

§. 6.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych wybiera z grona swoich członków zwyczajnych przewodniczącego i jego zastępcę na okres urzędowania.

Przewodniczący i jego zastępcą powinni mieć w Wiedniu stałą siedzibę.

§. 7.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych zbiera się gdy to jest potrzebne, na zaproszenie Ministra handlu.

Komisja zaradcza jest w ogóle obowiązana wydawać opinię zawodową co do pytań przez Ministra handlu położonych a do zakresu jej działalności (§. 1) należących.

Komisji zaradczej służy prawo czynienia wniosków z własnej inicjatywy w sprawach należących do jej zakresu działania.

§. 8.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych ma prawo tworzenia komitetów zawodowych do narad przygotowawczych nad przedmiotami rozpraw.

Ministrowi handlu zastrzeżone jest wzywianie w każdym z osobna przypadku, na wniosek Komisji zaradczej, tak na posiedzenia komitetów, jak i na posiedzenia Komisji, specjalistów jako biegłych z głosem doradczym.

§. 9.

Rozprawy Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych i jej komitetów szczególnych toczą się na posiedzeniach niejawnych, według regulaminu, który Komisja uchwali zgodnie z zasadami w statucie niniejszym zawartymi a który podlega zatwierdzeniu przez Ministra handlu.

§. 10.

Komisja zaradcza do przygód nieszczęsnych ma moc uchwalania, jeżeli z wliczeniem przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecnych najmniej dwunastu członków zwyczajnych lub ich zastępców.

Komisja wydaje uchwały prostą większością głosów członków na posiedzeniu obecnych, do głosowania uprawnionych. Do nich należy oprócz obecnych członków zwyczajnych i zaproszonych zastępców także naczelny inspektor przemysłu.

Przewodniczący ma w każdym razie głosować a w razie równości głosów jego głos rozstrzyga.

§. 11.

Ministerstwu handlu, Ministerstwu spraw wewnętrznych, Ministerstwu wyznań i oświaty, Ministerstwu skarbu, Ministerstwu kolei żelaznych i Ministerstwu rolnictwa zastrzeżone jest przysyłanie reprezentantów z głosem doradczym na każde posiedzenie Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych lub jednego z jej komitetów szczególnych, o tych więc posiedzeniach uwiadamiać należy rzeczono Ministerstwa z podaniem porządku dziennego.

§. 12.

Czynności biurowe Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych załatwia Naczelny inspektorat przemysłu, do którego też należy przysyłanie protokolisty na posiedzenia Komisji i komitetów szczególnych.

§. 13.

Protokoły Komisji zaradczej do przygód nieszczęsnych i jej komitetów szczególnych, które podpisywać ma przewodniczący i protokolista, idą przez Naczelny inspektorat przemysłu do Ministerstwa handlu.

§. 14.

Członkowie zwyczajni (§. 2) w ciągu okresu swego urzędowania mają prawo używania tytułu „Członek Komisji zaradczej c. k. Ministerstwa handlu do przygód nieszczęsnych“.

§. 15

Czynności członków zwyczajnych (§. 2) i ich zastępców (§. 4) są urzędem honorowym, do którego nie jest przywiązane żadne wynagrodzenie. Specyjalistom jednak powołanym jako biegłym, mogą być w każdym z osobna przypadku wyznaczane remuneracye za większe prace zawodowe. Członkom zwyczajnym Komisji należy się zwrot wydatków w gotówce łączących się z wykonaniem prac szczególnych.

Członkowie zwyczajni i biegli nie mieszkający w Wiedniu, mają prawo do dyet po 16 K dziennie i do wynagrodzenia rzeczywistych kosztów podróży. Jeżeli ci członkowie i biegli są urzędnikami rządowymi lub należą do wojska, marynarki wojennej lub obrony krajowej, prawo ich do dyet i wynagrodzenia kosztów podróży ocenia się według istniejących przepisów o należnościach.

Nadto członkowie zwyczajni, zastępcy i biegli zamieszkali w Wiedniu, należący do stanu robotników, mają prawo do wynagrodzenia ubytku w zarobku w kwocie 10 K dziennie.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 23. maja 1900.

Treść: *№* 87. Rozporządzenie, dotyczące się urzędzenia stosunków osobistych poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy.

87.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900,

dotyczące się urzędzenia stosunków osobistych poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 17. maja 1900 raczył najmiłosćniej pozwolić, żeby poczmistrze przy nieskarbowych urzędach pocztowych I. i II. klasy, przez zamianowanie dekretami nominacyjnymi weszli w trwały stosunek służbowy przy zakładzie poczt i telegrafów, przez co staną się urzędnikami tegoż zakładu z szczególnymi zaszczytami i uprawnieniami; nadto raczył najmiłosćniej przychylić się, żeby zarządzone zostały potrzebne z tego powodu zmiany w postanowieniach o umundurowaniu funkcyjaryuszów pocztowych na prowincyi, wydanych na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 14. stycznia 1891.

Na zasadzie tego Najwyższego postanowienia rozporządza się co następuje:

Artykuł I.

Stosunki osobiste poczmistrzów przy urzędach pocztowych I. i II. klasy urządzone są zamieszczonymi poniżej „Postanowieniami normalnemi, dotyczącymi się stosunków służbowych i płac poczmistrzów“.

Pod nazwą „poczmistrzów“ („ekspedyentów pocztowych“, ekspedytorów pocztowych“) rozu-

mieją się także niewiasty, pełniące służbę tych kategorii, o ile w tym względzie nie jest inaczej postanowione.

Podobnie postanowienia wydane dla „urzędów pocztowych“ stosują się także do urzędów tego rodzaju pełniących zarazem służbę telegraficzną a względnie telefoniczną.

Artykuł II.

Postanowienia normalne urządzą stosunki służbowe i płace poczmistrzów tylko o tyle, o ile chodzi o wykonywanie służby urzędowej (zaliczając do niej załatwianie czynności posługaczy urządzone rozporządzeniem z dnia 8. grudnia 1899, l. 58102, Dz. rozp. pocz. i tel. Nr. 128, jakoteż według okoliczności służbę konduktorską). O ile poczmistrzom est lub będzie w przyszłości poruczona piecza o kursa pocztowe (służba zaprzęgów pocztowych) odnośny stosunek między zakładem poczt i telegrafów a poczmistrzem istniejący oceniać należy według postanowień dotyczącego kontraktu służbowego.

Artykuł III.

Postanowienia normalne nie stosują się do poczmistrzów dziedzicznych.

Wszelkie zarządzenia co do wymiaru płac, ryczałtowego urzędowego, zasiłków na manipulację i dopłat do czynszów, jakoteż co do opróżniania się, administracji i obsadzania napowrót posad służbowych dziedzicznych zastrzeżone są decyzji Ministerstwa handlu.

Artykuł IV.

Również nie stosują się postanowienia normalne:

- a) do poczmistrzów oddających się niedozwolonemu zatrudnieniu pobocznemu (§. 20);
- b) do poczmistrzów, którzy nie mogą lub nie chcą pełnić służby osobiście i
- c) do osób prawnych, będących właścicielami urzędów pocztowych I. lub II. klasy.

Poczmistrze pod lit. a) i b) wzmiankowani, przy urzędach pocztowych I. lub II. klasy posady mający, pozostaną teraz na swoim obecnym kontraktem stanowisku i pobierać będą płace urzędowe, kontraktem ustanowione; jeżeli się zrzekną niedozwolonego zatrudnienia pobocznego i zdecydują się wykonywać zawód poczmistrzowski a względnie jeżeli z udowodnieniem swojego uzdolnienia do służby, zgłoszą się do sprawowania służby osobiście, zostaną dodatkowo wpisani w Skład osobowy poczmistrzów.

Osobom prawnym pod lit. c) wzmiankowanym wypowiedzieć należy służbę pocztową (i telegraficzną) półrocznie, najpóźniej aż do 31. grudnia 1904.

Artykuł V.

Posiadacze instalowani obecnie na urzędach pocztowych III. klasy, którzy na zasadzie postanowień §. 3 instrukcji o służbie przewozowej pocztowej na gościach (rozporządzenie z dnia 30. czerwca 1884, l. 7061, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 42) mają prawo używania tytułu „poczmistrz“, zatrzymują ten tytuł *ad personam*, pozostawiają jednak będą w teraźniejszym kontraktowym stosunku służbowym do zakładu poczt i telegrafów.

Jeżeli złożyli egzamin na ekspedytorów, zastrzeżone im jest prawo ubiegania się o posadę poczmistrza II. klasy.

Tytuł „poczmistrz“ zatrzymują *ad personam* także teraźniejsi posiadacze urzędów dostawy przegłów pocztowych.

Artykuł VI.

I. Podstawę do oznaczenia kolei przy pierwszym zamieszczeniu poczmistrzów w Składzie osobowym, który stosownie do §. 10 Postanowień normalnych ma być wygotowany, stanowią następujące okoliczności a to w podanym porządku:

1. Klasa i stopień urzędu, którego dotyczący poczmistrz jest przelożonym, tak, że w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów najprzód na czele listy umieszczeni być mają wszyscy posiadacze urzędów pocztowych I. klasy, 1. stopnia (z tymczasowem zaliczeniem poczmistrzów, których stosownie do

artykułów III. i IV. nie bierze się na uwagę), następnie w ten sam sposób wpisuje się posiadaczy urzędów pocztowych II. klasy, 2. stopnia.

W obrębie każdego stopnia za podstawę do uszykowania pomiędzy sobą poczmistrzów do tego stopnia należących przyjąć należy:

2. długość czasu służby w przynioście poczmistrza (ekspedyenta pocztowego); w przypadkach wątpliwych,

3. długość całkowitego czasu służby (licząc od złożenia egzaminu ekspedytorskiego); nakoniec gdy i te długości są równe.

4. wysokość sumy ogólnej teraźniejszego wynagrodzenia.

II. Kolej następstwa tym sposobem otrzymaną zachować należy ściśle przy pierwszym rozmieszczeniu poczmistrzów na posadach systemizowanych, stosownie do §. 10 postanowień normalnych w poszczególnych klasach a względnie stopniach składu osobowego poczmistrzów. Jednakże tych posiadaczy urzędów pocztowych I. i II. klasy, których stosownie do postanowień artykułów III. i IV. nie bierze się na uwagę, nie trzeba w Składzie osobowym rzeczywiście wpisywać i posady, na tych posiadaczy poczt przypadające, mają tymczasowo pozostać nieobsadzone w dotyczącej klasie, stopniu i numerze kolei.

Posady, stosownie do Postanowień I. II na razie nie obsadzone w Składzie osobowym mają być obsadzane postępowo albo przez późniejsze zamieszczenie nie uwzględnionych pierwotnie posiadaczy urzędów pocztowych I. i II. klasy (artykuł IV, lit. a) i b) albo w miarę stanowczego ubywania takich posiadaczy (artykuł IV, lit. a) aż do c).

Artykuł VII.

Poczmistrze zamieszczeni w Składzie osobowym na mocy artykułu VI, którzy po dzień 1. stycznia 1900 wysłużyli w przynioście poczmistrzów (ekspedyentów pocztowych) więcej niż 25 a względnie 30, 35 lub 40 lat, pobierać będą od tego terminu dodatek osobisty w kwocie 100 a względnie 200, 300 lub 400 K.

Rzeczony dodatek osobiste będą uchylane w miarę uzyskiwania wyższej pensji (dodatku z powodu dawności służby).

Artykuł VIII.

I. Poczmistrze, którzy obecnie tytułem płacy za służbę pocztową (telegraficzną i telefoniczną), pobierają ogółem więcej, niżby według postanowień normalnych (§. 3) mieli pobierać tytułem pensji, z doliczeniem dodatku osobistego, gdyby się należał stosownie do artykułu VII, pobierać będą różnicę między temi obiema kwotami jako dodatek uzupełniający, który w miarę uzyskania wyższej płacy (dodatku z powodu dawności służby) będzie zmniejszany albo zostanie całkiem uchylony.

II. Jeżeli zaś ryczałtowe urzędowe urzędu pocztowego, przypadające na zasadzie postanowień normalnych, wynosi mniej jak kwota terażniejszego ryczałtowego łącznie z dodatkiem na czynsz najmu, jeżeli jest płacony, nowe ryczałtowe urzędowe wymierzyć należy (według okoliczności z uchyleniem dotychczasowego dodatku na czynsz najmu) w kwocie dotychczasowego ryczałtowego urzędowego (według okoliczności dotychczasowego ryczałtowego urzędowego z doliczeniem dodatku na czynsz najmu). Ten jednak wyjątkowo wyższy wymiar służy tylko dotyczącemu terażniejszemu poczmistrzowi, dopóki pozostaje przy tym samym urzędzie.

Artykuł IX.

Od złożenia egzaminu poczmistrzowskiego w §. 15 Postanowień normalnych wzmiankowanego uwolnieni są:

1. Poczmistrze, którzy ze skutkiem przynajmniej dostatecznym złożyli egzamin do ruchu;
2. poczmistrze, którzy przy pierwszym zestawieniu umieszczeni zostali w I. klasie Składu osobowego poczmistrzów;
3. poczmistrze, którzy przy pierwszym zestawieniu umieszczeni zostali w II. klasie Składu osobowego, jeżeli po czasokres pierwszego zestawienia wysłużyli już trzy lata w przymocie poczmistrzów (ekspedyentów pocztowych).

Artykuł X.

Udzielanie poczmistrzom urlopów aż do czterech tygodni trwających a względnie, jeżeli proszący o urlop ponosi koszt zastępstwa, aż do trzech miesięcy trwających, należy do zakresu działania dyrekcji poczt i telegrafów.

Uprawnienie dyrekcji poczt i telegrafów pod względem przenoszenia (zamiany służby) poczmistrzów ocenia się podług prawideł, które pod tym względem stosują się do podrzędnych urzędników ruchu.

Artykuł XI.

Paragrafy porządku służbowego z roku 1852 a względnie instrukcji urzędowej dla c. k. zawiadowców urzędów pocztowych wzmiankowane w §. 21 a względnie 18 Postanowień normalnych dodrukowane są do Postanowień normalnych jako załączka 1 i 2.

Artykuł XII.

Pod względem postępowania z kaucjami służbowymi, mianowicie zaś pod względem terminu i sposobu składania kaucyi, stosują się odpowiednio w ogóle postanowienia „Instrukcji o postępowaniu z kaucjami w c. k. dyrekcjach pocztowych i kasach dyrekcji pocztowych“ (rozporządzenie z dnia 21.

stycznia 1883, l. 40118/82, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 29 z r. 1883), tudzież przepisów w tym przedmiocie później wydanych.

Upoważnienie nadane dyrekcjom poczt i telegrafów pod względem zezwalania na składanie ratami kaucyi służbowych, jakoteż uzupełniania kaucyi służbowej rozszerza się na poczmistrzów w ten sposób, że ci obowiązani są zabezpieczyć niezwłocznie najmniej połowę kaucyi służbowej.

Poczmistrze, którym oprócz służby urzędowej jest lub będzie poruczona także służba zaprzęgów pocztowych a względnie piecza o kursa pocztowe, odpowiadają ze swojej kaucyi służbowej także za zobowiązania z tej gałęzi służby wynikające. W przypadkach tych kaucye złożone należy zawsze w całkowitej kwocie.

Artykuł XIII.

Dotychczasowe postanowienia o uprawnieniu poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych do noszenia munduru służbowego, jakoteż przepis o umundurowaniu (rozporządzenie z dnia 17. lutego 1891, l. 774, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 17) uchylają się o tyle, że

1. poczmistrze zaliczeni do II. klasy Składu osobowego, którzy dotychczas mieli prawo nosić dwie rozety jako odznaki dystynkcji, mogą zatrzymać i nadal te odznaki dystynkcji i że
2. poczmistrzom nie zamieszczonym w Składzie osobowym poczmistrzów, jakoteż ekspedyentom pocztowym, którzy obecnie posiadają prawo noszenia munduru, pozwala się i nadal nosić ten mundur w służbie.

Postanowienia powyższe nie naruszają przepisów szczególnych, tyjących się osobnego munduru galowego dozwolonego poczmistrzom dziedzicznym i utrzymywaczom zaprzęgów pocztowych.

Artykuł XIV.

Postanowienia normalne mają wejść w wykonanie w ogólności w okręgu każdej dyrekcji po skutecznionem rzeczywiście wygotowaniu Składu osobowego poczmistrzów, jednakże

1. co do wymiaru pensyi i ryczałtów urzędowych od dnia 1. stycznia 1900 a
2. co do należytości za służbę nocną od dnia 1. lipca 1900.

Od tych samych terminów uchylają się postanowienia rozporządzenia normalnego z dnia 20. czerwca 1873, l. 19664 (Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 25), tudzież „Instrukcji o służbie przewozu poczty na gościńcach“ (rozporządzenie z dnia 30. czerwca 1884, l. 7061, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 42), zostające w sprzeczności z postanowieniami normalnemi, jakoteż wszelkie inne rozporządzenia, przepisy i zarządzenia, o ile dotyczą spraw postanowieniami normalnemi urządzonych.

Postanowienia normalne

tyczące się

stosunków służbowych i płac poczmistrzów.

§. 1.

Poczmistrze są samodzielnymi i odpowiedzialnymi przełożonymi urzędów pocztowych I. i II. klasy. Pod względem służby wykonawczej podlegają bezpośrednio odnośnym dyrekcjom pocztowym i telegraficznym i obowiązani są wykonywać służbę urzędową według przepisów powszechnie obowiązujących, jakoteż według szczególnych poleceń, wydanych przez dyrekcję poczt i telegrafów dla urzędu, przy którym są mianowani.

Poczmistrze mianowani są dekretemi nominacyjnymi. Przez mianowanie wchodzi mianowany w stały stosunek służbowy do zakładu poczt i telegrafów i stosunek ten może być rozwiązany tylko pod warunkami w rozporządzeniu niniejszem ustanowionymi (§§. 36 aż do 39). Poczmistrze są urzędnikami zakładu poczt i telegrafów, którym nadane są zaszczyty i uprawnienia w postanowieniach normalnych określone.

§. 2.

Płace poczmistrzów są po części zwyczajne, po części nadzwyczajne (poboczne).

Do płac zwyczajnych należą:

1. pensya;
2. ryczałtowe urzędowe;
3. zasiłki na czynności manipulacyjne, stosownie do osobnych przepisów;
4. ryczałtowe dla sług (stosownie do postanowień rozporządzenia z dnia 8. grudnia 1899, l. 58102, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 128);
5. dodatki z powodu dawności służby.

Do płac zaś nadzwyczajnych należą:

6. zapłaty posłańców (stosownie do postanowień §. 18 rozporządzenia z dnia 8. grudnia 1899, l. 58102, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 128);

7. należności za służbę nocną i

8. ryczałtowe na asystencję za konwojowanie poczty w pociągach kolei żelaznych lub za wykonywanie służby pocztowej kolejowej przez poczmistrza lub przez ekspedytora pocztowego ze względu na stosunki w tej mierze decydujące.

§. 3.

Pensya stanowi wynagrodzenie poczmistrzów za ich osobiste czynności służbowe przy wykonywaniu służby urzędowej i nią kierowaniu.

Wysokość pensyi zależy od stopnia, który poczmistrz zajmuje w Składzie osobowym i wynosi:

dla klasy II. Składu osobowego poczmistrzów	
w 2. stopniu	1400 K
„ 1. „	1600 „ a
dla klasy I. Składu osobowego poczmistrzów	
w 4. stopniu	1800 K
„ 3. „	2000 „
„ 2. „	2200 „
„ 1. „	2400 „

§. 4.

Ryczałtowe urzędowe służby:

1. Na opłaceniu czynszu najmu za lokale urzędowe;

2. na sprawienie i dokupowanie sprzętów, o ile nie są dostarczane z urzędu;

3. na pokrycie kosztów opalania i oświetlania lokali urzędowych, tudzież wszelkich innych wydatków łączących się ze sprawowaniem czynności urzędowych.

§. 5.

Ryczałtowe urzędowe wymierzone będzie w każdym przypadku stosownie do klasyfikacji urzędu pocztowego postanowionej na zasadzie przepisów §§. 16 aż do 20 rozporządzenia z dnia 30. listopada 1899, l. 62885, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 124 i ma wynosić:

Dla urzędów pocztowych	w okręgach dyrekcyi poczt i telegrafów w Bernie. Pradze i Wiedniu	w okręgach innych dyrekcyi
	k o r o n	
Klasa II, stopień 2 . . .	400	360
" " " 1 . . .	500	450
" I, " 4 . . .	600	540
" " " 3 . . .	720	660
" " " 2 . . .	840	780
" " " 1 . . .	960	900

Termin płatności ryczałtowego urzędowego, które ma być inaczej wymierzone z powodu zmiany klasyfikacji, przypada w tym czasokresie, od którego zmiana klasyfikacji wchodzi w wykonanie, przeto z reguły dnia 1. stycznia tego roku, który następuje po peryodzie regulacji; w razie ustanowienia nowego urzędu w ciągu peryodu regulacji (§. 19 a względnie 20 rozporządzenia z dnia 30. listopada 1899, l. 62885, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 124) w dniu otwarcia urzędu.

Po upływie każdego peryodu regulacji przelać należy Ministerstwu handlu wykaz zmian, które z powodu regulacji podziału na klasy zaszły w wymiarze ryczałtowego urzędowego urzędów pocztowych I. i II. klasy.

§. 6.

W tych urzędach pocztowych, w których ilość jednostek pracy, objętych ll. 13 aż do 18 §u 3go rozporządzenia z dnia 30. listopada 1899, l. 62885, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 124 wynosi najmniej 25 a

względnie 50 procentów wykazanej rocznej sumy jednostek pracy, ryczałtowe urzędowe wymierza się w każdym przypadku w kwocie o 25 a względnie 50 procentów większej.

Natomiast w tych urzędach pocztowych, którym lokal urzędowy dostarczony jest bezpłatnie z urzędu, przyznaje się tylko połowę normalnego ryczałtowego urzędowego. W tym względzie można dyrekcyje poczt i telegrafów upoważnić do najeęcia z urzędu lokali urzędowych dla tych urzędów pocztowych nieskarbowych, które znajdują się w siedzibie urzędów pocztowych i telegraficznych skarbowych. Postanowienie to może być stosowane także do innych urzędów pocztowych, w których koszta najmu lokali urzędowych są stosunkowo nazbyt wysokie.

§. 7.

Ekspedytorowi pocztowemu mianowanemu poczmistrzem wypłacać należy pensję od 1. tego miesiąca, który nastąpi po mianowaniu.

Co do asygnowania wyższych pensji poczmistrzom, znajdującym się już w Składzie osobowym, odsyła się do §. 11.

Pobór pensji (dodatku z powodu dawności służby) ustaje w przypadku wystąpienia ze służby od końca tego miesiąca, w którym dotyczący wystąpił ze służby w jakikolwiek sposób.

Ryczałtowe urzędowe asygnować należy *pro rata temporis*, licząc miesiąc średnio po 30 dni.

§. 8.

Poczmistrze, pobierający pensję pierwszego stopnia II. klasy, mają prawo dostawać po każdym pięciu latach w tym stopniu wysłużonych dodatki z powodu dawności służby, wynoszące po 100 K; podobnie poczmistrzom pobierającym pensję 1. stopnia I. klasy przyznaje się po każdym pięciu latach w tym stopniu wysłużonych dodatki z powodu dawności służby wynoszące po 200 K.

Dodatki z powodu dawności służby nie powinny przenosić ogółem w klasie II. 300 K, w klasie I. 400 K i w miarę uzyskiwania wyższej pensji mają być uchylane.

§. 9.

Czynność służbowa, którą wykonać należy w czasie pomiędzy godziną 10 wieczorem a godziną 5 zrana a którą wykonywa poczmistrz lub ekspedytor pocztowy, daje prawo do poboru osobnej należitości za służbę nocną.

Do wymierzenia należitości za służbę nocną stanowiącą jest ta okoliczność, czy służba nocna trwa: 1. aż do 30 minut, czy 2. aż do dwóch godzin, czy też 3. dłużej niż dwie godziny.

Należytość za każdą rzeczywiście spełnioną służbę nocną wynosi w przypadku 1: 25 h, w przypadku 2: 50 h, w przypadku 3: 1 K. Należytości te wymierzane będą osobno za każdy szczególny przypadek, jednak w ten sposób, żeby całkowita należytość jednego funkcyjariusza za jedną noc nie przenosiła 1 K.

Należytości za służbę nocną, które w poszczególnych urzędach pocztowych stosownie do zarządzenia, przez przełożoną dyrekcję poczt i telegrafów pod względem zaprowadzenia i trwania służby nocnej wydanego rzeczywiście zasłużono, wypłacać należy z końcem każdego tygodnia na zasadzie kwitowanej konsygnacji poszczególnych odbiorców i brać odpowiednio w rachunek.

§. 10.

Poczmistrze instalowani przy urzędach pocztowych I. i II. klasy stanowią w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów osobny Skład osobowy a mianowicie zawsze tyle posad poczmistrzowskich uważać należy za systemizowane zgodnie ze Składem osobowym, ile ich odpowiada całkowitej ilości urzędów pocztowych nieskarbowych I. i II. klasy, znajdujących się w okręgu. Ten Skład osobowy poczmistrzów dzieli się na dwie klasy, w taki sposób, że ilość posad systemizowanych dla II. a względnie I. klasy Składu osobowego odpowiada istniejącej w odnośnym czasie rzeczywistej ilości urzędów pocztowych II. a względnie I. klasy.

Klasa II. Składu osobowego obejmuje dwa stopnie, na które rozdzielić należy jednostajnie ogólną ilość posad systemizowanych (z zaliczeniem nadwyżki, gdyby była, do niższego stopnia).

Klasa I. dzieli się na cztery stopnie. Ilość posad przypadających na poszczególne stopnie tej klasy ustanawia szczególnie co pewien czas Ministerstwo handlu.

§. 11.

Celem zapełniania ubytków, jakie w ciągu roku zajdą w poszczególnych stopniach I. klasy, jakoteż w 1. stopniu II. klasy Składu osobowego poczmistrzów przez wystąpienie niektórych poczmistrzów (§. 36), tudzież celem wyrównania wyboczeń we właściwych składach poszczególnych stopni, o ile wyboczenia takie zdarzyły się albo w ciągu roku w skutek stanowczego wcielenia urzędu pocztowego nowo ustanowionego albo po upływie trzechletniego peryodu regulacji w skutek zmiany podziału na klasy, Skład osobowy poczmistrzów regulowany być ma w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów co pół roku a to dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku w taki sposób, że poczmistrzom, których w skutek nominacji lub stopniowego posunięcia zalicza się do wyższej klasy (§. 13) lub do wyższego stopnia, wypłacać należy wyższą pensję

od 1. stycznia a względnie od 1. lipca z uchyleniem dotychczasowej pensji od końca grudnia a względnie od końca czerwca.

Za podstawę do uregulowania Składu osobowego brać należy systemizowane i rzeczywiste Składy osobowe w poszczególnych klasach i stopniach według ich stanu w dniu 15. grudnia a względnie 15. czerwca przed regulacją.

Ubytki, które w skutek regulacji Składu osobowego nastąpią w 2. stopniu II. klasy Składu osobowego poczmistrzów pokrywać należy przez mianowanie odpowiedniej ilości ekspedytorów pocztowych do ubiegania się uprawnionych (§. 12) a to w każdym z osobna przypadku, stosownie do potrzeby i ogólnego ubytku w Składzie osobowym poczmistrzów.

§. 12.

Uprawnionymi do ubiegania się o posady poczmistrzów są:

Do ubiegania się o posady I. klasy Składu osobowego: poczmistrze płci męskiej II. klasy Składu osobowego, którzy złożyli pomyślnie egzamin na poczmistrzów; do ubiegania się o posady II. klasy Składu osobowego: ekspedytorowie pocztowi.

Ekspedytorowie pocztowi mianowani ekspertami przy urzędach pocztowych III. klasy nie tracą uprawnienia do ubiegania się o posady poczmistrzów.

§. 13.

Opróżnione posady poczmistrzów w 2. stopniu II. klasy Składu osobowego obsadzają się przez mianowanie; podobnie przez mianowanie posuwa się poczmistrzów z II. do I. klasy Składu osobowego; przenosi się poczmistrzów do wyższego stopnia tej samej klasy przez stopniowe posuwanie.

I. Mianuje się na podstawie poprzedniego ubiegania się kandydatów. Pod tym względem stosują się następujące postanowienia:

1. Gdy chodzi o mianowania w 4. stopniu I. klasy, dyrekcje pocztowe i telegraficzne wiuny najpóźniej aż do 1. grudnia a względnie 1. czerwca każdego roku uwiadomić uprawnionych do ubiegania się kandydatów swego okręgu przez ogłoszenie w dzienniku rozporządzeń okólnikowych lub w inny stosowny sposób, ile posad ma być obsadzonych, a to z oznajmieniem, o ile to jest możebne, w których siedzibach służbowych posady będą najpierwej obsadzone i z wyznaczeniem ostatecznego terminu do podawania prośb na dzień 15. grudnia a względnie 15. czerwca.

2. Konkurs na posady opróżnione w 2. stopniu II. klasy ogłaszać należy, gdy tego zajdzie potrzeba, w dzienniku rozporządzeń pocztowych i telegraficznych (a według okoliczności w dzienniku rozporządzeń okólnikowych) z wyznaczeniem odpo-

wiedniego terminu do ubiegania się (od trzech do sześciu tygodni) i zarazem, o ile to jest możebne, wymienić szczegółowo miejsca służby, które jak to jest do przewidzenia, będą uwzględnione.

3. Przy wyborze pomiędzy kilku kandydatami do ubiegania się uprawnionymi, dyrekcje poczt i telegrafów winny wprawdzie trzymać się w ogóle kolei następstwa, zarazem jednak mają głównie uwzględniać także następujące okoliczności:

- a) pełnienie służby odznaczające się znakomicie;
- b) lepszą cenzurę z egzaminów zawodowych;
- c) wyższe wykształcenie szkolne.

Kara dyscyplinarna jeszcze trwająca niedopuszcza mianowania.

II. Posuwanie stopniowe następuje bez poprzedniego ubiegania się według kolei następstwa w Składzie osobowym. Jednakże tych, którzy prawomocnym orzeczeniem komisji dyscyplinarnej ukarani zostali pozbawieniem stopniowego posuwania się, pomija się stosownie do postanowień tego orzeczenia.

§. 14.

Przyjmuje się wprawdzie za zasadę, że poczmistrze I. klasy pełnić mają obowiązki z reguły przy urzędach pocztowych I. klasy a poczmistrze II. klasy z reguły przy urzędach pocztowych II. klasy. Dyrekcjom poczt i telegrafów zastrzega się jednak pozostawienie wyjątkowo poczmistrzów także w razie posunięcia ich do I. klasy przy urzędzie pocztowym II. klasy, który dotychczas prowadzili lub zatrudnianie przy urzędach pocztowych I. klasy poczmistrzów II. klasy do ubiegania się uprawnionych.

Jeżeli w skutek regulacji klasyfikacji urzęd pocztowy I. lub II. klasy cofnięty zostanie do III. klasy a jak to jest do przewidzenia, wypadek ten jest tylko przemijający, dyrekcje poczt i telegrafów upoważnione są zostawić dotyczącego poczmistrza przy tym urzędzie i zostawić mu jego tytuł, pensję i miejsce w Składzie osobowym a dopóki trwa ten stosunek, prowadzić go należy *extra statum*, co się zaś tyczy ryczałtowego urzędowego, asygnować je należy podług wymiaru ustanowionego dla drugiego stopnia II. klasy.

Lecz jeżeli okoliczności pozwalają przewidywać, że dotyczący urząd pocztowy pozostanie trwale w III. klasie, poczmistrza przenieść należy z urzędu do urzędu pocztowego I. lub II. klasy, mianowicie zaś, o ile to jest możebne, do urzędu pocztowego tej klasy, do której należał urząd pocztowy do III. klasy cofnięty.

§. 15.

Postanowienia dotyczące się egzaminu na poczmistrzów, przepisane do uzyskania posady w I. klasie Składu osobowego poczmistrzów wydane będą osobnym rozporządzeniem.

§. 16.

Poczmistrze mają po mianowaniu złożyć przysięgę służbową w ręce urzędnika, którego dyrekcja poczt i telegrafów do tego wyznaczy; gdy zostają posunięci do I. klasy Składu osobowego, należy im jedynie przypomnieć złożenie tej przysięgi.

§. 17.

Poczmistrze obowiązani są złożyć kaucję służbową, która służy za rękojmię ich zobowiązań w obec zakładu poczt i telegrafów, wynikających z ich stosunku służbowego.

Składający kaucję nadaje dyrekcji poczt i telegrafów prawo pokrywania z niej (§. 46) bez dalszego postępowania lub wyroku sądowego wszelkich pretensji ze stosunku służbowego wynikających (licząc tu także pretensje z tytułu zaliczek na pensję).

Kaucję służbową złożyć należy jako kaucję „do teraźniejszej posady i do każdej następnej, do której przywiązane jest złożenie kaucyi“.

Kaucya poczmistrzów II. klasy wynosi 800 K, kaucya poczmistrzów I. klasy 1200 K.

§. 18.

Poczmistrze są odpowiedzialni za ściśle wypełnianie przepisów służbowych i instrukcyi. Są obowiązani wykonywać służbę urzędową osobiście, jakoteż, o ile tę służbę wykonywają pomocnicy, kierować nią i nadzorować ją stosownie do istniejących przepisów służbowych.

Przedewszystkiem obowiązani są załatwiać osobiście czynności kasowe.

Jeżeli dalsze bezzarzutne sprawowanie służby jest urządzone, poczmistrze mają prawo oddalenia się od urzędu na czas aż do trzech dni bez pozwolenia przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów.

Zresztą, aż do wydania osobnej instrukcyi służbowej, postanowienia §§. 3, 4, 6, 11, 12, 13, 16 i 21 instrukcyi urzędowej dla c. k. zawiadowców urzędów pocztowych, wydanej rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 14. lutego 1851, l. 657, Dz. roz. Nr. 24, mają być odpowiednio stosowane do poczmistrzów (jakoteż do ekspedytorów pocztowych, którym administracja urzędów pocztowych jest poruczona).

§. 19.

Poczmistrze przy urzędach pocztowych II. klasy, o ile nie są obowiązani trzymać stałego egzaminowanego pomocnika, mogą pod swojego kierownictwem i swoją odpowiedzialnością zatrudniać osoby płci męskiej lub żeńskiej, do grona ich domowni-

ków należące, zaufania godne, które przynajmniej szkołę ludową całkiem skończyły, jako pomocników (pomocników pocztowych).

O pomocniku pocztowym, którego zamierzono zatrudniać, należy uwiadomić przełożoną dyrekcję poczt i telegrafów, jej zaś służy prawo wzbronienia z ważnych powodów zatrudniania tej osoby.

Pomocnicy pocztowi zatrudniani być mają z reguły na rachunek poczmistrza. Gdy jednak zachodzi potrzeba przyjęcia pomocnika w urządzie pocztowym II. klasy a niema potrzeby utrzymywania stalego egzaminowanego pomocnika (ekspedytora pocztowego), można dotyczącym poczmistrzom wyznaczyć zasiłki na manipulację w kwocie aż do 500 K.

§. 20.

Poczmistrzom nie wolno zajmować się żadnem zatrudnieniem pobocznem albo też oddawać się takiemu przedsiębiorstwu lub mieć udział w takim, które

1. stosownie do swego rodzaju lub odnośnie do stanowiska może uzasadniać domniemanie stronności w wykonywaniu służby, albo

2. sprzeciwia się przyzwoitości lub zewnętrznej godności poczmistrza, albo

3. zabiera poczmistrzowi czas potrzebny do ścisłego dopełniania obowiązków zawodu.

O dopuszczalności zatrudnienia pobocznego decyduje dyrekcja poczt i telegrafów z dozwoleń odwołania się do Ministerstwa handlu.

O przyjęciu mandatów do ciał reprezentacyjnych publicznych uwiadomić należy wcześniej dyrekcję poczt i telegrafów.

§. 21.

Postanowienia §§. 14, 15, 16, 17 i 18 Porządku służbowego dla urzędników i sług III. sekcji Ministerstwa handlu podlegających, wydanego rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 100 stosują się także do poczmistrzów.

§. 22.

Poczmistrzynie, którym wolno także po wyjściu za mąż pozostać w służbie (§. 36, l. 2), obowiązane są złożyć przed wyjściem za mąż deklarację swego narzeczonego, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnioną, w której tenże ma oświadczyć, że osnowa postanowień normalnych jest mu znana i że przystaje na to, żeby jego przyszła małżonka pozostała nadal w swoim stosunku służbowym i podlegała prawdom postanowień normalnych lub przepisom, któreby na ich miejsce zostały wydane.

Ekspedytorki pocztowe zamężne, ubiegające się w myśl §. 12 o posadę poczmistrza, winny do swego podania kandydackiego dołączyć deklarację swego małżonka odpowiednią postanowieniom powyższym.

§. 23.

Wyjawszy przypadki w §. 18, ustęp trzeci i §. 20, ustęp ostatni oznaczonych, tudzież przypadki nieobecności w służbie z powodu powołania na ćwiczenia wojskowe lub choroby należyce udowodnionej, żadnemu poczmistrzowi nie wolno uchylać się bez uzyskania szczególnego urlopu od wykonywania obowiązków służbowych.

Koszta zastępstwa, gdyby było potrzebne z powodu uzyskania urlopu, ponosić ma poczmistrz. Nie jest jednak do tego obowiązany, jeżeli prosi o urlop dla poratowania nadwątlonego zdrowia lub dla załatwienia pilnych spraw familijnych a urlop ma trwać nie dłużej jak cztery tygodnie.

§. 24.

O każdej nieobecności w służbie donieść należy dyrekcji poczt i telegrafów raportem służbowym. Można tego zaniechać, jeżeli przyczyną nieobecności w służbie jest choroba a postarano się, żeby służba odbywała się ciągle bezzarzutnie i nieobecność nie trwa dłużej jak ośm dni.

Jeżeli nieobecność w służbie z powodu choroby trwa dłużej niż ośm dni, poczmistrz złożyć winien świadectwo lekarskie; jednakże można zażądać świadectwa lekarskiego także w przypadkach krótszej nieobecności w służbie.

§. 25.

Wszelka nieobecność w służbie, nieusprawiedliwiona stosownie do postanowień powyższych, będzie karana jako wykroczenie służbowe.

§. 26.

W przypadkach nieobecności w służbie usprawiedliwionej stosownie do postanowień powyższych (§§. 18, 20, 23 aż do 25), poczmistrze pobierają ciągle swoje dochody służbowe.

§. 27.

Poczmistrze obowiązani są należeć do stowarzyszenia emerytalnego funkcyjaryuszów pocztowych na prowincyi i o swojej każdorocznej pensyi rocznej uwiadamiać to stowarzyszenie, którego statut stanowi podstawę do oceniania ich roszczeń do emerytury.

§. 28.

Minister handlu może poczmistrzów I. klasy Składu osobowego, którzy położyli szczególne zasługi, mianować *ad personam* poczmistrzami starszymi. Mianowanie to nie ma jednak żadnego wpływu na kolej służbową i na wymiar płac.

§. 29.

Poczmistrze płci męskiej mają prawo nosić odzież służbową przepisaną rozporządzeniem całego Ministerstwa z dnia 20. października 1889, Dz. u. p. Nr. 176 (Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 93) dla rzeczywistych urzędników rządowych IV. kategorii, z tą różnicą, że na mundurze zamiast złotych sznurów naramiennych, znajdować się mają klapy naramienne na wzór tych, które rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 30. września 1891, Dz. u. p. Nr. 149 zaprowadzone zostały dla urzędników szóstej aż do ósmej klasy mundurowej w służbie kolei żelaznych. Odznaki dystynkcyi stanowią rozety złote na klapach naramiennych a mianowicie poczmistrze starsi mają ich po trzy, poczmistrze I. klasy Składu osobowego po dwie a poczmistrze II. klasy Składu osobowego po jednej. Klapy naramienne znajdować się mają także na płaszczu mundurowym.

Poczmistrze są nadto uprawnieni nosić w służbie urzędowej wewnętrznej stosownie do postanowień punktu III. rozporządzenia z dnia 3. września 1890, l. 1778/M. H. (Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 93) bluzę mundurową zaprowadzoną rozporządzeniem z dnia 1. września 1890, l. 1778/M. H. (Dz. roz. pocz. i tel. Nr. 85) z tą różnicą, że odznaki dystynkcyi w ilości wyżej podanej, zrobione być mają ze srebra zamiast ze złota.

Poczmistrzynie mają prawo nosić w służbie urzędowej wewnętrznej powyższą bluzę mundurową a to z odznakami dystynkcyi ich stanowisku odpowiedniami. Bluza powinna być w stanie opięta paskiem skórzanym czarnym z klamrą przedstawiającą orła cesarskiego z białego metalu. Poczmistrzynom nie służy prawo noszenia innych części umundurowania.

§. 30.

Dyrekcye poczt i telegrafów są upoważnione do udzielania poczmistrzom zaliczek bezprocentowych pod warunkami przepisanyymi do udzielania zaliczek rzeczywistym urzędnikom rządowym a to aż do wysokości pensyi trzymiesięcznej pod warunkiem zwrotu w najwięcej 20 ratach miesięcznych.

§. 31.

Poczmistrze płci męskiej mogą w razie objęcia na skarb urzędu pocztowego, którego są przełożo-

nymi, być mianowani oficyantami pocztowymi z uwolnieniem od egzaminu do ruchu.

Pominąwszy ten przypadek, poczmistrze mogą być przyjęci na etat asystentów pocztowych, o ile czynią zadość warunkom powszechnym.

§. 32.

Poczmistrze mogą być przeniesieni do innego urzędu pocztowego I. lub II. klasy w okręgu ich dotychczasowej lub innej dyrekcji. Przeniesienie to może nastąpić na prośbę, z urzędu lub za karę.

Przeciw przeniesieniu z urzędu służy poczmistrzom rekurs do Ministerstwa handlu, który wnieść należy drogą służbową w przeciągu dni ośmiu a który ma skutek odwołujący.

Przeniesienie poczmistrza do urzędu pocztowego III. klasy może być zarządzane tylko drogą dyscyplinarną za karę.

Zamierzona za wspólną zgodą wzajemną zamiana służby może być poczmistrzom dozwolona.

W razie przeniesienia na prośbę (z powodu zamiany służby), jakoteż w razie przeniesienia za karę, kosztu przesiedlenia ponosi poczmistrz z własnych funduszów.

Toż samo ma miejsce wtedy, gdy poczmistrz z powodu swego posunięcia do I. klasy Składu osobowego zostanie przeniesiony do urzędu pocztowego I. klasy.

Poczmistrze przeniesieni z urzędu mają prawo:

- a) do zwrotu kosztów podróży koleją żelazną lub statkiem parowym na miejscach II. klasy, tudzież kosztów dojazdu i odjazdu do stacyi i od stacyi w kwocie ryczałtowej po 1 koronie za każdy dojazd i odjazd;
- b) do zwrotu kosztów podróży, której nie można odbyć ani koleją ani statkiem parowym w stałej kwocie po 36 h za kilometr drogi;
- c) do dyet za każdy dzień do odbycia podróży bezwarunkowo potrzebny a mianowicie poczmistrze I. klasy Składu osobowego po 7 K, poczmistrze II. klasy Składu osobowego po 6 K dziennie;
- d) do przesiedlnego, które poczmistrzom żonatym lub wdowcom, mającym do wyżywienia więcej niż dwoje dzieci, wymierzyć należy w kwocie pensyi trzymiesięcznej; żonatym tudzież wdowcom mającym do wyżywienia najmniej jedno dziecko, w kwocie pensyi dwumiesięcznej; nakoniec poczmistrzom stanu wolnego lub wdowcom bezdzietnym w kwocie równej pensyi jednomiesięcznej.

§. 33.

Urząd pocztowy I. lub II. klasy bierze się w administrację:

1. Gdy poczmistrz

- a) ma oddalić się dla odbycia służby wojskowej pod chorągwią lub
- b) ma udać się na ćwiczenia wojskowe;

2. gdy poczmistrz zostanie wybrany do publicznego ciała reprezentacyjnego, na czas nieobecności poczmistrza w skutek tego w miejscu służby;

3. gdy poczmistrz

- a) z powodu choroby dłużej niż ośm dni trwającej, lub
- b) z powodu uzyskanego urlopu, nie może wcale pełnić swych powinności służbowych;

4. w razie zawieszenia poczmistrza w urzędowaniu;

5. gdy urząd pocztowy zostanie opróżniony, aż do obsadzenia napowrót.

Nadto w takich przypadkach, gdy w urzędzie pocztowym nieskarbowym zajdą pod względem ruchu stosunki nienormalne, dyrekcjom poczt i telegrafów zastrzeżone jest poruczenie kierownictwa urzędu urzędnikowi ruchu mającemu stopień najmniej X. klasy. W ciągu trwania tego zarządzenia dotyczący poczmistrz podlega ustanowionemu kierownikowi urzędu. Dyrekcye poczt i telegrafów mogą w przypadkach takich przydać dotyczącemu urzędowi pocztowemu także jeszcze innych pomocników. Wymiar i pobór płac poczmistrza nie podlega w przypadkach takich żadnej zmianie a koszty, jakich wymaga skarbowe kierownictwo urzędu, idą na rachunek zakładu poczt i telegrafów.

§. 34.

W razie zaprowadzenia administracji upoważnienia służące poczmistrzowi na zasadzie jego stosunku służbowego, przechodzą w ogólności na administratora przez dyrekcję poczt i telegrafów ustanowionego, o ile wymagają tego okoliczności poszczególnego przypadku.

W szczególności w przypadku wzmiankowanym w §. 33, punkt 4 odejmuje się poczmistrzowi na czas trwania administracji wydawanie jakichkolwiek zarządzeń służbowych lub wykonywanie czynności odnoszących się do sprawowania służby w urzędzie pocztowym wziętym w administrację. Administrator winien jednak działać w porozumieniu z poczmistrzem pod względem rozporządzania

pomocnikami, rozwiązania stosunku służbowego z nimi, przyjęcia nowych pomocników, tudzież pod względem rozporządzania sprzętami biurowymi i rekwizytami, jakoteż lokalami urzędowymi; w razie sprzeciwiania się poczmistrza, administrator postarać się ma o decyzję dyrekcji poczt i telegrafów, jeżeli zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem.

W przypadkach §. 33, l. 1 aż do 3, poczmistrzowi służy prawo podania wniosku co do osoby administratora, dyrekcye poczt i telegrafów nie są jednak obowiązane trzymać się tego wniosku.

§. 35.

Pod względem płac i należitości w przypadkach administracji w §. 33 pod l. 1 aż do 5 wzmiankowanych, stosują się następujące pravidła:

1. Płace przywiązane nieodzownie do warunku załatwiania służby osobiście (§. 2, l. 7) odejmują się poczmistrzowi i przechodzą na te osoby, które wykonywają dotyczącą służbę;

2. pensję (dodatek z powodu dawności służby), pominąwszy przypadek opróżnienia posady poczmistrza (§. 33, l. 5), wstrzymuje się tylko w razie wstąpienia poczmistrza do służby wojskowej, tudzież w przypadku zawieszenia w urzędowaniu;

3. z innych płac pokrywać należy przede wszystkim każdorazowe wydatki bieżące stosownie do przeznaczenia poszczególnych płac; resztę zaś, gdyby pozostała, zachować należy w przypadkach 1, 2 i 3 do rozporządzenia poczmistrza, w przypadku 5 odebrać na rzecz skarbu;

4. w przypadkach oznaczonych w §. 33 pod l. 1, 2, 3 i 5, koszty administracji ponosić ma zakład poczt i telegrafów; do kosztów tych należą w szczególności, jeżeli w skutek administracji zachodzi potrzeba wysłania na zastępcę pomocnika (ekspedytora pocztowego) do dotyczącego urzędu, płace osobiste, koszty podróży i według okoliczności ryczałtowe dzienne wysłanego pomocnika;

5. dalsze postępowanie z płacami w przypadkach administracji spowodowanych zawieszeniem poczmistrza w urzędowaniu, urządzają postanowienia §. 39, III;

6. co do należitości poczmistrzów, którzy wstępują do czynnej służby wojskowej w razie uruchomienia i tych, którzy są użyci do służby telegraficznej polowej lub do służby pocztowej polowej wydane będą osobne postanowienia.

§. 36.

Stosunek służbowy poczmistrzów rozwiązuje się całkiem:

1. W skutek zrzeczenia się służby (§. 37);
2. co do poczmistrzyń, w razie wyjścia za mąż, jeżeli dyrekcyja poczt i telegrafów nie pozwoliła im pozostać nadal w urzędzie;
3. w skutek przeniesienia w stały stan spoczynku (§. 38);
4. w skutek oddalenia ze służby (§. 39);
5. przez śmierć.

§. 37.

Poczmistrzom nie można z reguły wzbraniać dobrowolnego wystąpienia ze służby (rezygnacyi) z jednoczesnym zrzeczeniem się tytułu, kolei służbowej, płac i wszelkich innych praw ze stosunku służbowego wynikających.

Właściwą do przyjęcia rezygnacyi jest przelozona dyrekcyja poczt i telegrafów.

Rezygnacya jednak ma być przyjęta dopiero wtedy, gdy dalsze odbywanie się służby zostanie urzędzone i kasa będzie według przepisów oddana.

Przyjęcie rezygnacyi poczmistrza pozostającego w śledztwie sądowo-karnem lub dyscyplinarnem zastrzeżone jest Ministerstwu handlu.

§. 38.

Poczmistrzów czasowo niezdolnych do służby z powodu choroby dłużej niż rok trwającej, która jednak nie jest nieuleczalna, przenieść należy w czasowy stan spoczynku.

Poczmistrzom przeniesionym w czasowy stan spoczynku służy przez pięć lat najbliższych prawo otrzymania napowrót posady za udowodnieniem wyzdrowienia, w przypadku zaś tym umieszczeni być mają bez względu na trwanie czasowego uwolnienia, o ile są wolne miejsca w Składzie osobowym, ile możliwości w tej klasie i w tym stopniu, w którym znajdowali się w czasie przeniesienia w stan spoczynku.

Lecz aż do upływu tego przeciągu czasu poczmistrz kwieskowany jest także obowiązany, jak tylko ustanie przyczyna przeniesienia w stan spoczynku, wstąpić napowrót do służby z umieszczeniem w Składzie osobowym stosownie do czasu wysłużonego w dotyczącej klasie. Wzbranianie się ma skutek zrzeczenia się urzędu.

Po upływie rzeczonoego okresu ma nastąpić przeniesienie w trwały stan spoczynku.

Pominąwszy postanowienie powyższe, przenosić należy poczmistrzów w stały stan spoczynku,

gdy z powodu choroby cielesnej lub umysłowej staną się całkiem niezdolnymi do służby.

§. 39.

I. Przepisy dotyczące się postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami rządowymi a w szczególności postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. marca 1860 (Dz. u. p. Nr. 64), mają być odpowiednio do poczmistrzów stosowane. Jednakże, jeżeli ma nastąpić przeniesienie za karę w sposób przepisany w §. 6 rzeczonoego rozporządzenia pod l. 1 lub 2, a w tym ostatnim przypadku z jednoczesną zmianą miejsca służby, orzeczenie opiewać może w ten sposób, że poczmistrza przenosi do urzędu pocztowego III. klasy, w którym to razie tenże ma być prowadzony *extra statum* i pod względem pensyi postąpić z nim należy według postanowienia wydanego w wyroku dyscyplinarnym a pod względem innych płac według przepisów, dotyczących się odnośnego urzędu pocztowego III. klasy.

II. Jeżeli poczmistrz zawieszony w urzędowaniu nie może ponosić kosztów swojego utrzymania i swojej rodziny, wyznaczyć mu należy alimenty a to z reguły dopiero na jego formalną prośbę i tylko w tym razie z urzędu, gdyby powszechnie było wiadomo, że to jest potrzebne.

Alimenta wymierzyć należy odpowiednio potrzebie w wysokości jednej trzeciej aż do dwóch trzecich części rocznej pensyi dotyczącego poczmistrza.

III. Jeżeli zawieszenie w urzędowaniu zostanie drogą rekursu uchylone lub, jeżeli poczmistrz zawieszony w urzędowaniu zostanie w śledztwie dyscyplinarnem uznany w końcu za całkiem wolnego od winy, w takim razie należy mu się wypłata całej zawieszonoj pensyi i reszty innych płac, jakaby pozostawała po pokryciu wydatków z potrąceniem alimentów jakie otrzymał, natomiast koszta administracyi wziąć ma na siebie rząd.

Lecz jeżeli poczmistrz zawieszony w urzędowaniu nie został uznany za całkiem wolnego od winy, nie ma prawa do późniejszej wypłaty pensyi, gdy jednak wstrzymane kwoty częściowe pensyi razem z resztą wszelkich innych płac pozostającą po pokryciu wydatków bieżących nie wystarczają na pokrycie kosztów administracyi, nie jest obowiązany zaspokoić niepokrytej reszty tych kosztów. Nadwyżki obciążonych płac, jeżeliby pozostały po pokryciu wydatków bieżących i kosztów administracyi, mogą być zwrócone poczmistrzowi, który był zawieszony w urzędowaniu, w tym względzie zaś postanawia dotycząca dyrekcyja poczt i telegrafów przy sposobności wykonania prawomocnego wyroku dyscyplinarnego a względnie przy uwiadomianiu o ostatecznej decyzji drugiej instancyi.

§. 40.

Poczmistrze są odpowiedzialni za wszelką szkodę, którą skarb poniesie w ich urzędzie z ich winy lub winy ich pomocników, mianowicie przez przekroczenie lub zaniedbanie przepisów służbowych i instrukcyi.

W szczególności poczmistrz jest odpowiedzialny za należyty pobór pieniędzy skarbowych, za utrzymywanie rachunku tych pieniędzy, za ich zachowywanie i odsyłanie, za bezpieczne zachowywanie posyłek, za punktualne ekspedycyowanie i właściwe doręczenie takowych, wreszcie za wszelkie zginienie i uszkodzenie posyłek w skutek nieuczciwego lub niezgodnego z przepisami postępowania.

§. 41.

Odpowiedzialność poczmistrzów za pomocników nie podlega ograniczeniu także w przypadku administracyi zaprowadzonej stosownie do §. 33, l. 1—4.

Poczmistrz jest odpowiedzialny także za szkodę, która powstała z winy administratora i pomocników przez administratora przyjętych. Jednakże jest wolny od tej odpowiedzialności w przypadkach §. 33, l. 1—3, jeżeli administrator ustanowiony został przeciw jego wnioskowi, tudzież w przypadku §. 33, l. 4, jeżeli zawieszenie w urzędzie zostało drogą rekursu uchylone, lub jeżeli został uznany za wolnego od winy (§. 39, III, ustęp 1).

§. 42.

Wszelkie pretensye zakładu poczt i telegrafów (skarbu) do poczmistrzów, jeżeli pretensye te wywodzone są jedynie ze stosunku służbowego, wyrównane być mają drogą administracyjną.

Przeto pod tym względem nie służy poczmistrzom żaden środek prawny, którego moznaby użyć na drodze sądowej, lecz podlegają oni wyłącznie orzeczeniu właściwych Władz administracyjnych; we wszystkich takich przypadkach obliczenia, tyjące się wynagrodzenia szkody i wszelkich innych wydatków, które mają być zaspokojone, wygotowane przez dyrekcję poczt i telegrafów, o ile to jest potrzebne, w porozumieniu z departamentami rachunkowymi, jak niemniej wszelkie urzędowe karty, środki pomocnicze i wykazy uważane są za dokumenty dostarczające dowodu przeciw poczmistrzom.

§. 43.

Wszelkie orzeczenia, mające na celu ściągnięcie drogą administracyjną w myśl §. 42 pretensyi rządu do poczmistrza, powinny być wystosowane do osoby tego poczmistrza, który jest obowiązany wynagrodzić szkodę i mają zawierać dokładną kwotę pretensyi, która ma być nagrodzona, przytoczenie

przepisów zastosowanych do przypadku i odpowiednio uzasadnienie zastosowania tych przepisów do szczególnego przypadku, nakoniec oznajmienie, że rekurs jest dozwolony (§. 44).

Doręczenia takich orzeczeń są ważne i poczynają biedz od ich skutecznienia, jeżeli orzeczenie doręczono dotyczącemu poczmistrzowi osobiście.

§. 44.

Poczmistrzowi, do którego wystosowane jest orzeczenie nakazujące wynagrodzenie szkody a wydane w myśl §§. 42 i 43, służy prawo odwołania się do Ministerstwa handlu w przeciągu 6 tygodni od dnia doręczenia. W termin rekursowy nie wlicza się dnia doręczenia.

Rekursy takie mają skutek odwłoczny, zakładowi poczt i telegrafów służy jednak prawo poczynienia kroków do tymczasowego zabezpieczenia.

Rekursy wnosić należy najpóźniej w ostatnim dniu terminu rekursowego do przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów, w przeciwnym razie mają być bezzwłocznie odrzucone z powodu uchybienia terminu.

§. 45.

Dyrekcye poczt i telegrafów mogą bez wdania się sądów zarządzić drogą kompensaty potrącenia z pensyi celem ściągnięcia lub zabezpieczenia pretensyi skarbowych ze stosunku służbowego wynikających i potrącenia te mogą kasy skutecznie bezpośrednio lub przez Władze nad nimi przełożone.

Potrącenia te, które zarządzać należy ze względem na wysokość pretensyi skarbowej i na możność utrzymania się osoby, do wynagrodzenia szkody obowiązanej, nie powinny przenosić trzeciej części pensyi dotyczącego poczmistrza.

Prawa trzecich osób już dawniej nabyte nie mogą w żadnym względzie tamować takich potrąceń.

Celem ściągnięcia pretensyi, które zakład poczt i telegrafów (skarbu) stosownie do §. 42 ma do poczmistrza, jeżeli obowiązany do wynagrodzenia szkody, nie chce zaspokoić ich dobrowolnie, można na zasadzie orzeczenia administracyjnego, wynagrodzenie szkody nakazującego, wyjednać drogą sądową zabezpieczenie a względnie egzekucję.

Z alimentów (§. 39) nie można nic potrącać nawet na rzecz skarbu.

§. 46.

Jeżeli pretensya zakładu poczt i telegrafów (skarbu) do poczmistrza ma być ściągnięta przez zrealizowanie kaucyi służbowej, którą tenże złoży,

w takim razie, jak tylko prawomocnem orzeczeniem administracyjnem będzie zawyrokowane, że dotyczący poczmistrz jest obowiązany wynagrodzenie szkody uiszczyć, przystąpić należy bez dalszego orzeczenia sądowego do sprzedania na giełdzie papierów wartościowych na kaucyę złożonych lub do zabrania kaucyi złożonej w gotówce a w tym względzie nie mają być skarbowi przeszkodą ani inne roszczenia, jakieby osoby prywatne czyniły do tych papierów kaucyjnych, ani konkurs do majątku poczmistrza, gdyby został otwarty.

§. 47.

Gdy pomiędzy zakładem poczt i telegrafów (skarbem) a poczmistrzami powstanie spór o roszczenia, którego nie możnaby załatwić w postępowaniu administracyjnem, ponieważ należy do sądów zwyczajnych, jakoteż w ogóle we wszystkich tych przypadkach, w których zakład poczt i

telegrafów (skarb) ma wystąpić przed sądami przeciw poczmistrzom jako powód lub udawać się do sądów celem wyjednania środków zabezpieczających lub egzekucyjnych zakład poczt i telegrafów (skarb) — o ile nie chodzi o sprawę sporną, która mocą ustawy zastrzeżona jest szczególnemu sądowi, ma prawo działać także w sądach rzeczowo właściwych w siedzibie prokuratury skarbowej do zastępowania go w dotyczącym przypadku powołanej.

§. 48.

Postanowienia normalne mogą być każdego czasu zmienione, jednakże tylko bez uszczerbku dla rzeczywistego poboru pensyi służącego poczmistrzom w chwili zmiany i bez naruszenia stałego charakteru i ich stosunku służbowego.

Call r. w.

W y c i ą g

z „Porządku służbowego dla urzędników i sług podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu“.

(Ogłoszonego na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 28. listopada 1852 rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. Nr. 100 z r. 1852.)

§. 14.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni za ściśle wypełnianie przepisów służbowych i instrukcyi, które są dla nich wydane.

Są oni obowiązani wykonywać poruczone im czynności sumiennie, zgodnie z ustawami i spełniać wszelkie zarządzenia swoich przełożonych dotyczące się spraw urzędowych.

Zarządzenia, które podwładnych urzędników mogą narażać na odpowiedzialność, wydawać należy ile możności piśmiennie.

§. 15.

Urzędnicy i słudzy mają zachowywać ściśle tajemnice urzędowe, chociażby tylko z rozmowy o nich się dowiedzieli i są do tego obowiązani nawet po wystąpieniu ze służby rządowej.

§. 16.

Urzędnikom i sługom, dopóki rzeczywiście służą lub jakiegokolwiek emolumenta z kasy państwa pobierają, zakazane jest ogłaszanie drukiem zażeń swoich przeciw zarządzeniom przełożonych lub jakichkolwiek innych stosunków swoich ze związku służbowego wynikających.

§. 17.

Wymaga się od każdego urzędnika rządowego i sługi, żeby także w życiu prywatnem postępował odpowiednio swojemu stanowisku i honorowo.

§. 18.

Urzędnicy i słudzy wystrzegać się mają jak najściślej przyjmowania jakichkolwiek podarunków w sprawach urzędowych.

W y c i ą g

z instrukcyi dla c. k. zawiadowców urzędów pocztowych.

(Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 14. lutego 1851, l. 657, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1851.)

§. 3.

Zawiadowca urzędu pocztowego obowiązany jest, o ile służba tego wymaga, współdziałać w manipulacji ile możności osobiście i stosownie do potrzeby uczestniczyć także w nocnej służbie ekspedycyjnej, nad którą nadzór należy do jego obowiązków.

§. 4.

Zawiadowca urzędu pocztowego winien wykonywać spiesznie i punktualnie polecenia otrzymane od przełożonej dyrekcyi poczty i chętnie czynić zadość wymaganiom służbowym komisarzy pocztowych a w pilnych wypadkach także wymaganiom innych dyrekcyi poczty.

§. 6.

Zawiadowca urzędu pocztowego powinien udzielać gronu urzędowemu potrzebnych wskazówek i objaśnień i powinien starać się wzbudzać w swoich podwładnych uczucie służbowego honoru, w szczególności zaś wpływać usilnie na to, żeby względem publiczności zachowywali się zawsze z przyzwoitością i żeby zawsze i dla wszystkich okazywali się uprzejmymi i uprzedzającymi.

§. 11.

Chociaż każda w ogólności osoba, której sprawowanie służby manipulacyjnej jest poruczone, obowiązana jest trzymać się odnośnych przepisów i jest odpowiedzialna za ściśle zachowywanie tako-

wych, to jednak do obowiązków zawiadowcy urzędu pocztowego należy nadzór nad czynnościami wszystkich podwładnych w poszczególnych gałęziach manipulacji i rachunkowości.

§. 12.

Zawiadowca urzędu pocztowego winien więc w szczególności czuwać nad tem:

1. Żeby przepisane protokoły, książki do zapisków i dzienniki były utrzymywane należycie i odpowiednio celowi;

2. żeby istniejące taryfy, miłoskazy, przeglądy, instrukcje itd. w ogóle wszystkie środki pomocnicze potrzebne do załatwiania według przepisów całej służby manipulacyjnej znajdowały się w dostatecznej ilości i żeby te, które przeznaczone są dla publiczności, były wywieszane w stosownych miejscach i żeby tym sposobem także wszelkie inne urządzenia, tyczące się służby lokalnej, dochodziły do publicznej wiadomości;

3. żeby się znajdowały rewery odbiorcze przez adresatów podpisane, tyczące się posyłek pocztowych, które nadeszły do doręczenia i zostały odebrane i żeby te rewery, jakoteż arkusze korespondencyi były zachowywane w należytem porządku;

4. żeby posyłki pocztowe, które zostaną oddane i nadejdą, były bezpiecznie zachowywane aż do ich odesłania lub doręczenia, żeby je doręczano we właściwym czasie i żeby z temi, które nie mogą być doręczone, postępowano według przepisów;

5. żeby czynności urzędowe wewnętrzne urządzono jak najodpowiedniej celowi, mianowicie, żeby pod względem wzajemnego oddawania i obejmowania posyłek między oddziałami urzędu zaprowadzono dla ich własnego bezpieczeństwa takie środki kontroli, iżby można było ocenić niewątpliwie odpowiedzialność i obowiązek wynagrodzenia szkody co do każdego w szczególności funkcjonariusza pocztowego;

6. żeby czas do oddawania posyłek na pocztę, do przyjmowania podróżnych itp. był ile możności jak najdłuższy, żeby doręczanie uregulowano ze względem na obrót lokalny i na stosunki kursu poczty, tudzież żeby się odbywało jak najwięcej razy;

7. żeby pieniądze odsyłano w należyтым czasie i żeby w kasach podręcznych nie leżało nigdy więcej pieniędzy jak niezbędnie potrzeba do dziennego obrotu służbowego;

8. żeby rachunki składano w wyznaczonym czasie i żeby dotrzymywano terminów do wyjaśnienia niedokładności rachunkowych i do nadsyłania przepisanych podań peryodycznych; nakoniec

9. żeby zapobiegano wyrządzaniu szkody skarbowi, wyzyskiwaniu publiczności i w ogóle nierzetelnemu postępowaniu.

§. 13.

W razie zażaleń, tyjących się sprawowania służby a mianowicie zaniedbanego, spóźnionego lub niewłaściwego doręczenia, uszkodzenia, zginięcia lub niewłaściwego taksowania posyłek pocztowych, jakoteż mylnego wyeksperymentowania lub wskazania drogi posyłce, zawiadowca urzędu pocztowego obowiązany jest poczynić niezwłocznie dochodzenia, wydać stosownie do ich wyniku najodpowiedniejsze zarządzenia lub według okoliczności postarać się o zarządzenia przełożonej dyrekcyi poczt.

§. 16.

Zawiadowca urzędu pocztowego ma sam utrzymywać protokół odezwoz rozpisowych, gdzie zaś to jest niemożliwe z powodu wielkiej rozciągłości czynności, ma kazać utrzymywać go pod swoim bezpośrednim nadzorem i odpowiedzialnością, w którym to razie jednak zawsze tylko zawiadowca urzędu pocztowego ma otwierać nadchodzące odezwy rozpisowe.

§. 21.

Nadchodzące akta winien zawiadowca urzędu pocztowego sam otwierać, zaciągać i załatwiać a do wewnętrznego obrotu służbowego zaprowadzić ma przepisane książki raportowe.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 7. czerwca 1900.

Treść: (№ 88—93.) 88. Obwieszczenie o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą (systemu Schembera). — 89. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Gmünd do Litschau z odnogą od Alt-Nagelberg do Heidenreichstein. — 90. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Wimperk—Wallern. — 91. Rozporządzenie, ustanawiające na kampanię 1900/1901 wymiar zabezpieczenia niechybnej płalności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru. — 92. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na sieć kolei małych wązko-torowych w Krakowie, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności. — 93. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Stańkow—Horszów Tyn—Ronsperk.

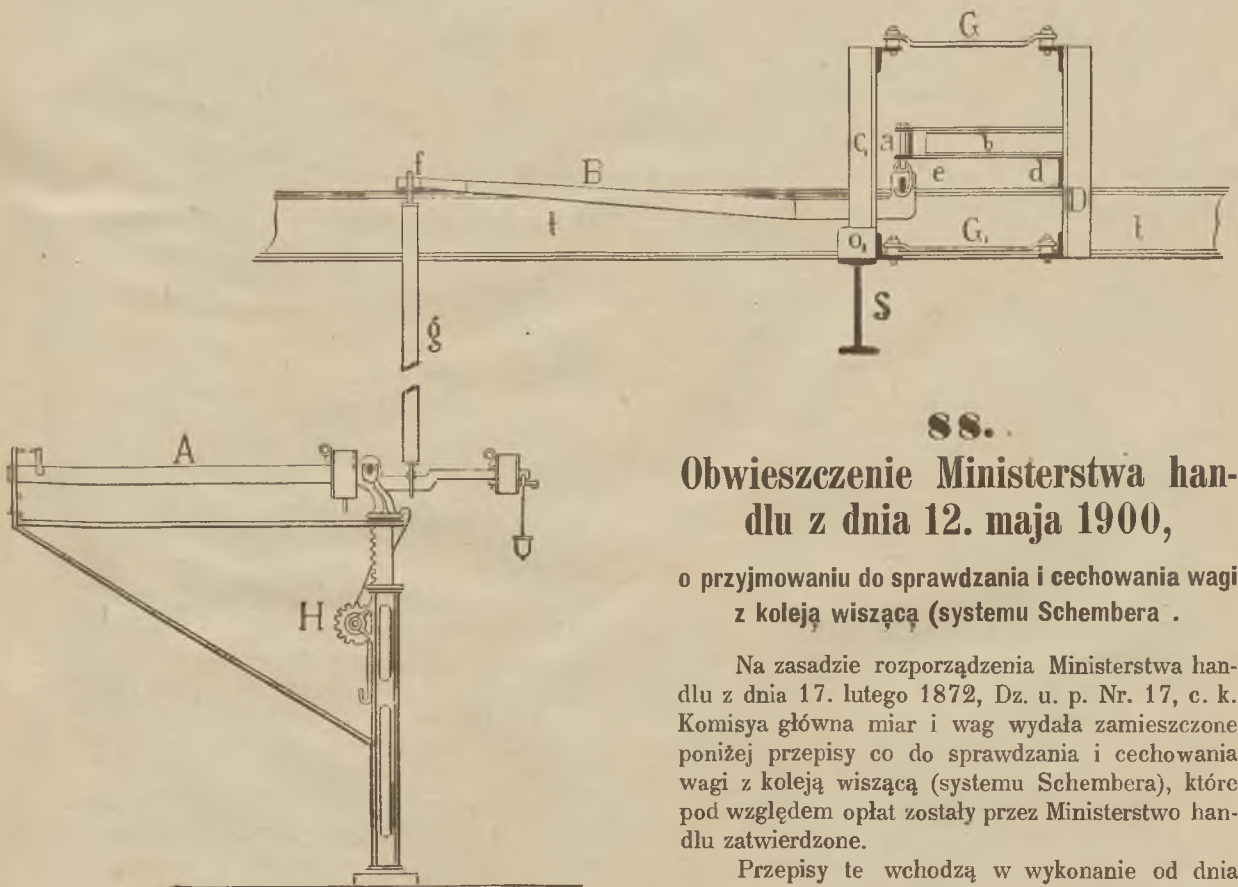

Fig. 1

88..

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 12. maja 1900,

o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą (systemu Schembera).

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872, Dz. u. p. Nr. 17, c. k. Komisya główna miar i wag wydała zamieszczone poniżej przepisy co do sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą (systemu Schembera), które pod względem opłat zostały przez Ministerstwo handlu zatwierdzone.

Przepisy te wchodzą w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania wagi z koleją wiszącą (systemu Schembera).

I. Opis wagi.

Figura 1 przedstawia widok boczny wagi, figura 2 rzut poziomy a figura 3 przekrój pionowy wagi w kierunku linii $m n$ (fig. 2).

Na dwu ostrzach dźwigających $i i$ dźwika dźwigającego B (fig. 3) spoczywają dwa wiszary żelazne $C C_1$, do ich zaś dolnych końców przytwierdzona jest część S_1 kolei wiszącej S (fig. 1, 2 i 3) zrobionej z żelaza Γ .

Dla zapobieżenia pochylaniu się na bok części kolei S_1 (fig. 2 i 3), na którą zapomocą krążków wprowadza się ciężar, który ma być zważony, tak dolne jak i górne końce wiszarów żelaznych $C C_1$

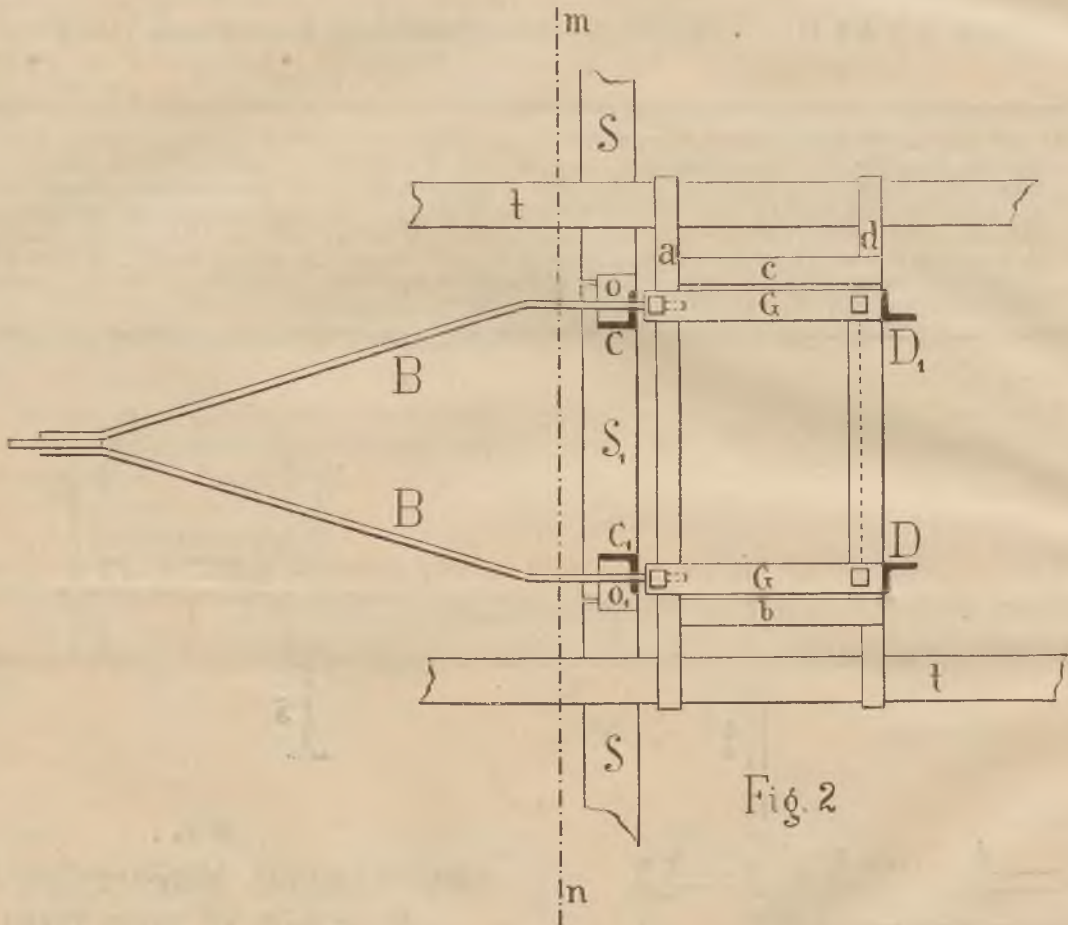

Fig. 2

Zestawę wagi stanowią cztery dźwigary a, b, c i d z żelaza \square (fig. 1 i 2) w kształcie ramy ze sobą połączone, a zestawą tą przytwierdzoną jest do dwóch poprzecznic $t t$ (fig. 1, 2 i 3) równoległe od siebie leżących.

Na dźwigarze a zawieszono są zapomocą wiszarów żelaznych dwa ostrza obrotowe e (fig. 1) dźwika dźwigającego B (fig. 1 i 2) zrobionego tak, jak u sztrasburskiej wagi pomostowej dziesiątej, przeciwległy zaś tym ostrzom obrotowym koniec f dźwika dźwigającego B połączony jest prętem g zapomocą ostrzy i panwi z krótszym ramieniem niżej umieszczonej belki wagowej A (fig. 1).

(fig. 3) są poziomymi zastrzałami $G G$ i $G_1 G_1$ (fig. 1 i 2) z obu podporami $D D_1$ (fig. 1 i 2) na poprzecznicach $t t$ pionowo przytwierdzone, połączone, a to zapomocą ostrzy i panwi, które ostatnie obracają się naokoło krótkich pionowych sworzni przytwierdzonych do górnych końców tych wiszarów żelaznych i podpor.

Waga może być zbudowana jako dziesiątna lub setna, z urządzeniem ciężarka ruchomego lub bez niego, albo też jako waga tylko ciężarkiem ruchomym opatrzona a więc bez talerza na ciężarki.

Dozwolone jest także umieszczenie na krótszym ramieniu belki wagowej takiego urządzenia ciężarka

ruchomego, żeby przez odpowiednie zastosowanie onegoż można oznaczać ciężkość osobnego naczynia zawierającego materiał, który ma być zważony.

Na figurze 1 belka wagowa *A* umieszczona jest poniżej drążka dźwigającego *B*; jednakże może ona znajdować się także powyżej drążka dźwigającego, w którym to razie pręt *g* (fig. 1) służy nie do wywierania ciśnienia lecz do ciągnięcia.

Podobnie belka wagowa *A* (fig. 1) może zajmować rozmaite położenie względem kolei wiszącej *S* (fig. 2 i 3) a drążek dźwigający *B* (fig. 2) może być zrobiony także w kształcie trójkąta nie równobocznego.

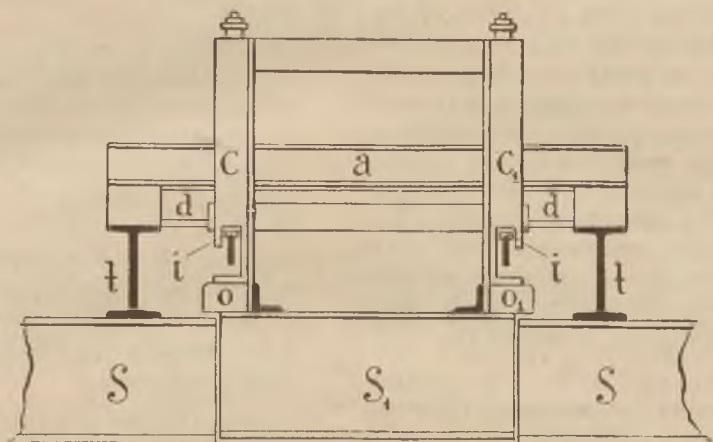

Fig. 3

Podczas ważenia część kolei *S*₁ (fig. 3) jest nieco podniesiona, gdy zaś waga jest zatrzymana, co skutecznia się przez spuszczenie belki wagowej *A* zapomocą przyrządu lewarowego, umieszczonego na stojaku belki wagowej *H* (fig. 1), część kolei *S*₁ spoczywa na stałej kolei *S* zapomocą wyskoków czyli zaczepów *O* *O*₁ (fig. 1, 2 i 3) umieszczonych na wiszarach żelaznych *C* *C*₁.

II. Granice błędów i opłata.

Pod względem granicy błędów i opłaty postępuje się z tą wagą tak, jak z wagą pomostową opatrzoną lub nieopatrzoną urządzeniem ciężarka ruchomego.

III. Cechowanie.

Cechuje się na belce wagowej *A*, tudzież na drążku dźwigającym *B* i na części kolei *S*₁.

Wiedeń, dnia 19. kwietnia 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

89.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. maja 1900,

o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Gmünd do Litschau z odnogą od Alt-Nagelberg do Heidenreichstein.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin skończenia i otwarcia kolei lokalnej wązko-torowej od Gmünd do Litschau z odnogą od Alt-Nagelberg

do Heidenreichstein, wyznaczony w §. 2 dokumentu koncesyjnego z dnia 12. listopada 1898, Dz. u. p. Nr. 207, przedłużony został aż do 15. lipca 1900.

Wittek r. w.

90.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. maja 1900,

o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Wimperk—Wallern.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin skończenia i otwarcia kolei lokalnej od Wimperku na Eleonorenhain do Wallernu, wyznaczony w §. 2 dokumentu koncesyjnego z dnia 22. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 93, przedłużony został dla nieskończonej jeszcze części tej kolei Wimperk—Eleonorenhain aż do 31. lipca 1900.

Wittek r. w.

91.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1900,**

ustanawiające na kampanię 1900/1901 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru.

Na zasadzie §. 3 części V. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, postanawia się, że poszczególne zakłady fabrykacji cukru tego rodzaju, który w §. 1, l. 1 ustawy o opodatkowaniu cukru jest oznaczony, zapłacić mają jako zabezpieczenie niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji w okresie wyrobu cukru 1900/1901 taką kwotę, jakąby poszczególne zakłady fabrykacji cukru tytułem zwrotu bonifikacji zapłacić miały, gdyby zwrot przypadający prawdopodobnie w okresie wyrobu 1899/1900 na wszystkich zakładach fabrykacji cukru w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, został indywidualnie rozdzielony na podstawie wyników fabrykacji w kampanii 1898/1899, według postanowień części V. powyższego rozporządzenia cesarskiego.

Kwotę zabezpieczenia, w taki sposób obliczoną, należy zaokrąglić przez podwyższanie kwot mniejszych od 50 K na 50 K, a kwot większych od 50 K na 100 K.

Właściwa władza skarbowa pierwszej instancji oznajmi poszczególnym zakładom fabrykacji cukru kwoty zabezpieczenia przypadające na te zakłady.

Dla tych zakładów fabrykacji cukru, które w okresie wyrobu 1898/1899 jeszcze nie były w ruchu, ustanawia się rzeczne zabezpieczenie dla każdego w kwocie 40.000 K (czterdzieści tysięcy koron).

Böhm r. w.

92.**Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. maja 1900,**

o nadaniu koncesyi na sieć kolei małych wązko-torowych w Krakowie, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnym Minister-

stwem wojny nadało Spółce tramwajowej krakowskiej o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu a to zapomocą siły elektrycznej, zespolonej sieci kolei małych wązko-torowych, wybudować się mających w Krakowie z włączeniem i odpowiedniem przerobieniem linii kolei konnej, dotychczas ani jako koleje lokalne ani jako koleje małe nie koncesyonowane a to pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej w §§. 1 aż do 17 włącznie przepisanimi i z jednoczesnem uchyleniem postanowień koncesyjnych, tyjących się linii istniejącej kolei konnej.

Sieć kolejowa koncesyonowana obejmuje linie następujące:

- a) linię idącą od mostu podgórskiego ulicą Mostową przez plac Wolnicę, ulicą Krakowską, ulicą Stradom i ulicą Grodzką, następnie przez Rynek, ulicą Floryańską i przez bramę Floryańską w ulicę Basztową i ulicę Lubicz aż do dworca c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda;
- b) odnogę linii pod a) oznaczonej poczynając się w Rynku przy kościele Maryackim i idącą wzdłuż linii A—B i B—C ulicami Szewską i Karmelićką aż do Parku Krakowskiego i Rogatki Łobzowskiej;
- c) odnogę linii pod a) oznaczonej idącą z Rynku ulicami Sienna, Starowiślną i Dietlowską i łączącą się z linią pod a) oznaczoną;
- d) odnogę linii pod b) oznaczonej poczynając się w Rynku przy ulicy Szewskiej i idącą wzdłuż linii B—C, ulicami Wiślną i Zwierzyńską aż do przystanku kolei okrężnej;
- e) odnogę linii pod b) oznaczonej poczynając się w Rynku przy ulicy Szczepańskiej i idącą ulicami Sławkowską i Długą aż do Rogatki Wrocławskiej;
- f) odnogę linii pod b) oznaczonej idącą ulicą Podwałe w ulicę Wolską aż do Parku Dra Jordana.

§. 1.

Koncesyonaryuszce zapewniają się co do linii koncesyonowanych dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianych w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnień od podatków, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego w ten sposób, że uwolnienie od podatków co do linii oznaczonych we wstępie pod a) i b) nabędzie mocy dopiero od tego czasu, jak na liniach tych po ich przerobieniu ruch zacznie być wykonywany zapomocą elektryczności.

Co do stępla od biletów osobowych stosowane być mają postanowienia artykułu XX, ustęp drugi ustawy powyższej.

§. 2.

Spółka obowiązana jest rozpocząć budowę linii kolejowych na wstępie pod *a)* i *b)* oznaczonych niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego. Nadto obowiązana jest Spółka budowę linii kolejowych pod *c)* aż do *f)* oznaczonych skończyć najpóźniej w przeciągu półtrzecia roku. Gotowe linie oddać na użytek publiczny i ruch na nich utrzymywać bez przerwy przez cały okres koncesyjny z wyjątkiem linii na wstępie pod *f)* oznaczonej.

Co do linii do Parku Dra Jordana ten ostatni obowiązek ciąży na Spółce tylko w czasie od 1. kwietnia aż do 31. października każdego roku.

Dotrzymanie powyższego terminu wybudowania kolei, jakoteż wykonanie i urządzenie zgodnie z koncesją linii koncesyonowanych zabezpieczyć ma koncesyonaryuszka na żądanie c. k. Rządu złożeniem stosownej kaucyi w tych papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane być ma Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których wybudowanie Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebne.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, któremi miasto Kraków nie zawiaduje, Spółka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania dróg.

Spółka jest obowiązana ponieść koszta urządzeń potrzebnych z powodu przerobienia a względnie wybudowania i ruchu linii kolejowych na wstępie oznaczonych do zabezpieczenia swobodnego funkcyonowania przewodów telegraficznych i telefo-

nicznych państwa istniejących już w chwili nadania koncesyi na tę linię, mianowicie zaś koszta przełożenia owych przewodów, gdyby było potrzebne.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna Spółka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału *B* ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

W warunkach koncesyjnych zamieszczone będą odpowiednie zarządzenia, polecające nabywanie materiałów budowlanych, szyn i wszelkich innych części składowych kolei, jakoteż wszelkich przedmiotów taboru kolejowego i przedmiotów urządzenia z zakładów lub fabryk tutejszo-krajowych i nakazujące zatrudnianie głównie tutejszo-krajowych sił roboczych.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie koncesyonowanych linii kolejowych łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i kosztami uposażenia funduszu zasobnego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierdzonego.

§. 7.

Spółka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu kolejami.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwymi Władzami wojskowemi.

Spółka zobowiązuje się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesyonowanych, Spółka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz i bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i sludzy, jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywiada certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z pakunkiem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Spółka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może Spółka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei małej, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez slugi zakładu kolejowego.

§. 11.

Spółka obowiązana jest mieć pieczę o urządzenie na rzecz swoich funkcyonaryuszów i ich rodzin

zaopatrzenia dla inwalidów i starców, i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna przynajmniej takie same korzyści członkom następcząca a względnie przynajmniej takie same zobowiązania na Spółkę wkładająca jak kasa rzeczzonego związku.

Spółka jest nadto obowiązana dołożyć starania, żeby osoby zatrudniane dotychczas przy ruchu na istniejących liniach kolei konnej w Krakowie zostały użyte do służby przy ruchu na koncesyonowanych liniach kolejowych, o ile to będzie możliwe ze względu na zmieniony sposób utrzymywania ruchu.

§. 12.

Spółka obowiązana jest dostarczać wczesnie Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych.

§. 13.

Koncesyę nadaje się z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat (45) czterdzieści pięć, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem przerzeczonego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 14.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 15.

Spółka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na małej kolei koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 16.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich

częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 17.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w koncesyi, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wittek r. w.

93.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 25. maja 1900,

o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Stanków—Horszów Tyń—Ronsperk.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin skończenia i otwarcia kolei lokalnej Stanków—Horszów Tyń—Ronsperk wyznaczony w §. 2 dokumentu koncesyjnego z dnia 29. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 6 z r. 1899, przedłużony został aż do 30. września 1900.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 12. czerwca 1900.

Treść: № 94. Rozporządzenie, dotyczące się rozszerzenia na Smyrnę i wilajet aidiński w Azji Mniejszej zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu wydanego dnia 7. maja 1900.

94.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 9. czerwca 1900,

tyczące się rozszerzenia na Smyrnę i wilajet aidiński w Azji Mniejszej zakazu przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu wydanego dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81.

Z powodu pojawienia się w Smyrnie przypadków zarazy, zakaz przywozu i przewozu pewnych

towarów i przedmiotów z Egiptu, wydany dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81, rozszerza się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim, dla zapobieżenia przyniesieniu chorób zaraźliwych, na Smyrnę i wilajet aidiński (w Azji Mniejszej).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia, w którym dotyczące komory a względnie urzędy zdrowotne morskie otrzymają o niem wiadomość.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 19. czerwca 1900.

Treść: (№ 95 i 96.) 95. Rozporządzenie, dotyczące się Dodatku do Cennika lekarstw na rok 1900. — 96. Obwieszczenie o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Szybeniku do postępowania wywozowego z cukrem.

95.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. czerwca 1900,

tyczące się Dodatku do Cennika lekarstw na rok
1900.

Od dnia 1. lipca 1900 nabywa mocy obowiązującej wydany nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej Cennik lekarstw na rok 1900 obejmujący środki lecznicze zawarte w *Additamenta* do farmakopei austriackiej z r. 1899, które wydane zostały rozporządzeniem z dnia 16. marca 1900, Dz. u. p. Nr. 61.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 241, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1900, stosują się także do tego Dodatku do Cennika lekarstw na rok 1900.

Zwraca się uwagę lekarzy i aptekarzy w szczególności na to, że w tablicy dawek największych

Additamentów i przynależnego Dodatku do Cennika lekarstw dawki największe Kreozotu i *Tinctura Strophanthi* do wewnętrznego użycia są zmienione i że dla wielu przetworów gwałtownie działających ustanowione zostały nowe dawki największe.

Koerber r. w.

96.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. czerwca 1900,

o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Szybeniku do postępowania wywozowego z cukrem.

Upoważnia się Komorę główną II. klasy w Szybeniku do postępowania wywozowego z cukrem wyprawianym za linię cłową z żądaniem bonifikacji za wywóz.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 28. czerwca 1900.

Treść: *M* 97. Rozporządzenie, którem w wykonaniu artykułu IX, l. 3 ustawy z dnia 25. października 1896 ustanawia się na rok 1900 wysokość zniżki podatku gruntowego i budynkowego, tudzież zmniejszenie sumy ogólnej podatku zarobkowego.

97.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. czerwca 1900,

którem w wykonaniu artykułu IX, l. 3 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, ustanawia się na rok 1900 wysokość zniżki podatku gruntowego i budynkowego, tudzież zmniejszenie sumy ogólnej podatku zarobkowego.

W wykonaniu artykułu IV. aż do IX. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o podatkach osobistych bezpośrednich, postanawia się zniżenie na rok 1900 podatku gruntowego o piętnaście procentów a podatku budynkowego, z wyjątkiem pięcioprocentowego podatku od intryty z budynków od podatku uwolnionych, o dwanaście i pół procentu. Indywidualny rozkład tego zniżenia na rok 1900 uskuteczniiony będzie według postanowień rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 297.

Sumę ogólną podatku zarobkowego, która według postanowienia §. 11 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, wynosić miała w peryodzie rozkładu 1900/1901 35,518.832 *K* zmniejsza się na rok 1900 stosownie do postanowienia artykułu IX, l. 3, lit. *a* ustawy powyższej do 34,923.952 *K*. Przeto zniżka podatku zarobkowego wynosi 25 procentów tej kwoty, którą rodzaje zarobku, temu podatkowi podlegające, miałyby za rok 1898 według dawniejszych ustaw podatkowych prawdopodobnie uiścić.

Rozdział tego zmniejszenia sumy ogólnej podatku zarobkowego, które przedstawia podwyższone zniżenie powszechnego podatku zarobkowego, uskuteczniiony będzie przez proporcjonalne zmniejszenie kontyngentów spółek wszystkich klas podatkowych. Wynikające stąd przekroczenia kontyngentów wyrównać należy przy rozdzielaniu podatku zarobkowego powszechnego w roku następnym.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1900

Treść: № 98. Najwyższe pismo odręczne, dotyczące się stosunku, w jakim królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 do pokrywania kosztów spraw wspólnych.

98.

Najwyższe pismo odręczne z dnia 27. czerwca 1900,

tyczące się stosunku, w jakim królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane przyczyniać się mają w czasie od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901 do pokrywania kosztów spraw wspólnych.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłoścwiej wydać następujące Najwyższe pismo odręczne:

Kochany Drze Körber!

Ponieważ pomiędzy reprezentacjami ustawowemi królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych i krajów korony węgierskiej nie przysła do skutku w myśl §. 3 ustawy z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 146 (§§. 19, 20 i 21 XII. artykułu ustawy węgierskiej z roku 1867) umowa

co do stosunku, w jakim takowe przyczyniać się mają do pokrywania kosztów spraw wspólnych, przeto uznaję za stosowne na zasadzie §. 3 powołanej ustawy (§. 21 powołanego artykułu ustawy), postanowić z mocą obowiązującą na czas od 1. lipca 1900 aż do 30. czerwca 1901, że do pokrycia wydatku w sprawach wspólnych, jak się tenże przedstawia po strąceniu dwóch procentów na karb skarbu węgierskiego na zasadzie ustawy z dnia 8. czerwca 1871, Dz. u. p. Nr. 49, królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane przyczyniać się mają w stosunku $66 \frac{46}{49}$ procentu a kraje korony węgierskiej w stosunku $33 \frac{3}{49}$ procentu.

Polecam Panu podać to do wiadomości powszechnej.

Wiedeń, dnia 27. czerwca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1900.

Treść: (№ 99—101.) 99. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się dalszego pobierania podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900. — 100. Rozporządzenie cesarskie o przedłużeniu dobrodziejstw podatkowych przyznanych ustawą z dnia 23. czerwca 1895 na rzecz budynków uszkodzonych przez trzęsienie ziemi w obszarze gminy miasta Lublany, tudzież w powiatach kraińskich i styryjskich trzęsieniem ziemi dotkniętych. — 101. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwolnień od należytości na rzecz gminy Kłape dotkniętej oberwaniem się góry.

99.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 24. czerwca 1900,

tyczące się dalszego pobierania podatków i opłat,
tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie
od 1. lipca aż do końca grudnia 1900.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd do pobierania w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900 podatków bezpośrednich i opłat pośrednich według istniejących przepisów.

§. 2.

Wydatki pokrywane być mają w czasie od 1. lipca aż do końca grudnia 1900 w miarę potrzeby, na rachunek dotacyi, które wyznaczone będą ustawą skarbową na rok 1900.

§. 3.

Upoważnia się Ministra skarbu, żeby na opędzenie najpotrzebniejszych i najbardziej nie dają-

cych się odwlec wydatków na wkłady, jakoteż na zasilenie zasobów kas państwa w razie potrzeby postarał się o zaliczkę w sumie 50,000,000 K ze względu na postanowienia ustawy z dnia 10. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 54.

§. 4.

Dotacje (kwoty) poniżej wyszczególnione, mogą być używane jeszcze aż do końca grudnia 1900 i dotacje te (kwoty), o ile nie zostaną wyczerpane do końca roku 1899, uważać należy tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu na rok 1900.

I. W preliminarzu państwa.

A. Wetacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

1. Kwota ryczałtowa w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 1, §. 1 na pokrycie kosztów z powodu prac przygotowawczych do ustawowego urzędzenia ubezpieczenia budynków od pożaru, to jest . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

2. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 2, §. 1, jako przemijający nadzwyczajny wydatek administracji politycznej

w Austrii poniżej Anizy na ryczałtowe urzędowe: Koszta jednorazowe pierwszego urzędowania starostwa nowo ustanowić się mającego, to jest . . 3.000 zł.
czyli 6.000 K

3. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4, l. 2, na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Saizachu pomiędzy Oberndorfem a Laufenem,
to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K

4. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4, l. 2 na odbudowanie przepustu stuttenbaskiego na szlaku gościńca St. Gotardzkiego, kilometr 3²/₆,
to jest 8.100 zł. czyli 16.200 K

5. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4 na odbudowanie drewnianego mostu jarzmowego na rzece Murze w Frohnleiten na szlaku gościńca wiedeńskiego kilometr 28²/₆, to jest . . 20.000 zł. czyli 40.000 K

6. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4, l. 6 na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Murze pod Gobernicem w kilometrze 46²/₆ gościńca włoskiego,
to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

7. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, przewidziana na rok 1898, w tytule 5, §. 5, l. 3 jako dodatek skarbowy na ujęcie potoku grafendorfskiego,
to jest 2.500 zł. czyli 5.000 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 1 na przerobienie gościńca rjeckiego pomiędzy kilometrem 48 a 50 pod Sapliane, to jest . 10.500 zł. czyli 21.000 K

9. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 2 jako dodatek skarbowy na przywrócenie dróg gminnych w Roczyni uszkodzonych przez wypadki żywiołowe a w szczególności na odbudowanie i poprawę drogi od Roczyni do Kambreski,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

10. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 3, jako dodatek skarbowy na naprawienie drogi powiatowej Reifenberg—Komen w części nad potokiem raonjackim,
to jest 4.000 zł. czyli 8.000 K

11. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898, w tytule 5, §. 7, l. 4, jako dodatek skarbowy na zasklepienie wąwozu Tomińska-Klamm, tudzież na naprawienie drogi przed tym zasklepieniem i za nim w części od St. Peter aż do Cadra,
to jest 4.000 zł. czyli 8.000 K

12. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 5, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi od Jelowic do Podgorja, to jest . . . 3.000 zł. czyli 6.000 K

13. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 6 na postawienie mostu z wierzchem żelaznym na rzece Soczy pod Gorycyą na szlaku gościńca podgórskiego,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

14. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 8, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi powiatowej Staroselo—Breginje z odnogą do Logje, tudzież na zabezpieczenie drogi powiatowej od gościńca Karyntyjskiego do Tolminu prowadzącej, w części leżącej na lewym brzegu Soczy przy moście na tej rzece i na naprawienie drogi w dolinie Baczy między Grochowem a Hadajużną,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

15. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 10, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi w dolinie Branicy,
to jest 7.000 zł. czyli 14.000 K

16. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 11, na przerobienie gościńca karyntyjskiego pomiędzy Kobarydem a Ternowem w kilometrze 110·8 aż do 115·2,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

17. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

18. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 13, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi na lewym brzegu rzeki Soczy od Kanahu aż do strumienia Vogersceg
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 6, na tenże sam cel wyznaczona

a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

20. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 15, jako dodatek skarbowy na częściowe uregulowanie rzek Soczy i Torre, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

21. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 9, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 5.000 zł. czyli 10.000 K

22. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 17, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Baczy, to jest od Hadajuzny przez Podbrdo aż do granicy krajowej krańskiej, to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

23. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 11 na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

24. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 5, §. 7, l. 5, jako dodatek skarbowy na wybudowanie mostu żelaznego na rzece Torre na szlaku drogi konkurencyjnej od Villesse do Rudy prowadzącej wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 23.500 zł. czyli 47.000 K

25. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 1, jako dodatek skarbowy na naprawienie dróg przejazdowych w obszarze gminy Tione (oddział Brevine) to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

26. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 3, jako dodatek skarbowy na wybudowanie nowej drogi jezdnej od Corvary przez wierzchowinę Campolungo do Bardy, Arabby i Pieve di Livinalongo (Buchenstein), to jest . . . 127.350 zł. czyli 254.700 K

27. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 13, na przerobienie

a względnie odbudowanie lewego gościńca nonsthalskiego od mostu Romedio aż do osady Sanzeno w kilometrze 24·1 aż do 24·5, tudzież między Dermullo a Sanzeno w kilometrze 23·2 aż do 23·6, to jest 11.850 zł. czyli 23.700 K

28. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 16, na przerobienie części drogi „alla Pongajola“ i postawienie nowego mostu z murowanymi przyczółkami i wierzchem żelaznym na Rivo-Pongajola, kilometr 12·2 aż do 13·0 lewego gościńca nonsthalskiego wyznaczona w sumie 15.000 zł. czyli 30.000 K

29. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 8, l. 6, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

30. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 17 na podwyższenie i przerobienie gościńca włoskiego poniżej Branzollu, w kilometrze 136·4 aż do 137·2, to jest 8.000 zł. czyli 16.000 K

31. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 9, l. 4 na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Ochrzy w Lounach na szlaku gościńca cieplicko-louńskiego, to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K

32. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 11, l. 1, na wybudowanie połączenia drogowego od granicy krajowej morawsko-śląskiej przez Dobischwald do Oder, to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

33. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 12, l. 4, jako dodatek skarbowy na odbudowanie stromych części drogi krajowej od Nowego Sącza do Zakliczyna między Dąbrową a Zbyszycami to jest 9.800 zł. czyli 19.600 K

34. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 12, l. 7, na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wiarze pod Przemysłem na szlaku gościńca przemyskiego, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

35. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 14, l. 6, jako dodatek na budowę trzy metry szerokiej drogi jezdnej od Risanu do Św. Mikołaja ledenickiego wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 5.800 zł. czyli 11.600 K
36. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 w tytule 5, §. 14, l. 2 przewidziana, jako dodatek skarbowy na budowę mostu kamiennego na rzece Cetynie pod Podgradiem w powiecie politycznym spljeckim, to jest 12.000 zł. czyli 24.000 K
37. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 5, §. 14, l. 5, jako pierwsza rata na poprawienie i rozszerzenie drogi konnej od Besicza przez Kastelastwę i Sutomorje Spisa aż do rzeczki granicznej Zaljeźnicy w powiecie politycznym kotorskim, to jest . . 18.000 zł. czyli 36.000 K
38. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 5, §. 14, l. 6, jako druga rata na budowę mostu stałego z filarami murowanymi i wierzchem żelaznym na dzikim potoku Karakasicy na szlaku gościńca śródziemnego w powiecie politycznym sińskim, to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K
39. Dotacja ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 6, §. 2, l. 2, na regulację Dunaju koło Struden wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K
40. Dotacja ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 2, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 40.000 zł. czyli 80.000 K
41. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 7, l. 1, na budowę korytecznych na rzece Innie, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K
42. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 8, l. 1, na regulację Wełtawy wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 420.000 zł. czyli 840.000 K
43. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 8, l. 1, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 420.000 zł. czyli 840.000 K
44. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 8, l. 2 na regulację Łaby, to jest . . . 100.000 zł. czyli 200.000 K
45. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 8, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 80.000 zł. czyli 160.000 K
46. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 8, l. 4, jako dodatek skarbowy na roboty przygotowawcze do kanalizacji Małej Łaby od Melnika do Królowej Hradca wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K
47. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 4, na budowę na Dniestrze, to jest . 160.000 zł. czyli 320.000 K
48. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 7, jako dodatek skarbowy na regulację rzeki Soły, to jest 39.778 zł. czyli 79.556 K
49. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 8, jako dodatek skarbowy na regulację rzeki Łomnicy, to jest 39.808 zł. czyli 79.616 K
50. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 12, na kupno bagiera parowego do czyszczenia Wisły, to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K
51. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 13 na kupno bagiera parowego i remorkiera parowego do czyszczenia Dniestrza, to jest . 40.000 zł. czyli 80.000 K
52. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 13, jako dodatek skarbowy na pokrycie kosztów osuszenia bagien przy uściu rzeki Jadro pod Saloną, to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

53. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 13 na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899. Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

54. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 2, l. 2. na budowę domu urzędowego w Lonczu,
to jest 8.500 zł. czyli 17.000 K

55. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 4 na budowę domu dla namiestnictwa w Tryeście,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

56. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 5, l. 4, na budowę domu urzędowego w Cieplicach,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

57. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 7, l. 2 na budowę domu urzędowego w Krakowie,
to jest 92.000 zł. czyli 184.000 K

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

1. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 1 na wygotowanie drugiego wydania katalogu galerii obrazów Akademii sztuk pięknych w Wiedniu,
to jest 1.700 zł. czyli 3.400 K

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 5, na przyozdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim wyznaczona jako 2. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 15.000 zł. czyli 30.000 K

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel wyznaczona jako 3. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

4. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel wyznaczona jako 4. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

5. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel wyznaczona jako 5. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

6. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel jako 6 rata, to jest . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

7. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 5, na artystyczne przyozdobienie uniwersytetu krakowskiego wyznaczona jako 4. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 5, na artystyczne przyozdobienie uniwersytetu krakowskiego,
to jest 3.100 zł. czyli 6.200 K

9. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 1. rata na restaurację kościoła św. Wawrzyńca w Lorch,
to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K

10. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 1. rata na restaurację kościoła Franciszkańskiego w Salzburgu
to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

11. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 3. rata na restaurację facyaty tumu w Salzburgu
to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

12. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restaurację budynków kościelnych w Neubergu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

13. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację kościoła parafialnego w Neubergu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

14. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel jako 2. rata, to jest . . . 3.000 zł. czyli 6.000 K

15. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kościoła parafialnego Św. Oswalda w Eisenerz jako 1. rata dalszej zapomogi wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 1.500 zł. czyli 3.000 K
16. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 2. i ostatnia rata na tenże sam cel,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K
17. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restauracyę pałacu rektoratu w Dubrowniku jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K
18. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel jako 2. rata,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K
19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kaplicy zwierciadlanej w Klementinum w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona
w sumie 500 zł. czyli 1.000 K
20. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kaplicy zwierciadlanej w Klementinum w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona
w sumie 1.200 zł. czyli 2.400 K
21. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restauracyę fresek w kaplicy św. Barbary klasztoru Franciszkańskiego w Pilzni wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona w sumie . . . 1.000 zł. czyli 2.000 K
22. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kaplicy włoskiej w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona w sumie . . . 1.000 zł. czyli 2.000 K
23. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kościoła Św. Wacława w Pradze wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K
24. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na restauracyę facyaty ratusza w Prachatycach,
to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K
25. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 2. rata na roboty przygotowawcze w celu restauracyi kościoła Św. Jerzego na Hradczynie w Pradze,
to jest 4.000 zł. czyli 8.000 K
26. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na restauracyę kościoła parafialnego w Sedlcu,
to jest 6.000 zł. czyli 12.000 K
27. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 7, na restauracyę budynku zamkowego w Rzeszowie wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 2.700 zł. czyli 5.400 K
28. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel wyznaczona jako 2. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 2.700 zł. czyli 5.400 K
29. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 2. rata na restauracyę kościoła klasztorowego w Leżajsku,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K
30. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na restauracyę krużganku w klasztorze dominikańskim w Krakowie,
to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K
31. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 8, jako 2. i ostatnia rata na konserwacyę podłóg mozaikowych w obrębie katedry w Porjeczu,
to jest 600 zł. czyli 1.200 K
32. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11, §. 1, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież większe restauracye budynków w Dolnej Austrii,
to jest 25.974 zł. czyli 51.948 K
33. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 11, §. 8, na nowe budowle, dobudowania i przebudowania, tudzież większe restauracye budownicze w Krainie wyznaczona a rozporządzeniem

cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 15.000 zł. czyli 30.000 K

34. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11, §. 8 na nowe budowle, dobudowania i przebudowania w Krainie,
to jest 16.815 zł. czyli 33.630 K

35. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 11, §. 12, na dodatki w celach budowni-
czych w Dalmacyi wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K

36. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 11, §. 13, na nowe budowle, przebudowa-
nia i dobudowania w Czechach wyznaczona a roz-
porządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899,
Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona
w sumie 43.248 zł. czyli 86.496 K

37. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898, na taki sam cel w tytule 11, §. 13,
to jest 77.473 zł. czyli 154.946 K

38. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 11, §. 13, na dodatki budowlane w Cze-
chach wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 prze-
dłużona w sumie . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K

39. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11, §. 13, na dodatki budo-
wlane w Czechach,
to jest 31.000 zł. czyli 62.000 K

40. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11 §. 14, na nowe budowle,
przebudowania i dobudowania, tudzież na ceny
kupna w Morawii,
to jest 91.610 zł. czyli 183.220 K

41. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11, §. 16, na nowe budowle,
przebudowania i dobudowania w Galicyi,
to jest 102.100 zł. czyli 204.200 K

42. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 11, §. 18, na tenże sam cel dla Bukowiny
wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca
grudnia 1899 przedłużona w sumie
7.535 zł. czyli 15.070 K

43. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana

na rok 1898 w tytule 11, §. 18, na tenże sam cel,
to jest 7.507 zł. czyli 15.014 K

44. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 12, §. 2, na rozpoczęcie budowy dzwonicy
przy kościele katedralnym w Szybeniku jako 1. rata
wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca
grudnia 1899 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

45. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 12, §. 2, na restaurację kościoła Maria
am Gestade w Wiedniu wyznaczona jako 10. rata
a rozporządzeniem z dnia 24. czerwca 1899, Dz.
u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłu-
żona w sumie . . . 13.600 zł. czyli 27.200 K

46. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 12, §. 2, jako 11. i ostatnia
rata na tenże sam cel,
to jest 6.000 zł. czyli 12.000 K

47. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 12, §. 2, jako 1. rata na re-
staurację kościoła katedralnego w Kotorze,
to jest 4.000 zł. czyli 8.000 K

48. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 12, §. 2, jako 2. rata na re-
staurację kościoła w Tachowicach,
to jest 4.600 zł. czyli 9.200 K

49. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 14, na nowe budowle, prze-
budowania i dobudowania w Dalmacyi,
to jest 12.730 zł. czyli 25.460 K

50. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15. §. 1, na kupienie, postawienie i urzą-
dzenie dalekowidu astrofotograficznego dla obser-
watorium uniwersyteckiego w Wiedniu jako 2. i
ostatnia rata wyznaczona a rozporządzeniem cesar-
skiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110
aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 15.000 zł. czyli 30.000 K

51. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 3, na zaprowadzenie
przrzędów bezpieczeństwa przy oświetleniu elek-
trycznem w bibliotece uniwersyteckiej w Gracu,
to jest 220 zł. czyli 440 K

52. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 3, jako 1. rata na

przysposobienie i urządzenie składu na zbiory dla instytutu anatomicznego w Grazu,

to jest 600 zł. czyli 1.200 K

53. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 4, na naprawy i przyrzadzenia w budynkach uniwersytetu niemieckiego w Pradze, to jest . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K

54. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 5, na wyposażenie naukowe i urządzenie instytutów i kliniki wydziału medycznego uniwersytetu lwowskiego,

to jest 55.000 zł. czyli 110.000 K

55. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 15, §. 6, na budowę nowego domu dla instytutu patologiczno-anatomicznego uniwersytetu krakowskiego wyznaczona jako 6. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 25.000 zł. czyli 50.000 K

56. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 15, §. 6, na postawienie cieplarni w ogrodzie botanicznym uniwersytetu krakowskiego wyznaczona jako 2. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona

w sumie 1.500 zł. czyli 3.000 K

57. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 6 jako 2. i ostatnia na kupno zbioru odcisków galwanoplastycznych dawnych polskich pieczęci dla uniwersytetu krakowskiego, to jest 350 zł. czyli 700 K

58. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 15, §. 6, na sprawienie sprzętów dla collegium novum uniwersytetu krakowskiego wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona

w sumie 318 zł. czyli 636 K

59. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 6, na sprawienie palników do lamp żarowych dla I. instytutu chemicznego uniwersytetu krakowskiego,

to jest 300 zł. 600 zł.

60. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 wyznaczona na rok 1898 w tytule 15, §. 6, jako 2. rata na budowę nowej kliniki okulistycznej w Krakowie,

to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

61. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 8, jako 1. rata na urządzenie stacyi do ćwiczeń i obserwacyi zoologiczno-zootomicznych w Tryeście,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

62. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 13, na postawienie ptaszarni ogrodowej do celów katedry zoologii w szkole głównej technicznej w Grazu,

to jest 300 zł. czyli 600 K

63. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 15, na wykłady o klimatologii i meteorologii w szkole głównej technicznej w Bernie, to jest . . 500 zł. czyli 1.000 K

64. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. rata na budowę nowego domu z urządzeniem wewnętrznym dla gimnazjum rządowego w Wiedniu (dzielnica II, Circusgasse), to jest 130.000 zł. czyli 260.000 K

65. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 1, na roboty budownicze w budynku licealnym w Lublanie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 9.900 zł. czyli 19.800 K

66. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 1. rata na budowę nowego domu dla gimnazjum akademickiego (czeskiego) w Pradze,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

67. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 1. rata na budowę nowego domu dla gimnazjum rządowego w Pradze (na Nowem Mieście), ulica Szczepana,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

68. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898, w tytule 16, §. 1, jako 2. rata na budowę nowego domu na pomieszczenie wspólne gimnazjum i seminarjum nauczycielskiego w Ołomuńcu (niemieckie),

to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

69. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 16, §. 1, na postawienie nowej studni w dziedzińcu budynku gimnazjum rządowego (polskiego) w Tarnowie wyznaczona a rozporządzeniem

cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 800 zł. czyli 1.600 K

70. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, na dokończenie budowy gimnazjum rządowego w Buczaczu, to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

71. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, na urządzenie wewnętrzne gimnazjum rządowego w Buczaczu, to jest 2.000 zł. czyli 4.000 K

72. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla gimnazjum rządowego św. Anny w Krakowie, razem z urządzeniem wewnętrznym, to jest 76.500 zł. czyli 153.000 K

73. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla III. gimnazjum rządowego w Krakowie z urządzeniem wewnętrznym, to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K

74. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 1. rata na wybudowanie nowego domu dla gimnazjum niższego rządowego w Czerniowcach, to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

75. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 16, §. 2, na sprawienie wieszadł ściennych i stawideł na parasole dla szkoły realnej rządowej w Wiedniu (XVIII. dzielnica) wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 400 zł. czyli 800 K

76. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, jako 2. rata na budowę nowego domu dla szkoły realnej rządowej w Grazu, to jest . . . 40.000 zł. czyli 80.000 K

77. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, na budowę nowego domu dla drugiej niemieckiej szkoły realnej w Pradze; na kupno gruntu i jako 1. rata na budowę, to jest 210.000 zł. czyli 420.000 K

78. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, jako 1. rata na naprawki i nabytki dla szkoły realnej rządowej w Budgejowicach (niemieckiej), to jest 1.200 zł. czyli 2.400 K

79. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, na sprawienie sprzętów dla szkoły realnej rządowej w Winohradach królewskich, to jest . . 6.000 zł. czyli 12.000 K

80. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, jako 2. rata na kupno nowego pomieszczenia dla szkoły realnej rządowej czeskiej w Bernie, to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K

81. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 16, §. 2, na budowę nowego domu szkoły realnej rządowej w Krakowie wyznaczona jako 3. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

82. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata na wybudowanie szkoły przemysłowej rządowej w Pradze i na jej urządzenie wewnętrzne, to jest 92.000 zł. czyli 184.000 K

83. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na przybudowę w szkole przemysłowej rządowej w Libercu, to jest 12.000 zł. czyli 24.000 K

84. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 227 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 1. rata na budowę domu dla szkoły przemysłowej rządowej w Smichowie i urządzenie wewnętrzne onegoż, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

85. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata na urządzenie wewnętrzne szkoły tkackiej w Strakonicach wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . 1.500 zł. czyli 3.000 K

86. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 18, §. 1, jako 1. rata dodatku dla gminy Bielska na przybudówek do tamtejszej szkoły przemysłowej rządowej wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona, w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K

87. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata dodatku dla gminy miasta Bielska za przybudówek do tamtejszej szkoły przemysłowej rządowej,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K

88. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na koszt pierwszego urządzenia szkoły zawodowej haftu ręcznego i machinowego w Kraślicach,
to jest 2.400 zł. czyli 4.800 K

89. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na urządzenie tkactwa mechanicznego w szkole tkackiej w Asch, to jest . 2.500 zł. czyli 5.000 K

90. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata na urządzenie tkactwa mechanicznego w szkole tkackiej w Starkowie,
to jest 2.600 zł. czyli 5.200 K

91. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 3. rata na urządzenie wewnętrzne szkoły tkackiej w Strakonicach, to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K

92. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 4. rata na urządzenie wewnętrzne szkoły zawodowej przemyślu drzewnego w Dolhopolu,
to jest 2.000 zł. czyli 4.000 K

93. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 18, §. 3, na pierwsze urządzenie szkoły handlowej rządowej we Lwowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24 czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110, aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 2.000 zł. czyli 4.000 K

94. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego w Dubrowniku, a mianowicie na kupno gruntu i na 1. ratę kosztów budowy,
to jest 73.500 zł. czyli 147.000 K

95. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 20, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego w Budziejowicach łącznie z urządzeniem wewnętrznym,
to jest 76.600 zł. czyli 153.200 K

96. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 20, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na postawienie nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie,
to jest 109.000 zł. czyli 218.000 K

C. W etacie Ministerstwa skarbu.

1. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w rozdziale 10, tytule 5, „Straż skarbowa“, na budowę budynku urzędowego w Voitsbergu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . 4.800 zł. czyli 9.600 K

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w rozdziale 10, tytule 5, „Straż skarbowa,“ jako 1. rata na budowę nowego domu urzędowego w Lonczu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona
w sumie 5.500 zł. czyli 10.000 K

3. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 3, „Służba podatków bezpośrednich“ na budowę nowego domu urzędowego w Lonczu,
to jest 6.800 zł. czyli 13.600 K

4. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 2, „Władze skarbowe kierujące“ jako 1. rata na budowę domu urzędowego na Porzyczu w Pradze,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

5. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 2, „Władze skarbowe kierujące“ jako 1. rata na budowę domu urzędowego w Grazu,
to jest 200.000 zł. czyli 400.000 K

6. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 6 „Urzędy podatkowe“ na budowę domu urzędowego w Wels,
to jest 28.000 zł. czyli 56.000 K

7. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 6, „Urzędy podatkowe“ jako udział w kosztach budowy dla przysposobienia domu urzędowego w Werchlabach,
to jest 2.655 zł. czyli 5.310 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 6, „Urzędy podatkowe“ na budowę nowego domu urzędowego w Mezzolombardo,
to jest 14.570 zł. czyli 29.140 K

9. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tym samym tytule na kupno i przysposobienie trzech dalszych budynków dla Władz skarbowych i urzędów w Chotieborzu,

to jest 14.500 zł. czyli 29.000 K

10. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w rozdziale 10, tytule 3, służba podatków bezpośrednich, na budowę domu urzędowego w Mistelbachu, to jest . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

11. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 8, „Zarząd ceł“ na postawienie nowego domu w Trydencie,

to jest 21.600 czyli 43.200 K

12. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 9 „Kataster podatku gruntowego“ na kosztą przysposobienia lokali archiwu map w Zadarze,

to jest 3.300 zł. czyli 6.600 K

13. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 11, „Ogólna administracja kasowa“, tytule 5, na kosztą wyrobu ciężarków do kontrolowania wagi monet złotych krajowych waluty koronowej,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

14. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 14, „Podatek konsumcyjny“, tytule 1, na nowe budowle a mianowicie na postawienie nowego domu dla urzędu rogatkowego w Barcoli, to jest . . . 22.000 zł. czyli 44.000 K

15. Kwoty w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziane na rok 1898 w rozdziale 16 „Tytoń“ i tytule 2 „Nowe budynki“ a mianowicie:

na budowę w zakładzie fabryki tytoniu w Ottakringu (Wiedeń) . . . 150.000 zł. czyli 300.000 K

na budowę domów dla robotników (3. rata) budowę nowego domu na maszyny z kominem i budowę nowej łaźni dla robotników w Hainburgu
45.000 zł. czyli 90.000 K

na przysposobienia w celu urządzenia głównego magazynu tytoniu i budowa kolei dowozowej w Wiedniu (Rennweg) . 24.000 zł. czyli 48.000 K

na budowę fabryki i urządzenie ogrzewalni w Fürstenfeld (2. rata) 50.000 zł. czyli 100.000 K

na przybudówek do budynku fabrycznego w Celowcu (2. rata) . 40.000 zł. czyli 80.000 K

pierwsza rata wydatku na budowę nowej fabryki tytoniu w Piseku 50.000 zł. czyli 100.000 K

pierwsza rata wydatku na budowę nowej fabryki tytoniu w Tachowie
50.000 zł. czyli 100.000 K

na budowę domu urzędowego dla urzędu wykupna tytoniu w Grużu i magazynu dla urzędu wykupna tytoniu w Sinju, tudzież na dalszą budowę magazynu dla urzędu wykupna tytoniu w Imoskach
100.000 zł. czyli 200.000 K

na budowę łaźni dla robotników w Sacco
7000 zł. czyli 14.000 K

na budowę jadalni dla robotników w Nowym Jiczynie 10.000 zł. czyli 20.000 K

16. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w rozdziale 16, tytule 3, „Sprzedaż tytoniu“, na nowe budowle wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 110, aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 36.200 zł. czyli 72.400 K

17. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 23 „Gmachy dykasteryalne“ pod d) jako naddatek rządowy na restaurację zamku w Karłowym Tynie w Czechach (naddatek, 2. rata), to jest . . . 17.700 zł. czyli 35.400 K

D. W etacie Ministerstwa handlu.

1. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 6, jako 1. rata na wybudowanie nowego domu urzędowego w Lonczu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110, aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 3.000 zł. czyli 6.000 K

2. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 5 jako 2. rata na tenże sam cel, to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1891, w tytule 8, §. 7, na rozszerzenie zakładów portowych w Tryeście wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona, to jest 976.000 zł. czyli 1,952.000 K

4. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 7, §. 3, wyznaczona jako 5. rata na budowę

grobli do ładowania w Polju rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 25.000 zł. czyli 50.000 K

5. Dotacja w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 8, §. 3, jako 6. rata na tenże sam cel, to jest . . 7.000 zł. czyli 14.000 K

6. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 8, §. 4, jako 1. rata na budowę muru brzegowego Puciszczu na wyspie Braczu, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

7. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 8, §. 4, jako 3. rata na postanowienie muru brzegowego w Trogirze, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 4, na przysposobienie nowych i rozszerzenie istniejących urzędów, to jest 82.350 zł. czyli 164.700 K

9. Dotacja w ustawie skarbowej na rok 1897 w tytule 9, §. 4, „zakład pocztowy“, na koszt budowy nowych domów dla poczty i telegrafów, wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110, aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 171.000 zł. czyli 342.000 K

E. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

1. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w rozdziale 27, tytule 14, §. 1, na budowę odnogi do stacyi wodnej przy dworcu kolejowym w Mittelgrundzie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 7.410 zł. w złocie czyli 17.640 K

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w rozdziale 28, tytule 7, §. 1, na rozszerzenie stacyi w Nowym Sączu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w rozdziale 28, tytule 4, §. 2, na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych wyznaczona

a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 19.000 zł. czyli 38.000 K

4. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 15. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 169, pod tytułem Budowa kolei żelaznych państwa, przewidziana na wydatki za roboty przydatkowe przy budowie linii Stanisławów—Woronienka a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110, aż do końca grudnia 1899 przedłużona, to jest 150.000 zł. czyli 300.000 K

5. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 4, §. 2 na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych, to jest 2.800 zł. czyli 5.600 K

6. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 5, §. 11, na uzupełnienie sprzętów i przyborów przeznaczonych dla służby stacyjnej i jecznej łącznie z przyborami do ładowania, to jest . 55.000 zł. czyli 110.000 K

7. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 5, §. 11 na nowe zaprowadzenie i naprawienie urządzeń elektrycznych silnego prądu, kupno narzędzi i przyrządów do czynienia doświadczeń, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 5, §. 11, na wykonywanie prób i zaprowadzanie, to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K

9. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 5, §. 11, na poprawienie wód zasilających a według okoliczności zakładów pompowych, to jest 120.000 zł. czyli 240.000 K

10. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w rozdziale 28, tytule 5, §. 12, wkłady z następujących funduszy wkładowych, b) linii austriackiej spółki kolei lokalnych, na rozszerzenie stacyi dobiegowych i rekonstrukcyę szlaków kolejowych z powodu dobiegu nowych obcych kolei, to jest . 84.500 zł. czyli 169.000 K

F. W etacie Ministerstwa rolnictwa.

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 2, na urządzenie laboratorium bakteriologicznego w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 86.000 zł. czyli 172.000 K

2. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 pod „Kopalnie“ w tytule 9, §. 3, na nowe budowle i zakłady korzystne, tudzież na kupno realności, to jest . . 155.303 zł. czyli 310.606 K

G. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

1. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 3, na przysposobienie i przynajęcie lokali sądowych, to jest 250.000 zł. czyli 500.000 K

2. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 3, na uzupełnienie bibliotek urzędowych, to jest . 50.000 zł. czyli 100.000 K

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 4, §. 22, na budowę Sądu obwodowego w Rzeszowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 4, §. 28, na tenże sam cel wyznaczona jako 2. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 12.000 zł. czyli 24.000 K

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 33, na tenże sam cel jako naddatek wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 4, §. 32, na budowę trzeciego skrzydła w domu więziennym w Tarnopolu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 15.000 zł. czyli 30.000 K

7. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 38, na tenże sam cel wyznaczona

jako 2. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 25.000 zł. czyli 50.000 K.

8. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 39, na budowę domu urzędowego w Kossowie wyznaczona jako ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 15.000 zł. czyli 30.000 K

9. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 16, na kupno gruntu pod budowę domu dla sądu w Lublanie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . 22.130 zł. czyli 44.260 K

10. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 25, jako 2. rata na budowę domu dla Sądu w Lublanie, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

11. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 19, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Szybeniku wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 przedłużona, w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

12. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 27, na tenże sam cel, w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 26, na budowę domu urzędowego w Karłowich Warach wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 30.000 zł. czyli 60.000 K

14. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 28, na kierowanie budową domu dla sądu i na więzienie w Szlanach, którą ma gmina prowadzić, wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

15. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 29, na budowę domu dla sądu w Taborze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 10.000 zł. czyli 20.000 K

16. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 48, na wystawienie drugiego piętra

na budynku urzędowym w Złoczowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . 12.400 zł. czyli 24.800 K

17. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 6, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Wels jako 4. rata,
to jest 130.000 zł. czyli 260.000 K

18. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 9, na budowę wspólnego domu urzędowego w Mezzolombardo,
to jest 15.033 zł. czyli 30.066 K

19. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 10, na urządzenie tego budynku,
to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

20. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 18, na urządzenie wewnętrzne domu urzędowego w Knittelfeld,
to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

21. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 21, na budowę domu urzędowego w Voitsbergu,
to jest 52.300 zł. czyli 104.600 K

22. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 22, jako 1. rata na budowę domu dla sądu obwodowego w Maryborze, to jest . 50.000 zł. czyli 100.000 K

23. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 24, na kupno i przysposobienie koszar w Rudolfowie,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

24. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 29, jako 4. rata na budowę domu dla sądu karnego w Pradze, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

25. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 31, jako 2. rata na budowę domu dla sądu i na więzienia w Pilzni, to jest . . . 70.000 zł. czyli 140.000 K

26. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 39, na budowę wspólnego domu urzędowego w Hostinnem to jest, 20.000 zł. czyli 40.000 K

27. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 39, na przysposobienie wspólnego domu urzędowego w Werchlabach, to jest 11.360 zł. czyli 22.720 K

28. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 40, na odnowienie cennej dla historii sztuki facjaty domu urzędowego w Prachatycach,
to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K

29. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 42, jako 1. rata na budowę domu dla sądu i na więzienie w Trutnowie, to jest . 50.000 zł. czyli 100.000 K

30. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 46, jako 1. rata na budowę domu dla sądu i na więzienia w Iglawie, to jest . . . 40.000 zł. czyli 80.000 K

31. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 47, jako 1. rata na budowę domu dla sądu w Sternberku,
to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

32. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 48, jako 2. rata na budowę domu urzędowego w Skoczowie,
to jest 24.500 zł. czyli 49.000 K

33. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 56, jako 2. rata na budowę domu dla sądu w Zborowie,
to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

34. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 57, na budowę domu dla sądu w Żydaczowie,
to jest 7.000 zł. czyli 14.000 K

35. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 59, jako 1. rata na budowę domu dla sądu w Gwoźdźcu,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

36. Kwota w temże samem rozporządzeniu przewidziana na rok 1898 w tytule 4, §. 60, jako 2. rata na budowę domu urzędowego w Serecie,
to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

II. W preliminarzu wkładów.

Dotacje (kwoty) wkładowe poniżej przytoczone mogą być używane jeszcze aż do końca grudnia 1900.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

1. Kwota w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 1, na urządzenie przystani dla tratw na Weławie i Łabie,
to jest 300.000 zł. czyli 600.000 K

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w załączce II, pod l. 5 na budowę domu urzędowego w Krakowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 200.000 zł. czyli 400.000 K

B. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

1. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 1, dla instytutu higienicznego w Wiedniu jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona, w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

2. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 1, jako 2. rata na budowę instytutu higienicznego połączonego z zakładem rządowym do badania żywności, w Wiedniu to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 2, jako 1. rata na przebudowanie fabryki broni w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 270.000 zł. czyli 540.000 K

4. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 4, jako 1. rata ceny kupna gruntów słupskich przy uniwersytecie praskim, to jest . . . 76.000 zł. czyli 152.000 K

5. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 5, jako 1. rata na budowę instytutu fizyczno-matematyczno-astronomicznego uniwersytetu czeskiego w Pradze, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

6. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 3 na budynek czeskiego instytutu medycznego w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 158.000 zł. czyli 316.000 K

7. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 2, jako 2. i ostatnia rata na budowę czeskiego instytutu medycznego i urządzenie wewnętrzne onegoż, to jest 7.000 zł. czyli 14.000 K

8. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898, pod l. 3, jako 2. rata na założenie ogrodów botanicznych uniwersyteckich w Pradze, łącznie z kupnem gruntu, to jest 165.000 zł. czyli 330.000 K

9. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 6, jako 1. rata na budowę instytutu fizyologicznego uniwersytetu niemieckiego w Pradze, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

10. Dotacje ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II pod l. 7, dla kliniki medycznej w Krakowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 160.000 zł. czyli 320.000 K

11. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II, przewidziana na rok 1898 pod l. 7, jako 2. rata na wyposażenie budynku szkoły głównej technicznej w Wiedniu, to jest . 100.000 zł. czyli 200.000 K

12. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 14, dla gimnazjum i seminarium nauczycielskiego męskiego w Ołomuńcu wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 150.000 zł. czyli 300.000 K

13. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 19, dla rządowej szkoły realnej wyższej w Grazu na kupno gruntu jako 1. rata kosztów budowy wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 129.000 zł. czyli 258.000 K

C. W etacie Ministerstwa skarbu.

1. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 2, na budowę domu urzędowego w dzielnicy XV w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 200.000 zł. czyli 400.000 K

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 3, na budowę domu urzędowego na Porzeczcu w Pradze wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 4, na budowę domu urzędowego w Kołomyi wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 120.000 zł. czyli 240.000 K

D. W etacie Ministerstwa handlu.

Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 4, na budowę a według okoliczności kupno domu na pocztę przy dworcu kolei zachodniej w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie 68.000 zł. czyli 136.000 K

E. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

Dotacje poniżej wymienione ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II wyznaczone a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 przedłużone a mianowicie:

a) Budowa kolei żelaznych państwa:

1. Pod l. 2 na budowę kolei żelaznej Chodorów—Podwysokie 1,214.940 zł. czyli 2,429.880 K

2. Pod l. 5 na budowę kolei lokalnej Lipowa—Bożanów (Heinersdorf) 49.470 zł. czyli 98.940 K

3. Pod l. 6 na budowę kolei lokalnej Mikułowice—Cukmantel . . . 14.690 zł. czyli 29.380 K

4. Pod l. 7 na budowę kolei żelaznej Beraun—Dusznik 857.660 zł. czyli 1,715.320 K

5. Pod l. 10 na budowę kolei lokalnej Kraliki (Lichtenau)—Schildberg 780.000 zł. czyli 1,560.000 K

6. Pod l. 11 na budowę kolei lokalnej Bärn—Andersdorf—Hof . . . 375.000 zł. czyli 750.000 K

7. Pod l. 12 na budowę kolei lokalnej Olbrachcice—Osoblaha 660.000 zł. czyli 1,320.000 K

b) Udział w zgromadzeniu kapitału na budowę kolei prywatnych:

8. Pod l. 14 na budowę kolei lokalnych: Czerczany—Kolin z odnogą do Kacowa 300.000 zł. czyli 600.000 K
Karlówary—Merkelsgrün 40.000 zł. czyli 80.000 K

9. Pod l. 15 dodatek państwa na urządzenie szlaku kolei lokalnej Chabówka—

Nowy targ . . . 1,300.000 zł. czyli 2,600.000 K

10. Pod l. 16 dodatek państwa na budowę kolei żelaznych Łużany—Zaleszczyki, Hliboka—Seret, Radowce—Frassin (Brodina) i Nepołokowce—Wyżnica, jednorazowy dodatek państwa 1,500.000 zł. czyli 3,000.000 K

c) Ruch kolei żelaznych utrzymywany przez państwo:

11. Pod l. 17 na urządzenie drugich torów: Salzburg—Granica państwa 126.000 zł. czyli 252.000 K

12. Pod l. 18 na rozszerzenie stacji i ich urządzeń: Stacja w Nowym Sączu . . . 50.000 zł. czyli 100.000 K

13. Pod l. 23 na przejazd górą na gościńcu lwowskim w stacji Przemyśl i Bakończyce i drugi tor w trójkącie połączenia tamże . . . 222.700 zł. czyli 445.400 K

Następujące dotacje w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, załączka II, na rok 1898 przewidziane, a mianowicie:

a) Budowa kolei żelaznych państwa:

14. Pod l. 5, Chodorów—Podwysokie 400.000 zł. czyli 800.000 K

15. Pod l. 7, Bruntal—Mała Morawa; sporządzenie projektu i roboty przygotowawcze 40.000 zł. czyli 80.000 K

16. Pod l. 8, Haugsdorf—Weidenau 80.000 zł. czyli 160.000 K

17. Pod l. 9, Bożanów—Jawornik 80.000 zł. czyli 160.000 K

18. Pod l. 10, Halicz—Ostrów—Tarnopol; nadwyżka wydatków ponad sumę kosztów budowy wyznaczona w ustawie 400.000 zł. czyli 800.000 K

b) Udział w dostarczaniu kapitału na budowę kolei prywatnych:

19. Pod l. 11, budowa kolei lokalnych:

Trzebinia—Skawce 420.000 zł. czyli 840.000 K

Piła—Jaworzno 116.000 zł. czyli 232.000 K

Chabówka—Zakopane 235.000 zł. czyli 470.000 K

Kołomyja—Stefanówka 425.000 zł. czyli 850.000 K

Inne dodatki dla kolei niższego rzędu a w szczególności takie, które wyznaczone być mają drogą administracyjną 146.000 zł.
czyli 292.000 K

c) Ruch kolei utrzymywany przez państwo:

20. Pod l. 15, urządzenie drugich torów: Salzburg—granica państwa
50.400 zł. czyli 100.800 K

21. Pod l. 17, wkłady na kolei łączącej wie- deńskij: wzmocnienie mostów
18.000 zł. czyli 36.000 K

22. Pod l. 19:

a) Rozszerzenia większego znaczenia:

Stacya Budjellowice (6. rata)
200.000 zł. czyli 400.000 K

„ Bilin i Žatec (2. rata)
150.000 zł. czyli 300.000 K

„ Praga i zakład woźniczy w Nusslu (8. rata) 110.000 zł. czyli 220.000 K

„ i warsztat w Gmünd
100.000 zł. czyli 200.000 K

„ Beruny (3. rata)
100.000 zł. czyli 200.000 K

„ Lublana . 72.000 zł. czyli 144.000 K

„ Ulica-Pleszwic
53.000 zł. czyli 106.000 K

Warsztat w Lounach
51.700 zł. czyli 103.400 K

Stacya i warsztat w Wiedniu
49.500 zł. czyli 99.000 K

„ Wolszany (3. rata)
48.000 zł. czyli 96.000 K

„ Nyrzany (3. rata)
42.000 zł. czyli 84.000 K

„ Przemyśl . 40.000 zł. czyli 80.000 K

„ Zliw (3. rata)
31.000 zł. czyli 62.000 K

„ Klobuk . 30.800 zł. czyli 61.600 K

„ Wrбно . 23.200 zł. czyli 46.400 K

23. Pod l. 21, budynek mieszkalny dla urzę- dników i sług . . 500.000 zł. czyli 1.000.000 K

24. Pod l. 23, powiększenie pożyteczności poszczególnych linii . 300.000 zł. czyli 600.000 K

25. Pod liczbą 24, przejazd dołem w Krako- wie 150.000 zł. czyli 300.000 K

26. Pod l. 27, rozszerzenia torów do zakła- dów przemysłowych, jakoteż rozmaite wydatki nie- przewidziane . . . 300.000 zł. czyli 600.000 K

F. W etacie Ministerstwa rolnictwa.

1. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załącze II na rok 1898 pod l. 1 przewidziana na wkłady w la- sach państwa jako 2. rata,
to jest 500.000 zł. czyli 1.000.000 K

G. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897, w załącze II, pod l. 3, na budowę domu dla sądu w Lublanię jako 1. rata wyznaczona a rozporzą- dzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 prze- dłużona w w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897, w załącze II, pod l. 4, na budowę domu dla sądu obwodowego w Gorycyi wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 110 aż do końca grudnia 1899 rzedłużona w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

§. 5.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1900, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. czerwca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Weltersheimb r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

Rezek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Piętak r. w.

100.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
24. czerwca 1900,**

o przedłużeniu dobrodziejstw podatkowych przyznanych ustawą z dnia 23. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 88, na rzecz budynków uszkodzonych przez trzęsienie ziemi w obszarze gminy miasta Lublany, tudzież w powiatach kraińskich i styryjskich trzęsieniem ziemi dotkniętych.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Okres pięcioletni wyznaczony w ustawie z dnia 23. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 88, w ciągu którego budowle przebudowane i nowe w tej ustawie wzmiankowane (§§. 1 i 2) powinny być skończone i do użytku urządzone, ażeby mogły uzyskać dobrodziejstwa podatkowe także przyznane, przedłuża się na dalsze pięć lat, to jest aż do 2. lipca 1905.

§. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które nabywa mocy obowiązującej dnia 3. lipca 1900, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 24. czerwca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

101.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
25. czerwca 1900,**

tyczące się uwolnień od należności na rzecz gminy Klape dotkniętej oberwaniem się góry.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Uwalnia się od stępli i należności bezpośrednich wszelkie podania, dokumenta, przeniesienia własności i wszelkie czynności prawne, wpisy hipoteczne i wygotowania urzędowe, tyczące się przywrócenia do dawnego stanu budynków w gminie wiejskiej Klape zburzonych w skutek oberwania się góry w roku 1898 lub w skutek ponownego jej oberwania się w następnym czasie, jakoteż tyczące się hipotecznego przenoszenia praw rzeczowych, któremi dotknięte nieruchomości były obciążone, na inne grunta, do zastąpienia tamtych przeznaczone.

Dobrodziejstwa powyższe nie stosują się do rozpraw odbywających się w postępowaniu sądowym w sprawach spornych.

§. 2.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, które wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 25. czerwca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1900.

Treść: № 102. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się kwoty i używania dotacyi, która w roku 1900 ma być wniesiona z funduszków państwa do funduszu amelioracyjnego państwa.

102.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 28. czerwca 1900,

tyczące się kwoty i używania dotacyi, która w roku 1900 ma być wniesiona z funduszków państwa do funduszu amelioracyjnego państwa.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Zasilek z funduszków państwa wyznaczony w §. 1ym ustawy z dnia 14. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 129, na uposażenie funduszu amelioracyjnego w kwocie 750.000 złotych = 1,500.000 koron podwyższa się na rok 1900 do 2 milionów koron.

Upoważnia się Rząd do pokrywania przypadających wydatków funduszu amelioracyjnego w miarę potrzeby na rachunek preliminarza funduszu amelioracyjnego, który będzie na rok 1900 ustanowiony.

§. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, wchodzącego w wykonanie od dnia ogłoszenia, poruczaną Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. czerwca 1899.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Weltersheimb r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

Rezek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 3. lipca 1900.

Treść: (№ 103 i 104.) 103. Obwieszczenie o upoważnieniu c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Pinswangu do ekspedycyowania rzeczy podróжных naprzd lub póžniej wysłanych. — 104 Rozporządzenie, tyczące się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolei żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaprowadzonego rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1892 z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1893.

103.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. czerwca 1900,

o upoważnieniu c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Pinswangu do ekspedycyowania rzeczy podróжных naprzd lub póžniej wysłanych.

Upoważnia się Komorę pomocniczą I. klasy w Pinswangu do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróжных naprzd lub póžniej wysłanych stosownie do artykułu IX, l. 1 ustawy o taryfie cłowej z dnia 25. maja 1882.

Böhm r. w.

104.

Rozporządzenie Ministra kolei żelaznych z dnia 3. lipca 1900,

tyczące się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień Regulaminu ruchu dla kolei żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaprowadzonego rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 207 z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1893.

Regulamin ruchu dla kolei żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaprowadzony rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1892, Dz. u. p. Nr. 207 z mocą obowiązującą od dnia 1. stycznia 1893, zmienia się a względnie

uzupełnia z mocą obowiązującą od dnia 1. sierpnia 1900, w sposób następujący:

I. Postanowienia wstępne.

Takowe opiewać mają następnie:

„(1) Regulamin ruchu stosuje się do tych kolei żelaznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, które służą do obrotu publicznego. Do obrotu międzynarodowego stosuje się niniejszy regulamin ruchu tylko o tyle, o ile obrót ten nie jest osobnemi postanowieniami urzędzonymi.

(2) Zarządy kolejowe mogą za zezwoleniem Władzy nadzorczej wydać postanowienia uzupełniające niniejszy regulamin ruchu. Władza nadzorcza może zezwolić na wydanie odmiennych postanowień dla kolei drugorzędnych, jakoteż wtedy, gdy tego wymagają szczególne stosunki ruchu, lub gdy chodzi o wypróbowanie nowych urządzeń. Postanowienia w rodzaju wzmiankowanych w ustępie niniejszym stają się ważnemi dopiero przez zamieszczenie ich w taryfach. Ogłoszenie powinno wyrażać, że są zatwierdzone.“

§. 5.

Uzupełnia się ten paragraf następującym dodatkiem:

„(Porów. także §. 21, ustęp 5).“

§. 6.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Przewozu osób i rzeczy tudzież zwierząt żywych nie można odmówić“ itd. (jak dotychczas).

§. 7.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Ceny przewozu oblicza się podług taryf prawnie istniejących i należycie ogłoszonych. Taryfy stosować należy w ten sam sposób do wszystkich czyniących zadość tym samym warunkom.“

§. 10.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Zwyczajny przewóz osób odbywa się podług rozkładów jazdy, które, zanim wejdą w wykonanie, należy publicznie ogłosić i na stacjach wcześniej wywiesić. Powinny one podawać klasy wozów z poszczególnymi pociągami idących tudzież rodzaj pociągu“ itd. (jak dotychczas).

§. 14.

Ustęp 2 opiewać ma jak następuje:

„(1) Wymiana kupionych biletów na bilety wyższej lub niższej klasy albo na bilety do innej stacji, z wyrównaniem różnicy w cenie, jest podróżnym dozwolona w stacji odejścia, najpóźniej na pięć minut przed odejściem pociągu, o ile miejsca odpowiednie jeszcze są i o ile bilet nie został już przekłóty lub dowodnie użyty był tylko dla wejścia do poczekalni lub na peron.“

§. 16.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Do wsiadania wzywa się wołaniem lub dzwonieniem w poczekalniach lub na peronach.“

§. 21.

Nadpis opiewa:

Kontrola biletów. Bilety wstępu do dworca.

Ustępy 1 i 2 opiewać mają następująco:

„(1) Bilet pokazać należy na żądanie przy wejściu do poczekalni, przy wejściu na peron i gdy się go opuszcza, przy wsiadaniu do wozu, jakoteż każdego czasu w ciągu jazdy i stosownie do urządzeń, zaprowadzonych dla ostatniej przestrzeni jazdy, należy oddać go na żądanie albo na krótki czas przed skończeniem się jazdy, albo gdy się jazda skończy.

(2) Kto zajmuje miejsce w pociągu bez ważnego biletu, zapłacić ma za całą przestrzeń, którą przejechał a jeżeli nie będzie od razu niewątpliwie udowodnione, na której stacji wsiadł, za całą przestrzeń, którą pociąg przejechał, dwa razy tyle, ile wynosi cena zwyczajna“ itd. (jak dotychczas).

Przydać należy następujące nowe ustępy 4 i 5:

„(4) Zarządom kolei żelaznych zostawia się jednolite ustanowienie w taryfie za zezwoleniem Władzy nadzorczej przypadków, w których ze wzglę-

dów słuszności dodatek nie ma być pobierany lub pobierane być mają inne dodatki zamiast wzmiankowanych w ustępie 2.

(5) Na tych stacjach, w których poczekalnia lub peron są zamykalne, bilet wstępu do dworca należy pokazać przy wejściu do poczekalni lub na peron i oddać, gdy się stamtąd odchodzi.“

§. 24.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Za przybyciem na stację obwołuje się jej nazwę, długość przestanku i zmianę wagonów, jeżeli takowa ma nastąpić. Jak tylko pociąg stanie, słudzy kolejowi winni pootwierać od strony do wsiadania przeznaczoną drzwiczki tych wozów, z których podróżni chcą wysiąść.“

§. 25.

Ustęp 1 ma opiewać jak następuje:

„(1) Niezawisłe od jeszcze większych dogodności, jakieby kolej zaprowadziła, wolno podróżnym przerwać podróż raz jeden, jeżeli zaś mają bilety powrotowe, po raz w drodze tam i napowrót, pod warunkiem udania się w dalszą podróż pociągiem odchodzącym tego samego lub następnego dnia do stacji przeznaczenia. Podróżni tacy winni na stacji pośredniej, jak tylko wysiądą z pociągu, pokazać naczelnikowi stacji swój bilet i żądać opatrzenia go znakiem ważności; wyjątki mogą być w taryfach dozwolone. Jeżeli pociąg, którym odbyć chcą dalszą podróż, ma wyższe ceny niż ten, do którego kupili bilet, dokupić należy bilet pokrywający przynajmniej różnicę ceny.“

§. 26.

Nadpis opiewa:

Spóźnienie się lub niewysłanie pociągów.
Przerwy ruchu.

Ustęp 1 opiewać ma jak następuje:

„(1) Spóźniony odjazd lub spóźnione przybycie, tudzież niewysłanie jakiegoś pociągu nie stanowi tytułu do żadnych roszczeń przeciwko kolei żelaznej.“

§. 27.

Przydaje się następujący nowy ustęp 4:

„(4) Kto wiezie z sobą psa bez karty na przewóz (biletu dla psów), jeżeli zaniedba oznajmić o tem wcześniej (porów §. 21, ustęp 2), winien dopłacić dodatek do ceny taryfowej, wynoszący 1 koronę. W innych przypadkach, oprócz wzmiankowanych w ustępie 2, należy psa nadto wydalić z wagonu osobowego.“

Następny, dotychczas 4 ustęp oznaczyć należy liczbą (5).

§. 28.

Ustęp 3 opiewać ma jak następuje:

„(3) Do umieszczenia pakunku ręcznego podróznego rozporządzać może tylko miejscem jakie na niego przypada w stosunku do siedzeń. Na siedzeniach nie wolno pakunku umieszczać.“

§. 29.

Ustęp 4 opiewać ma jak następuje:

„(4) Myśliwym i osobom zostającym w służbie publicznej wolno mieć przy sobie podręczny zapas amunicji. Także strażnikom eskortującym więźniów, wolno mieć z sobą broń palną nabitą pod warunkiem, żeby więźniowie umieszczeni byli w osobnych wagonach lub przedziałkach wagonów.“

§. 30.

Ustępy 3 i 5 opiewać mają jak następuje:

„(3) Również małe zwierzęta jakoteż psy w klatkach, pakach, workach itp. mogą być przyjmowane do przewiezienia jako pakunek podróznego.“

(5) Czy i pod jakimi warunkami przedmioty w §. 50, B 2 oznaczone mogą być przyjmowane do przewozu jako pakunek podróznego, postanowione jest w taryfach.“

Przydaje się nowe ustępy 6 aż do 8:

„(6) Kolejom żelaznym wolno w taryfach ograniczyć do kwoty najwyższej wynagrodzenie, które ma być płacone w razie całkowitego lub częściowego zginięcia lub uszkodzenia kosztowności, przedmiotów sztuki lub papierów wartościowych.“

(7) Co do przypadków, w których całkowite wynagrodzenie ma być płacone, porów. §. 88.

(8) Jeżeli obowiązek wynagrodzenia jest ograniczony do kwoty najwyższej, deklaracja, ile zależy na wczesnem dostawieniu, nie może tej kwoty przerosnąć.“

§. 31.

Paragraf ten opiewa:

Sposób zapakowania. Usuwanie dawnych znaków przewozu.

„(1) Pakunek podróznego powinien być bezpiecznie i trwale opakowany. Jeżeli nie jest opakowany lub jeżeli opakowanie jest niedostateczne, można go nieprzyjąć. W razie przyjęcia takiego pakunku do przewozu, kolej żelazna ma prawo napisać w rewersie odpowiednią wzmiankę. Przyjęcie rewersu pakunkowego z tym dopiskiem oznacza, że podróznego uznaje ów stan pakunku.“

(2) Na pakunkach nie powinny znajdować się dawniejsze znaki przewozu koleją żelazną, pocztą lub w inny sposób. Jeżeli z powodu niezachowania tego przepisu pakunek zostanie zarzucony, kolej żelazna nie odpowiada za szkodę stąd powstałą.“

§. 32.

Przydaje się następujący nowy ustęp:

(7) Co do ekspedycyowania welocepedów mogą być podane w taryfach osobne przepisy.“

§. 34.

Paragraf ten opiewać ma następnie:

„Odpowiedzialność kolei za pakunek podróznego.“

(1) Za pakunek podróznego oddany do przewiezienia, kolej żelazna jest odpowiedzialna według postanowień, dotyczących się przewozu towarów (rozdział VIII), o ile takowe dadzą się do pakunku podróznego odpowiednio zastosować i o ile w przepisach niniejszego rozdziału co innego nie jest postanowione.

(2) Deklarację, ile zależy na rychłej dostawie, złożyć należy w biurze ekspedycy pakuunków najpóźniej na pół godziny przed odejściem pociągu, którym pakunek ma być przewieziony, przyczem płaci się oraz taryfowy dodatek do przewoźnego (§. 84, ustęp 3); deklaracja ta ma skutek prawny tylko wtedy, jeżeli biuro ekspedycy zapisało ją w rewersie pakunkowym.

(3) Kolej żelazna odpowiada za zginięcie pakunku podróznego tylko w tym razie, jeżeli w stacyi przeznaczenia zgłoszono się po niego w przeciągu dni ośmiu po nadejściu pociągu, do którego został oddany (§. 33, ustęp 2).

(4) Wynagrodzenie za zginięcie, umniejszenie lub uszkodzenie pakunku podróznego, który oddano do przewiezienia, może być w taryfie ze względem na szczególne stosunki ruchu za zezwoleniem Władzy nadzorczej ograniczone do kwoty maksymalnej. Przepis §u 88go stosuje się odpowiednio.

(5) Podróznego, któremu pakunek nie będzie wydany, może żądać, żeby mu w rewersie potwierdzono dzień i godzinę zgłoszenia się po pakunek.

(6) Za zginięcie, umniejszenie i uszkodzenie pakunku podróznego nie oddanego do przewozu (§§. 28 i 32), jakoteż przedmiotów zostawionych w przewożonych koleją pojazdach (§. 30, ustęp 2), kolej żelazna jest odpowiedzialna tylko o tyle, o ile wina na niej ciąży.“

§. 36.

Paragraf ten opiewać ma jak następuje:

„Odpowiedzialność kolei żelaznej za spóźnione nadejście pakunku podróznego.“

(1) Kolej żelazna jest odpowiedzialna za szkodę powstałą w skutek spóźnionego wydania pakunku podróznego (§. 33, ustęp 2), chyba że spóźnienie nastąpiło w skutek wydarzenia, którego kolej nie spowodowała, ani też odwrócić nie mogła.

(2) Jeżeli na zasadzie powyższego postanowienia ma być zapłacone wynagrodzenie za uchybienie terminu dostawy, wynagradza się szkodę dowodnie wyrażoną a mianowicie:

- a) jeżeli deklarowano, ile zależy na rychłej dostawie: aż do wysokości sumy deklarowanej;
 - b) jeżeli tego nie deklarowano, płaci się za każde zaczęte 24 godziny spóźnienia: najwięcej 20 halerzy za każdy kilogram niedostawionego pakunku, od pojazdów (§. 30) najwięcej 30 koron za każdy pojazd, który nie nadszedł.
- (3) §. 88 stosuje się odpowiednio.

Załączka B.

Numer IX.

W pierwszym ustępie po wyrazach „anodynę i kleinę“ przydać należy:

„jakoteż roztwory wehny kleinowej w amylacetacie.“

Nadto przydać należy ustęp 3:

„(3) Tym samym warunkom podlega etyl cynkowy, lecz do pakowania go nie wolno używać materiałów zapalnych.“

Numer XI.

Po ustępie (2) przydać należy następujący nowy ustęp:

„(3) Kwas octowy zawierający 20 lub mniej procentów wody podlega postanowieniom Numeru XV.“

Numer XV.

W ustępie 1. 4 wykreślić należy 2gie zdanie opiewające: „Kolej nie jest obowiązana czynić zadosyć takim co do tych pak żądaniom, jakie wolno czynić co do innych towarów.“

Numer XVIII.

W ustępie (1) zamiast „(anhydrit)“ powinno być „(anhydrid)“.

Numer XIX.

W ustępie (1) po wyrazach „i innych wyskoków pod Nr. XI nie wymienionych“ dodać należy: „tudzież do amylacetatu“.

Numer XXIII.

W pierwszym ustępie po wyrazie „wyskok salmiakowy“ wpisać należy: „i truciznę na mszyce (mieszanina mydła miękkiego, olejku karbolowego i olejku fuzlowego)“.

Numer XXXI.

W ustępie (1) po wyrazach „juta“ i „tkanin“ położyć należy przecinki i ten ustęp (1) opiewać ma następnie: (1) Wełna, włosy, wełna sztuczna, bawełna, jedwab, len, konopie, juta, w stanie surowym, w postaci odpadków przy przędzeniu i tkaniu, jako gałgany lub płatki do czyszczenia“ itd. (jak dotychczas).

Numer XXXII.

Po liczbie 1 przydać należy oznaczenie ustępu „(1)“.

Następujące postanowienie wpisać należy jak ustęp (2):

„(2) Łój przyrządzony, świeży do wyrobu masła sztucznego przeznaczony lub łój surowy (o ile wyraźnie jest jako taki deklarowany), przyjmuje się do przewozu także w koszach, a łój nie wyciśnięty (surowy) także w workach nieprzepuszczających, które opatrzone być powinny szczelnem zamknięciem. Posyłający jest odpowiedzialny za wszelką szkodę, jakaby kolej żelazna poniosła w skutek takiego opakowania.“

Numer XXXVI.

Pierwsze zdanie lit. d opiewać ma jak następuje:

„Paki wolno zabijać gwoździami żelaznymi tylko w tym razie, jeżeli są dobrze pocynkowane.“

Numer XLIV a.

W pierwszym zdaniu zamiast „w przeciągu roku“ położyć należy: „w przeciągu lat trzech“; nadto w drugim zdaniu zamiast „corocznie“ położyć należy: „co trzy lata“.

Numer XLVI.

Pierwsze zdanie ma opiewać: „chlerek metylu i chlerek etylu przewożone będą tylko w grubych naczyniach metalowych szczelnie zamkniętych i otwartymi wagonami“.

Numer XLI.

Po „XLI“ położyć należy znak ustępu (1).

Przydać należy następujący ustęp (2):

„(2) List przewozowy tyczący się tutek tego rodzaju powinien zawierać oświadczenie posyłającego, że tutki po nasyceniu były ogrzane a następnie zostały w wodzie całkiem ochłodzone.“

Królewsko węgierski Minister handlu, z którym porozumiano się stosownie do artykułu VIII. ustawy z dnia 17. czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 62) utrzymanego w mocy rozporządzeniem cesarskim z dnia 21. września 1899 (Dz. u. p. Nr. 176), wydaje takie samo zarządzenie dla krajów korony węgierskiej.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. - Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1900.

Treść: (Nr 105—109.) 105. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy Ebersdorf nad Zayą do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego. — 106. Rozporządzenie, dotyczące się sprostowania przepisu meldunkowego dla pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu. — 107. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu skończenia budowy linii Spółki tramwajowej gradeckiej od Griesplatz do ementarza centralnego. — 107. Rozporządzenie, dotyczące się przeistoczenia Szkoły sztuk pięknych w Krakowie na Akademię sztuk pięknych na podstawie zmienionego statutu dla tego zakładu. — 109. Rozporządzenie, dotyczące się oznaczenia Administracji podatkowej dla II. dzielnicy miasta Wiednia.

105.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 25. czerwca 1900,
 dotyczące się przyłączenia gminy Ebersdorf nad Zayą do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, oddziela się gminę Ebersdorf nad Zayą od okręgu Sądu powiatowego zisterdorfskiego i przyłącza się ją do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1900.

Spens r. w.

106.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 26. czerwca 1900,

dotyczące się sprostowania przepisu meldunkowego dla pospolitego ruszenia królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu.

W ogłoszonym w Dzienniku ustaw państwa, część LXV, Nr. 182 rozporządzeniu c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 20. sierpnia 1894,

praes. Nr. 1744 o powinności meldowania się obowiązanych do służenia w pospolitem ruszeniu królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Tyrolu i Vorarlbergu, poczynić należy następujące sprostowania, a mianowicie:

1. Ustęp 2 §. 4go, punkt 3 ma opiewać:

„Obowiązani do służenia w pospolitem ruszeniu, przebywający za granicą, winni w przepisany terminie bez osobnego wezwania przedstawiać się (meldować) u c. i k. Władz reprezentacyjnych w obszarze swego pobytu (§. 2, punkt 2 e).“

2. Punkt 3, lit. e) wzoru 1:

„Obwieszczenie o powinności meldowania się obowiązanych do służenia w pospolitem ruszeniu“ opiewa jak następuje:

„e) za granicą:

Obowiązani do służenia w pospolitem ruszeniu przebywający za granicą, dopełniają ustawowej powinności przedstawiania się (meldowania) w czasie od 1. aż do 31. października bez osobnego wezwania u c. i k. Władzy reprezentacyjnej (w ambasadzie, poselstwie, konsulacie itd.) znajdującej się w miejscu pobytu lub najbliższej tego miejsca.“

3. W rzezonem obwieszczeniu przydać następujący nowy punkt 6:

„6. Służący w pospolitem ruszeniu, do meldowania się obowiązani, którzy otrzymali pozwolenie do podróży morskich, mogą przepisane meldowanie się — w czasie wyznaczonym — skutecznie“

ustnie lub piśmiennie, także za pośrednictwem krewnych, bliskich lub pełnomocników u zwierzchności gminnej gminy przynależności.“

W skutek tego dotychczasowe punkta 6, 7, 8, 9 i 10 oznaczyć należy liczbami 7, 8, 9, 10 i 11.

4. §. 3, lit. e) Objaśnienia do paszportu dla polspolitego ruszenia (wzór 10) ma opiewać:

e) za granicą: Obowiązani do służenia w polspolitem ruszeniu przebywający za granicą, dopełniają ustawowej powinności przedstawiania się (meldowania) w czasie od 1. aż do 31. października bez osobnego wezwania u c. i. k. Władzy reprezentacyjnej (w ambasadzie, poselstwie, konsulacie itp.) znajdującej się w miejscu pobytu lub najbliższego tego miejsca.“

5. Nadto:

w §. 12, punkt 1,

„Wzór 1, (nowy) punkt 11 (to jest ustęp ostatni),

tudzież we wzorze 10, §. 7, ustęp ostatni — zamiast „2 aż do 100 zł. (złoty)“ położyć należy: „4 aż do 200 K (koron).“

Weltersheimb r. w.

107.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 28. czerwca 1900,

o przedłużeniu terminu skończenia budowy linii Spółki tramwajowej gradeckiej od Griesplatz do cmentarza centralnego.

Termin, który w §. 2 tutejszego obwieszczenia z dnia 22. października 1897, Dz. u. p. Nr. 256 o nadaniu koncesyi na sieć linii kolei małych normalno-torowych w Grazu, siłą elektryczną w ruchu utrzymywać się mających, wyznaczony został do skończenia i otwarcia linii wymienionych we wstępie do powyższego obwieszczenia, przedłużony został co do linii od Griesplatz do cmentarza centralnego, tamże pod b) wzmiankowanej, aż do 31. października 1900.

Wittek r. w.

108.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 29. czerwca 1900,

tyczące się przeistoczenia Szkoły sztuk pięknych w Krakowie na Akademię sztuk pięknych na podstawie zmienionego statutu dla tego zakładu.

Jego c. i. k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 24. lutego 1900 raczył najmi-

łociwiej zezwolić, żeby Szkoła sztuk pięknych w Krakowie przeistoczona została na Akademię sztuk pięknych a to z mocą obowiązującą od dnia 1. października 1900 na podstawie zmienionego statutu dla tego zakładu.

Statut

c. k. Akademii sztuk pięknych w Krakowie.

§. 1.

Akademia sztuk pięknych w Krakowie ma na celu kształcenie do samodzielnej twórczości artystycznej na polu rysunku, malarstwa i rzeźbiarstwa.

§. 2.

Rysunek, malarstwo i rzeźbiarstwo są głównymi przedmiotami nauki. — Uzupełniająco wykładane są przedmioty pomocnicze, jakoto: anatomia, perspektywa, nauka stylu (w związku z ćwiczeniami praktycznymi), dzieje powszechne, dzieje kultury i historia sztuki.

§. 3.

Odpowiednio trzem przedmiotom głównym w §. 2 oznaczonym, Akademia sztuk pięknych składa się z trzech oddziałów zawodowych, te są:

- a) szkoły rysunku ręcznego,
- b) szkoły malarstwa,
- c) szkoła rzeźbiarstwa.

Przedmioty pomocnicze wykładane są osobno.

Szczegółowe przepisy co do urządzenia Akademii sztuk pięknych zawiera porządek nauk.

Ten porządek nauk podlega zatwierdzeniu Ministerstwa wyznań i oświaty.

§. 4.

Szkoły rysunku mają na celu wykształcenie uczniów w rysunku ręcznym, a względnie odpowiednie przygotowanie tych uczniów, którzy chcą poświęcić się zawodowo malarstwu.

Nauka trwa z reguły trzy lata.

Ażebymy zostać przyjętym do szkoły rysunku, kandydat ma udowodnić:

- a) że skończył z pomyślnym skutkiem gimnazyum niższe, szkołę realną niższą lub zakład naukowy z niemi na równi będący, albo, że posiada wiedzę, jakiej wymaga się od uczniów, którzy te zakłady skończyli;
- b) że posiada wykształcenie zawodowe więcej niż początkowe w nauce rysunku a w tym celu przełożyć swoje roboty i zdać egzamin wstępny z takim skutkiem, aby wynik jego

pozwał do rozumienia się, że kandydat ma stanowczo powołanie do uczenia się jednego z przedmiotów głównych w §. 2 wymienionych.

§. 5.

Szkoły malarstwa mają na celu wykształcenie uczniów do samodzielnej twórczości artystycznej na polu malarstwa.

Nauka trwa najmniej trzy lata.

Ażeby zostać przyjętym do szkół malarstwa, kandydat ma udowodnić, albo, że skończył jedną ze szkół rysunku w Akademii sztuk pięknych w Krakowie, albo, że posiada wykształcenie ogólne, jakiego stosownie do §. 4 a) wymaga się od kandydatów wstępujących do tych szkół rysunku, tudzież wykształcenie zawodowe w takim stopniu, jakiego wymaga się od uczniów, którzy skończyli te szkoły rysunku.

Tę ostatnią okoliczność udowodnić należy przedstawieniem swoich robót i złożeniem egzaminu wstępnego.

§. 6.

Szkoła rzeźbiarstwa ma na celu wykształcenie uczniów do samodzielnej twórczości artystycznej na polu rzeźbiarstwa. — Nauka trwa z reguły sześć lat.

Ażeby zostać przyjętym do szkoły rzeźbiarstwa, kandydat udowodnić ma, że posiada wykształcenie ogólne, jakiego stosownie do §. 4 a) wymaga się od wstępujących do szkoły rysunku lub do szkół malarstwa w tej Akademii sztuk pięknych, tudzież, że posiada wykształcenie zawodowe więcej niż początkowe w nauce rysunku i modelowania a w tym celu przedłożyć swoje roboty i zdać egzamin wstępny z takim skutkiem, aby wynik jego pozwał do rozumienia się, że kandydat ma stanowczo powołanie do rzeźbiarstwa.

§. 7.

Co do przyjęcia decyduje grono nauczycielskie, jednakże w przypadkach nadzwyczajnych, dyrektorowi służy prawo przyjęcia prowizorycznie także takich uczniów, którzy nie czynią zadosyć wszystkim wymaganiom w powyższych paragrafach przepisanych. Co do stanowczego przyjęcia takich uczniów decyduje Ministerstwo.

§. 8.

W razie potrzeby mogą być otworzone szkoły szczególnych gałęzi malarstwa (malarstwa pejzażów, malarstwa historycznego, malarstwa zwierząt).

§. 9.

Grono nauczycielskie Akademii sztuk pięknych składa się:

1. Z dyrektora posiadającego stopień służbowy VI. klasy i pobierającego te same płace co profesor zwyczajny uniwersytetu krakowskiego;

2. z profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych potrzebnych do przedmiotów głównych pobierających te same płace co profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni uniwersytetu krakowskiego;

3. z docentów do przedmiotów pomocniczych, którzy pobierają odpowiednie remuneracje. Również można do poszczególnych przedmiotów ustanowić także profesorów nadzwyczajnych bezpłatnych.

Docenci przedmiotów pomocniczych pobierają odpowiednie remuneracje.

Do szkół rysunku lub malarstwa, gdyby przepełnione były lub w razie udowodnionej potrzeby przyjmowani być mogą do pomocy asystenci za zezwoleniem Ministerstwa oświaty.

§. 10.

Do ułatwienia kształcenia się w sztuce, posiada Akademia sztuk pięknych stypendya, któremi zawiaduje się według osobnych przepisów.

§. 11.

Rozmaite oddziały Akademii sztuk pięknych urządzać mają corocznie wystawę prac uczniów.

§. 12.

Do zakupowania książek, miedziorytów i odlewów gipsowych, istnieje osobna komisya, w której przewodniczy dyrektor a uczestniczą interesowani profesorowie i docenci.

§. 13.

Dyrektor załatwia wszystkie sprawy nie wymagające decyzji wyższej Władzy i wydaje zarządzenia tymczasowe co do wszystkich spraw nie cierpiących zwłoki.

On czyni wnioski co do mianowania profesorów i powołania docentów, jakoteż co do przyznania stypendyów i składa corocznie Ministerstwu oświaty relację o stanie zakładu naukowego i postępie nauki. Do szczególnych obowiązków dyrektora należy ściślejsze nadzorowanie pojedynczych oddziałów Akademii i czuwanie nad tem, żeby przepisy, w statucie niniejszym zawarte, były dokładnie zachowywane.

Dyrektorowi podlegają wszyscy funkcjonariusze zakładu, jakoteż służba szkolna. On zaprasza członków grona nauczycielskiego na konferencye i on na nich przewodniczy.

§. 14.

Grono nauczycielskie Akademii sztuk pięknych składa się z profesorów szkół rysunku i malarstwa,

jakoteż szkoły rzeźbiarstwa. Na konferencyach grono nauczycielskie naradza się nad wszystkimi wewnętrznymi sprawami Akademii, czyni wnioski co do ich załatwienia i decyduje co do rozdania nagród.

Konferencye odbywają się na zaproszenie dyrektora najmniej raz na miesiąc a protokoły narad przedstawiają się Ministerstwu oświaty.

§. 15.

Tok obrad na posiedzeniach konferencji przepisuje osobny regulamin, podlegający zatwierdzeniu Ministerstwa wyznań i oświaty.

§. 16.

Akademia sztuk pięknych podlega Ministerstwu wyznań i oświaty, znosi się z niem jednak listownie za pośrednictwem prezydium Namiestnictwa we Lwowie.

Hartel r. w.

109.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1900,

tyczące się zmiany oznaczenia Administracji podatkowej dla II. dzielnicy miasta Wiednia.

Ze względu, że na mocy artykułu IV. postanowień wstępnych, tudzież §. 2go ustawy krajowej dolno-austryackiej z dnia 24. marca 1900, Dz. u. kr. Nr. 17, dawna II. dzielnica gminy wiedeńskiej podzielona została na dwie dzielnice z nazwami II. dzielnica, Leopoldstadt i XX. dzielnica, Brigittenau, przeto dotychczasowa Administracja podatkowa dla II. dzielnicy miasta Wiednia ma być odtąd Władzą podatkową I. instancyi dla II. i XX. dzielnicy.

Z tego powodu oznaczenie jej opiewać ma na przyszłość „C. k. Administracja podatkowa dla II. i XX. dzielnicy miasta Wiednia“.

Zresztą obszar terytoryalny, zakres działania i siedziba tej Władzy podatkowej nie ulegają żadnej zmianie.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 14. lipca 1900.

Treść: (№ 110—115.) 110. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pradze. — 111. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pilźnie. — 112. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Teplicach. — 113. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Ustiu n. Ł. — 114. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Grazu. — 115. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Lubnie.

110.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 1. lipca 1900,

tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pradze.

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i sądownictwie w sporach dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Pradze Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Pradze“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd krajowy praski.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego praskiego obejmuje obszar gminy miasta Pragi, tudzież okręgi sądów powiatowych karlińskiego, winohradzko-kralowskiego, smichowskiego i żyżkowskiego.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego praskiego rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego z wyjątkiem kolei żelaznych i przedsiębiorstw żeglugi parowej.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości rzeczowej co do kolei żelaznych i przedsiębiorstw żeglugi parowej, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego praskiego ma być 200, zastępców 100, asesorów Sądu rekursowego, do spraw spornych przemysłowych (§. 31, ustęp 3 ustawy o sądach przemysłowych) 44.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsię-

biorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. Namiestnictwu w Pradze.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbicia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następująco:

Grupa I.

Wielkie przedsiębiorstwa przemysłu żelaznego, metalowego i machinowego:

24 asesorów }
12 zastępców } do Sądu przemysłowego,
4 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa II.

Mniejsze przedsiębiorstwa przemysłu żelaznego, metalowego i machinowego:

32 asesorów }
16 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa III.

Przemysł skórnny, tkacki, wyrobu odzieży i strojów i przemysł tapicerski:

32 asesorów }
16 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa IV.

Przemysł keramiczny i budowlany:

32 asesorów }
16 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa V.

Handel:

40 asesorów }
20 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa VI.

Wszelkie inne przemysły:

40 asesorów }
20 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przenoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

Do których z wymienionych powyżej grup zaliczać należy poszczególne przedsiębiorstwa przemysłowe, postanowione jest w dołączonym do niniejszego rozporządzenia ugrupowaniu przemysłów, utworzonym na zasadzie „klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień“ (załączka J przepisu wykonawczego, ogłoszonego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 35, do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220).

W razie wątpliwości co do zaliczenia jakiegoś przedsiębiorstwa, szukać należy wskazówki w Spisie abecedowym do tej „klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień“ dołączonym.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniemi zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należytościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie cztery korony za pół dnia i w kwocie ośm koron za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Załączka do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 110.

U g r u p o w a n i e

przemysłów dla Sądu przemysłowego praskiego.

Klasy poniżej zamieszczone, cyframi rzymskimi oznaczone, obejmują te same gałęzie przemysłu, co klasy przedsiębiorstw podane pod temi samemi cyframi w załączce *J* przepisu wykonawczego do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 (ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 35). Wszystkie grupy i rodzaje przemysłów, stosownie do klasyfikacji ustanowionej w załączce *J* do jednej klasy należące, o ile podlegają postanowieniom ustawy przemysłowej albo należą do przedsiębiorstw oznaczonych w artykule VIII patentu obwieszczającego do ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, zaliczają się do grupy wyborczej, oznaczonej przytoczeniem numeru klasowego.

Grupa I.

Wielkie przedsiębiorstwa przemysłu żelaznego, metalowego i machinowego.

- II. klasa. Przemysł hutniczy,
- IV. „ Obrabianie metalu,
- V. „ Wyrób machin, przyrządów, instrumentów i środków transportowych,
- XVIII. „ Zakłady centralne udzielania siły, ogrzewania i oświetlania.

Grupa II.

Mniejsze przedsiębiorstwa przemysłu żelaznego, metalowego i machinowego.

Te same klasy co w grupie I.

Grupa III.

Przemysł skórny, tkacki, przemysł wyrobu odzieży i strojów i przemysł tapicerski.

- VII. klasa. Wyrób towarów kauczukowych, guttaperchowych i celluloidowych,
- VIII. „ Przemysł przetwarzający skóry garbowane i niegarbowane, szceć, włosy, pióra itp. materiały,
- IX. „ Przemysł tkacki,
- X. „ Przemysł tapicerski,
- XI. „ Przemysł wyrobu odzieży i strojów.

Grupa IV.

Przemysł ceramiczny i budowlany.

- III. klasa. Przemysł kamienny, ziemniowy, gliniany i szklany,
- XVI. „ Przemysł budowlany.

Grupa V.**Handel.**

- XX. klasa. Handel towarami w stałych zakładach przemysłowych,
- XXI. „ Handel koczowniczy, z wyjątkiem właściwego handlu obnośnego,
- XXII. „ Przemysł pomocniczy handlu towarowego,
- XXIII. „ Handel pieniężny i kredytowy.

Grupa VI.**Wszelkie inne przemysły.**

- I. klasa. Produkcja pierwiastkowa,
 - VI. „ Przemysł drzewny i snycerszczyzna,
 - XII. „ Przemysł papierzany,
 - XIII. „ Przemysł wyrobu żywności i posiłków,
 - XIV. „ Przemysł gospodni i szynkowy,
 - XV. „ Przemysł chemiczny,
 - XVII. „ Przemysł graficzny,
 - XXIV. „ Przemysł komunikacyjny (z wyjątkiem kolei żelaznych),
 - XXV. „ Wszelkie inne przemysły.
-

111.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 1. lipca 1900,****tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Pilźni.**

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Pilźni Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218 ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Pilźni“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orla cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy pilzeński.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego w Pilźni obejmuje okrąg Sądu powiatowego pilzeńskiego.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego w Pilźni rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości co do kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego w Pilźni ma być 56, zastępców 36 a asesorów Sądu rekursowego do spraw spornych przemysłowych (§. 31, ustęp 3 ustawy o sądach przemysłowych) 16.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców tudzież asesorów Sądu rekursowego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. Namieśnictwu w Pradze.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbycia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców tudzież asesorów Sądu rekursowego, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następnie:

Grupa I.

Wszystkie wielkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów	}	do Sądu przemysłowego,
12 zastępców		
4 asesorów do Sądu rekursowego.		

Grupa II.

Wszystkie małe przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

24 asesorów	}	do Sądu przemysłowego,
16 zastępców		
8 asesorów do Sądu rekursowego.		

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów	}	do Sądu przemysłowego,
8 zastępców		
4 asesorów do Sądu rekursowego.		

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przynoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniem zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897 Dz. u. p. Nr. 221, o należyłościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie dwie korony za pół dnia a w kwocie cztery korony za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.
Spens r. w.

Böhm r. w.
Call r. w.

112.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 1. lipca 1900,

tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Teplicach.

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i sądownictwie w sporach dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Teplicach Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Teplicach“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy litomierski.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego teplickiego obejmuje okrąg Sądu powiatowego teplickiego.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego teplickiego rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1. ustęp 2 ustawy o sądach przemy-

ślowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości co do kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego teplickiego ma być 64, zastępców 40.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. Namieśtnictwu w Pradze.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbicia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następnie:

Grupa I.

Wszystkie wielkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

32 asesorów,
20 zastępców.

Grupa II.

Wszystkie małe przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów,
12 zastępców.

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów,
8 zastępców.

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przynoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież

asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniemi zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należyłościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie dwie korony za pół dnia a w kwocie cztery korony za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

113.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 1. lipca 1900,

tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Ustiu n. Ł.

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 118, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Ustiu n. Ł. Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Ustiu n. Ł.“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy litomierzycki.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego w Ustiu n. Ł. obejmuje okręgi Sądów powiatowych ustieckiego nad Ł. i chabarowickiego.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego ustieckiego n. Ł. rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego z wyjątkiem kolei żelaznych i przedsiębiorstw żeglugi parowej.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości rzeczowej co do kolei żelaznych i przedsiębiorstw żeglugi parowej, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego ustieckiego n. Ł. ma być 52, zastępców 32.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. namiestnictwu w Pradze.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbicia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następująco:

Grupa I.

Wszystkie wielkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów,
12 zastępców.

Grupa II.

Wszystkie małe przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów,
12 zastępców.

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów,
8 zastępców.

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przynoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa

podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych przyznawać należy asesoram Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesoram Sądu rekursowego z odpowiedniemi zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należyłościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesoram i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie dwie korony za pół dnia a w kwocie cztery korony za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

114.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 3. lipca 1900,

tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Grazu.

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Grazu Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy gradecki“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd krajowy gradecki.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego gradeckiego obejmuje okręgi Sądów powiatowych gradeckiego i dla okolicy Grazu.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego gradeckiego rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości co do kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego gradeckiego ma być 124, zastępców 76, a asesorów Sądu rekursowego do spraw spornych przemysłowych (§. 31, ustęp 3 ustawy o sądach przemysłowych) 28.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. namiestnictwu w Grazu.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbicia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następująco:

Grupa I.

Przemysł żelazny, kruszcowy i machinowy:

20 asesorów	} do Sądu przemysłowego,
12 zastępców	
4 asesorów do Sądu rekursowego.	

Grupa II.

Przemysł keramiczny, przemysł towarów drewnianych i rzeźbionych i przemysł budowlany:

20 asesorów }
12 zastępców } do Sądu przemysłowego,
4 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa III.

Przemysł skórny, tkacki, wyrobu odzieży i strojów i przemysł tapicerski:

20 asesorów }
12 zastępców } do Sądu przemysłowego,
4 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa IV.

Przemysł papierzany, przemysł chemiczny, przemysł kauczukowy itd., przemysł graficzny:

20 asesorów }
12 zastępców } do Sądu przemysłowego,
4 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa V.

Przemysł żywności, gospodni i szynkowy, przemysł komunikacji, ten ostatni z wyłączeniem kolei żelaznych, tudzież wszelkie inne przemysły:

20 asesorów }
12 zastępców } do Sądu przemysłowego,
4 asesorów do Sądu rekursowego.

Grupa VI.

Handel:

24 asesorów }
16 zastępców } do Sądu przemysłowego,
8 asesorów do Sądu rekursowego.

Do których z wymienionych powyżej grup zaliczać należy poszczególne przedsiębiorstwa przemysłowe, postanowione jest w dołączonym do niniejszego rozporządzenia ugrupowaniu przemysłów, utworzonym na zasadzie „klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień“ (załączka J przepisu wykonawczego, ogłoszonego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 35 do rozdziału I. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220).

W razie wątpliwości co do zaliczenia jakiegoś przedsiębiorstwa, szukać należy wskazówki w Spisie abecedowym do tej „klasyfikacji przedsiębiorstw i zatrudnień“ dołączonym.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniemi zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należyłościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie cztery korony za pół dnia a w kwocie ośm koron za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Załączka do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 114.

U g r u p o w a n i e

przemysłów dla Sądu przemysłowego gradeckiego.

Klasy poniżej zamieszczone, cyframi rzymskimi oznaczone, obejmują te same gałęzie przemysłu, co klasy przedsiębiorstw podane pod temi samemi cyframi w załączce J przepisu wykonawczego do rozdziału I ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 (ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 28. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 35). Wszystkie grupy i rodzaje przemysłów, stosownie do klasyfikacji ustanowionej w załączce J do jednej klasy należące, o ile podlegają postanowieniom ustawy przemysłowej albo należą do przedsiębiorstw oznaczonych w artykule VIII patentu obwieszczającego do ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, zaliczają się do grupy wyborczej, oznaczonej przytoczeniem numeru klasowego.

Grupa I.

Przemysł żelazny, kruszcowy i machinowy.

- II. klasa. Przemysł hutniczy,
- IV. „ Obrabianie metalu.
- V. „ Wyrób machin, przyrządów, instrumentów i środków transportowych,
- XVIII. „ Zakłady centralne udzielania siły, ogrzewania i oświetlania.

Grupa II.

Przemysł ceramiczny, przemysł drzewny i snycerszczyzna i przemysł budowlany.

- III. klasa. Przemysł kamienny, ziemniowy, gliniany i szklany,
- VI. „ Przemysł drzewny i snycerszczyzna,
- XVI. „ Przemysł budowlany.

Grupa III.

Przemysł skórny, tkacki, przemysł wyrobu odzieży i strojów i przemysł tapicerski.

- VIII. klasa. Przemysł przetwarzający skóry garbowane i niegarbowane, szczeć, włosy, pióra itp. materiały,
- IX. „ Przemysł tkacki,
- X. „ Tapicerstwo,
- XI. „ Przemysł wyrobu odzieży i strojów.

Grupa IV.

Przemysł papierzany, chemiczny, przemysł wyrobu towarów kauczukowych itp., przemysł graficzny.

- VII. klasa. Wyrób towarów kauczukowych, guttaperchowych i celluloidowych,
- XII. „ Przemysł papierzany,
- XV. „ Przemysł chemiczny,
- XVII. „ Przemysł graficzny.

Grupa V.

Przemysł wyrobu żywności, gospodni i szynkowy, przemysł komunikacyjny, ten ostatni z wyłączeniem kolei żelaznych, tudzież wszelkie inne przemysły.

- I. klasa. Produkcya pierwiastkowa,
- XIII. „ Przemysł wyrobu żywności i posiłków,
- XIV. „ Przemysł gospodni i szynkowy,
- XXIV. „ Przemysł komunikacyjny, z wyjątkiem kolei żelaznych,
- XXV. „ Wszelkie inne przemysły

Grupa VI.

Handel.

- XX. klasa. Handel towarami w stałych zakładach przemysłowych,
 - XXI. „ Handel koczowniczy, z wyjątkiem właściwego handlu obnośnego,
 - XXII. „ Przemysł pomocniczy handlu towarowego,
 - XXIII. „ Handel pieniężny i kredytowy.
-

115.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 3. lipca 1900,****tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Lubnie.**

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. października 1900 rozpocząć ma czynności swoje w Lubnie Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Lubnie“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy lubnieński.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego w Lubnie obejmuje okręgi Sądów powiatowych lubnieńskiego i bruckiego n. M.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego w Lubnie rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości co do kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnym rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego w Lubnie ma być 44, zastępców 28 a asesorów Sądu rekursowego do spraw spornych przemysłowych (§. 31, ustęp 3 ustawy o sądach przemysłowych) 12.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. namiestnictwu w Grazu.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbycia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców tudzież asesorów Sądu rekursowego, którą każda grupa wybrać ma po polowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następująco:

Grupa I.

Wszystkie wielkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

12 asesorów	} do Sądu przemysłowego,
8 zastępców	
4 asesorów do Sądu rekursowego.	

Grupa II.

Wszystkie małe przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów	} do Sądu przemysłowego,
12 zastępców	
4 asesorów do Sądu rekursowego.	

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów	} do Sądu przemysłowego,
8 zastępców	
4 asesorów do Sądu rekursowego.	

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przenoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniemi zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należytościach świadków i biegłych w sprawach spornych cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie cztery korony za pół dnia a w kwocie sześć koron za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 14. lipca 1900.

Treść: № 116. Rozporządzenie cesarskie, pozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki krajowej margrabstwa istryjskiego do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

116.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 12. lipca 1900,

dozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki krajowej margrabstwa istryjskiego do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Na mocy postanowień §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Udziałowe zapisy pożyczki krajowej, przez margrabstwo istryjskie na zasadzie uchwały sejmowej z dnia 16. lutego 1894, postanowieniem Mojem z dnia 19. czerwca 1899 zatwierdzonej, za sumę aż do jednego miliona czterystu tysięcy koron zbyć się mającej a przeznaczonej na pokrycie dopłaty, którą kraj ma złożyć na budowę kolei lokal-

nej Tryest—Porecz—Kanfanar, mogą być używane do korzystnego lokowania kapitałów fundacji, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, Urzędu pocztowych kas oszczędności, tudzież pieniędzy sierocych, powierczniczych i depozytowych, a po kursie giełdowym lecz nie ponad wartość imienną na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 2

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia a wykonanie go poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i handlu.

Ischl, dnia 12. lipca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. lipca 1900.

Treść: (№ 117 i 118.) 117. Umowa pomiędzy Austryą i Węgrami a Hiszpanią w przedmiocie wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów. — 118. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Karniowie.

117.

Umowa z dnia 21. stycznia 1897,

pomiędzy Austryą i Węgrami a Hiszpanią w przedmiocie wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów.

(Zawarta w Madrycie dnia 21. stycznia 1897, ratyfikowana przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 20. kwietnia 1900, ratyfikacje obustronne wymienione zostały w Madrycie dnia 11. czerwca 1900.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia Austriae Imperator;
 Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
 Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
 Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
 superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
 Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum a Plenipotentiaro Nostro atque illo Majestatis Suae Hispaniae Reginae regentis nomine Majestatis Suae Hispaniae Regis ad tuendas res recenter inventas et tesseris mercibus affixas atque ad tuenda mercium specimina conventio di vigesima prima mensis januarii anni millesimi octingentesimi nonagesimi septimi in urbe Madrid inita et signata fuit, tenoris sequentis.

(Pierwopis.)

Pour assurer aux ressortissants autrichiens ou hongrois en Espagne et, réciproquement, aux ressortissants espagnols dans la Monarchie austro-hongroise la protection de leur inventions, marques de fabrique et de commerce et modèles, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont arrêté les dispositions suivantes:

Article I.

Les ressortissants autrichiens ou hongrois en Espagne, y compris ses possessions d'outremer et, réciproquement, les ressortissants espagnols dans la Monarchie austro-hongroise jouiront des mêmes droits que les nationaux pour tout ce qui concerne la protection des inventions, dessins et modèles, des marques de fabrique ou de commerce, ainsi que des raisons sociales et des noms et des autres désignations de marchandises.

Article II.

Sont assimilés sous ce rapport aux ressortissants les autres personnes qui sont domiciliées ou ont leur établissement industriel principal sur les territoires de l'une des Parties contractantes.

Article III.

Les ressortissants des Etats de l'une des Parties contractantes qui auront déposé la demande d'un brevet d'invention dans les territoires de cette Partie, auront, pour effectuer le dépôt dans les territoires de l'autre Partie, un droit de priorité pendant 90 jours à compter de la date du premier dépôt, et le dépôt postérieur aura, sous tous les rapports, le même effet, comme s'il avait été fait au moment du premier dépôt.

Il en sera de même pour les marques de commerce ou de fabrique, les dessins et les modèles, pourvu que 90 jours au plus tard, après la date de la demande d'enregistrement dans les territoires de l'une des Parties contractantes, l'enregistrement de ces marques, dessins et modèles ait été demandé dans les territoires de l'autre Partie contractante.

Seront assimilés aux inventions les modèles d'utilité qui jouissent de la protection légale dans les territoires des Parties contractantes.

Le délai de 90 jours accordé dans les paragraphes qui précèdent sera porté à 120 jours pour le dépôt ou l'enregistrement des demandes provenant des provinces et possessions espagnoles d'outremer.

(Przekład.)

Celem zapewnienia obywatelom austriackim lub węgierskim w Hiszpanii i nawzajem obywatelom hiszpańskim w monarchii austriacko-węgierskiej opieki nad ich wynalazkami, znaczkami handlowymi tudzież modelami, podpisani należycie do tego upoważnieni zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł I.

Obywatele austriacy lub węgierscy używać będą w Hiszpanii jakoteż w jej posiadłościach zamorskich i nawzajem obywatele hiszpańscy używać będą w monarchii austriacko-węgierskiej tych samych co krajowcy praw we wszystkim co dotyczy ochrony wynalazków, wzorów i modeli, znaczków fabrycznych lub handlowych, jakoteż firm, nazwisk i innych oznaczeń towarowych.

Artykuł II.

Pod tym względem na równi z obywatelami zostawać będą inne osoby, mające siedzibę lub główny zakład przemysłowy w obszarach jednej ze Stron kontraktujących.

Artykuł III.

Obywatele państw jednej ze Stron kontraktujących, którzy w obszarach tejże Strony wniesli prośbę o patent na wynalazek, będą mieli do wniesienia jej w obszarach drugiej Strony prawo pierwszeństwa aż do upływu dni 90, licząc od daty wniesienia pierwszej prośby i to późniejsze wniesienie drugiej prośby będzie miało pod każdym względem taki sam skutek, jak gdyby nastąpiło jednocześnie z wniesieniem pierwszej prośby.

Takież samo prawo służyć im będzie co do znaczków handlowych lub fabrycznych, wzorów i modeli byle tylko najpóźniej w przeciągu dni 90 od wniesienia prośby o ich zarejestrowanie w obszarach jednej ze Stron kontraktujących, wniesli prośbę o zarejestrowanie tych znaczków, wzorów i modeli w obszarach drugiej Strony kontraktującej.

Na równi z wynalazkami zostają wzory użytkowe, którym w obszarach Stron kontraktujących służy ochrona ustawowa.

Termin 90dniowy, w ustępach powyższych ustanowiony, przedłuża się do wniesienia lub zarejestrowania zgłoszeń z zamorskich prowincji i posiadłości hiszpańskich, do dni 120.

Article IV.

La protection d'une marque de commerce ou de fabrique, d'une désignation de marchandises d'un dessin ou d'un modèle, enregistrés en conformité du paragraphe III dans les territoires de l'autre Partie contractante ne peut avoir dans ces territoires une durée plus longue que celle, qu'elle a dans les territoires du pays d'origine.

D'ailleurs le droit exclusif pour les ressortissants des Etats de l'une des Parties contractantes d'exploiter une marque ou une désignation de marchandises dans les territoires de l'autre ne peut être acquis que par ceux qui l'ont déjà légitimement acquis dans leur propre pays.

Article V.

L'importation d'une marchandise fabriquée dans les territoires de l'une des Parties contractantes sur les territoires de l'autre n'entraînera pas dans ces derniers territoires des conséquences préjudiciables au droit de protection accordée en vertu d'une invention, d'un dessin, ou d'un modèle.

Toutefois, l'ayant-droit restera soumis à l'obligation d'exploiter son invention, dessin ou modèle conformément aux lois du pays où il introduit les objets protégés.

Article VI.

L'enregistrement d'une marque enregistrée pour le propriétaire dans le pays d'origine, ou d'une désignation de marchandises dont il est constaté qu'elle jouit dans le pays d'origine d'une protection égale à celle acquise aux marques, ne peut être refusé par l'autorité compétente, à moins que cette marque ou cette désignation

- a) ne porte illicitement le portrait du souverain ou des membres de la famille régnante ou les armes de l'État ou d'autres armes publiques, ou
- b) qu'elle ne soit généralement usitée dans le commerce, pour désigner certaines catégories de marchandises, ou
- c) qu'elle ne soit contraire à la morale ou à l'ordre public, ou enfin
- d) qu'elle ne soit en opposition par sa teneur avec les conditions effectives, de manière à induire le public en erreur.

Les Parties contractantes se réservent le droit de refuser l'enregistrement de marques du pays d'origine, si celles-ci sont reconnues égales ou ressemblantes au point à donner lieu à des erreurs aux marques déjà enregistrées; de même pourront-elles rayer les marques susmentionnées sur la demande des personnes préjudiciées par l'enregistrement.

Artykuł IV.

Okres ochrony znaczka handlowego lub fabrycznego, oznaczenia towaru, wzoru lub modeli, stosownie do artykułu IIIgo w obszarach drugiej Strony kontraktującej zarejestrowanego, nie może w tych obszarach trwać dłużej jak okres ochrony w obszarach kraju pochodzenia.

Nadto wyłączne prawo używania znaczka lub oznaczenia towarów przez obywateli państw jednej ze Stron kontraktujących w obszarach drugiej Strony mogą uzyskać tylko ci, którzy prawo to uzyskali już w swoim własnym kraju.

Artykuł V.

Wprowadzenie towaru wyrobionego w obszarach jednej ze Stron kontraktujących, do obszarów drugiej Strony, nie będzie pociągało za sobą w tych ostatnich obszarach następstw szkodliwych dla prawa ochrony nadanego na zasadzie wynalazku, wzoru lub modelu.

Jednakowoż uprawniony obowiązany będzie używać swego wynalazku, swego wzoru lub modelu stosownie do ustaw kraju, do którego wprowadza przedmioty pod ochroną zostające.

Artykuł VI.

Władza właściwa nie może odmówić zarejestrowania znaczka lub oznaczenia towarowego, jeżeli znaczek jest w kraju ojczystym na rzecz posiadacza zarejestrowany, albo jeżeli oznaczenie towarowe używa dowodnie w kraju ojczystym takiej samej jak znaczek ochrony, wyjąwszy, jeżeli znaczek ten lub to oznaczenie towarowe:

- a) zawiera nieprawnie wizerunek głowy państwa lub członków rodziny panującej, herby państwa lub inne publiczne, albo
- b) jest powszechnie używany w obrocie do oznaczenia pewnych gatunków towarów lub
- c) wykracza przeciwko moralności lub przeciwko porządkowi publicznemu, albo nakoniec
- d) treść jego zostaje w sprzeczności z rzeczywistymi stosunkami i przeto łudziłaby publiczność.

Strony kontraktujące zastrzegają sobie prawo odmawiania zarejestrowania znaczków kraju pochodzenia, gdyby mogły łatwo być brane za inne już zarejestrowane i gdyby były takie same jak owe lub do nich podobne; również będą mogły wykreślać takie znaczki na wniosek osób przez zarejestrowanie pokrzywdzonych.

Article VII.

Chacune des Parties contractantes prendra des mesures nécessaires, si elles n'avaient pas été déjà prises antérieurement, contre la vente et la mise en vente de marchandises qui, dans une intention frauduleuse, au préjudice du commerce légitime, sont revêtues d'armoiries d'Etat de l'autre Partie contractante ou portent, comme indication de provenance, le nom ou les armes de localités ou de districts, situés dans les territoires de l'autre Partie contractante.

Article VIII.

Les ressortissants des Etats de l'une des Parties contractantes qui veulent s'assurer la propriété d'une invention, d'une marque, d'un dessin ou d'un modèle dans les territoires de l'autre Partie contractante, auront à remplir les formalités prescrites par la législation de cette dernière.

Ils devront en particulier faire déposer les descriptions de leurs inventions, ainsi que leurs marques, dessins et modèles conformément aux prescriptions en vigueur, en Espagne: au Conservatoire pour l'art et les métiers à Madrid, dans la Monarchie austro-hongroise, pour l'Autriche: les descriptions d'inventions: à l'autorité administrative d'une province; les marques, dessins et modèles: à la chambre de commerce et d'industrie à Vienne, et pour la Hongrie: les descriptions d'inventions au bureau royal hongrois de brevets à Budapest; les marques, dessins et modèles: à la chambre de commerce et d'industrie à Budapest.

Article IX.

Le présent arrangement entrera en vigueur quinze jours après l'échange des ratifications et demeurera obligatoire jusqu'à l'expiration de 6 mois à partir du jour où l'une ou l'autre des Parties contractantes l'aura dénoncé.

Article X.

L'arrangement sera ratifié et les ratifications en seront échangées à Madrid le plus tôt possible.

En foi de quoi les Soussignés l'ont signé et l'ont revêtu du cachet de leurs armes.

Fait à Madrid, en double expédition, le vingt et un Janvier mil huit cent quatre-vingt-dix-sept.

V. Dubsky m. p. El Duque de Tetuan m. p.
L. S. L. S.

Artykuł VII.

Każda ze Stron kontraktujących użyje stosownych środków, o ile się to dotąd nie stało, przeciw sprzedaży i trzymaniu na sprzedaż takich towarów, które w zamiarze łudzenia, na szkodę prawnego handlu, opatrzone są herbem państwa drugiej Strony kontraktującej lub mają na sobie jako znaki pochodzenia nazwy lub herby miejsc lub powiatów leżących w obszarze drugiej Strony kontraktującej.

Artykuł VIII.

Obywatele państw jednej ze Stron kontraktujących, chcący zabezpieczyć sobie wyłączne prawo do wynalazku, znaczka, wzoru lub modelu w obszarach drugiej Strony kontraktującej, mają dopełnić formalności jakie jej prawodawstwo przepisuje.

W szczególności winni stosownie do istniejących przepisów złożyć opisy swoich wynalazków tudzież swoich znaczków, wzorów i modeli, a mianowicie:

w Hiszpanii w konserwatorium sztuki i przemysłu w Madrycie;

w monarchii austriacko-węgierskiej, na Austryę: Opisy wynalazków u Władzy politycznej krajowej, znaczki, wzory i modele w Izbie handlowo-przemysłowej w Wiedniu a na Węgry: Opisy wynalazków w królewsko węgierskim Urzędzie patentowym w Budapeszcie, znaczki, wzory i modele w Izbie handlowo-przemysłowej w Budapeszcie.

Artykuł IX.

Umowa niniejsza wejdzie w wykonanie w dni 15 po wymianie ratyfikacji i trwać będzie w mocy aż do upływu sześciu miesięcy od dnia, w którym ją jedna lub druga ze Stron kontraktujących wypowie.

Artykuł X.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana a ratyfikacje zostaną wymienione jak można najrychlej w Madrycie.

W dowód czego podpisani położyli na niej swoje podpisy i wycisnęli swoje pieczęci.

Spisano w Madrycie w dwóch wygotowaniach dnia dwudziestego pierwszego stycznia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego siódmego roku.

V. Dubsky r. w. Książę Tetuan r. w.
L. S. L. S.

Nos visis et perpensis conventionis huius stipulationibus, illas ratas gratasque habere profitemur, Verbo Nostro Caesareo et Regio spondentes, Nos ea omnia. quae in illis continentur, fideliter executioni mandatueros esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso muniri jussimus.

Dabantur Viennae die vigesimo mensis aprilis anno Domini millesimo nongentesimo, Regnorum Nostrorum quinquagesimo secundo.

Franciscus Josephus m. p.

Agenor Comes Gołuchowski m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Alexander Eques a Suzzara m. p.

caput sectionis.

Umowę powyższą między Austryą i Węgrami a Hiszpanią, tyczącą się wzajemnej ochrony wynalazków, znaczków i wzorów, przez obie Izby Rady państwa zatwierdzoną, ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 14. lipca 1900.

Koerber r. w.

Call r. w.

118.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 7. lipca 1900,****tyczące się ustanowienia Sądu przemysłowego w Karniowie.**

Na zasadzie §§. 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Dnia 1. stycznia 1901 rozpocząć ma czynności swoje w Karniowie Sąd przemysłowy na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ustanowiony.

Ten Sąd przemysłowy używa oznaczenia: „C. k. Sąd przemysłowy w Karniowie“. Pieczęć urzędowa tego Sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oznaczony i jako Sąd rekursowy działać ma w sprawach tego Sądu przemysłowego c. k. Sąd obwodowy krajowy opawski.

§. 2.

Właściwość miejscowa Sądu przemysłowego w Karniowie obejmuje obszar gminy Karniowa łącznie z kolonią Burgberg i Marienfeld, tudzież gminy Krotendorf, Weisskirch, Bransdorf i Wiese.

§. 3.

Właściwość rzeczowa Sądu przemysłowego w Karniowie rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa w §. 1, ustęp 2 ustawy o sądach przemysłowych wymienione a znajdujące się w okręgu Sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolei żelaznych.

Termin, od którego Sąd przemysłowy nabędzie właściwości co do kolei żelaznych, wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

§. 4.

Postanawia się, że asesorów Sądu przemysłowego w Karniowie ma być 52, zastępców 32.

§. 5.

Asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów Sądu rekursowego wybierać należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń potrzebnych w takim razie, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorjalnie oddzielonych, zostawia się c. k. Rządowi krajowemu w Opawie

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbycia wyborów i ogólną ilość asesorów Sądu przemysłowego i ich zastępców, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się następująco:

Grupa I.

Wszystkie wielkie przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów } do Sądu przemysłowego.
12 zastępców }

Grupa II.

Wszystkie małe przedsiębiorstwa z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów } do Sądu przemysłowego.
12 zastępców }

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

12 asesorów } do Sądu przemysłowego.
8 zastępców }

Za wielkie przedsiębiorstwa w duchu niniejszego rozporządzenia uważać należy te, którym przypisany został podatek zarobkowy powszechny przenoszący kwotę 300 koron. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie, zaliczać należy do wielkich.

§. 6.

Zwrót wydatków w gotówce (§. 13 ustawy o sądach przemysłowych), przyznawać należy asesorom Sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorom Sądu rekursowego z odpowiedniem zastosowaniem postanowień §§. 3 aż do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należytościach świadków i biegłych w sprawach cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku przyznawać się mające asesorom i zastępcom ze stanu robotników, ustanawia się w kwocie dwie korony za pół dnia a w kwocie cztery korony za cały dzień bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzenia tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który robotnik był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy także czas drogi do Sądu i z powrotem.

Koerber r. w.
Spens r. w.

Böhm r. w.
Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 18. lipca 1900.

Treść: № 119. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmiku krajowego istryjskiego.

119.

Patent cesarski z dnia 16. lipca 1900,

dotyczący się zwołania sejmiku krajowego istryjskiego.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Kroccki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmeński, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friański, Dubrownicki i Zadarski; książęcony Hrabia na Habs-

burgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradyse; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregenyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy margrabstwa istryjskiego zwołany jest na dzień 23. lipca 1900 do Kopru.

Dan w Ischlu dnia 16. lipca tysiąc dziewięćsetnego, Naszego panowania pięćdziesiątego drugiego roku.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 19. lipca 1900.

Treść: *M* 120. Rozporządzenie, dotyczące się zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 do 1910).

120.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. lipca 1900,

tyczące się zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 do 1910).

Pod względem zeznawania majątku, który w myśl ustaw z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, tudzież późniejszych postanowień ustawowych podlega równoważnikowi należytości, jakoteż pod względem wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 aż do 1910), rozporządza się co następuje:

I. Przedmiot zeznania.

§. 1.

Do wymierzenia równoważnika należytości za szóste dziesięciolecie zeznać należy podług stanu z dnia 1. stycznia 1901:

a) cały majątek nieruchomy podmiotu do płacenia równoważnika obowiązane, bądź w krajach tutejszych, bądź za granicą mieszkającego, w krajach tutejszych leżący, bez względu na prawną właściwość posiadania, łącznie z prawami użytkowania i bez względu na to, czy

posiadłość jest w księgach publicznych zapisana czy nie;

b) gdziekolwiekbądź znajdujący się majątek ruchomy podmiotów podlegających równoważnikowi, mających siedzibę w krajach tutejszych, tudzież znajdujący się w krajach tutejszych majątek ruchomy podmiotów podlegających równoważnikowi, mających siedzibę za granicą.

§. 2.

Obowiązek zeznawania majątku i opłacania równoważnika należytości istnieje w myśl punktu 1 pozycyi taryfowej 106 *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 nie tylko co do majątku osób prawnych formalnie ukonstytuowanych, lecz także co do wszelkiego innego majątku ruchomego i nieruchomego, o ile oznaczonym poszczególnym osobom nie służy udział w isciźnie majątku.

Podobnie majątek nieruchomy spółek zarobkowych wzmiankowanych w punkcie 2 pozycyi taryfowej 106 *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, których uczestnikom służy udział w głównej isciźnie wspólnego majątku, tudzież majątek nieruchomy związków, stowarzyszeń i zakładów, podlegających ustawom z dnia 27. grudnia 1880, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1881 i z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51, zeznać należy do wymierzenia równoważnika należytości bez względu na naturę cywilno-prawną tych związków osobowych i zakładów, o ile poszczególne nieruchomości nie są współwłasnością członków (§. 361 p. ks. u. c.).

Przez udziały w iściźnie majątku społeczności lub w iściźnie głównej wspólnego majątku, o których jest mowa w pozycji taryfowej 106, *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, rozumie się tylko takie udziały, które członek pojedynczy w ciągu istnienia społeczności może dowolnie przenieść na trzecie osoby.

§. 3.

Jeżeli ustawa pozwala na uwolnienie od równoważnika należitości, trzeba tego dochodzić i wyjednać sobie przyznanie przez Władzę skarbową.

Majątności, których trwałe uwolnienie od równoważnika należitości jest udowodnione, zeznawać trzeba tylko o tyle, o ile to jest potrzebne do niewątpliwego stwierdzenia żądanego uwolnienia.

Części składowe majątku, co do których obowiązek opłacania równoważnika należitości stosownie do uwagi 3 do pozycji taryfowej 106 *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jeszcze się nie rozpoczął dnia 1. stycznia 1901, oznajmić należy Władzy przeznaczonej do wymierzania równoważnika na razie z wykazaniem chwili, w której skarby państwa nabył prawa do zwyczajnej należitości od nabycia majątku, a w odpowiednim czasie, gdy zaczną podlegać równoważnikowi, zeznać, jak to jest przepisane podług stanu z owej chwili.

Podmioty równoważnikowi podlegające, które dnia 1. stycznia 1900 jeszcze przez całe lat dzie sięć nie istnieją, mają na razie wykazać Władzy powołanej do wymierzenia równoważnika należitości tylko datę swego utworzenia lub powstania, a dopiero przy upływie dziesiątego roku swego istnienia zeznać mają w myśl przepisu majątek swój według stanu z tegoż czasu.

§. 4.

Co do tych podmiotów, równoważnikowi należitości podlegających, które mają siedzibę w krajach korony węgierskiej lub w krajach Bośni i Hercegowiny, decydującymi pod względem obowiązku zeznawania majątku i opłacania równoważnika należitości są postanowienia §§. 8, 18, 43 i 47 zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowy z dnia 26. grudnia 1896 a względnie §. 2 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

II. Osoby obowiązane do składania zeznań.

§. 5

Obowiązek zeznawania majątku równoważnikowi należitości podlegającego, ciąży:

co do fundacyi kościelnych i świeckich, bez względu na ich cel, na administratorach;

co do beneficjów nie wcielonych do jakiejś społeczności, co do majątku arcybiskupstw i biskupstw, na użytkujących, w razie zaś opróżnienia, na administratorach, prowizorach (zawiodowcach przychodów interkalarnych);

co do majątku beneficjów wcielonych, na przełożonym tej społeczności, do której beneficjum jest wcielone;

co do kościołów, na zawiodowcach majątku kościelnego;

co do kapituł katedralnych i kolegialnych, probostw, zakonów, klasztorów i innych korporacyi kościelnych (konwentów), na ich przełożonych;

co do majątku gmin religijnych i wyznaniowych niekatolickich, na ich reprezentantach ustawowych;

co do majątku krajowego (funduszu krajowego, funduszu krajowo-stanowego) i co do innego majątku z określonym celem, przez kraj zawiadywanego, na wydziale krajowym;

co do majątku gmin (gmin miejscowych, częściowych, reprezentacyi powiatowych, gmin konkurencyjnych itp.) i wszelkiego innego majątku z określonym celem, przez gminy zawiadywanego, na przełożonych tychże gmin (zwierzchnikach, przewodniczących itp.) z zachowaniem formalności przepisanych pod względem wygotowywania dokumentów w imieniu gminy (podpisy wspólnie z członkami reprezentacyi gminnej, wyciskanie pieczęci gminnej);

co do zakładów i stowarzyszeń, przedsiębiorstw akcyjnych, co do gwarectw i przedsiębiorstw górniczych, na zasadzie §§. 137 i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146 utworzonych i co do innych spółek zarobkowych itp., na zwierzchnikach, dyrektorach lub innych pełnomocnikach i ustawowych reprezentantach.

III. Forma zeznań.

§. 6.

Majątek nieruchomy zeznać trzeba podług dołączonego wzoru *A/1* i *A/2*, ruchomy podług wzoru *B* a prawa użytkownika, równoważnikowi należitości podlegające (jak prawo polowania, rybołóstwa, mlewa, wyszynku, targu, myta, przewozu itp.), podług wzoru *C* oddzielnie.

Tymczasowe uwiadomienie o tych częściach składowych majątku, co do których obowiązek opłacania równoważnika należitości, stosownie do

A/1.
A/2.

B.

C.

uwagi 3 do pozycji taryfowej 106, *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jeszcze się nie rozpoczął w dniu 1. stycznia 1901 (§. 3, ustęp 3), uczynić należy zapomocą osobnego wykazu podług wzoru *D*, w którym podaje się najprzód nieruchomości w tej kolei, w jakiej zostały nabyte a następnie ruchomości w tej samej kolei.

Władze skarbowe krajowe każą natychmiast wydrukować te wzory wraz z arkuszami dodatkowymi i wydawać je będą stronom za zwrotem kosztów nakładu, które na każdym formularzu będą wyrażone.

Majątek beneficjów, kościołów i fundacji zeznawać trzeba nie łącznie lecz oddzielnie.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady obowiązane do składania rachunków publicznie, winny dołączyć do zeznania także ostatnie zamknięcie rachunków.

Każde zeznanie lub wykaz majątku należy datować wyrażeniem miejsca i dnia wygotowania i podpisać w formie prawnie obowiązującej.

§. 7.

Części składowe majątku, co do których dochodzi się trwałego uwolnienia od równoważnika należności, o ile muszą być zeznane celem niewątpliwego stwierdzenia uwolnienia (§. 3, ustępy 1 i 2), wymieniają się w dotyczącym zeznaniu a to przy końcu onegoż z wykazaniem powodu uwolnienia.

IV. Postanowienia szczegółowe co do zeznania nieruchomości (zeznania wzór *A/1* i *A/2*).

§. 8.

Jeżeli nieruchomości, należące do podmiotu podlegającego równoważnikowi, ze względu na sposób prowadzenia gospodarstwa i użytkowania stanowią jeden lub kilka obszarów ekonomicznych, jak na przykład dobra ziemskie łącznie zarządzane lub fabryki z budynkami pobocznymi, miejscami na składy itp., trzeba przedstawić to jasno w dotyczących zeznaniach; grunta lub budynki w związku ze sobą będące wymienić należy jeden pod drugim i w zeznaniach podług wzorów *A/1* i *A/2* wyrazić przez wzajemne odwołanie się należenie do siebie gruntów i budynków.

§. 9.

Jeżeli strona obowiązana do płacenia równoważnika należności, posiada nieruchomości leżące w rozmaitych okręgach podatkowych, winna złożyć oddzielne zeznanie co do nieruchomości leżących w każdym z osobna okręgu podatkowym.

Każde z tych zeznań zamknąć należy oddzielnie.

Zeznania te oddzielne opatrzyć należy na kartach tytułowych liczbami bieżącymi.

Zamknięcia oddzielne zestawień należy w tym samym porządku na osobnej tabelli, zastosowanej do blankietu zeznań i dopisać wynik ogólny.

Tabella ta, którą opatrzyć należy napisem: „Zestawienie“, stanowić ma zarazem okładkę do oddzielnych zeznań w porządku arytmetycznym poukładanych i należy ją datować i podpisać tak samo jak zeznania (§. 6, ustęp ostatni).

Jeżeli obowiązany do podania zeznania (§. 5) nie może z przyczyny miejsca zamieszkania dostarczyć ustnie potrzebnych wyjaśnień co do zeznania, wskazać ma do tego celu osobę w powiecie zamieszkałą, ze stosunkami obznajmioną i upoważnić ją nadto do zawarcia w razie potrzeby z funkcyjnymi administracji skarbu obowiązującej umowy co do podstaw wymierzenia należyłości.

§. 10.

Grunta jednakowego rodzaju uprawy, należące do tego samego obszaru ekonomicznego (§. 8) i leżące w tym samym okręgu podatkowym (§. 9), przytoczyć trzeba wprawdzie z liczbami parcel, ale dość jest podać tylko sumarycznie ich podatek gruntowy i powierzchnię.

§. 11.

W zeznaniach tyjących się majątku nieruchomego zeznać należy także rzeczy, które same przez się są ruchome, ale jako przynależność nieruchomości mają być w znaczeniu prawnym uważane za nieruchome (§ 293 p. k. u. c.) i podać dokładnie w wyszczególnieniu na stronie 4 zeznań wzorów *A/1* i *A/2*.

Co ma być uważane za przynależność nieruchomości oceniać należy według §§. 294 aż do 297 p. k. u. c.

§. 12.

Nieruchomości zeznać należy w wartości politej (§§. 305 i 306 p. k. u. c.) według przepisu §. 50 ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850 a to w ogólności ze względem na miejscowe ceny kupna.

Jeżeli do porównania niema takich cen kupna, zeznać należy budynki i wszelkie inne przynależności nieruchomości według terażniejszych kosztów postawienia lub nabycia.

Nieruchomości, które chociażby przed dawniejszym czasem poddane były z jakiegobądź powodu

oszacowaniu sądowemu, zeznać należy w wartości przy ostatniem szacowaniu sądowem ustanowionej, o ile ze względu na czas odbycia się tego szacowania lub na inne okoliczności nie powstanie poważna wątpliwość co do odpowiedniości tej wartości. Wątpliwości takie podać należy w zeznaniu wyraźnie.

Nieruchomości stanowiące razem jeden obszar ekonomiczny (§. 8) można zeznać w wartości ryczałtowej a to także wtedy, gdy leżą w rozmaitych okręgach podatkowych, co jednak nie uwalnia od obowiązku podania oszacowań sądowych, jeżeli się odbyły.

Postanowienia §§. 50 i 54 ustawy z dnia 9. lutego 1850 i §. 6 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o oznaczaniu wartości drogą ugody lub osobnego oszacowania sądowego stosują się także wtedy, gdy to jest potrzebne do wymierzenia równoważnika należytości.

§. 13.

Jeżeli zeznana wartość wyłącznie rolniczych i leśniczych gruntów i budynków, z wyjątkiem tych gruntów, o których wartości stanowi ich zdatność pod budowę, tudzież zeznana wartość budynków mieszkalnych osiąga najmniej

- a) 108 krotności podatku gruntowego bez zniżki;
- b) 100 krotności podatku domowo-klasowego bez zniżki w czterech ostatnich klasach a względnie 150 krotności podatku domowo-klasowego bez zniżki w wyższych klasach taryfy;
- c) 16 krotności czynszu netto podlegającego podatkowi domowo-czynszowemu, to jest 60 krotności $26\frac{2}{3}$ procentowego a względnie 80 krotności 20 procentowego podatku domowo-czynszowego bez zniżki z doliczeniem wartości czasowego uwolnienia od podatku, jeżeli istnieje,

w takim razie składający zeznanie może na razie zaniechać dokładnego udowodnienia odpowiedniości zeznanych cyfr wartości, pozostaje jednak obowiązany dostarczyć na żądanie Władzy skarbowej wykazów i dokumentów, które ona uzna za potrzebne i bliżej określi.

W przypadkach tych w szczególności zniżka podatku gruntowego i budynkowego na zasadzie ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 przypadająca, nie ma być od przypisu potrącana.

Wartość czasowego uwolnienia od podatku domowo-czynszowego obliczać należy według instrukcyi podanej w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 25. kwietnia 1900, Dz. u. p. Nr. 80 na podstawie stopy pięcioprocentowej i z przyjęciem całorocznego płacenia podatku.

§. 14.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady obowiązane do składania rachunków publicznie, jeżeli wartości swojej posiadłości nieruchomości z przynależnościami podają w mniejszych kwotach jak te, które były wzięte za podstawę do ostatniego zamknięcia rachunków (§. 6, ustęp 5), winny różnice w zeznaniach wyjaśnić.

Mianowicie przedsiębiorstwa kolejowe, o ile nie wykażą i do wymierzenia równoważnika należytości nie zeznają kapitału wyłożonego na grunt, roboty ziemne i sztuczne, budowę dolną i górną, i na wszystkie przynależności nieruchomości, jakoto na dworce, zajazdy do ładowania i wyładowania, na budynki do ruchu kolei potrzebne w miejscach odjazdu i przyjazdu, na domy dla stróżów i dozorców, z wszystkimi urządzeniami przy machinach stałych za nieruchome uważać się mającemi i z wszystkimi nieruchomościami, winny udowodnić należyte odpowiedniość wartości nieruchomości zeznanej czy to poszczególnie, czy też w sumie ryczałtowej.

§. 15.

Stanu biernego nie potrąca się z wartości majątku nieruchomego, podlegającego równoważnikowi, w celu wymierzenia tej opłaty (§. 56 ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850).

V. Postanowienia szczególne co do zeznania majątku ruchomego (zeznanie wzór B).

§. 16.

Zeznanie majątku ruchomego uczynić trzeba podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1901, do którego to czasu odnosić się ma także oznaczenie wartości, dzieląc go na wzór inwentarza spadkowego i w taki sposób, aby można było z tego ocenić właściwość wartości, które podać trzeba stosownie do §§. 51 i 52 ustawy z dnia 9. lutego 1850 i §. 8go ustawy z dnia 13. grudnia 1862.

Co do kapitałów na pożyczkach prywatnych tudzież w obligacjach publicznych i papierach wartościowych prywatnych wypełnić należy dokładnie wszystkie rubryki wyszczególnienia na stronie 2 i 3 zeznania podług wzoru B.

Razem z wierzytelnościami i papierami wartościowymi zeznać należy także odsetki dnia 1. stycznia 1901 już płacone, ale jeszcze nie odebrane, tudzież bieżące, obliczone aż do 31. grudnia 1900 włącznie.

W wyjawie zamieścić trzeba także gotówkę będącą w kasie dnia 1. stycznia 1901 bez względu na jej cel i przeznaczenie.

Co do beneficjów nie uważa się za majątek beneficjalny gotówki do beneficjyata należącej tudzież odsetek od kapitałów beneficjalnych onemuż przypadających i takowych nie trzeba zeznawać.

§. 17.

Równoważnik należytości od majątku ruchomego wymierza się od czystej wartości pozostającej po strąceniu stanu biernego (§. 57 ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850).

Do zeznania tyżącego się majątku ruchomego przydać przeto trzeba wykaz stanu biernego, jaki w czasie, do którego zeznanie ma się odnosić, istniał, i w końcu wykazać resztę majątku, podlegającą równoważnikowi należytości.

Jeżeli jednak stan bierny podmiotu obowiązane do płacenia równoważnika, mającego siedzibę w krajach tutejszych, cięży także na jego majątku nieruchomym leżącym za granicą, natenczas od majątku ruchomego odciągnąć trzeba tylko tę kwotę stanu biernego, która stosunkowo podług przepisu §. 57go ustawy z dnia 9. lutego 1850 o należytościach przypada na majątek nieruchomy tutejszy i na cały majątek ruchomy. Przeto stan bierny, ciężący tylko na tym majątku nieruchomym obowiązane do płacenia równoważnika, który leży za granicą, nie może być odciągany od majątku ruchomego.

W podobny sposób podmioty podlegające równoważnikowi a mające siedzibę za granicą, mogą odliczać od swego majątku ruchomego, znajdującego się w krajach tutejszych, tylko tę część stanu biernego, która przypada na majątek ruchomy i nieruchomy, w krajach tutejszych leżący. Dla spółek, stowarzyszeń i zakładów, obowiązanych do składania rachunków publicznie, służy pod tym względem za podstawę bilans szczegółowy dla Austrii wygotowany, o ile co do niego nie zachodzi żadna wątpliwość.

Jeżeli poszczególnym ruchomym lub nieruchomym częściom składowym majątku służy ustawowe uwolnienie od równoważnika należytości, w takim razie nie uwzględnia się także tej części stanu biernego, która na owe części składowe majątku przypada.

Umorzenie stanu biernego w ciągu okresu przypisania nie pociąga za sobą żadnej zmiany w wymiarze należytości.

§. 18.

Ze względu na §. 105 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, potrącać można z majątku czynnego w celu wykazania czystego majątku ruchomego, tylko długi, to jest te

kwoty, do których w chwili określonej służyło trzecim osobom prawo żądania a więc kwoty, w skutek których zmniejsza się iścizna majątku.

Wydatki, które osoba obowiązana do płacenia równoważnika ma jako taka ponosić z przychodów bieżących na mocy zobowiązania, ciężącego na niej w skutek szczególnej ustawy, rozporządzenia lub szczególnego tytułu, nie mogą być uważane za długi, ponieważ przedstawiają tylko zmniejszenie się wartości przychodu, nie zaś iścizny majątku.

Gdy się oznacza wartość fundacyi (mianowicie fundacyi mszalnych) nie trzeba potrącać zobowiązań na fundacyi ciężących.

§. 19.

Nie można uważać za długi a przeto też potrącać z majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, w szczególności także następujących pozycy, które w zamknięciach rachunków spółek, stowarzyszeń i zakładów podawane są zwykle w rubrykach stanu biernego:

rezerw na pokrycie przyszłych strat lub wydatków (funduszów rezerwowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, rezerw osobnych dla pewnych gałęzi interesów lub pewnych interesów, rezerw osobnych na straty na kursie, tworzących się w razie podnoszenia się kursu z różnicy między cenami nabycia a rzeczywistymi wartościami obiegowymi papierów wartościowych itp.);

czystego zysku ostatniego roku;

procentów odebranych z góry przed 1. stycznia 1901 za okres poza ten czasokres przechodzący, chociażby kwoty te przeznaczone były na pokrycie zobowiązań, które dopiero później powstaną, jakimi są naprzykład odsetki od wierzytelności hipotecznych odebrane z góry przez zakład wypuszczający listy zastawne służące na zapłacenie płatnych z dołu kuponów od listów zastawnych, ale stanowiące tymczasem majątek zakładu.

§. 20.

Pod względem rezerw premiovych w spółkowych zakładach zaopatrzenia (instytutach emerytalnych) na zasadzie wzajemności opartych i towarzystwach ubezpieczenia, wydają się następujące przepisy:

- a) Zakłady i towarzystwa, które w zawiadywaniu swoimi interesami, stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, rezerwę premiovą, służącą na pokrycie przyszłych zobowiązań zakładu lub towarzystwa względem ubezpieczonych (przedstawia odniesioną do 1. stycznia 1901 wartość praw, jakich ubezpieczeni na-

byli przez płacenie premii), według zasad w §. 28 rzezonego rozporządzenia ministeryalnego przepisanych obliczoną, w rachunku obrotu (między wydatkami) i w bilansie (w rubryce stanu biernego) umieszczają, mogą tę rezerwę premiovą także przy zeznawaniu majątku ruchomego do wymierzenia równoważnika należitości potrącić jako pozycję bierną.

b) W tych starszych zakładach emerytalnych spółkowych, które nie są jeszcze urządzone według regulaminu ogłoszonego powyższem rozporządzeniem ministeryalnym, odpowiedni kapitał na pokrycie asygnowanych już emerytur i zaopatrzeń uważać należy przy obliczaniu czystego majątku ruchomego podlegającego równoważnikowi, za pozycję bierną.

c) Tym pomniejszym stowarzyszeniom wzajemnym, które nie są uorganizowane według zasad pod a) wzmiankowanych a ograniczają się tylko do tego, że członkom swoim, statutowe wkładki wnoszącym, dostarczają pomocy i opieki lekarskiej w chorobach (zasiłki w chorobie), wsparć w razie czasowej lub dożywotnej niezdolności do zarobkowania, albo wypłacają pewne kwoty na pokrycie kosztów pogrzebu a nie posiadają funduszu zakładowego, może Władza skarbowa, przeznaczona do wymierzania równoważnika należitości, pozwolić, żeby stan kasy z dnia 1. stycznia 1901 uważany był za fundusz rezerwowy premii i żeby przeto zaniechano wymierzania równoważnika należitości od majątku ruchomego.

§. 21.

Pozycje bierne, które mają być uwzględnione przy wymierzaniu równoważnika należitości od majątku ruchomego wykazywać należy Władzy skarbowej z reguły w taki sam sposób i zapomocą tych samych środków co długi spadkowe.

Władza skarbowa może na podstawie starannego ocenienia stosunków zezwolić na ułatwienia w składaniu dowodu.

VI. Postanowienia szczególne co do zeznania praw użytkowania (zeznanie wzór C).

§. 22.

W zeznaniu podług formularza C wpisać trzeba najprzód te prawa, które zaliczają się do nieruchomości (§. 298 p. k. u. c.) a następnie te prawa, które zaliczają się do ruchomości. Każdy z tych dwóch rodzajów zamknąć trzeba osobno.

Prawo polowania, o ile już przy zeznawaniu i oznaczaniu wartości nieruchomości (zeznanie wzór A/1) onegoż nie uwzględniono, zeznać należy jako majątek nieruchomy, jeżeli na własnej posiadłości gruntowej służy podmiotowi podlegającemu równoważnikowi (do czego potrzebna jest posiadłość zaokrąglona o 200 morgach czyli 115 hektarach) w całkowitej kwocie dochodu, w przeciwnym razie (jeżeli posiadłość gruntowa jest mniejsza), w tej kwocie, która z dochodu, jaki prawo polowania niesie, przypada stosunkowo na posiadłość gruntową podmiotu podlegającego równoważnikowi. Jeżeli dochodu z prawa polowania nie rozdziela się między posiadaczy gruntu, lecz gmina pobiera go dla siebie, w takim razie równoważnik należitości od wartości prawa polowania przypadającego na posiadaczy gruntów, jako od części składowej majątku ruchomego gminy, wymierzyć należy tylko wtedy i o tyle, jeżeli i o ile posiadacze gruntów odstąpili gminie dochód z polowania formalnie i trwale (a nie tylko na upłacenie dodatków gminnych na nich ciężących lub z zastrzeżeniem odwołania).

Oplaty targowe, straganowe itp. nie są tylko wtedy przedmiotem równoważnika należitości, gdy jest udowodnione, że Władza pozwoliła na ich pobieranie i wymierzyła je tylko na zasadzie §§. 69 i 70 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 jako wynagrodzenie za wydatki, które gmina z przyczyny odbywania się targu musi ponieść. Jeżeli dowodu tego niema, dochód z opłat targowych i straganowych uważać należy przy wymierzaniu równoważnika należitości za część składową majątku ruchomego.

Powtarzające się dochody w pieniądzu i w naturze, jakie łączą się mianowicie z beneficjami, należy zeznawać z wymienieniem tytułu prawnego, na którym się opierają.

Natomiast nie podlegają równoważnikowi należitości opłaty od stuy, dary do skarby i inne, beneficjatomu plebańskiemu za jakąś czynność lub z dobrej woli składane, ponieważ dochodów tych nie czerpie on z majątku beneficjum.

VII. Niektóre postanowienia co do uwolnień od równoważnika należitości.

§. 23.

Uwolnienie od równoważnika należitości przewidziane w uwadze 1 do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, stosuje się tylko do spółek mających na celu wspólny zarobek, jeżeli kontrakt spółki spisany jest albo

a) na czas oznaczony, lat 15 nie przekraczający lub też

b) wyraźnie tylko na czas życia pierwotnych uczestników lub dla ich dziedziców.

Uwolnienie to nie rozciąga się więc w ogóle na spółki utworzone na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony ale przekraczający lat 15 i traci się je, gdy spółka utworzona pierwotnie na czas oznaczony, lat 15 nie przekraczający, zostanie później wyraźnie lub po cichu przedłużona na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, który z doliczeniem dotychczasowego istnienia spółki przekracza lat 15: tudzież, gdy do spółki utworzonej pierwotnie na czas życia uczestników lub dla ich dziedziców przystąpią nowi wspólnicy a to nie w charakterze dziedziców pierwotnych uczestników przez co jednakże nie narusza prawności spółki i jej majątek nieruchomości nie zostaje przeniesiony.

§. 24.

Jeżeli jest udowodnione, że na nieruchomościach, których własność służy niepodzielnie jakiejś społeczności, istnieją prawa użytkowania lub używania tego rodzaju, który w uwadze 2, lit. a do pozycyi taryfowej 106 B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jest oznaczony, ale niema dowodu, że te prawa użytkowania lub używania wymagają oddania wszystkich użytków z nieruchomości, to i w takim razie nie odmawia się przepisanego w przytoczonym miejscu ustawy uwolnienia od równoważnika należitości, lecz przypisuje się społeczności należitości tylko od tej części wartości nieruchomości, która odpowiada części użytków nie wyczerpanej udowodnionymi prawami użytkowania lub używania.

§. 25.

Gwarectwa i przedsiębiorstwa górnicze ukonstytuowane według §§. 137 i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, tudzież realności górnicze, należące do jakiegokolwiek podmiotu równoważnikowi podlegającego, o ile w ogólności nie podlegają podatkowi gruntowemu i budynkowemu, są według uwagi 2, lit. b, do pozycyi taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 uwolnione także od równoważnika należitości.

Tylko czasowe uwolnienie od podatku gruntowego lub budynkowego nie uzasadnia przepisanego w tem miejscu ustawy uwolnienia od równoważnika należitości. Jednakże co do winnic przez mszyce winną uszkodzonych, uwzględniać należy przy wymierzaniu równoważnika należitości zmniejszenie się wartości uznane przez odpisanie podatku gruntowego (§. 7 ustawy z dnia 27. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886).

§. 26.

Tak samo jak z ruchomościami fundacyi na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne postępuje się pod względem uwolnienia od równoważnika należitości według uwagi 2, lit. d do pozycyi taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 z majątkiem ruchomym stowarzyszeń i zakładów na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne tylko w takim razie, jeżeli według statutów owych stowarzyszeń i zakładów majątek nie może już być użyty na inne cele prócz wzmiankowanych.

Stowarzyszeń i zakładów opartych na zasadzie wzajemności (wzajemne świadczenia) nie zalicza się do stowarzyszeń i zakładów na cele dobroczynne i humanitarne.

Majątek ruchomy seminarij duchownych i seminarij chłopców podlega równoważnikowi należitości, o ile nie jest przeznaczony na cele naukowe. Utrzymywanie wychowawców i nowicjuszków nie może być uważane za cel naukowy.

Kapitały funduszów szkolnych i szpitalnych, o ile nie będzie dokumentami udowodnione, że ich odsetki zabezpieczone zostały na cele naukowe, szkolne lub szpitalne, to jest przeznaczone są na to wieczyście, podlegają równoważnikowi należitości.

Stowarzyszenia straży pożarnej ochotniczej są co do swoich kas zapomogowych, tudzież co do swoich przyborów do gaszenia pożaru i co do innego majątku ruchomego, uwolnione w myśl uwagi 2 d do 106, B. e. pozycyi taryfowej ustawy z dnia 13. grudnia 1862 od równoważnika należitości, jeżeli statutami owego stowarzyszenia jest udowodnione trwałe przeznaczenie na cele humanitarne i dobroczynne. Podobnie przybory do gaszenia pożaru, będące własnością gminy, nie są przedmiotem równoważnika należitości.

§. 27.

Także posiadacze beneficji, którzy na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877, Dz. u. p. Nr. 98, domagają się osobistego uwolnienia od równoważnika należitości, zeznać mają ruchomy i nieruchomy majątek beneficjum i wyjednać sobie u Władzy przyznanie osobistego uwolnienia.

Gdy się ma oceniać to ostatnie żądanie, brać trzeba na uwagę tylko przychód płynący z dzierżenia beneficjum, bez względu na jakikolwiek inny przychód osobisty, który nie pochodzi z beneficjum.

Nie można przeto liczyć za przychód beneficjum ani uzupełnienia kongruy ani też dodatku

osobistego lub wsparcia płaconego czasowo dzierżycielowi beneficjum z funduszu religijnego. Podobnie nie bierze się w rachubę dochodów oznaczonych w ostatnim ustępie §. 22 czerpanych nie z majątku beneficjum, ani tego co beneficjant pobiera z osobnych fundacji a od czego równoważnik należyci został oddzielnie wymierzony.

Przy obliczaniu czystego dochodu beneficjum uwzględniać należy wydatki następujące:

- a) na każdego pomocnika kapłańskiego, którego beneficjant obowiązany jest utrzymywać;
- b) wszelkie wydatki, które podług ustawy fundacyjnej na korzyść osób trzecich płacone być mają z majątku beneficjum, np. na kościół, na szkołę, szpital itp.;
- c) wszystkie podatki i daniny publiczne z dodatkami, odsetkami od należyci ujemnych itd., które beneficjant obowiązany jest pokrywać, jednakże z wyjątkiem równoważnika należyci, jeżeli dotąd był płacony, jakoteż podatku osobisto-dochodowego;
- d) wydatki biurowe na utrzymywanie metryk i wydatki urzędu dziekańskiego w rozciągłości oznaczonej w §. 7, lit. b, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176.

Jeżeli jednak pasterz duchowny posiadający beneficjum musi utrzymywać jednego lub kilku pomocników kapłańskich, w takim razie przyznając beneficjantowi osobiste uwolnienie od należyci, uczynić należy zastrzeżenie, że gdyby później, w skutek opróżnienia się jednej lub drugiej systemizowanej posady pomocnika kapłańskiego dochód plebański beneficjanta zwiększył się czasowo ponad kwotę 1000 K, trzeba będzie, stosownie do wysokości odnośnej nadwyżki dochodu, opłacić równoważnik należyci za czas opróżnienia posady pomocnika kapłańskiego.

O ile społeczność jakaś żąda na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877 uwolnienia beneficjum do niej wcielonego od równoważnika należyci, który obowiązana jest opłacać jako posiadaczka majątku, w takim razie kosztów utrzymania członków społeczności pokrywanych z dochodu beneficjum, nie można uważać za pozycję potrącalną przy obliczaniu czystego dochodu z beneficjum.

§. 28.

Obowiązek opłacania równoważnika należyci w myśl uwagi 3 do pozycy taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 zaczyna się w tych przypadkach, w których na podmiot podlegający równoważnikowi przeniesiona zostaje pod tytułem darmym rzecz służebnością użytkowania przycho-

dów lub używania obciążona lub odstąpione są rzeczy sposobem darowizny na wypadek śmierci, dopiero po upływie dziesiątego roku, licząc od tej chwili, w której użytkowanie przychodów lub używanie ustaje a względnie w której nastaje spadek darowizny na wypadek śmierci (§. 9 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, pozycya taryfowa 91, uwaga 2 ustawy z dnia 9. lutego 1850).

Natomiast okoliczność, że podlegający równoważnikowi odstąpił innej osobie używanie przedmiotu lub użytkowanie przychodów, nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należyci.

Okres dziesięcioletni, przewidziany w uwadze 3 do pozycy taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 upływa dla fundacji, jeżeli utworzone zostały na mocy rozporządzenia ostatniej woli, od chwili, w której skarb państwa nabył prawa do należyci od tej fundacji testamentowej a więc z reguły od dnia otwarcia spadku, dla fundacji zaś, które utworzone zostały mocą aktu między żyjącymi, od zatwierdzenia listu fundacyjnego a według okoliczności od chwili wcześniejszej, w której według postanowień prawa cywilnego czynność prawna uważana być ma za zawartą i według §. 1 A ustawy o należyciach z dnia 9. lutego 1850 stała się podległą należyci.

Budynek, wystawiony na gruncie, który już więcej niż dziesięć lat zostaje w posiadaniu osoby podlegającej równoważnikowi, podlega równoważnikowi, chociażby nie istniał jeszcze lat dziesięć, ponieważ o rozpoczęciu się podlegania równoważnikowi stanowi nie chwila wystawienia budynku, lecz chwila nabycia gruntu pod budowę.

VIII. Termin do podawania zeznań i wykazów majątku.

§. 29.

Zeznania dotyczące się majątku, który już 1. stycznia 1901 podlega równoważnikowi należyci, tudzież wzmiankowane w §. 3, ustępy 3 i 4, i w §. 6, ustęp 2. wykazy majątku, który dopiero po dniu 1. stycznia 1901 zacznie równoważnikowi należyci podlegać a względnie uwiadomienie o czasie powstania podmiotów równoważnikowi podlegających, które dnia 1. stycznia 1901 nie istniały jeszcze lat dziesięć, wniesić trzeba najpóźniej aż do końca kwietnia 1901.

§. 30.

Te nieruchomości i ruchomości, co do których według uwagi 3 do pozycy taryfowej 106, B. e.

ustawy z dnia 13. grudnia 1862, obowiązek płacenia równoważnika należności zaczyna się dopiero po dniu 1. stycznia 1901 (§. 3, ustępy 3 i 4, §. 28), zeznać trzeba należycie, z użyciem przepisanych blankietów, w przeciągu trzydziestu dni od chwili, jak się zacznie obowiązek płacenia od nich równoważnika należności, podając wartość podług stosunków dnia, w którym obowiązek się zaczyna.

Strony jednak mogą być na prośbę uwolnione od obowiązku zeznawania w każdym z osobna przypadku, pod warunkiem, że w trzydziestu dni po upływie każdego roku wniosą ogólny wykaz wszystkich tych części majątku, które w ciągu tegoż roku zaczęły podlegać równoważnikowi.

§. 31.

Spółki zarobkowe, których czas istnienia pierwotnie na 15 lub mniej lat ustanowiony a następnie dopiero w ten sposób przedłużony został lub zostanie, że ogółem wynosić będzie więcej niż lat 15, wnieść winny zeznanie w przeciągu dni trzydziestu od dnia postanowionego lub dozwolonego przedłużenia według stanu z tego dnia a względnie w terminie §. 30.

Do tych spółek zarobkowych, które z innej przyczyny tracą uwolnienie od równoważnika należności według uwagi 1 do pozycji taryfowej 106, *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§. 23, ustęp 2), ustęp powyższy stosuje się odpowiednio.

IX. Władze, do których wnosić należy zeznania.

§. 32.

Obowiązani do płacenia równoważnika należności podawać mają swoje zeznania w Wiedniu do wiedeńskiego Centralnego Urzędu wymiaru taks i należności, w Bernie, Grazu, Krakowie, Lwowie, Pilznie i Pradze, jakoteż w Górnej Austrii, Salzburgu, Karyntyi, Krainie, Śląsku, w Przymorzu i na Bukowinie do urzędów wymiaru należności, które w miastach tych i krajach są ustanowione, wszyscy zaś inni w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych do opłacenia obowiązani, wnoszą zeznania swoje do dyrekcji skarbowych powiatowych, do których przynależą ze względu na miejsce zamieszkania.

Co do majątku podlegającego należności znajdującego się w obszarze ważności niniejszego rozporządzenia, obowiązani do opłacania równoważnika, mający siedzibę poza obrębem tego obszaru, podawać mają swoje zeznania podobnie do Władz wymierzających, w pierwszym ustępie oznaczonych

a mianowicie do tych, w których okręgu znajduje się majątek podlegający równoważnikowi, jeżeli zaś majątek ten znajduje się w okręgach kilku Władz wymierzających, podawać należy zeznania do tej Władzy, w której okręgu znajduje się główna masa majątku, albo, gdyby pod tym względem zachodziła wątpliwość, do którejkolwiek z dotyczących Władz podług wyboru strony.

X. Skutki nie złożenia w porę lub złożenia mylnego zeznania.

§. 33.

W razie nieuczynienia zeznania w czasie właściwym, stosowany będzie §. 80 ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850 w ten sposób, że przez cały dziesięcioletni okres, na który równoważnik należności ma być wymierzony, pobierana będzie podwójna kwota należności.

Zatajenie lub mylne podanie przedmiotów, które mają być zeznane, podlega stosownie do §. 84, l. 3 ustawy z dnia 9. lutego 1850, postępowaniu według ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych. Następuje to mianowicie także wtedy, gdyby co do rzeczy, które same przez się są ruchome, zamierzono, że są przynależnością nieruchomości (§. 11).

XI. Wymierzenie równoważnika należności.

§. 34.

Zeznania, gdy nadejdą, porównane będą z zapiskami dotychczasowymi a następnie przesłane z odpowiednimi poleceniami właściwym urzędom podatkowym, które mają je porównać ze swemi zapiskami katastralnymi, poczynić odpowiednie dochodzenia i zdać sprawę co do wyniku, jakoteż co do zupełności i dokładności podanych szczegółów i miejscowych cen kupna, tudzież co do innych aktów wymiaru.

Zeznane kwoty wartości należy w razie potrzeby sprostować drogą ugody lub przez zarządzenie osobnego sądowego oszacowania.

§. 35.

Dyrekcya skarbowa powiatowa a względnie urząd wymiaru należności wymierza należność z dodatkiem 25 procentowym za całe dziesięciolecie, decyduje co dożądanego uwolnienia od równoważnika należności i uwiadomienia obowiązane do płacenia równoważnika należności jaką wartość przyjęto i jaką kwotę należności obliczono, tudzież które przedmioty nie mogły być uwolnione od należności.

Równoważnik należności, według ustawy wymierzony, odpisuje się tylko w tym razie, jeżeli w ciągu dziesięciolecia nieruchomości zostaną sprzedane lub majątek ruchomy zamieniony będzie na nieruchomy; prośbę zaś o to, która jest wolna od stępla, podać należy z dołączeniem potrzebnych dowodów, do tej Władzy, która wymierzyła równoważnik.

§. 36.

Jeżeli strona nie złoży zeznania w czasie właściwym i nie postara się o przedłużenie terminu, Władza skarbową może według swego uznania albo karami porządkowymi w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50 zniewolić stronę, ażeby obowiązku swego dopełniła, albo też zbadać z urzędu majątek podlegający równoważnikowi należności i wymierzyć należności.

XII. Uiszczanie równoważnika należności.

§. 37.

Kwotę roczną równoważnika należności od majątku ruchomego i nieruchomego na to dziesięciolecie wymierzoną, płacić trzeba z góry w ratach ćwierćrocznych równych, przypadających 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października każdego roku (§ 1 ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§. 38.

Równoważnik należności od prebend duchownych opróżnionych płacić należy bez przerwy,

choć przychody interkalarne dostawać się mają osobie (funduszowi) uwolnionej w myśl 75 pozycji taryfowej do ustawy z dnia 9. lutego 1850.

Równoważnik należności za okres interkalarny zapłacony być ma na raz z funduszu interkalarnego (z funduszu religijnego) dopiero po upływie tego okresu.

§. 39.

W razie opóźnienia się z zaplaceniem, liczone będą odsetki 5procentowe za zwłokę od dnia, który nastąpi po wyznaczonym na pobór terminie, aż do zaplacenja przypadającej należności i razem z nią będą ściągane (§. 2 ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§. 40.

Ażeby jednak pobór równoważnika należności nie doznał zwłoki z powodu przeszkód, wymiarowi na zawadzie stojących, pobierać go należy, dopóki nie nastąpi wymiar na szóste dziesięciolecie, tymczasowo podług wymiaru piątego dziesięciolecia, pod warunkiem sprostowania później a odbiór jego potwierdzany będzie w dotychczasowych arkuszach płatniczych.

Dopiero gdy cała należność, którą każdy z obowiązanych do płacenia równoważnika płacić ma w szóstym dziesięcioleciu od swego majątku nieruchomego, będzie ustanowiona, odebrać trzeba od niego arkusz płatniczy i doręczyć mu nowy nakaz płatniczy z potrzebnem obliczeniem.

Böhm r. w.

Wzór A/1.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e $\frac{A}{1}$

do wymierzenia równoważnika należyci od wartości posiadłości gruntowej z przy-
należyciami (Fundus instructus) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia
1910.

U w a g a. Rubryki „średnia cena kupna”, „wartość uznana lub sprostowana” i „karta katastru” wypełnia urząd.

(4. strona.)

Wyszczególnienie

przynależności (Fundus instructus) posiadłości gruntowej w zeznaniu niniejszem przytoczonej.

Liczba bieżąca	Blizsze oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana				Wartość uznana lub sprostowana		U w a g a
			pojedynczo		razem		K	h	
			K	h	K	h			
	I. Ilość bydła, a mianowicie:								
	II. Zapasy gospodarskie, a mianowicie:								
	III. Narzędzia rolnicze, maszyny, wozy itp, a mianowicie:								
	IV. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie:								

Wzór A/2.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e $\frac{A}{2}$

do wymierzenia równoważnika należyci od wartości budynków z przynależnościami (Fundus instructus) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia 1910.

(3. strona.)

Zeznana		Uznana lub sprostowana		Przynależności (fundus instructus) podług §§ 294 aż do 297 p. k. ust. cyw. stosownie do wyszczegół- nienia				Zeznana		Uznana lub sprostowana		U w a g a
w a r t o ś ć				zeznana		uznana lub sprostowana		w a r t o ś ć o g ó l n a				
				w a r t o ś ć				b u d y n k ó w i p r z y n a l e ż y t o ś c i				
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	

(4. strona.)

Wyszczególnienie

przynależności (Fundus instructus) budynków w zeznaniu niniejszem przywiedzionych.

Liczba bieżąca	Bliższe oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana				Wartość uznana lub sprostowana		U w a g a
			pojedynczo		razem		K	h	
			K	h	K	h			
	I. Machiny, przyrządy fabryczne i przybory stałe, a mianowicie:								
	II. Urządzenia i sprzęty same przez się ruchome, a mianowicie:								
	III. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie:								

Wzór B.

(1. strona.)

Karta katastru:

Zeznanie majątku ruchomego

podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1901.

Przedmiot	Wartość				Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga
	według obliczenia, podania osoby obowiązanej, sądowego oszacowania, kursu giełdowego		pojedynczo				
	K	h	K	h	K	h	
I. Stan czynny.							
1. Gotówka, a w szczególności:							
ustawowe środki płatnicze tutejszo-krajowe							
inne pieniądze							
2. Kapitały ulokowane z zaległymi i bieżącymi odsetkami według wyszczególnienia I:							
a) u osób prywatnych, a to oddzielnie:							
w walucie krajowej							
w innych walutach							
b) w obligacjach publicznych							
c) w innych papierach publicznych							
3. Kosztowności, przedmioty złote i srebrne							
4. Zapasy, których nie można uważać za przynależność (fundus instructus) nieruchomości należących do składającego zeznanie							
5. Bydło, o ile nie jest przynależnością (fundus instructus) nieruchomości							
6. Sprzęty i narzędzia, o ile nie są przynależnościami (fundus instructus) nieruchomości							
7. Obrazy i inne przedmioty sztuki							
8. Książki i inne przedmioty naukowe							
9. Wszelkie inne ruchomości, o ile nie są przynależnościami (fundus instructus) nieruchomości							
10. Daniny w naturze i pieniądzech na rzecz beneficji kościelnych rocznie K h							
wartość podług zeznania							
11. Przedmioty, od których na zasadzie ustawy żąda się uwolnienia od równoważnika należności							
II. Stan bierny według wyszczególnienia II.							
Zahipotekowany							
Nie zahipotekowany							
III. Czysty stan majątku.							
Odciągnąwszy od stanu czynnego pozycya 1 do 11 wynoszącego							
stan bierny wynoszący							
pozostaje czysty stan majątku podległy należności							

U w a g a. Rubryki „karta katastru“ i „wartość uznana lub sprostowana“ wypełnia urząd.

(1. strona.)

Wyszczególnienie II

stanu biernego, ciężącego na majątku ruchomym, jakoteż na nieruchomościach leżących w krajach tutejszych.

Liczba bieżąca	Nazwisko wierzyciela	Rodzaj i data dokumentu długu	Dokumenty dług udowodniające	Kwota		U w a g a (czy zahipotekowany czy nie)
				<i>K</i>	<i>h</i>	

Wzór C.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e

do wymierzenia równoważnika należności od wartości praw użytkowania (polowania, rybołówstwa, młewa, wyszynku, prawa targu, myta, przewozu) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia 1910.

(3. strona.)

surowy						W y d a t k i													
R a z e m		Dochód surowy średni tych 10 lat		Z kwoty obok wyrażonej przypada na stronę obowiązującą do płacenia równoważnika		Wyszczególnienie tychże		K w o t a				Po strąceniu wydatków z dochodu surowego wynosi czysty dochód roczny		Wartość tego prawa biorąc czysty dochód 20 razy		Wartość uznana lub sprostowana		U w a g a	
								P o j e d y n c z o		R a z e m									
K	h	K	h	K	h			K	h	K	h	K	h	K	h	K	h		

Wzór D.

Karta katastru: _____

Wyszczególnienie

tych nieruchomości i ruchomości, co do których obowiązek opłacania równoważnika
 należności zacznie się dopiero po 1. stycznia 1901.

Liczba bieżąca	Przedmiot	Tytuł prawny i data nabycia	Należność od nabycia została przypisana			U w a g a
			w (oznaczenie ur. ędu)	nakazem płatniczym		
				pozycja rejestr. B.	z roku	

U w a g a: Rubrykę „Karta katastru“ wypełnia urząd.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 19. lipca 1900.

Treść: (№ 121—123.) 121. Obwieszczenie o przeniesieniu siedziby urzędowej Urzędu podatkowego zatyczyńskiego w Krainie. — 122. Rozporządzenie, którem ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886, z dnia 14 października 1889, z dnia 25. października 1893, z dnia 26. kwietnia 1896 i z dnia 21. stycznia 1899, królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 21 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych. — 123. Rozporządzenie, którem zmieniają się §§. 5 i 18 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. maja 1889, w przedmiocie odbywania się egzaminów rządowych teoretycznych z nauki rolnictwa i leśnictwa w Szkole głównej ziemiaństwa.

121.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. lipca 1900,

o przeniesieniu siedziby urzędowej Urzędu podatkowego zatyczyńskiego w Krainie.

Stosownie do rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 216, siedziba urzędowa Sądu powiatowego ustanowionego dla okręgu zatyczyńskiego przeniesiona będzie od dnia 1. stycznia 1901 z Zatyuczyna do Wiszniej Góry.

Przeto od tego samego terminu przeniesiona będzie z Zatyuczyna do Wiszniej Góry także siedziba urzędowa Urzędu podatkowego ustanowionego dla okręgu zatyczyńskiego.

Böhm r. w.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 8. lipca 1900,

k którem ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 89, z dnia

14. października 1889, Dz. u. p. Nr. 168, z dnia 25. października 1893, Dz. u. p. Nr. 158, z dnia 26. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 69 i z dnia 21. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 14, królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 21 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych.

§. 1.

Na zasadzie ustawy z dnia 17. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 117) o ustanowieniu inspektorów przemysłowych, królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 89, z dnia 14. października 1889, Dz. u. p. Nr. 168, z dnia 25. października 1893, Dz. u. p. Nr. 158, z dnia 26. kwietnia 1896, Dz. u. p. Nr. 69 i z dnia 21. stycznia Dz. u. p. Nr. 14, na 21 okręgów nadzorczych a obszar każdego z nich ustanawia się jak następuje:

1. Okrąg nadzorczy:

Obszar policyi wiedeńskiej.

2. Okrąg nadzorczy:

Austria poniżej Anizy z wyjątkiem obszaru policyi wiedeńskiej.

3. Okrąg nadzorczy:

Austria powyżej Anizy; Salzburg.

4. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Gracu, Celja, Marburga i Ptui, starostwa styryjskie: celijski, feldbachskie, gradeckie, hartberskie, lonckie, libnickie, ljutomerskie, marburskie, ptujskie, radkersburskie, brezieckie, voitzberskie, weickie, słoweńsko-gradeckie; tudzież Kraina.

5. Okrąg nadzorczy:

Starostwa styryjskie: bruckie nad Murem, gröbmińskie, judenburskie, liubeńskie, liezeńskie, murawskie.

6. Okrąg nadzorczy:

Karyntya.

7. Okrąg nadzorczy:

Przymorze z Tryestem; Dalmacya.

8. Okrąg nadzorczy:

Tyrol i Vorarlberg.

9. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Pragi i starostw czeskich: czesko-brodzkiego, dubskiego, młodo-bolestawskiego, karlińskiego, kladneńskiego, król. winohradzkiego, louńskiego, melnickiego, rudnickiego, slańskiego, śmichowskiego, żyżkowskiego.

10. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Liberca i starostw czeskich: frydlandzkiego, jabłońskiego, werchłabskiego, jiczyńskiego, mnichowskiego, libereckiego, semilskiego, ilemnickiego, trutnowskiego, turnowskiego.

11. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: uścieckiego nad Łabą, czesko-lipskiego, jabłonieckiego, litomierzckiego, rumburskiego, szluknowskiego, cieplickiego, deczyńskiego.

12. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: aszkiego, mosteńskiego, duchcowskiego, chebskiego, falknowskiego, kraślickiego, jachimowskiego, kadańskiego, karłowarskiego, chomutowskiego, zateckiego.

13. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: horszowsko-tyńskiego, blatneńskiego, horzowickiego, klattowskiego, kralowickiego, zlutycznego, strzybrańskiego, pilzeńskiego, plańskiego, podborzańskiego, przestyckiego, przybramskiego, rakonickiego, rokiçańskiego, tachowskiego, domaźlickiego, tepelskiego.

14. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: beneszowskiego, budziejowickiego, niemiecko-brodzkiego, kaplickiego, krumłowskiego, ledeckiego, tyńskiego nad Wełtawą, milewskiego, jindrychowsko-hradeckiego, pelchrzymowskiego, piseckiego, prachatyckiego, suszyckiego, selczańskiego, strakonickiego, taborskiego, trzebońskiego.

15. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: broumowskiego, czaslawskiego, chotieborskiego, chrudymskiego, wysoko-myckiego, kolińskiego, kralowo-hradeckiego, kralowo-dworskiego, kutnohorskiego, lanckrońskiego, litomyskiego, nachodzkiego, nowobydzowskiego, nowomiejskiego nad Metują, pardubickiego, podjebradzkiego, polickiego, rychnowskiego, zamberskiego.

16. Okrąg nadzorczy:

Obszar miast Berna, Iglawy, Znojmu i starostw morawskich: hustopeckiego, boskowickiego, berneńskiego, daczyckiego, kijowskiego, hodonińskiego, wielko-mezeryckiego, igławskiego, krumłowskiego, morawsko-budziejowickiego, morawsko-trzebowskiego, nowo-miejskiego, mikułowskiego, tisznowickiego, trzebickiego, wyszkowskiego, znojmskiego.

17. Okrąg nadzorczy:

Obszar miast Olomuńca, Kromieryża, Węgierskiego Hradyszcza i starostw morawskich: zabrzeskiego, holeszowskiego, kromierzyskiego, litowelskiego, szumperskiego, hranickiego, nowo-iczyńskiego, olomunieckiego, przerowskiego, prosnickiego, rymarzowskiego, sternberskiego, węgiersko-brodzkiego, węgiersko-hradyskiego, wołosko-mezeryckiego.

18. Okrąg nadzorczy:

Śląsk; tudzież obszar starostwa morawskiego misteckiego.

19. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Lwowa i starostw galicyjskich: bobreckiego, bohorodczańskiego, borszczowskiego, brodzkiego, brzeżańskiego, brzozowskiego, buczackiego, cieszanowskiego, czortkowskiego, dobromilskiego, dolińskiego, drohobyckiego, grodeckiego, horodynieckiego, husiatyńskiego, jarosławskiego, jaworowskiego, kałuskiego, kamioneckiego, kołomyjskiego, kosowskiego, lwowskiego, liskiego, mościckiego, nadworniańskiego, peczeniżyńskiego, podhajeckiego, przemyskiego, przemyślańskiego, rawskiego, rohatyńskiego, rudeckiego, samborskiego, sanockiego, skałackiego, śniatyńskiego, sokalskiego, stanisławowskiego, staromiejskiego, stryjskiego, tarnopolskiego, tłumackiego, trembowelskiego, turczańskiego, zaleszczyckiego, zbaraskiego, zloczowskiego, żółkiewskiego, żydaczowskiego.

20. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Krakowa i starostwa galicyjskie: bialskie, bocheńskie, brzeskie, chrzanowskie, dąbrowskie, gorlickie, grybowski, jasielskie, kolbuszowski, krakowski, krośnieńskie, łańcuckie, limanowski, mielecki, myślenickie, nowotarskie, nowosanddeckie, niżańskie, pilźnieńskie, podgórskie, przeworskie, ropczyckie, rzeszowski, żywieckie, stryżowski, tarnobrzowski, tarnowski, wadowickie, wielickie.

21. Okrąg nadzorczy:

Bukowina.

§. 2.

Dla każdego z tych okręgów nadzorczych ustanawia się jednego inspektora przemysłowego, tenże ma siedzibę:

dla	1.	okręgu nadzorczego w	Wiedniu,
"	2.	"	" Wiedniu,
"	3.	"	" Linzu,
"	4.	"	" Grazu,
"	5.	"	" Lubnie,
"	6.	"	" Celowcu,
"	7.	"	" Tryeście,
"	8.	"	" Innsbrucku,
"	9.	"	" Pradze,
"	10.	"	" Libercu,
"	11.	"	" Deczynie,
"	12.	"	" Chomutowie,
"	13.	"	" Pilzni,
"	14.	"	" Budziejowicach,
"	15.	"	" Hradcu Królewskim,
"	16.	"	" Bernie,
"	17.	"	" Ołomuńcu,
"	18.	"	" Opawie,
"	19.	"	" Lwowie,
"	20.	"	" Krakowie,
"	21.	"	" Czerniowcach.

§. 3.

Nadto w myśl §. 4go ustawy z dnia 17. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 117 urzęduje na całym obszarze, na którym ta ustawa obowiązuje, jeden inspektor przemysłowy dla przemysłu szyperskiego na wodach śródkrajowych a funkcjonaryusz c. k. Inspekcji generalnej kolei żelaznych austriackich sprawuje czynności inspektora przemysłowego przy budowie zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu, którzy obaj mają siedzibę w Wiedniu.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. sierpnia 1900.

Kcerber r. w.

Call r. w.

123.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 11. lipca 1900,

którem zmieniają się §§. 5 i 18 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 80, w przedmiocie odbywania się egzaminów rządowych teoretycznych z nauki rolnictwa i leśnictwa w Szkole głównej ziemiaństwa.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 20. czerwca b. r. wydaje się następujące postanowienia:

Uchyła się terażniejszą osnowę §§. 5 i 18 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. maja 1889, Dz. u. p. Nr. 80, i takowe opiewać mają jak następuje:

§. 5.

Do egzaminów rządowych udowodnić trzeba złożeniem świadectwa postępu, podającego stopień przynajmniej „dobry“, znajomość następujących przedmiotów:

a) z nauk w zakresie rolnictwa:

do egzaminu rządowego ogólnego:

zasad miernictwa, fizyki;

do egzaminu produkcyjnego:

klimatologii, anatomii i fizjologii zwierząt domowych;

b) z nauk w zakresie leśnictwa:

do egzaminu rządowego ogólnego:

fizyki;

do egzaminu produkcyjnego:

chemii rolniczej, geometrii wykresłej, klimatologii;

do egzaminu ekonomicznego:

technologii leśniczo - chemicznej, rysunku planów i naziomu lasu.

§. 18.

Nad wynikami odbytego egzaminu, komisja nie może naradzać się i głosować jawnie.

Najprzód egzaminator oświadcza, czy egzamin z swego przedmiotu uważa za złożony czy nie, następnie debatuje komisya nad ogólnym wynikiem egzaminu i orzeka, czy kandydat ma być aprobowany czy odrzucony.

Żaden egzamin rządowy nie może być uważany za złożony, jeżeli kandydat choćby tylko z jednego przedmiotu nie zadowolnił komisji. Jeżeli nie zadowolnił jej z więcej niż z jednego przedmiotu, wyznaczyć należy przez głosowanie termin, przed upływem którego kandydat nie może być przypuszczony do ponowienia egzaminu.

Wynik egzaminu z pojedynczych przedmiotów klasyfikuje się w stopniach: „celująco“, „bardzo dobrze“, „dobrze“, „dostatecznie“ i „nie dostatecznie“, które egzaminator zapisuje w osobnym protokole.

Oprócz ocenienia wyników egzaminu z pojedynczych przedmiotów wydaje się w końcu sąd ogólny, czy kandydat okazał się w skutek egzaminu „uzdolnionym“, „bardzo uzdolnionym“, czy „uzdolnionym z odznaczeniem“. Stopnie uzyskane na egzaminach postępu bierze się także w rachubę.

Hartel r. w.

Giovanelli r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1900.

Treść: (№ 124—127.) 124. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Teplice (Rzetenice)—Liberec. — 125. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Wola Matyaszowa, Myczków i Polańczyk do okręgu Sądu powiatowego liskiego w Galicyi. — 126. Obwieszczenie o ustanowieniu starostwa powiatowego w Morawskiej Ostrawie w Morawii. — 127. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uregulowania rozkładu indywidualnego tych ilości alkoholu, które gorzelnie podlegające podatkowi konsumpcyjnemu mogą wyrobić w każdej kampanii z niższą stopą podatku konsumpcyjnego.

124.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 11. lipca 1900,

o przedłużeniu terminu skończenia budowy kolei lokalnej Teplice (Rzetenice)—Liberec.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin skończenia i otwarcia ostatniej części od Czeskiej Lipy do Liberca kolei lokalnej normalno-torowej Teplice (Rzetenice)—Liberec, przedłużony stosownie do obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 15 aż do 1. lipca 1900, został ponownie przedłużony aż do 1. grudnia 1900.

Wittek r. w.

125.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 14. lipca 1900,

tyczące się przyłączenia gmin i obszarów dworskich Wola Matyaszowa, Myczków i Polańczyk do okręgu Sądu powiatowego liskiego w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, gminy i obszary dworskie Wola Matyaszowa, Myczków i Polańczyk oddzielają się

od okręgu Sądu powiatowego baligrodzkiego i przyłączają się do okręgu Sądu powiatowego liskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

126.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 18. lipca 1900,

o ustanowieniu starostwa powiatowego w Morawskiej Ostrawie w Morawii.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca b. r. raczył najmiłosćwiej pozwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego margrabstwa morawskiego, ogłoszonego rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 101, ustanowione zostało starostwo powiatowe w Morawskiej Ostrawie, którego okrąg urzędowy obejmować ma obszar sądu powiatowego morawsko-ostrowskiego oddzielony od teraźniejszego powiatu politycznego misteckiego.

Rzeczony starostwo powiatowe rozpocząć ma urzędowanie dnia 1. września 1900.

Koerber r. w.

127.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 19. lipca 1900,

tyczące się uregulowania rozkładu indywidualnego tych ilości alkoholu, które gorzelnie podlegające podatkowi konsumcyjnemu mogą wyrobić w każdej kampanii z niższą stopą podatku konsumcyjnego.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Ilość alkoholu, którą stosownie do §. 3 ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, zmienionego rozporządzeniem cesarskim z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, można w jednej kampanii wyrobić na obszarze ważności niniejszego rozporządzenia cesarskiego z niższą stopą podatku konsumcyjnego (kontyngent), rozkłada się między poszczególne gorzelnie podatkowi konsumcyjnemu podlegające, na okresy obejmujące po cztery kampanie kolejno następujące a to poczynając od kampanii 1900/1901, stosownie do następujących postanowień:

§. 2.

W rozkładzie biorą udział:

1. Wszystkie te gorzelnie, którym na bezpośrednio poprzedni peryod rozkładu wyznaczono stanowczo ilość alkoholu wyrobić się mającą z niższą stopą podatku konsumcyjnego.

2. Gorzelnie rolnicze nowo powstałe, to jest te, które w ciągu bezpośrednio poprzedniego okresu rozkładu nie były obdzielone stanowczym kontyngentem, o ile ruch rozpoczął się w nich w ciągu bezpośrednio poprzedniego okresu rozkładu a mianowicie przed dniem 1. stycznia tego roku, w którym odbywa się nowy rozkład.

Bezpośrednio poprzedni peryod rozkładu przed pierwszym rozkładem odbywającym się na zasadzie niniejszego rozporządzenia cesarskiego obejmuje kampanie 1894/1895 aż do 1899/1900 włącznie.

§. 3.

1. Dla gorzelnii rolniczych, które stosownie do §. 2, l. 1 mają być uwzględnione, miarę udziału poszczególnych gorzelnii stanowi wytworzony w jednej z kampanii bezpośrednio poprzedniego pe-

ryodu rozkładu największy, w hektolitrach alkoholu wyrażony wyrób gorzałki z niższą stopą podatku konsumcyjnego, z tem ograniczeniem, że kontyngentowe ilości alkoholu, na zasadzie dodatkowego przydzielenia wyrobione, będą brane w rachubę tylko o tyle, o ile to przydzielenie nastąpiło przed rozpoczęciem się odnośnego peryodu rozkładu, a wyrób całkowity alkoholu kontyngentowego nie przenosi podwójnej ilości wyrażonego w hektarach wymiaru powierzchni gruntów, policzalnych na pierwszą kampanię dotyczącą peryodu rozkładu.

2. Dla gorzelnii rolniczych nowo powstałych (§. 2, l. 2) miary udziału ustanowi właściwa dyrekcya skarbowa krajowa ze względem na zdolność produkcyjną zakładów przemysłowych, jakoteż na warunki charakteru rolniczego wymagane pod względem rozmiarów przedsiębiorstwa, po wysłuchaniu dwóch biegłych z grona przedsiębiorców gorzelnii rolniczych.

Miara obdzielenia gorzelnii rolniczej nowo powstałej nie może przenosić podwójnego w hektarach wyrażonego wymiaru policzalnych powierzchni gruntów i nie może być ustanowiona w wyższym wymiarze nad 600.

Nadto przy pierwszym rozkładzie odbywającym się według niniejszego rozporządzenia cesarskiego, suma ogólna wszystkich miar obdzielenia dla gorzelnii nowo powstałych nie może przenosić liczby 63.600.

3. Dla gorzelnii nie rolniczych, które mają być uwzględnione stosownie do §. 2, l. 1, miarę udziału poszczególnych gorzelnii stanowi wytworzony w jednej z kampanii bezpośrednio poprzedzającego peryodu rozkładu największy, w hektolitrach alkoholu wyrażony, wyrób gorzałki z niższą stopą podatku, w który jednak nie wolno wliczać ilości alkoholu wyrobionych na zasadzie dodatkowego przydzielenia z niższą stopą podatku konsumcyjnego.

§. 4.

Po ustanowieniu wszystkich miar obdzielenia, ilości częściowe całego kontyngentu, przypadające na grupę wszystkich gorzelnii rolniczych i na grupę gorzelnii nie rolniczych, oznaczone będą w następujący sposób:

Sumę miar udziału (§. 3, l. 2) obliczoną dla gorzelnii rolniczych nowo powstałych dzieli się przez sumę miar udziału obliczonych stosownie do §. 3, l. 1 i 3, otrzymany iloraz podwyższa się o 100 procentów i ten podwyższony iloraz mnoży się przez sumę miar udziału gorzelnii nie rolniczych.

Iloczyn odejmuje się od sumy miar obdzielenia gorzelni nie rolniczych, i dolicza się do sumy miar obdzielenia gorzelni rolniczych, już w bezpośrednio poprzednim peryodzie rozkładu kontyngentem obdzielonych.

Przy pierwszym na zasadzie niniejszego rozporządzenia cesarskiego odbywającym się rozkładzie ilości alkoholu, która wyrońiona być ma z niższą stopą podatku konsumcyjnego, do sumy wyżej rzeczonyj doliczona będzie nadto suma 20.000.

Ilości zapomocą powyższego rachunku otrzymane stanowią miarę części, które z całego kontyngentu przypadają jużto na gorzelnie nie rolnicze, jużże na wszystkie gorzelnie rolnicze łącznie z nowo powstałymi.

Ilości częściowe tym sposobem znalezione rozdzielają się między poszczególne gorzelnie w stosunku miar obdzielenia obliczonych stosownie do §. 3, l. 1, 2 i 3.

Jednakże przy pierwszym rozkładzie, który uskuteczniony będzie na mocy niniejszego rozporządzenia cesarskiego, udziały kontyngentowe, obliczone stosownie do zarządzeń powyższych, będą po części poddane wyrównaniu a mianowicie:

I. Co do gorzelni rolniczych:

Te udziały kontyngentowe, które wynoszą więcej niż 1000 hektolitrów alkoholu i nadto więcej niż podwójny w hektarach wyrażony wymiar policzalnej powierzchni gruntu, będą zmniejszone o 60 procentów tej nadwyżki.

Z ilości kontyngentu otrzymanych zapomocą tych odciągnięć podwyższone będą owe udziały kontyngentowe, które na mniej niż 650 hektolitrów obliczone zostały dla gorzelni rolniczych na zasadzie §. 2, l. 1 uwzględnionych a to do takiej miary, którą gorzelnie te byłyby otrzymały, gdyby w ogóle nie było potrzeba obdzielać gorzelni rolniczych nowo powstałych, z tem ograniczeniem, że podwyższony udział w kontyngencie nie może przenosić 650 hektolitrów.

Pozostająca reszta użyta będzie na stosunkowe podwyższenie udziałów kontyngentowych dla gorzelni rolniczych nowo powstałych.

II. Co do gorzelni nie rolniczych:

- a) Dla gorzelni wyrabiających drożdże wyciskane, udziały kontyngentowe, obliczone na więcej niż 7000, lecz nie na więcej jak 12.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 10 procentów, obliczone na więcej niż 12.000, lecz nie na więcej jak 16.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 12 procentów a obliczone na więcej niż 16.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 14 procentów.

Z sumy zapomocą tych odciągnięć uzyskanej podwyższone będą stosunkowo udziały kontyngentowe, obliczone na mniej niż 4000 hektolitrów.

- b) Innym gorzelniom nie rolniczym, kontyngenty obliczone na więcej niż 8.000, lecz nie na więcej jak 15.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 10 procentów, obliczone na więcej niż 15.000 lecz nie na więcej jak 20.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 12·5 procentu a obliczone na więcej niż 20.000 hektolitrów, zmniejszone będą o 17 procentów.

Z sumy zapomocą tych odciągnięć uzyskanej, podwyższone będą stosunkowo udziały kontyngentowe, obliczone na mniej jak 5000 hektolitrów.

§. 5.

Każda gorzelnia winna najpóźniej do 1. sierpnia tego roku, w którym odbywa się nowy rozkład, oznajmić Władzy skarbowej pierwszej instancji, w której okręgu gorzelnia leży, roszczenie swoje do wyrabiania alkoholu z niższą stopą podatku konsumcyjnego.

Gorzelnie rolnicze winny razem z tem oznajmieniem złożyć dowód, że czynią zadość warunkom potrzebnym według ustawy o opodatkowaniu gorzałki do uznania charakteru rolniczego a to przynajmniej na pierwszą kampanię peryodu rozkładu. Pod względem uznania charakteru rolniczego gorzelni stosują się odnośnie postanowienia ustawy o opodatkowaniu gorzałki a względnie przepisu wykonawczego do tej ustawy. Władza skarbowa pierwszej instancji decyduje, czy zgłoszone roszczenie jest uzasadnione i jeżeli jest takie, ustanawia, o ile to nie należy do Władzy skarbowej krajowej (§. 3, l. 2), miarę obdzielenia w granicach postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego. Od orzeczenia Władzy skarbowej pierwszej instancji można odwołać się do Władzy skarbowej drugiej instancji; dalszy rekurs nie ma miejsca.

§. 6.

Ta gorzelnia rolnicza, która w ciągu peryodu rozkładu przekształci się na gorzelnię nie rolniczą, zatrzymuje kontyngent przydzielony jej przed przestoczeniem.

Jeżeli zaś gorzelnia nie rolnicza przekształcona zostanie w ciągu peryodu rozkładu na gorzelnię rolniczą, zatrzyma kontyngent przydzielony jej pierwotnie jako gorzelni nie rolniczej tylko do tej wysokości, którą wolno jej wyrabiać jako gorzelni

rolniczej, reszta zaś uważana będzie za rozporządzalną ilość alkoholu.

§. 7.

Jeżeli gorzelnie w pewnej kampanii nie wyrobią wcale przydzielonej im ilości alkoholu z niższą stopą podatku konsumcyjnego lub ją tylko w części wyrobią, Minister skarbu może te rozrządzone ilości alkoholu przydzielić na dotyczącą kampanię innym gorzelniom o to proszącym.

W takim razie uwzględniać należy głównie:

Gorzelnie rolnicze stowarzyszeń utworzonych przez mniejszych posiadaczy gruntowych: gorzelnie rolnicze nowo powstałe, nie obdzielone jeszcze kontyngentem; gorzelnie rolnicze, których kontyngent stanowczy wynosi nie więcej jak 400 hektolitrów; te gorzelnie rolnicze, które w jednej z trzech poprzednich kampanii nie wyrobiły wcale przydzielonego im kontyngentu lub wyrobiły go tylko w części a począwszy od kampanii 1900/1901 uwiadomiły wcześniej Władzę skarbową pierwszej instancji deklaracją piśmienną o rozrządzonej ilości alkoholu, to jest, jeżeli w pewnej kampanii fabrykacja zgoła się nie odbywała, najpóźniej aż do 1. stycznia odnośnej kampanii, jeżeli zaś tylko część kontyngentu

wyrobiono, najpóźniej aż do 1. marca każdego roku; te gorzelnie rolnicze, którym przydzielony kontyngent, łącznie z ilościami alkoholu dodatkowo przydzielonemi z niższą stopą podatku konsumcyjnego, jeżeli to miało miejsce, nie dochodzi podwójnego w hektarach wyrażonego wymiaru policzalnych powierzchni gruntów.

Ten kontyngent rozporządzalny, którego gorzelnie rolnicze nie wyczerpią, może być rozdzielony także między gorzelnie nie rolnicze.

§. 8.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 19. lipca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. lipca 1900.

Treść: (Nr 128—130.) 128. Rozporządzenie, dotyczące się zaliczenia c. k. Komory głównej w Cervignano do komór upoważnionych do ekspedycyowania roślin a wymienionych w dodatku do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882. — 129. Rozporządzenie, którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 30. marca 1899, dotyczące się handlu piwem butelkowym. — 130. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Podpuszczka serna“. — Sprostowanie.

128.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych z dnia 22. maja 1900,

tyczące się zaliczenia c. k. Komory głównej w Cervignano do komór upoważnionych do ekspedycyowania roślin a wymienionych w dodatku do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, Dz. roz. Nr. 34.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, Dz. roz. Nr. 34, tyczącego się ostrożności, które w obrocie z zagranicą mają być zachowywane dla zapobieżenia przyniesieniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), zalicza się także c. k. Komorę główną w Cervignano do komór upoważnionych do ekspedycyowania roślin a w dodatku do rzeczzonego rozporządzenia, uwaga, lit. a) wymienionych.

Koerber r. w.
Böhm r. w.

Wittek r. w.
Call r. w.

Giovanelli r. w.

129.

Rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych z dnia 16. lipca 1900,

którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 30. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 64, tyczące się handlu piwem butelkowym.

W uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 30. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 64, tyczącego się urzędzenia handlu piwem butelkowym, przydaje się do §. 10go drugi ustęp następującej osnowy:

„Nadto stowarzyszenia zarejestrowane mające na celu zakupowanie piwa, zlewanie go do butelek i oddawanie swoim członkom a których członkami według statutów mogą być tylko osoby i browary do szynkowania piwa uprawnione, mogą w obrocie z osobami do szynkowania piwa uprawnionymi, używać butelek z zamknięciem patentowem.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Call r. w.

130.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 26. lipca 1900,**

tyczące się zmiany postanowień Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Podpuszczka serna“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami kr. węg. zmienia się 1. ustęp pod wyrazem „Podpuszczka serna“ w urzędowym Abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej jak następuje:

Podpuszczka serna [esencya płynna, ekstrakt podpuszczkowy, proszek podpuszczkowy (tak zw.

podpuszczka naturalna), także zawierająca sól kuchenną] 331—10.

Ustęp 3 także należy wykreślić.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

Sprostowanie.

W rozporządzeniu kierownika Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 21. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 271, którym zmieniony został Porządek egzaminów ścisłych na wydziałach medycznych, prostuje się ustęp pierwszy §. 31go w ten sposób, że taksa przypadająca za trzeci egzamin ścisły wynosi nie 160 koron, lecz jak to wypada z postanowień drugiego ustępu tego paragrafu stosedmdziesiąt (170) koron.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1900.

Treść: № 131. Rozporządzenie cesarskie, pozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki, którą gmina królewskiego stołecznego miasta Lwowa na zasadzie ustawy krajowej z dnia 11. lipca 1900 ma zaciągnąć w sumie 6,500.000 koron, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

131.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. lipca 1900,

dozwalające używania udziałowych zapisów pożyczki, którą gmina królewskiego stołecznego miasta Lwowa na zasadzie ustawy krajowej z dnia 11. lipca 1900, Nr. 68 Dz. u. kr. ma zaciągnąć w sumie 6,500.000 koron, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Na mocy postanowień §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Udziałowe zapisy pożyczki, którą gmina królewskiego stołecznego miasta Lwowa na zasadzie ustawy krajowej z dnia 11. lipca 1900, Nr. 68 Dz. u. kr. ma zaciągnąć w sumie 6,500.000 koron,

mogą być używane do korzystnego lokowania w nich kapitałów fundacji, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, Urzędu pocztowych kas oszczędności, tudzież pieniędzy sierocych, powierzniczych i depozytowych, jakoteż po kursie giełdowym, jednak nie ponad wartość imienną na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia a wykonanie onegoż poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i handlu.

Ischl, dnia 29. lipca 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1900.

Treść: *M* 132. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości postanowienia normujące wyrób i sprzedaż ciężarków i wag, których należy używać w obrocie publicznym do kontroli wagi monet złotych krajowych waluty koronowej.

132.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 20. lipca 1900,

którem podaje się do wiadomości postanowienia normujące wyrób i sprzedaż ciężarków i wag, których należy używać w obrocie publicznym do kontroli wagi monet złotych krajowych waluty koronowej.

W wykonaniu artykułu XV. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 127, podaje się w po-

rozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu do powszechnej wiadomości postanowienia normujące wyrób i sprzedaż ciężarków i wag, których należy używać w obrocie publicznym do kontroli wagi monet złotych krajowych waluty koronowej.

Postanowienia te wchodzą w wykonanie z tym dniem, którego rozpocznie się sprzedaż wag i ciężarków kontrolnych.

Rozpoczęcie się tej sprzedaży będzie podane do wiadomości osobnem obwieszczeniem.

Postanowienia

normujące wyrób i sprzedaż ciężarków i wag, których należy używać w obrocie publicznym do kontroli wagi monet złotych krajowych waluty koronowej.

I.

Postanowienia ogólne.

1. Ciężarki kontrolne do monet złotych krajowych waluty koronowej, które w myśl artykułu XV. ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 127, mają być sprzedawane urzędownie, sporządza i uwierzytelnia wyłącznie tylko c. k. Komisya główna miar i wag w Wiedniu i wolno w obrocie publicznym używać tylko tych ciężarków kontrolnych, które Komisya główna miar i wag sporządziła i sprawdziła (względnie ponownie sprawdziła).

Ciężarków tego rodzaju sporządzonych przez osoby prywatne nie dopuszcza się do sprawdzania i cechowania.

2. Sprzedaż ciężarków kontrolnych sporządzonych przez c. k. Komisję główną miar i wag, tudzież wydawanych urzędownie wag do monet złotych, odbywa się w upoważnionych do tego c. k. urzędach skarbowych i kasach po cenach, które ustanowi c. k. Ministerstwo skarbu rozporządzeniem.

Rozpoczęcie się sprzedaży będzie podane do wiadomości później osobnem obwieszczeniem.

3. C. k. Administracya skarbu ponosi koszta całego sporządzenia ciężarków kontrolnych do monet złotych krajowych waluty koronowej i wag wydawanych urzędownie.

Tak samo przypadają Administracyi skarbowej przychody uzyskane ze sprzedaży tych ciężarków i wag.

4. C. k. Komisya główna miar i wag sprawdza i sprawdza ponownie, również i wagi, których należy używać w obrocie publicznym do ważenia pojedynczych monet złotych krajowych 10koronowych i 20koronowych (porównaj rozdział III przepisu „Postanowienia dotyczące dopuszczenia wagi ścisłej do sprawdzania i cechowania.“).

Oprócz tych wag wydawanych urzędownie dopuszcza się do sprawdzania, względnie ponownego sprawdzania także wagi sporządzone przez prywatne osoby dla celów ważenia pojedynczych monet złotych krajowych, o ile te wagi odpowiadają przepisom zawartym w powołanym rozdziale III.

Do ważenia partii monet złotych krajowych należy używać wag ścisłych o odpowiedniej wytrzymałości i należy wagi te poddawać sprawdzaniu na podstawie porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171 a ponownemu sprawdzaniu w myśl rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 28. marca 1881, Dz. u. p. Nr. 30, i obwieszczenia tegoż Ministerstwa z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 62.

II.

Postanowienia dotyczące się sprawdzania i cechowania ciężarków kontrolnych do monet złotych krajowych waluty koronowej.

A. Ciężarki dozwolone.

Wydaje się następujące ciężarki kontrolne do monet złotych krajowych waluty koronowej:

a) Ciężarki, które przedstawiają właściwą wagę surową (normalną albo przepisaną wagę) w ustawie oznaczoną następującej ilości koron (w złocie):

		Waga monet złotych w gramach.
1.	10 koron	3·38753
2.	20 „	6·77507
3.	50 „	16·93767
4.	100 „	33·87534
5.	200 „	67·75068
6.	500 „	169·37669
7.	1000 „	338·75339

b) Ciężarki, które przedstawiają tolerowaną wagę oznaczoną w ustawie następujących dwóch gatunków monet złotych:

8. 10 koronówki	3·37000
9. 20 „	6·74000

dalej

10. tysięczną tolerowaną wagę dziesięcio-koronówki = 10.000 koron	3370·00000.
---	-------------

Ciężarek przedstawiający wagę tolerowaną partii monet złotych wynoszącej 10.000 koron, sporządza się tylko dla użytku c. k. urzędów a wydaje się innym kasom tylko za osobnym poleceniem c. k. Ministerstwa skarbu.

B. Materiał.

Wszelkie ciężarki wymienione w ustępie A pod a) i b) wyrabia się z niklu.

Używany do tego nikel będzie ściśle tej samej jakości co nikel używany do wybijania austriackich niklowych 10 i 20 halerczów.

C. Kształt i inne własności.

1. Ciężarki wymienione w ustępie A pod a), 1 i 2, sporządza się w kształcie płytek okrągłych grubości około 1·32 milimetra.

2. Ciężarki wymienione w ustępie A pod a), 3 do 7, sporządza się w kształcie wałców, których wysokość prawie równą jest ich średnicy; takowe zaopatrzone są w guzik odpowiednio wyrobiony.

Ciężarki te są zrobione z jednego kawałka bez nitów i sztyftów, a ostre krawędzie tychże są zaokrąglone z zachowaniem jednakże kształtu geometrycznego.

3. Ciężarki wymienione w ustępie A pod b), 8 i 9, wyrabia się również jak ciężarki oznaczone w poprzedzającym punkcie 1 w kształcie okrągłych płytek grubości około 1·32 milimetra.

4. Ciężarek wymieniony w ustępie A pod b), 10, ma kształt sześcianu o krawędziach zaokrąglonych ze wszystkich stron; zresztą jest tenże wykończony w ten sposób, jak ciężarki wymienione w poprzedzającym punkcie 2.

5. Wymiar i waga ciężarków ustanawia się ze względu na rozmaitą gęstość materiału z którego są zrobione w ten sposób, żeby ciężarki w powietrzu średniej gęstości ważyły tyle co monety złote w stanie przepisany a względnie w stanie tolerowanym.

D. Znaki.

Ciężarki mają na swej górnej płaszczyźnie następujące znaki:

1. Ilość koron, do których odważenia są przeznaczone, w cyfrach arabskich z dodaniem głoski „K“.

2. Odpowiednio do tego, czy przedstawiają „wagę normalną“ czy też „wagę tolerowaną“ dotyczącej ilości koron, głoskę „N“, względnie „P“.

3. Na ciężarkach przedstawiających wagę tolerowaną wymienionych w ustępie A pod b), 8 i 9, oznaczona jest także ich waga w gramach i to oznaczenie jest ograniczone do dwu miejsc dziesiętnych grama, z dodaniem głoski „g“.

Na ciężarkach wymienionych w ustępie A, pod a), 1 i 2, i pod b), 8 i 9, wybija się dotyczące znaki pismem wypukłym, na wszystkich innych ciężarkach wybija się lub wytłacza pismem wklęsłym.

E. Granica błędów.

C. k. Komisya główna miar i wag justuje ciężarki najmniej na 1/5000 ich wagi przepisanej.

Przy ponownem sprawdzeniu wytłacza się nową datę tylko wtedy, jeżeli znaleziono błąd ciężarków mniejszy jak 1/2500 ich wagi przepisanej.

F. Cechowanie.

Ciężarki przedstawiające wagę normalną czyli przepisaną i ciężarki przedstawiające wagę tolerowaną 10 i 20 koronówek, cechuje się pierwsze podczas sporządzenia wybiciem, wszystkie inne ciężarki wytłoczeniem cechy c. k. Komisji głównej miar i wag:

Cechę umieszcza się na górnej płaszczyźnie ciężarków.

Datę (liczbę miesiąca i roku) cechowania wytłacza się w miarę wolnego miejsca albo na górnej albo też na dolnej płaszczyźnie ciężarków.

Dla ciężarków kontrolnych nie wydaje się wcale świadectw sprawdzenia.

G. Ponowne sprawdzenie.

Ciężarki wymienione w ustępie A pod a), 3 do 7, i pod b), 10, podlegają peryodycznemu ponownemu sprawdzaniu, które odbywa się w c. k. Komisji głównej miar i wag.

Czas trwania ważności cechy sprawdzenia albo ponownego sprawdzenia wynosi 2 lata, 1 miesiąc.

Na ciężarkach, które przy ponownym sprawdzeniu okazały się niezdatnymi do cechowania, niszczy się dawne cechy.

Bliższe postanowienia co do przeprowadzenia ponownego sprawdzenia, wydane będą później.

Ciężarków wymienionych w ustępie A, a), 1 i 2, i b), 8 i 9, nie sprawdza się ponownie.

Ważność cechy znajdującej się na tych ciężarkach ustaje po 2 latach i 1 miesiącu, poczem ciężarki te należy zastąpić nowymi cechowanymi ciężarkami.

III.

Postanowienia dotyczące się sprawdzania i cechowania wagi ściślej do ważenia pojedynczych 10 i 20 koronówek złotych.

A. Ustrój i inne własności.

Wagę należy urządzić stosownie do postanowień §. 26go Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, tylko jako wagę drążkową równoramienną dla największego obciążenia na jednej stronie w ilości 7 gramów.

Takowa musi oprócz wymogów ogólnych ustanowionych w §. 27 powołanego powyżej Porządku sprawdzania miar i wag dla wag drążkowych równoramiennych, zadosyć czynić jeszcze następującym osobnym warunkom:

1. Łoże dla ostrza środkowego musi być umieszczone na podporze pionowej i waga musi tak być urządzona, ażeby pionowe położenie języka wskazujące równowagę, na pewno poznać można.

Wagę zaopatrzyć należy w przyrząd do zaparcia drążków i zawieszadeł.

2. Sporządzający wagę obowiązany jest wybić na jednym jej ramieniu głoski „M. W.“ oznaczające, że waga ta służy do ważenia monet.

Drążek wagi powinien w obu kierunkach poza boczne ostrza mieć przedłużenie około 10 milimetrów wysokie a 30 milimetrów długie a najmniej 1 milimeter grube, służące do umieszczenia na niem znaków uwierzytelnienia.

B. Sprawdzanie i granica błędów.

Sprawdzanie wag tego gatunku odbywa się w c. k. Komisji głównej miar i wag.

Przytem, pominąwszy wypełnienie warunków wyżej wymienionych, uważa się wagę jako niezdatną do cechowania wtedy, jeżeli czułość jej w stanie nieobciążonym i przy obustronnem obciążeniu w ilości 7 gramów jest co najmniej tak wielką, że dodanie ciężaru 1 miligrama wywołują trwałe wychylenie się ostrza języka o 2 milimetry, i jeżeli waga

kołysząca się dokładnie w stanie nie obciążonym przy obustronnem obciążeniu w ilości 7 gramów, kołysze się na mniej jak na 2 milimetry.

Na ponownym sprawdzeniu wymaga się przy badaniu przeprowadzonym w tenże sam sposób tylko czułości 1 milimetra dla 1 miligrama i dokładności 1/3500 jednostronnego całkowitego obciążenia.

C. Cechowanie.

Wagi, które się okazały zdatnymi do cechowania, uwierzytelnia się wybicciem lub wytrawieniem cechy c. k. Komisji głównej miar i wag:

i daty sprawdzenia, względnie ponownego sprawdzenia (liczba miesięcy i roku) a to na drążku wagi albo też przyczepieniem plomby ołowianej, która wykazuje jednej strony cechę c. k. Komisji głównej miar i wag, zaś z drugiej strony datę.

Dla wyżej rzezonych wag do ważenia monet nie wydaje się wcale świadectw sprawdzenia.

D. Opłaty za sprawdzenie.

Za wagi wydawane urzędownie nie rachuje się osobno opłaty za sprawdzenie.

Za wagi sporządzone przez osoby prywatne i przełożone do sprawdzenia lub ponownego sprawdzenia, ma strona uiścić kwotę 80 halerzy za sztukę, bez względu na to, czy waga zostaje uznana za zdatną do cechowania lub też nie, a kwotę 10 halerzy za ewentualne zbadanie tylko samych obu tale-rzy wagi.

Jeżeli jednak waga ze względu na łatwo widoczne braki ustroju zostaje odrzucona bez badania, to należy uiścić tylko opłatę za manipulację w kwocie 20 halerzy.

E. Ponowne sprawdzenie.

Wagi do monet złotych służące do ważenia pojedynczych 10 i 20 koronówek złotych, podlegają jak wszystkie inne wagi używane w obrocie, peryodycznemu ponownemu sprawdzeniu, które odbywa się w c. k. Komisji głównej miar i wag.

Czas trwania ważności cechy sprawdzenia lub ponownego sprawdzenia wynosi 2 lata i 1 miesiąc.

Na wagach, które przy ponownym sprawdzeniu okazały się niezdatnymi do cechowania, niszczy się dawniejsze cechy.

Bliższe postanowienia co do przeprowadzenia ponownego sprawdzenia wydane będą później.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 9. sierpnia 1900.

Treść: № 134. Rozporządzenie, w przedmiocie ograniczenia ruchu na morzu przed strzelnicami marynarki Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana koło Pulje.

134.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 9. czerwca 1900,

w przedmiocie ograniczenia ruchu na morzu przed strzelnicami marynarki w Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana koło Pulje.

§. 1.

Na przeciąg czasu, w którym oznaczonymi niżej sygnałami dany będzie znak, że się odbywają ćwiczenia w strzelaniu z strzelnic marynarki w Monte Saline, Monte Cane i Valle Saccorgiana, ograniczony jest ruch okrętów postanowieniami zawartymi w §§. 2 i 3.

Ćwiczenia w strzelaniu ze strzelnicy karabinowej w Monte Saline zapowiada się wywieszeniem po jednym znaku sygnałowym czerwonym w formie kulistej na drzewcach banderowych w strzelnicy elementarnej w Monte Saline i w portach Verudella i Stoja na godzinę przed rozpoczęciem się ćwiczeń.

Ćwiczenia w strzelaniu ze strzelnic armatnich Monte Cane i Valle Saccorgiana zapowiada się na godzinę przed rozpoczęciem się ćwiczeń wywieszeniem po dwa znaki sygnałowe w formie kulistej, na drzewcach banderowych w strzelnicy armatniej w Monte Cane i w portach Verudella i Stoja.

§. 2.

Jak długo sygnały wymienione w §. 1 są wywieszone:

1. Zabronione jest wszelkim statkom, jeżeli nie zachodzi konieczna potrzeba, wjeżdżanie i wyjeżdżanie w zatokach między końcem zachodniopółnocnym Stoja di Musil a Punta S. Giovanni.

2. Zabronione jest wszelkim statkom płynąć ku lądowi od linii łączącej Stoja—S. Giovanni.

§. 3.

Dopóki sygnały zapowiadające ćwiczenia w strzelaniu z armat są wywieszone, obowiązują następujące dalsze ograniczenia ruchu:

1. Przejeżdżającym statkom dozwolone jest wprowadzić przepływanie zagrożonej przestrzeni morskiej, jednakowoż przejazd ma się odbyć jak najszybciej i o ile możliwości z zatrzymaniem tego samego kierunku.

2. Łowienie ryb jest surowo zabronione na przestrzeni, która ograniczona jest z północy i z południa liniami dwie mile morskie długimi a prostopadłymi do linii łączącej Stoja—S. Giovanni, od strony morza linią równoległą do tejże a w końcu samą wspomnianą linią łączącą.

3. Statki lawirujące muszą się trzymać dwie mile morskie w kierunku morza od linii łączącej Stoja—S. Giovanni, wyjąwszy pilną potrzebę lub też niebezpieczeństwo morskie.

§. 4.

W celu pełnienia służby nadzorczej, wysyłają organa marynarki wojennej w razie potrzeby tendery albo barkasy parowe, które mają prawo postępujących wbrew tym przepisom holować do portu w Pulje i oddawać ich celem ukarania tamtejszemu c. k. kapitanatowi portowemu i zdrowotnemu morskiemu.

§. 5.

Przekroczenia powyższych postanowień karze się według §. 47 Porządku policyjnego dla portów morskich.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1900.

Treść: (№ 135—139.) 135. Obwieszczenie, dotyczące się ustanowienia w Trecroci delegacyi komory pomocniczej w Aquabonie d'Ampezzo. — 136. Obwieszczenie o ustanowieniu Komory głównej w Kolinie. — 137. Rozporządzenie, którem uchyla się sprawowanie sądownictwa konsulowskiego w Tunisie. — 138. Rozporządzenie, dotyczące się rozszerzenia właściwości miejscowej okręgu sądu przemysłowego bielskiego. — 139. Obwieszczenie, dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kufsteinie do postępowania wywozowego z cukrem.

135.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. sierpnia 1900,

tyczące się ustanowienia w Trecroci Delegacyi Komory pomocniczej w Aquabonie d'Ampezzo.

W Trecroci (Tyrol) ustanowiona została Delegacya Komory pomocniczej II. klasy w Aquabonie d'Ampezzo. — Delegacya ta będzie urzędowała tylko w miesiącach letnich od miesiąca maja aż do października włącznie a nadano jej upoważnienie Komory pomocniczej II. klasy.

Böhm r. w.

136.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. sierpnia 1900,

o ustanowieniu Komory głównej w Kolinie.

Dnia 10. sierpnia rozpocznie czynności swoje Komora główna II. klasy w Kolinie ustanowiona, która została upoważniona także do stosowania skróconego postępowania awizacyjnego w obrocie kolei żelaznych.

Böhm r. w.

137.

Rozporządzenie c. i k. wspólnego Ministra spraw zewnętrznych z dnia 10. sierpnia 1900,

którem uchyla się sprawowanie sądownictwa konsulowskiego w Tunisie.

W skutek upoważnienia Jego c. i k. Apostolskiej Mości a w porozumieniu z Rządami obu państw monarchii, uchyla się na podstawie §. 17 ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, względnie §. 17 artykułu XXXI. węgierskiej ustawy z roku 1891, obecnie w zupełności, sądownictwo austriacko-węgierskich konsulów w Tunisie, o ile takowe według rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 83, względnie rozporządzenia królewsko węgierskiego Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 12. czerwca 1884, l. 24.044 (Rendeletek Tára Nr. 130) dotychczas w mocy utrzymane zostało.

Gołuchowski r. w.

Rozporządzenie powyższe ogłasza się niniejszem w myśl §. 18 ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136.

Spens r. w.

138.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 13. sierpnia 1900,**

tyczące się rozszerzenia właściwości miejscowej okręgu sądu przemysłowego bielskiego.

Na zasadzie §. 2 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych, rozporządza się co następuje:

Właściwość miejscową sądu przemysłowego bielskiego rozszerza się poza okrąg ustanowiony w §. 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 61, na obszar gmin Dziedzice i Czechowice i obejmuje takowy na przyszłość obszary gmin Bielska, Starego Bielska, Aleksandrowic, Komorowic niemieckich, Kamienicy, Wapienicy, Jasienicy, Dziedzic i Czechowic.

Powyższe rozszerzenie właściwości miejscowej Sądu przemysłowego wchodzi w wykonanie z dniem 1. września 1900. Przy sporządzaniu list do najbliższego wyboru uzupełniającego należy uwzględnić niniejsze rozszerzenie właściwości miejscowej.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

139.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. sierpnia 1900,**

tyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kufsteinie do postępowania wywozowego z cukrem.

Upoważnia się Komorę główną II. klasy w Kufsteinie do postępowania wywozowego z cukrem wyprawianym za linię cłową z żądaniem bonifikacyi za wywóz.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 1. września 1900.

Treść: (№ 140—143.) 140. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany postanowień urzędowego Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Beczki“ i „Kotły“. — 141. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewożenia spirytusu. — 142. Obwieszczenie o zwinięciu Delegacji Komory głównej tryestyńskiej w magazynie 5 kolei państwa. — 143. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany §. 26, l. 2, ustęp 6 przepisu wykonawczego z dnia 21. lipca 1899, do ustawy o opodatkowaniu wódki, w przedmiocie badania zapasu w wolnych składach rafinerii wódki połączonych miejscowo z gorzelnią.

140.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 28. kwietnia 1900,

tyczące się zmiany postanowień urzędowego Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Beczki“ i „Kotły“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi zmieniają się postanowienia urzędowego Abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Beczki“ i „Kotły“ w następujący sposób:

Pod wyrazem „Beczki“ wykreślić należy te-
rażniejszą osnowę ustępu „z żelaza“ i zastąpić następującym nowym postanowieniem: „z żelaza jak kotły, ob. Kotły“.

Drugi ustęp pod wyrazem „Kotły“ (— żelazne, kute itd.) opiewać ma na przyszłość: „żelazne, kute, nitowane, tłoczone, szwajcowane albo walcowane, także kotły parowe z czarnej blachy żelaznej lub stalowej, także z grubsza pomalowane . . 265 bis 8 zł. 50 c. — inne żelazne jak towary blaszane“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Böhm r. w.

Call r. w.

141.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 8. sierpnia 1900,

k którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do przepisów dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewożenia spirytusu.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872, Dz. u. p. Nr. 17, podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek przez c. k. Komisję główną miar i wag uchwalony a pod względem opłat przez Ministerstwo handlu zatwierdzony, do przepisów C dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewożenia spirytusu a względnie do załączki wydanej z przepisami dotyczącymi się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych na spirytus (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 7. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 44, z dnia 13. maja 1891, Dz. u. p. Nr. 64 i z dnia 9. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 50, Dziennik rozporządzeń dla urzędów miar i wag Nr. 36 i 39 z roku 1891 i 58 z roku 1894).

Postanowienia niniejszego Dodatku wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Dodatek

do przepisów C, dotyczących się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych do przewozu spirytusu a względnie do załączki wydanej z przepisami dotyczącymi się sprawdzania i cechowania zbiorników metalowych na spirytus (obwieszczenia Ministerstwa handlu z dnia 7. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 44, z dnia 13. maja 1891, Dz. u. p. Nr. 64 i z dnia 9. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 50, Dziennik rozporządzeń dla urzędów miar i wag Nr. 36 i 39 z roku 1891 i 58 z roku 1894).

a) Zbiorniki metalowe do przewozu spirytusu mające konstrukcję szczególną poniżej opisaną, przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania pod następującymi warunkami:

I. Konstrukcja i inne własności.

1. Zbiornik powinien być zrobiony z blachy kotłowej odpowiedniej grubości, mianowicie grubość blachy płaszczu *a* (fig. 1) powinna wynosić nie mniej jak $5\frac{1}{2}$ mm a obu den *c* i czapki (fig. 1) nie mniej jak 8 mm. Z zestawą wozową jest zbiornik mocno połączony zapomocą podkładów i pasów (fig. 2 aż do 8).

Czapka osadzona jest w środku zbiornika i opatrzona pokrywą zamykającą, której konstrukcję przedstawiają figury 9 i 10.

Figura 11 przedstawia przekrój pionowy powietrzociągu, który osadzony jest na pokrywie czapki.

2. Celem zmniejszenia chęłbania powierzchni płynu w zbiorniku osadzone są w nim dwie dziurkowate zastawy (fig. 1 i 2), które zarazem służą do usztywnienia płaszczu zbiornika.

Górne części tych zastaw są odcięte, w skutek czego tworzenie się baniek powietrznych po całkowitem napełnieniu zbiornika, miejsca mieć nie może.

Oba końce zbiornika połączone są z górną częścią czapki zapomocą wznoszących się jednostajnie rur powietrznych, w skutek czego zapewnione jest całkowite napełnienie zbiornika nawet wtedy, gdy tenże zajmuje pochylone położenie. Końce tych rur nie powinny być wpuszczone ani w zbiornik ani w czapkę, jak to widać na figurach 9, 12, 13 i 14, przedstawiających połączenie tych rur z płaszczem kotła i z płaszczem czapki.

Rozumie się samo przez się, że rzeczzone przewody powietrzne nie powinny być zatkane, zaleca się więc interesowanym baczenie na to przy kupnie i sprzedaży na podstawie cechy sprawdzenia.

3. Do spuszczenia płynu służy wentyl w dnie (fig. 1, 15 i 16), którego konstrukcja powinna od-

powiadać przepisom ogłoszonym obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 9. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 50. Wentyl ten powinien być przytwierdzony w taki sposób, żeby po otwarciu go ile możności wszystkich płyn mógł ze zbiornika wypłynąć; gdyby pozostawała reszta, nie powinna wynosić więcej jak

$\frac{1}{2000}$ pojemności zbiornika. Do otwierania i zamykania wentyla służy drażek kierowniczy, sięgający aż do górnej części czapki (fig. 1).

U wozów o 3 osiach obie rury odpływowe, połączone z dolną częścią obsady wentyla, są odpowiednio zagięte.

4. Zbiornik opatrzony jest czapką z otworem roboczym, którego średnica nie powinna wynosić mniej jak 50 cm. Otwór roboczy powinien mieć brzeg równy, który leżeć ma poziomo wtedy, gdy wóz stoi na płaszczyźnie poziomej.

5. Zbiornik, który powinien być doskonale szczelny, opatrzony być ma w miejscu widocznym tablicą zawierającą napis:

„Nr. fabryczny
Pojemność aż do górnego brzegu
czapki litrów“.

Głoski powinny mieć najmniej 20 mm wysokości.

Tablica zawierająca ten napis powinna być z rezerwoarem dobrze znitowana i z nim połączona czterema kapkami cynowymi w wykrojach *z* (fig. 17).

6. Zbiorniki metalowe do przewozu spirytusu mające konstrukcję szczególną powyżej opisaną, przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania w 3 wielkościach; poszczególne wymiary (na fig. 1 oznaczone) są następujące:

Średnica wewnętrzna zbiornika:	1. wielkość.	2. wielkość.	3. wielkość.
W przestrzeni <i>A</i> .	1700 mm	1700 mm	1750 mm
„ „ <i>B</i> .	1711 „	1711 „	1761 „
„ „ <i>C</i> .	1722 „	1722 „	1772 „
Długość płaszczu rezerwoaru <i>D</i> .	5200 „	6285 „	7520 „
Całkowita długość zbiornika <i>E</i> .	5536 „	6621 „	7940 „
Głębokość dna zbiornika <i>b</i> .	160 „	160 „	202 „

Wymiary te, tudzież wymiary oznaczające położenie wentyla i zastaw (fig. 1), mogą być za wielkie lub za małe najwięcej o 10%.

II. Sprawdzanie i granica błędów.

7. Sprawdzanie wykonywać należy według przepisów instrukcji, wolno zaś sprawdzać tylko wtedy, gdy zbiornik i wóz do niego należący są całkiem gotowe i całkiem do użycia przysposobione.

8. Po umieszczeniu oznaczenia pojemności na tablicy napisowej (fig. 17) wybija się cechę na kapkach cynowych, łączących tablicę napisową ze zbiornikiem; na dwóch z tych cech wybija się także liczbę roku.

9. Cechować wolno tylko w takim razie, jeżeli wyniki pomiarów, według instrukcji wykonanych różnią się od siebie nie bardziej jak o $\frac{1}{300}$ pojemności zbiornika.

III. Opłaty za sprawdzenie.

10. Tytułem opłaty za sprawdzenie liczy należy oprócz taksy zasadniczej wynoszącej 12 K po 40 h za każdy hektolitr zmierzonej pojemności i za wszelką resztę mniejszą od 1 hektolitra.

Nadto strona ponosi koszt dostawy, ustawienia i odwozu napowrót przyborów do sprawdzania potrzebnych, tudzież koszt wysłania funkcyjarszów urzędu miar i wag.

Strona jest także obowiązana postarać się o robotników do pomocy potrzebnych i dostarczyć wody w odpowiedniej ilości.

IV. Świadczenie sprawdzenia.

11. Po wykonaniu sprawdzenia wydać należy stronie świadectwo sprawdzenia.

Świadectwo sprawdzenia, jak to w osnowie onegoż jest wyrażone, staje się nieważnym po każdej naprawie zbiornika.

Osnowa świadectwa sprawdzenia:

Świadectwo sprawdzenia.

Kocioł do przewozu spirytusu, wyrobu . . .
 w

oznaczony Nr. fabrycznym został uznany za odpowiedni przepisom c. k. Komisji głównej miar i wag, ogłoszonym obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 8. sierpnia 1900, Dz. u. p. Nr. 141 i według przepisów wymierzony, przyczem stwierdzono, że pojemność jego aż do górnego brzegu czapki wynosi litrów.

Na kapkach cynowych łączących tablicę napisową ze zbiornikiem wybito cechy sprawdzenia, z których dwie zawierają liczbę roku

Pojemność wyżej podana jest pojemnością zbiornika aż do wentylu zamykającego a pojemności spustu, tudzież obu rur odpływowych z niego wychodzących nie są w nią wliczone.

Po każdej naprawie zbiornika świadectwo niniejsze przestaje być ważnym.

C. k. Urząd miar i wag

Pieczęć urzędowa.

Podpis urzędnika
 wykonawczego.

V. Podania stron o wykonanie sprawdzenia.

12. Strona życząca sobie, żeby jej sprawdzono zbiornik do przewozu spirytusu opisanej szczególnej konstrukcji, winna podać o to do c. k. Inspektoratu miar i wag dotyczącego obszaru administracyjnego. C. k. Inspektorat miar i wag mający pozwolenie do sprawdzania zbiorników takiej konstrukcji, wyda zarządzenia potrzebne pod względem wykonania czynności urzędowej.

Celem uzyskania pozwolenia do sprawdzenia zbiorników wzmiankowanej konstrukcji nie trzeba przekładać rysunków i opisów, jednakże w podaniu o sprawdzenie zbiornika powołać się należy na obwieszczenie Ministerstwa handlu, którym przepisy niniejsze zostały ogłoszone i wyraźnie nadmienić, że zbiornik wykonany jest odpowiednio tym przepisom i całkiem zgodnie z rysunkiem do nich dołączonym.

b) Uwierzytelnianie przez urząd miar i wag zbiorników metalowych innej konstrukcji do przewozu spirytusu.

13. Pod względem sprawdzania i cechowania takich zbiorników metalowych do przewozu spirytusu, których konstrukcja i jakość różni się od opisanej w oddziale a) I. niniejszego Dodatku, zatrzymują moc swoją dotychczasowe postanowienia (porównaj obwieszczenia Ministerstwa handlu z dnia 7. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 44, z dnia 13. maja 1891, Dz. u. p. Nr. 64 i z dnia 9. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 50, Dziennik rozporządzeń dla urzędów miar i wag Nr. 36 i 39 z roku 1891 i 58 z roku 1894), przeto chcąc uzyskać pozwolenie do sprawdzenia takich zbiorników do przewozu spirytusu, trzeba, jak to było dotąd, złożyć rysunki i opisy zbiornika.

Wiedeń, dnia 12. lipca 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

142.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. sierpnia 1900,

o zwinieciu Delegacji Komory głównej tryestyńskiej w magazynie 5 kolei państwa.

Delegacja Komory głównej tryestyńskiej na kolei państwa (magazyn 5 w *punto franco*) została zwiniecia.

Böhm r. w.

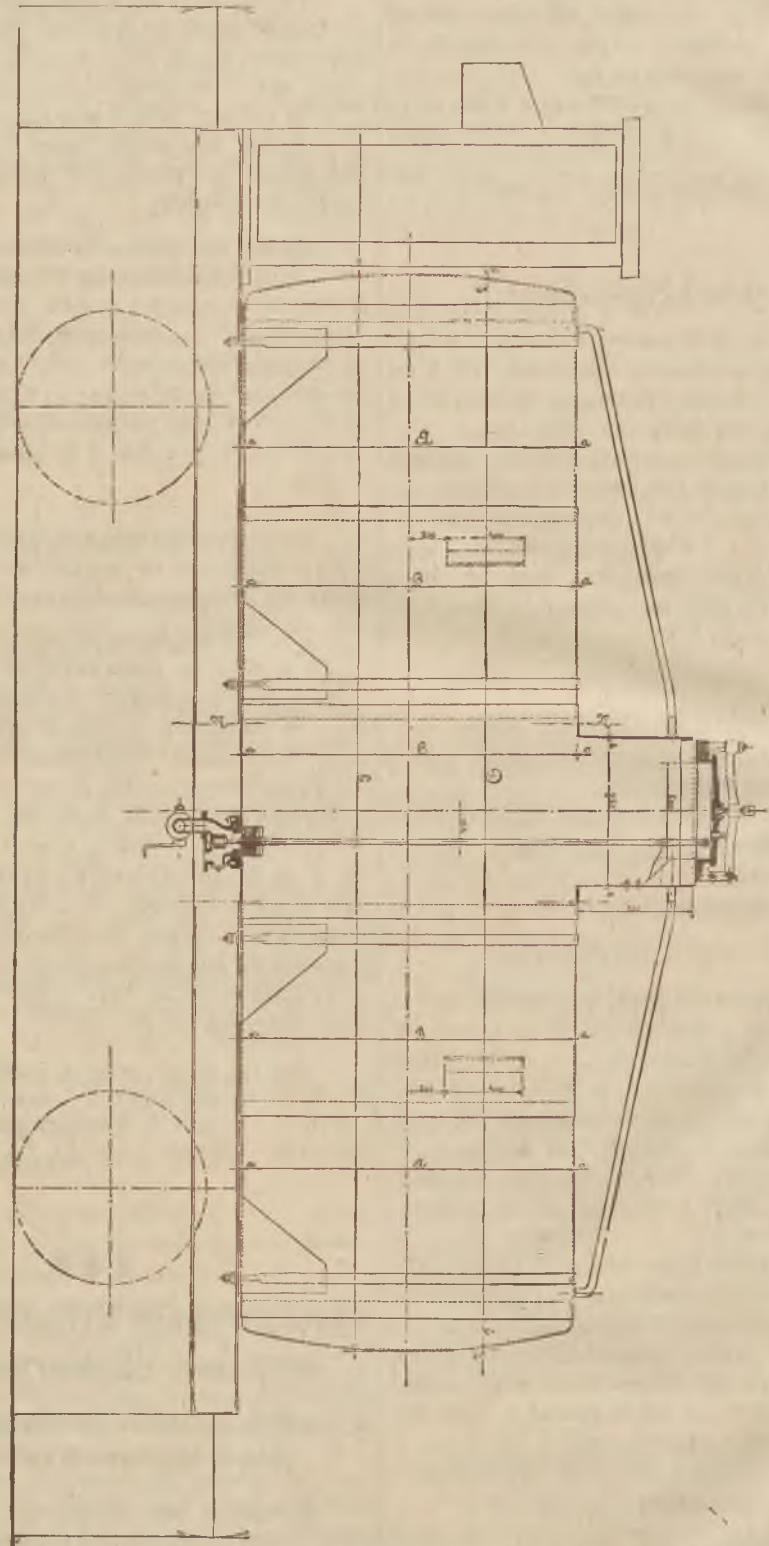

Fig. 1.

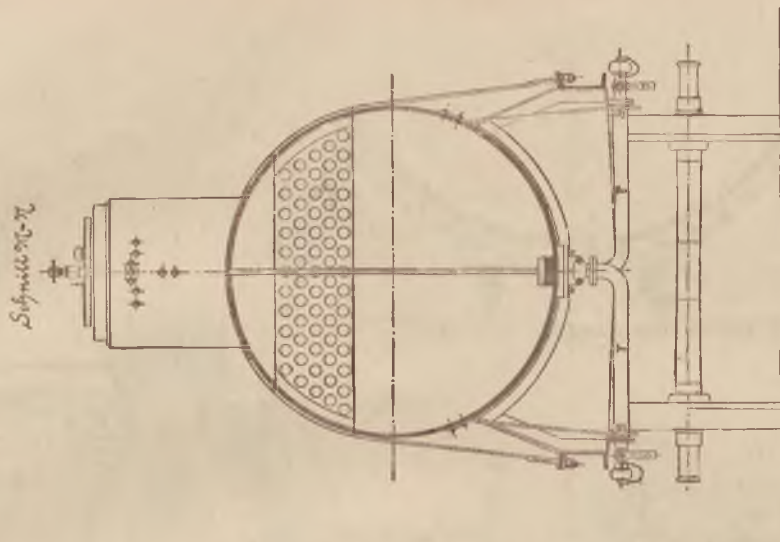

Fig. 2.

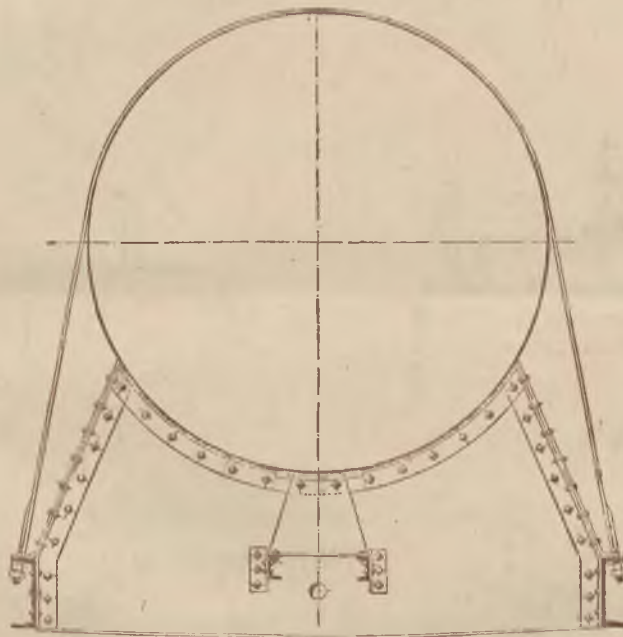

Fig. 3.

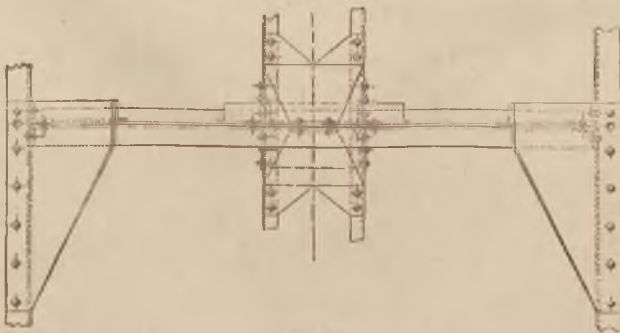

Fig. 4.

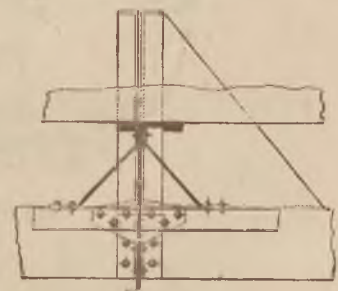

Fig. 5.

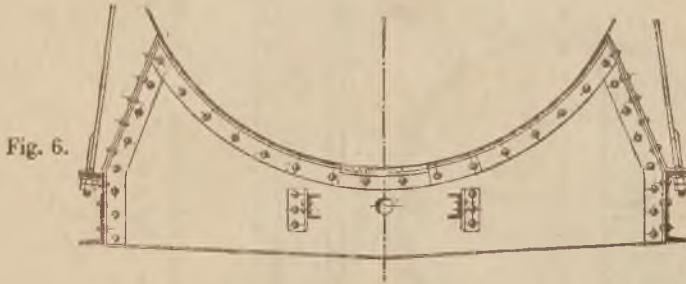

Fig. 6.

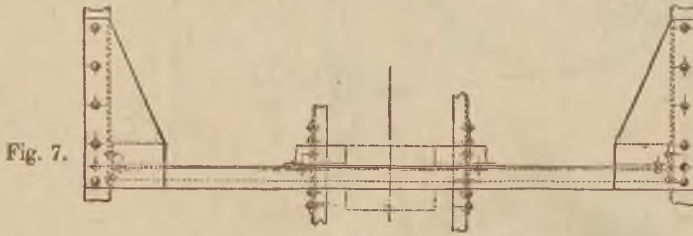

Fig. 7.

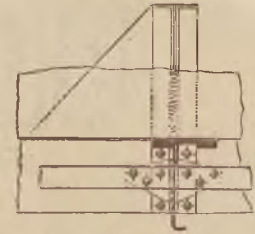

Fig. 8.

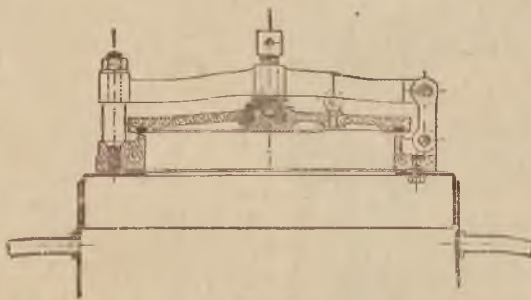

Fig. 9.

Fig. 12.

Fig. 11.

Fig. 13.

Fig. 10.

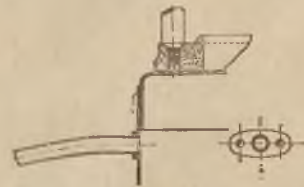

Fig. 14.

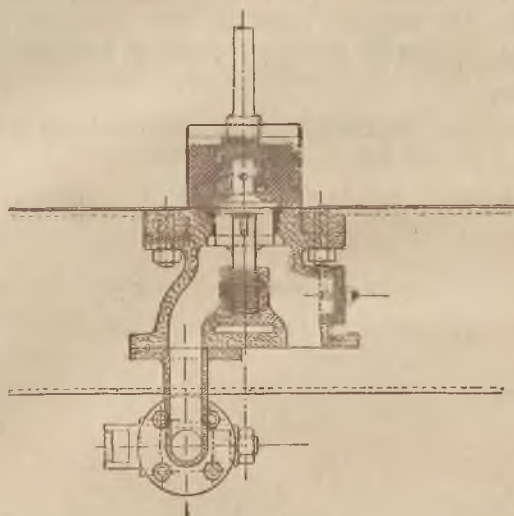

Fig. 15.

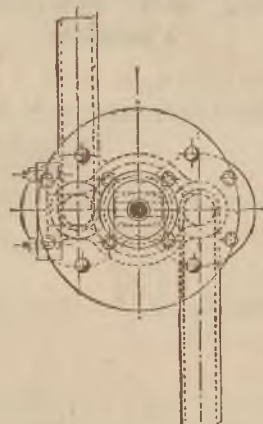

Fig. 16.

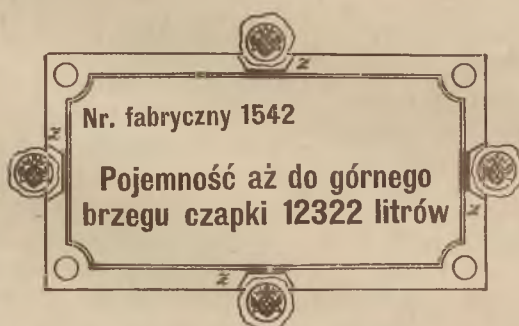

Fig. 17.

143.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. sierpnia 1900,**

tyczące się zmiany §. 26, l. 2, ustęp 6 przepisu wykonawczego z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 130, do ustawy o opodatkowaniu wódki, w przedmiocie badania zapasu w wolnych składach rafinerji wódki połączonych miejscowo z gorzelnią.

Zmienia się ustęp 6 §. 26, l. 2 przepisu wykonawczego z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 130

do ustawy o opodatkowaniu wódki i tenże opiewać ma jak następuje:

„W tym celu należy podług przepisu zamknąć oba rachunki z podatku konsumcyjnego i obliczyć rachunkowe zapasy. Z porównania obliczonego na podstawie ksiąg ogólnego rachunkowego zapasu z zapasem ogólnym istotnie znalezionym okażą się następnie nadwyżki lub ubytki, które w stosunku dopuszczalnych zaników maksymalnych rozdzielić należy między oba rachunki.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. września 1900.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 8. września 1900.

Treść: **N** 144. Patent cesarski, tyczący się rozwiązania Izby deputowanych Rady państwa i dokonania nowych wyborów.

144.

Patent cesarski z dnia 7. września 1900,

tyczący się rozwiązania Izby deputowanych Rady państwa i dokonania nowych wyborów.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; książęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysee;

Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Artykuł I.

Izba deputowanych Rady państwa jest rozwiązana.

Artykuł II.

Nowe powszechne wybory do Izby deputowanych mają być natychmiast rozpisane i dokonane.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia 7. września tysiąc dziewięćsetnego, Naszego panowania pięćdziesiątego drugiego roku.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Welsersheimb r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

Rezek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Pietak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. -- Wydana i rozesłana dnia 11. września 1900.

Treść: N° 145. Rozporządzenie, dotyczące się wykonania spisu ludności w roku 1901.

145.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. sierpnia 1900,

tyczące się wykonania spisu ludności
w roku 1901.

Odnosnie do ustawy z dnia 29. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 67 o spisie ludności i do ustępu końcowego §. 14go przepisu do tejże ustawy dołączonego, postanawia się, że do wykonania spisu ludności, który odbyć się ma w roku 1901, podług stanu z dnia 31. grudnia 1900, użyte być mają formularze poniżej zamieszczone i że w tym względzie trzymać się należy instrukcyi do nich dołączonych.

Celem wygotowania przeglądów, których pomocą formularzy koncentracyjnych nie można albo zgoła sporządzić, albo ze ściśłością potrzebną do celów administracyi i nauki, wszystkie szczegóły

zawarte w kartach oznajmień i arkuszach spisowych przeniesione będą w c. k. Centralnej Komisji statystycznej, po skutecznieniu spisu ludności i po wygotowaniu przeglądów przepisanych instrukcją o spisie ludności, do arkuszy liczebnych i opracowana będzie statystyka mieszkań i domów.

W tym celu rozporządza się niniejszem, że wszystkie karty oznajmienia i arkusze spisowe, arkusze okładkowe do kart oznajmienia i arkusze zbiorowe, kwestyonaryusze tyczące się domów, jakoteż mieszkań i lokali przemysłowych, tudzież przeglądy miejscowe i gminne mają być odesłane, po zamknięciu spisu i po sporządzeniu przeglądów przepisanych w instrukcyi o spisie ludności, do c. k. Centralnej Komisji statystycznej.

Termin do tego, tudzież bliższe postanowienia co do sposobu przesłania wzmiankowanych aktów spisowych zarządzi Ministerstwo spraw wewnętrznych w stosownym czasie.

Koerber r. w.

Kraj:
 Powiat polityczny:
 Gmina miejscowa:

Osada:
 Ulica lub plac:
 Nr. domu:
 Nr. mieszkania:

I.

Karta oznajmienia

do

obliczenia ludności i najważniejszych zwierząt użytkowych domowych podług stanu z dnia 31. grudnia 1900.

(Dla osad, w których stosunki mieszkań mają być w krótkości wykazane.)

Przedziałki niniejszej karty oznajmienia wypełniać należy ściśle podług przepisów dołączonej instrukcyi.

Porządnie wypełnioną kartę oznajmienia oddać należy właścicielowi domu lub jego pełnomocnikowi dnia 3. stycznia 1901.

Kto się uchyla od spisu albo czyni nieprawdziwe oznajmienie, albo w jakimkolwiek innym względzie nie czyni zadość obowiązkowi ciążącemu na nim w myśl przepisu o wykonaniu spisu ludności, karany będzie grzywnami aż do 40 K lub w razie niemożności zapłacenia, aresztem aż do dni 4.

Po wypełnieniu wewnętrznej strony karty oznajmienia podać należy poniżej: I. zestawienie lokatorów mieszkania i ogólną liczbę osób obecnych, II. szczegóły co do położenia, części składowych i używania mieszkania:

I. Zestawienie lokatorów mieszkania i ogólna liczba osób obecnych:

1. Członkowie rodziny głównego lokatora (wliczając także jego samego)
2. Osoby mieszkające jako podnajemcy
3. Noclegujący
4. Słudzy wszelkiego rodzaju
5. Goście i inne osoby

Suma ogólna osób obecnych

Liczba osób obecnych podług przedziałek 25 i 26

II. Opis stosunków mieszkania:

1. Gdzie znajduje się mieszkanie?
 - w piwnicy (podziemiu)?
 - na przyziomie?
 - na przyziomie podwyższonym?
 - na półpiętrze?
 - na którym piętrze?
 - na poddaszu?
2. Z ilu części składa się mieszkanie?
 - z pokoi?
 - z pokojów (gabinetów)?
 - z przedpokojów?
 - z kuchni?
3. Czy używa się mieszkania wyłącznie do celów mieszkalnych?
 Czy służy ono także do celów przemysłowych?

Zarobkowanie, przemysł, sdb do życia, utrzymanie		Wykonywający samodzielnie rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, tudzież dyrektorowie, administratorowie i wszyscy kierownicy takich przedsiębiorstw mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowaniu ubocznym (Z. U.)				Osoby w zawodzie głównym (przedziałka 14 i 15) lub w zarobkowaniu ubocznym (przedziałka 16 i 17) zatrudnione w przymocie urzędników, dozorców, towarzyszków, robotników, wyrobników lub w ogóle pomocników w rzemiosle, w przedsiębiorstwie przemysłowym lub handlowym, mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowaniu ubocznym (Z. U.)		Umiejętność czytania i pisania		Dnia 31. grudnia 1900						Miejsce pobytu nieobecnego, osada, gmina miejscowa, powiat polityczny, kraj	Uwaga
										obecny			nieobecny				
Dokładne oznaczenie rodzaju zarobkowania ubocznego	Stanowisko w zarobkowaniu ubocznym (stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy)	koczowniczo (jako obnoścy itp.) tak lub nie	w domu odbiorców za zapłatą (praca po domach) tak lub nie	w stałym zakładzie przemysłowym, tak lub nie. Jeżeli tak, adres zakładu przemysłowego (kraj, powiat polityczny, ulica, plac, numer domu)	nazwisko i adres (kraj, powiat polityczny, gmina, ulica, plac, numer domu)	rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu	czy zatrudnione są na placu roboczym, czy w mieszkaniu tego pracodawcy, z jego polecenia u odbiorców czy też podróżując, tak lub nie	umie czytać i pisać	umie tylko czytać	czasowo		stałe		o stałe obecnych podać tu należy: rozpoczęcie się nieprzerwanego dobrowolnego pobytu w gminie miejsca spisu od roku	czasowo	stałe	
										ustęp 22 i 20 instrukcji	ustęp 22 i 21 instrukcji	ustęp 23 instrukcji	ustęp 24 instrukcji				ustęp 25 instrukcji
16	17	18	19	20 (ob. str. odwr.)	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		
Tutaj wpisać należy tylko tak lub nie, adresy podaje się na odwrotnej stronie w oddziale osobno na to przeznaczonym „Adresy stałych zakładów przemysłowych”.																	

Zniesienie względnie suma...

Suma ogólna obecnych (z przedziałki 25 i 26).....

Szczegóły o stanie bydła na następującej stronie.

Zwierzęta użytkowe domowe. (Porównaj ustęp 31 instrukcji.)

I l o ś ć z w i e r z a t

I. Koni, a mianowicie:	II. Rogacizny:	III. Mułosłów, mułów i osłów:	VI. Świń:
1. Żrebców:	1. Jałownika niżej 1 roku:	1. Mułosłów	1. Prosiąt aż do 3 miesięcy . . .
a) niżej 1 roku	a) byczków (nietrzebionych)	2. Mułów	2. Warchlaków aż do 1 roku . . .
b) wyżej 1 roku aż do użycia do pracy	b) jałowek	3. Osłów	3. Świń wyżej 1 roku, a mianowicie:
2. Klaczy:	2. Byków (nietrzebionych, wyżej 1 roku)	IV. Kóz bez względu na wiek i płć	a) kiernozów
a) żrebných lub ze żrebnými ssacemi	3. Cielic wyżej 1 roku:	V. Owiec.	b) macior
b) innych klaczy	a) jeszcze nie cielaych	1. Jagniąt niżej 1 roku	c) innych świń
3. Ogierów	b) cielnych	2. Owiec wyżej 1 roku, a mianowicie:	Razem świń
4. Wałachów bez względu na wiek	4. Krów	a) baranów	VII. Ilość uli
	5. Wolów (trzebnionych) wyżej 1 roku aż do 3 lat:	b) owiec samiec	VIII. Drobni:
	a) jeszcze nie używanych do pociągu albo na wypas	c) skopów	1. Kur
	b) używanych do pociągu		2. Gęsi
	c) używanych na wypas	Razem owiec	3. Kaczek
Razem koni	wyżej 3 lat:		4. Innego drobiu
	a) używanych do pociągu		
	b) używanych na wypas		
	Razem rogacizny		

Adresy stałych zakładów przemysłowych.

(Należy do przedziały 20.)

Zakład przemysłowy stały podany w przedziały 20 karty oznajmienia						Przedsiębiorstwo wykonywane jest		Czy przedsiębiorstwo tutaj podane jest zakładem przyglównym (fiłą), faktoryą, składem innego przedsiębiorstwa tak lub nie
a to	znajduje się w					w zawodzie glównym?	w zarobkowanui ubocznym?	
Imię i nazwisko przedsiębiorcy przemysłowego, dyrektora, administratora lub w ogóle kierownika czynności (z przedziały 2 karty oznajmienia)	k r a j	powiat polityczny	gmina	ulica, plac	numer domu			
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Potwierdzam niniejszem, że wszystko co obowiązany byłem umieścić w tej kartce oznajmienia, podałem zgodnie z prawdą.

..... dnia stycznia 1901.

(Miejsce na podpis.)

Kraj: Powiat polityczny: Gmina miejscowa: Osada: Ulica lub plac: Nr. domu: Nr. mieszkania:

II.

Karta oznajmienia

do obliczenia ludności i najważniejszych zwierząt użytkowych domowych podług stanu z dnia 31. grudnia 1900.

(Dla osad, w których stosunki mieszkań mają być obszernie wykazane i dla osad, w których zgola nie wykazuje się stosunków mieszkań.)

Przedziałki niniejszej karty oznajmienia wypełniać należy ściśle podług przepisów dołączonej instrukcyi.

Porządnie wypełnioną kartę oznajmienia odda należy właścicielowi domu lub jego pełnomocnikowi dnia 3. stycznia 1901.

Kto się uchyla od spisu, albo czyni nieprawdziwe oznajmienie, albo w jakimkolwiek innym względzie nie czyni zadość obowiązki ciążącemu na nim w myśl przepisu o wykonaniu spisu ludności, karany będzie grzywnami aż do 40 K lub w razie niemożności zapłacenia, aresztem aż do 4 dni.

Liczba bieżąca osób składających każdą rodzinę urodzającą mieszkanie, ustęp 11 instrukcyi	Nazwisko, to jest nazwisko rodzinne, imię (chrzestne), przydomek szlachecki i stopień szlachectwa	Stosunek pokrewieństwa lub inny stosunek do głównego lokatora, a względnie do podnajemcy	Przeć			Miejsce urodzenia, powiat polityczny, kraj	Prawo swojszczyzny (przynależność, gmina miejscowa, powiat polityczny, kraj, przynależność do państwa)	Religia	Stan rodzinny, czy wolny, małżeński, wdowi, czy w sądownej separacyi, lub czy śluby przez rozwód prawnie rozwiązane zostały, ostatni szczegół tylko co do niekatolików	Język towarzyski	Zawód, zatrudnienie, zarobkowanie, przemysł, przedsiębiorstwo, sposób do życia, utrzymanie		Wykonywający samodzielnie rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, indziej dyrektorowie, administratorowie i wszyscy kierownicy takich przedsiębiorstw mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowaniu ubocznym (Z. U.)		Osoby w zawodzie głównym (przedziałki 14 i 15) lub w zarobkowaniu ubocznym (przedziałki 16 i 17) zatrudnione w przemyśle urzędników, dozorców, towarzyszy, robotników, wyrobników lub w ogóle pomocników w rzemiośle, w przedsiębiorstwie przemysłowym lub handlowym, mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowaniu ubocznym (Z. U.)			Umiejętność czytania i pisania	Dnia 31. grudnia 1900				Miejsce pobytu nie-obecnego, osada, gmina miejscowa, powiat polityczny, kraj	Uwaga							
			Dokładne oznaczenie gałęzi zawodu głównego	Stanowisko w zawodzie głównym (stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy)	Zarobkowanie uboczne, to jest czynności zarobkowe wykonywane ubocznie ale regularnie obok zawodu głównego albo przez osoby nie mające zawodu głównego						Dokładne oznaczenie rodzaju zarobkowania ubocznego	Stanowisko w zarobkowaniu ubocznym (stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy)	koczowniczo (jako obnoścy itp.) tak lub nie	w domu odbiorców za zapłatą (praca po domach) tak lub nie	w stałym zakładzie przemysłowym, tak lub nie. Jeżeli tak, adres zakładu przemysłowego (kraj, powiat polityczny, gmina, ulica, plac, numer domu)	nazwisko i adres (kraj, powiat polityczny, gmina, ulica, plac, numer domu)	rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu		czy zatrudnione są na placu roboczym, czy w mieszkaniu tego pracodawcy, z jego polecenia u odbiorców czy też pośredniaczem, tak lub nie	umie czytać i pisać	umie tylko czytać	obecny			nie-obecny						
																						czasowo			stale	czasowo	stale				
ustęp 12 instrukcyi	ustęp 13 instrukcyi	ustęp 11 instrukcyi	ustęp 15 instrukcyi	ustęp 16 instrukcyi	ustęp 17 instrukcyi	ustęp 18 instrukcyi	ustęp 19 instrukcyi	ustęp 20 instrukcyi	ustęp 21 instrukcyi	ustępy 22 i 20 instrukcyi	ustępy 22 i 21 instrukcyi	ustęp 23 instrukcyi	ustęp 24 instrukcyi	ustęp 25 instrukcyi	ustęp 26 instrukcyi	ustęp 27 instrukcyi	ustęp 28 instrukcyi	ustęp 29 instrukcyi				ustęp 30 instrukcyi									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
1																															
2																															
3																															
4																															
5																															
6																															
7																															
8																															
9																															
10																															

Tutaj wpisane zostały tylko tak lub nie, adresy podaje się na odwrotnej stronie w oddzielnej kolumnie „Adresy stałych zakładów przemysłowych”.

Zniesienie, względnie suma...

Suma ogólna obecnych (z przedziałki 25 i 26).....

Dalazy ciąg na następującej stronie.

Szczegóły o stanie bytła na następującej stronie.

Nazwisko, to jest nazwisko rodzinne, imię (chrzestne), przydomek szlachecki i stopień szlachectwa			Stosunek pokrewieństwa lub inny stosunek do głównego lokatora, a względnie do podnajemcy			Płeć			Miejsce urodzenia, powiat polityczny, kraj	Prawo swojszczyzny (przynależność), gmina miejscowa, powiat polityczny, kraj, przynależność do państwa	Religia	Stan rodzinny, czy wolny, małżeński, wdowi, czy w sądowej separacji, lub czy śluby przez rozwód prawnie rozwiązane zostały, ostatni azwyczaj tylko co do niekatolików	Język towarzyski	awód, zatrudnienie, zarobkowanie, przemysł, przedsiębiorstwo, sposób do życia, utrzymanie		Wykonywający samodzielnie rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, tudzież dyrektorem, administratorem i wszyscy kierownicy takich przedsiębiorstw mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowania ubocznym (Z. U.)		Osoby w zawodzie głównym (przedziałki 14 i 15) lub w zarobkowaniu ubocznym (przedziałki 16 i 17) zatrudnione w przemyśle urzędników, dozorców, towarzyszy, robotników, wyrobników lub w ogóle pomocników w rzemiośle, w przedsiębiorstwie przemysłowym lub handlowym, mają tu podać z wyrażeniem, czy w zawodzie głównym (Z. G.) czy w zarobkowaniu ubocznym (Z. U.)		Umiejętność czytania i pisania		Dnia 31. grudnia 1900				Miejsce pobytu nie-obecnego, osada, gmina miejscowa, powiat polityczny, kraj	Uwaga			
						Zawód główny, na którym opiera się wyłącznie albo przeważnie stanowisko społeczne, utrzymanie albo dochód	Zarobkowanie uboczne, to jest czynności zarobkowe wykonywane ubocznie ale regularnie obok zawodu głównego albo przez osoby nie mające zawodu głównego	Wykonywają przemysł						w stałym zakładzie przemysłowym, tak lub nie.	Jeżeli tak, adres zakładu przemysłowego (kraj, powiat polityczny, gmina, ulica, plac, numer domu)	czy zatrudnione są na placu roboczym, czy w mieszkaniu tego pracodawcy, z jego polecenia u odbiorców czy też podróżując, tak lub nie	nazwisko i adres (kraj, powiat polityczny, gmina, ulica, plac, numer domu)	rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu	umie czytać i pisać	umie tylko czytać	obecny		nie-obecny							
																					Dokładne oznaczenie gałęzi zawodu głównego	Stanowisko w zawodzie głównym (stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy)	Dokładne oznaczenie rodzaju zarobkowania ubocznego	Stanowisko w zarobkowaniu ubocznym (stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy)	koczowniczo (jako obnoścy itp.) tak lub nie			w domu odbiorców za zapłatą (praca po domach) tak lub nie	teraźniejszego pracodawcy (firmy)	czasowo
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Przeniesienie...																														
11																														
12																														
13																														
14																														
Suma...																														
Suma ogólna obecnych (z przedziałki 25 i 26).....																														

Zwierzęta użytkowe domowe. (Porównaj ustęp 31 instrukcji.)

Ilość zwierząt

I. Koni, a mianowicie:	II. Rogacizny:	III. Mułosłów, mułów i osłów:	VI. Świń:
1. Żrebców: a) niżej 1 roku..... b) wyżej 1 roku aż do użycia do pracy.....	1. Jasiownika niżej 1 roku: a) byczków (niezrebiionych)..... b) jałówek..... c) cielców (trzebiionych)..... 2. Byków (niezrebiionych, wyżej 1 roku)..... 3. Cielce wyżej 1 roku: a) jeszcze nie cielnych..... b) cielnych..... 4. Krów..... 5. Woiów (trzebiionych, wyżej 1 roku aż do 3 lat): a) jeszcze nie używanych do pociągu albo na wypas..... b) używanych do pociągu..... c) używanych na wypas..... wyżej 3 lat: a) używanych do pociągu..... b) używanych na wypas.....	1. Mułosłów..... 2. Mułów..... 3. Osłów..... IV. Kóz bez względu na wiek i płeć..... V. Owiec: 1. Jagniąt niżej 1 roku..... 2. Owiec wyżej 1 roku, a mianowicie: a) baranów..... b) owiec samiec..... c) skopów.....	1. Prosiąt aż do 3 miesięcy..... 2. Warchlaków aż do 1 roku..... 3. Świń wyżej 1 roku, a mianowicie: a) kiernozów..... b) macior..... c) innych świni..... Razem świń..... VII. Hość uli..... VIII. Drobiu: 1. Kur..... 2. Gęsi..... 3. Kaczek..... 4. Innych drobiu.....
Razem koni.....	Razem rogacizny.....	Razem owiec.....	

Adresy stałych zakładów przemysłowych.

(Należy do przedziałki 20.)

Zakład przemysłowy stały podany w przedziałce 20 karty oznajmienia						Przedsiębiorstwo wykonywane jest		Czy przedsiębiorstwo tutaj podane jest zakładem przyglównym (filiją), faktorią, składem innego przedsiębiorstwa tak lub nie
a to						znajduje się w		
Imię i nazwisko przedsiębiorcy przemysłowego, dyrektora, administratora lub w ogóle kierownika czynności (z przedziałki 2 karty oznajmienia)	kraj	powiat polityczny	gmina	dzisiejsza, ulica, plac	numer domu	w zawodzie głównym?	w zarobkowaniu ubocznym?	
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Potwierdzam niniejszem, że wszystko co obowiązany byłem umieścić w tej karcie oznajmienia, podałem zgodnie z prawdą

.....dnia..... stycznia 1901.

(Miejsce na podpis.)

III.

Instrukcja

o wypełnianiu kart oznajmienia.

(Każdej rodzinie utrzymującej mieszkanie dać należy po jednym egzemplarzu tej instrukcyi.)

Zapomocą kart oznajmienia uzyskane być mają wszystkie te szczegóły statystyczne, które są oznaczone w karcie oznajmienia w napisach każdej przedziałki, a które dla dobrze urządzonej administracyi państwa, kraju i gminy, jakoteż dla umiejętności, nadzwyczajne mają znaczenie. Dostarczenie tych podstaw spisu ludności zapomocą odpowiedniego wypełnienia pojedynczych przedziałek karty oznajmienia porucza się w większych gminach samym mieszkańcom, a to ze względu na rozszerzone już wszechstronnie pojęcie wielkiego znaczenia spisu ludności i w nadziei, że mieszkańcy spełnią chętnie ten obowiązek obywatelski.

Każda rodzina utrzymująca mieszkanie jest obowiązana wypełnić jedną kartę oznajmienia. Osoby żyjące samotnie, jeżeli zajmują osobne mieszkanie, uważa się także za osobną rodzinę. Wszakże najemców, którzy w pewnym domu utrzymują lokal do wykonywania swego zawodu lub przemysłu, ale tamże nie mieszkają, nie uważa się z tego właśnie powodu za rodziny utrzymujące mieszkanie.

Jeżeli rodzina utrzymująca mieszkanie składa się z tak wielu osób, że na ich spisanie w jednej karcie oznajmienia nie wystarczają rubryki poprzeczne policzbowane, natenczas użyć należy dwóch, a według potrzeby także i więcej kart oznajmienia, które właściciel domu lub jego pełnomocnik ma wydać.

Ponieważ według przepisu o spisie ludności czynne wojsko spisać mają władze wojskowe, przeto dołączona karta oznajmienia nie jest przeznaczona do spisania wojska czynnego.

Oddział 1. } Takie osoby należące do czynnego wojska, które w karcie oznajmienia zapisać trzeba jako lokatorów głównych, członków rodziny albo jako współuczestników mieszkania, wymienić należy przez zapisanie ich nazwiska i stopnia tylko w przedziałce 2, w dalszych zaś przedziałkach 3—31 nie należy żadnych szczegółów co do tych osób wpisywać.

Oddział 2. } Do wojska czynnego należą wszystkie osoby zostające w poczcie c. i k. wojska, w c. i k. marynarce wojennej, c. k. obronie krajowej i królewsko-węgierskiej obronie krajowej (oficerowie broni, kapelanie, audytorowie, lekarze, rachmistrze oddziałowi, urzędnicy, pobierający płacę miesięczną do żadnej klasy stopniowej nie zaliczeni i szeregowcy), stale lub czasowo służbę wojskową pełniące lub będące czasowo na urlopie; z osób pobierających płacę miesięczną także te, które zostają na urlopie z płacą poczekalną lub bez płacy. Za będących czasowo na urlopie uważa się te osoby zostające w poczcie c. i k. wojska, w c. i k. marynarce wojennej, c. k. obronie krajowej i królewsko-węgierskiej obronie krajowej, które uzyskały urlop na czas ogra-

Ustęp 1.

Współdziałanie mieszkańców większych gmin przy spisie ludności.

Ustęp 2.

Którzy mieszkańcy wypełnić mają kartę oznajmienia.

Ustęp 3.

Użycie więcej jak jednej karty oznajmienia.

Ustęp 4.

Spisanie wojska czynnego przez władze wojskowe i przepis na wypadek, gdyby było potrzeba zapisać czynnych wojskowych w karcie oznajmienia.

niczony i mogą pod tym względem wylegitymować się w krajach tutejszych pozwoleniem na urlop (cedułą urlopową), za granicą zaś paszportem.

Nadmienia się, że oddziały wojskowe zakładów hodowli koni, korpus straży wojskowej c. k. sądów cywilnych w Wiedniu i korpus straży policyjnej wojskowej należą do związku c. i k. wojska.

Przeto nie należą do wojska czynnego:

Oddział 2.

Wszystkie osoby z pocztu wojska, marynarki wojennej i obu obron krajowych, zostające w stosunku nie czynnym, to jest na stałym urlopie, w nieczynnej rezerwie, obronie krajowej, rezerwie zasobowej lub obronie morskiej; również wojskowi zostający w stanie spoczynku lub w stosunku odstawnym, inwalidzi pobierający zaopatrzenie a nie mieszkający w domach dla inwalidów wojskowych, nakoniec emeryci wojskowi i emeryci obrony krajowej.

Oficerowie i szeregowcy żandarmeryi mają być spisani tak samo jak osoby cywilne.

Wszyscy wojskowi należą do stanu nie czynnego, jakoteż żandarmi, obowiązani są wypełnić kartę oznajmienia tak samo jak osoby cywilne.

Ustęp 5.

Kto ma wypełnić i potwierdzić kartę oznajmienia.

Lokator główny obowiązany jest kartę oznajmienia co do siebie samego, członków rodziny, sług, podnajemców, noclegujących itp. albo sam wypełnić, albo polecić to komu innemu; w każdym jednak razie winien sam lokator główny podpisem własnoręcznym potwierdzić dokładne i całkowite wypełnienie. Jeżeli lokator główny nie umie pisać, albo, jeżeli z powodu ciężkiej choroby lub innych przyczyn nie może położyć swego podpisu, obowiązek potwierdzenia przechodzi na właściciela domu lub jego pełnomocnika. W razie, jeżeli lokator główny nie umie pisać lub dla innych szczególnych przyczyn nie może wypełnić karty oznajmienia i nie może także użyć do tego kogoś umiejącego pisać, właściciel domu lub jego pełnomocnik obowiązani są wypełnić całą kartę oznajmienia. Obowiązek ten ciąży na właścicielu domu lub jego pełnomocniku także co do wszystkich nieobecnych lokatorów. Jeżeli co do nieobecnych lokatorów nie można prócz ich nazwisk podać innych szczegółów, trzeba o tem nadmienić w karcie oznajmienia.

Ustęp 6.

Spisanie osób mających mieszkania w rozmaitych miejscach.

Takich lokatorów, którzy mają mieszkania w rozmaitych miejscach, np. latem mieszkają na wsi a zimą w mieście, spisać trzeba tylko w tem mieszkaniu, w którym znajdowały się dnia 31. grudnia 1900.

Ustęp 7.

Przepis na wypadek, gdyby właściciel domu lub jego pełnomocnik mieszkał w domu sam jeden.

Gdyby właściciel domu lub jego pełnomocnik mieszkał w domu sam jeden, okoliczność tę potwierdzić powinien przy końcu swojej własnej karty oznajmienia.

Ustęp 8.

Trzymanie potrzebnych dokumentów w pogotowiu i dołączenie metryk urodzenia krajowców płci męskiej urodzonych w latach 1881 do 1891.

Dokumenty potrzebne do wypełnienia karty oznajmienia (metryki urodzin i zaślubin, świadectwa swojszczyzny, książeczki służbowe, paszporty itd.) mieć należy w pogotowiu nawet po oddaniu karty oznajmienia, aby przełożony gminy lub urzędnik pełniący rewizję spisu mógł je przejrzeć.

Co do krajowców płci męskiej urodzonych w latach 1881 aż do roku 1891 włącznie, przytwierdzić należy do każdej karty oznajmienia, w której taki tutejszy krajowiec przy spisie ludności osady po raz pierwszy zapisany został, wyciąg z księgi urodzonych, albo uwierzytelniony odpis metryki urodzenia odnoszący się do niego.

Za krajowców uważa się owe osoby, które mają prawo swojszczyzny w królestwach i w krajach w Radzie państwa reprezentowanych (Czechy, Galicya, Dalmacya, Austria poniżej Anizy, Austria powyżej Anizy, Salzburg, Morawia, Śląsk, Bukowina, Styrya, Karyntya, Tyrol, Vorarlberg, Tryest z okręgiem, Gorycyja i Gradyska, Istrya).

Ponieważ dla uniknienia, aby kogo nie zapisano dwa razy i dla zapobieżenia innym niedokładnościom, szczególny zapisać się mające w karcie oznajmienia odnosić się muszą do terminu ściśle oznaczonego i w tym celu zarządzony został spis ludności podług stanu z dnia 31. grudnia 1900, przeto, wypełniając przedziałki karty oznajmienia ciągle ten dzień trzeba mieć na względzie; dlatego naprzykład dziecka, które urodziło się po tymże dniu a przed wygotowaniem karty oznajmienia, nie trzeba wciągać do karty oznajmienia; człowieka zaś, który zmarł po 31. grudnia 1900 a przed wypełnieniem karty oznajmienia, trzeba w karcie oznajmienia zapisać ze wszystkimi szczegółami; tego, który dnia 31. grudnia 1900 używał mieszkania, ale w dniu wypełniania karty oznajmienia był już nieobecny, zapisać trzeba nie jako nieobecnego, lecz jako obecnego.

Po dokonaniem zapisaniu i opisanu w karcie oznajmienia wszystkich osób, które liczone być mają, winien lokator główny zsumować zapiski znajdujące się w przedziałkach 25 i 26 karty oznajmienia, a z tych obu sum wynikającą ogólną sumę pod tymi przedziałkami (jako ogólną liczbę obecnych) zapisać. Jeśli dla jednej rodziny użyć musiano kilku kart oznajmienia (ustęp 3), natenczas sumę podać należy na ostatniej karcie oznajmienia.

W tych większych osadach, w których łącznie ze spisem ludności także stosunki mieszkań mają być w krótkości wykazywane, używa się formularza I, który na pierwszej zewnętrznej stronie karty oznajmienia zawiera także pytania co do składu osobowego lokatorów mieszkania i ogólnej liczby osób obecnych, jakoteż co do położenia, części składowych i używania mieszkania. Także i te szczególny wpisać należy dopiero po wypełnieniu wewnętrznej strony karty oznajmienia I.

W tych wielkich lub przemysłowych miastach (Wiedeń, Floridsdorf, Linz z przedmieściami Lustenau i Waldegg, Urfahr, Praga z przedmieściami Smichów, Karlin, Winohrady królewskie i Żyżków, Liberec z przedmieściami Rosenthal I. i II. część, Franzensdorf, Johannesthal, Paulsdorf Stary i Nowy, Pilzeń, Lwów, Kraków z Podgórzem, Graz, Tryest miasto z przedmieściami z wliczeniem Servoli [z wyłączeniem obszaru „le ville dell' Altipiano] i Berno), w których łącznie ze spisaniem ludności także stosunki mieszkań mają być obszernie wykazane, używa się do tego wykazania mieszkań osobnych formularzy nie połączonych z kartą oznajmienia II, mianowicie kwestyonaryusza tycaącego się mieszkań i lokali przemysłowych (formularz V) i kwestyonaryusza tycaącego się domów (formularz VI), z których jednak lokatorowie wypełnić mają i oddać dnia 3. stycznia 1901 razem z kartą oznajmienia właścicielowi domu lub jego pełnomocnikowi tylko formularz V.

Przeto w tych osadach, w których używa się karty oznajmienia II szczegółów tycaących się stosunków mieszkań, nie trzeba w żadnym razie podawać w karcie oznajmienia.

Ustęp 9.

Wypełnić trzeba kartę oznajmienia ściśle podług stanu z dnia 31. grudnia 1900.

Ustęp 10.

Obliczenie i podanie ogólnej liczby obecnych mieszkańców; opis stosunków mieszkania w większych osadach.

Wypełniając pojedyncze przedziałki karty oznajmienia mieć trzeba na względzie ściśle co następuje:

Do przedziałki 1. W tej przedziałce są wydrukowane liczby bieżące odnoszące się do osób, które w myśl dalszych uwag w przedziałce 2 wpisane być mają. Do wpisania szczegółów tycaących się każdej osoby, przeznaczony jest wiersz należący do odnośnej liczby.

Ustęp 11.

Bieżąca liczba osób.

Przeto w przedziałce 1 nie trzeba w ogóle wpisywać; wpisuje się tylko w tym przypadku, gdy w mieszkaniu oznaczonym tylko jednym numerem mieszczą się dwa lub więcej gospodarstw całkiem od siebie niezawisłych.

W przypadku tym do liczby bieżącej członków gospodarstwa na drugim miejscu zapisanego przydać głoskę *a* (a więc np. 6 *a*, 7 *a*, 8 *a* itd.), a względnie do liczby bieżącej członków gospodarstwa na trzecim miejscu zapisanego, głoskę *b* (a więc np. 10 *b*, 11 *b*, 12 *b* itd.).

Ustęp 12.

Nazwisko i porządek wpisywania

Do przedziałki 2. W przedziałce tej wpisani być mają w następującym porządku:

1. lokator główny;
2. jego małżonka;
3. wszyscy synowie i córki, będący uczestnikami mieszkania;
4. ci synowie i te córki jeszcze stanu wolnego, nie będący uczestnikami mieszkania, którzy nie są jeszcze własnowolni (pełnoletni lub uznani za pełnoletnich), chociażby przez czas dłuższy (stałe) byli nieobecni, np. z powodu nauki, służby, wędrowności, czynnej służby wojskowej itp.;
5. wszyscy inni razem mieszkający krewni, powinowaci lub inni członkowie rodziny;
6. goście czasowo obecni, a mianowicie tak członkowie rodziny jak i inne osoby;

7. osoby, które od lokatora głównego pobierają płacę lub zarobek, a zarazem są uczestnikami mieszkania, jak np. wychowawcy i wychowawczynie, słudzy i pomocnicy (czeladnicy, subjecci, uczniowie itd.);

8. podnajemcy mieszkania, noclegujący (mający nocleg) itp. se swymi krewnymi i służbą w tym samym porządku i z zachowaniem tych samych przepisów, co główni mieszkańcy.

Za podnajemców uważać należy takie osoby, które otrzymały w podnajmie od lokatora głównego pewną miejscowo odgranieczoną część mieszkania (pokój, gabinet itp.), za noclegujących zaś uważać należy te osoby, które dostają za opłatą tylko miejsce do spania.

Jeżeli w przedziałce 2 zapisać wypadnie osoby, należące do wojska czynnego, trzymać się należy tego, co powiedziano w ustępie 4 oddział 1.

Jeżeli małżonkowie separowani są sądownie, małżonka, który nie używa mieszkania, nie należy zapisywać w karcie oznajmienia, ani też dzieci, które mu sąd oddał.

Osoby, używające zwykle mieszkania lokatora głównego lub podnajmującego zapisać należy w karcie oznajmienia nawet wtedy, gdy są czasowo nieobecne, np. gdy są w podróży, w szpitalu itp.

Każda rodzina zapisana być powinna w tym porządku, który tutaj jest podany a więc także wtedy, gdy w mieszkaniu oznaczonym jednym numerem mieści się dwa lub więcej gospodarstw całkiem od siebie niezawisłych. (Porówn. ustęp 11).

Ustęp 13.

Stosunek do lokatora głównego.

Do przedziałki 3. Tu podać należy dokładnie stosunek pokrewieństwa, lub inny stosunek każdej pojedynczej w przedziałce 2 zapisanej osoby do lokatora głównego. Tego ostatniego oznacza się jako „lokatora głównego“. Co do każdej innej osoby podać należy, czy jest jego żoną, synem, córką, ojcem, matką, bratem, siostrą itp.; czy jest jego gościem, czy zostaje na utrzymaniu lub wikcie, czy znajduje się u niego w stosunku odpłatnym

lub służbowym, np. jako wychowawca, pomocnik, sługa itp., czy wreszcie jest podnajemcą, noclegującym itp. u lokatora głównego, lub czy należy do domowników podnajemcy. W tym ostatnim wypadku wykazać należy stosunek do podnajemcy w taki sam sposób, jak to polecono co do głównych lokatorów, a więc np. siostra, syn podnajemcy. Mieszkańców zakładu do wspólnego pobytu oznaczyć należy stosownie do rodzaju zakładu jako wychowañców, zakonników, chorych, więźniów, gości (hoteiowych, gospodnich) itp.

Do przedziałki 4 i 5. Przy każdej w przedziałce 2 zapisanej osobie płci męskiej należy w przedziałce 4, zaś przy każdej tamże zapisanej osobie płci żeńskiej w przedziałce 5, wpisać liczbę 1.

Ustęp 14.

Płeć.

Do przedziałki 6, 7 i 8. Jeżeliby dnia, miesiąca lub roku urodzenia nie można podać dokładnie, wpisać należy przynajmniej najbardziej zbliżony dzień, względnie miesiąc i rok urodzenia.

Ustęp 15.

Data urodzenia.

Do przedziałki 9. Co do osób urodzonych w obszarze królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, podać trzeba nietylko ich miejsce urodzenia, lecz także powiat polityczny i kraj. Co do osób urodzonych w krajach korony węgierskiej, podać należy miejsce urodzenia, komitat i kraj, w którym ten komitat leży: Węgry, Kroacya-Sławonia lub Rjeka z okręgiem. Co do osób urodzonych w Bośni i Hercegowinie, podać należy oprócz miejsca urodzenia dotyczący obwód i te kraje. Co do osób urodzonych za granicą podać należy miejsce urodzenia, okrąg administracyjny (okrąg rządowy, departament itp.) i państwo rodzinne, np. Bawarya, Francya itp.

Ustęp 16.

Miejsce urodzenia.

Do przedziałki 10. Na zasadzie §. 14 przepisu o wykonaniu spisu ludności, zapisać trzeba jako tubylców gminy miejscowej, do której osada należy, nietylko posiadających tam prawo swojszczyzny, lecz także tych obywateli austriackich, tamże obecnych, o których niewiadomo, w której gminie miejscowej uważani być mają na zasadzie ustawy o swojszczyźnie za posiadających prawo swojszczyzny. Co do osób, o których nie wiadomo, gdzie mają prawo swojszczyzny, a którym według powyższego wpisać trzeba w przedziałce 10 gminę miejscową pobytu, przydać należy po nazwie tej gminy wyrazy: „na zasadzie §. 14 przepisu o spisie ludności“. Jeżeli osoba, która ma być wpisana, posiada prawo swojszczyzny w innej gminie miejscowej krajów w Radzie państwa reprezentowanych, wymienić trzeba oprócz gminy przynależności także powiat polityczny i kraj.

Ustęp 17.

Swojszczyzna i przynależność do państwa.

Jeżeli zaś owa osoba przynależy do krajów korony węgierskiej, wyrazić trzeba z przytoczeniem komitatu, czy ma prawo przynależności w Węgrzech, Kroacyi-Sławonii, lub w Rjece z okręgiem. Jeżeli owa osoba przynależy do Bośni lub Hercegowiny, te kraje, a zarazem właściwy obwód miejsca przynależności trzeba wymienić. Co do cudzoziemców wymienić trzeba państwo zagraniczne, np. Bawaryę, Francję itp., a zarazem także właściwy okrąg administracyjny (okrąg rządowy, departament itp.) miejsca przynależności.

Do przedziałki 11. Tutaj wyrazić trzeba, czy osoba jest obrządku rzymsko-katolickiego, grecko-unickiego, ormiańsko-unickiego, starokatolickiego, grecko-wschodniego, ormiańsko-wschodniego, wyznania ewangelicko-augsburskiego (luterskiego), ewangelicko-helweckiego (reformowanego), herrnhuckiego, anglikańskiego, mennonickiego, unitarskiego, lipowańskiego, religii izraelskiej, mahometańskiej itd., lub że jest bezwyznaniowa.

Ustęp 18.

Wyznanie.

Do przedziałki 13. Przedziałkę tę wypełnić trzeba tylko wtedy, gdy się zapisuje osoby, przynależące do krajów w Radzie państwa reprezentowanych. Co do każdej takiej osoby zapisać tu trzeba

Ustęp 19.

Język towarzyski.

język, którego osoba używa w zwykłym obcowaniu, lecz tylko jeden z następujących: niemiecki, czeski-morawski-słowacki, polski, ruski, słoweński, serbski-kroacki, włoski-ladyński, rumuński, węgierski (ten ostatni tylko na Bukowinie).

Co do osób, które z powodu niemowlęstwa, wad cielesnych lub dla braku rozwoju umysłowego, nie używają właściwie żadnego języka, zapisać trzeba ten powyższych języków towarzyskich, który ze względu na stosunki, przyjęte wypada za język towarzyski tychże osób i który ich rodzice lub zastępcy tychże podadzą.

Ustęp 20.

Gałąź zawodu głównego.

Do przedziałki 14. Zawodem głównym, a dla osób jeder tylko zawód mających, zawodem jedynym jest ten, na którym przeważnie opiera się stanowisko społeczne i z którego ma się zarobek lub przynajmniej jego część największą. Co do wszystkich osób zatrudnionych w jakimś wyraźnym zawodzie lub zarobkowaniu podać go należy jak najdokładniej, iżby można było uczynić właściwy i szczegółowy podział ludności według rodzajów zawodu. Przeto unikać należy tutaj wszelkich wyrażań, które określają tylko zawód w ogólności a podawać zawsze gałąź zawodu, z której płynie zarobek.

Przeto na przykład podawać mają:

Osoby, które w przymiocie właścicieli, oficjalistów, urzędników, dzierżawców, sług, wyrobników lub na innym stanowisku pracują głównie w rolnictwie, rolnictwo — jeżeli głównie w leśnictwie, leśnictwo;

przemysłowcy, fabrykanci, rękodzielnicy, kupcy (i ich funkcyonaryusze; subjekci, kasyerzy, kantorzyści itp.), tudzież ich pomocnicy, robotnicy, uczniowie i wyrobnicy — szczególną gałąź (rodzaj i gatunek) swego rzemiosła, fabrykacji, handlu lub innego przemysłu, którym się trudnią. Wyrażenia, jak fabrykant, kupiec, robotnik itp. nie byłyby dostateczne, natomiast podać należy zawsze gałąź, kategorię, jak np. fabryka towarów pończosznych, przedziałnia bawełny, handel towarów materiałowych, przedsiębiorstwo bankowe, przedsiębiorstwo ubezpieczeń, konfekcja odzieży, budowa kolei żelaznych, portów, kanałów. Szczególnie baczyć należy na to, żeby każda osoba, trudniąca się jakimś rzemiosłem, podała dokładnie to rzemiosło; tak więc stolarze, ślusarze itp. podać mają te rzemiosła, chociażby pracowali w browarze, fabryce papieru lub w jakimś innym zakładzie;

urzędnicy publiczni i inni funkcyonaryusze publiczni — szczególną gałąź służby swego urzędowania jako to c. k. urzędnik rządowy, administracja gminna, administracja krajowa, c. k. notaryat itp.;

oddający się takzwanym wolnym zawodom — szczególną gałąź zawodu: jakoto adwokatura, lekarz, malarz, rzeźbiarz, nadto artyści będący malarzami lub rzeźbiarzami mają dodać, że są artystami;

osoby służebne dokładnie rodzaj swoich obowiązków, a więc: czy do posług domowych (np. odźwierny, stróż domu), czy do posług osobistych (u rodziny lub osób pojedynczych np. lokaj, pokojówka itp.), albo czy w rolnictwie, handlu, w gospodarstwie lub w innym przemyśle;

wyrobnicy, mający zatrudnienie zmienne, podać winni tę gałąź zawodu, w której pracowali podczas spisu ludności (31. grudnia 1900); jeżeli w tym czasie byli bez pracy, podać winni tę gałąź zawodu, której oddawali się przeważnie w ostatnim czasie.

Osoby znajdujące się w szpitalach, klinikach położniczych, domach podrzutek, w domach obłąkanych, jakoteż w więzieniach i aresztach i w wszelkich innych zakładach więziennych, zapisać trzeba w przedziale 14 a według okoliczności także w 15 podług rodzaju ich zarobkowości, tylko czasowo przerwanej, która jest zapisana w listach tychże zakładów jako stan lub zatrudnienie.

Osoby bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego*) podać winny źródło swojego dochodu na utrzymanie, np. kapitalista, prywatysta, właściciel domu, emeryt, prebendarz, dożywotnik, beneficjent itp. — Odprawieni ze służby wojskowej i urzędnicy mają to podać dopiskiem: w. o. s. (wolny od służby), d. d. (do dyspozycji) albo n. e. (na emeryturze);

osoby, przygotowujące się dopiero do zawodu, podać mają, że są uczniami (lub uczennicami) albo studentami.

Co do małżonek, innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkich innych osób mieszkania używających, podać należy zawód w przedziale 14, jeżeli wykonywują regularnie jakąś czynność zarobkową, która przynosi im pewien dochód na utrzymanie; jeżeli regularnie głowie rodziny w zatrudnieniu pomagają, podać należy gałąź zawodu głowy rodziny. Trudnienia się własnem gospodarstwem nie uważa się za czynność zarobkową.

Tylko jeżeli co do pewnej osoby nie można podać żadnego z powyższych oznaczeń zawodu, przedziałkę 14 wypełnić należy kreską poprzeczną.

Do przedziałki 15. Tu podać należy co do każdej osoby, względem której w przedziale 14 wykazano zawód główny, stanowisko w tym zawodzie głównym, mianowicie stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy, by się z tego okazywało, czy dotyczący (lub dotycząca) jest;

Ustęp 21.

Stanowisko w zawodzie głównym.

Samodzielnym a względnie kierownikiem czynności (należałoby więc podać np. właściciel, współwłaściciel, posiadacz, dzierżawca, majster, dyrektor, administrator, adwokat, lekarz, notaryusz itd.);

należą do funkcyjaryuszów biurowych lub nadzorczych w przedsiębiorstwie (należałoby więc podać np. kancypient, sollicytator, rządca, inspektor, prokurysta, buchalter, rachmistrz, kasyer, zawiadowca ruchu, urzędnik ruchu itp.);

zostaje w innym stosunku robotniczym lub służbowym (należałoby więc podać np. czeladnik, pomocnik, uczeń, robotnik fabryczny, pomocnik robotniczy, pachotek, sługa sklepowy, sprzedawca, garson, wyrobnik, roznosiciel, woźnica, stajenny, parobek, dziewczka, kucharka, pokojówka itp.).

Urzędnicy publiczni rządowi, urzędnicy administracyi krajowej lub gminnej winni również podać tu zawsze szczególny stopień, stanowisko w gałęzi służby (np. komisarz powiatowy, koncepista skarbowy, radca magistratu itp.).

Co do osób, dzielących mieszkanie z głową rodziny i pomagających tejże regularnie w czynnościach zawodowych, napisać należy w przedziale 15 „pomaga”. Jednakże pomija się tu pomoc podrzędną lub świadczoną tylko wyjątkowo.

*) Za osoby bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego uważać należy w szczególności: kapitalistów, prywatystów, właścicieli domów itp., tudzież małżonki i innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkie inne osoby mieszkania używające, jeżeli ich czynność zarobkowa jest tylko podrzędną.

Ustęp 22.

Zarobkowanie uboczne.

Do przedziałki 16 i 17. Przedziałki te wypełnić należy co do osób, które obok swego zawodu głównego, albo nie mając wyraźnego zawodu,*) wykonywają tylko ubocznie, bądź w czasie spisu ludności, bądź w innej porze roku czynność zarobkową, na której zasada się znaczna część ich ogólnego dochodu. — Gałąź zawodu i stanowisko w tym zawodzie podać należy co do zarobkowania ubocznego równie dokładnie jak co do zawodu głównego.

Sposób wykonywania rzemiosła, przedsiębiorstwa przemysłowego i handlowego.

Do przedziałki 18, 19 i 20. Osoby wykonywujące samodzielnie rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, jakoteż dyrektorowie, administratorowie lub inni kierownicy takich przedsiębiorstw wypełnić mają przedziałkę 18 albo 19 albo 20, stosownie do szczególnego sposobu wykonywania przemysłu. Co do przedsiębiorstw mieszanych, to jest jeżeli przemysł wykonywany jest i koczowniczo (przedziałka 18) i w stałym zakładzie (przedziałka 19), lub nietylko w domu odbiorców za zapłatą (przedziałka 19), lecz także w stałym zakładzie przemysłowym (przedziałka 20) decyduje ten sposób wykonywania, na którym przemysł głównie się zasadza. W przypadkach takich nie zapisuje się przemysłu dwa razy (w przedziałce 18 i 20 albo w przedziałce 19 i 20), lecz zawsze tylko raz, w tej przedziałce, która odpowiada najgłówniejszej formie wykonywania przemysłu.

Ustęp 23.

Przemysł samodzielny, wykonywany koczowniczo.

Do przedziałki 18. Osoby wykonywujące samodzielnie przedsiębiorstwo handlowe lub jakiś inny przemysł, jeżeli nie wykonywają go w stałej pracowni lub w sklepie, lecz koczowniczo jako obnoścy, franci itp., wpisać tu mają tak; ale tak wpisać tu mają tylko te osoby, które swoją czynność wykonywają koczowniczo osobiście, np. druciarze, szlifierze itp., nie zaś te, które do sprzedawania towarów używają obnośców (np. sprzedawcy figur gipsowych); również nie mają podawać się za obnośców szwaczki, siodlarze itp., w domu odbiorców za zapłatą pracujący, dla których przeznaczona jest przedziałka 19.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie odpowiada się **tak** w przedziałce 18, trzeba jeszcze także podać, czy przemysł ten wykonywa się w zawodzie głównym (przedziałka 14), czy w zarobkowaniu ubocznym (przedziałka 16). Przez skrócenie wpisuje się na oznaczenie zawodu głównego głoski *ZG* a na oznaczenie zatrudnienia ubocznego *ZU*. Gdy więc zachodzi przypadek takiego wykonywania przemysłu w zawodzie głównym, wpisać należy: tak, *ZG*, gdy wykonywa się je w zatrudnieniu ubocznym; tak, *ZU*.

Ustęp 24.

Przemysł samodzielny wykonywany po domach.

Do przedziałki 19. Przedziałka ta przeznaczona jest dla tych samodzielnych w przedsiębiorstwie handlowem lub jakimkolwiek innym przemysłowym, którzy pracę przemysłową wykonywają za zapłatą w domu odbiorców. Kto więc przedsiębiorstwo lub przemysł swój wykonywa w taki sposób samodzielnie, winien w tej przedziałce napisać **tak**.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie przedziałki 19 odpowiada się **tak**, podać nadto należy, czy przemysł ten wykonywa się w zawodzie głównym (przedziałka 14) czy w zarobkowaniu ubocznym (przedziałka 16). Przez skrócenie wpisuje się na oznaczenie zawodu głównego głoski *ZG* a na oznaczenie zarobkowania ubocznego głoski *ZU*. Gdy więc zachodzi przypadek takiego wykonywania przemysłu w zawodzie głównym, wpisać należy; tak, *ZG*, gdy wykonywa się je w zarobkowaniu ubocznym: tak, *ZU*.

*) Za osoby bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego uważać należy w szczególności: kapitalistów, prywatystów, właścicieli domów itp., tudzież małżonki i innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkie inne osoby mieszkania używające, jeżeli ich czynność zarobkowa jest tylko podrzędną.

Do przedziałki 20. Wszystkie osoby, wykonywające samodzielnie rzemiosło lub przedsiębiorstwo przemysłowe albo handlowe, wszyscy przedsiębiorcy przedsiębiorstw przewozowych, jakoteż dyrektorowie, administratorowie lub inni kierownicy takich przedsiębiorstw, mają wypełnić przedziałkę 20, jeżeli na pytania przedziałki 18 lub 19 nie odpowiedzieli tak. Jeżeli osoby te nie mają osobnego lokalu przemysłowego (np. samodzielni agenci) mieszkanie uważa się za zakład przemysłowy.

Ustęp 25.

Przemysł samodzielny wykonywany w stałym zakładzie przemysłowym.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie przedziałki 20, odpowiada się **tak**, podać należy na odwrotnej stronie karty oznajmienia, w oddziale na to przeznaczonym pod napisem „Adresy stałych zakładów przemysłowych“ adres przedsiębiorstwa. Jako adres podaje się tu zawsze siedzibę przedsiębiorstwa, z której takowe jest istotnie kierowane.

Jeżeli ktoś jest przedsiębiorcą lub dyrektorem, administratorem lub kierownikiem kilku takich przedsiębiorstw, podać należy adresy wszystkich tych przedsiębiorstw. Gdy się podaje adres, to jeżeli wykazywane przedsiębiorstwo wykonywa się w zawodzie głównym, „tak“ wpisać należy w przedziałce 7, jeżeli zaś wykonywane jest w zarobkowaniu ubocznym, w przedziałce 8 tego oddziału i nadto trzeba osobno odpowiedzieć na pytanie przedziałki 9.

Do przedziałki 21. W pierwszym oddziale tej przedziałki podać mają wszyscy zatrudnieni w rzemiosle, w przedsiębiorstwie przemysłowym lub handlowym (funkcjonariusze handlowi, funkcjonariusze i robotnicy wszelkiej kategorii, jakoteż słudzy i wyrobnicy przemysłowi) nazwisko pracodawcy, tudzież adres domu, z którego przedsiębiorca przemysłowy lub kierownik istotnie kieruje owym przedsiębiorstwem, w którym dotyczący (dotycząca) obecnie (to jest dnia 31. grudnia 1900) jest zatrudniony (na); a więc adres warsztatu, fabryki, biura, sklepu, kantoru itp. Tyczy się to także członków rodziny pracodawcy, jeżeli są zatrudnieni w przedsiębiorstwie przemysłowym głowy rodziny w przymiocie funkcjonariuszów, robotników lub w ogóle pracowników.

Ustęp 26.

Nazwisko i adres pracodawcy.

We wszystkich tych przypadkach, w których istnieje osobne oznaczenie firmy, trzeba je także podać.

Do adresu domu przydać należy nadto dopisek „ZG“, jeżeli to jest adres pracodawcy do zawodu głównego a „ZU“, jeżeli to jest adres pracodawcy do zarobku ubocznego. Jeżeli osoba zatrudniona w taki sposób w zawodzie głównym lub w zarobkowaniu ubocznym ma kilku pracodawców, podać należy nazwisko i adres tylko najgłówniejszego pracodawcy. Osoby, które zawodu głównego w przedziałce 14 i 15 podanego nie wykonywały dnia 31. grudnia 1900 dlatego, ponieważ w tym czasie nie miały roboty, posady, winny w przedziałce 21 i 22 wpisać zero.

W drugim oddziale przedziałki 21 podać należy jak można najdokładniej rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu pracodawcy wymienionego w pierwszym oddziale przedziałki 21. Np. olearnia, browar, spedytor, handlarz obrazów, traktiernia, towarzystwo omnibusów itd.

Rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu pracodawcy.

Jeżeli zwykłe oznaczenie nie wystarcza do uwydatnienia kategorii szczególnej, należy ją bliżej określić wymienieniem najważniejszych przedmiotów przetwarzanych lub wytwarzanych albo przedmiotów handlu lub w jakiś inny sposób np. tkalnia wstążek jedwabnych, drukarnia materyi bawełnianych, apretura tkanin lnianych, wyrób towarów galanteryjnych metalowych, fabryka machinek do szycia, fabryka lokomotyw, handel towarów galanteryjnych skórzanych itp.

Szczególnie pamiętać należy o tem, że także i w tej przedziałce obok każdego zapisku stać mają głoski *ZG* lub *ZU* podług tego czy zapisek odnosi się do zawodu głównego *ZG* czy do zarobkowania ubocznego *ZU*.

Do przedziałki 22. Za plac roboczy lub warsztat uważać tu należy wszystkie te miejsca, w których pracodawca wykonywa rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub przedsiębiorstwo handlowe; a przeto także wszelkie place fabryczne, budowiska i wszelkie lokale do pracy, spichlerze, magazyny, izby sklepowe i pisarskie, okręty i inne statki, stajnie i wozownie.

Przeto np. woźnice towarzystwa omnibusowego na pytanie przedziałki 22 odpowiedzieć mają zawsze „tak“.

Jeżeli zatrudnienie zmienia się w ten sposób, że ktoś pracuje czasowo na placu roboczym, w warsztacie pracodawcy, czasowo zaś w swoim własnym mieszkaniu, to na pytanie podane w przedziałce 22 odpowiada się „nie“ tylko w takim razie, jeżeli przeważnie największą część pracy wykonywa się w własnym mieszkaniu.

Nie mający posady lub pracy (obacz ustęp 26 instrukcyi) winni w przedziałce 22 napisać zero.

Do przedziałki 23 i 24. Umiejętność czytania i pisania oznacza się w ten sposób, że co do osób umiejących i czytać i pisać wpisuje się w przedziałce 23, a co do osób, które wprawdzie pisać nie umieją, ale umieją czytać w przedziałce 24, liczbę 1. Jeżeli liczona osoba nie umie ani czytać ani pisać, kładzie się w obu przedziałkach kreskę poprzeczną.

Do przedziałki 25 aż do 29. Jako **czasowo obecne** oznacza się przez wpisanie cyfry 1 w przedziałce 25 te osoby, które dnia 31. grudnia 1900 tylko z powodów przemijających przez czas krótki są obecne w mieszkaniu, w którym się je liczy;

jako **stale obecne** oznacza się w przedziałce 26 te osoby, które w czasie spisu ludności znajdują się w swoich zwykłych mieszkaniach.

Co do każdej osoby stale obecnej, w szczególności zaś co do dzieci w karcie oznajmienia zapisanych, podać nadto należy w przedziałce 27 dokładnie rok, od którego w gminie miejsca spisu dobrowolnie i bez przerwy przebywają.

Za **dobrowolny** uważa się wszelki pobyt, z wyjątkiem pobytu w więzieniach, aresztach i domach dla obłąkanych itp.

Pobyt jest **nieprzestanny**, jeżeli osoba w ciągu podanego czasu nigdy nie opuściła gminy miejsca spisu w zamiarze niepowrócenia do niej.

Przeto nieobecności przemijającej, dobrowolnej (np. z powodu podróży dla przyjemności, wyjazdu na lato, podróży za interesem, pielgrzymki) nie należy uważać za przerwanie pobytu, jeżeli dotyczący zamierzał zatrzymać siedzibę w gminie miejsca pobytu. Także nieobecności w gminie miejsca spisu dla dopełnienia ustawowej powinności służby wojskowej nie uważa się za przerwę pobytu.

Jako **czasowo nieobecne** oznacza się w przedziałce 28 te osoby, które dnia 31. grudnia 1900 tylko dla przemijających powodów przez czas krótki są nieobecne w swoich zwykłych mieszkaniach;

jako **stale nieobecne** w przedziałce 29, te, które dnia 31. grudnia 1900 są nieobecne w swoich zwykłych mieszkaniach, a to na czas dłuższy np. z powodu nauki, wykształcenia zawodowego, służby, terminowania itp.

Przeto co do każdej zapisanej osoby liczba 1 powinna być wstawiona w jednej z czterech przedziałek 25, 26, 28, 29.

Ustęp 27.

Bliższe **szczegóły** co do miejsca pracy.

Ustęp 28.

Umiejętność czytania i pisania.

Ustęp 29.

Obecni.
Nieobecni.
Stały pobyt.

Do przedziałki 30. Jeżeli osoba nieobecna bawi w innej osadzie, ale do gminy miejsca spisu należącej, wciągnąć trzeba tylko nazwę tej osady, jeżeli zaś osoba nieobecna przebywa w innej gminie miejscowej należącej do jednego z krajów w Radzie państwa reprezentowanych (oddział ostatni ustępu 8 instrukcyi), podać trzeba kraj, powiat polityczny i gminę miejscową. Jeżeli osoba nieobecna przebywa w krajach korony węgierskiej, wykazać trzeba, czy bawi w Węgrzech, w Kroacyi-Sławonii, lub w Rjece z jej okręgiem. Jeżeli osoba nieobecna o którą chodzi, pozostaje w Bośni lub Hercegowinie, te kraje trzeba wymienić. Jeżeli nieobecny przebywa za granicą, wymienić trzeba tylko państwo zagraniczne, np. Bawaryę, Francję, itd.

Ustęp 30.

Pobyt nieobecnych.

We względzie wykazania zwierząt użytkowych domowych trzymać się należy ściśle tego pravidła, że szczegóły te odnoszą się wyłącznie tylko do zwierząt znajdujących się w domu, tudzież w budynkach i stajniach do domu należących. Jeżeli zatem zwierzęta są umieszczone w domu (względnie w budynkach i stajniach do niego należących), w którym właściciel zwierząt także mieszka, natenczas on sam wpisać ma do swojej karty oznajmienia szczegóły o zwierzętach użytkowych. W innym wypadku obowiązany jest ów, któremu zwierzęta użytkowe są powierzone, poczynić odpowiednie wpisy w swojej karcie oznajmienia.

Ustęp 31.

Instrukcja co do szczegółów o użytkowych zwierzętach domowych i o ich posiadaczach.

Konie zakładów hodowli koni wykazać należy w karcie oznajmienia.

Również wykazać należy w karcie oznajmienia owe konie, które ze strony korpusów wojskowych armii lub obrony krajowej oddane zostały osobom prywatnym do używania.

Inne konie należące do skarbu wojskowego, tudzież konie i zwierzęta juczne, służące na własny użytek oficerów, liczone będą przez władze wojskowe, nie należy ich zatem wpisywać do karty oznajmienia.

IV.

Do spisu ludności: wolne od stępli i opłat.

..... syn

i urodził się

(dnia, miesiąca, roku)

Wydano w dnia 19 ..

(Pieczęć.)

Podpis utrzymującego metryki:

V.

Kwestyonaryusz tyczący się mieszkań i lokali użytkowych.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Dla osad, w których mieszkania wykazuje się obszernie.

(Wypełnić ma lokator główny i po wypełnieniu najpóźniej aż do 3. stycznia 1901 oddać właścicielowi domu lub jego pełnomocnikowi.)

Co do mieszkań, które dnia 31. grudnia 1900 są nie zajęte, lub zamieszkane tylko przez wojskowych czynnych wyłączonych od spisania przez organa cywilne, odpowiedzi na pytania 1, 2, 7, 8, 9, 10 i 13 napisać ma właściciel domu lub jego zastępca.

Powiat polityczny: Ulica, plac:
 Miasto: Nr. orientacyjny domu:
 Dzielnica: Nr. konskrypcyjny domu:

Nr. mieszkania:

Nr. lokalu użytkowego:

(jeżeli także i te lokale są ponumerowane.)

Kwestyonaryusz niniejszy tyczy się mieszkania:
 „ „ „ „ lokalu użytkowego*):
 „ „ „ „ mieszkania łączącego się bezpośrednio z lokalem użytkowym:

(To, co się stosuje, należy podkreślić uderzająco.)

*) Jeżeli ktoś utrzymuje w jakimś domu kilka oddzielnych lokali użytkowych, co do każdego z tych lokali wypełnić trzeba taki arkusz, nawet wtedy, gdyby lokale te należały do tej samej czynności.

Pytanie 1.

Gdzie
znajduje się
mieszkanie?

{ w piwnicy (podziemiu)? (Tak czy Nie?)
 na przyziomie (parterze)? (Tak czy Nie?)
 na przyziomie podwyższonym? (Tak czy Nie?)
 na półpiętrze? (Tak czy Nie?)
 na którym piętrze?
 na poddaszu? (Tak czy Nie?)

Pytanie 2.

Z ilu części
składa się mie-
szkanie?

{ pokoi?
 pokoiaków (gabinetów)?
 przedpokoi?
 kuchni?

Pytanie 3.

Czy mieszkania używa się tylko na mieszkalnię?

Czy służy na mieszkalnię i do wykonywania czynności?

Czy służy tylko do wykonywania czynności?

{ (To, co się stosuje,
podkreślić.)

Pytanie 4.

Czy lokator główny (pryncypał) lub jeden z członków jego rodziny, współużywający mieszkania jest właścicielem lub współwłaścicielem domu? (Tak czy Nie?)

Jeżeli nie, czy jest to mieszkanie:

(Co się stosuje
podkreślić:)

{ a) najęte?
 b) służbowe?
 c) z innych powodów bezpłatnie zajmowane?

Pytanie 5.

W którym roku teraźniejszy lokator główny (pryncypał) zajął mieszkanie (lokal przemysłowy)?

Pytanie 6.

Czy przedmioty znajdujące się w mieszkaniu (w lokalu użytkowym są ubezpieczone od pożaru? (Tak czy Nie?)

Pytanie 7.

Czy mieszkanie (lokal użytkowy) jest zaopatrzone:

a) w wodociąg do picia? (Tak czy Nie?)

b) w wodociąg użytkowy? (Tak czy Nie?)

c) w gazociąg? (Tak czy Nie?)

d) w elektryczność? (Tak czy Nie?)

Pytanie 8.

Czy wychodek znajduje się w obrębie, czy poza obrębem mieszkania (lokalu użytkowego)?

- Pytanie 9.** Ile wynosi czynsz roczny ze wszystkimi dopłatami pobocznymi (z wliczeniem dokomornego) koron:
Co do mieszkania służbowego lub w ogóle bezpłatnego odesłać należy do pytania 4.
- Pytanie 10.** Jak się czynsz płaci? Półrocznie, ćwierćrocznie, miesięcznie, półmiesięcznie, tygodniowo? (Co się stosuje podkreślić.)
Na następujące pytania odpowiada się tylko wtedy, gdy kwestyonaryusz niniejszy tyczy się lokalu użytkowego lub mieszkania łączącego się z lokalem użytkowym.
- Pytanie 11.** Do jakiego celu służy lokal użytkowy? (sklep, lokal urzędowy, kantor, warsztat, lokal fabryczny, magazyn, wozownia, stajnia, szopa itp.)
- Pytanie 12.** Jakie czynności są w lokalu wykonywane?
a względnie jaki urząd w niem się mieści?
- Pytanie 13.** Ile ościeży na drzwi i okna ma lokal:
a) na ulicę?
b) na dziedziniec lub na ogród domowy?
c) na korytarz zamknięty?
(Jeżeli lokal użytkowy zajmuje kilka piątr, podać należy oddzielnie ilość ościeży każdego piętra.)
- Pytanie 14.** Obacz następną stronę.

Instrukcja do pytania 14.

Pytanie 14. Lokator główny ma przedewszystkiem pomnieć na to, że szczegóły przedziałek 1, 2 i 3 pytania 14 przenieść należy z karty oznajmienia; przeto powinny się z nią zgadzać.

Do przedziałki 4. Za nie mających pracy można podawać tylko osoby podejmujące się pracy (a więc robotników, wyrobników, czeladników, pomocników, sług, oficjalistów) i które wprawdzie szukają zarobku lub zajęcia, ale dnia 31. grudnia 1900 nie miały pracy, posady lub zatrudnienia.

Nigdy więc nie można podawać za niemających pracy:

1. Właścicieli domów, prywatystów, kapitalistów, lub w ogóle ludzi bez zawodu, którzy zgoła nie starają się o zarobek lub zajęcie;
2. Małżonek i innych członków rodziny nie mających zawodu i którzy zajmują się tylko własnym gospodarstwem;
3. Mężczyzn i kobiet pobierających emerytury z kas dworskich, rządowych, krajowych lub gminnych;
4. Pobierających rentę ubezpieczoną, o ile jest im wypłacana z powodu stałej niezdolności do zarobkowania;
5. Tych, którzy wprawdzie zostają w stosunku zarobkowym, ale obecnie mają ferye lub są na ulopie;
6. Nierządnicę.

Robotnicy zostający w zmwowie, dopóki nie są oddaleni, nie mogą uważać się za niemających pracy.

Do przedziałki 10. Jeżeli ktoś nie ma pracy z powodu choroby, odpowiedzieć należy w przedziale 10 Tak.

Do przedziałki 11. Jeżeli ktoś nie ma pracy nie z powodu choroby, podać tu należy tę szczególną przyczynę, np. wypowiedzenie stosunku pracy, skończenie się pracy peryodycznej, ułomność z powodu późnego wieku itp.

Że arkusz ten wypełniony jest zgodnie z prawdą, potwierdza:

Data

Podpis:

Pytanie 14.

Wykaz osób w mieszkaniu spisanych.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Powiat polityczny, miasto, dzielnica
 ulica, plac, Nr. orientacyjny domu, Nr. konskrypcyjny domu
 Nr. mieszkania

Liczba bieżąca współ- używa- jących każdego mie- szkania	Nazwisko rodzinne, imię (chrzestne)	Stosunek pokrewieństwa lub inny do lokatora głównego a względnie do podnajemcy	Czy osoba obok wy- mieniona ma obecnie pracę (posadę)	Jeżeli Nie (a więc nie ma pracy, posady)		Odkąd bez pracy		Dlaczego nie ma pracy		Uwaga	
				Nazwisko i adres (kraj, powiat poli- tyczny, gmina, ulica, Nr. domu)	Rodzaj rzemiosła, lub przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu	Rok	Miesiąc	Dzień	Choroba		inne przyczyny a mianow- cie:
1	przeniesić z przedziałki 2	3	Tak czy Nie?	5	6	7	8	9	10	11	12
1	karty oznajmienia 2	3		Obacz instrukcję do pytania 14 na poprzedniej stronie							

VI.

Kwestyionaryusz tyczący się domów.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Dla osad, w których stosunki mieszkań mają być obszerniej wykazane.

(Wypełnić ma właściciel domu lub jego pełnomocnik.)

Powiat polityczny: Ulica, plac:
 Miasto: Nr. orientacyjny:
 Dzielnica: Nr. konskrypcyjny:

Budynek ten ma nadto fronty uliczne:
 od ulicy Nr.
 " " " "
 " " " "

Pytanie 1. Czy dom jest własnością:

- a) osoby prawnej (spółki akcyjnej, stowarzyszenia, gwarectwa, cechu, gminy, kraju, państwa itp. (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak, podać należy dokładne oznaczenie tej osoby prawnej.

 b) jednej osoby fizycznej (prywatnej)? (Tak czy Nie?)
 c) kilku osób fizycznych (prywatnych)? (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak czy współwłaściciele są tylko rodzeństwem? (Tak czy Nie?)
 " " " " " " małżonkami? (Tak czy Nie?)
 d) Jeżeli dom jest własnością jednej osoby fizycznej (prywatnej) lub wspólną własnością małżonków podać należy:

Imię i nazwisko tejże, a względnie małżonków	Adres mieszkania w dniu 31. grudnia 1900				
	kraj	powiat polityczny	gmina	ulica, plac	Nr. domu

Pytanie 2. Kiedy dom został zbudowany?

(Co się stosuje
podkreślić)

{ przed r. 1860?
 1860—1870?
 1871—1880?
 1881—1890?
 1891—1900?

Jeżeli dom był zupełnie przebudowany, podkreślić należy ów peryod, w którym odbyło się to zupełne przebudowanie; pomija się jednak zmiany pomniejszych, tudzież przybudówki lub wystawienie piątr.

Pytanie 3. Czy dom jest zamkiem, domem familijnym, domem czynszowym, fabryką lub służy tylko do celów publicznych? (Co się stosuje podkreślić).

- Pytanie 4.** Ile połaci ma dom :
a) od ulicy? *b)* w dziedzińcu?
- Pytanie 5.** Ilość piątr najwyższej połaci
 (Za piętro uważa się każdy oddział poziomy z własnymi oknami powyżej przyziomu.)
- Pytanie 6.** Jakim materiałem jest dach pokryty (dachówką, łupkiem, gontami itp.):
a) połaci ulicznych?
b) połaci dziedzińcowych?
- Pytanie 7.** Ile w domu jest studzien (razem z temi, z których wodę wyciąga się i pompuje)?
 Czy ich woda jest używana? (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak, czy jej ludzie używają? (Tak czy Nie?)
- Pytanie 8.** Czy w domu zaprowadzony wodociąg dostarczający wody do picia a względnie użytkowej?
 (Tak czy Nie?)
 (Jeżeli tak, to co się stosuje podkreślić.)
- Pytanie 9.** Ile pralni jest w domu?
 Czy znajdują się w piwnicy podziemiu na poddaszu
 czy na jednym z piątr?
- Pytanie 10.** Jakim materiałem (olejem, naftą, gazem, elektrycznością) oświetla się wieczorem (podać ten materiał pod *a), b), c), d).*)
a) wjazd?
b) dziedzińce?
c) korytarze?
d) schody?
- Pytanie 11.** Czy w domu jest zakład ogrzewny centralny? (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak, czy ogrzewa się powietrzem, wodą, parą itd.?
- Pytanie 12.** Czy są wyciągi (lift) hydrauliczne lub inaczej urządzone? (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak, ile? z tych do windowania ludzi
 do windowania ciężarów razem i do tego i do tamtego
- Pytanie 13.** Ile schodów (to jest klatek schodowych) ma dom?
- Pytanie 14.** Czy w domu są stajnie? (Tak czy Nie?)
 Jeżeli tak, ile
a) końskich? *b)* na inne zwierzęta użytkowe?
- Pytanie 15.** Czy są w domu mieszkania podziemne*) lub poszczególne lokale mieszkalne podziemne? (Tak czy Nie?)
- *) Mieszkania i lokale mieszkalne, których podłoga leży poniżej poziomu przyległej ulicy.)
- Pytanie 16.** Czy są w domu mieszkania na poddaszu lub poszczególne lokale mieszkalne poddaszne należące do mieszkań na innych piętrach? (Tak czy Nie?)
- Pytanie 17.** Czy piwnice są pod całym domem, czy pod częścią onegoż, lub czy ich wcale nie ma?
 (To co się stosuje podkreślić.)
 Jeżeli nie, w jaki sposób podziemie (przyziom) jest od gruntu oddzielony?
- Pytanie 18.** Ile dołów kloacznych jest w domu?
 Czy są kryte? (Tak czy Nie?)
 Z jakiego materiału są zrobione?
 Do kogo należy ich wyprzątanie? (do właściciela domu czy do gminy?)
 W jaki sposób są wypróżniane?
- Pytanie 19.** Czy jest w domu kanał na nieczystości kloaczne? (Tak czy Nie?)
 Czy jest zrobiony: *a)* z cegieł?
b) z rur sztajngutowych?
c) z innych materiałów (asfaltu, betonu itd.)
- Pytanie 20.** Czy należy do domu ogród? (Tak czy Nie?)
 (Co się stosuje { Jeżeli tak, czy tylko przed domem?
 podkreślić.) { Czy ogród kwiatowy?
 { Czy ogród użytkowy? (warzywny, owocowy, winnica).
- Pytanie 21.** Czy dom jest ubezpieczony od pożaru? (Tak czy Nie?)

Pytanie 22. Jakim sposobem dom dostał się w posiadanie terażniejszego właściciela :

- (Co się stosuje { a) czy go wybudował?
 podkreślić.) { b) kupił?
 { c) odziedziczył?
 { d) w inny sposób?

Pytanie 23.

	N u m e r a		
	mieszkań	lokali użytko- wych	mieszkań łączących się z lokalami użytkowymi
1. niezajęte			
2. niezajęte ale najęte .			
3. zajęte (zamieszkane) .			

Czy są w domu mieszkania przeznaczone do używania tylko w przyjaźnej porze roku i którymi numerami są oznaczone?

Pytanie 24. Czy jest stróż lub odźwierny? (Tak czy Nie?)

Jeżeli tak, czy może ze swego mieszkania lub łoży widzieć osoby wchodzące i wychodzące? (Tak czy Nie?)

Pytanie 25. Czy przyjmowanie podnajemców i noclegujących jest bezwzględnie zakazane? (Tak czy Nie?)

lub czy do tego potrzebne jest osobne pozwolenie właściciela domu? (Tak czy Nie?)

Pytanie 26. Ile wychodków jest w domu?

Podać numera mieszkań dla których przeznaczono po jednym wspólnym wychodku

Ile jest wychodków przeznaczonych dla lokali użytkowych?

Czy jest w domu wychodek do powszechnego użytku?

Po wygotowaniu wykazu co do stosunków mieszkań odpowiedzieć należy na następujące pytanie:

Pytanie 27. Ilość wypełnionych kwestyjonaryuszów tyczących się mieszkań:

" " " " " lokali użytkowych:

" " " " " mieszkań łączących się bezpośrednio z lokalem użytkowym:

Data

Że arkusz ten wypełniony jest zgodnie z prawdą, potwierdza:

Podpis (właściciela domu lub jego pełnomocnika):

Uwaga:

Instrukcja

do kwestyonaryusza tyczącego się domów.

a) Właściciel domu lub jego pełnomocnik winien na doręczonych mu kwestyonaryuszach tyczących się mieszkań i lokali użytkowych, przed rozdaniem ich między lokatorów domu, wpisać nazwę miasta, ulicy (placu), przy której dom stoi, numer domu, tudzież numer mieszkania a względnie lokalu użytkowego. Trzymać się należy tej samej numeracji mieszkań, którą podano w zeznaniu do podatku domowo-czynszowego.

b) Właściciel domu lub jego pełnomocnik winien kwestyonaryusze tyczące się mieszkań i lokali użytkowych doręczyć wszystkim lokatorom i użytkownikom swego domu dnia 29. grudnia 1900.

c) Kwestyonaryusze tyczące się mieszkań i lokali użytkowych poodbierać należy razem z kartami oznajmienia. Odbierając je, właściciel domu lub jego pełnomocnik ma się przekonać, czy wszyscy lokatorowie wypełnili zupełnie i podpisali swoje kwestyonaryusze, w szczególności zaś winien zwrócić uwagę na to, czy szczegóły podane w przedziałkach 1, 2 i 3 pytania 14 kwestyonaryusza tyczącego się mieszkań i lokali użytkowych zgadzają się ściśle ze szczegółami podanymi w przedziałkach 1, 2 i 3 karty oznajmienia tych samych lokatorów.

d) Jeżeli właściciel domu lub jego pełnomocnik postrzeże opuszczenia lub mylne zapiski w kwestyonaryuszu tyczącym się mieszkań i lokali użytkowych, winien postarać się niezwłocznie o uzupełnienie i sprostowanie.

e) Jeżeli lokator odmówi przyjęcia kwestyonaryusza tyczącego się mieszkań i lokali użytkowych, lub nie odda wypełnionego kwestyonaryusza w dniu wyznaczonym, należy o tem nadmienić w przedziałce uwag kwestyonaryusza tyczącego się domów.

f) Zebrane kwestyonaryusze tyczące się mieszkań i lokali użytkowych, należy uporządkować według kolei numerów i włożyć w kwestyonaryusz tyczący się domów; jeżeli lokale użytkowe mają osobną numerację, włożyć należy najprzód kwestyonaryusze tyczące się tylko mieszkań, a następnie te, które tyczą się tylko lokali użytkowych; kwestyonaryusze tyczące się mieszkań łączących się bezpośrednio z lokalami użytkowymi włożyć należy — jeżeli w domu mieszkania mają osobną a lokale użytkowe osobną numerację — tam, gdzie przypadają według podziału numeracji domu.

g) Następnie włożyć należy kwestyonaryusz tyczący się domów w arkusz okładkowy domu (formularz VIII) i razem z innymi formularzami do spisu ludności, oddać dnia 5. stycznia 1901 organowi zwierzchności gminnej, któremu odbiór jest poruczony.

Kraj:	Osada:
Powiat polityczny:	Ulica lub plac:
Gmina miejscowa:	Nr. domu:
	Nazwisko właściciela domu:

VII.

Arkusze okładowy (Wykaz zebranych kart oznajmienia)

dla osad, w których stosunki mieszkań wykazuje się w krótkości.

(Sporządzić ma właściciel domu lub jego pełnomocnik.)

I n s t r u k c y a.

- a) Właściciel domu lub jego pełnomocnik wpisać ma na doręczonych mu kartach oznajmienia, zanim je rozda między lokatorów u niego mieszkających, ulicę, (plac), przy której dom jest położony, numer domu i numer mieszkań. Zatrzymać tu trzeba numer mieszkań podane w zeznaniu do podatku czynszowego. Jeżeli w osadzie nie opłaca się podatku czynszowego, podać należy numer mieszkań w domu dotychczas używane; a gdyby mieszkania nie były ponumerowane, należy je do spisu ludności ponumerować liczbami bieżącymi zaczynającymi się od przyziomu, w domach zaś, w których znajdują się mieszkania piwniczne, od piwnic, a kończącymi się na ostatniem piętrze.
- b) Właściciel domu lub jego pełnomocnik rozdać ma wszystkim swoim lokatorom karty oznajmienia do wypełnienia i instrukcyę (formularz I i III) dnia 29. grudnia 1900.
- c) Jeżeli właściciel domu mieszka w domu, wypełnić ma także za siebie kartę oznajmienia, a jeżeli sam zamieszkuje cały dom, winien tę okoliczność potwierdzić na końcu swojej karty oznajmienia (Porów. ustęp 7 instrukcyi o wypełnianiu kart oznajmienia, formularz III).
- d) Jeżeli któryś lokator ma tak wielu domowników do spisania, że na to jedna karta oznajmienia nie wystarczy, użyć należy dwóch, a w razie potrzeby więcej kart oznajmienia, które właściciel domu lub jego pełnomocnik ma wydać. W tym przypadku zanotować trzeba w przedziałce 26 poniższej tabeli, ile kart oznajmienia wypełnił każdy taki lokator.
- e) Karty oznajmienia zebrać należy 3. stycznia 1901. Właściciel domu lub jego pełnomocnik przekonać się winien, czy wszyscy lokatorowie wypełnili całkiem, i opatrzyli podpisem karty oznajmienia; o potrzebne uzupełnienia postarać się należy bezzwłocznie.
- f) Zbierając karty oznajmienia, właściciel domu lub jego pełnomocnik ma się także przekonać, czy przytwierdzono do karty oznajmienia wyciągi z ksiąg metrykalnych co do osób płci męskiej urodzonych w latach 1881 aż do 1891 włącznie, lub wierzytelne odpisy ich metryk urodzenia, które trzeba dołączyć na zasadzie §. 19 przepisu, dotyczącego się wykonania spisu ludności.
- g) Zebrane karty oznajmienia uporządkować należy następnie podług numerów mieszkań, numera zaś mieszkań w liczbowym porządku zapisać w pierwszej przedziałce poniższej tabeli, co uczynić trzeba nawet i w tym przypadku, gdyby pomieszkanie — czy to z powodu niewynajęcia czy też z powodu użycia wyłącznie do celów przemysłowych — było niezamieszkałe i gdyby w skutek tego dla niego nie wypełniono karty oznajmienia. Następnie należy wypełnić pojedyncze przedziałki poniższej tabeli podług zapisków na zewnętrznej stronie karty oznajmienia, zawierających zestawienie lokatorów mieszkań i ogólną liczbę osób obecnych tudzież opis stosunków mieszkań, podając szczegóły przedziałek 9 do 18, tudzież 23 i 24 przez wpisanie liczby 1 w odpowiednich przedziałkach.
- h) Gdyby jedno mieszkanie lub kilka mieszkań były dnia 31. grudnia 1900 niezamieszkałe — czy to z powodu niewynajęcia czy też z powodu użycia ich wyłącznie do celów przemysłowych, — albo gdyby były zajęte tylko przez wojskowych czynnych, których spisem nie zajmują się organa cywilne,

trzeba to podać wyraźnie w przedziałce 26 poniższej tabeli, opisanie stosunków mieszkania wszakże i w tym wypadku zaniechanem być nie może. Gdyby jakiego mieszkania używano wyłącznie tylko do celów przemysłowych, uwidocznic to należy przez wpisanie liczby 1 w przedziałce 25.

- i) Po dokładnem wypełnieniu tabeli podać należy u spodu sumy dla całego domu.
- k) Jeżeliby któryś z lokatorów odmówił przyjęcia karty oznajmienia, lub nie oddał wypełnionej karty oznajmienia we właściwym czasie, również i o tem uczynić należy wzmiankę w przedziałce 26 poniższej tabeli. Tamże i w taki sam sposób nadmienić trzeba o niedokładnościach w pojedynczych kartach oznajmienia, gdyby je spostrzeżono.
- l) Nakoniec karty oznajmienia razem z przytwardzonymi do nich metrykami urodzeń należy spoić i włożyć do tego arkusza okładkowego; u spodu arkusza umieścić należy z przydaniem daty i podpisu potwierdzenie, że żaden lokator nie został pominięty. Wszystkie karty oznajmienia i arkusze okładkowe oddać należy dnia 5. stycznia 1901 naczelnikowi gminy lub funkcjonariuszowi ustanowionemu do ich odbioru.

Numer mieszkania	Nazwisko lokatora głównego	Liczba obecnych osób						Mieszkania znajdują się										Mieszkanie składa się			Mieszkanie służy		Uwaga		
		członków rodziny lokatora głównego	podnajemców noclegujących	sług wszelkiego rodzaju	gości i innych osób	ilość ogólna	w piwnicy (podziemiu)	w przyziemiu	w przyziemiu podwyższon. na międzypiętrze	1.	2.	3.	4.	5.	na poddaszu z pokoi z pokojów (gabinetów) z przedpokoi z kuchni	tylko do mieszkania także do wykonywania przemysłu tylko do wykonywania przemysłu									
										piętro															
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

Uwaga: Formularz VII składa się z 4 stronic, na pierwszej stronicy znajduje się napis, instrukcja i początek tabeli (str. 330 i 331 Dz. u. p.); na dalszych trzech stronicach znajduje się dalszy ciąg tabeli.

Kraj:	Osada:
Powiat polityczny:	Ulica lub plac:
Gmina miejscowa:	Nr. domu:
	Nazwisko właściciela domu:

VIII.

Arkusz okładowy

(Wykaz zebranych kart oznajmienia)

dla osad, w których stosunki mieszkań wykazuje się obszerniej i dla osad, w których zgoła nie wykazuje się stosunków mieszkań.

(Sporządzić ma właściciel domu lub jego pełnomocnik.)

I n s t r u k c y a .

- a) Właściciel domu lub jego pełnomocnik wpisać ma na doręczonych mu kartach oznajmienia, zanim je rozda między lokatorów u niego mieszkających, ulicę (plac), przy której dom jest położony, numer domu i numeru mieszkań. Zatrzymać tu trzeba numeru mieszkań podane w zeznaniu do podatku czynszowego. Jeżeli w osadzie nie opłaca się podatku czynszowego, podać należy numeru mieszkań w domu dotychczas używane; a gdyby mieszkania nie były ponumerowane, należy je do spisu ludności ponumerować liczbami bieżącymi zaczynającymi się od przyziomu, w domach zaś, w których znajdują się mieszkania piwniczne, od piwnic, a kończącymi się na ostatniem piętrze.
- b) Właściciel domu lub jego pełnomocnik rozdać ma wszystkim swoim lokatorom karty oznajmienia do ich wypełnienia i instrukcję (formularz II i III) dnia 29. grudnia 1900.
- c) Jeżeli właściciel domu mieszka w domu, wypełnić ma także za siebie kartę oznajmienia, a jeżeli sam zamieszkuje cały dom, winien tę okoliczność potwierdzić na końcu swojej karty oznajmienia (Porów. ustęp 7 instrukcyi o wypełnianiu kart oznajmienia, formularz III).
- d) Jeżeli któryś lokator ma tak wielu domowników do spisania, że na to jedna karta oznajmienia nie wystarczy, użyć należy 2 a w razie potrzeby więcej kart oznajmienia, które właściciel domu lub jego pełnomocnik ma wydać. W tym przypadku zanotować trzeba w przedziałce „uwaga“ poniższej tabeli, ile kart oznajmienia wypełnił każdy taki lokator.
- e) Karty oznajmienia zebrać należy 3. stycznia 1901. Właściciel domu lub jego pełnomocnik przekonać się winien, czy wszyscy lokatorowie, wypełnili całkiem, i opatrzyli podpisem karty oznajmienia; o potrzebne uzupełnienia postarać się należy bezzwłocznie.
- f) Zbierając karty oznajmienia, właściciel domu lub jego pełnomocnik ma się także przekonać, czy przytwierdzono do karty oznajmienia wyciągi z ksiąg metrykalnych co do osób płci męskiej urodzonych w latach 1881 aż do 1891 włącznie, lub wierzytelne odpisy ich metryk urodzenia, które trzeba dołączyć na zasadzie §. 19 przepisu, tyczącego się wykonania spisu ludności.
- g) Zebrane karty oznajmienia uporządkować należy następnie podług numerów mieszkań, numera zaś mieszkań w liczbowym porządku zapisać w pierwszej przedziałce poniższej tabeli, co uczynić trzeba nawet i w tym przypadku, gdyby pomieszkanie — czy to z powodu niewynajęcia czy też z powodu użycia wyłącznie do celów przemysłowych — było niezamieszkane i gdyby wskutek tego dla niego nie wypełniono karty oznajmienia. Następnie należy wypełnić pojedyncze przedziałki poniższej tabeli. U spodu przedziałki podającej sumę ogólną osób obecnych wpisać należy sumę z całego domu.
- h) Gdyby jedno mieszkanie lub kilka mieszkań były dnia 31. grudnia 1900 niezamieszkane — czy to z powodu niewynajęcia czy też z powodu użycia wyłącznie do celów przemysłowych, albo gdyby były zajęte tylko przez wojskowych czynnych, których spisem nie zajmują się organa cywilne, trzeba to podać wyraźnie w poniższej tabeli w przedziałce „uwaga“.

IX.

Arkusze spisowy

do obliczenia ludności i najważniejszych zwierząt użytkowych domowych podług stanu z dnia 31. grudnia 1900.

[Arkusze spisowy, którego wypełnienie nie jest rzeczą osób prywatnych, lecz urzędnika spisowego, zawiera te same przedziały co karta oznajmienia II, różni się zaś od niej tem, że przedziały 1 podzieloną jest w arkuszu spisowym na przedziały 1*a* i 1*b*, z których przedziały 1*a* ma napis „numer mieszkania“, a przedziały 1*b* opatrzona jest napisem „bieżąca liczba osób należących do każdej rodziny utrzymującej mieszkanie“ (Ustęp 11 instrukcyi). Oprócz tego różni się arkusze spisowy od karty oznajmienia II innym tytułem i tem, że w nim niema trzech na czele tabeli karty oznajmienia II umieszczonych uwag, ani umieszczonej na końcu karty oznajmienia klauzuli potwierdzającej, tudzież że w arkuszu spisowym niema oznaczenia: „Nr. mieszkania“ znajdującego się w napisie karty oznajmienia II, i że przy oznaczeniu: „gmina miejscowa“ przydać należy wyraz: „(obszar dworski)“.]

X.

Instrukcja

o wypełnianiu arkusza spisowego.

W arkuszu spisowym zapisać należy wszystkie osoby, które w domu mieszkają, a to porządkiem rodzin mieszkania utrzymujących i z zastosowaniem się do ustępu 12 niniejszej instrukcyi. Rodziny utrzymujące mieszkania następują po sobie według kolei numerów tych mieszkań. Jeżeli mieszkania nie są jeszcze ponumerowane, należy to uczynić do celów spisu ludności od przyziomu lub gdzie są mieszkania piwniczne, od piwnicy aż do najwyższego piętra.

Osoby, żyjące samotnie, jeżeli zajmują osobne mieszkanie, uważa się także za osobną rodzinę. Wszakże najemców, którzy w pewnym domu utrzymują lokal do wykonywania swego zawodu lub przemysłu, ale tamże nie mieszkają, nie uważa się z tego właśnie powodu za rodziny utrzymujące mieszkanie.

Jeżeli w domu znajduje się tak wiele osób do spisania, że na ich spisanie nie wystarczają wiersze w nim wydrukowane, natenczas użyć należy dwóch a według potrzeby także i więcej arkuszy spisowych.

Gdyby jakieś mieszkanie było dnia 31. grudnia 1900 niezamieszkałe, to i tak numer jego należy zapisać w arkuszu spisowym i okoliczność tę zaznaczyć osobno przydaniem uwagi „niezamieszkałe” w przedziałce 2.

Gdyby nadspodziewanie znalazł się dom nie mający numeru, komisarz spisowy winien niezwłocznie oznajmić to przełożonemu gminy, który ma natychmiast zarządzić opatrzenie domu numerem i uwiadomić o tem komisarza spisowego.

Ponieważ według przepisu o spisie ludności czynne wojsko spisać mają władze wojskowe, przeto arkusz spisowy nie jest przeznaczony do spisania wojska czynnego.

Oddział 1. { Takie osoby, należące do czynnego wojska, które w arkuszu spisowym zapisać trzeba jako lokatorów głównych, członków rodziny albo jako współuczestników mieszkania, wymienić należy przez zapisanie ich nazwiska i stopnia tylko w przedziałce 2, w dalszych zaś przedziałkach 3—31 nie należy żadnych szczegółów co do tych osób wpisywać.

Oddział 2. { Do wojska czynnego należą wszystkie osoby zostające w poczcie c. i k. wojska, w c. i k. marynarce wojennej, c. k. obronie krajowej i królewsko-węgierskiej obronie krajowej (oficerowie broni, kapelanie, audytorowie, lekarze, rachmistrze oddziałów, urzędnicy pobierający płacę miesięczną do żadnej klasy stopniowej nie zaliczeni i szeregowcy), stale lub czasowo służbę wojskową pełniące lub będące czasowo na urlopie; z osób pobierających płacę miesięczną także te, które zostają na urlopie z płacą poczekalną lub bez płacy. Za będących czasowo na urlopie uważa się te osoby zostające w poczcie c. i k. wojska, w c. i k. marynarce wojennej, c. k. obronie krajowej i królewsko-węgierskiej obronie krajowej, które uzyskały urlop na czas ograniczony i mogą pod tym względem wylegitymować się w krajach tutejszych pozwoleniem na urlop (cedułą urlopową), za granicą zaś paszportem.

Ustęp 1.

Postanowienie, które rodziny mieszkania utrzymujące mają być w arkuszu spisowym zapisane i w jakiej kolei.

Ustęp 2.

Użycie więcej jak jednego arkusza spisowego.

Ustęp 3.

Mieszkania niezamieszkałe.

Ustęp 4.

Postanowienie na wypadek, gdyby dom nie miał numeru.

Ustęp 5.

Spisanie wojska czynnego przez władze wojskowe i przepis na wypadek, gdyby było potrzeba zapisać czynnych wojskowych w arkuszu spisowym.

- Oddział 2.**
- Nadmienia się, że oddziały wojskowe zakładów hodowli koni, korpus straży wojskowej c. k. sądów cywilnych w Wiedniu i korpus straży policyjnej wojskowej należą do związku c. i k. wojska.
- Przeto nie należą do wojska czynnego:
- Wszystkie osoby z pocztu wojska, marynarki wojennej i obu obron krajowych, zostające w stosunku nie czynnym, to jest na stałym urlopie w nieczynnej rezerwie, obronie krajowej, rezerwie zasobowej lub obronie morskiej; również wojskowi zostający w stanie spoczynku lub w stosunku odstawnym, inwalidzi pobierający zaopatrzenie a nie mieszkający w domach dla inwalidów wojskowych, nakoniec emeryci wojskowi i emeryci obrony krajowej.
- Oficerowie i szeregowcy żandarmeryi mają być spisani tak samo jak osoby cywilne.
- Wszyscy wojskowi należący do stanu nie czynnego, jakoteż żandarmi, podlegają wpisaniu do arkusza spisowego tak samo jak osoby cywilne.

- Ustęp 6.**
Lokatorowie nieobecni. Co do rodzin utrzymujących mieszkania ale nieobecnych zasięgnąć należy potrzebnych wyjaśnień od właściciela domu lub jego pełnomocnika. Jeżeli co do nieobecnych lokatorów nie można prócz ich nazwisk podać innych szczegółów, trzeba o tem nadmienić w arkuszu spisowym.
- Ustęp 7.**
Spisanie osób mających mieszkania w rozmaitych miejscach. Takich lokatorów, którzy mają mieszkania w rozmaitych miejscach, np. latem mieszkają na wsi a zimą w mieście, spisać trzeba tylko w tem mieszkaniu, w którym znajdowały się dnia 31. grudnia 1900.
- Ustęp 8.**
Przejrzenie potrzebnych dokumentów i przytwierdzenie metryk urodzenia krajowców płci męskiej urodzonych w latach 1881 do 1891. Komisarz spisowy ma prawo przejrzeć dokumenty potrzebne do wypełnienia arkusza spisowego (metryki urodzin i zaślubin, świadectwa swojszczyzny, książeczki służbowe, paszporty itd.) i trzeba je komisarzowi spisowemu na żądanie pokazać.
- Co do krajowców płci męskiej urodzonych w latach 1881 aż do roku 1891 włącznie, przytwierdzić należy do każdego arkusza spisowego, w którym taki tutejszy krajowiec przy spisie ludności osady po raz pierwszy zapisany został, wyciąg z księgi urodzonych, albo uwierzytelniony odpis metryki urodzenia odnoszący się do niego.
- Za krajowców uważa się owe osoby, które mają prawo swojszczyzny w królestwach i w krajach w Radzie państwa reprezentowanych (Czechy, Galicya, Dalmacya, Austria poniżej Anizy, Austria powyżej Anizy, Salzburg, Morawia, Śląsk, Bukowina, Styrya, Karyntya, Tyrol, Vorarlberg, Tryest z okręgiem, Gorycja i Gradyska, Istriya).
- Ustęp 9.**
Wypełnić trzeba arkusz spisowy ściśle podług stanu z dnia 31. grudnia 1900. Ponieważ dla uniknienia, aby kogo nie zapisano dwa razy i dla zapobieżenia innym niedokładnościom, szczegóły zapisać się mające w arkuszu spisowym, odnosić się muszą do terminu ściśle oznaczonego i w tym celu zarządzonego został spis ludności podług stanu z dnia 31. grudnia 1900, przeto, wypełniając przedziały arkusza spisowego ciągle ten dzień trzeba mieć na względzie; dlatego naprzykład dziecka, które urodziło się po tymże dniu a przed wygotowaniem arkusza spisowego nie trzeba wciągać do arkusza spisowego; człowieka zaś, który umarł po 31. grudnia 1900 a przed wypełnieniem arkusza spisowego, trzeba w arkuszu spisowym zapisać ze wszystkimi szczegółami; tego, który dnia 31. grudnia 1900 używał mieszkania, ale w dniu wypełniania arkusza spisowego był już nieobecny, zapisać trzeba nie jako nieobecnego, lecz jako obecnego.

Po dokonaniem zapisaniu i opisaniu w arkuszu spisowym wszystkich osób, które liczone być mają, winien komisarz spisowy zsumować zapiski znajdujące się w przedziałkach 25 i 26 arkusza spisowego, a z tych obu sum wynikającą ogólną sumę pod tymi przedziałkami (jako ogólną liczbę obecnych) zapisać. Jeśli dla jednego domu użyć musiano kilku arkuszy spisowych (ustęp 2), natenczas sumę podać należy na ostatnim arkuszu spisowym.

Ustęp 10.

Obliczenie i podanie ogólnej liczby obecnych mieszkańców.

Wypełniając pojedyncze przedziałki arkusza spisowego mieć trzeba na względzie ściśle co następuje:

Do przedziałki 1 (podzielonej na 1 a i 1 b). W przedziałce 1 a wpisać należy w porządku arytmetycznym numer a wszystkich mieszkań znajdujących się w domu; w przedziałce 1 b oznaczyć należy liczbami kolejno bieżącymi osoby należące do poszczególnych rodzin mieszkania utrzymujących, w ten sposób, że wpis każdej z osobna rodziny zaczynać się ma na nowo od 1.

Ustęp 11.

Numer mieszkania i liczba bieżąca osób należących do każdej rodziny mieszkanie utrzymującej.

Gdy w mieszkaniu oznaczonem tylko jednym numerem mieszczą się dwa lub więcej gospodarstw całkiem od siebie niezawisłych, do liczby bieżącej członków gospodarstwa na drugim miejscu zapisanego, przydać należy głoskę a (a więc np. 6 a, 7 a, 8 a itd.), a względnie, do liczby bieżącej członków gospodarstwa na trzecim miejscu zapisanego, głoskę b (a więc np. 11 b, 12 b itd.).

Do przedziałki 2. W przedziałce tej wpisani być mają w następującym porządku:

Ustęp 12.

Nazwisko i porządek wpisowania.

1. lokator główny;

2. jego małżonka;

3. wszyscy synowie i córki, będący uczestnikami mieszkania;

4. ci synowie i te córki jeszcze stanu wolnego, nie będący uczestnikami mieszkania, którzy nie są jeszcze własnowolni (pełnoletni lub uznani za pełnoletnich), chociażby przez czas dłuższy (stałe) byli nieobecni, np. z powodu nauki, służby, wędrowki, czynnej służby wojskowej itp.;

5. wszyscy inni razem mieszkający krewni, powinowaci lub inni członkowie rodziny;

6. goście czasowo obecni, a mianowicie tak członkowie rodziny jak i inne osoby;

7. osoby, które od lokatora głównego pobierają płacę lub zarobek, a zarazem są uczestnikami mieszkania, jak np. wychowawcy i wychowawczynie, słudzy i pomocnicy (czeladnicy, subjekci, uczniowie itd.);

8. podnajemcy mieszkania, noclegujący (mający nocleg) itp. ze swymi krewnymi i służbą w tym samym porządku i z zachowaniem tych samych przepisów, co główni mieszkańcy. Za podnajemców uważać należy takie osoby, które otrzymały w podnajmie od lokatora głównego pewną miejscowo odgranieczoną część mieszkania (pokój, gabinet itp.), za noclegujących zaś uważać należy te osoby, które dostają za opłatą tylko miejsca do spania.

Jeżeli w przedziałce 2 zapisać wypadnie osoby, należące do wojska czynnego, trzymać się należy tego, co powiedziano w ustępie 5, oddział 1.

Jeżeli małżonkowie separowani są sądownie, małżonka, który nie używa mieszkania, nie należy zapisywać w arkuszu spisowym, ani też dzieci, które mu sąd oddał.

Osoby, używające zwykle mieszkania lokatora głównego lub podnajmującego zapisać należy w arkuszu spisowym nawet wtedy, gdy są czasowo nieobecne, np. gdy są w podróży, w szpitalu itp.

Każda rodzina zapisana być powinna w tym porządku, który tutaj jest podany a więc także wtedy, gdy w mieszkaniu oznaczonym jednym numerem mieści się dwa lub więcej gospodarstw całkiem od siebie niezawisłych. (Porówn. ustęp 11.)

Ustęp 13.

Stosunek do lokatora
głównego.

Do przedziałki 3. Tu podać należy dokładnie stosunek pokrewieństwa, lub inny stosunek każdej pojedynczej w przedziałce 2 zapisanej osoby do lokatora głównego. Tego ostatniego oznacza się jako „lokatora głównego“. Co do każdej innej osoby podać należy, czy jest jego żoną, synem, córką, ojcem, matką, bratem, siostrą itp.: czy jest jego gościem, czy zostaje na utrzymaniu lub wikcie, czy znajduje się u niego w stosunku odpłatnym lub służbowym, np. jako wychowawca, pomocnik, sługa itp., czy wreszcie jest podnajemcą, noclegującym itp. u lokatora głównego, lub czy należy do domowników podnajemcy. W tym ostatnim wypadku wykazać należy stosunek do podnajemcy w taki sam sposób, jak to polecono co do głównych lokatorów. A więc np. siostra, syn podnajemcy.

Mieszkańców zakładu do wspólnego pobytu oznaczyć należy stosownie do rodzaju zakładu jako wychowawców, zakonników, chorych, więźniów, gości (hotelowych, gospodnich) itp.

Ustęp 14.

Płeć.

Do przedziałki 4 i 5. Przy każdej w przedziałce 2 zapisanej osobie płci męskiej należy w przedziałce 4, zaś przy każdej tamże zapisanej osobie płci żeńskiej w przedziałce 5, wpisać liczbę 1.

Ustęp 15.

Data urodzenia.

Do przedziałki 6, 7 i 8. Jeżeliby dnia, miesiąca lub roku urodzenia nie można było podać dokładnie, wpisać należy przynajmniej najbardziej zbliżony dzień, względnie miesiąc i rok urodzenia.

Ustęp 16.

Miejsce urodzenia.

Do przedziałki 9. Co do osób urodzonych w obszarze królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, podać trzeba nie tylko ich miejsce urodzenia, lecz także powiat polityczny i kraj. Co do osób urodzonych w krajach korony węgierskiej, podać należy miejsce urodzenia, komitat i kraj, w którym ten komitat leży: Węgry, Koroacya-Slawonia lub Rjeka z okręgiem. Co do osób urodzonych w Bośni i Hercegowinie, podać należy oprócz miejsca urodzenia dotyczący obwód i te kraje. Co do osób urodzonych za granicą podać należy miejsce urodzenia, okrąg administracyjny (okrąg rządowy, departament itp.) i państwo rodzinne np. Bawarya, Francya itp.

Ustęp 17.

Swojszczyzna i przyna-
leżność do państwa.

Do przedziałki 10. Na zasadzie §. 14 przepisu o wykonaniu spisu ludności, zapisać trzeba jako tubylców gminy miejscowej, do której osada należy, nie tylko posiadających tam prawo swojszczyzny, lecz także tych obywateli austriackich tamże obecnych, o których niewiadomo, w której gminie miejscowej uważani być mają na zasadzie ustawy o swojszczyźnie za posiadających prawo swojszczyzny. Co do osób, o których nie wiadomo, gdzie mają prawo swojszczyzny, a którym według powyższego wpisać trzeba w przedziałce 10 gminę miejscową pobytu, przydać należy po nazwie tej gminy wyrazy: „na zasadzie §. 14 przepisu o spisie ludności“. Jeżeli osoba, która ma być wpisana, posiada prawo swojszczyzny w innej gminie miejscowej krajów w Radzie państwa reprezentowanych, wymienić trzeba oprócz gminy przynależności także powiat polityczny i kraj.

Jeżeli zaś owa osoba przynależy do krajów korony węgierskiej, wyrazić trzeba z przytoczeniem komitatu, czy ma prawo przynależności w Węgrzech, Kroczy-Slawonii, lub w Rjece z okręgiem. Jeżeli owa osoba przynależy do Bośni i Hercegowiny, te kraje, a zarazem właściwy obwód miejsca przynależności trzeba wymienić. Co do cudzoziemców wymienić trzeba państwo zagraniczne, np. Bawaryę, Francję itp., a zarazem także właściwy okrąg administracyjny (okrąg rządowy, departament itp.) miejsca przynależności.

Do przedziałki 11. Tutaj wyrazić trzeba, czy osoba jest obrządku rzymsko-katolickiego, grecko-unickiego, ormiańsko-unickiego, starokatolickiego, grecko-wschodniego, ormiańsko-wschodniego, wyznania ewangelicko-augsburskiego (luterskiego), ewangelicko-helweckiego (reformowanego), herrnhuckiego, anglikańskiego, mennonickiego, unitarskiego, lipowańskiego, religii izraelskiej, mahometańskiej itd., lub że jest bezwyznaniowa.

Ustęp 18.

Wyznanie.

Do przedziałki 13. Przedziałkę tę wypełnić trzeba tylko wtedy, gdy się zapisuje osoby przynależące do krajów w Radzie państwa reprezentowanych. Co do każdej takiej osoby zapisać tu trzeba język, którego osoba używa w zwykłym obcowaniu, lecz tylko jeden z następujących: niemiecki, czeski-morawski-słowacki, polski, ruski, słoweński, serbski-kroacki, włoski-ladyński, rumuński, węgierski (ten ostatni tylko na Bukowinie). Dla rozeznania, który z tych języków wypada zapisać jako język towarzyski osób do arkusza wciąganych, komisarz spisowy winien zapytać o to głowę rodziny ale wystrzegać się ma bałamucenia jej sposobem zadawania pytania i zaniechać wpływania na odpowiedź odnoszącą się do tego pytania.

Ustęp 19.

Język towarzyski.

Co do osób, które z powodu niemowlęstwa, wad cielesnych lub dla zupełnego braku rozwoju umysłowego, nie używają właściwie żadnego języka, zapisać trzeba ten z powyższych języków towarzyskich, który ze względu na stosunki przyjąć wypada za język towarzyski tychże osób i który ich rodzice lub zastępcy tychże podadzą.

Do przedziałki 14. Zawodem głównym, a dla osób jeden tylko zawód mających, zawodem jedynym jest ten, na którym przeważnie opiera się stanowisko społeczne i z którego ma się zarobek lub przynajmniej jego część największą. Co do wszystkich osób zatrudnionych w jakimś wyraźnym zawodzie lub zarobkowaniu podać go należy jak najdokładniej, iżby można było uczynić właściwy i szczegółowy podział ludności według rodzajów zawodu. Przeto unikać należy tutaj wszelkich wyrażań, które określają tylko zawód w ogólności a podawać zawsze gałąź zawodu, z której płynie zarobek.

Ustęp 20.

Gałąź zawodu głównego.

Przeto na przykład podać należy:

co do osób, które w przymocie właścicieli, oficyalistów, urzędników, dzierżawców, sług, wyrobników lub na innem stanowisku pracują głównie w rolnictwie, rolnictwo — jeżeli głównie leśnictwie, leśnictwo. Komisarz spisowy winien zapytać wszystkich wyrobników przemysłowych i rolniczych czy są właścicielami lub dzierżawcami przedsiębiorstwa rolniczego a gdy dadzą odpowiedź potakującą, uczynić zapisek szczególnemu przypadkowi odpowiedni w przedziałce 14 i 15 (zawód główny) lub 16 i 17 (zarobkowanie uboczne).

Komisarz spisowy winien także zapytać wszystkich sług rolniczych czy używają gruntu deputatowego; jeżeli odpowiedź będzie potakująca, należy zawsze wypełnić odpowiednio przedziałki zarobkowania pobocznego (15 i 16) i zwrócić należy uwagę na to, że nazwiska tych depulacistów powinny być zapisane w arkuszu ewidencyjnym domu, który zamieszkują (formularz XIII b);

co do przemysłowców, fabrykantów, rękodzielników, kupców (i ich funkcyjaryuszy: subjektów, kasyerów, kantorzystów itd.) tudzież ich pomocników, robotników, uczniów i wyrobników — szczególną gałąź (rodzaj i gatunek) ich rzemiosła, fabrykacyi, handlu lub innego przemysłu, którym się trudnią. Wyrażenia, jak fabrykant, kupiec, robotnik itp. niebyłyby dostateczne, natomiast podać należy zawsze gałąź, kategorię, np. fabryka towarów pończoskowych, przędzalnia bawełny, handel towarów materyałowych, przedsiębiorstwo bankowe, przedsiębiorstwo ubezpieczeń, konfekcja odzieży, budowa kolei żelaznych, portów, kanałów. Szczególnie baczycy należy na to, żeby co do każdej osoby trudniącej się jakimś rzemiosłem, podane było dokładnie to rzemiosło; tak więc co do stolarzy, ślusarzy itp. podać należy te rzemiosła, chociażby pracowali w browarze, fabryce papieru lub w jakimś innym zakładzie;

co do urzędników publicznych i innych funkcyjaryuszy publicznych, szczególną gałąź służby ich urzędowania jako to c. k. urzędnik rządowy, administracja gminna, administracja krajowa, c. k. notaryat itp.;

co do oddających się tak zwanym wolnym zawodom — szczególną gałąź zawodu, jakoto: adwokatura, lekarz, malarz, rzeźbiarz, nadto co do artystów będących malarzami lub rzeźbiarzami dodać należy, że są artystami;

co do osób służebnych podać należy dokładnie rodzaj ich obowiązków, a więc: czy do posług domowych (np. odźwierny, stróż domu), czy do posług osobistych (u rodziny lub osób pojedynczych np. lokaj, pokojówka itp.), albo czy w rolnictwie, handlu, w gospodzie lub w innym przemyśle;

co do wyrobników, mających zatrudnienie zmienne, podać należy tę gałąź zawodu, w której pracowali podczas spisu ludności (31. grudnia 1900); jeżeli w tym czasie byli bez pracy, podać należy tę gałąź zawodu, której oddawali się przeważnie w ostatnim czasie.

Osoby znajdujące się w szpitalach, klinikach położniczych, domach podrzutek, w domach obłąkanych, jakoteż w więzieniach i aresztach i w wszelkich innych zakładach więziennych, zapisać trzeba w przedziałce 14 a według okoliczności także w 15 podług rodzaju ich zarobkowości, tylko czasowo przerwanej, która jest zapisana w listach tychże zakładów jako stan lub zatrudnienie.

Co do osób bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego*) podać należy źródło ich dochodu na utrzymanie, np. kapitalista, prywatysta, właściciel domu, emeryt, prebendarz, dożywotnik, beneficjent itp. — Odprawieni ze służby wojskowi i urzędnicy mają to podać dopiskiem: w. o. s. (wolny od służby), d. d. (do dyspozycji), albo n. e. (na emeryturze);

co do osób, przygotowujących się do zawodu podać należy, że są uczniami (lub uczennicami) albo studentami.

Co do małżonek, innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkich innych osób mieszkania używających, podać należy zawód w przedziałce 14, jeżeli wykonywują regularnie jakąś czynność zarobkową, która przynosi im pewien dochód na utrzymanie; jeżeli regularnie głowie rodziny w zatrudnieniu pomagają, podać należy gałąź zawodu głowy rodziny. Trudnienia się własnem gospodarstwem nie uważa się za czynność zarobkową.

Tylko jeżeli co do pewnej osoby nie można podać żadnego z powyższych oznaczeń zawodu, przedziałkę 14 wypełnić należy kreską poprzeczną.

Ustęp 21.

Stanowisko w zawodzie głównym.

Do przedziałki 15. Tu podać należy co do każdej osoby, względem której w przedziałce 14 wykazano zawód główny, stanowisko w tym zawo-

*) Za osoby bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego uważać należy w szczególności: kapitalistów, prywatystów, właścicieli domów itp., tudzież małżonki i innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkie inne osoby mieszkania używające, jeżeli ich czynność zarobkowa jest podrzędna.

dzie głównym, mianowicie stosunek posiadania, służbowy lub robotniczy, by się z tego okazywało, czy dotyczący (lub dotycząca) jest;

Samodzielnym a względnie kierownikiem czynności (należałoby więc podać np. właściciel, współwłaściciel, posiadacz, dzierżawca majster, dyrektor, administrator, adwokat lekarz, notaryusz itd.);

należy do funkcjonaryuszów biurowych lub nadzorczych w przedsiębiorstwie (należałoby więc podać np. koncypient, solicytator, rządca, inspektor, prokurysta, buchalter, rachmistrz, kasyer, zawiadowca ruchu, urzędnik ruchu itp.);

zostaje w innym stosunku robotniczym lub służbowym (należałoby więc podać np. czeladnik, pomocnik, uczeń, robotnik fabryczny, pomocnik robotniczy, pacholek, sługa sklepowy, sprzedawca, garson, wyrobnik, roznosiciel, woźnica, stajenny, parobek, dziewczka, kucharka, pokojówka itp.).

Co do urzędników publicznych rządowych, urzędników administracji krajowej lub gminnej również podać tu należy zawsze szczególny stopień, stanowisko w gałęzi służby (np. komisarz powiatowy, konceptista skarbowy, radca magistratu itp.).

Co do osób, dzielących mieszkanie z głową rodziny i pomagających teje regularnie w czynnościach zawodowych, napisać należy w przedziałce 15 „pomaga“. Jednakże pomija się tu pomoc podrzędną lub świadczoną tylko wyjątkowo.

Do przedziałki 16 i 17. Przedziałki te wypełnić należy co do osób, które obok swego zawodu głównego, albo nie mając wyraźnego zawodu,*) wykonywują tylko ubocznie, bądź w czasie spisu ludności, bądź w innej porze roku, czynność zarobkową, na której zasadza się znaczna część ich ogólnego dochodu. — Gałąź zawodu i stanowisko w tym zawodzie podać należy co do zarobkowania ubocznego również dokładnie jak co do zawodu głównego.

Co do wszystkich tych osób, które nie trudnią się zarobkowaniem ubocznem, oznaczyć to należy kreską poprzeczną w przedziałkach 16 i 17.

Do przedziałki 18, 19 i 20. Co do osób wykonywujących samodzielnie rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, jakoteż dyrektorów, administratorów lub innych kierowników takich przedsiębiorstw wypełnić należy przedziałkę 18 albo 19 albo 20, stosownie do szczególnego sposobu wykonywania przemysłu. Jeżeli to są przedsiębiorstwa mieszane, to jest, jeżeli przemysł wykonywany jest i koczowniczo (przedziałka 18) i w stałym zakładzie przemysłowym (przedziałka 20), lub nietylko w domu odbiorców za zapłatą (przedziałka 19), lecz także w stałym zakładzie przemysłowym (przedziałka 20), decyduje ten sposób wykonywania, na którym przemysł głównie się zasadza. W przypadkach takich nie zapisuje się przemysłu dwa razy (w przedziałce 18 i 20 albo w przedziałce 19 i 20), lecz zawsze tylko raz, w tej przedziałce, która odpowiada najgłówniejszej formie wykonywania przemysłu.

Do przedziałki 18. Co do osób wykonywujących samodzielnie przedsiębiorstwo handlowe lub jakiś inny przemysł, jeżeli nie wykonywają go w stałej pracowni lub w sklepie, lecz koczowniczo jako obnoścy, firanci itp., wpisać tu należy tak; ale tak wpisać tu należy tylko co do tych osób, które swoją czynność wykonywają koczowniczo osobiście, np. druciarze, szlifiarze itp., nie zaś co do tych, które do sprzedawania towarów używają obnośców (np. sprzedawcy figur gipsowych); również nie należy podawać za obnoś-

Ustęp 22.

Zarobkowanie uboczne.

Sposób wykonywania rzemiosła, przedsiębiorstwa przemysłowego i handlowego.

Ustęp 23.

Przemysł samodzielny, wykonywany koczowniczo.

*) Za osoby bez wyraźnego zatrudnienia zawodowego uważać należy w szczególności: kapitalistów, prywatystów, właścicieli domów itp., tudzież małżonki i innych członków rodziny płci żeńskiej, dzieci i wszelkie inne osoby mieszkania używające, jeżeli ich czynność zarobkowa jest tylko podrzędną.

ców szwaczek, siodlarzy itp., w domu odbiorców za zapłatą pracujących, dla których przeznaczona jest przedziałka 19.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie odpowiada się **tak** w przedziałce 18, trzeba jeszcze także podać, czy przemysł ten wykonywany jest w zawodzie głównym (przedziałka 14), czy w zarobkowaniu ubocznym (przedziałka 16). Przez skrócenie wpisuje się na oznaczenie zawodu głównego głoski *ZG* a na oznaczenie zatrudnienia ubocznego *ZU*. Gdy więc zachodzi przypadek takiego wykonywania przemysłu w zawodzie głównym, wpisać należy: tak, *ZG*, gdy wykonywane jest w zatrudnieniu ubocznym: tak, *ZU*.

Ustęp 24.

Przemysł samodzielny wykonywany po domach.

Do przedziałki 19. Przedziałka ta przeznaczona jest dla tych samodzielnych w przedsiębiorstwie handlowem lub jakimkolwiek innym przemysłem, którzy pracę przemysłową wykonywają za zapłatą w domu odbiorców. Przeko co do osoby, która przemysł swój wykonywa w taki sposób samodzielnie, należy w tej przedziałce napisać **tak**.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie przedziałki 19 odpowiada się **tak**, podać nadto należy, czy przemysł ten wykonywa się w zawodzie głównym (przedziałka 14) czy w zarobkowaniu ubocznym (przedziałka 16). Przez skrócenie wpisuje się na oznaczenie zawodu głównego głoski *ZG* a na oznaczenie zarobkowania ubocznego głoski *ZU*. Gdy więc zachodzi przypadek takiego wykonywania przemysłu w zawodzie głównym, wpisać należy: tak, *ZG*, gdy wykonywany jest w zarobkowaniu ubocznym: tak, *ZU*.

Ustęp 25.

Przemysł samodzielny wykonywany w stałym zakładzie przemysłowym.

Do przedziałki 20. Co do wszystkich osób wykonywających samodzielnie rzemiosło lub przedsiębiorstwo przemysłowe albo handlowe, co do wszystkich przedsiębiorców przedsiębiorstw przewozowych, jakoteż dyrektorów, administratorów lub innych kierowników takich przedsiębiorstw, wypełnić należy przedziałkę 20, jeżeli na pytania przedziałki 18 lub 19 nie odpodziano tak. Jeżeli osoby te nie mają osobnego lokalu przemysłowego (np. samodzielni agenci) mieszkanie uważa się za zakład przemysłowy.

We wszystkich tych przypadkach, w których na pytanie przedziałki 20, odpowiada się **tak**, podać należy na odwrotnej stronie arkusza spisowego w oddziale na to przeznaczonym pod napisem „Adresy stałych zakładów przemysłowych“ adres przedsiębiorstwa. Jako adres podaje się tu zawsze siedzibę przedsiębiorstwa, z której takowe jest istotnie kierowane.

Jeżeli ktoś jest przedsiębiorcą lub dyrektorem, administratorem lub kierownikiem kilku takich przedsiębiorstw, podać należy adresy wszystkich tych przedsiębiorstw. Gdy się podaje adres, to jeżeli wykazywane przedsiębiorstwo wykonywane jest w zawodzie głównym, „tak“ wpisać należy w przedziałce 7, jeżeli zaś wykonywane jest w zarobkowaniu ubocznym, w przedziałce 8 tego oddziału i nadto trzeba osobno odpowiedzieć na pytanie przedziałki 9.

Ustęp 26.

Nazwisko i adres pracodawcy.

Do przedziałki 21. W pierwszym oddziale tej przedziałki podać należy co do wszystkich zatrudnionych w rzemiosle, w przedsiębiorstwie przemysłowym lub handlowem (funkcjonariuszów handlowych, funkcjonariuszów i robotników wszelkiej kategorii, jakoteż sług i wyrobników przemysłowych) nazwisko pracodawcy, tudzież adres domu, z którego przedsiębiorca przemysłowy lub kierownik istotnie kieruje owym przedsiębiorstwem, w którym dotyczący (dotycząca) obecnie (to jest dnia 31. grudnia 1900) jest zatrudniony (na); a więc adres warsztatu, fabryki, biura, sklepu, kantoru itp. Tyczy się to także członków rodziny pracodawcy, jeżeli są zatrudnieni w przedsiębiorstwie przemysłowym głowy rodziny w przymiocie funkcjonariuszów, robotników lub w ogóle pracowników.

We wszystkich tych przypadkach, w których istnieje osobne oznaczenie firmy, trzeba je także podać.

Do adresu domu przydać należy nadto dopisek „ZG“, jeżeli to jest adres pracodawcy do zawodu głównego a „ZU“, jeżeli to jest adres pracodawcy do zarobku ubocznego. Jeżeli osoba zatrudniona w taki sposób w zawodzie głównym lub w zarobkowaniu ubocznym ma kilku pracodawców, podać należy nazwisko i adres tylko najgłówniejszego pracodawcy. Co do osób, które zawodu głównego w przedziale 14 i 15 podanego nie wykonywały dnia 31. grudnia 1900 dlatego, ponieważ w tym czasie nie miały roboty, posady, pisze się w przedziale 21 i 22 zero.

W drugim oddziale przedziałki 21 podać należy jak można najdokładniej rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu pracodawcy wymienionego w pierwszym oddziale przedziałki 21. Np. olejarnia, browar, spedytor, handlarz obrazów, traktyernia, towarzystwo omnibusów itd.

Jeżeli zwykle oznaczenie nie wystarcza do uwydatnienia kategorii szczególnej, należy ją bliżej określić wymienieniem najważniejszych przedmiotów przetwarzanych lub wytwarzanych albo przedmiotów handlu lub w jakiś inny sposób np. tkalnia wstążek jedwabnych, drukarnia materii bawełnianych, apretura tkanin lnianych, wyrób towarów galanteryjnych metalowych, fabryka machinek do szycia, fabryka lokomotyw, handel towarów galanteryjnych skórzanych itp.

Szczególnie pamiętać należy o tem, że także i w tej przedziale obok każdego zapisku stać mają głoski ZG lub ZU podług tego czy zapisek odnosi się do zawodu głównego ZG czy do zarobkowania ubocznego ZU.

Do przedziałki 22. Za plac roboczy lub warsztat uważać tu należy wszystkie te miejsca, w których pracodawca wykonywa rzemiosło, przedsiębiorstwo przemysłowe lub przedsiębiorstwo handlowe; a przeto także wszelkie place fabryczne, budowiska i wszelkie lokale do pracy, spichlerze, magazyny, izby sklepowe i pisarskie, okręty i inne statki, stajnie i wozownie.

Przeto np. co do woźnicy towarzystwa omnibusowego na pytanie przedziałki 22 odpowiedzieć należy zawsze „tak“.

Jeżeli zatrudnienie zmienia się w ten sposób, że ktoś pracuje czasowo na placu roboczym, w warsztacie pracodawcy, czasowo zaś w swoim własnym mieszkaniu, to na pytanie podane w przedziale 22 odpowiada się „nie“ tylko w takim razie, jeżeli przeważnie największą część pracy wykonywa się we własnym mieszkaniu.

Nie mający posady lub pracy (obacz ustęp 26 instrukcyi) winni w przedziale 22 napisać zero.

Do przedziałki 23 i 24. Umiejętność czytania i pisania oznacza się w ten sposób, że co do osób umiejących i czytać i pisać wpisuje się w przedziale 23, a co do osób, które wprawdzie pisać nie umieją, ale umieją czytać w przedziale 24, liczbę 1. Jeżeli liczona osoba nie umie ani czytać ani pisać, kładzie się w obu przedziałkach kreskę poprzeczną.

Do przedziałki 25 i 29. Jako **czasowo obecne** oznacza się przez wpisanie cyfry 1 w przedziale 25 te osoby, które dnia 31. grudnia 1900 tylko z powodów przemijających przez czas krótki są obecne w mieszkaniu, w którym się je liczy;

jako **stałe obecne** oznacza się w przedziale 26 te osoby, które w czasie spisu ludności znajdują się w swoich zwykłych mieszkaniach.

Co do każdej osoby stałe obecnej, w szczególności zaś także co do dzieci w arkuszu spisowym zapisanych podać nadto należy w przedziale 27 dokładnie rok, od którego w gminie miejsca spisu dobrowolnie i bez przerwy przebywają.

Rodzaj rzemiosła a względnie przedsiębiorstwa handlowego, gałęzi przemysłu pracodawcy.

Ustęp 27.

Bliższe szczegóły co do miejsca pracy.

Ustęp 28.

Umiejętność czytania i pisania.

Ustęp 29.

Obecni.
Nieobecni.
Stały pobyt.

Za **dobrowolny** uważa się wszelki pobyt, z wyjątkiem pobytu w więzieniach, aresztach i domach dla obłąkanych itp.

Pobyt jest **nieprzestanny**, jeżeli osoba w ciągu podanego czasu nigdy nie opuściła gminy miejsca spisu w zamiarze niepowrócenia do niej.

Przeto nieobecności przemijającej, dobrowolnej (np. z powodu podróży dla przyjemności, wyjazdu na lato, podróży za interesem, pielgrzymki) nie należy uważać za przerwanie pobytu, jeżeli dotyczący zamierzał zatrzymać siedzibę w gminie miejsca pobytu. Także nieobecności w gminie miejsca spisu dla dopełnienia ustawowej powinności służby wojskowej nie uważa się za przerwę pobytu.

Jako **czasowo nieobecne** oznaczają się w przedziale 28 te osoby, które dnia 31. grudnia 1900 tylko dla przemijających powodów przez czas krótki są nieobecne w swoich zwykłych mieszkaniach;

jako **stale nieobecne** w przedziale 29, te, które dnia 31. grudnia 1900 są nieobecne w swoich zwykłych mieszkaniach, a to na czas dłuższy, np. z powodu nauki, wykształcenia zawodowego, służby, terminowania itp.

Przeto co do każdej zapisanej osoby, liczba 1 powinna być wstawiona w jednej z czterech przedziałek 25, 26, 28, 29.

Ustęp 30.

Pobyt nieobecnych.

Do przedziałki 30. Jeżeli osoba nieobecna bawi w innej osadzie, ale do gminy miejsca spisu należącej, wciągnąć trzeba tylko nazwę tej osady, jeżeli zaś osoba nieobecna przebywa w innej gminie miejscowej należącej do jednego z krajów w Radzie państwa reprezentowanych (oddział ostatni ustępu 8 instrukcyi), podać trzeba kraj, powiat polityczny i gminę miejscową. Jeżeli osoba nieobecna przebywa w krajach korony węgierskiej, wykazać trzeba, czy bawi w Węgrzech, w Krocacji-Slawonii, lub w Rjece z jej okręgiem. Jeżeli osoba nieobecna, o którą chodzi, pozostaje w Bośni lub Hercegowinie, te kraje trzeba wymienić. Jeżeli nieobecny przebywa za granicą, wymienić trzeba tylko państwo zagraniczne, np. Bawaryę, Francję itd.

Ustęp 31.

Instrukcyja co do szczegółów o użytkowych zwierzętach domowych i o ich posiadaczach.

We względzie wykazania zwierząt użytkowych domowych trzymać się należy ściśle tego pravidła, że szczegóły te odnoszą się wyłącznie tylko do zwierząt znajdujących się w domu, tudzież w budynkach i stajniach do domu należących. Jeżeli zatem zwierzęta są umieszczone w domu (względnie w budynkach i stajniach do niego należących), w którym właściciel zwierząt także mieszka, on ma dostarczyć potrzebnych wyjaśnień. W innym wypadku obowiązany jest to uczynić ów, któremu zwierzęta użytkowe są powierzone.

Konie zakładów hodowli koni, należy wykazać w arkuszu spisowym.

Również wykazać należy w arkuszu spisowym owe konie, które ze strony korpusów wojskowych armii lub obrony krajowej oddane zostały osobom prywatnym do używania.

Inne konie należące do skarbu wojskowego, tudzież konie i zwierzęta juczne, służące na własny użytek oficerów, liczone będą przez władze wojskowe, nie należy ich zatem wciągać do arkusza spisowego.

I n s t r u k c y a.

W cedule domowej wykazać należy tylko stałe zakłady przemysłowe podane na odwrotnej stronie kart oznajmienia, nie znajdujące się w domu, którego tyczą się karty oznajmienia. Zawsze jednak mieć należy na względzie, żeby w cedułach domowych zapisane były adresy wszystkich stałych zakładów przemysłowych, które wprawdzie podane są w kartach oznajmienia, ale nie znajdują się w domu. Jednakże w jednej cedule domowej wykazać należy tylko adresy tych zakładów przemysłowych, które znajdują się w tej samej gminie. Jeżeli więc jeden z lokatorów podał na odwrotnej stronie karty oznajmienia naprzykład 3 stałe zakłady przemysłowe znajdujące się nie w tym domu lecz w 3 rozmaitych gminach, wypełnić należy 3 ceduły domowe. Jeżeli zaś wszyscy lokatorowie domu podali na odwrotnej stronie kart oznajmienia naprzykład 4 stałe zakłady przemysłowe nie znajdujące się w tym domu, ale leżące w tej samej gminie, wypełnić należy tylko jedną cedułę domową. Ceduły domowe dołącza się do arkusza ewidencyjnego i oddaje się je razem z innymi formularzami do spisu ludności organowi gminy, któremu czynności spisowe są poruczone.

XII b.

Cedula domowa

do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.

Dla tych gmin, w których spis ludności odbywa się zapomocą arkuszy spisowych.

Ta cedula domowa różni się od tamtej tylko odpowiednimi zmianami potrzebnymi z tego powodu że wypełnia ją nie właściciel domu lub jego pełnomocnik, lecz komisarz spisowy.

XIII a.

Arkusz ewidencyjny.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Kraj powiat polityczny gmina
osada ulica, plac numer domu

(Wygolować ma właściciel domu lub jego pełnomocnik.)

A					B	
W tym domu znajdują się stałe zakłady przemysłowe przedsiębiorstw rzemieślniczych, handlowych lub przemysłowych		Wyprowadził się d o k ą d?	Wprowadził się s k ą d?	U w a g a	W tym domu znajdują się osoby, które według ich podania (przedziałka 22 karty oznajmienia) ani na placu roboczym, w warsztacie, w mieszkaniu pracodawcy, ani z jego polecenia u odbiorców ani podróżujących nie są zatrudnione	
		Teraźniejszy adres zakładu przemysłowego	Poprzedni adres zakładu przemysłowego		Imię i nazwisko	Dokładne oznaczenie wykonywanego przemysłu
Imię i nazwisko przedsiębiorcy rzemiosła, handlu, przemysłu	Dokładne oznaczenie rodzaju przemysłu				Imię i nazwisko	Dokładne oznaczenie wykonywanego przemysłu
1	2	3	4	5	6	7

Właściciel domu lub jego pełnomocnik winien po ostatnim zapisku (a więc w pierwszym z pozostałych wolnych wierszy) podać w przedziałce 1 sumę przedsiębiorstw a w przedziałce 6 liczbę pracobierców znajdujących się w domu.

(Perforacja.)

Arkusz ewidencyjny.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Kraj powiat polityczny gmina
osada ulica, plac numer domu

Do tego domu należy przedsiębiorstwo rolnicze:

C			
Nazwisko		Nazwa pospolita, nazwa domu, jeżeli istnieje	U w a g a
posiadacza, a względnie dzierżawcy	kierownika		
1	2	3	4

Instrukcyja o wypełnieniu arkusza ewidencyjnego.

(Wygotować ma właściciel domu lub jego pełnomocnik.)

Celem arkusza ewidencyjnego jest oznaczenie już przy spisie ludności, według poszczególnych domów, grona tych przedsiębiorstw i osób, które do spisu przedsiębiorstw, mającym odbyć się na wiosnę 1901, trzeba będzie opatrzyć odpowiednimi formularzami statystycznymi. Władze polityczne powiatowe winny utrzymywać arkusze ewidencyjne w ewidencji aż do dnia spisu, który będzie dla przedsiębiorstw ustanowiony.

Do tego wykonywania ewidencji służą przedziałki *A* 3, 4 arkusza ewidencyjnego. Przeważnie przy spisie ludności właściciel domu lub jego pełnomocnik nie ma nic zapisywać w tych przedziałkach.

Co do wzmiankowanego spisu przedsiębiorstw należy rozróżniać:

1. Przedsiębiorstwa rzemieślnicze, handlowe lub przemysłowe wykonywane w stałym zakładzie przemysłowym (przedziałki 1, 2, 5 pod *A*).

Do przedziałki 1: Tutaj podać należy nazwisko posiadacza zakładu przemysłowego; jeżeli jest to spółka (spółka akcyjna, stowarzyszenie zarobkowe i gospodarcze, związek, fundacya itp.), podać należy oznaczenie tego stowarzyszenia.

Do przedziałki 2: Tutaj wymienić należy szczególną gałąź (rodzaj lub gatunek) rękodzielnictwa, rzemiosła, przedsiębiorstwa handlowego, fabrykacji, na przykład tokarstwo, stolarz, handel towarów korzennych, fabryka gwoździ.

Nadmienia się jednak wyraźnie, że znajdujące się w domu stałe zakłady przemysłowe przedsiębiorstwa rzemieślnicze, handlowe lub przemysłowe, zapisać należy także w takim razie, jeżeli dnia 31. grudnia 1900 nie są w ruchu; dostatecznym jest, że te stałe zakłady przemysłowe w ogóle istnieją w domu.

2. Tych pracobierców przemysłowych, którzy stosownie do ich podania w przedziałce 22 karty oznajmienia nie są zatrudnieni ani na placu roboczym, w warsztacie, w mieszkaniu swego pracodawcy, ani z jego polecenia u odbiorców lub podróżujących (przedziałki 6, 7 pod *B*).

Do przedziałki 6: Tutaj wpisać należy imię i nazwisko wszystkich tych osób, które w kartach oznajmienia, dotyczących się tego domu, odpowiedziały „Nie“ w przedziałce 22.

Do przedziałki 7: Tutaj należy dokładnie rozróżniać, czy w przedziałce 23 karty oznajmienia napisano Nie Z. G., czy Nie Z. U. (Nadmienia się, że jeżeli w przedziałce 22 ma być wpisana odpowiedź Nie, jedno z tych dwu oznaczeń powinno być koniecznie przydane.) Jeżeli jest podane Nie Z. G., powtórzyć tu należy szczegóły przedziałki 14, jeżeli Nie Z. U., szczegóły przedziałki 16 odnośnej karty oznajmienia.

3. Pod *C* podać należy w arkuszu ewidencyjnym, czy do dotyczącego domu należy gospodarstwo rolnicze, czy więc dom jest punktem środkowym przedsiębiorstwa rolniczego. Jeżeli ten przypadek zachodzi, należy odpowiednio wypełnić przedziałki znajdujące się pod *C*, jeżeli nie, wpisuje się zero w przedziałce 1 i w przedziałce 2.

Zakres arkusza ewidencyjnego jest więc szerszy aniżeli karty oznajmienia, gdyż obejmuje zawsze cały dom a nie, jak karta oznajmienia, same mieszkania. Przeważnie szczególną uwagę należy zwracać na to, żeby wszystkie znajdujące się w domu stałe zakłady przemysłowe przedsiębiorstwa, składy, warsztaty itp. zostały pod *A* 1 i 2 zapisane a to całkiem bez względu na to, czy posiadacze tych stałych zakładów przemysłowych mieszkają czy nie mieszkają w domu.

Natomiast pracobiercy, którzy mają być zapisani pod *B* w przedziałce 6 i 7 powinni bez wyjątku mieszkać w tym domu, do którego się arkusz ewidencyjny odnosi a przeważnie ich wykazać w arkuszu ewidencyjnym, chociażby w kartach oznajmienia tego domu wpisani byli jako przemijająco nieobecni.

Również nie potrzeba, żeby posiadacz, dzierżawca lub kierownik przedsiębiorstwa rolniczego należącego do domu, mieszkał także w tym domu; w ogóle dostateczną jest okoliczność, że dom jest punktem środkowym przedsiębiorstwa rolniczego, chociażby najmniejszego; nazwisko posiadacza, dzierżawcy lub kierownika, stwierdzić należy w takim razie zapomocą rozpytania się.

Jednakże w takim tylko razie wygotować należy dla domu arkusz ewidencyjny, jeżeli w nim znajduje się stały zakład przemysłowy odpowiadający rubryce *A* lub jeżeli są pracobiercy odpowiadający rubryce *B*, lub jeżeli do tego domu należy przedsiębiorstwo rolnicze; gdy nie zachodzi żaden z tych przypadków, nie trzeba wygotowywać dla domu arkusza ewidencyjnego.

Lecz jeżeli stosownie do powyższego taki arkusz ewidencyjny ma być obowiązkowo wygotowany, nastąpić to ma zawsze niezwłocznie po zebraniu kart oznajmienia i arkusz ewidencyjny należy następnie dołączyć do arkusza okładkowego domu formularz VII, a względnie formularz VIII.

XIII b.

Arkusze ewidencyjne i instrukcja o wypełnianiu arkusza ewidencyjnego

dla gmin, w których spis ludności odbywa się zapomocą arkuszy spisowych.

(Wygotować ma komisarz spisowy.)

Ten arkusz ewidencyjny i należąca do niego instrukcja zawiera tylko stosowne zmiany, potrzebne z tego powodu, że formularz ten wydaje się komisarzowi spisowemu a nie właścicielowi domu lub jego pełnomocnikowi.

XIV a.

Instrukcyja dla zwierzchności gminnych o sprawdzaniu ceduł domowych, tudzież arkuszy ewidencyjnych i o dalszem postępowaniu z niemi.

(Dla gmin, w których spis ludności odbywa się zapomocą kart oznajmienia.)

1. Sprawdzanie ceduł domowych.

Organa, którym gmina poruczyła wykonanie spisu ludności, winny niezwłocznie po odebraniu formularzy spisowych każdego domu sprawdzić ceduły domowe pod tym względem:

1. Czy w nich istotnie zapisane są wszystkie stałe zakłady przemysłowe na odwrotnej stronie kart oznajmienia podane, a znajdujące się poza domem. Jeżeli nie zapisano któregoś z tych zakładów przemysłowych, rzeczona organa mają niezwłocznie kazać dopisać potrzebne uzupełnienie.

2. Czy w cedule domowej nie zapisano takich stałych zakładów przemysłowych, które znajdują się w rozmaitych gminach; gdyby zachodził taki przypadek, organa rzeczona mają niezwłocznie zarządzić wygotowanie oddzielnych, stosownie do przypadku ceduł domowych.

Gdy ceduły domowe zostaną w ten sposób sprawdzone a według okoliczności sprostowane, dołączyć je należy znowu do arkusza ewidencyjnego odnośnego domu a następnie razem ze wszystkimi innymi formularzami spisowymi oddać zwierzchności gminnej, gdzie ponownie przynajmniej wrywkowo mają być sprawdzone.

2. Sprawdzanie arkuszy ewidencyjnych.

Ponieważ w arkuszu ewidencyjnym domu podane być powinny pod *A* (stałe zakłady przemysłowe) i pod *C* (przedsiębiorstwa rolnicze), szczegóły, których niema w kartach oznajmienia, przeto organ, któremu wykonanie spisu ludności jest poruczone, winien przez wypytywanie, jakoteż naoczne obejrzenie przekonać się, czy wszystkie stałe zakłady przemysłowe znajdujące się w domu, są także w arkuszu ewidencyjnym (przedziałka 1 i 2 pod *A*) zapisane. Organ ten ma również stwierdzić, czy do domu, którego tyczy się arkusz ewidencyjny, należy przedsiębiorstwo rolnicze i czy przedsiębiorstwo to jest w arkuszu ewidencyjnym pod *C* podane.

Osoby podane w arkuszu ewidencyjnym domu w przedziałce 6 pod *B* powinny bez wyjątku być zapisane w kartach oznajmienia (przedziałka 2 a względnie 22) domu, przeto pod tym względem sprawdzenie odbyć się ma tylko na podstawie szczegółów zawartych w kartach oznajmienia.

Arkusze ewidencyjne oddać należy razem z innymi formularzami spisowymi zwierzchności gminnej, gdzie na razie nie mają już być sprawdzone.

3. Postępowanie u zwierzchności gminnych z cedułami domowymi i arkuszami ewidencyjnymi.

Gdy wszystek materyał do spisu ludności należący nadejdzie do zwierzchności gminnej i ceduły domowe zostaną ponownie sprawdzone, przystąpić należy do pogatunkowania ceduł domowych. Mianowicie rozdzielają się ceduły domowe:

1. na takie, w których mieszczą się zakłady przemysłowe znajdujące się w gminie;
2. na takie, w których mieszczą się zakłady przemysłowe leżące poza obrębem gminy; te ostatnie uporządkować należy podług gmin.

Pierwsze pozostają u zwierzchności gminnej, drugie zaś odsyła się wprost, to jest bez pośrednictwa przełożonej władzy politycznej powiatowej do tych zwierzchności gminnych, w których okręgu urzędowym znajdują się wykazane stałe zakłady przemysłowe. Z tych ceduł domowych wyłączają się tylko ceduły z adresami poza granicą Austrii; ceduły te pozostają również u zwierzchności gminnej.

Jednakże ceduły domowe trzeba pogatunkować i poposyłać do gmin obcych niezwłocznie po ostatnim sprawdzeniu ceduł, gdyż inaczej opóźniłoby się prace przygotowawcze do spisu przedsiębiorstw przemysłowych, który odbyć się ma na wiosnę 1901.

To wzajemne nadsyłanie sobie ceduł domowych przez wszystkie gminy wyjaśnia, do jakiego celu służą te ceduły, mianowicie, że chodzi tu o uzupełnienie a według okoliczności o sprostowanie arkuszy ewidencyjnych.

Spodziewać się należy, że najpóźniej do końca stycznia 1901 każda gmina będzie już posiadała ceduły domowe, które wszystkie inne gminy mają jej nadesłać.

Przed 1. lutego 1901 nastąpić ma porównanie wszystkich znajdujących się już teraz u zwierzchności gminnej ceduł domowych i arkuszy ewidencyjnych gminy.

Porównanie to ma na celu tylko przekonanie się, czy wszystkie stałe zakłady przemysłowe, zapisane we wszystkich cedułach domowych, są także wykazane w arkuszach ewidencyjnych w przedziałce 1 i 2 pod A. Jeżeli tak nie jest, to jest, jeżeli przecież znajdzie się w cedułach domowych taki stały zakład przemysłowy, który w przynależnym arkuszu ewidencyjnym nie jest zapisany, poczynić należy w tym względzie potrzebne dochodzenia i jeżeli się okaże, że ten zakład przemysłowy rzeczywiście istnieje, dotyczący arkusz ewidencyjny odpowiednio sprostować. Gdy nadesłane ceduły domowe zostaną porównane z arkuszami ewidencyjnymi, wygotować należy sumaryusz z arkuszy ewidencyjnych (formularz XV) i posłać do przynależnej władzy politycznej powiatowej z dołączeniem wszystkich arkuszy ewidencyjnych.

Zebrałe ceduły domowe pozostają u zwierzchności gminnej w zachowaniu aż do skończenia się spisu przedsiębiorstw przemysłowych.

4. Instrukcja dla Władz politycznych powiatowych w przedmiocie utrzymywania w ewidencji arkuszy ewidencyjnych.

Władze polityczne powiatowe mają wszystkie wpisy i wykreślenia w rejestrze przemysłowym, które nastąpią w ich okręgu urzędowym w czasie pomiędzy 31. grudnia 1900 a dniem statystycznym spisu przedsiębiorstw, zapisywać we właściwych arkuszach ewidencyjnych.

XIV b.

Instrukcja dla zwierzchności gminnych o sprawdzaniu ceduł domowych, tudzież arkuszy ewidencyjnych i o dalszem postępowaniu z niemi.

(Dla gmin, w których spis ludności odbywa się zapomocą arkuszy spisowych.)

W ustępach 1 i 2 słowa „organ, któremu gmina poruczyła wykonanie spisu ludności“, zastąpić należy słowami „Komisarz spisowy“ a zamiast „karta oznajmienia“ położyć „arkusz spisowy“.

XV.

Sumaryusz z arkuszy ewidencyjnych.

(Do spisu ludności z dnia 31. grudnia 1900.)

Kraj: powiat polityczny: gmina (obszar dworski):

[Wygotować ma przełożony gminy (obszaru dworskiego.)]

Sumaryusz z arkuszy ewidencyjnych ma na celu dowiedzenie się, ile jest stałych zakładów przemysłowych i przedsiębiorstw rolniczych we wszystkich gminach (obszarach dworskich) i osadach.

Gdy arkusze ewidencyjne zostaną porównane z nadesłanymi cedułami domowymi, to jest, gdy się odbędzie pierwsze sprawdzenie arkuszy ewidencyjnych, wygotować należy sumaryusz z arkuszy ewidencyjnych i tenże niezwłocznie z dołączeniem arkuszy ewidencyjnych przesłać przełożonej władzy politycznej. To musi jednak najpóźniej do 8. lutego 1900 być uskutecznione.

W przedziałce 2 tego sumaryusza wpisać należy numera tylko tych domów, z których są arkusze ewidencyjne. Gdy ostatni numer osady, z której jest arkusz ewidencyjny, zostanie wpisany, napisać należy w przedziałce 1 na następnym wierszu wyraz „Suma“ i zesumować liczby podane w przedziałkach 3, 4 i 5. Wiersz następujący należy opuścić, iżby sumy każdej osady lepiej uderzały. Przy końcu sumaryusza podobnie na nowym wierszu napisać należy w przedziałce 1 „Ogółem“ i zesumować sumy poszczególnych osad w przedziałkach 3, 4 i 5 podane.

Nazwa osady	Numer domu	Ilość w tym domu		Ilość przedsiębiorstw rolniczych do tego domu należących
		znajdujących się stałych zakładów przemysłowych	zamieszkałych osób, które nie są zatrudnione ani na płacu roboczym, w warsztacie, w mieszkaniu swego pracodawcy, ani z jego polecenia u odbiorców ani podróżująco	
		suma przedziałek		
		2	6	
arkusza ewidencyjnego				
1	2	3	4	5

Uwaga: Formularz XV ma 4 strony, z tych zaś 1 stronica odpowiada stronicy 355 Dz. u. p., 2, 3 i 4 stronica odpowiadają stronicy 356 Dz. u. p.

Kraj:

Gmina miejscowa (obszar dworski):

Powiat polityczny:

Osada:

XVI.

Przeгляд miejscowy

ludności podług płci, pobytu, religii, języka towarzyskiego, prawa swojszczyzny
i przynależności do państwa,

jakoteż

przeгляд zwierząt użytkowych domowych.

Uwaga: Formularz XVI ma 4 stronicę, z których 1 odpowiada stronicy 357 Dz. u. p., 2 i 3 odpowiadają stronicom 358 i 359 Dz. u. p., a 4 odpowiada stronicom 360 i 361 Dz. u. p.

Ludność obecną (krajowa i obca) podług religii																
rzymsko-katolicy	grecko-ormiańsko-unicki	starokatolicy	grecko-orientalni (nie unicy)	ormiańsko-orientalni (nie unicy)	Ewangeliści		Herrnhuci	anglikanie	mennonicy	unitaryanie	lipowanie	izraelici	mahomeda- nie	innowyzna- niowi	bezwyzna- niowi	S u m a
					wyznania augsbur- skiego (lutrzy)	wyznania helweckie- go (refor- mowani)										

Ludność obecną przynależąca do krajów reprezentowanych w Radzie państwa podług języka towarzyskiego												
niemiecki	czeski-morawski-słowacki	polski	ruski	słowacki	serbski-kroacki	włoski-ladyński	rumuński	węgierski				R a z e m

Ludność obecną podług stopnia wykształcenia							
Umieją czytać i pisać		Umieją tylko czytać		Nie umieją ani czytać ani pisać		S u m a	
plci męskiej	plci żeńskiej	plci męskiej	plci żeńskiej	plci męskiej	plci żeńskiej	plci męskiej	plci żeńskiej

Razem:

Zwierzęta użytkowe domowe.

I. Koni, a mianowicie: 1. Żrebców: a) niżej 1 roku b) wyżej 1 roku aż do użycia do pracy 2. Klaczy: a) żrebných lub ze zrebiętami ssaćmi b) innych klaczy 3. Ogierów 4. Walschów bez względu na wiek Razem koni	II. Rogacizny: 1. Jaloownika niżej 1 roku: a) byczków (niezrebionych) b) jałówek c) cielców (trzebnionych) 2. Byków (niezrebonych, wyżej 1 roku) 3. Cielic wyżej 1 roku: a) jeszcze nie cielnych b) cielnych 4. Krów 5. Wołów (trzebnionych, wyżej 1 roku aż do 3 lat): a) jeszcze nie używanych do podłagu albo na wypas b) używanych do podłagu c) używanych na wypas wyżej 3 lat: a) używanych do podłagu b) używanych na wypas Razem rogacizny	III. Mułosłów, mułów i osłów: 1. Mułosłów 2. Mułów 3. Osłów IV. Kóz bez względu na wiek i płeć V. Owiec: 1. Jagniąt niżej 1 roku 2. Owiec wyżej 1 roku, a mianowicie: a) baranów b) owiec samie c) skopów Razem owiec	VI. Świń: 1. Prosiąt aż do 3 miesięcy 2. Warchlaków aż do 1 roku 3. Świń wyżej 1 roku, a mianowicie: a) kierzozów b) macior c) innych świń Razem świń	
			VII. Dłose uli VIII. Drobin: 1. Kur 2. Gęsi 3. Kaczek 4. Innego drobinu	

XVII.

Instrukcja

do wygotowania przeglądu miejscowego.

Wygotowanie przeglądu miejscowego jest jednym z najważniejszych zadań w toku czynności spisowych, bo stanowi przejście od dochodzeń, w wielu poprzednich działach słowami wyrażonych, do dokładnego przedstawienia stosunków zapomocą cyfr. Osoby, którym zestawienie to jest poruczone, winny przeto te zapiski w kartach oznajmienia lub arkuszach spisowych zawarte, które przeznaczone są do przeglądu miejscowego, przynieść do niego z jak największą dokładnością i obliczyć sumy tychże dla każdej osady. Pracę tę wykonać trzeba tem sumienniej, ile że dodatkowe sprostowania i uzupełnienia naraziłyby gminy, do sporządzania przeglądów miejscowych obowiązane, na większe wydatki i nie mogłyby dotrzymać terminu wyznaczonego do złożenia przeglądów.

Aczkolwiek w myśl §. 21go przepisu do ustawy z dnia 29. marca 1869, Dz. u. p. Nr. 67, karty oznajmienia lub arkusze spisowe powinny być dokładnie sprawdzone, zanim się przystąpi do układania przeglądu miejscowego, układający przegląd pomimo tego starać się ma sam o potrzebne wyjaśnienia i w tym celu wywiadywać się, pytać, dochodzić we wszystkich takich przypadkach, gdy podane szczegóły zdawałyby się mu wątpliwymi. Nadto, sporządzając przegląd miejscowy, zwracać trzeba uwagę na to, żeby wszystkie zapiski kart oznajmienia lub arkuszy spisowych wciągnięte zostały do właściwych przedziałek przeglądu miejscowego.

Zanim się przystąpi do sporządzenia przeglądu miejscowego, poczynić trzeba w samychże kartach oznajmienia i arkuszach spisowych pewne roboty przygotowawcze, które przy poprzednich spisowaniach okazały się odpowiedniami, ponieważ ułatwiają one przenoszenie do przeglądu miejscowego. Takimi przygotowawczemi robotami są:

1. Osoby nieobecne oznaczyć w kartach oznajmienia i arkuszach spisowych odróżniającą je barwą (ołówkiem czerwonym lub niebieskim), ponieważ szczegóły co do tych osób przynosić trzeba do przeglądu miejscowego oddzielnie od szczegółów dotyczących się osób obecnych.

2. W podobny sposób oznaczyć trzeba w przedziałce 2 kart oznajmienia i arkuszy spisowych, osoby należące do wojska czynnego, ponieważ osób tych nie przenosi się wcale z kart oznajmienia i arkuszy spisowych do przeglądu miejscowego. (Obacz ostatni ustęp tej instrukcji.)

3. Zsumować cyfry 1 w następujących przedziałkach kart oznajmienia lub arkuszy spisowych, a mianowicie 4, 5, 23, 24, 28 i 29. W przedziałkach 25 i 26 kart oznajmienia względnie arkuszy spisowych, zesumowanych już przez lokatorów głównych, względnie przez komisarzy spisowych, zapisaną sumę należy skontrolować a według okoliczności sprostować.

Przegląd miejscowy dzieli się na dwie części: 1. tę, w której zestawienia mają być uczynione podług porządku numerów domów (stronica II i III i według okoliczności arkusze dodatkowe); 2. tę, w której zestawienia podane być mają tylko sumarycznie dla całej osady (stronica IV.)

Do obu zestawień zaleca się użycie osobnego egzemplarza, egzemplarza roboczego formularza przeznaczonego na przegląd miejscowy i znaczenie na tymże egzemplarzu zapisków dotyczących się każdej

osoby (czy to podług domów czy też dla całej osady ogółem) we właściwej rubryce kreseczkami pionowymi a następnie zliczenie tych kresek na II i III stronie dla każdego domu, na następnych stronicach dla całej osady i wpisanie dopiero tak uzyskanych sum atramentem w drugim egzemplarzu przeglądu miejscowego. Wszakże można układać w takich przypadkach osobne wykazy pomocnicze, które jednak powinny być jak najprostsze i takie, aby można użyć ich do sprawdzenia, czy zapiski są prawdziwe.

Aby cyfry powoływać należy do odpowiednich przedziałek, postępować trzeba według następujących wskazówek:

W przedziałce 1 II strony wpisać trzeba domy w porządku arytmetycznym numerów domów.

Jeżeli dom jaki podany jest jako niezamieszkały, numer jego trzeba i tak wpisać; atoli w takim razie inne przedziałki przekreślić należy linią poprzeczną.

Gdyby się zdarzyło, co jest rzeczą prawie niemożliwą przy ścisłym zachowywaniu przepisów ustawowych, iżby w skutek nieprzewidywanej przeszkody nie zdołano dojść, który numer ma jakiś budynek zamieszkały, dać trzeba temu budynkowi numer następujący po numerze ostatniego domu, a że wszystkie rubryki przeglądu miejscowego, odnoszące się do tego budynku, trzeba wypełnić odpowiednimi cyframi, to się samo przez się rozumie.

Okoliczność, czy domy są zamieszkałe, czy nie zamieszkałe, zaznaczyć należy wpisaniem cyfry 1 w przedziałkach 2 lub 3.

Ilość rodzin utrzymujących mieszkania do przedziałki 4 podaje trzecia przedziałka arkusza zbiorowego XI. Do wszystkich innych przedziałek przeglądu miejscowego brać trzeba zapiski podane w kartach oznajmienia lub arkuszach spisowych.

Przedziałki 4 do 21 strony II i 22 do 27 strony III przeznaczone są do wykazania ludności obecnej (krajowej i obcej) podług pojedynczych domów.

Krajowców nieobecnych bierze się z przedziałek 28, 29 i 30 kart oznajmienia lub arkuszy spisowych i zapisuje cyframi w przedziałkach 29 aż do 36 (stronica III) przeglądu miejscowego, poczem oblicza się w przedziałce 28 przeglądu miejscowego sumę nieobecnych obu płci dla każdego domu.

Atoli ci nie powinni być wcale liczeni w przedziałkach 5 aż do 27 strony II, ponieważ tu policzona być ma tylko ludność rzeczywiście obecna. Jeżeli osoba zapisana jako nieobecna, znajduje się w innym domu tej samej osady, tedy, aby jej nie policzyć dwa razy przy zestawieniu przeglądu miejscowego, nie trzeba jej liczyć w domu, w którym jest nieobecna, ponieważ domyślać się należy, że już policzono ją za obecną w tym domu, w którym się istotnie znajduje.

Ponieważ według §. 14 przepisu o wykonaniu spisu ludności, policzyć trzeba z ludności nieobecnej tylko krajowców, to jest osoby przynależne do krajów reprezentowanych w Radzie państwa, przeto cudzoziemców nieobecnych zapisanych w kartach oznajmienia lub arkuszach spisowych (licząc tu pochodzących z krajów korony węgierskiej, tudzież z Bośni i Hercegowiny), nie trzeba przenosić do przeglądu miejscowego.

Gdy wszystkie osoby każdego z osobna domu (z wyjątkiem nieobecnych cudzoziemców) przeniesione zostaną do przeglądu miejscowego, dobrze jest zrobić próbę rachunkową co do każdego domu na wszystkich tych cyfrach, które się zgadzać powinny, ponieważ błędy rachunkowe daleko jest łatwiej znaleźć tym sposobem, niż po zamknięciu przeglądu miejscowego.

Skończywszy wciąganie, sumuje się cyfry osady. Najprzód zsumować trzeba przedziałkę 5 na stronie II i przedziałkę 28 na stronie III, ponieważ stanowią one liczby zasadnicze, z którymi sumy innych przedziałek zgadzać się muszą. Mianowicie zaś z sumą przedziałki 5 „Suma ogólnej ludności obecnej“ zgadzać się powinny.

- a) Na stronie II przeglądu miejscowego:
 - sumy przedziałek 6 + 7 (ludność obecna podług płci);
 - sumy przedziałek 10 + 13 (ludność obecna podług czasu pobytu).
- b) Na stronie II a względnie III przeglądu miejscowego:
 - sumy przedziałek 14 do 27 (ludność obecna podług przynależności do państwa).
- c) Na stronie IV przeglądu miejscowego:
 - suma „ludności obecnej podług religii“;
 - suma „ludności obecnej podług stopnia wykształcenia“.

Z sumą przedziałki „razem“ w tablicy „ludność podług języka towarzyskiego“ na stronie IV, zgadzać się powinna suma przedziałek 14 do 21 na stronie II, ponieważ wykazany być ma język towarzyski tylko ludności obecnej krajowej.

Co się tyczy „ludności krajowej nieobecnej“ (stronica III przeglądu miejscowego), z jej sumą ogólną w przedziałce 28 zgadzać się powinny:

sumy przedziałek 29 + 30 (ludność krajowa nieobecna podług płci);

sumy przedziałek 33 + 36 (ludność krajowa nieobecna podług trwania nieobecności).

Tablicę „zwierząt użytkowych domowych“ w przeglądzie miejscowym stronica IV zestawia się z cyfr podanych na tylnej stronie kart oznajmienia lub arkuszy spisowych.

Wykazy osób, należących do wojska czynnego, których dostarczy Władza wojskowa, wpisać trzeba w przeglądzie miejscowym na stronie II i III przy końcu w jednym wierszu. Natomiast na stronie IV przeglądu miejscowego doliczyć trzeba wykazy uzyskane od Władz wojskowych do odpowiednich przedziałek i pozycji ludności cywilnej.

XVIII.

Przegląd gminny.

[Przegląd gminny różni się od formularza XVI (Przegląd miejscowy) tylko zmianami, których wymaga istota rzeczy.]

XIX.

Przegląd powiatowy.

[Przegląd powiatowy różni się od formularza XVI (Przegląd miejscowy) tylko zmianami, których wymaga istota rzeczy.]

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozesłana dnia 11. września 1900.

Treść: (№ 146 i 147.) 146. Traktat pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Włochami, dotyczący się kolei łączącej od Cervignano do S. Giorgio di Nogaro. — 147. Obwieszczenie, dotyczące się zmiany w rozgraniczeniu okręgów inspektoratów skarbowych wyższo-austriackich schärdińskiego i braunauńskiego.

146.

Traktat z dnia 24. stycznia 1900,

pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Włochami, dotyczący się kolei łączącej od Cervignano do S. Giorgio di Nogaro.

(Zawarty w Rzymie dnia 24. stycznia 1900, przez Jego c. i k. Apostolską Mość ratyfikowany w Gödöllő dnia 14. maja 1900, ratyfikacye wymieniono w Rzymie dnia 12. czerwca 1900.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia Austriae Imperator;
 Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
 Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
 Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
 superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
 Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum a Plenipotentiaro Nostro atque illo Majestatis Suae Italiae Regis ad promovendas et dilatandas relationes viarum ferrearum inter Utriusque Nostrum ditiones existentium, conventio die vigesima quarta mensis Januarii anni millesimi nongentesimi Romae inita et signata fuit, tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie

et

Sa Majesté le Roi d'Italie,

animés du désir de compléter par un nouveau raccordement les voies ferrées reliant les réseaux de leurs Etats, ont résolu de conclure, à cet effet, une convention et ont nommé pour leurs plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté l'Empereur d'Autriche, Roi de Bohême etc. et Roi Apostolique de Hongrie:

Son Excellence M. le baron Pasetti de Friedenbourg, Son Ambassadeur près Sa Majesté le Roi d'Italie, et

Sa Majesté le Roi d'Italie:

Son Excellence M. le Marquis Visconti Venosta, Son Ministre des affaires étrangères,

lesquels, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article I.

Le Gouvernement impérial royal d'Autriche ayant autorisé la Compagnie des chemins de fer locaux du Frioul à prolonger la ligne existante de Monfalcone à Cervignano, exploitée par l'Etat autrichien, jusqu'à la frontière austro-italienne, et le Gouvernement royal d'Italie ayant fait construire par la Société Vénitienne d'entreprises et de travaux publics un embranchement, partant de S. Giorgio de Nogaro et se dirigeant à la frontière, la jonction de ces deux lignes vient d'être achevée et le raccordement livré à l'exploitation.

Les deux Gouvernements sont tombés d'accord d'admettre la libre circulation du trafic international aux termes de la présente convention moyennant la susdite ligne de jonction et de lui accorder tous les avantages et toutes les facilités compatibles avec les lois et règlements en vigueur dans les territoires respectifs.

Article II.

Sur la ligne de jonction Cervignano—S. Giorgio de Nogaro seront deux gares frontières distinctes

(Przekład.)

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Król Apostolski węgierski

tudzież

Najjaśniejszy Król włoski

przejęci życzeniem pomnożenia połączeń kolejowych pomiędzy obu państwami nowem połączeniem, postanowili w tym celu zawrzeć umowę i mianowali Swymi pełnomocnikami a mianowicie:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Król Apostolski węgierski:

Jego Ekscelecyę Pana Barona Pasetti-Friedenbourg, Swego ambasadora przy Najjaśniejszym Królu włoskim,

Najjaśniejszy Król włoski:

Jego Ekscelecyę Pana margrabiego Visconti Venosta, Swego Ministra spraw zewnętrznych,

k którzy, okazawszy sobie nawzajem swoje pełnomocnictwa i znalazłszy je w dobrej i należytej formie, zgodzili się na następujące artykuły:

Artykuł I.

Ponieważ cesarsko-królewski Rząd austriacki upoważnił fryaulską Spółkę kolejową, żeby istniejącą linię kolejową od Terzycza do Cervignano, na której ruch utrzymuje zarząd austriackich kolei państwa, przedłużyła aż do granicy austriacko-włoskiej, a Rząd królewsko włoski polecił weneckiej Spółce do przedsięwzięciom komunikacyjnych i robót publicznych wybudować odnogę od S. Giorgio di Nogaro w kierunku granicy, połączenie obu tych linii zostało dokonane i ruch na niem został otwarty.

Oba Rządy zgodziły się dozwolić pod warunkami w umowie niniejszej przepisanyimi wolnego obrotu międzynarodowego na rzeczonych linii łączącej i zapewnić tej linii wszelkie takie korzyści i ułatwienia, które dadzą się pogodzić z ustawami i przepisami w ich państwach obowiązującymi.

Artykuł II.

Na linii łączącej od Cervignano do S. Giorgio di Nogaro będą istniały dwa oddzielne dworce gra-

l'une à Cervignano sur le territoire autrichien, l'autre à S. Giorgio de Nogaro sur le territoire italien.

Le service d'exploitation entre ces deux gares sera réglé de sorte que l'entretien et la surveillance des deux tronçons aboutissant à la frontière incomberont dans les territoires respectifs aux administrations des chemins de fer nationales, et que le service de traction entre les deux gares frontières sera confié à l'administration italienne.

Les conditions auxquelles le service ci-dessus mentionné sera effectué et les dédommagements qui en résultent seront réglés par une convention spéciale à conclure entre les administrations des deux lignes ferrées qui devra être soumise à l'approbation des Gouvernements respectifs.

Ceux-ci auront également à régler d'un commun accord les points sur lesquels une entente entre les deux administrations n'aurait pas pu se faire.

Article III.

L'administration du chemin de fer autrichien sera tenue, aux termes du cahier de charge respectif et des arrangements prévus à l'article II, à fournir dans la gare frontière de Cervignano les locaux nécessaires pour le séjour transitoire du personnel italien attaché au service des trains et de la poste, provenant de S. Giorgio de Nogaro ou y étant destinés.

Article IV.

La ligne de jonction visée aux articles I—III de la présente convention a été construite d'une simple voie, tout en réservant, en cas de besoin, l'établissement d'une voie double.

Il est entendu, que cette voie aura la largeur normale de 1·435 mètres et qu'elle sera entretenue d'après des principes uniformes de manière que le matériel roulant puisse passer sans obstacles d'un chemin de fer à l'autre.

Le matériel roulant qui a été soumis à un examen par l'une des Hautes Parties contractantes sera admis, sans nouvel examen, sur le territoire de l'autre selon les conditions de la convention spéciale dont il est question au troisième alinéa de l'article II de la présente convention. Il est entendu que ce passage s'effectuera conformément aux dispositions en vigueur pour le transit des wagons destinés à la circulation internationale.

niczne, jeden na obszarze austriackim w Cervignano, drugi na obszarze włoskim w S. Giorgio di Nogaro.

Ruch między tymi oboma dworcami będzie w ten sposób urządzony, że utrzymywanie obu szlaków częściowych i nadzór nad nimi aż do granicy będzie należał w dotyczących państwach do krajowego zarządu kolejowego a przeprowadzanie pociągów między oboma dworcami oddane zostanie zarządowi włoskiemu.

Warunki, pod którymi powyższa służba będzie wykonywana i kwestye wynagrodzenia, które stąd wynikną, zostaną uregulowane w osobnej umowie, którą zawrą ze sobą oba zarządy kolejowe i która ma być przełożona do zatwierdzenia obu Rządów kontraktującym.

Oba Rządy uregulują również za wspólną zgodą te punkta, co do których oba zarządy kolejowe nie mogłyby się porozumieć.

Artykuł III.

Zarząd kolejowy austriacki obowiązany będzie stosownie do dotyczących warunków i układów przewidzianych w artykule II dostarczyć na dworcu granicznym w Cervignano lokali potrzebnych do chwilowego pomieszczenia służby włoskiej pociągów przybywających z S. Giorgio di Nogaro albo tamże jadących, tudzież lokali potrzebnych dla poczty.

Artykuł IV.

Linie łączącą oznaczoną w artykułach I aż do III niniejszej umowy wybudować należy o jednym torze, jednak w ten sposób, żeby drugi tor mógł być położony, gdyby to okazało się potrzebnem.

Postanawia się, że tor ma mieć szerokość normalną (1·435 metra) i ma być urządzony według zasad jednostajnych w taki sposób, żeby tabor mógł bez przeszkody przechodzić z jednej kolei na drugą.

Tabor kołowy, wypróbowany przez jedną z dwóch Wysokich Stron kontraktujących, będzie bez powtórnej próby przypuszczany także na części kolei leżące na obszarze drugiego państwa, z zachowaniem postanowień specjalnej umowy przewidzianej w artykule II, ustęp 3 i pod warunkami przepisany pod względem przechodu wagonów w ruchu międzynarodowym.

Article V.

L'endroit, où le chemin de fer cité à l'article 1er devra passer la frontière ayant été fixé par les commissaires techniques délégués ad hoc sur la base des projets élaborés par les deux administrations des chemins de fer intéressées, les Gouvernements des deux Hautes Parties contractantes approuvent l'accord établi sur ce sujet.

Article VI.

Conformément aux dispositions contenues dans l'article II seront admis sur le tronçon entre la frontière et la station de Cervignano les règlements des signaux et du service du pays voisin.

Dans la dite station le personnel italien sera tenu de respecter les règlements des signaux et du service, en vigueur sur le territoire autrichien.

Article VII.

La pleine souveraineté y compris le droit de justice et de police dans les deux gares frontières ainsi que sur les tronçons de la ligne situés entre ces gares et la frontière restera exclusivement réservée à celle des Hautes Parties contractantes sur le territoire de laquelle se trouvent la gare et le tronçon de ligne respectif.

Article VIII.

Il est expressement réservé au Gouvernement impérial royal d'Autriche le droit de souveraineté et de surveillance en ce qui concerne le tronçon situé sur le territoire autrichien et son exploitation sans préjudice toutefois du droit des Hautes Parties contractantes de surveiller les administrations des chemins de fer respectives.

Article IX.

La police du chemin de fer sera en première ligne exercée par les employés de l'administration chargée de l'exploitation ou de l'entretien du tronçon respectif. Ce service s'exercera sous la surveillance des autorités compétentes et conformément aux règlements et principes en vigueur dans chacun des deux pays.

Le Gouvernement impérial royal d'Autriche prendra cependant les dispositions nécessaires afin que les employés de l'administration italienne trou-

Artykuł V.

Ponieważ punkt, w którym kolej w artykule I wspomniana ma granicę przecinać, został już przez komisarzy technicznych, w tym celu delegowanych, na podstawie projektów wypracowanych przez oba interesowane zarządy kolejowe, wyznaczony, przeto oba Wysokie Rządy kontraktujące zatwierdzają układ w tej mierze zawarty.

Artykuł VI.

Stosownie do postanowień zawartych w artykule II, na szlaku między granicą a stacją Cervignano, trzymać się należy instrukcyi i porządku sygnałowego sąsiedniego państwa.

Jednakże w samej stacji rzezonej funkcyjuszze zarządu kolejowego włoskiego stosować się mają do instrukcyi i porządku sygnałowego obowiązującego na obszarze austriackim.

Artykuł VII.

Wykonywanie pełnej władzy majestatu a więc także sądowej i policyjnej zastrzega się co do obu dworców granicznych, jakoteż co do szlaków leżących między tymiż dworcami a granicą wyłącznie tej z obu Wysokich Stron kontraktujących, na której obszarze dotyczący dworzec lub też szlak kolejowy się znajduje.

Artykuł VIII.

Niezawisłe od prawa nadzoru służącego obu Wysokim Stronom kontraktującym nad swoimi zarządami kolejowymi, zastrzega się cesarsko-królewskiemu Rządowi austriackiemu prawo majestatu i prawo nadzoru co do szlaku kolejowego leżącego na jego obszarze i co do ruchu utrzymywanego na tymże szlaku.

Artykuł IX.

Policyę kolejową sprawować będą w każdym z obszarów obu państw pod nadzorem Władz właściwych a według przepisów i zasad obowiązujących w każdym z tych obszarów głównie funkcyjuszze tego zarządu kolejowego, do którego należy utrzymywanie ruchu na dotyczącym szlaku, nadzór nad nim i onegoż konserwacya.

Rząd austriacki będzie miał jednakże o to staranie, żeby funkcyjuszom zarządu kolejowego włoskiego przy wykonywaniu nadzoru nad

vent l'assistance nécessaire dans l'exercice de leurs fonctions relatives à la sûreté de l'exploitation de la ligne de jonction.

Article X.

Le personnel chargé de l'entretien et de la surveillance du tronçon situé entre la station frontière de Cervignano et la frontière sera nommé par l'administration autrichienne.

Par contre le choix du personnel attaché au service des trains circulant entre les deux stations frontières sera réservé à l'administration italienne.

Les individus donnant par leur conduite lieu à des plaintes seront rappelés sur la demande des autorités compétentes du territoire.

Article XI.

Chacune des deux Hautes Parties contractantes s'oblige à empêcher, sur la demande de l'autre Partie, qu'il ne soit admis comme employés pour le service à faire sur le territoire de l'autre Partie, des personnes qui auraient déjà été condamnées, soit pour crime ou délit contre le Gouvernement sur le territoire duquel se trouve la ligne, soit pour contrebande ou transgressions graves aux lois de finance.

Article XII.

Les administrations fixeront d'un commun accord les itinéraires pour la circulation des trains de correspondance de manière que ni voyageurs, ni marchandises ne souffrent de retards autres que ceux nécessités par le service du chemin de fer, de la douane et de la police des passe-ports.

L'approbation de ces itinéraires est réservée à chaque Gouvernement pour la ligne située sur son territoire.

Les deux Hautes Parties contractantes s'engagent à s'entremettre auprès des administrations des chemins de fer pour assurer autant que possible une coïncidence de trains du même genre, savoir trains de grande vitesse avec trains de grande vitesse, trains de voyageurs avec trains de voyageurs et trains mixtes avec trains mixtes.

Les deux Hautes Parties contractantes s'engagent en outre d'intervenir auprès des administrations des chemins de fer intéressées afin qu'il soit établi des itinéraires facilitant autant que possible la communication entre Trieste et Venise au moyen des trains directs et de grande vitesse.

bezpieczeństwem ruchu na szlaku łączącym udzielano potrzebnej pomocy.

Artykuł X.

Mianowanie funkcyjaryuszów, którzy będą używani do wykonywania nadzoru i konserwacji szlaku leżącego między stacją graniczną w Cervignano a granicą, należy do zarządu austriackiego.

Natomiast wybór funkcyjaryuszów do obsługi pociągów kursujących między obiema stacjami granicznymi zastrzega się zarządowi włoskiemu.

Funkcyjaryusze, dający swoim zachowaniem się powód do zażaleń, będą na żądanie właściwych Władz terytoryalnych usuwani.

Artykuł XI.

Każda z Wysokich Stron kontraktujących zobowiązuje się zapobiegać na żądanie drugiej Strony temu, żeby do pełnienia służby na obszarze drugiego państwa nie używano osób, które były już skazane bądź to za pospolite zbrodnie lub przestępstwa przeciwko Rządowi, na którego obszarze znajduje się szlak kolejowy, bądź to za przemytnictwo lub za ciężkie przestępstwa skarbowe.

Artykuł XII.

Plany jazdy pociągów łączących ustanowią zarządy kolejowe w porozumieniu ze sobą w taki sposób, żeby ani podróżni ani też towary nie były dłużej zatrzymywane, jak tego wymaga wykonywanie służby kolejowej, cłowej i policyi nad paszportami.

Zatwierdzenie tych planów jazdy zastrzega się każdemu Rządowi co do kolei położonej na jego obszarze.

Obie Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się wpływać na zarządy kolejowe pod tym względem, żeby ile możności zapewniono łączenie się ze sobą pociągów tego samego rodzaju, a więc pociągów pospiesznych z pospiesznymi, osobowych z osobowymi a mieszanych z mieszanyymi.

Obie Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się nadto wpływać na dotyczące zarządy kolejowe pod tym względem, żeby ustanowiono takie plany jazdy, któreby umożliwiły szybki i bezpośredni ruch pociągów między Tryestem a Wenecją.

Article XIII.

En ce qui concerne le service de douane et de police frontière les deux Hautes Parties contractantes sont tombées d'accord d'appliquer à la ligne de jonction de Cervignano à S. Giorgio de Nogaro les dispositions contenues aux articles XIII, XIV, XIX—XXII, XXIV et XXVII de la convention signée le 2 octobre 1879 concernant les jonctions de Comons, Ala et Pontafel.

Il est entendu, que les dispositions jointes à la convention signée le 23 avril 1867 concernant le traité de commerce et de navigation entre l'Autriche et l'Italie et qui de même que cette convention ont été selon la déclaration du 27 décembre 1878 maintenues provisoirement par rapport aux opérations douanières, sur les chemins de fer reliant l'Autriche-Hongrie et l'Italie cités à l'article XXVII de la convention signée le 2 octobre 1879 seront substitués par les dispositions respectives du traité de commerce et de navigation conclu le 6 décembre 1891 ou s'il y a lieu par les arrangements ultérieures qui lui seront substitués.

Article XIV.

En ce qui concerne la correspondance télégraphique privée ou officielle les deux Gouvernements sont convenus d'admettre à la présente jonction les dispositions contenues aux articles XV et XVI de la convention signée le 2 octobre 1879.

Article XV.

Les dispositions en vigueur ou à concerter à l'égard de la police des passe-ports et des étrangers voyageant sur les lignes respectives des deux Etats devront également être appliquées à la jonction qui forme l'objet de la présente convention.

Article XVI.

La présente convention sera ratifiée et les ratifications en seront échangées à Rome, le plus tôt possible, dans le terme de quatre mois.

En foi de quoi les plénipotentiaires respectifs l'ont signé et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Rome, en double exemplaire ce 24 janvier 1900.

(L. S.) M. Pasetti. (L. S.) Visconti Venosta.

Artykuł XIII.

Obie Wysokie Strony kontraktujące porozumiały się, że pod względem służby cłowej i służby policyjnej granicznej na szlaku łączącym od Cervignano do S. Giorgio di Nogaro, mają być odpowiednio stosowane postanowienia zawarte w artykułach XIII, XIV, XIX aż do XXVII umowy z dnia 2. października 1879, tyżące się połączeń kolejowych pod Korminem, Alą i Pontebą.

Jak się samo przez się rozumie, zamiast wzmiankowanych w artykule XXVII umowy z dnia 2. października 1879 postanowień, tyżących się ekspedycyji cłowej na kolejach łączących Austryę i Węgry z Włochami, dołączonych do traktatu handlowego i żeglarskiego z dnia 23. kwietnia 1867, pomiędzy Austryą a Włochami zawartego, które podobnie jak ów traktat stosownie do deklaracyi z dnia 27. grudnia 1878 utrzymane zostały przeważnie w mocy, obowiązują obecnie odnośne postanowienia traktatu handlowego i żeglarskiego z dnia 6. grudnia 1891, gdyby zaś w przyszłości na jego miejsce zawarłą została inna umowa, obowiązywać będą jej postanowienia.

Artykuł XIV.

Co się tyżyczy korespondencyi telegraficznej osób prywatnych lub tyż Rządów, ułożyły się oba Rządy, że postanowienia artykułu XV i XVI umowy z dnia 2. października 1879 mają się stosować do niniejszego połączenia kolejowego.

Artykuł XV.

Postanowienia istniejące i jeszcze umówić się mające co do wykonywania policyi nad paszportami i obcymi podczas podróży na obopólnych połączeniach kolejowych mają być stosowane tyż na połączeniu kolejowem będącem przedmiotem niniejszego traktatu.

Artykuł XVI.

Traktat niniejszy ma być ratyfikowany a wymiana odnośnych dokumentów ratyfikacyjnych nastąpić ma w Rzymie jak można najrychlej, najpóźniej zaś w ciągu czterech miesięcy.

W dowód czego pełnomocnicy obu Stron podpisali własnoręcznie umowę niniejszą i wycisnęli na niej swoje pieczęci.

Spisano w dwóch wygotowaniach w Rzymie, dnia 24. stycznia 1900.

(L. S.) M. Pasetti. (L. S.) Visconti Venosta.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis illos omnes ratos gratosque habere profiteamur, verbo Nostro Caesareo et Regio spondentes Nos ea omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro adpresso muniri iussimus.

Dabantur Gödöllö die decima quarta mensis Maii anno Domini millesimo non-gentesimo, Regnorum Nostrorum quinquagesimo secundo.

Franciscus Josephus m. p.

Agenor Comes Gołuchowski m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:
Alexander Eques a Suzzara m. p.,
caput sectionis.

Traktat powyższy, jako obowiązujący w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 31. sierpnia 1900.

Körber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Wittek r. w.

147.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 1. września 1900,

tyczące się zmiany w rozgraniczeniu okręgów inspektoratów skarbowych wyższo-austryackich schärdińskiego i braunauskiego.

Odnosnie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 7. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 113,

podaje się do wiadomości, że gminę Mettmach, należącą do powiatu politycznego Ried, oddziela się od okręgu urzędowego starszego inspektora skarbowego schärdińskiego a przyłącza się do okręgu urzędowego starszego inspektora braunauskiego.

Niniejsza zmiana rozgraniczenia okręgów nabywa mocy obowiązującej z dniem 1. października 1900.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. września 1900.

Treść: № 148. Rozporządzenie, dotyczące się puszczenia w obieg biletów bankowych po 20 koron.

148.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. września 1900,

tyczące się puszczenia w obieg biletów bankowych po 20 koron.

Bank austriacko-węgierski, jak to podane jest w dołączonym obwieszczeniu, zacznie dnia 20. września 1900 puszczać w obieg bilety bankowe po 20 koron, opatrzone firmą „Banku austriacko-węgierskiego“ i datą 31. marca 1900.

Postanowienia co do wywołania i ściągnięcia biletów bankowych po 10 złotych waluty austriackiej z datą 1. maja 1880, teraz kursujących, będą w swoim czasie osobno podane do wiadomości.

Böhm r. w.

Obwieszczenie

o puszczeniu w obieg biletów bankowych Banku austriacko-węgierskiego po 20 koron z datą 31. marca 1900.

Bank austriacko-węgierski zacznie dnia 20. września 1900 puszczać w obieg w swoich zakła-

dach głównych w Wiedniu i Budapeszcie tudzież we wszystkich filiach bilety bankowe po 20 koron z datą 31. marca 1900.

W załącze do niniejszego obwieszczenia ogłasza się opis tych nowych biletów bankowych.

Wysokość sumy obiegowej biletów bankowych po dwadzieścia koron jest w myśl artykułu III. statutu bankowego ograniczona; przeto bezwarunkowy obowiązek wymiany, ciężący na Banku austriacko-węgierskim stosownie do artykułu 88go statutu bankowego, nie istnieje co do emisji tych biletów bankowych.

Postanowienia co do wywołania i ściągnięcia biletów bankowych po 10 złotych waluty austriackiej z datą 1. maja 1880, teraz kursujących, będą w swoim czasie osobno podane do wiadomości.

Wiedeń, dnia 10. września 1900.

Bank austriacko-węgierski.

Biliński,
gubernator.

Schoeller,
członek Rady generalnej.

Pranger,
sekretarz generalny.

Załączka.

Opis biletu bankowego na dwadzieścia koron

Banku austriacko-węgierskiego z roku 1900.

Bilety Banku austriacko-węgierskiego po 20 koron z dnia 31. marca 1900 mają 135 milimetrów szerokości a 90 milimetrów wysokości i są wydrukowane po obu stronach na papierze bez znaku wodnego, mianowicie po jednej stronie znajduje się tekst niemiecki, po drugiej węgierski.

Właściwa rycina biletu 121 milimetrów szeroka a 79 milimetrów wysoka, w czerwonym kolorze wydrukowana, otoczona jest obwódką 5 milimetrów szeroką, całą rycinę prostokątnie opasującą i przedstawia po prawej stronie pole napisowe 60 milimetrów szerokie a 51 milimetrów wysokie, po lewej stronie ramkę prostokątną, w której części środkowej, owalnej, znajduje się głowa niewieścia, wyobrażająca po stronie niemieckiej Austryę, po węgierskiej Hungaryę. Obok tej ramki przedstawia rycina postać dziecka, trzymającego w rękach gałązkę wawrzynową a siedzącego na cokule 111 milimetrów szerokim, a 18 milimetrów wysokim, który odgrywa rolę spodu pola napisowego od obwódki zewnętrznej i na którym spoczywa ramka prostokątna. Przed cokułem i ramką wisi tarcza na ramkę zachodząca, zawierająca po stronie niemieckiej austriackiego orła cesarskiego, po stronie węgierskiej wielki węgierski herb państwa.

Na cokule opatrzonym zdobinami rysunkowymi znajduje się po stronie niemieckiej tablica napisowa zawierająca wartość imienną biletu na dwadzieścia koron w ośmiu rozmaitych językach krajowych; tablica napisowa po stronie węgierskiej zawiera postanowienie karne, opiewające: „A bankjegyek utánzás a törvény szerint büntettetik“.

Obwódka zewnętrzna prostokątna, 5 milimetrów szeroka, zawiera po stronie niemieckiej w części górnej cztery kółka z liczbą „20“ a pomiędzy

niemi wyrazy „Zwanzig Kronen“ z ozdóbkami ornamentowymi, w obu bocznych częściach po sześć kółek z liczbą „20“ i ozdóbkami ornamentowymi, w dolnej zaś części tekst niemiecki postanowienia karnego, opiewający: „Die Nachmachung der Banknoten wird gesetzlich bestraft“.

Po stronie węgierskiej ta zewnętrzna obwódka zawiera w części górnej i dolnej podobnie po cztery kółka z liczbą „20“, pomiędzy którymi znajdują się wyrazy: „Húsz korona“ i ozdóbki ornamentowe, w dwóch zaś częściach bocznych z lewej i z prawej strony wyrazy: „Húsz korona“ i po dwa kółka z liczbą „20“ w ozdóbkach ornamentowych naprzemianległych.

W obu górnych rogach tej obwódki zewnętrznej znajdują się tak na niemieckiej jak i na węgierskiej stronie biletu tarcze koliste z giloszą, na której ciemniejszej części uwidoczni się jasna liczba „20“.

Obie strony biletu pokryte są giloszą oczkową wydrukowaną w zielonym kolorze w połączeniu z warstwami linii i po części w czarnym kolorze wydrukowanymi warstwami punktów i gilosza ta zawiera w środku pola napisowego cyfrę „20“ uwydatniającą się swoją białością na tle zielonem.

Szczególną właściwością tej giloszy jest, że od środka pola napisowego ku brzegowi biletu zwężają się jej oczka. Powłoka zamknięta jest zewnątrz ku białemu niezadrukowanemu brzegowi papieru podwójną linią lukowaną. Po prawej stronie na niemieckim polu napisowym mieści się oznaczenie seryi, na węgierskim polu napisowym numer biletu bankowego wykonany czarną farbą.

Osnowa tekstu biletu z podpisem firmy Banku na stronie węgierskiej:
 opiewa na stronie niemieckiej w polu napisowem biletu:

„Die Oesterreichisch-ungarische Bank zahlt gegen diese Banknote bei ihren Hauptanstalten in Wien und Budapest sofort auf Verlangen

Zwanzig Kronen

in gesetzlichem Metallgelde.

Wien, 31. März 1900.

OESTERREICHISCH-UNGARISCHE BANK.

Biliński
Gouverneur.

Suess
Generalrath.

Mecenseffy
Generalsekretär.“

„Az Osztrák-magyar bank ezen bankjegy ellenében bécsi és budapesti főintézetinél kívánatra azonnal fizet

Húsz Koronát

törvényes ércpénzben.

Bécs, 1900. márczius 31^{én.}

OSZTRÁK MAGYAR BANK.

Biliński
kormányzó.

Gold
tőtanácsos.

Mecenseffy
vezértitkár.“

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 15. września 1900.

Treść: (Nr 149—151.) 149. Rozporządzenie, dotyczące się dopuszczenia niewiast do nauk medycznych i do doktoratu z wszech nauk lekarskich. — 150. Rozporządzenie, dotyczące się dopuszczenia niewiast do zawodu farmaceutycznego. — 151. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Prusinowice do okręgu Sądu powiatowego holeszowskiego w Morawie.

149.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 3. września 1900,

tyczące się dopuszczenia niewiast do nauk medycznych i do doktoratu z wszech nauk lekarskich.

Na mocy Najwyższego upoważnienia z dnia 31. sierpnia 1900 rozporządza się w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych pod względem dopuszczania niewiast do nauk medycznych i do doktoratu z wszech nauk lekarskich w uniwersytetach tutejszo-krajowych co następuje:

§. 1.

Dzieszanom uniwersyteckich wydziałów medycznych wolno z zastrzeżeniem przychylenia się grona profesorów dopuszczać niewiasty, które uczynią zadosyć warunkom poniżej przepisanyin, na ich prośbę piśmienneą, odpowiedniami dokumentami opatrzoną, do immatrykulacji na uczenie zwyčajne wydziału medycznego.

W razie niedopuszczenia, ubiegająca się o przyjęcie może odwołać się do Ministra wyznań i oświaty.

§. 2.

Przepisane warunki przyjęcia są następujące:

1. obywatelstwo austriackie;
2. pomyślne złożenie określonego bliżej w tutejszem rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 9. marca 1896, Dz. roz. min. Nr. 18, egzaminu (egzaminu dojrzałości) w gimnazyum publicznem tutejszo-krajowem lub w takim zagranicznem, które Minister wyznań i oświaty uzna za równorzędne; także i w tym ostatnim przypadku egzamin dojrzałości złożyć należy nie wcześniej jak w ciągu 18. roku życia.

§. 3.

Przepisy, tyczące się immatrykulacji i wpisu uczniów zwyčajnych, mają być stosowane także do uczenia.

§. 4.

O ile te immatrykulowane niewiasty zamierzają starać się na podstawie odbytych nauk o stopień doktorski z wszech nauk lekarskich, winny dla uzyskania absolutorium trzymać się przepisanego porządku nauk.

W przypadkach wyjątkowych, Minister wyznań i oświaty po wysłuchaniu grona profesorów, może pod tym względem, w taki sam sposób jak co do uczniów, pozwolić na policzenie niewiastom poszczególnych wykładów, na które, lub półroczy, w których uczęszczały na wydziały tutejszo-krajowe lub zagraniczne.

§. 5.

Celem uzyskania dyplomu doktorskiego i łączącego się z nim uprawnienia do wykonywania wszystkich gałęzi praktyki lekarskiej stosownie do osobnych postanowień w tym względzie wydanych, winny kandydatki poddać się po złożeniu przepisanych dokumentów egzaminom ścisłym według obowiązującego porządku ścisłych egzaminów medycznych.

§. 6.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza tutejszego rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 45 o nostryfikacji dyplomów doktorskich medycznych, uzyskanych przez niewiasty za granicą.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od początku roku szkolnego 1900/1901.

Hartel r. w.

150.

Rozporządzenie prezydenta Ministrów jako kierownika Ministerstwa spraw wewnętrznych tudzież Ministra wyznań i oświaty z dnia 3. września 1900,

tyczące się dopuszczenia niewiast do zawodu farmaceutycznego.

Na mocy Najwyższego upoważnienia z dnia 31. sierpnia 1900 Ministerstwa spraw wewnętrznych tudzież wyznań i oświaty rozporządzają pod względem dopuszczenia niewiast do zawodu farmaceutycznego co następuje:

§. 1.

Pod warunkami poniżej przepisany niewiasty mogą być dopuszczone do zawodu farmaceutycznego.

§. 2.

Warunki ogólne wstąpienia niewiast do tego zawodu są następujące:

1. obywatelstwo austriackie,
2. dowód, że ubiegająca się o przyjęcie skończyła w czasie wstąpienia do zawodu farmaceutycznego przynajmniej 16ty rok życia i

3. złożenie świadectwa lekarskiego, wydanego lub potwierdzonego przez lekarza urzędowego Władzy politycznej miejsca zamieszkania, według którego kandydatka jest pod względem fizycznym odpowiednio uzdolniona.

§. 3.

Pod względem wykształcenia przygotowawczego wymaga się od niewiast chcących wstąpić do zawodu farmaceutycznego:

- a) dowodu, że ubiegająca się o przyjęcie skończyła z dobrym skutkiem jako uczennica prywatna pierwsze sześć klas gimnazjum publicznego tutejszo-krajowego lub takiejże szkoły realnej; w przypadkach szczególnych Minister wyznań i oświaty może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych uznać za ważne nauki odbyte w takim zakładzie za granicą; lub
- b) pomyślnego złożenia egzaminu w rozciągłości wymagań pierwszych sześciu klas gimnazjum lub szkoły realnej a to w gimnazjum publicznym tutejszo-krajowym albo w takiejże szkole realnej lub w podobnym zakładzie zagranicznym, który Minister wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych uzna za równorzędny.

Jeżeli w obu tych przypadkach złożone będą świadectwa ze szkoły realnej, wykazać należy nadto złożenie z pomyślnym skutkiem w gimnazjum publicznym egzaminu z języka łacińskiego w rozciągłości przepisanej dla pierwszych sześciu klas gimnazjalnych.

Szczególne te egzamina urządzone będą osobnym rozporządzeniem.

§. 4.

Na podstawie dowodów w §§. 2 i 3 wzmiankowanych, ubiegająca się o przyjęcie może za zezwoleniem dotyczącego gremium filialnego i głównego aptekarzy, a w Tyrolu, Vorarlbergu i Dalmacji za zezwoleniem Władzy politycznej krajowej wstąpić na naukę aptekarstwa.

§. 5.

Z zastrzeżeniem wydanych postanowień szczególnych co do wykonywania służby aptecznej przez farmaceutki, stosują się do nich w równej mierze wszystkie przepisy ogólne dotyczące nauki aptekarstwa, egzaminu tyrocyjalnego, nauk farmaceutycznych w uniwersytecie i egzaminów do uzyskania dyplomu na magistra.

§. 6.

Dyplom magistralny, po skończeniu nauk farmaceutycznych w uniwersytecie i po złożeniu prze-

pisanych egzaminów uzyskany, uprawnia posiadaczkę do pełnienia służby aptecznej w przymiocie dyplomowanego asystenta farmaceutycznego.

Ażeby uzyskać uprawnienie do samodzielnego kierowania apteką publiczną, do tego, oprócz odbycia przepisane pięcioletnia, potrzebne jest osobne pozwolenie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. października 1900, przeto asystentki przyjmowane będą na nauki farmaceutyczne uniwersyteckie nie wcześniej jak od początku roku szkolnego 1903/1904.

Koerber r. w.

Hartel r. w.

151.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 5. września 1900, tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Prusinowice do okręgu Sądu powiatowego holeszowskiego w Morawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, oddziela się gminę miejscową Prusinowice od okręgu Sądu powiatowego bystryckiego p. H. i przyłącza się ją do okręgu Sądu powiatowego holeszowskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1900.

Treść: (№ 152 i 153.) 152. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Friedlandu do granicy państwa pod Heinersdorfem. — 153. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się udzielania zapomóg z funduszów państwa w celu uśmierzania lub odwrócenia niedostatku.

152.

Dokument koncesyjny z dnia 8. września 1900,

na kolej lokalną od Friedlandu do granicy państwa pod Heinersdorfem.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Wydziałowi powiatowemu friedlandzkiemu w Czechach o to proszącemu, koncesję do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej ruchomiennej, która wybudowana być ma jako lokalna o szlaku normalnym od stacyi w Friedlandzie kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej aż do granicy państwa pod Heinersdorfem, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Zastrzega się, że gdyby kolej koncesyonowana miała być doprowadzona do sieci kolei pruskich pod Heinersdorfem, postanowienia dotyczące się tego jej dobiegu, jakoteż służby w ruchu stacyi dobiegowej, przepisane będą w traktacie państwa z Rządem królewsko pruskim i że koncesyonaryusz obowiązany jest poddać się tym postanowieniom tudzież obowiązkom z nich wynikającym.

§. 2.

Co do kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używa koncesyonaryusz dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 3.

Koncesyonaryusz obowiązany jest rozpocząć budowę kolei koncesyonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesją, dać ma koncesyonaryusz kaucyę w sumie 40.000 K w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszowi do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne, a trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Zresztą linia kolejowa na wstępie oznaczona ma być uważana za istotną część składową przedsiębiorstwa kolejowego będącego przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 15. lutego 1899, Dz. u. p. Nr. 37, przeto stosują się do niej postanowienia §§. 5—14 rzeczonego dokumentu koncesyjnego z tą zmianą, że koncesyonaryuszowi nadaje się prawo emitowania pożyczki pierwszeństwa za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi; pożyczka ta, której sumę Rząd oznaczy, będzie według okoliczności na zapisy udziałowe rozłożona, ma być najwięcej po 4 od sta oprocentowana, w przeciągu 75 lat spłacona i na wszystkich kolejach lokalnych, na które Wydział powiatowy friedlandzki posiada koncesyje, na pierwszym miejscu, w księdze dla kolei żelaznych zabezpieczona.

Wittek r. w.

153.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1900,

tyczące się udzielania zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia lub odwrócenia niedostatku.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Upoważniam Rząd mój, żeby na zapomogi dla ludności zasiłku potrzebującej w okolicach dotkniętych albo zagrożonych niedostatkami w poszczególnych królestwach i krajach wydał w miarę potrzeby ogółem aż do 5,000.000 koron pod warunkiem złożenia rachunków.

Z tej sumy ogólnej może Rząd wydać część w kwocie aż do 2,750.000 koron na zapomogi dla dotkniętych niedostatkami z powodu szkód w okolicach królestwa Galicyi nawiedzonych w lipcu 1900 niezwykłą klęską powodziową.

§. 2.

Przyzwolone dotacje przeznaczone są na udzielenie zapomóg niezwrótłych poszkodowanym wsparcia potrzebującym a w szczególności na zakupno żywności, zboża na zasiew, paszy dla bydła itp., tudzież na przywrócenie do dawnego stanu budowli zniszczonych lub uszkodzonych i na wykonanie lub subwencyonowanie robót publicznych dla ogółu pożytecznych.

§. 3.

Zapomogi wydzielać mają Władze rządowe.

§. 4.

Dokumenty prawne, podania i czynności urzędowe, dotyczące się zapomóg są wolne od stępli i należytości.

§. 5.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu i rolnictwa.

Jasto, dnia 15. września 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Weltersheimb r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

Rezek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1900.

Treść: (№ 154 i 155.) 154. Rozporządzenie cesarskie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899 dotyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia. — 155. Rozporządzenie, w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, którym zmienne zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, dotyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

154.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1900,

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, dotyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

Artykuł I.

Uchylają się §§. 1, 3 i 4 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, dotyczącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

Na ich miejsce mają obowiązywać następujące postanowienia.

§. 1.

W celu jak najszybszego tępienia zarazy (pomorku) świń należy zarządzać zabijanie świń dotkniętych zarazą, tudzież podejrzanych o zarazę, a wreszcie podejrzanych o zarażenie się, to znaczy takich świń, które w przeciągu ostatnich dni czterdziestu zetknęły się z świniami dotkniętymi zarazą,

w skutek pomieszczenia w stajniach niezupełnie odosobnionych, w skutek używania wspólnych pastwisk, gdy były gnane albo wiezione koleją żelazną, statkami lub wozami.

Jeżeli według okoliczności zachodzących w pojedynczych przypadkach, nie trzeba się obawiać dalszego roznieśnienia zarazy a zwłaszcza, jeśli chodzi o cenne zwierzęta do chowu, wolno władzy politycznej krajowej na prośbę właściciela albo też na wniosek komisji pomorowej zaniechać pod tym warunkiem zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, że zwierzęta te zostaną przez dni czterdzieści odosobnione w sposób uchylający zaraźliwość i będą wzięte pod obserwację weterynarską.

W kwestyi, czy zwierzęta podejrzane o zarażenie się mają być zabite, czy też tylko wzięte pod obserwację, można przeciw rozporządzeniu władzy politycznej krajowej wnieść rekurs do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Dopóki decyzya nie nabędzie mocy prawnej, nie można zabijać zwierząt, które jednak należy natychmiast wziąć pod obserwację.

§. 3.

Za te świnie, które po rzezi wykonanej z urzędu, uznane będą za niedotknięte zarazą, płaci się wynagrodzenie ze skarbu państwa.

Wynagrodzenie to wymierzane będzie z zastrzeżeniem postanowień §§. 5 i 6:

a) za świnie rzeźne (dojrzałe do rzezi, świnie tuczne i mięsne) na podstawie stwierdzonej

wagi zwierząt zabitych z nieodłączonemi płucami i sercem, przeponą, wątrobą, nerkami i tłuszczem nerkowym, tudzież kiszkiowym w kwocie wynoszącej 95 procentów średniej ceny targowej jednego kilograma, która w miesiącu poprzednim była urzędownie notowana w stolicy odnośnego kraju jako cena świń bitych wszelkiej jakości;

b) za świnie użytkowe na podstawie stwierdzonej wagi żywego zwierzęcia podług taryfy wartości, którą winna ustanowić władza polityczna krajowa kwartalnie w porozumieniu z urzędową korporacją rolniczą, za kilogram wagi, uwzględniając różnice wieku, rasy i inne mające wpływ na cenę;

c) za świnie do chowu w kwocie oznaczonej stosownie do lit. b) z doliczeniem dodatku wynoszącego 25 procentów.

Komisja pomorowa (§. 18 pow. ust. o chorob. zwierz. zaraźliwych) klasyfikuje świnie podług powyższych kategorii (świnie rzeźne, użytkowe albo do chowu). Przy rozróżnianiu świń użytkowych od świń do chowu trzymać się należy z reguły tej zasady, że wszelkie zwierzęta nie należące do kategorii świń rzeźnych [dojrzałe do rzezi świnie tuczne i mięsne, lit. a)] a nie nadające się już do chowu, jakoteż wieprzki trzebione i nie przeznaczone do chowu, prosięta i świnie młode zaliczają się do ustępu b), wieprze stadne, maciory prośne lub karmiące i świnie młode, dowodnie do chowu przeznaczone, zaliczają się do ustępu c).

§. 4.

Za te świnie, które stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia zostały z urzędu zabite i przy tem uznane za dotknięte zarazą, płaci się z zastrzeżeniem postanowień §§. 5 i 6, wynagrodzenie ze skarbu państwa, obliczone podług wagi tych świń po ich zupełnem wypatroszeniu a wynoszące 50 procentów kwoty wynagrodzenia obliczonego w myśl §. 3.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od ósmego dnia po ogłoszeniu.

Bliższe postanowienia co do wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności co do postępowania z świniami podejrzanymi o zarażenie się, które stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2, mają być wzięte pod obserwację weterynarską i co do obliczenia wynagrodzenia według artykułu I, §. 3, zostaną wydane drogą rozporządzenia.

Artykuł III.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa.

Jaśło, dnia 15. września 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

155.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa z dnia 18. września 1900,

w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, którem zmienione zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyżącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia.

Celem wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, którem zmienione zostały niektóre postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, tyżącego się zapobiegania zarazie (pomorkowi) świń i jej tępienia, postanawia się na podstawie artykułu II. tego rozporządzenia cesarskiego co następuje:

Postanowienia rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu, kolei żelaznych i rolnictwa z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82, zawarte w ustępach do §§. 1 i 2 i do §§. 3, 4 i 5 uchylają się.

Na miejsce ich mają obowiązywać następujące postanowienia:

Do artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 153, i do §. 2 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81.

Zaraza (pomorek) świń zalicza się do tych chorób zwierzęcych zaraźliwych, o których w myśl §§. 15 i 16 ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i ich tępieniu, należy obowiązkowo uczynić doniesienie.

Jak tylko do przełożonego gminy (obszaru dworskiego) nadejdzie uwiadomienie o wybuchu lub o podejrzeniu pojawienia się zarazy (pomorku) świń, lub jak tylko tenże jakimkolwiek sposobem poweźmie wiadomość o wybuchu tej zarazy, albo o objawach chorobowych lub o wypadkach padnięcia świń, wzniesających podejrzenie jej istnienia, winien tenże bezzwłocznie uwiadomić o tem Władzę polityczną powiatową, podając przytem okoliczności, o których się dowiedział i ma natychmiast zarządzić jak najściślejsze odosobnienie świń jeszcze zdrowych od tych, które już zachorowały, tudzież zabronić wszelkiego obrotu świń ze zapowietrzonych i do zapowietrzonych zagród, to jest nakazać zamknięcie chlewów.

Władza polityczna powiatowa pierwszej instancyi winna nadchodzące doniesienia o istnieniu zarazy (pomorku) świń albo o objawach chorobowych, uzasadniających podejrzenie istnienia tej zarazy, natychmiast zaprotokołować i dalsze poczynić zarządzenia.

Gdy Władza polityczna powiatowa pierwszej instancyi otrzyma wiadomość o wypadku zarazy (pomorku) świń lub o podejrzeniu istnienia tejże zarazy, winna bezzwłocznie wysłać urzędowego weterynarza na miejsce celem zbadania. Do tych badań stosują się postanowienia §. 18 ustawy o chorobach zwierzęcych zaraźliwych.

Weterynarz urzędowy wspólnie z przełożonym gminy (komisya pomorowa) poczynić ma ścisłe dochodzenia, a jeżeli z zeznań dotyczących stron, które mają być stwierdzone protokolarnie, wynika podejrzenie istnienia zarazy (pomorku) świń, w takim razie jeszcze przed udaniem się do chlewów (stanowisk lub na pastwiska) oznaczonych jako podejrzane, winien przez obejście dotyczących chlewów (stanowisk lub pastwisk) zbadać dokładnie stan świń niepodejrzanych o zarazę w poszczególnych zagrodach gospodarskich miejscowości (obszaru dworskiego), a w wielkich gminach zamkniętych w tej ich dzielnicy, która ze względu na stosunki ekonomiczne najbardziej jest zagrożona i wciągnąć do osobnego spisu trzody.

Po przeprowadzeniu tych badań należy przystąpić do jak najdokładniejszego zbadania świń w zagrodach (stanowiskach, na pastwiskach) oznaczonych jako podejrzane o zarazę, zachowując tę ostrożność, żeby do tych oddziałów albo chlewów, które oznaczone są jako podejrzane o zarazę albo zarażone, wchodzić na ostatku.

Jeżeli objawy chorobowe, z których o istnieniu zarazy (pomorku) świń wnioskować trzeba, okażą się u jednej świni, należy takową w myśl artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900 natychmiast zabić.

Jeżeli takie objawy okażą się równocześnie u kilku świń, należy na razie zarządzić zabicie tylko

jednego a mianowicie tego zwierzęcia, u którego są najbardziej widoczne oznaki choroby a następnie na podstawie wyniku oględzin zwłok osądzić, czy i o ile także z innymi zwierzętami tejże samej trzody postąpić należy w myśl artykułu I, §. 1 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900 jako z podejrzanemi o zarazę.

Jeżeli istnienie zarazy stwierdzone zostało niewątpliwie, należy zwierzęta dotknięte zarazą i podejrzane o zarazę, o ile to jest możebne, natychmiast pozabijać. Z reguły stosuje się to także do zwierząt podejrzanych o zarażenie się. O ile jednak komisya pomorowa ze względu na okoliczności zachodzące w danym przypadku, mianowicie ze względu, że takie zwierzęta, których zabicie ze względu na dobro publiczne nie uważa za konieczne potrzebne, mogą być umieszczone w sposób zupełnie uchylający zaraźliwość, albo o ile posiadacz, którego należy pouczyć o prawach mu służących w myśl artykułu I, §. 1, ustęp 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego prosił, aby zaniechano zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, należy zwierzęta takowe aż do prawomocnej decyzji władzy politycznej krajowej a względnie Ministerstwa spraw wewnętrznych natychmiast, w sposób, o ile możliwości jak najbardziej uchylający zaraźliwość, odosobnić od stykania się z innymi świniami i oznaczyć je piętnami (postrzyżenie szczeci, karbowanie uszu albo tatuowanie) nie dającymi się usunąć.

W taki sam sposób należy sobie postąpić, jeżeli świnię dotkniętą zarazą albo podejrzaną o zarazę, albo jeśli z przyczyn innych, aniżeli podane powyżej, zwierzęta podejrzane o zarażenie się w dniu stwierdzenia zarazy nie mogły już być zabite.

Świni, które uznane zostały za dotknięte zarazą, zarżnięte, albo padłe w skutek zarazy mają być przewiezione na grzebowisko przez Władzę wyznaczone albo przez komisję pomorową umyślnie wyszukane a po ukończeniu sekcji i dokładnem spisaniu jej wyników co do każdej poszczególnej padłej albo tam zabitej świni, jakoteż po stwierdzeniu jej wagi w myśl artykułu I, §. 3, stosownie do przepisów zniweczone.

Komisji pomorowej wolno opuścić grzebowisko dopiero wtedy, gdy wszystkie zwłoki zostaną zakopane.

Wyjątek jest dopuszczalny tylko w takim razie, jeżeli dalszego zakopywania może dopilnować żandarmerya albo przysięgły organ gminny.

W tych gminach, w których jest w ruchu aprobowany przez Władzę „odwietrzacz oprawczy“ (Kaüldesinfector) albo przyrząd termochemiczny, mogą tego rodzaju zwłoki być przetwarzane w tych przyrządach a przeto te czynności urzędowe, które według powyższych przepisów powinny być wykonane na grzebowisku, odbyć się mają w tych zakładach.

O ile się to tyczy zwierząt podejrzanych o zarażenie się, winna komisya natychmiast zbadać, czy i pod jakimi warunkami stosownie do okoliczności miejscowych, zwierzęta te mogą być przez cały ciąg czasu przepisany ustawą dla obserwacji w sposób uchylający zaraźliwość pomieszczone, izby niebezpieczeństwo przeniesienia zarazy na inne trzody świń było wykluczone.

Przy ocenianiu pytania, czy pewne zwierzęta mają być uważane za „podejrzane o zarażenie się“ w myśl definicyi zawartej w artykule I, §. 1, trzeba brać na uwagę tę okoliczność, czy ze względu na stadyum przebiegu choroby, które stwierdzono u zabitych świń, a względnie z uwagi na zmiany patologiczne, które skonstatowano na zwłokach w przeciągu ostatnich dni czterdziestu, istniało niebezpieczeństwo zarażenia się dla zwierząt, które z temi świniami się zetknęły.

W protokole komisyjnym należy zapisać okoliczność, że posiadacza pouczono o prawach mu służących, jego prośbę o zaniechanie zabijania zwierząt, jeśliby takową uczynił, opinię komisji czy obserwacya weterynarska zwierząt podejrzanych o zarażenie się może być dopuszczona, jakoteż wynik badań co do pomieszczenia tych zwierząt w sposób uchylający ich zaraźliwość.

Jeżeli posiadacz prosił o zaniechanie zabijania zwierząt podejrzanych o zarażenie się, albo jeżeli komisya, zabijania takich zwierząt ze względu na dobro publiczne, nie uważała za wskazane, należy akta wraz z umotywowanym wnioskiem natychmiast przełożyć władzy politycznej krajowej, która ma swą decyzję wydać jak najspieszniej. Gdy się ten wniosek czyni, należy, strzegąc w całej pełni względów weterynarsko-policyjnych, mieć osobiście na uwadze zachowanie cennego materiału hodowlanego (artykuł I, §. 1, ustęp 2).

Dopóki decyzya nie stanie się prawomocną, zarządzenia przez komisję pomorową albo później przez władzę polityczną pierwszej lub drugiej instancyi wydane co do pomieszczenia zwierząt podejrzanych o zarażenie się w sposób uchylający zaraźliwość, pozostają w mocy i mają być przez strony jak najściślej zachowywane.

Termin czterdziestodniowy przewidziany w artykule I, §. 1, ustęp 2 rozporządzenia cesarskiego, należy zawsze liczyć od tego dnia, w którym zwierzęta jeszcze zdrowe, dowodnie odosobnione zostały od wszelkiej pośredniej albo bezpośredniej styczności ze zwierzętami dotkniętymi zarazą i podejrzanimi o zarazę.

Przez cały przeciąg tego czasu zwierzęta wzięte pod obserwację i opatrzone oznakami według powyższych przepisów, muszą być w odosobnionych stajniach w taki sposób skonsygnowane i trzymane, żeby wszelkie zetknięcie się pośrednie albo bezpośrednio z innymi świniami było bezwzględnie wy-

kluczone. W szczególności winien posiadacz mieć o to staranie, żeby zwierząt konsygnowanych z powodu podejrzenia o zarażenie się tylko takie osoby doglądały, które z innymi trzodami nie mają styczności.

Ustalenie dalszych warunków odosobnienia uchylającego o ile możności zaraźliwość, mianowicie pod względem karmienia, postępowania z wydzielinami, ściółki itd. pozostawia się w każdym przypadku z osobna decyzji komisji pomorowej, a względnie władz politycznych.

Każde ze zwierząt wziętych pod obserwację w myśl tych przepisów należy osobno zapisać w konsygnacyi dołączonej do protokołu komisyjnego podając wiek, barwę i szczególne znamiona, gdyby jakie były.

Przez czas trwania obserwacji ilość konsygnowanych zwierząt nie powinna z reguły ulegać zmianie; nie wolno przeto ani nowych zwierząt dodawać, ani — bez pozwolenia władzy powiatowej — pojedynczych zwierząt bądź żywych bądź padłych usuwać. Zarzynanie zwierząt wziętych pod obserwację stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2, dozwolone przez władzę polityczną pierwszej instancyi ma się odbywać pod nadzorem weterynarza urzędowego. Spieniężenie zwierząt w taki sposób zabitych pozostawione jest posiadaczowi.

O przypadkach zachorowania albo padnięcia ma strona donieść przełożonemu gminy w przeciągu 24 godzin, tenże zaś winien uczynić doniesienie do przełożonej władzy politycznej natychmiast na drodze najkrótszej.

W ogólności stosują się do stwierdzania zarazy i podejrzenia o zarazę u trzód świń wziętych pod obserwację te same przepisy, jakie istnieją dla wypadków pierwszego pojawienia się zarazy.

Przed upływem czterdziestodniowego terminu obserwacji winien weterynarz urzędowy zbadać trzody świń skonsygnowane z powodu niebezpieczeństwa zarażenia się i jeżeli wynik tego badania był zadowalniający, ma władza polityczna pierwszej instancyi dozwolić wolnego obrotu tą trzodą.

Jeżeli zwierzęta podejrzane o zarażenie się, co do których posiadacz nie prosił o zaniechanie zabicia, mają być w skutek zarządzenia komisji pomorowej lub też w ogóle w skutek prawomocnej decyzji władzy wyteplone, należy takowe w obecności komisji pomorowej poddać rzezi i w tym celu w gminach, w których istnieje publiczna rzeźnia, do tejże przewieźć.

W protokole komisyjnym należy dokładnie stwierdzić wszystkie te okoliczności, które mogą być rozstrzygającymi przy ocenianiu pretensyi do wynagrodzenia.

Komisya pomorowa ma starać się o jak najkorzystniejsze spieniężenie zabitych świń.

Jeżeli w samejże zapowietrzonej gminie (obszarze dworskim) można spieniężyć tylko pojedyncze świnie, nawet te, które po zabiciu uznane zostały za całkiem zdrowe i do spożycia zdadne, sprzedać je należy przez publiczną licytację, albo według okoliczności z wolnej ręki.

Jeżeli zaś spieniężenie świń zabitych jest w gminie zapowietrzonej połączone z trudnościami, wolno takowe przewieźć koleją bądźto żywe do miejsc, w których istnieją rzeźnie połączone z koleją żelazną osobnymi szynami, bądź też po zarznięciu i zupełnem ostudzeniu, do odpowiednich miejsc konsumcyi i odbioru, jeżeli do najbliższej stacyi można się dostać w niewielu godzinach a transport nie wymaga wielkich kosztów.

Świnie żywe podejrzane o zarażenie się wolno odstawiać do najbliższej stacyi kolejowej tylko wozami pod nadzorem policyjnym. Wagony kolejowe przeznaczone do przewozu takich świń należy oznaczyć napisem „zwierzęta podejrzane o zarażenie się“.

Przewożąc żywe świnie, należy wygotować i do posyłki dołączyć certyfikat według załączonego wzoru A niniejszego rozporządzenia, przesyłając zaś świnie zarznięte, według wzoru A rozporządzenia ministerjalnego z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82.

Powyższe postanowienia co do przewozu żywych świń stosują się także do takich przypadków, w których władza polityczna pierwszej instancyi dozwoliła na oddalenie żywych zwierząt z trzód wziętych pod obserwację stosownie do artykułu I, §. 1, ustęp 2.

Kwotę uzyskaną ze sprzedaży zwierząt dających się spieniężyć albo dających się spieniężyć części zabitych zwierząt, winna komisya pomorowa odesłać w sposób przepisany natychmiast do właściwego urzędu podatkowego za pośrednictwem dotyczącej władzy politycznej pierwszej instancyi z dołączeniem kontrakwitu wizowanego przez tę władzę.

Jeżeli żywe albo zabite świnie albo ich części spieniężyć się dające, zostały celem korzystniejszego spieniężenia przesłane do innego powiatu politycznego, organ, któremu polecono spieniężenie, winien uzyskaną kwotę odesłać natychmiast do tej władzy politycznej powiatowej, którą komisya pomorowa wymieni.

Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio także do tych przypadków, w których istnienie zarazy świń stwierdzone zostało u trzód pędzonych lub też wiezionych czy to koleją żelazną czy statkami albo też wozami.

Do artykułu I, §§. 3 i 4 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154, i do §. 5 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81.

Pod względem wynagrodzenia płacić się mającego, stanowczem jest do kwalifikacyi zwierząt zabitych z urzędu a uznanych za niedotknięte zarazą, czy takowe w chwili zabicia należy uznać za dojrzałe do rzezi lub też nie.

Jako dojrzałe do rzezi (świnie tuczne i mięsne) należy kwalifikować te świnie, których dalsze trzymanie w stajni, ze względu na ich stan rozwoju, nie przedstawia dla posiadacza żadnych widoków, żeby się ich wartość w przyszłości podnieść mogła, jeśli, pominiawszy ewentualne zmiany cen targowych, ma się w tej mierze na względzie zasady racjonalnego trybu gospodarskiego.

Za takie zwierzęta płaci się wynagrodzenie podług artykułu I, §. 3, lit. a).

W celu wymierzenia tego wynagrodzenia należy obliczyć cenę średnią jednego kilograma mięsa bitych (wypatroszonych) świń, którą płacono w ostatnim miesiącu w stolicy kraju a władza polityczna krajowa winna cenę tę ogłaszać w dzienniku urzędowym w ciągu pierwszych pięciu dni każdego miesiąca.

Jako niedojrzałe do rzezi (świnie użytkowe) należy klasyfikować takie zwierzęta, których zabicie przedsiębrane z urzędu, o tyle musi być uważane za przedwczesne według zasad racjonalnego trybu gospodarskiego, że dalsze trzymanie tych zwierząt w stajni, ze względu na stan ich rozwoju przedstawia dla posiadacza uzasadnioną nadzieję, że ich wartość w przyszłości się podniesie, pominiawszy ewentualne zmiany cen targowych.

Za takie zwierzęta płaci się wynagrodzenie według artykułu I, §. 3, lit. b).

W celu wymierzenia tego wynagrodzenia należy obliczyć cenę średnią, jaką w ciągu ostatniego kwartału na najważniejszych targach krajowych płacono za kilogram żywej wagi świń użytkowych różnego wieku, rasy i innych stanowczych kategorii.

Na podstawie tej średniej ceny winna władza polityczna krajowa w porozumieniu z urzędową korporacją rolniczą (rada ziemiańska krajowa, towarzystwo rolnicze krajowe itp.) ustanowić taryfę wartości uwzględniając różnicę wieku, rasy i inne różnice na cenę wpływ mające, przyczem w szczególności mieć należy na uwadze, że w wyższem ocenianiu świń użytkowych w porównaniu do świń rzeźnych, ma się ujawić w szczególności ten ubytek zysku, który ponosi posiadacz w skutek przedwczesnego zabicia zwierząt, wykonanego w myśl powyższych postanowień.

Taryfę wartości ustanowioną w sposób powyższy, winna władza polityczna krajowa ogłosić w dzienniku urzędowym po raz pierwszy najpóźniej w trzy tygodnie od chwili, gdy rozporządzenie niniejsze nabędzie mocy obowiązującej, w przyszłości zaś w przeciągu pierwszych dni dziesięciu każdego kwartału.

Na podstawie tej taryfy i żywej wagi świń, które mają być z urzędu zabite, należy w pojedynczych przypadkach ustanowić wynagrodzenie, które ma być płacone za świnie użytkowe.

Jeśli w gminie jakiejś jest do dyspozycji waga nadająca się do ważenia żyjących zwierząt domowych mniejszych, winna komisja pomorowa świnie użytkowe przeznaczone do zabicia najwcześniej w sześć godzin po ostatnim karmieniu i pojeniu pojedynczo zważyć (§. 18 ust. pow. o chorobach zwierzęcych zaraźliwych).

Jeśli takiej wagi niema do dyspozycji, należy świnie przeznaczone do tępienia zarznąć przed zważeniem, przyczem jednakże krew odpływająca ma być zebrana. W takich przypadkach zważenie ma nastąpić bezpośrednio po zarznięciu (więc jeszcze przed oparzeniem zwłok), przyczem waga zwłok z doliczeniem wagi krwi, która spłynęła, przedstawia wagę żywą, którą należy wziąć za podstawę do obliczenia wynagrodzenia.

Gdyby po otworzeniu zarzniętego zwierzęcia okazało się, że takowe było w wysokim stopniu przekarmione, należy ustalić odpowiedni ciężar, który ma być potrącony i tę okoliczność zapisać w protokole komisyjnym.

Powyższe zasady przepisane pod względem oceniania świń użytkowych, które mają być zabijane z urzędu, stosują się też do zwierząt, które podług artykułu I, §. 3, ustęp ostatni, należy klasyfikować jako świnie do chowu (artykuł I, §. 3, lit c), z tą jednakże zmianą, że wynagrodzenie wymierza się tutaj z doliczeniem dodatku 25procentowego do wartości zwierzęcia zabitego, obliczonej podług właśnie wskazanych zasad.

Zwierzęta zabite z urzędu, które uznano za dotknięte zarazą (artykuł I, §. 4), należy stosownie do powyższych postanowień klasyfikować podobnie jak zwierzęta uznane za zdrowe, podług kategorii: Świnie rzeźne, użytkowe i do chowu. Z zastrzeżeniami zawarowanymi w rozporządzeniu cesarskiem wynosi wynagrodzenie, które należy płacić za takie zwierzęta, 50 procentów wartości obliczonej podług powyższych postanowień.

Komisja pomorowa winna we wszystkich takich przypadkach dokładnie zbadać, czy nie zachodzi które z zastrzeżeń powołanych w §§. 5 i 6 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899.

Jeżeli stosownie do zachodzących okoliczności podejrzenie takie jest uzasadnione, winna władza polityczna przypadek dokładnie zbadać i przyznać należy posiadaczowi wynagrodzenie oznaczone przez komisję pomorową dopiero wtedy, jeżeli według wyniku przedsięwziętych badań wszelkie podejrzenie okaże się stanowczo nieuzasadnionem.

W przypadkach §. 5 winna komisja pomorowa postarać się o jak najkorzystniejsze spieniężenie zabitych zwierząt.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 82, do §§. 7, 8 i 9 rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 81, jakoteż załączek tegoż rozporządzenia ministeryalnego.

Zarządzenia powyższe nabywają mocy obowiązującej równocześnie z rozporządzeniem cesarskiem z dnia 15. września 1900, Dz. u. p. Nr. 154.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Wzór A.

Gmina

Kraj

Powiat polityczny

Certyfikat

dla świń poniżej dokładnie opisanych, które z powodu podejrzenia o zarażenie się zarazą świń (pomorek) przez komisję pomorową przeznaczone zostały do natychmiastowego zarznięcia w rzeźni gminy i z tego powodu mają tam być przewiezione koleją żelazną pod nadzorem weterynarsko-policyjnym.

Imię, miejsce zamieszkania i numer domu prowadziciela transportu zwierząt:

.....

Opisanie zwierząt:

Powyższe zwierzęta przed wysłaniem ich zostały zbadane przez weterynarza urzędowego i uznano je za zupełnie zdrowe.

..... dnia 19 . . .

Komisja pomorowa:

.....
c. k. weterynarz powiatowy.

.....
przełożony gminy.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 20. września 1900.

Treść: (№ 156 i 157.) 156. Rozporządzenie w przedmiocie należności, które filie i agencje zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia uiszczą mają bezpośrednio ze względu na umowę z Węgrami zatwierdzoną rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1899. — 157. Obwieszczenie, dotyczące się zwinięcia delegacyi Komory głównej w wielkiej targowni wiedeńskiej (dla przedmiotów targowych).

156.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. września 1900,

w przedmiocie należności, które filie i agencje zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia uiszczą mają bezpośrednio ze względu na umowę z Węgrami zatwierdzoną rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268.

Celem wykonania §. 4, lit. *d* umowy z dnia 26. grudnia 1896 między Ministrami obu państw monarchii w przedmiocie należności stęplowych i bezpośrednich, stępla spożywczego i taks, rozporządza się w porozumieniu z królewsko węgierskim Ministrem skarbu co następuje:

§. 1.

Według §. 4, lit. *d* wspomnianej umowy należności, które zakłady towarzystw zaopatrzenia i zakłady ubezpieczenia płacić mają bezpośrednio na mocy osobnych zarządzeń ustawowych, uiszczą się w ogólności temu obszarowi państwa, w którym znajduje się siedziba zakładu lub towarzystwa, a więc zakłady austriackie mają uiszczać je Austrii a zakłady węgierskie Węgom.

§. 2.

Gdyby austriackie zakłady albo towarzystwa w §. 1 oznaczone posiadały w krajach korony węg-

gierskiej filie lub agencje, w takim razie niezawisłe od postanowień przejściowych §. 3go, należności od interesów, które te filie lub agencje zawarły lub w których pośredniczyły, trzeba wykazywać i uiszczać skarbowi węgierskiemu stosownie do ustaw w Węgrzech obowiązujących, bez względu na to, czy filia lub agencja jest czy nie jest uprawniona do ostatecznego zawierania interesów samodzielnie.

§. 3.

Co się tyczy tych przypadków §. 2go, w których pierwotny kontrakt ubezpieczenia zawarto przed 1. stycznia 1900, jednakże świadczenia na nim polegające bieżąco poza dzień 31. grudnia 1899, stosują się do nich z powodu różnicy w ustawodawstwach obu państw monarchii odnośnie do należności w mowie będących, następujące prawidła:

Za przedmioty podlegające w obu państwach należności, uważa się:

I. Zawarcie kontraktu zaopatrzenia albo kontraktu ubezpieczenia (należności od umowy);

II. poświadczenia, któremi zakład kwituje zaopatrzone lub ubezpieczone z odbioru kwot wniesionych (należności od kwitów na premie);

III. poświadczenia, któremi zaopatrzeni lub ubezpieczeni kwitują zakład z odbioru świadczeń (należności od kwitów na wynagrodzenia szkody).

Podczas gdy w Austrii należności od przedmiotów wymienionych pod I aż do III według poz. taryfy 57 *E* i *F* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, mają być opłacane osobno podług

skali II, w Węgrzech w myśl artykułu VIII. ustawy z roku 1883, zakłady uiszczają bieżąco na rzecz skarbu należność ryczałtową procentową zawierającą w sobie należności pod I i II, tudzież dalszą należność procentową od poświadczenia odbioru pod III.

Co się tyczy „należności od umów“ trzeba rozróżnić, czy zakłady austriackie uiszczają dotychczas należności od interesów swoich węgierskich filii i agencji

a) podług przepisu ustawowego poz. tar. 57 *E* i *F* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, z zastosowaniem §. 16go ustawy o należnościach, a więc z uwzględnieniem czasu trwania umowy albo

b) na zasadzie przyzwolenia administracyjnego podług rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. kwietnia 1866, L. 18840, Dz. rozp. Nr. 19, lub też ryczałtowo.

Odnosnie do przypadków pod a) zgodziło się królestwo węgierskie Ministerstwo skarbu z uwagi, że należność od umowy już w całości uiszczono skarbowi austriackiemu, na dozwolone w §. 11 artykułu VIII ustawy węgierskiej z roku 1883 zmniejszenie należności o połowę bez względu na to, czy kontrakt ubezpieczenia zawarty został jeszcze przed wejściem w wykonanie wspomnianego artykułu ustawy czy później, t. j. przed 1. kwietnia 1883, czy po tym dniu.

Natomiast w przypadkach pod b), począwszy od dnia 1. stycznia 1900, trzeba uiszczać należności skarbowi węgierskiemu w myśl §§. 3 i 4 artykułu VIII : 1883 ustawy węgierskiej.

§. 4.

Gdy węgierskie zakłady albo towarzystwa w §. 1 oznaczone, posiadają filie lub agencje w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, w takim razie niezawisłe od postanowienia przejściowego §. 5go należności od interesów, które te filie lub agencje zawarły lub w których pośredniczyły, wykazywać i uiszczać trzeba skarbowi austriackiemu stosownie do ustaw w Austrii obowiązujących, bez względu na to, czy filia lub agencja jest czy nie jest upoważniona do ostatecznego zawierania interesów samodzielnie.

§. 5.

Co się tyczy interesów przez austriackie filie lub agencje węgierskich zakładów zaopatrzenia albo ubezpieczenia przed 1. stycznia 1900 zawartych, które według §. 4, lit. *d* nowej umowy, tyczącej się należności, podlegają począwszy od wzmiankowanego terminu, opłacie należności austriackiej a nie węgierskiej, rozporządza się:

O ile z powyższego powodu filie i agencje te uzyskają pozwolenie do wymierzania i uiszczania

„należności od umowy“ (§. 3) w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. kwietnia 1866, L. 18840, Dz. rozp. Nr. 19, także należności od umowy, tyczące się interesów, które przed dniem 1. stycznia 1900 zawarto lub w których przed tym dniem pośredniczono, uiszczyć trzeba austriackiemu skarbowi państwa na podstawie premii, począwszy od tego terminu, zapłaconych, łącznie z należnościami od kwitów na premie i należnościami od kwitów na wynagrodzenie szkody.

Jednakże, gdyby filie te wołały uiszczać należności od umowy podług przepisów prawnych poz. tar. 57 *E* i *F* i §. 16go ustawy o należnościach, pozwala się, żeby przy obliczaniu podstawy wymiaru podług §. 16go ustawy o należnościach, potrącono czas trwania kontraktu, który aż do dnia 1. stycznia 1900 upłynął. Należności od kwitów na premie i od kwitów na wynagrodzenia szkody od austriackich filii (agencji) zakładów węgierskich przypadają również skarbowi austriackiemu w miarę tego, jak dotyczące sumy płacone są po dniu 31. grudnia 1899.

§. 6.

W tych przypadkach, w których austriackie filie albo agencje zakładów węgierskich zawarły kontrakt ubezpieczenia lub też pośredniczyły w zawarciu takiego kontraktu po dniu 31. grudnia 1899, jednakże sumy z kontraktu wynikające uiszczane będą na przyszłość w Węgrzech, trzeba należności przypadające w miarę tych wpłat uiszczać w Austrii; gdyby zaś węgierskie filie lub agencje zakładów w Austrii siedzibę swą mających interesa zawarły lub też w nich pośredniczyły, należności stąd wynikające uiszczać trzeba węgierskiemu skarbowi państwa nawet w tym przypadku, gdy kwoty stanowiące podstawę należności płacone są w Austrii.

Odnosi się to także i do tych interesów, które zawarł lub w których pośredniczył centralny zarząd zakładów.

§. 7.

Zakłady towarzystw zaopatrzenia i ubezpieczenia mające siedzibę w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, winny w swoich dziennikach należności, które stosownie do §. 12, lit. *a* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, a względnie stosownie do punktu 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102, mają przekładać peryodycznie Władzy skarbowej, wykazywać oddzielnie od jakich sum wniesionych w krajach tutejszych tytułem premii lub też wypłaconych ubezpieczonym tytułem świadczeń uiszczają należności skarbowi węgierskiemu w myśl §. 6 niniejszego rozporządzenia.

Temuż samemu zobowiązaniu podlegają tutejszo-krajowe filie i agencje zakładów węgierskich.

§. 8.

Należności od zaliczek wypłaconych przez zakład zaopatrzenia lub ubezpieczenia po dniu 31. grudnia 1899 na police (zaliczki na police, wypłaty pożyczek poz. tar. 36, l. 1 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, względnie §. 5 artykułu VIII: 1883 ustawy węgierskiej) wykazywać i uiszczać trzeba skarbowi austriackiemu, o ile takowych udzieliły lub w nich pośredniczyły austriackie filie zakładów węgierskich, zaś skarbowi węgierskiemu o ile takowych udzieliły lub też w nich pośredniczyły węgierskie filie zakładów austriackich a to bez różnicy, czy pierwotny kontrakt ubezpieczenia zawarto przed upływem roku 1899 lub później.

Prolongacye zaliczek uważać należy za nowy interes zaliczkowy.

§. 9.

Należności od odkupu polie (wypłaty za odkup) trzeba wykazywać i uiszczać stosownie do §. 6 artykułu VIII, 1883 ustawy węgierskiej skarbowi węgierskiemu, o ile odkupy te zawarły lub w nich pośredniczyły węgierskie filie lub agencje zakładów austriackich, natomiast stosownie do postanowień austriackich ustaw o należnościach skarbowi austriackiemu przypada należność od tych odkupów, które austriackie filie zakładów węgierskich po

wzmiankowanym terminie zawarły lub w których pośredniczyły.

§. 10.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia stosować się mają odpowiednio we wzajemnym stosunku obu państw monarchii do krajów Bośni i Hercegowiny.

§. 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia i stosować się ma do przedmiotów podlegających należności w niemu omówionych począwszy od dnia 1. stycznia 1900.

Böhm r. w.

157.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1900, dotyczące się zwinięcia delegacji Komory głównej w wielkiej targowni wiedeńskiej (dla przedmiotów targowych).

Delegację komory głównej w wielkiej targowni wiedeńskiej (dla przedmiotów targowych) zwiąja się z dniem 1. listopada 1900.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. września 1900.

Treść: № 158. Traktat pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Prusami, dotyczący się zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wyniknąć ze stosowania ustaw podatkowych obowiązujących w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, a względnie w królestwie pruskiem.

158.

Traktat z dnia 21. czerwca 1899,

pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a Prusami dotyczący się zapobiegania podwójnym opodatkowaniom, które mogłyby wyniknąć ze stosowania ustaw podatkowych obowiązujących w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa a względnie w królestwie pruskiem.

(Zawarty w Berlinie dnia 21. czerwca 1899, przez Jego c. i k. Apostolską Mość ratyfikowany dnia 24. czerwca 1900, ratyfikacje wymieniono w Berlinie dnia 9. lipca 1900.)

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Król Apostolski węgierski,

tudzież

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski,

przejęci życzeniem zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom, któreby mogły wyniknąć ze stosowania ustaw podatkowych obowiązujących w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, a względnie w królestwie pruskiem, postanowili zawrzeć w tym celu konwencję i mianowali Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Król Apostolski węgierski:

Pana Władysława Szögyény-Maricha de Magyar-Szögyen i Szolgaegyháza, Swego szambelana i rzeczywistego radcę tajnego itd. itd., nadzwyczajnego i pełnomocnego ambasadora przy Najjaśniejszym Cesarzu niemieckim, Królu pruskim,

Najjaśniejszy Cesarz niemiecki, Król pruski:

Pana Dra Barona Riehthofena, Swego rzeczywistego radcę legacyjnego tajnego i sekretarza stanu w urzędzie spraw zewnętrznych,

którzy okazawszy sobie nawzajem swoje pełnomocnictwa i znalazłszy je w dobrej i należytej formie, ułożyli się jak następuje:

Artykuł 1.

Poddani austriaccy a względnie pruscy, mają z zastrzeżeniem postanowień artykułów 2 aż do 4 być pociągani do płacenia podatków rządowych bezpośrednich tylko w tem państwie, w którym mają siedzibę, a w braku takowej tylko w tem państwie, w którym przebywają.

Poddani austriaccy a względnie pruscy, którzy mają siedzibę w obu państwach, mają być pociągani do płacenia podatków bezpośrednich tylko w swym kraju ojczystym.

Za siedzibę w myśl niniejszej umowy uważa się miejsce, w którym ktoś posiada mieszkanie w okolicznościach, z których można wnioskować, że ma zamiar takowe zatrzymać trwale.

Artykuł 2.

Podatki rządowe bezpośrednie można nakładać na posiadłość gruntową i budynki, na przemysł stale wykonywany, tudzież na dochód z tych źródeł płynący, tylko w tem państwie, w którym posiadłość gruntowa lub budynki leżą, albo zakład do wykonywania przemysłu jest utrzymywany. Za zakłady do wykonywania przemysłu uważa się filie, zakłady fabrykacyi, składy, biura, kantory zakupna lub sprzedaży i inne urządzenia do wykonywania stałego

przemysłu przez przedsiębiorcę samego, przez uczestnika w przedsiębiorstwie, prokurzystę lub innego stałego zastępcę.

Jeżeli zakłady tego samego przedsiębiorstwa przemysłowego znajdują się w obszarach obu Państw, podatki bezpośrednie nakładać należy w każdym obszarze tylko w miarę obrotu wykonywanego z zakładów przemysłowych znajdujących się we własnym kraju.

Co się tyczy opodatkowania wierzytelności hipotecznych i dochodu z takowych płynącego, mają być stosowane bez ograniczenia postanowienia prawne w Austrii a względnie w Prusiech istniejące.

Artykuł 3.

O ile w myśl ustawy austriackiej z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opodatkowanie procentów i dochodów rentowych ma się odbywać przez potrącanie, będzie takowe wykonywane bez ograniczenia.

Jednakże nie narusza się tem w żadnym względzie prawa opodatkowania służącego zarządowi skarbowemu pruskiemu według praw pruskich.

Artykuł 4.

Na płace, emerytury, płace poczekalne, wypłacane przez kasę rządową (koronną, nadworną), można podatki bezpośrednie nakładać tylko w tem państwie, które ma wypłaty uiszczać.

Artykuł 5.

Strony kontraktujące uznają zgodnie, że podatek uzupełniający, opłacany na zasadzie ustawy pruskiej z dnia 14. lipca 1893, ma być uważany w myśl §. 9, ustęp 2 i §. 127, ustęp 1 ustawy austriackiej z dnia 25. października 1896 o podatkach osobistych bezpośrednich, za opodatkowanie tego samego rodzaju, co podatek zarobkowy powszechny, względnie za opodatkowanie specjalne bezpośrednie.

Artykuł 6.

Postanowienia artykułu 19go traktatu handlowego i cłowego z dnia 6. grudnia 1891 pozostają nienaruszone.

Artykuł 7.

Gdyby do zapobieżenia ile możności podwójnemu opodatkowaniu takich osób, które są razem obywatelami austriackimi i pruskimi, i razem w obszarach obu Państw mają siedziby, były jeszcze potrzebne osobne postanowienia, Strony kontraktujące będą się porozumiewały w zachodzących przypadkach i będą wydawały zarządzenia układowi odpowiednie.

Artykuł 8.

Gdyby wypowiedzenie traktatu niniejszego, do czego każda z obu Stron kontraktujących jest uprawniona, nastąpiło przed 1. października pewnego roku, w takim razie traktat utraci moc swoją już na ten rok podatkowy, który nastąpi po roku kalendarzowym wypowiedzenia.

Gdyby traktat niniejszy wypowiedziany został po rzeczonym czasokresie, uważany będzie za rozwiązany dopiero od tego roku podatkowego, który po następnym nadejdzie.

Artykuł 9.

Traktat niniejszy ma być obustronnie do Najwyższego zatwierdzenia przełożony a wymiana odnośnych dokumentów ratyfikacyjnych nastąpić ma jak najrychlej w Berlinie.

W dowód czego obustronni pełnomocnicy podpisali własnoręcznie niniejszy traktat spisany w dwu wygotowaniach i wycisnęli na nim swoje pieczęci.

Berlin, dnia 21. czerwca 1899.

(L. S.) Szögyény r. w.

(L. S.) Richthofen r. w.

Protokół końcowy.

Przystępując do podpisania traktatu zawartego w dniu dzisiejszym między monarchią austriacko-węgierską a Prusami, tyczącego się zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu, które mogłoby wyniknąć ze stosowania ustaw podatkowych obowiązujących w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych a względnie w królestwie pruskim, podpisani pełnomocnicy złożyli następujące oświadczenie, które stanowić ma część istotną traktatu samego:

I. Strony kontraktujące zgadzają się w tem, że wyrazy „z zastrzeżeniem postanowień artykułów 2 aż do 4” zawarte w pierwszym zdaniu artykułu 1 traktatu, stosować się mają także do przypadków omówionych w drugim zdaniu tego artykułu.

II. Stwierdza się zgodne zapatrywanie obu Stron kontraktujących, że postanowienia artykułu 2 niniejszego traktatu mają na celu, zastrzedz wyłącznie każdej ze Stron kontraktujących, opodatkowanie posiadłości gruntowych i budynków znajdujących się w jej własnym obszarze państwa, tudzież

przemysłów wykonywanych w jej własnym kraju bez względu na obywatelstwo lub też siedzibę dotyczącego podatnika.

III. Nadto zgadzają się Strony kontraktujące, żeby postanowienia niniejszego traktatu weszły w wykonanie w Austrii począwszy od dnia 1. stycznia 1898, w Prusach począwszy od dnia 1. kwietnia 1898.

IV. Zgodzono się, że niezawisłe od zastrzeżeń artykułu 6, z wejściem w wykonanie niniejszego traktatu, utracą moc swoją dawniejsze umowy co do opodatkowywania urzędników obu Stron.

Protokół niniejszy, który mocą wymiany ratyfikacji traktatu, do którego należy, uważany być ma za przyjęty i zatwierdzony przez Strony kontraktujące, spisano w dwóch wygotowaniach w Berlinie dnia 21. czerwca 1899.

(L. S.) Szögyény r. w.

(L. S.) Richthofen r. w.

Traktat powyższy razem z protokołem końcowym ogłasza się na podstawie §. 285 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 o podatkach bezpośrednich osobistych, jako obowiązujący w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Wiedeń, dnia 4. września 1900.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX — Wydana i rozesłana dnia 29. września 1900.

Treść: (№ 159—163.) 159. Rozporządzenie o zaliczeniu c. k. Komory głównej w Dziedzicach do tych komor, które wymienione są w załączce do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882, jako upoważnione do ekspedycyowania roślin. — 160. Rozporządzenie, którem w więzieniu celkowym Sądu obwodowego i Sądu powiatowego w Wadowicach wprowadza się w wykonanie począwszy od dnia 1. stycznia 1901 ustawę z dnia 1. kwietnia 1872 o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych. — 161. Obwieszczenie, dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kotorze do postępowania wywozowego z cukrem. — 162. Obwieszczenie, dotyczące się poruczenia czynności wyłaczania znaczków stępowych wykonywanej dotychczas na Komorze głównej w Bozenie, Komorze głównej w Innsbrucku. — 163. Rozporządzenie, dotyczące się rozszerzenia zakazu z dnia 7. maja 1900, dotyczącego się przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu na Głazgow w Szkocyi.

159.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych z dnia 25. sierpnia 1900,

o zaliczeniu c. k. Komory głównej w Dziedzicach do tych komor, które wymienione są w załączce do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, jako upoważnione do ekspedycyowania roślin.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego się ostrożności, które w obrocie z zagranicą mają być zachowywane dla zapobieżenia przynoszeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), zaliczono także c. k. Komorę główną w Dziedzicach do tych komor, które są wymienione w uwadze lit. a) załączki powyższego rozporządzenia, jako upoważnione do ekspedycyowania roślin.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

160.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 14. września 1900,

którem w więzieniu celkowym Sądu obwodowego i Sądu powiatowego w Wadowicach wprowadza się w wykonanie, począwszy od dnia 1. stycznia 1901 ustawę z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43 o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych.

Na zasadzie §. 16go ustawy z dnia 1. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 43, o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych i o ustanawianiu komisji do wykonywania kar, Ministerstwo sprawiedliwości uznaje za stosowne rozporządzić, żeby postanowienia tej ustawy wprowadzone były w wykonanie w więzieniu celkowym Sądu obwodowego i Sądu powiatowego w Wadowicach począwszy od dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

161.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. września 1900,

dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej II. klasy w Kotorze do postępowania wywozowego z cukrem.

Upoważnia się Komorę główną II. klasy w Kotorze do postępowania wywozowego z cukrem wy-

prowadzanym za linię cłową z żądaniem bonifikacji za wywóz

Böhm r. w.

162.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. września 1900,

tyczące się poruczenia czynności wytlaczania znaczków stęplowych wykonywanej dotychczas na Komorze głównej w Bozenie, Komorze głównej w Innsbrucku.

Odnosnie do §. 2, punkt 2 tutejszego rozporządzenia z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36, tyczącego się urzędowego wytlaczania znaczków stęplowych, podaje się do wiadomości, że czynność ta wykonywana dotychczas na c. k. Komorze głównej w Bozen poruczona została c. k. Komorze głównej w Innsbrucku.

Wytlaczanie znaczków stęplowych w c. k. Komorze głównej w Innsbrucku rozpoczęło się dnia 30. sierpnia 1900.

Böhm r. w.

163.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 27. września 1900,

tyczące się rozszerzenia zakazu z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81, tyczącego się przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu na Głazgow w Szkocji.

Ponieważ w Głazgowie w Szkocji pojawiły się wypadki zarazy, przeto dla zapobieżenia przyniesieniu chorób zaraźliwych, rozszerza się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim zakaz przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Egiptu, wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 81, na Głazgow w Szkocji.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia, w którym dotyczące komory a względnie urzędy zdrowotne morskie otrzymają o niem wiadomość.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1900.

Treść: (№ 164—166.) 164. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Kluczowa do okręgu Sądu powiatowego trzebieckiego w Morawie. — 165. Rozporządzenie, dotyczące się należności woźnych sądowych z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899. — 166. Rozporządzenie, dotyczące się nieprzyjmowania monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek przy pohorze cła.

164.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. września 1900,

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Kluczowa do okręgu Sądu powiatowego trzebieckiego w Morawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, a względnie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddziela się gminę miejscową Kluczów od okręgu Sądu powiatowego hrotowickiego i Sądu obwodowego znojemskiego i przyłącza się ją do okręgu Sądu powiatowego trzebieckiego i Sądu obwodowego igławskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

165.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 20. września 1900,

tyczące się należności woźnych sądowych z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162.

Na zasadzie artykułu XXXIV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112, zaprowadzającej Procedurę cywilną, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Z powodu wszelkich podróży i kursów służbowych, które woźni sądowi odbywają a do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, a więc w szczególności z powodu czasowego przeznaczenia do innych sądów, z powodu przesiedlenia, zarządzanego z urzędu i bez podwyższenia pensyi, jakoteż w przypadkach, gdy woźny towarzyszy urzędnikom wysłanym na komisye, należy się woźnym:

- a)ienne,
- b) wynagrodzenie kosztów podróży,
- c) przesiedlne,

stosownie do postanowień zawartych w następujących paragrafach.

§. 2.

Dzienne jest to wynagrodzenie ryczałtowe kosztów wyżywienia i według okoliczności noclegu woźnego i wynosi za każdy dzień podróży służbowej, kursu służbowego i czasowego przeznaczenia dwie korony 50 halerzy.

§. 3.

Jeżeli woźny, odbywając podróże służbowe i kursa służbowe, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, wykonywa czynności urzędowe, za które według rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, ma dostawać wyżywne, w takim razie oprócz dziennego należy się mu owo wyżywne.

§. 4.

Wynagrodzenie kosztów podróży jest to zwrot wydatków na przewóz, które woźny poniósł z powodu podróży służbowej albo kursu służbowego; takowe należy się woźnemu stosownie do następujących postanowień:

- a) W takich przypadkach, gdy woźny towarzyszy urzędnikowi wysłanemu na komisję, a temu urzędnikowi dozwolone jest użycie osobnego przyboru przewozowego (wóz, barka), winien woźny korzystać z tegoż samego przyboru i nie ma prawa żądania wynagrodzenia kosztów podróży.
- b) Jeżeli siedziba urzędu jest z celem podróży połączona na całej przestrzeni albo na przestrzeniach częściowych, za pomocą komunikacji służących do przewozu zbiorowego, jak kolej żelazna, elektryczna albo konna, omnibus, parowiec itp., a istniejący plan jazdy dozwala odpowiadającego celowi użycia tych komunikacji i nie zachodzi przypadek wspomniany pod a), należy się woźnemu wynagrodzenie ceny jazdy według taryfy a mianowicie na kolejach według klasy trzeciej, na parowcach według klasy drugiej a na innych komunikacjach, jeżeli mają podział na klasy, według najniższej klasy. Przy tem należy uwzględnić zniżenia ceny jazdy, o ile istnieją.
- c) Za przestrzenie, do których nie stosuje się ani przypadek wspomniany pod a) ani przypadek wspomniany pod b), ma woźny prawo do żądania wynagrodzenia za drogę po pięć halerzy za każdy kilometr drogi tam i napowrót; jednakowoż przy obliczaniu wynagrodzenia za drogę, nie należy brać w rachubę dróg od stacyi kolei żelaznej albo przystani parowców do miejsca, w którym znajduje się urząd lub cel podróży, jeżeli stacya lub przystań styka się z tem miejscem bezpośrednio.
- d) W razie podróży parowcem, należy się woźnemu w takich przypadkach, gdy parowiec nie przybija do przystani, zwrot kosztów dostania się z lądu na okręt i z okrętu na ląd według taryfy.
- e) W razie czasowego przeznaczenia i w razie przesiedlenia ma woźny prawo do żądania zwrotu opłaty taryfowej kolejowej, parowcowej albo pocztowej za przewóz 25 kilogramów pakunku podróznego, o ile dotyczący zakład komunikacyjny nie przewozi pakunku bezpłatnie, tudzież zwrotu opłat manipulacyjnych i stęplowych połączonych z przewozem pakunku. W razie używania zakładów komunikacyjnych, które stopniują opłaty za przewóz pakunków podług dziesiątków kilogramów a nie przewożą pakunku bezpłatnie, woźny ma prawo żądać zwrotu opłaty za przewóz 30 kilogramów.

§. 5.

Jeżeli woźny przy sposobności podróży służbowych i kursów służbowych, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, wykonywa czynności urzędowe albo kursa w sprawach karnych podlegające opłacie drożnego stosownie do rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, należy

mu się dotyczące drożne tylko za przestrzeń leżącą poza obrębem kierunku podróży.

§. 6.

W razie kursów służbowych w obrębie siedziby urzędu nie można wcale żądać dziennego i wynagrodzenia kosztów podróży, w razie kursów służbowych i podróży służbowych w miejscach, które od siedziby urzędowej oddalone są nie więcej jak 3·8 kilometra, można żądać dziennego i wynagrodzenia kosztów podróży tylko pod warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 3. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 221.

§. 7.

Przesiedlnie dopuszczalne jest tylko w razie przesiedlenia zarządzanego z urzędu i bez podwyższenia pensyi i stanowi je ryczałtowe wynagrodzenie za wszystkie wydatki łączące się ze zmianą miejsca służbowego, na których jednak pokrycie nie jest przeznaczone ani dzienne (§. 2) ani wynagrodzenie kosztów podróży (§. 4).

Przesiedlnie nie może przenosić ośmdziesięciu koron.

Woźny winien wydatki uzasadniające prawo do przesiedlnego wykazać zapomocą rachunku kosztów podróży.

§. 8.

Gdy woźnemu poruczone będzie stale albo czasowo dozоровanie więźniów, natenczas do podróży służbowych i kursów służbowych, które ten woźny odbywać będzie przy dozоровaniu więźniów, stosowane będą przepisy, które zostaną wydane dla służby dozorecznej więziennej.

§. 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Böhm r. w.

Spens r. w.

166.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. października 1900,

tyczące się nieprzyjmowania monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek przy poborze cła.

W porozumieniu z interesowanymi królewskimi węgierskimi Ministerstwami, rozporządza się z częściową zmianą rozporządzenia ministerjalnego z dnia 27. grudnia 1878, Dz. u. p. Nr. 142, co następuje:

Monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek (pięciomarkówek) nie wolno począwszy od dnia 1. października 1900, używać do opłacania cła.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 10. października 1900.

Treść: (№ 167—172.) 167. Rozporządzenie, którem w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny zmienia się wykaz c) załączki 19 przepisów wykonawczych wydanych rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 27. lipca 1895, do ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879 i do ustawy z dnia 25. czerwca 1895. — 168. Obwieszczenie o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa morawsko-ostrowskiego z wyłączeniem miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem jakoteż o zmianach z tego wynikłych dla okręgów szacunkowych miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem, gminy miejscowej Witkowice z gminami Lhotką, Wielką Hrabową, Małą Hrabową, Nową Wsią i Zabrzehem i dla powiatu politycznego misteckiego. — 169. Rozporządzenie, którem podają się do wiadomości przepisy procedury cywilnej rumuńskiej od dnia 1. września 1900 obowiązującej, dotyczące się egzekucyi z wyroków zagranicznych, tudzież miara wzajemności temi postanowieniami zapewnionej. — 170. Obwieszczenie dotyczące się urzędów upoważnionych do stęplowania kart do grania i do poboru cła od kart do grania wprowadzanych z zagranicy. — 171. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany §. 13go rozporządzenia z dnia 7. października 1887 co do budowy i używania urządzeń telefonicznych łączących się z telegrafem państwa. — 172. Rozporządzenie, zabraniające handlu obnośnego na obszarze gminy Rożnowa.

167.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 17. sierpnia 1900,

którem w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny zmienia się wykaz c) załączki 19 przepisów wykonawczych wydanych rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 27. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 119

do ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93 i do ustawy z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100.

Uchyła się niniejszem wykaz c) załączki 19 przepisów wykonawczych wydanych rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 27. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 119 do ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93 i do ustawy z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100 i zaprowadza się na jego miejsce wykaz następujący:

c) Strzelnice do ręcznej broni dla początkowych.

Wielkość strzelnicy na jedną linię strzalową				Polożenie	Jakość
Długość	Szerokość	Powierzchnia			
w metrach		hektarach	czyli w morgach po 1.600 sążni kwadratowych	gruntu	
600	120	7-20	12-51	nie zbyt daleko od siedziby garnizonu	Grunt ile możności równy, twardy i ze względu na stronę położenia i kierunek panujących wiatrów dogodny do ćwiczeń strzeleckich i wymagający ile możności jak najmniej dużych budowli ochronicznych przeciw strzałom zbaczającym. Na strzelnicę powinny prowadzić drogi albo trzeba je założyć.

U w a g i.

1. Na każdą dalszą linię strzałową powiększyć należy szerokość o 3 metry a przeto powierzchnię strzelnicy o 18 arów = 500·5 sążnia kwadratowego.

2. Linię strzałowych potrzeba, a mianowicie:

oddziały piechoty lub strzelców

dla 4 kompanii . . . 4 linie strzałowe.
 „ 8 „ . . . 6 linii strzałowych.
 „ 12 do 16 „ . . . 8 „ „

Co 4 dalsze kompanie piechoty lub strzelców ilość linii strzałowych wzrasta o dwie.

Dla garnizonów liczących mniej niż 4 kompanie piechoty lub strzelców ilość linii strzałowych oznaczana będzie w każdym z osobna przypadku.

3. Za równe 4 kompaniom piechoty lub strzelców uważa się:

6 szwadronów konnicy,

8 kompanii artylerji fortecznej lub wojsk technicznych,

1 szkołę kadecką piechoty lub obrony krajowej,

4 kompanie obrony krajowej,

6 szwadronów konnicy obrony krajowej.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

168.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. września 1900,

o utworzeniu nowego okręgu szacunkowego podatku osobisto-dochodowego dla obszaru nowo ustanowionego starostwa morawsko-ostrowskiego

z wyłączeniem miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem jakoteż o zmianach z tego wynikłych dla okręgów szacunkowych miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem, gminy miejscowej Witkowice z gminami Lhotką, Wielką Hrabową, Małą Hrabową, Nową Wsią i Zabrzehem i dla powiatu politycznego misteckiego.

Dla obszaru nowo ustanowionego starostwa morawsko-ostrowskiego z wyłączeniem miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem (obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 126), tworzy się na zasadzie §§. 177 i 179 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, do rozkładania podatku osobisto-dochodowego, komisję szacunkową z 12 członków złożoną.

Dotychczasowy okrąg szacunkowy „Gmina miejscowa Witkowice z gminami Lhotką, Wielką Hrabową, Nową Wsią i Zabrzehem“ rozwiązuje się.

Nadto siedzibę komisji szacunkowej okręgu szacunkowego „miasto Morawska Ostrawa z Przywozem“ przenosi się z Mistka do Morawskiej Ostrawy.

Nakoniec okrąg szacunkowy, obejmujący teraźniejszy obszar urzędowy starostwa misteckiego używać ma oznaczenia „powiat polityczny misteckie“.

Z tego powodu spis okręgów szacunkowych do podatku osobisto-dochodowego, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 4. października 1897, Dz. u. p. Nr. 233, uzupełnić należy a względnie sprostować w następujący sposób:

(Strona 1351 i 1352 XCII. części Dziennika ustaw państwa wydanej dnia 9. października 1897).

1	2	3	4	5	6
Numer okręgu	Okrąg szacunkowy	Miejscowa	Powiatowa	Siedziba komisji	Ilość członków komisji
		komisya			
4	Miasto Morawska Ostrawa z Przywozem	1	.	Morawska Ostrawa	12
11	Ubywa
26a	Powiat polityczny morawsko-ostrowski z wyjątkiem miasta Morawskiej Ostrawy z Przywozem	1	Morawska Ostrawa	12
29	Powiat polityczny misteckie	1	Mistek	12

Böhm r. w.

169.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 29. września 1900,**

kotorem podają się do wiadomości przepisy procedury cywilnej rumuńskiej od dnia 1. września 1900 obowiązującej, tyczące się egzekucyi z wyroków zagranicznych, tudzież miara wzajemności temi postanowieniami zapewnionej.

Procedura cywilna rumuńska dnia 15. marca 1900 ogłoszona a od dnia 1 września tegoż roku obowiązująca, zawiera w rozdziale pierwszym księgi piątej a to w pierwszym odstępie, gdzie jest mowa o tytułach egzekucyjnych, następujące postanowienie co do wykonywania decyzji sądowych zagranicznych:

Artykuł 374.

„Orzeczenie wydane za granicą może być wykonane w Rumunii tylko w tym razie, jeżeli trybunał, w którego okręgu wykonanie ma nastąpić, zawezwawszy strony, zarządził wyrokiem, żeby owo orzeczenie zagraniczne opatrzone zostało klauzulą egzekucyjną.

Orzeczenia zagraniczne opatrywane być mogą klauzulą egzekucyjną tylko w tym razie, jeżeli wydały je sądy właściwe i nie podlegają już żadnemu tokowi instancyi, tudzież jeżeli nie zawierają żadnych postanowień wykraczających przeciw porządkowi publicznemu co oceniać należy według ustaw rumuńskich i jeżeli pomiędzy dwoma państwami istnieje wzajemność pod względem egzekucyi wyroków.“

Stosownie do §. 79go Ordynacyi egzekucyjnej i stosownie do deklaracyi ministeryalnych według rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. października 1871, Dz. u. p. Nr. 131, wymienionych, wzajemność pod względem egzekucyi na podstawie wykonanych orzeczeń i decyzji sądów właściwych w sprawach cywilnych, handlowych, morskich i wekslowych uważać należy za zapewnioną.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie na miejsce rozporządzenia z dnia 30. grudnia 1897. Dz. u. p. Nr. 309, które dotychczas obowiązywało.

Spens r. w.

170.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. września 1900,**

tyczące się urzędów upoważnionych do stęplowania kart do grania i do poboru cła od kart do grania wprowadzanych z zagranicy.

Odnosnie do punktów 2 i 12 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. października 1881, Dz. u. p. Nr. 127, tyczącego się wykonania ustawy o stęplu od kart do grania i odnosnie do wykazu upoważnień celniczych komor zawartego w załączce B do §. 21 przepisu wykonawczego z dnia 25. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 49, do ustawy z dnia 25. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 47, o taryfie cłowej, podaje się do wiadomości, że poczynawszy od dnia 1. listopada 1900, karty do grania nie będą już stęplowane w ekonomatach Dyrekcyi skarbowych krajowych w Grazu i Bernie, ani na Komorze głównej w Linzu, ani też w Urzędzie podatkowym głównym w Pilzni, a cło od kart do grania wprowadzanych z zagranicy nie będzie pobierane na komorach głównych w Grazu, Bernie, Linzu i Pilzni.

Böhm r. w.

171.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. października 1900,**

tyczące się zmiany §. 13go rozporządzenia z dnia 7. października 1887 co do budowy i używania urządzeń telefonicznych łączących się z telegrafem państwa.

Paragraf 13 rozporządzenia z dnia 7. października 1887, ogłoszonego w Dzienniku ustaw państwa pod Nr. 116 z roku 1887, opiewać ma odtąd jak następuje:

„Gdy chodzi o przyłączenie stacyi abonentowej a zarząd poczt i telegrafów uzna, że dla ochrony od wpływu innych przewodów elektrycznych, dla zapobieżenia przesłuszeniu, ze względów ruchu lub z innych powodów trzeba wybudować przewód podwójny, należytość za wybudowanie zwiększa się o 50 procentów.“

„Dodatek ten trzeba uścić także wtedy, gdy już istnieje pojedynczy przewód łączący a zarząd poczt i telegrafów uzna później za potrzebne przebudowanie go na przewód podwójny.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

172.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z d. 4. października 1900,**

zabraniające handlu obnośnego na obszarze gminy Rożnowa.

Na zasadzie §. 10 patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852, Dz. u. p. Nr. 252 i §. 5 odnośnego przepisu wykonawczego, zabrania się handlu obnośnego na obszarze gminy uzdrowiska Rożnów

w ciągu corocznej pory leczniczej, t. j. od dnia 15. maja aż do 15. września każdego roku, počawszy od dnia 15. maja 1901.

Zakaz ten nie stosuje się do mieszkańców okolic pod względem handlu obnośnego szczególnie uprzywilejowanych, które wymienione są w §. 17 tegoż patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych.

Zakaz niniejszy nie narusza też wzmiankowanej w §. 60, ustęp 2 ustawy przemysłowej sprzedaży po domach i na ulicy przedmiotów konsumpcyjnej tamże oznaczonych.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 14. października 1900.

Treść: № 173. Rozporządzenie, dotyczące się uchylenia zakazu przywozu i przewozu ze Smyrny i wilajetu aidińskiego w Azji Mniejszej wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 9. czerwca 1900.

173.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 13. października 1900,

tyczące się uchylenia zakazu przywozu i przewozu ze Smyrny i wilajetu aidińskiego w Azji Mniejszej wydanego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 9. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 94.

Ze względu na terażniejsze stosunki zdrowotne w Smyrnie i wilajecie aidińskim w Azji Mniej-

szej uchyla się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim zakaz przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów ze Smyrny i wilajetu aidińskiego, wydany rozporządzeniem z dnia 9. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 94.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od tego dnia, w którym dotyczące komory i urzędy zdrowotne morskie otrzymają o niem wiadomość.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. października 1900.

Treść: (№ 174—176. 174. Obwieszczenie, dotyczące się ustanowienia c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody. — 175. Rozporządzenie, dotyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody. — 176. Rozporządzenie, dotyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności.

174.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 3. sierpnia 1900,

tyczące się ustanowienia c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody.

W dniu 3. listopada 1900 rozpocznie czynności w Wiedniu XIV/3, Diefenbachgasse Nr. 9, c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody. Biuro to obowiązane jest sprawdzać i uwierzytelniać przyrządy do mierzenia zużycia elektryczności i wody (przyrządy użytkowe), o ile te przyrządy do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządy do mierzenia zużycia wody należą do typów, które c. k. Komisya główna miar i wag aprobowwała do urzędowego uwierzytelnienia.

Rzeczony c. k. Biuro sprawdzania podlega pod względem administracyjnym i technicznym c. k. Komisji głównej miar i wag a względnie Ministerstwu handlu.

Call r. w.

175.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. lipca 1900,

tyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, podają się do wiado-

mości publicznej następujące przepisy, dotyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody, wydane przez c. k. Komisję główną miar i wag a pod względem przymusu sprawdzania i ponownego sprawdzania ustanowionego w rozdziale I, punkt 1, jakoteż pod względem opłat, przez Ministerstwo handlu zatwierdzone.

Przepisy niniejsze wchodzą w wykonanie od dnia 3. listopada 1900; natomiast uchylają się od tegoż dnia (3. listopada 1900) wszystkie przepisy dotyczące się sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody, które dotychczas obowiązywały a mianowicie obwieszczenia Ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892, Dz. u. p. Nr. 175 i z dnia 13. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 34, rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 15. marca 1893, Dz. u. p. Nr. 37, obwieszczenia z dnia 27. maja 1894, Dz. u. p. Nr. 103, 13. lutego 1895, Dz. u. p. Nr. 30, 23. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 115, rozporządzenie z dnia 12. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 15, obwieszczenia z dnia 26. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 132, 23. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 214 i 23. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 302, dotyczące się urzędowego uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody, nadto rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 23. listopada 1897, Dz. u. p. Nr. 264, dotyczące się zaspakajania kosztów przewozu i ubezpieczenia przewozu wodomierzy do sprawdzenia i cechowania nadesłanych, nakoniec rozporządzenie z dnia 29. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 25, dotyczące się wystawiania duplikatów świadectw sprawdzania należących do wodomierzy.

Call r. w.

Przepisy,

tyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do mierzenia zużycia wody.

I. Postanowienia ogólne.

1. Wszystkie przyrządy do mierzenia zużycia wody (wodomierze), przeznaczone do osadzenia w wodociągach a których wskazania stanowią podstawę obrachunku między dostarczycielem a konsumentem wody, podlegają przymusowi sprawdzenia i ponownego sprawdzenia.

2. Tak samo podlegają obowiązkowi ponownego sprawdzenia wodomierze już uwierzytelnione urzędownie w myśl przepisów, które dotychczas obowiązywały a świadectwom sprawdzenia do nich należącym pozostawia się dotychczasowy okres ważności wynoszący dwa lata i jeden miesiąc, licząc od daty wystawienia tych świadectw sprawdzenia.

3. Natomiast co do wodomierzy, które jeszcze nie uwierzytelnione, są obecnie w wodociągach osadzone, wodomierze te, bez względu na to, czy odpowiadają czy nie odpowiadają warunkom podanym pod względem jakości wodomierzy w rozdziałach IV i V przepisów niniejszych, mogą być zostawione aż do końca roku 1903 w teraźniejszym miejscu osadzenia bez uwierzytelnienia; gdyby jednak zostały wyjęte, podlegają obowiązkowi sprawdzenia i przed ponownym osadzeniem mają być uwierzytelnione.

4. Wodomierze, należące do jednego z typów wodomierzy wymienionych w załączce do niniejszych przepisów, jeżeli na zasadzie dotychczasowych przepisów wolno było przyjmować je do urzędowego uwierzytelnienia, będą aż do końca roku 1908 urzędownie sprawdzane i uwierzytelniane, chociażby nie całkiem odpowiadały warunkom podanym w rozdziałach IV i V niniejszych nowych przepisów; po tym terminie rzeczony przyrządy do mierzenia przyjmowane będą do urzędowego uwierzytelnienia tylko w takim razie, jeżeli będą tak przerobione, iżby całkiem odpowiadały przepisom rozdziałów IV. i V.

Tylko postanowienie zawarte w rozdziale V, punkt 22, nakazujące oznaczanie skrzynki wodomierzy urzędowym numerem typu, obowiązuje także co do wodomierzy należących do jednego z typów wodomierzy obecnie aprobowanych, począwszy już od 1. stycznia 1901.

II. Typy wodomierzy i władza właściwa do decydowania, które typy wodomierzy mogą być przyjmowane do urzędowego uwierzytelnienia.

5. W załączce do przepisów niniejszych opisane są szczegółowo typy wodomierzy, których

przyjmowanie do urzędowego uwierzytelnienia jest już obecnie dozwolone.

W przedmiocie udzielenia aprobaty urzędowej typom wodomierzy decyduje dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag, przeto prośby o pozwolenie, żeby nowe typy wodomierzy przyjmowano do urzędowego uwierzytelnienia, podawać należy do c. k. Komisji głównej miar i wag w Wiedniu, II., Prager Reichsstrasse Nr. 1 (okrąg doręczeń pocztowych XX/2).

III. Biuro sprawdzania narzędzi użytkowych.

6. O ile odnośne typy zostały przez dyrektora c. k. Komisji głównej miar i wag aprobowane, wodomierze (narzędzia użytkowe) sprawdza i uwierzytelnia c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody w Wiedniu.

Przeto wszelkie podania, tyczące się sprawdzania i uwierzytelniania wodomierzy (narzędzi użytkowych) wnosić należy do tego Biura, Wiedeń, XIV/3, Diefenbachgasse Nr. 2, i tam składa się także narzędzia użytkowe, które mają być czynności urzędowej poddane.

7. Wodomierze, których urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie w lokalach urzędowych c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody byłoby połączone z szczególnymi trudnościami i stosunkowo zbyt wielkimi kosztami, będą poddawane czynności urzędowej, o ile stosunki służbowe na to pozwolą, przez wydelegowanych funkcjonaryuszów rzeczono Biura sprawdzania w lokalach strony, która wzięć ma na siebie koszta wszelkich robót, jakie z tego powodu byłyby na miejscu potrzebne i nadto pokryć ma wydatki wynikające z wydelegowania funkcjonaryuszów, którym ta czynność urzędowa będzie poruczona.

8. Jeżeli strony zaopatrzą się w szczególne urządzenia techniczne, które c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody do każdego z osobna przypadku przepisze i które mają być trzymane pod zamknięciem urzędowym, w takim razie — niezawisłe od wzmiankowanego w poprzedzającym punkcie 7 obowiązkowego sprawdzania na miejscu — wodomierze mogą być sprawdzane i uwierzytelniane na prośbę strony, w każdym z osobna przypadku podaną, podobnież w lokalach strony, o ile ścisłość czynności urzędowej w żadnym względzie na tem nie ucierpi.

Stronie jednak nie służy prawo żądania tego dobrodziejstwa.

9. W miarę potrzeby i o ile stosunki na to pozwolą, także c. k. urzędy miar i wag mogą być opatrzone w przybory potrzebne do uwierzytelniania wodomierzy.

IV. Warunki, pod którymi typy wodomierzy mogą być przyjmowane do urzędowego uwierzytelnienia.

10. O tem, czy nowe typy wodomierzy mają być przyjmowane do urzędowego uwierzytelniania, decyduje stosownie do postanowień rozdziału II. dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag.

Do uwierzytelniania przyjmowane będą takie typy wodomierzy, które poddane badaniu okażą, że pod względem podawania wielkości jakoteż pod względem swojej jakości czynią zadosyć następującym ogólnym warunkom zasadniczym:

- a) Wodomierz winien ilość przepuszczonej wody podawać w litrach, hektolitrach lub metrach sześciennych.
- b) Przyrząd do mierzenia powinien być opatrzony tarczą liczbową normalną.

Za tarczę normalną uważa się w ogólności taką, która oprócz innych kręgów liczbowych ma także krąg liczbowy podzielony na 100 części, oznaczających pojedyncze litry, których kreski podziałowe nie są grubsze od czwartej części odstępu podziałowego.

Skazówka tego kręgu liczbowego powinna mieć koniec płaski i ostro ścięty i koniec ten powinien od kręgu podziałowego odstawać nie bardziej jak o długość jednego odstępu podziałowego.

Wielkość podziału litrowego może być dowolnie obrana, natomiast przeniesienie ruchu właściwego przyrządu mierzącego (koła skrzydlastego, mechanizmu puszkiowego itp.) na oś kręgu litrowego powinno przedstawiać tylko przejścia z większej w mniejszą chyżość kątową.

Wodomierze o kalibrze 40 mm (średnica przekroju przepływu) i wodomierze większego kalibru mogą być opatrzone kręgiem litrowym podzielonym na dziesiątki litrów i obejmującym 100 aż do 1000 litrów.

Nadto na tarczy liczbowej normalnej krąg litrowy powinien być oznaczony napisem „Litry“ lub „l“ a krąg hektolitrowy napisem „Hektolitry“ lub „hl“; inne kręgi, podające metry sześciennie mają wspólną nazwę „metry sześciennie“ i winny być oznaczone napisami „jednostki“, „dziesiątki“ itd. (Porów. załączkę typu I i XVII, figury 3.)

Na tarczy liczbowej podane być ma nazwisko wyrobiciela wodomierza, numer bieżący wyrobu i średnica przekroju przepływowego (kaliber) wodomierza.

Wolno także podać na tarczy liczbowej miejsce zamieszkania wyrobiciela lub nazwisko i miejsce zamieszkania sprzedawcy.

Jednakże dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag mocen jest uznać tarcze liczbowe,

o ile odpowiadają celowi, za dopuszczalne (normalne), chociażby pod jakimś względem nie czyniły zadosyć powyższym warunkom.

W taki sposób zostały już aprobowane tarcze liczbowe XIV, XXI, XXVII i XXIX typu wodomierzy.

- c) Każdy wodomierz powinien być zawarty w skrzynce dającej się plombą zabezpieczyć, opatrzonej szkłem wziernem, to zaś szkło wziernie powinno być wskrzynkę wprawione z wewnątrz.
- d) W kanale dopływowym wodomierza powinno się znajdować sito; jest ono albo stale osadzone w wodomierzu, albo ze skrzynką wodomierza łączy się tak zwany spust, w którym sito jest osadzone, żeby można wyjmować je dla oczyszczenia.
- e) Przyrząd do mierzenia powinien działać niemylnie i tak powinien być zbudowany, żeby niezmiennosć jego wskazań w granicach dozwolonego błędu (porównaj rozdział V, punkt 20) i przez cały okres ważności cechy sprawdzenia była zapewniona.
- f) Wodomierze, których nie można przenosić, nie będą przyjmowane do urzędowego uwierzytelniania.

Za wodomierze nie dające się przenosić, uważa się ze stanowiska urzędu miar i wag takie wodomierze, co do których mniemać można, że zmiana miejsca ustawienia wywrze wpływ na dokładność wskazań tych wodomierzy.

11. Do wypróbowania nowych typów wodomierzy nadesłać należy do c. k. Komisji głównej miar i wag w Wiedniu pięć egzemplarzy tego przyrządu o kalibrze wynoszącym nie mniej jak 13 a nie więcej jak 20 mm z dołączeniem dwóch dokładnych rysunków i opisów.

12. Za sprawdzenie nowego typu wodomierzy uiszczyć należy z góry kwotę dwieście (200) koron w kasie c. k. Komisji głównej miar i wag, bez względu na to, czy przyjmowanie owego przyrządu jako nowego typu do urzędowego uwierzytelniania będzie czy nie będzie dozwolone.

13. Wzmiankowane w punkcie 11 pięć egzemplarzy próbnych, winny nadto na próbie urzędowej uczynić zadość następującym warunkom szczególnym:

- a) Wodomierz powinien być zrobiony tak, żeby wytrzymał ciśnienie wewnętrzne 10 atmosfer.
- b) Wskazania wodomierza nie powinny tak dalece zawaś od ciśnienia, iżby ze zmianą ciśnienia z 6 na 0.5 atmosfery okazywały się systematyczne różnice, wynoszące tyle, co połowa dozwolonego błędu (porów. rozdział V, punkt 20).

Za ciśnienie skuteczne w duchu przepisów niniejszych uważa się średnią ciśnienie w przekroju dopływowym i odpływowym wodomierza.

c) W szczególności wskazania wodomierza przy wzrastającym i zmniejszającym się obciążeniu (suma przepływu) odnoszące się do tego samego obciążenia, nie powinny zmieniać się o więcej jak o połowę błędu dozwolonego w rozdziale V, punkt 20 podanego.

14. Jeżeli konstrukcyja przedstawionych przyrządów w myśl postanowień niniejszego rozdziału ani ze stanowiska teorii ani ze względu na poczynione doświadczenia nie daje powodu do żadnych zarzutów, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag może prowizorycznie pozwolić jeszcze przed zupełnem wypróbowaniem tych przyrządów a to na osobną prośbę strony, żeby dotyczący wodomierz był urzędownie uwierzytelniany jako nowy typ wodomierzy.

W przypadku takim wydawane będą do odnośnych narzędzi użytkowych, z zastrzeżeniem odwołania, prowizoryczne świadectwa sprawdzenia z dwuletnim okresem ważności. (Porównaj rozdział VII, punkt 24 i VIII, punkt 26.)

15. Po zupełnem wypróbowaniu przyrządu w myśl postanowień niniejszego rozdziału, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag orzeka co do stanowczej aprobaty przyrządu (jako typu wodomierzy), poczem z przedstawionych przyrządów wzorowych zwrócone będą stronie trzy egzemplarze.

16. Gdyby wynik próby w punkcie powyższym wzmiankowanej okazał się niepomysłnym, wstrzymane będzie wydawanie prowizorycznych świadectw sprawdzenia, jednakże prowizoryczne świadectwa sprawdzenia już wydane, zatrzymają swoją ważność dwuletnią, licząc od daty wystawienia.

17. Aprobowane typy wodomierzy oznaczane będą bieżącymi numerami rzymskimi.

18. Tak stanowcze jak i prowizoryczne dozwolenie uwierzytelniania urzędowego typów wodomierzy, tudzież według okoliczności odwołanie udzielonego już pozwolenia co do pewnych typów wodomierzy i przedłużenie lub skrócenie terminu do ponownego sprawdzania przyrządów użytkowych pewnego typu wodomierzy (porównaj rozdział VIII, punkt 29), ogłaszane będzie w każdym z osobna przypadku w Dzienniku ustaw państwa.

V. Warunki, pod którymi okazy użytkowe wodomierzy przyjmowane będą do urzędowego uwierzytelnienia.

19. Wodomierze przeznaczone do publicznego obrotu, powinny odpowiadać warunkom podanym w rozdziale IV.

20. Nadto różnice pomiędzy wielkościami, które wodomierz podaje a właściwymi, przy obciążeniu wynoszącym 100, 50 i 10 procentów największego obciążenia, mogą okazywać za wiele lub za mało najwięcej o dwa procenta właściwej ilości (granica błędów).

Przy jednocentowem obciążeniu wodomierz powinien funkcjonować niemylnie.

Co do największego obciążenia postanawia się, że na każdy milimetr kwadratowy deklarowanego przekroju przepływowego przypadać ma pół litra na minutę.

21. Wodomierze o kalibrze mniej niż 5 mm wynoszącym nie będą urzędownie uwierzytelniane.

Wodomierze o kalibrze od 5 aż do 80 mm, jeżeli przy przeciążeniu sześć atmosfer wynoszącym nie dosięgają oznaczonej powyżej największej ilości przepływowej, nie będą urzędownie uwierzytelniane.

W przedmiocie urzędowego sprawdzania wodomierzy o kalibrze więcej niż 80 mm wynoszącym, decyduje w każdym z osobna przypadku c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody w Wiedniu.

22. Na skrzynce wodomierza podana być ma wyraźnie urzędowa liczba typu rzymskimi cyframi.

VI. Cechowanie wodomierzy (narzędzi użytkowych).

Jeżeli wodomierze poddane badaniu urzędowemu odpowiadają warunkom podanym w rozdziałach IV i V, zamyka się je urzędownie zapomoćą jednej lub kilku plomb w taki sposób, żeby otwarcie skrzynki wodomierza bez naruszenia plomb zamykających było niemożliwe.

Każda plomba do tego użyta opatrzona jest po jednej stronie cechą c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody w Wiedniu, po

drugiej zaś stronie liczbą roku i miesiąca uwierzytelnienia.

Na tem samym zamknięciu plombowem przytwierdza się płytkę metalową zawierającą liczbę protokołu urzędowego i liczbę roku i na której nado podany jest okres ważności cechy sprawdzenia a to znakami „2 J.“, „3 J.“ itp. (znaczącymi 2 lata, 3 lata itp.).

VII. Świadectwo sprawdzenia.

24. Do każdego wodomierza urzędownie uwierzytelnionego wygotowuje się świadectwo sprawdzenia, którego osnowa jest poszczególnie zastosowana do odnośnego typu wodomierzy.

Przednia strona świadectwa sprawdzenia zawiera mianowicie następujące szczegóły:

- a) Numer fabryczny przyrządu, urzędowy numer typu i liczbę protokołu urzędowego;
- b) kaliber wodomierza;

- c) największą ilość przepływową, przy której wodomierz badano i do której można go używać;
- d) potwierdzenie uiszczenia opłaty za sprawdzenie;
- e) okres ważności świadectwa sprawdzenia.

Świadectwo sprawdzenia wodomierza zawiera nadto wyraźne postanowienie, że dostarczyciel wody obowiązany jest każdego czasu pozwolić konsumentowi wody na żądanie przejrzeć świadectwo sprawdzenia.

Odwrotna strona świadectwa sprawdzenia zawiera krótkie objaśnienie co do używania wodomierza.

Wydawane będą świadectwa stanowcze lub też w myśl postanowień rozdziału IV, punkt 14, prowizoryczne (z wyraźnym u góry napisem: „Prowizoryczne świadectwo sprawdzenia“).

Gdyby świadectwo sprawdzenia do wodomierza należące u strony zginęło lub uszkodziło się, można prosić c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody w Wiedniu o wydanie duplikatu.

Do prośby, która ma być ostęplowana, dołączyć należy znaczek stęplowy na dwie korony potrzebny do każdego duplikatu, w prośbie zaś podać należy urzędową liczbę protokołu, pod którą wodomierz został uwierzytelniony, numer typu i wyrobu przyrządu, tudzież nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, który ów wodomierz zrobił.

Za wygotowanie duplikatu uiścić należy, jeżeli niema pierwotnego świadectwa sprawdzenia, kwotę sześćdziesiąt halerzy, jeżeli to świadectwo istnieje, kwotę dwadzieścia halerzy.

VIII. Okres ważności cechy sprawdzenia na wodomierzach, a względnie okres ważności świadectwa sprawdzenia.

25. Okres ważności cechy sprawdzenia na wodomierzach, które odtąd będą nadchodziły do urzędowego uwierzytelnienia a przeto także okres ważności świadectwa sprawdzenia do niego należącego, jeżeli odnośny typ wodomierzy jest stanowczo aprobowany, kończy się z upływem lat trzech od dnia wygotowania świadectwa sprawdzenia, o ile w przynależnym świadectwie sprawdzenia, w myśl postanowień punktu 29 niniejszego rozdziału nie został urzędownie ustanowiony inny okres ważności. (Porów. także rozdział VI, punkt 23, ustęp ostatni.)

26. Jeżeli na zasadzie postanowień rozdziału IV, punkt 14, pozwolono prowizorycznie przyjmować pewien typ wodomierzy do urzędowego uwierzytelnienia, okres ważności cechy sprawdzenia a względnie prowizorycznego świadectwa sprawdzenia kończy się z upływem lat dwóch, licząc od daty wystawienia prowizorycznego świadectwa sprawdzenia.

27. Prowizorycznych świadectw sprawdzenia nie wymienia się na stanowcze świadectwa sprawdzenia.

28. Strony, proszące o dozwoleństwo przyjmowania nowych typów wodomierzy do urzędowego uwierzytelnienia, obowiązane są w takim razie, jeżeliby ich typy wodomierzy zostały stanowczo aprobowane, przed upływem lat trzech, licząc od daty stanowczej aprobaty, wydać c. k. Biuru sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody w Wiedniu podług dowolnego wyboru tegoż Biura najmniej 40 sztuk narzędzi użytkowych tego typu sprawdzonych i w użyciu będących celem poddania ich urzędowej superrewizji, którą w tym przypadku wykonywa się bezpłatnie, z którą jednak nie łączą się cechowanie.

Urzędowe zamknięcie plombowe dotyczących narzędzi użytkowych powinno być nienaruszone i nadto strona obowiązana jest udowodnić, że owe wodomierze były istotnie w użyciu najmniej przez dwa lata.

29. C. k. Biuro sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody zdaje sprawę c. k. Komisji głównej miar i wag o wyniku tej superrewizji i o doświadczeniach poczynionych w ogólności przy czynności urzędowej z narzędziami użytkowymi, poczem dyrektor tej ostatniej władzy wydaje decyzję, czy normalny trzechletni okres ważności cechy sprawdzenia ma być co do narzędzi użytkowych tego typu, które odtąd będą do uwierzytelnienia przedstawiane, na przyszłość zatrzymany, przedłużony lub skrócony,

Pod tym względem zastrzega się także dyrektorowi c. k. Komisji głównej miar i wag prawo odwołania udzielonego zezwolenia do urzędowego uwierzytelnienia dotyczącego typu wodomierzy w takim razie, gdyby wynik rzeczzonej próby był całkiem niepomysłny.

Dotyczące decyzje nie odnoszą się jednak do przeszłości, lecz wchodzi w wykonanie zawsze dopiero od dnia ogłoszenia ich w Dzienniku ustaw państwa (porów. rozdział IV, punkt 18) a przeto nie stosują się do narzędzi użytkowych przed rzezczeniem ogłoszeniem uwierzytelnionych, aż do upływu ważności świadectw sprawdzenia do nich należących, już wystawionych.

30. Wzmiankowany obowiązek złożenia najmniej 40 sztuk narzędzi użytkowych do bezpłatnej superrewizji ciąży także na tych stronach, które w swoim czasie podawały o przyjęcie typów wodomierzy obecnie już urzędownie aprobowanych (porów. Dodatek); termin trzechletni do zgłaszania tych narzędzi użytkowych do superrewizji zaczyna się dla aprobowanych już typów wodomierzy od dnia wejścia w wykonanie przepisów niniejszych.

31. Stronę uwiadamia się w sposób odpowiedni o wyniku rzeczzonej superrewizji a wodomierze,

które złożyła, wydają się jej w lokalach urzędowych c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i przyrządów do mierzenia zużycia wody w Wiedniu.

32. Gdyby strona w przepisany terminie nie uczyniła zadosyć w myśl postanowień punktów 28 i 30 niniejszego rozdziału obowiązku złożenia najmniej 40 sztuk wodomierzy do superrewizji urzędowej, lub gdyby także inny interesent zaniebdał je złożyć, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag ma prawo skrócić z urzędu do roku jednego termin ponownego sprawdzenia narzędzi użytkowych odnośnego typu wodomierzy.

IX. Ponowne sprawdzanie.

33. Ponowne sprawdzanie wodomierzy, z wyjątkiem dobrodziejstwa urządzonego postanowieniami rozdziału I, punkt 4, odbywa się podług tych samych warunków, które przepisane są w rozdziałach IV i V, i do tej czynności urzędowej stosuje się bez zmiany taryfa opłat poniżej zamieszczona.

34. Na zasadzie postanowień rozdziału VIII, punkt 25, jeżeli przyjmowanie pewnego typu wodomierzy do urzędowego uwierzytelniania zostanie stanowczo dozwolone, każde narzędzie użytkowe, do tego typu należące, stanowczym świadectwem sprawdzenia opatrzone, w użyciu publicznem będące, poddać należy przed upływem lat trzech, licząc od daty wystawienia świadectwa sprawdzenia, ponownemu sprawdzeniu a zarazem uwierzytelnieniu, jeżeli w odnośnem świadectwie sprawdzenia stosownie do postanowień rozdziału VIII, punkt 29, nie został ustanowiony inny, dłuższy lub krótszy termin ważności cechy sprawdzenia (termin ponownego sprawdzenia).

Wodomierze, do których w przyszłości wydawane będą prowizoryczne świadectwa sprawdzenia, przedstawiać należy do ponownego uwierzytelniania przed upływem lat dwóch, licząc od chwili wystawienia prowizorycznego świadectwa sprawdzenia.

Ponieważ świadectwa sprawdzenia, należące do wodomierzy dotychczas uwierzytelnionych, zatrzymują stosownie do postanowień rozdziału I, punkt 2, okres ważności poprzednio ustanowiony, przeto wodomierze te przedstawiać należy do naj-

bliższego sprawdzenia przed upływem lat dwóch i jednego miesiąca, licząc od daty wystawienia stanowczego świadectwa sprawdzenia.

X. Opłaty za sprawdzanie i uwierzytelnianie wodomierzy (narzędzi użytkowych).

35. Od wodomierzy, które z powodu wad konstrukcyi łatwo dostrzedz się dających uchyla się od czynności urzędowej, uiszczyć należy opłatę manipulacyjną po pięćdziesiąt halerzy od sztuki.

36. Od wodomierzy, które poddane badaniu uznane zostały za całkiem nieodpowiednie warunkom do urzędowego uwierzytelnienia przepisany, uiszczać należy kwoty podane niżej w taryfie opłat pod napisem „Za sprawdzenie bez cechowania“.

W tym, jakoteż w poprzedzającym przypadku wodomierze wydają się stronie z wystawieniem karty zwrotu, w której potwierdza się urzędownie uiszczenie opłaty zwrotnej a względnie manipulacyjnej.

37. Za urzędowe uwierzytelnienie wodomierzy uiszczyć należy kwoty podane niżej w taryfie opłat pod napisem „Za sprawdzenie i ocechowanie“.

38. Od wodomierzy o kalibrze mniej niż 40 milimetrowym, a w których jednorazowemu obrotowi skazówki najszybciej biegnącej odpowiada 300 lub więcej litrów, uiszczyć należy za czynność urzędową bez względu, czy odbyło się tylko sprawdzenie czy sprawdzenie i ocechowanie wodomierza, dopłatę podaną w Dodatku do taryfy opłat.

39. Rzeczona taryfa opłat stosuje się do wszystkich wodomierzy użytkowych, do których w myśl postanowień niniejszego rozdziału wydają się karty zwrotu lub świadectwa sprawdzenia dające począwszy od dnia 3. listopada 1900 (termin otwarcia Biura sprawdzania) lub później.

40. Opłaty przypadające za czynność urzędową z wodomierzami uiszczyć należy po sprawdzeniu a względnie uwierzytelnieniu narzędzi użytkowych w kasie c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia zużycia elektryczności i wody w Wiedniu, poczem wodomierze poddane czynności urzędowej wydają się uprawnionym do ich odbioru.

Taryfa opłat

za urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie przyrządów do mierzenia zużycia wody.

Kaliber wodomierza w milimetrach	Przypadająca opłata				Kaliber wodomierza w milimetrach	Przypadająca opłata			
	za sprawdzenie i ocechowanie		za sprawdzenie bez ocechowania			za sprawdzenie i ocechowanie		za sprawdzenie bez ocechowania	
	K	h	K	h		K	h	K	h
5	2	98	1	14	43	11	94	5	97
6	2	32	1	16	44	12	40	6	20
7	2	38	1	19	45	12	88	6	44
8	2	46	1	23	46	13	36	6	68
9	2	54	1	27	47	13	86	6	93
10	2	62	1	31	48	14	36	7	18
11	2	72	1	36	49	14	88	7	44
12	2	82	1	41	50	15	42	7	71
13	2	94	1	47	51	15	96	7	98
14	3	08	1	54	52	16	52	8	26
15	3	24	1	62	53	17	08	8	54
16	3	40	1	70	54	17	64	8	82
17	3	58	1	79	55	18	22	9	11
18	3	76	1	88	56	18	82	9	41
19	3	96	1	98	57	19	42	9	71
20	4	18	2	09	58	20	04	10	02
21	4	40	2	20	59	20	68	10	34
22	4	62	2	31	60	21	32	10	66
23	4	86	2	43	61	21	96	10	98
24	5	12	2	56	62	22	62	11	31
25	5	38	2	69	63	23	28	11	64
26	5	66	2	83	64	23	96	11	98
27	5	94	2	97	65	24	66	12	33
28	6	24	3	12	66	25	36	12	68
29	6	54	3	27	67	26	06	13	03
30	6	86	3	43	68	26	78	13	39
31	7	18	3	59	69	27	52	13	76
32	7	52	3	76	70	28	26	14	13
33	7	86	3	93	71	29	02	14	51
34	8	22	4	11	72	29	78	14	89
35	8	60	4	30	73	30	56	15	28
36	8	98	4	49	74	31	36	15	68
37	9	36	4	68	75	32	16	16	08
38	9	76	4	88	76	32	96	16	48
39	10	18	5	09	77	33	78	16	89
40	10	60	5	30	78	34	60	17	30
41	11	04	5	52	79	35	44	17	72
42	11	48	5	74	80	36	30	18	15

Za urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie wodomierzy o kalibrze przenoszącym 80 mm uiścić należy opłaty przepisane za czynność urzędową z wodomierzem o kalibrze 80 mm wynoszącym i dodatek po 80 h za sprawdzenie i cechowanie a po 40 h za sprawdzenie bez cechowania od każdego milimetra ponad 80 mm kalibru.

Opłata manipulacyjna wynosi (porów. rozdział X, punkt 35) 50 h od wodomierza.

Dodatek do taryfy opłat za sprawdzanie wodomierzy.

Taryfa dodatkowa

do wodomierzy, których kaliber wynosi mniej jak 40 mm a w których jednorazowemu obrotowi skazówki najszybciej idącej odpowiada 300 lub więcej litrów.

Kaliber wodomierza w milimetrach	Jednemu obrotowi skazówki najszybciej idącej odpowiadają:															
	300 litrów		400 litrów		500 litrów		600 litrów		700 litrów		800 litrów		900 litrów		1,000 litrów	
	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h
5	2	10	2	80	3	50	4	20	4	90	5	60	6	30	7	00
6	2	04	2	72	3	40	4	08	4	76	5	44	6	12	6	80
7	1	98	2	64	3	30	3	96	4	62	5	28	5	94	6	60
8	1	92	2	56	3	20	3	84	4	48	5	12	5	76	6	40
9	1	86	2	48	3	10	3	72	4	34	4	96	5	58	6	20
10	1	80	2	40	3	00	3	60	4	20	4	80	5	40	6	00
11	1	74	2	32	2	90	3	48	4	06	4	64	5	22	5	80
12	1	68	2	24	2	80	3	36	3	92	4	48	5	04	5	60
13	1	62	2	16	2	70	3	24	3	78	4	32	4	86	5	40
14	1	56	2	08	2	60	3	12	3	64	4	16	4	68	5	20
15	1	50	2	00	2	50	3	00	3	50	4	00	4	50	5	00
16	1	44	1	92	2	40	2	88	3	36	3	84	4	32	4	80
17	1	38	1	84	2	30	2	76	3	22	3	68	4	14	4	60
18	1	32	1	76	2	20	2	64	3	08	3	52	3	96	4	40
19	1	26	1	68	2	10	2	52	2	94	3	36	3	78	4	20
20	1	20	1	60	2	00	2	40	2	80	3	20	3	60	4	00
21	1	14	2	52	1	90	2	28	2	66	3	04	3	42	3	80
22	1	08	1	44	1	80	2	16	2	52	2	88	3	24	3	60
23	1	02	1	36	1	70	2	04	2	38	2	72	3	06	3	40
24	0	96	1	28	1	60	1	92	2	24	2	56	2	88	3	20
25	0	90	1	20	1	50	1	80	2	10	2	40	2	70	3	00
26	0	84	1	12	1	40	1	68	1	96	2	24	2	52	2	80
27	0	78	1	04	1	30	1	56	1	82	2	08	2	34	2	60
28	0	72	0	96	1	20	1	44	1	68	1	92	2	16	2	40
29	0	66	0	88	1	10	1	32	1	54	1	76	1	98	2	20
30	0	60	0	80	1	00	1	20	1	40	1	60	1	80	2	00
31	0	54	0	72	0	90	1	08	1	26	1	44	1	62	1	80
32	0	48	0	64	0	80	0	96	1	12	1	28	1	44	1	60
33	0	42	0	56	0	70	0	84	0	98	1	12	1	26	1	40
34	0	36	0	48	0	60	0	72	0	84	0	96	1	08	1	20
35	0	30	0	40	0	50	0	60	0	70	0	80	0	90	1	00
36	0	24	0	32	0	40	0	48	0	56	0	64	0	72	0	80
37	0	18	0	24	0	30	0	36	0	42	0	48	0	54	0	60
38	0	12	0	16	0	20	0	24	0	28	0	32	0	36	0	40
39	0	06	0	08	0	10	0	12	0	14	0	16	0	18	0	20
40	0	00	0	00	0	00	0	00	0	00	0	00	0	00	0	00

Wiedeń, dnia 26. czerwca 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

O p i s

typów wodomierzy przyjętych stanowczo do urzędowego uwierzytelniania.

(Z tablicami figur.)

Typ I wodomierzy.

Wodomierz ten (porów. fig. 1 i 2) składa się ze skrzynki metalowej G , z kanałami dopływowym i odpływowym k_1 k_2 i kresami łączącymi w jednej sztuce odlanej, w której zawiera się mechanizm, tudzież z pokrywy zamykającej K .

Górną część przekroju kanału dopływowego można dla uregulowania działania wodomierza nieco zmienić zapomocą śruby korekcyjnej f .

Po uskutecznieniu justowania śrubę tę czyni się niedostępną zapomocą czopa zamykającego P , który po urzędowym sprawdzeniu zabezpiecza się przez zamknięcie plombą.

W kanale dopływowym osadzone jest pod S sito, które zatrzymuje grube nieczystości przepływającej wody.

Promień wody wchodzący z k_1 do skrzynki uderza o koło skrzydłaste zrobione z celluloidu lub z metalu F i wprawia je w ruch obrotowy.

Ruch ten przenosi się na liczydło Z , którego kręgi liczbowe i skazówki są z góry widzialne.

Odczytuje się przez grube szkło wzierne L , które służy zarazem do zamknięcia wodomierza od zewnątrz. W tym celu wtyka się pomiędzy szkło L a skrzynkę G obrączkę gumową g , na płycie L kładzie się pasek cynkowy z i pokrywę zamykającą K przyśrubowuje się do G i mocno z niem ściąga.

Niemożliwość odjęcia pokrywy zamykającej po uskutecznieniu sprawdzenia zabezpiecza zamknięcie urzędowe zapomocą plomby, którego druty przyciąga się tylko o tyle, o ile to jest do rzeczonożego zabezpieczenia potrzebne. W skutek tego, gdyby się zamknięcie rozluźniło, lub gdyby trzeba było wypuścić powietrze z przyrządu, można pokrywę K bez naruszenia plomby nieco obrócić.

Zamknięcie wodomierza pokrywą D jest dowolone.

Normalną tarczę liczbową wodomierza przedstawia figura 3.

Typ II wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części G i G_1 , które przy h są w siebie wśrubowane i zapomocą wkładki uszczelnione.

Po sprawdzeniu przyrządu zabezpiecza się połączenie obu części G i G_1 zamknięciem plombowem.

Woda wchodząca przez k_1 dostaje się przez k_2 do mechanizmu puszkowego W i wprawia go w ruch oscylacyjno-obrotowy, który odbierak m i łącznik V , V , V przenoszą na korbę R z liczydła Z wystającą a tem samem i na liczydło.

Woda wychodzi z wodomierza przez k_1 i k_2 .

Zresztą konstrukcja tego typu wodomierzy jest podobna do konstrukcyi V. typu.

Typ III wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G i K i płaszczka skrzynkowego B .

Części G i K są do siebie przyśrubowane a przez to ześrubowanie dno środkowe b uszczelnia się zapomocą zeszczelnienia g na części dolnej G .

Ruch koła skrzydlastego F przenosi się na ruchadło poruszające się w części przyrządu wodą napelnionej a za pośrednictwem osi w dnie środkowem uszczelnionej na liczydło Z idące w powietrze.

Zresztą konstrukcja tego typu wodomierzy jest podobna do konstrukcyi I. typu i na figurach te same części składowe oznaczone są temi samemi głoskami.

Typ IV wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , K i płaszczka skrzynkowego B .

Części G i K połączone są z wsunięciem zeszczenia zapomocą 4 sworzni śrubowych. Po sprawdzeniu połączenie to zabezpiecza się plombą.

Płaszcz B po włożeniu zeszczenia g jest do K przyśrubowany, przez co dno środkowe b jest na wodomierzu uszczelnione.

To ześrubowanie ustala się zapomocą śruby bocznej s_1 i po sprawdzeniu zabezpiecza się przez zamknięcie plombą.

Woda wchodzi do wodomierza kanałem k_1 przechodzi przez sito S , komorę k_2 i wpada 4 otworami h do komory k_3 , przyczem promień wody wprawia w ruch obrotowy koło skrzydłate F . Z k_3 odpływa woda kanałem k_4 .

Ruch koła skrzydłatego przenosi się zapomocą poruszającego się w wodzie ruchadła L na wał w osadzony szczelnie w dnie środkowym a z niego na liczydło Z idące w powietrzu a wyrobione po części jako zazębienie dyferencyalne.

Licydło jest zamknięte pokrywą D , którą utrzymuje stałe śruba s_2 , do jej zaś podnoszenia służy klucz s_3 .

Po sprawdzeniu ubezpiecza się połączenie pokrywy z częścią B skrzynki zapomocą dwóch plomb.

Typ V wodomierzy.

Wodomierz ten (porów. fig. 1 i 2) ma skrzynkę dwudzielną, która składa się z części G i K .

Część górna K jest do dolnej części G przyśrubowana 4ma śrubami s , przyczem zarazem dno środkowe b zapomocą zeszczenia g jest na dolnej części G uszczelnione.

Ześrubowanie to zabezpiecza się po sprawdzeniu zapomocą zamknięcia plombami.

Przed wodomierzem znajduje się zestaw wentyli V , której połączenie z G zapomocą sworzni śrubowych s_2 zabezpiecza się po sprawdzeniu dwiema plombami. To zamknięcie plombami zabezpiecza zarazem zamknięcie śrubowe s_1 komory wentyli.

Część dolna G wodomierza wśrubowana jest w mocną podstawę metalową M .

Woda wchodzi do wodomierza, przeszedłszy przez sito S kanałem k_1 a stąd do rurek r a wględnie do komory k_4 .

W zestawie wentylowej bowiem poruszają się na stałym drążku kierownicy S_1 dwa wentyle v_1 i v_2 , z których dolny jest przedziurawiony. Dopóki przepływ wody przez wodomierz jest mały, w komorach k_4 , k_3 , k_2 i k_1 panuje prawie to samo ciśnienie i klapy v_1 i v_2 są zamknięte; woda wchodzi jedynie rurkami r i działa na koło skrzydłate F .

Gdy konsumpcja wody jest większa, powstaje w komorach k_3 , k_2 i k_1 różnica ciśnienia i wentyle odchylają się więcej lub mniej.

Natenczas woda wchodzi nie tylko rurkami r , lecz także komorami k_2 , k_3 do k_4 i dalej spadzistymi otworami e uszczelnionego w G płaszcza m pod żeberkowane dno puszek D , przyczem odbywa się jej działanie na koło skrzydłate.

Kilka otworów e zamyka wyrobiciel przy justowaniu przyrządu.

Puszka D przytwierdzona jest tylko dwiema listewkami t do m i woda odpływa przez całą pierścieniową przestrzeń aa , po części także kanałem c do komory k_5 a stąd przez k_6 .

Ruch koła skrzydłatego F przenosi się przez zazębienie na wał w w b uszczelniony a z niego zapomocą odbieraka m_1 na liczydło Z .

Typ VI wodomierzy.

Ten typ wodomierzy (porów. fig. 1 i 2) różni się od V. typu tylko tem, że dno środkowe b nie jest w wodomierzu uszczelnione a cały mechanizm ruchadła i liczydła porusza się w przestrzeni napełnionej wodą.

Część skrzynki K jest do G po wsunięciu zeszczenia g przyśrubowana. Po sprawdzeniu ześrubowanie to zabezpiecza się plombą.

Odczytuje się na liczydło przez szybę szklaną L wprawioną w K .

Na rycinach wyobrażających typy V i VI części odpowiadające sobie oznaczone są temi samymi głoskami.

Typ VII wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części G i K , które po włożeniu zeszczenia g połączone są 4ma sworzniami śrubowymi s w taki sposób, że zarazem dno środkowe b jest uszczelnione. Przytem puszka D opiera się na zeszczeniu d .

Rzeczono sworznie są na dolnych końcach przewiercone a połączenie części G i K zabezpiecza się po sprawdzeniu zapomocą plomby.

Woda wchodzi kanałem k_1 przeszedłszy przez sito S do komory k_2 a stąd dostaje się otworami h do puszek k_3 , przez co koło skrzydłate F zostaje w ruch wprawione.

Z k_3 wchodzi woda pod stągiew ruchadła D i odpływa kanałem k_4 .

Ruch koła skrzydlastego przenosi się za pośrednictwem ruchadła L poruszającego się w wodzie na wał W , który jest w dnie środkowym uszczelniony a z niego na liczydło Z idące w powietrze.

Na liczydło odczytuje się przez płytę szklaną z wewnątrz osadzoną.

Typ VIII wodomierzy.

Ten typ wodomierzy (porów. fig. 1 i 2) różni się od typu VII. jedynie tem, że cały mechanizm ruchadła i liczydła porusza się w przestrzeni napełnionej wodą.

Na liczydło odczytuje się przez płytę szklaną P osadzoną w K .

Przez zakręcanie śrub s przyciska się zeszczelnienie tak na płycie szklanej jak i pod nią leżące do płaszczyzn wkręcenia i tym sposobem uszczelnia się wodomierz.

Na rycinach wyobrażających typy VII. i VIII. części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

Typ IX wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części G i K . Część K , po włożeniu zeszczelnienia g przyśrubowana jest do G 4ma śrubami s w skutek czego zarazem także dno środkowe b jest z wodomierzem szczelnie połączone.

Po sprawdzeniu ześrubowanie to zabezpiecza się urzędownie plombą.

Głowę śruby s_1 można opatrzyć pieczęcią a tym sposobem ześrubowanie zabezpieczy się także prywatnie.

Woda wchodzi przez przeciwległe sito S do kanału dopływowego k_1 wodomierza, płynie do komory k_2 i przez liczne dziurki h do komory k_3 .

Dwa z tych otworów dopływowych zaopatrzone są w kulki ruchome l . Obracanie się tych kulek prostuje działanie wodomierza.

Woda wprawia w ruch koło skrzydlaste F w k_3 zamknięte, uchodzi szczelinami k_4 do komory k_5 i odpływa stąd kanałem k_6 .

Ruch koła skrzydlastego przenosi się zapomocą poruszającego się w wodzie ruchadła L na wał w osadzony szczelnie w dnie środkowym a z niego na liczydło Z idące w powietrze.

Licydło zamknięte jest pokrywą D , którą utrzymuje stale śruba s_2 .

Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie pokrywy z częścią K skrzynki zapomocą drugiej plomby.

Typ X wodomierzy.

Wodomierz ten (porów. fig. 1 i 2), którego skrzynka dzieli się na dwie części, składa się z części G i K . Część K po włożeniu zeszczelnienia g przyśrubowana jest do G czterema śrubami s , w skutek czego zarazem także dno środkowe b jest z wodomierzem szczelnie połączone.

Po sprawdzeniu ześrubowanie to zabezpiecza się urzędownie plombą.

Głowę śruby s_1 można pieczęcią opatrzyć a tym sposobem ześrubowanie zabezpieczy się także prywatnie.

Woda wchodzi przez przeciwległe sito S do kanału dopływowego k_1 wodomierza, płynie do komory k_2 i przez liczne dziurki h do komory k_3 . Tym sposobem wprawia się w ruch koło skrzydlaste F , woda zaś dostaje się szczelinami A w dnie puszkii B do komory k_4 . Stąd odpływa woda kanałem odpływowym k_5 .

Ruch koła skrzydlastego przenosi się zapomocą ruchadła L poruszającego się w wodzie na wał W w dnie środkowym uszczelniony a z niego na liczydło Z .

Licydło jest zamknięte wiekiem D , które śruba utrzymuje stale na K .

Po sprawdzeniu połączenie wieka z częścią zestawu K ubezpiecza się zapomocą drugiej plomby.

Typ XI wodomierzy.

Zestawa tego wodomierza (porów. fig. 1) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części G i K . Część K jest po włożeniu zeszczelnienia g sześciu sworzniami śrubowymi do G przytwierdzona.

Po sprawdzeniu połączenie obu części zabezpiecza się plombą.

W części skrzynki G osadzony jest motor wodny tłokowy podwójnie działający, w którym jeden tłok wstrzymuje drugi (porów. fig. 2).

Jest to stawidło suwakowe.

Woda dostaje się do wodomierza przy k_1 , przechodzi przez suwaki i cylinder i wchodzi z suwaków muszlowych do wspólnego kanału k_2 , poczem przy k_3 opuszcza wodomierz, S jest sito przeciwlegle osadzone.

W położeniu, które na figurze jest wyobrażone tłok A_2 skończył swój ruch ku dołowi, tłok zaś A_1 idzie jeszcze do góry.

Gdy ruch ten jest na ukończeniu, tłok A_1 zabiera z sobą drążek suwaka s_1 a suwak muszlowy m_1 , który tłok A_2 wstrzymuje, przesuwa się w swoje drugie końcowe położenie, w skutek czego tłok A_2 , na który woda ciśnie od dołu, idzie w górę.

Działanie to powtarza się naprzemian w obu cylindrach.

Odbierak suwaka muszlowego iz przenosi ruch swój także na mechanizm pośredni i wywołuje przez ząbienie obrót koła zapadkowego R , którego oś jest w skrzynce uszczelniona. Z tej osi przenosi się ruch na liczydło Z nakryte oszkloną pokrywą ochronną.

Połączenie plombowe przeciągnięte przez śruby s , s nie pozwala po sprawdzeniu odjąć pokrywy a po części także rozluźnić połączenia części skrzynki G i K .

Typ XII wodomierzy.

1. Budowa części mierzącej tego przyrządu jest taka sama jak odpowiedniej części u II. typu wodomierzy, liczydło zaś urządzone jest tak samo jak liczydło III. typu wodomierzy (porów. fig. 1 i 2).

Na rycinach wyobrażających typy II, III i XII części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

Wodomierze te opatrzone są małemi, ekscentrycznie ustawionymi podziałami litra.

Po sprawdzeniu zamyka się wodomierz trzema plombami, łączącemi części G , G_1 , K i B .

2. Wodomierze, różniące się od opisanych pod 1 tem, że podział litrowy przeniesiony jest na obwód tarczy liczbowej a skazówka litrowa porusza się ze środka tej tarczy, przez co odczytywanie zyskuje znacznie na dokładności, uważają się co do czynności urzędowej za wodomierze typu XII.

Typ XIII wodomierzy.

1. Konstrukcja części mierzącej tego przyrządu (porów. fig. 1 i 2) jest taka sama, jak konstrukcja tejże części u V. typu wodomierzy, zamknięcie zaś skrzynki jest takie samo jak u VI. typu wodomierzy.

Na rycinach wyobrażających typy V, VI i XIII części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

Po sprawdzeniu zamyka się wodomierz trzema plombami, łączącemi części G , K i V .

Tak jak z wodomierzami typu XIII. postępuje się w czynności urzędowej:

2. Z wodomierzami różniącymi się od opisanych pod 1 tem, że puszka D (porów. fig. 3) przyśrubowana jest nie do płaszcza m , lecz do dna środkowego b i jest oddzielona od skrzydeł przewalowych.

3. Z wodomierzami, różniącymi się od opisanych pod 1 i 2 tem, że komorę skrzydeł przewalowych (porów. fig. 4) utrzymuje na dole pierścień będący zarazem płaszczem ruchadła D a górna część skrzynki K nie jest w dolną część skrzynki wśrubowana, lecz do tejże dolnej części przyśrubowana.

4. Z wodomierzami, w których konstrukcja puszki ruchadła i komory skrzydeł przewalowych według fig. 3 nie jest zmieniona, ale pokrywa zamykająca K (porów. fig. 4) przyśrubowana jest do dolnej części.

Typ XIV wodomierzy.

1. Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , K i B . Część górna K jest po włożeniu zeszczelnienia g do G przyśrubowana, w skutek czego zarazem dno środkowe b jest uszczelnione. B jest w K wśrubowane i w niem znajduje się szkło wizerne z wewnątrz osadzone.

Po sprawdzeniu plombuje się części G , K i B .

Woda, przeszedłszy przez sito S , wchodzi kanałem k_1 do wodomierza, wprawia w ruch koło skrzydłaste F i odpływa kanałem k_2 .

Ruch koła skrzydłastego przenosi się zapomocą ruchadła L poruszającego się w wodzie na wał w w dnie środkowym uszczelniony a z niego na liczydło Z idące w powietrze.

2. Wodomierze, prawie takiej samej konstrukcji jak opisane pod 1 i różniące się od nich tylko tem, że części skrzynki B i K nie są ze sobą ześrubowane lecz zrobione z jednej sztuki, uważają się co do czynności urzędowej także za typ XIV.

Wodomierze tej i podobnej konstrukcji mogą być opatrzone także takimi liczydłami, w których pewna ilość kregów liczbowych od 0 aż do 9 oznaczonych poza małemi okrągłemi otworami skrzynki liczydła tak się obracają skokami, że trzeba tylko odczytać liczbę, aby otrzymać odrazu wskazania wodomierza w metrach sześciennych.

Ułamki metra sześciennego może liczydło podawać w taki sam sposób lub przez zastosowanie kregów liczbowych ze skazówkami.

Licydło takie wyobrażają figury 3, 4 i 5, z których figura 3 przedstawia widok z przodu, figura 4 widok z boku a figura 5 widok liczydła po odjęciu tarczy liczbowej.

Typ XV wodomierzy.

1. Skrzynka tego wodomierza (porów. figury 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , K i B , z których pierwsze po wsta-

wieniu zeszczelnienia g połączone są czterema śrubami s w taki sposób, że zarazem uszczelnione jest dno środkowe b . B jest do K przyśrubowane.

Głowy rzeczonych śrub s są przewiercone i po sprawdzeniu ubezpiecza się plombami połączenie części G i K .

Drut na plomby przewleka się przez dziurkę wypustki do B dorobionej, tak że po zamknięciu plombami także B nie może być bez naruszenia plomby odjęte.

Woda wchodzi kanałem k_1 , przeszedłszy przez sito S , do komory k_2 , dostaje się stąd otworami h do puszek k_3 i sprawia, że się koło skrzydłaste F obraca. Z k_3 odpływa woda otworami i do kanału ka .

Ruch koła skrzydłastego przenosi się za pośrednictwem ruchadła L , poruszającego się w wodzie na wał w w dnie środkowym uszczelniony a z niego na liczydło Z .

2. Wodomierze, których konstrukcja jest prawie taka sama jak wodomierzy pod 1 opisanych i różniące się od nich tylko tem, że płyta denna puszek k_3 nie jest wśrubowana lecz śrubkami przytwierdzona, otwory h leżą nieco niżej a kęgi liczbowe nie są umieszczone obok siebie w linii prostej, lecz są porozdzielane jednostajnie na tarczy liczbowej, uważa się co do czynności urzędowej za typ XV.

W tych i tym podobnych wodomierzach dorobione są niekiedy u części skrzynki kilka płatków na plomby.

W takim razie śruby łączące nie są przewiercone.

Typ XVI wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , K i B . K jest na G po wsunięciu obrączki zeszczelniającej przyśrubowane, przyczem uszczelnia się zarazem dno środkowe b . Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie tych dwóch części skrzynki zapomocą plomby.

Pierścień B , w którym szkło wzierne jest z wewnątrz osadzone, przystosowane jest dokładnie do K i daje się obracać ale nie może być odjęte, ponieważ nie dopuszcza tego sztyft s z wewnątrz w K wśrubowany, który sterzącym końcem wchodzi w żłóbkę znajdujący się na B . Szkło wzierne osłania pokrywa ochronicza D .

Woda, zostawiwszy na sicie S grube nieczystości, jakie z sobą niesie, wchodzi kanałem k_1 do wodomierza, wprawia w ruch koło skrzydłaste F i odpływa kanałem k_2 .

Ruch koła skrzydłastego przenosi się za pośrednictwem ruchadła L poruszającego się w wodzie na wał m w dnie środkowym b uszczelniony a z niego na liczydło Z idące w powietrzu.

Typ XVII wodomierzy.

1. Konstrukcja tego wodomierza, jak to widać na fig. 1 i 2, różni się od typu VII. tem, że górna część skrzynki K jest do dolnej części bezpośrednio przyśrubowana. Zarazem liczydło Z jest w ten sposób zmienione, że podział litrowy mógł być umieszczony na obwodzie tarczy liczbowej a przeto w większych i wyraźniejszych rozmiarach.

Połączenie części skrzynki G i K ubezpiecza się po sprawdzeniu zapomocą plomby. Tarczę liczbową normalną tego wodomierza unaczniia figura 3.

2. Wodomierze, różniące się od opisanych pod 1 tem, że dławnica W (porów. także typ VII), osadzona jest w dnie środkowym b nie z boku lecz w środku, a ruchadło i liczydło są odpowiednio temu urządzone, uważają się co do czynności urzędowej również za typ XVII.

Typ XVIII wodomierzy.

Wodomierze tego typu (porów. fig. 1 i 2) różnią się od wodomierzy opisanych jako typ X inną formą komory k_3 , która na działanie przyrządu wywiera ważny wpływ.

Na rycinach wyobrażających typy X i XVIII części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

Typ XIX wodomierzy.

1. Wodomierze tego typu (porów. fig. 1 i 2) różnią się od wodomierzy opisanych jako typ XV jedynie odmiennem urządzeniem liczydła. Liczydło bowiem jest tak przekształcone, że oś skazówki litrowej a leży w środku przyrządu a podział litrowy umieszczony jest na obwodzie tarczy liczbowej, przez co odczytywanie na wodomierzu staje się o wiele dokładniejszym i pewniejszym.

Wstawiony przyrząd u , zapomocą którego szkło wzierne można czyścić z wewnątrz, nie stanowi istotnej części składowej konstrukcji tego wodomierza.

Na rycinach, wyobrażających typy XV i XIX części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

2. Wodomierze prawie takie same jak opisane pod 1 i różniące się od nich tylko tem (fig. 3 i 4),

że kanały h mają przekrój czterokątny a koło szuflaste F inną formę i że ruchadło L zawarte jest w płaszczu, uważane będą co do czynności urzędowej za typ XIX.

Typ XX wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części F i G i płaszczu skrzynekowego K . Części F , G i K są do siebie po włożeniu zeszczelnienia przysrubowane, w skutek czego dno środkowe b jest na wodomierzu uszczelnione.

Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie tych trzech części zamknięciem plombowem.

Woda wchodzi przez sito S_1 do kanału k_1 wodomierza, przechodzi przez sito S_2 , dyszę k_2 i dostaje się do turbiny T , którą wprawia w ruch kołowy. Z k_3 odpływa woda kanałem k_4 .

Ruch turbiny przenosi się za pośrednictwem ruchadła L poruszającego się w oleju na wał w w dnie środkowem uszczelniony a z niego na liczydło Z idące w powietrzu, wyrobione po części jako zabębienie dyferencyalne.

Licydło zamknięte jest pokrywą B , która za pomocą sztyftu i zawias przytwierdzona jest do K .

Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie pokrywy z częścią K skrzynki zapomocą plomby.

Wodomierze tego typu będą urzędownie uwierzytelniane także wtedy, gdy największa ilość przepływowa nie może być osiągnięta przy ciśnieniu 6 atmosfer i jeżeli wodomierze przy 2 procentach największego obciążenia funkcjonują niemylnie.

Wodomierze typu XX będą jednak przyjmowane do pierwszego sprawdzenia tylko aż do 1. stycznia 1903.

Typ XXI wodomierzy.

Wodomierze tej konstrukcyi (porów. fig. 1 i 2) różnią się od wodomierzy opisanych jako typ IV tem, że liczydło dyferencyalne jest w nich zastąpione pospolitem liczydłem ze stałą tarczą liczbową i obracającymi się skazówkami. Liczydło to a względnie tarczę liczbową (porów. fig. 3) uważa się także za normalne, jeżeli przeniesienie z osi dławnicy na oś skazówki litrowej, która za przepływem 100 litrów powinna się raz jeden całkiem obrócić, odbywa się zapomocą kótek o więcej niż 19 zębach starannie wyciętych i w taki sposób, żeby za przepływem 200 litrów oś dławnicy także się obróciła ściśle raz jeden.

Postanowienie to stosuje się także do innych wodomierzy podobnej konstrukcyi. U wodomierzy typu XXI ilości podawane są zwyczajnie w litrach.

Na rycinach wyobrażających typy IV i XXI części sobie odpowiadające oznaczone są temi samymi głoskami.

Większe wodomierze tego rodzaju przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania także wtedy, gdy rura dopływowa osadzona jest nie w powierzchni płaszczowej lecz w powierzchni dna.

Ilość kanałów dopływowych h może różnić się od ilości ustanowionej dla typu IV.

Typ XXII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę F. Manoschek w Wiedniu.)

Wodomierze typu VII, osadzone w skrzynce wodomierzy typu XVII uważają się co do czynności urzędowej sprawdzania i cechowania za typ XXII.

Typ XXIII wodomierzy.

Ten typ wodomierzy (porów. fig. 1 i 2) różni się od typu XXI głównie tem, że w dnie komory koła skrzydlastego k_3 osadzonych jest kilka wentyli y .

Woda dopływająca dostaje się więc przy małym obciążeniu jedynie kanałami h , przy większem zaś obciążeniu także wentylami dennymi y do komory koła skrzydlastego.

Typ XXIV wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Siemens & Halske w Wiedniu.)

Wodomierze XXI. typu opatrzone na kole szuflowem pewną ilością skrzydeł hamulcowych i osadzone w skrzynce XX. typu wodomierzy uważają się co do czynności urzędowej za typ XXIV.

Typ XXV wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części G i K , które po włożeniu zeszczelnienia g są czterema śrubami s połączone.

Przy zakręcaniu tych śrub zarazem puszka D osadza się w żłóbku pierścieniowatym w skrzynce G gładko wytoczonym i oddziela komorę dopływową k_1 od komory odpływowej k_2 .

Woda dostaje się przez sito S do kanału k_1 i płynie stąd otworami h do przestrzeni puszkowej k_3 i wprawia w ruch koło skrzydlate F .

Jeden z wzmiankowanych spadzistych otworów h jest w obracalnej zatyczce p tak urządzony, że woda dopływa otworami aa i pierścieniowatym kanałem f i kierunek promienia może być zmieniony przez obrócenie zatyczki p .

Z k_3 odpływa woda otwartem dnem puszeki D do kanału odpływowego k_2 .

Ruch koła skrzydlastego przenosi się zapomocą ruchadła idącego w wodzie na liczydło Z podobnież w wodzie idące.

Wskazania liczydła odczytują się przez płytę szklaną P z wewnątrz wprawioną i uszczelnioną.

Czworokątne głowy śrub s są przewiercone i połączenie części G i K zabezpiecza się urzędownie zamknięciem plombowem.

Typ XXVI wodomierzy.

Wodomierze tego typu różnią się pod względem konstrukcyi od wodomierzy typu XXV głównie tem, że u tych wodomierzy (porów. fig. 1 i 2) ruchadło L w puszcze M porusza się w wodzie, podczas gdy liczydło Z obraca się w powietrzu poza przestrzenią wodną, odczytuje się zaś na niem przez płytę szklaną P .

Puszkę M przy zakręcaniu śrub s uszczelnia się przeciw wpływowi zewnętrznemu zapomocą pierścienia uszczelniającego g . Liczydło łączy się z ruchadłem L zapomocą uszczelnionego wału w .

Na rycinach wyobrażających typy XVI i XV części składowe sobie odpowiadające oznaczone są temi samemi głoskami.

Typ XXVII wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , K i B (porów. fig. 1).

Części G i K są z wzajemnem uszczelnieniem ze sobą połączone kilku sworzniami śrubowymi; B jest na K wolno ustawione i trzema śrubami a przyśrubowane.

Właściwy przyrząd mierzący składa się z mechanizmu puszkowego A , którego część ruchoma wykonana jest w postaci tarczy oscylującej D (porów. fig. 2 i 3).

Ruch tej tarczy przenosi się zapomocą sztyfta b na ruchadło T a za pośrednictwem uszczelnionego wału c na liczydło Z .

Liczydło osadzone jest w części skrzynki B , odczytuje się zaś na tarczy liczbowej zapomocą szkła wziernego L osadzonego z wewnątrz.

Woda wchodzi kanałem d do wodomierza, przechodzi przez sito S i mechanizm puszkowy (wchodzi przy g , wychodzi przy h) i odpływa kanałem f .

Liczydło wykonane jest po części jako mechanizm skazówkowy, po części jako mechanizm liczbowy z wyskakującemi liczbami.

Połączenie wzmiankowanych na wstępie części skrzynki G , K i B zabezpiecza się zapomocą trzech zamknięć plombowych.

Z dalszych figur figura 4 przedstawia widok tarczy cyfrowej a figura 5 niektóre szczegóły mechanizmu liczbowego.

Typ XXVIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Edward Schinzel w Wiedniu.)

Wodomierze XVII. typu osadzone w skrzynce VII. typu uważają się co do czynności urzędowej za typ XXVIII.

Typ XXIX wodomierzy.

Konstrukcyja tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) jest bardzo podobna do konstrukcyi XII. typu wodomierzy.

Na figurach wyobrażających typy XXIX i XII części składowe sobie odpowiadające oznaczone są temi samemi głoskami.

W mierzących częściach składowych różnią się od siebie te dwa typy, pominawszy szczegóły konstrukcyi tylko o tyle, że u XXIX. typu wodomierzy oś kręgu m ma kierownicę na stożku p a ruchadło Q sprzężone bezpośrednio z odbierakiem R bez łącznika ($v v v$ u typu XII) osadzone jest w komorze wodnej a bez wstawienia przegrody.

Skrzynka wodomierza dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z części G , G_1 i B połączonych śrubami i sworzniami śrubowymi. Połączenie G z G_1 zabezpiecza się urzędownie zapomocą dwóch plomb a połączenie G_1 z B zapomocą jednej plomby. Wodomierze powyżej opisane wyrabiane są po części z liczydłami i tarczami liczbowemi pospolicie używanemi, po części z takimi liczydłami i tarczami liczbowemi, na których liczby wyskakują (porów. fig. 3). To ostatnie wykonanie jest prawie takie samo jak u typu XXVII.

Typ XXX wodomierzy.

W tym wodomierzu z kołem skrzydlastem koło skrzydlaste F (porów. fig. 1 i 2) obraca się w komorze cylindrycznej K , która tak jest w skrzynce G osadzona, że pomiędzy temi częściami składowemi powstają cztery kanały, z których oznaczone głoskami c_1 i c_3 doprowadzają wodę do koła skrzydlastego, podczas gdy kanały c_2 i c_4 zabierają wodę odpływającą.

Woda dopływa więc otworami wchodowymi h_1 h_2 h_3 h_3 do dwóch wprost przeciwległych kwadrantów, odpływa zaś otworami h_2 h_3 h_4 h_4 do kwadrantów między niemi leżących.

Kanały główne c_1 c_2 c_3 c_4 są w skrzynce G przy odlewaniu odpowiednio rozstawione (porów. fig. 3); we wspólnym kanale dopływowym a osadzone jest sito S .

Ruch koła skrzydlastego przenosi się na mechanizm ruchadła i liczydła Z poruszający się w wodzie.

Wodomierz zamknięty jest od zewnątrz płytą szklaną E z uszczelnieniem zapomocą obrączki g . Do zamknięcia służy mutra nakrywowa M .

Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie części G i M zapomocą jednej plomby.

Typ XXXI wodomierzy.

Wodomierz ten różni się pod względem budowy tylko nieznacznie od X. i XVIII. typu wodomierzy.

Sito S (porów. fig. 1 i 2) osadzone jest zwyczajnie w puszcze do skrzynki w odlewie dorobionej (spust).

Znamionną cechą tej konstrukcji jest odmienna forma komory koła szuflastego ka , tudzież samego koła szuflastego i sposób doprowadzania wody.

Skrzydła przewalowe są powyżej koła skrzydlastego umieszczone i rozdzielony promień wody nieco w górę zwrócony.

Na rycinach wyobrażających typy X, XVIII i XXXI części sobie odpowiadające oznaczone są temi samemi głoskami.

Fig. 3 wyobraża oplombowanie wodomierza po sprawdzeniu wykonane.

Typ XXXII wodomierzy.

Konstrukcja tego wodomierza jest wielce podobna do konstrukcji XII. typu wodomierzy.

Na rycinach wyobrażających typy XII i XXXII części sobie odpowiadające oznaczone są temi samemi głoskami.

W mierzących częściach składowych różnią się te dwa typy, pominąwszy szczegóły konstrukcji, odmiennem urządzeniem kanałów, którymi woda dopływa do mechanizmu puszkiowego i z niego odpływa, tudzież odmiennym sposobem przenoszenia ruchu tarcz na liczydło.

Z odrzuceniem bowiem poruszającej się w wodzie części ruchadła Z (porów. fig. 1 typu XII) miejsce łączników v i R zajmuje mechanizm dyferencyalny A (porów. fig. 1, 3, 4, 5 i 6), którego wał główny c (fig. 4) za pośrednictwem sztyftu odbierającego s zahaczającego w obrębie małej przestrzeni wolnej o szczelinę tego wału, sprzężony jest z korbą przenoszącą v i v .

Mechanizm dyferencyalny składa się z puszki d_1 d_2 (fig. 3) na dwie części podzielonej, w dnie środkowem b (fig. 1) uszczelnionej, posiadającej w dolnej części stały wieniec zębaty f_1 , w górnej części ruchomy wieniec zębaty f_2 , z osią obrotową l zapomocą dławicy i uszczelnioną, której ruch przenosi się na właściwe liczydło Z zapomocą zwykłych kół zębatych.

Na wale c osadzony jest mimośród P (fig. 3 i 4), stanowiący oś obrotową koła dyferencyalnego t_1 t_2 ; górna w f_2 chwytająca część koła dyferencyalnego ma o jeden ząb mniej aniżeli dolna chwytająca w f_1 .

Skrzynka tego typu wodomierzy dzieli się na trzy części a mianowicie składa się z zestawu liczydła B , części głównej G i części spodniej F .

Po sprawdzeniu zabezpiecza się połączenie G z F jedną a połączenie G z B drugą plombą (porów. fig. 7).

Typ XXXIII wodomierzy.

Skrzynka tego wodomierza (porów. fig. 1 i 2) dzieli się na dwie części a mianowicie składa się z części głównej G i pokrywy K . Pokrywa K jest do G przyśrubowana a zarazem przytrzymuje szkło wzierne N i puszkę B a przez włożenie zeszczelnienia g osiąga się zamknięcie nie przepuszczające wody.

Przy uwierzytelnianiu urzędowem zabezpiecza się zapomocą jednej plomby połączenie części G i K .

Wodomierz urządony jest jako wodomierz z kołem skrzydlastem.

Woda wchodzi kanałem ka_1 , przechodzi przez sito S i wchodzi do kanału pierścieniowego ka_2 . Z niego płynie spadzistemi otworami h_1 h_1 komory koła skrzydlastego A do tejże komory i wchodzi po uderzeniu o koło skrzydlaste F przeciwległe pochylonemi otworami h_2 h_2 do kanału pierścieniowego ka_3 i do kanału odpływowego ka_4 .

Powyżej i poniżej koła skrzydlastego znajduje się pewna ilość obracających się skrzydeł przewalowych f .

Ruch koła skrzydlastego F przenosi się na poruszające się w wodzie ruchadło i liczydło Z , które zamknięte jest w puszcze B .

Typ XXXIV wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Carl Andrae w Sztutgardzie).

Szczegółowy opis tego typu wodomierzy ogłoszony będzie później.

Typ I wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę A. C. Spanner w Wiedniu.)

Fig. 1.

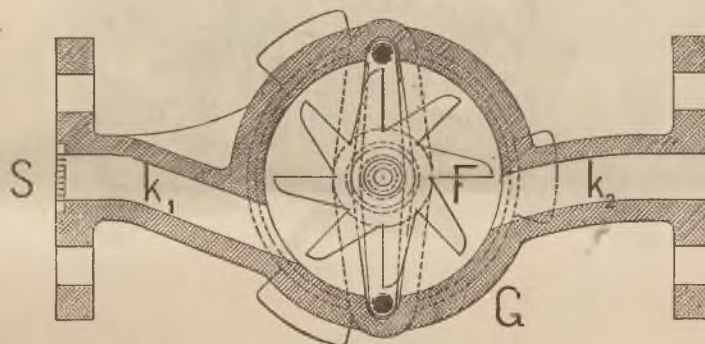
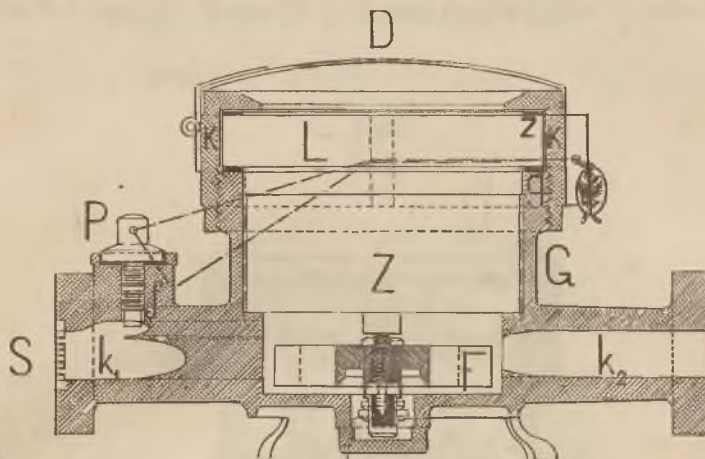

Fig. 2.

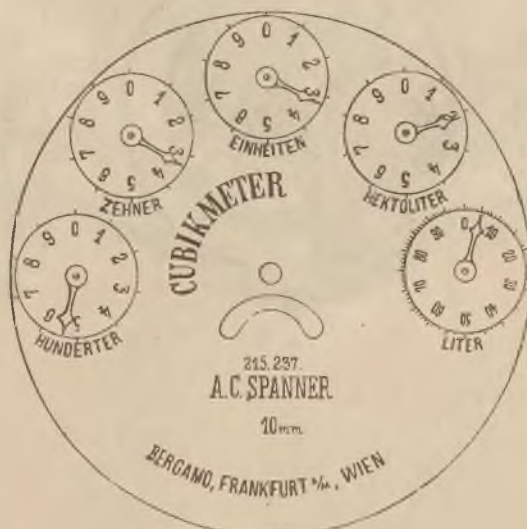

Fig. 3.

Typ II wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę A. C. Spinner w Wiedniu.)

Fig. 1.

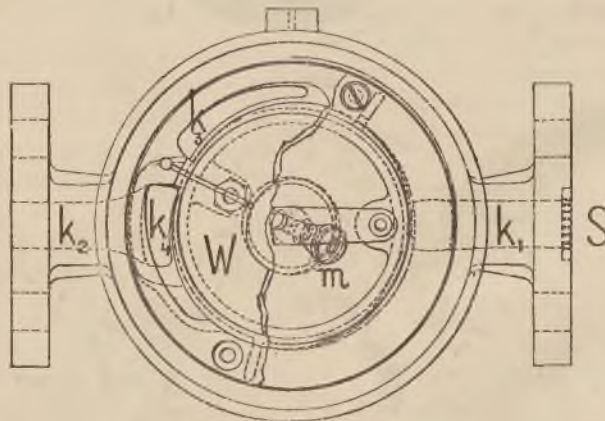
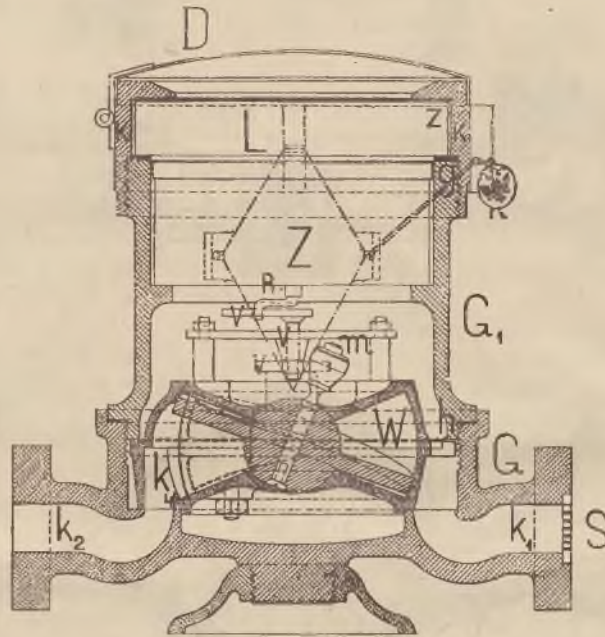

Fig. 2.

Typ III wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę A. C. Spanner w Wiedniu.)

Fig. 1.

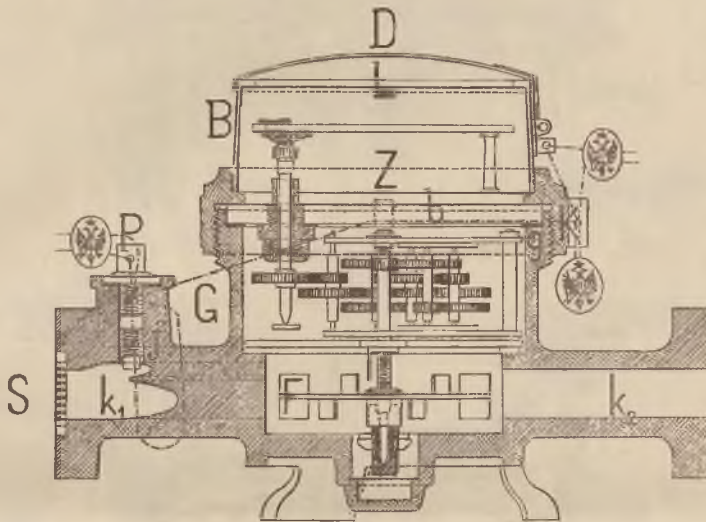
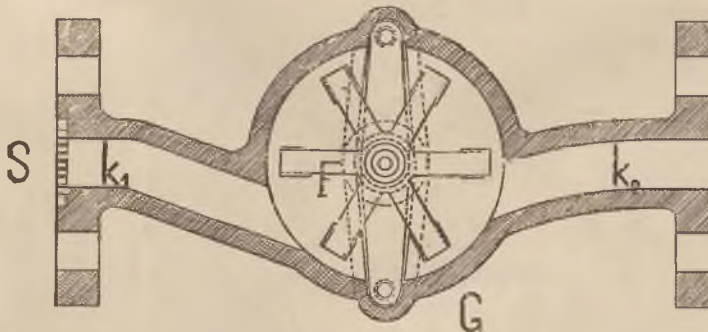

Fig. 2.

Typ IV wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Siemens & Halske w Wiedniu.)

Fig. 1.

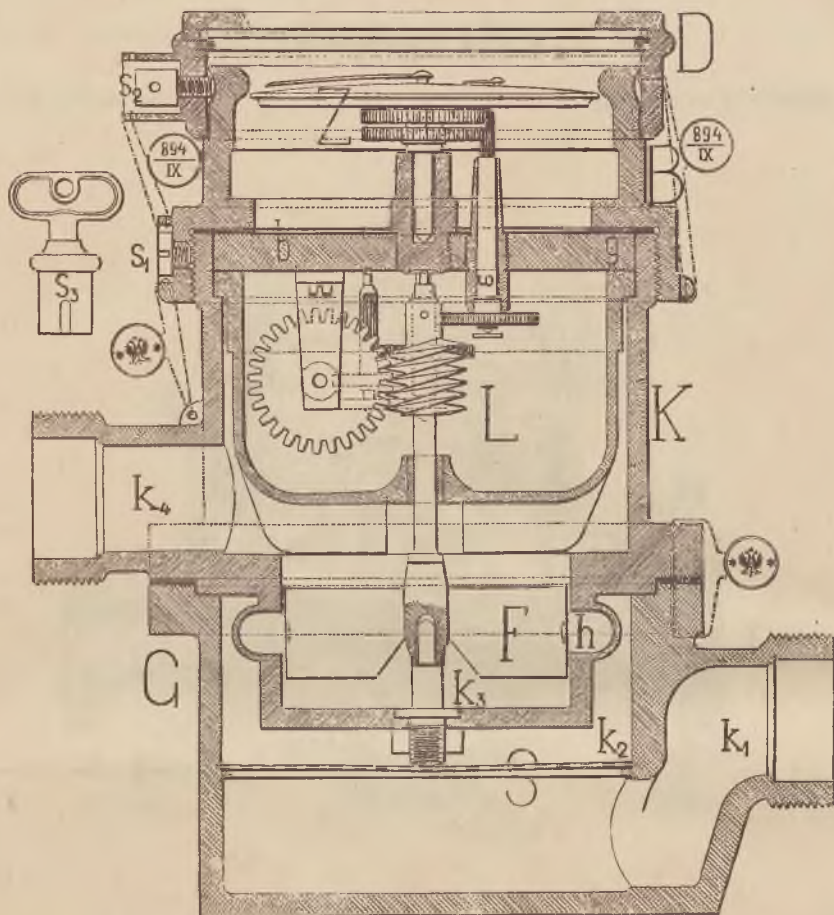
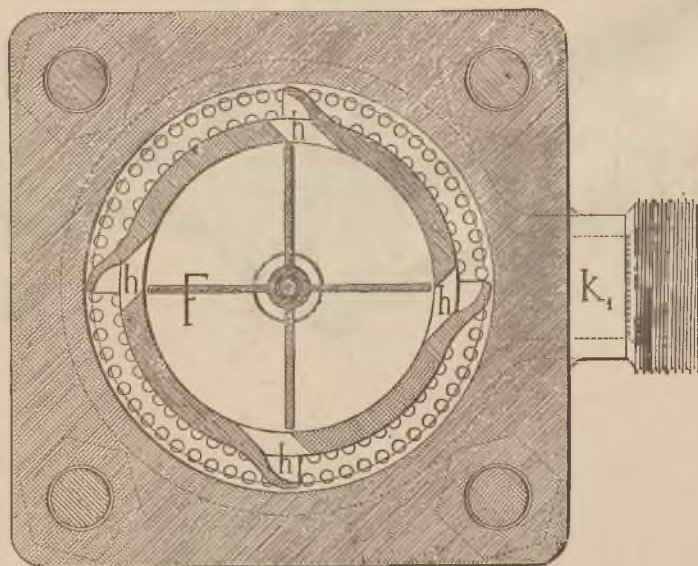

Fig. 2.

Typ V wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Synowie G. Bernhardta w Wiedniu.)

Fig. 1.

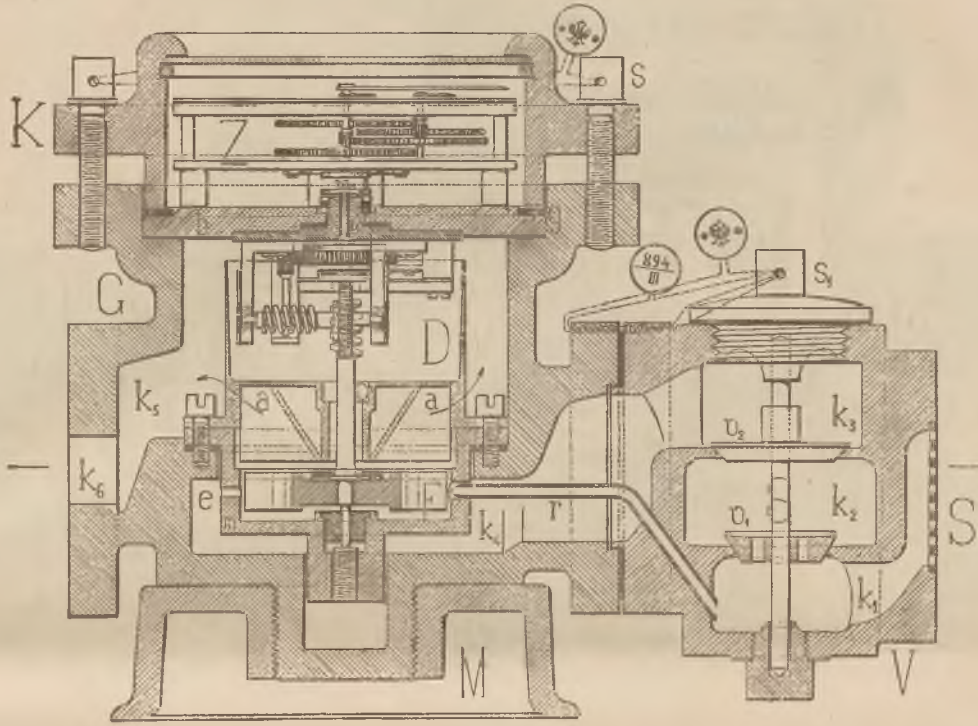
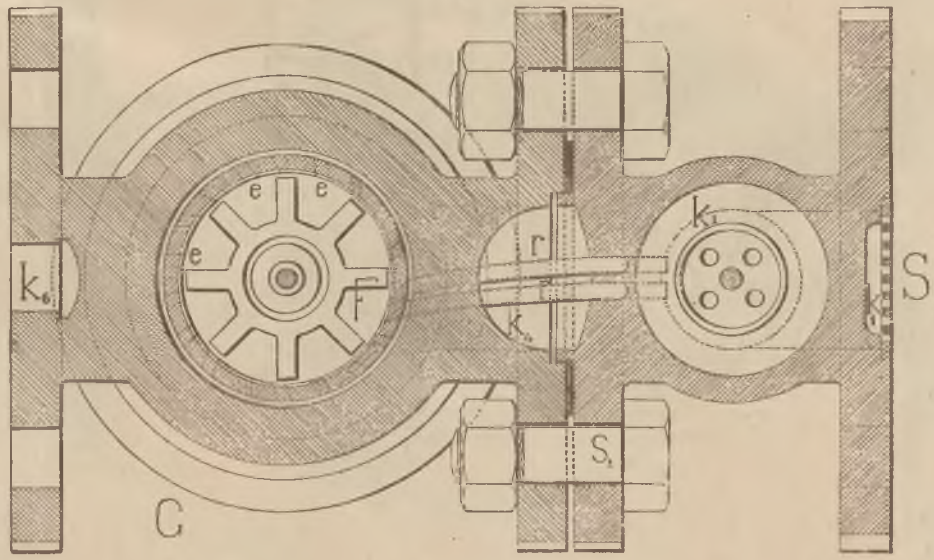

Fig. 2.

Typ VI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Synowie G. Bernhardta w Wiedniu.)

Fig. 1.

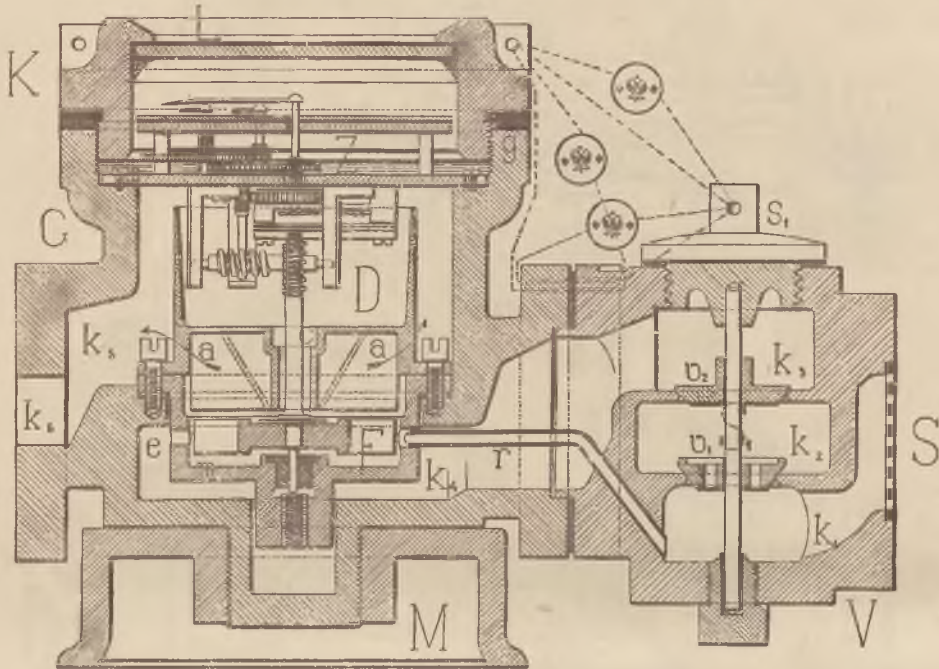
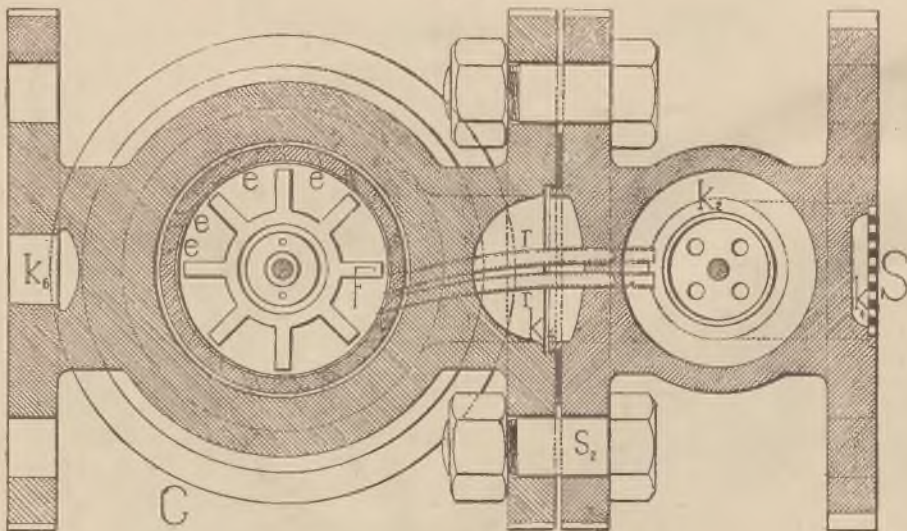

Fig. 2.

Typ VII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę F. Manoschek w Wiedniu.)

Fig. 1

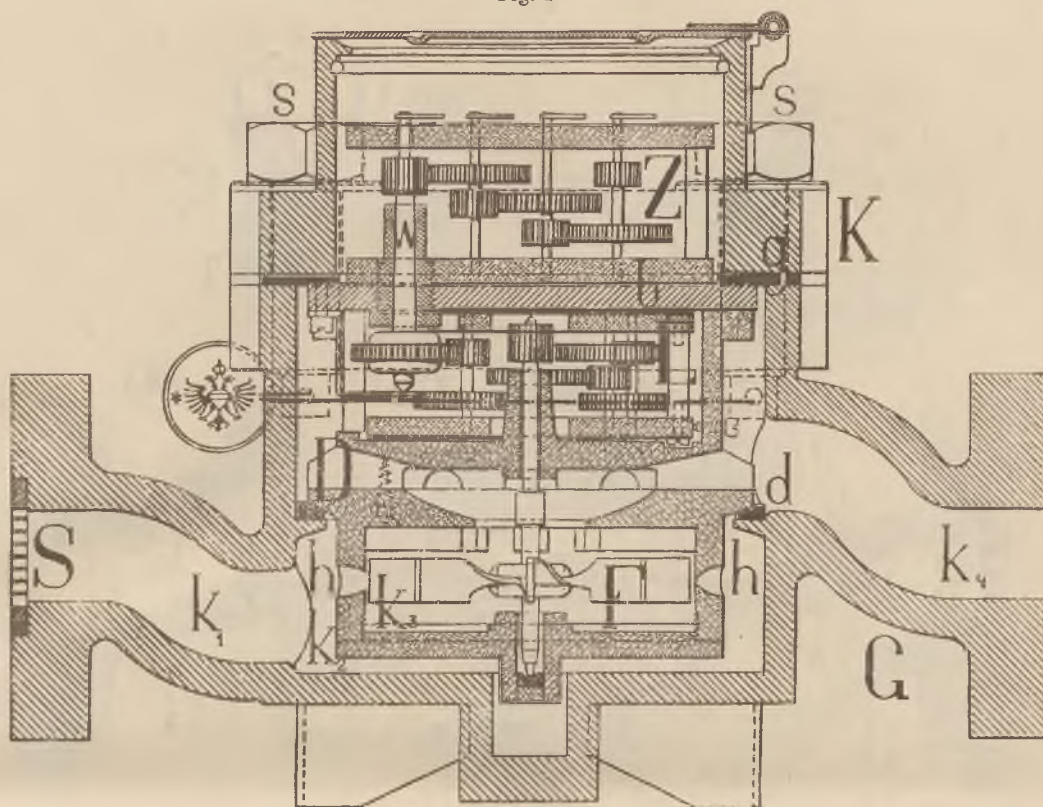
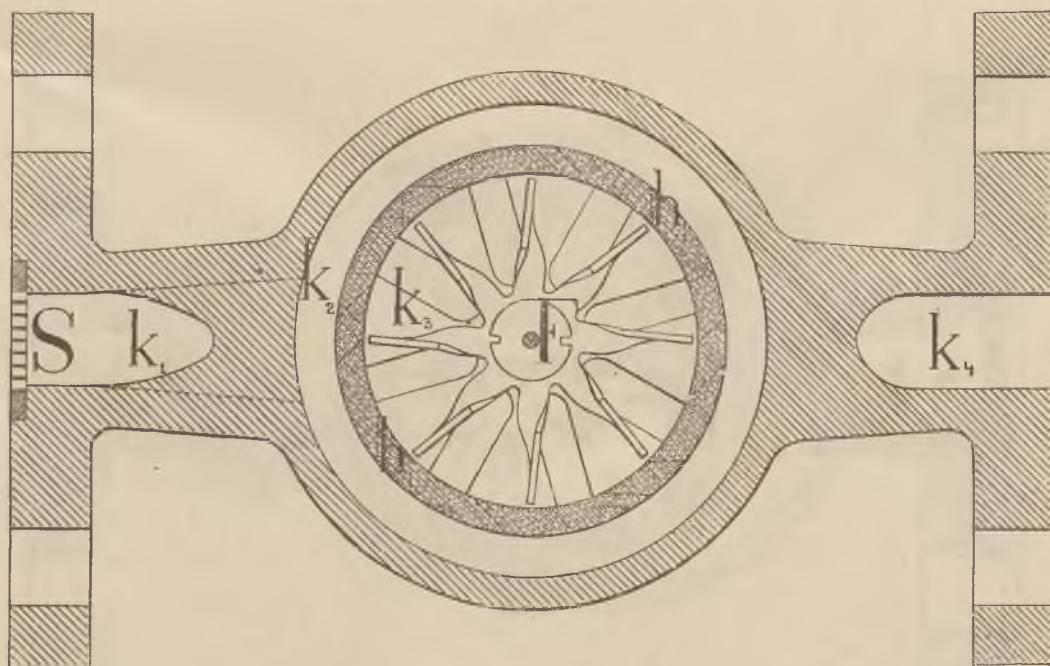

Fig. 2

Typ VIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę F. Manoschek w Wiedniu.)

Fig. 1.

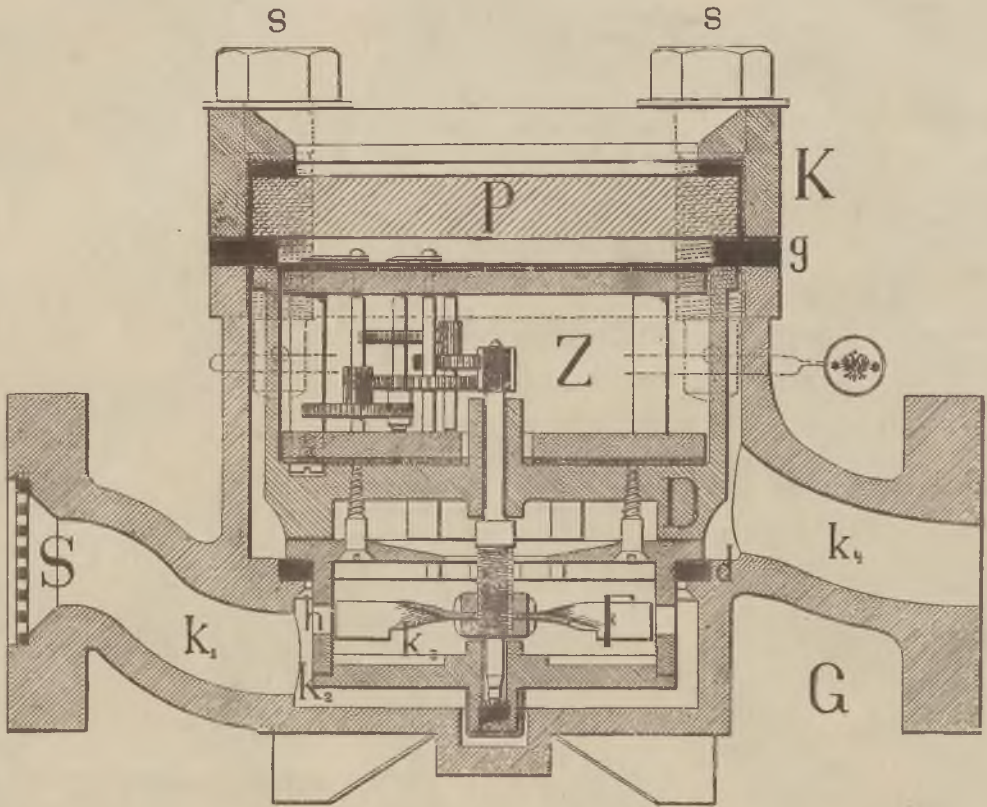
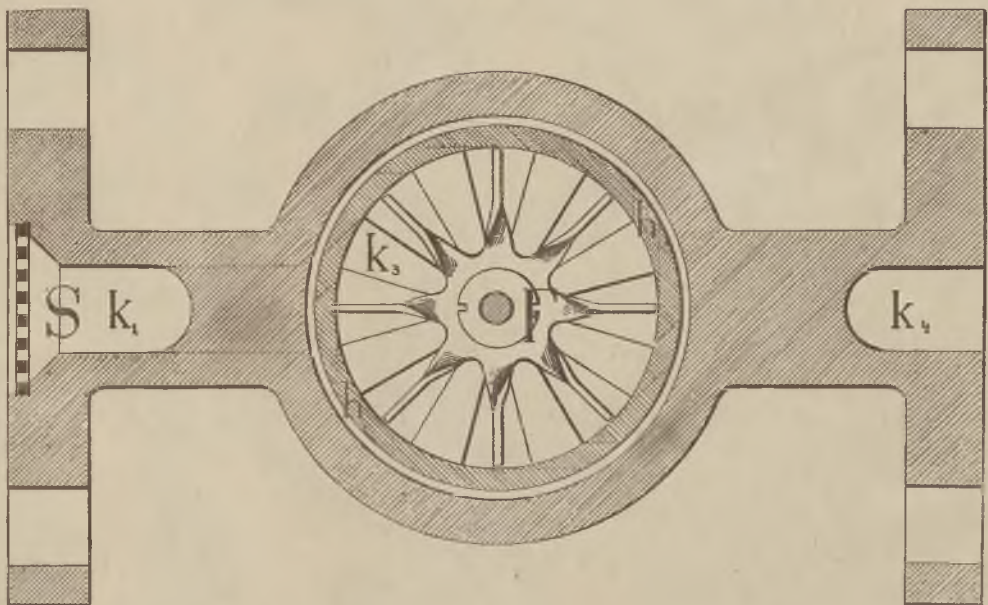

Fig. 2.

Typ IX wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typn przez firmę H. Meinecke w Budapeszcie.)

Fig. 1.

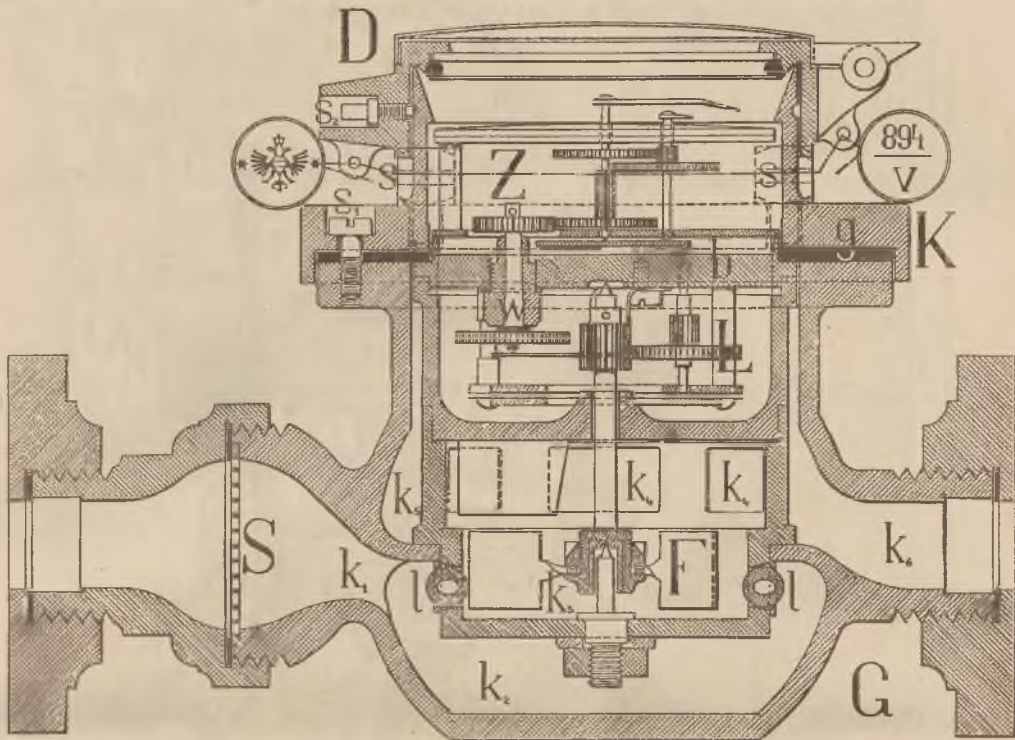
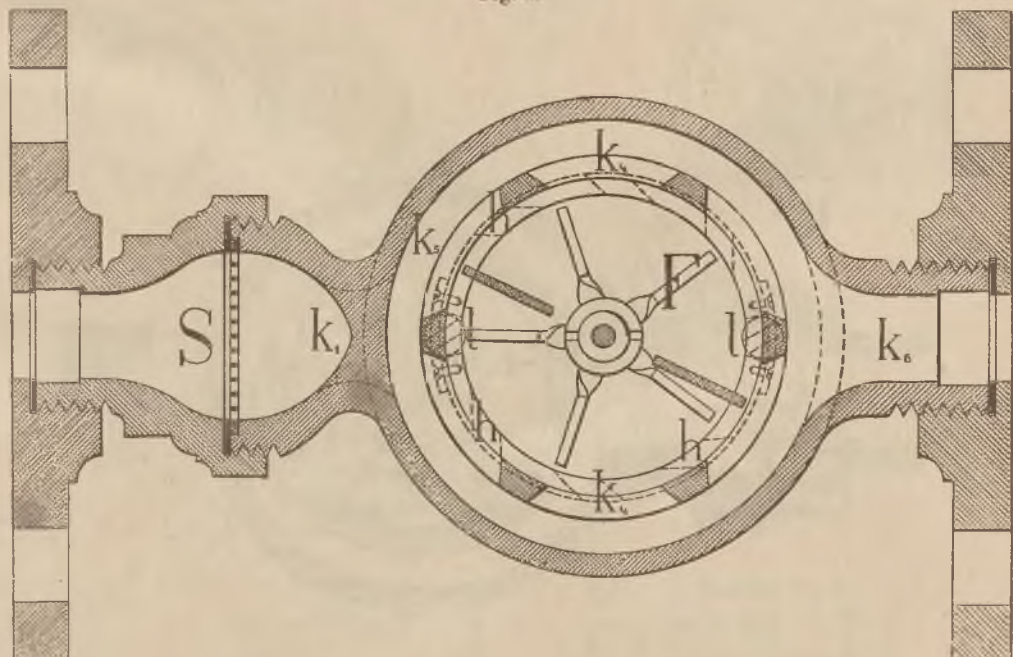

Fig. 2.

Typ X wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę wrocławską Spółka komandytowa odlewni metalowej H. Wolff & Schreiber w Wrocławiu.)

Fig. 1.

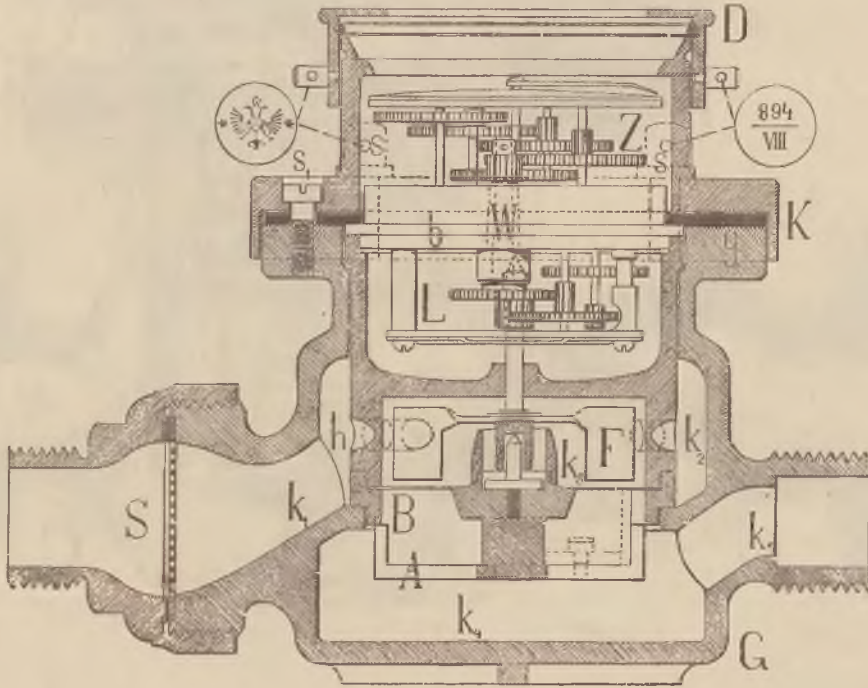
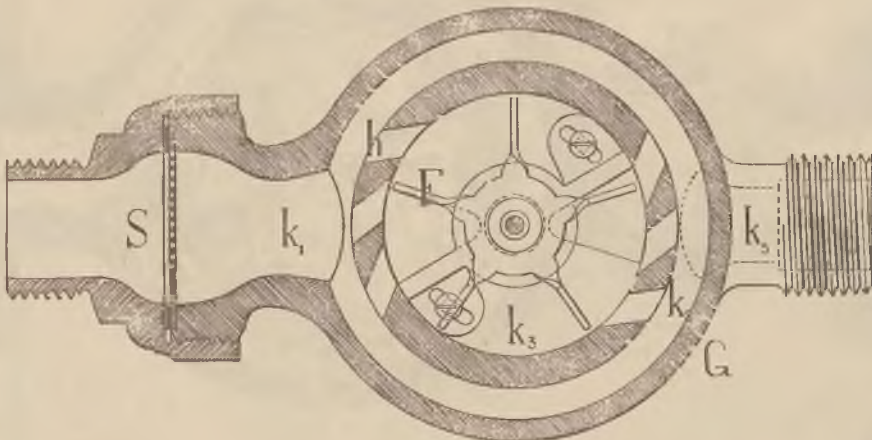

Fig. 2.

Typ XI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Hess, Wolff i Sp. w Wiedniu.)

Fig. 1.

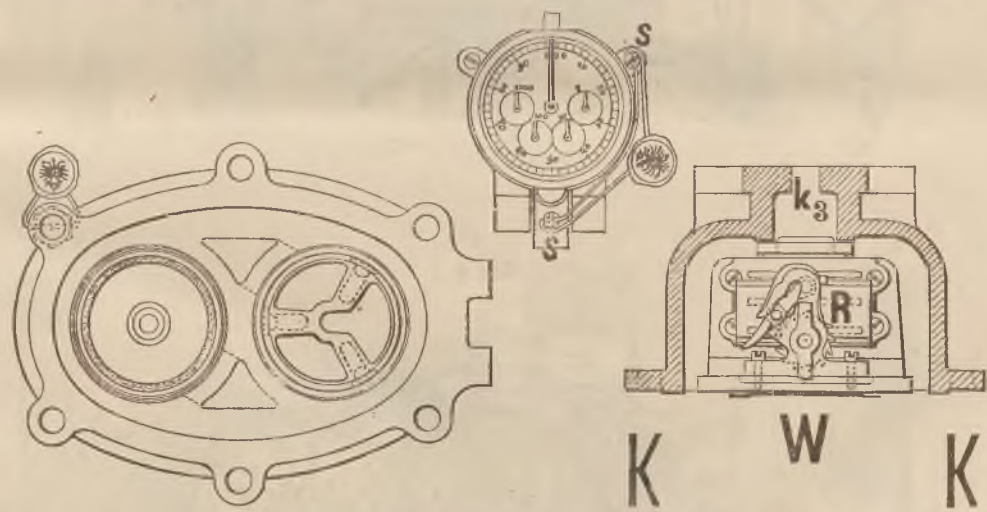
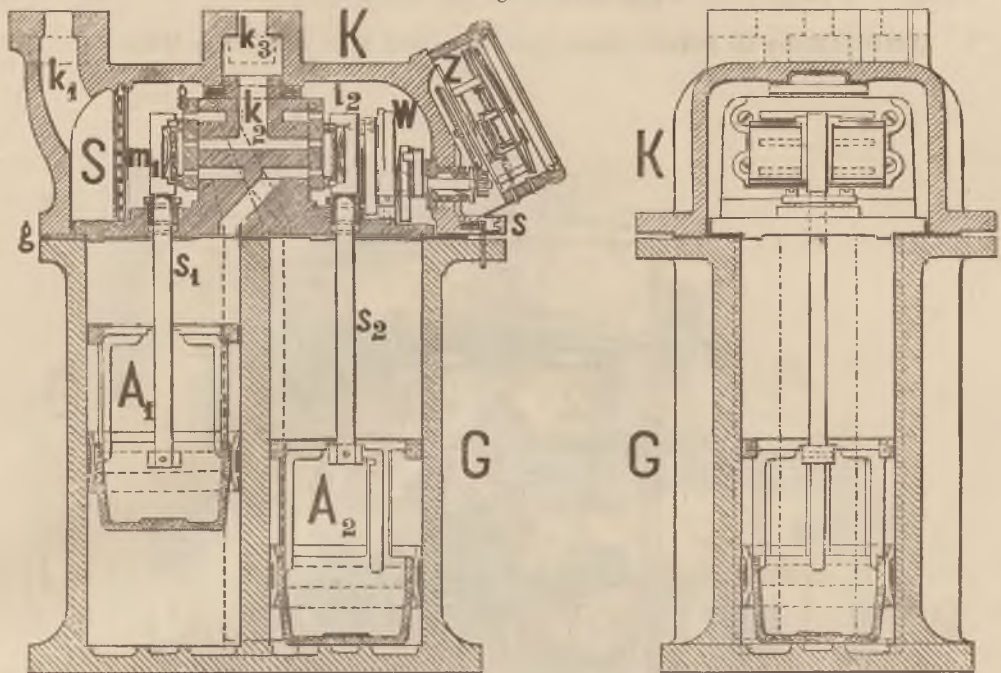
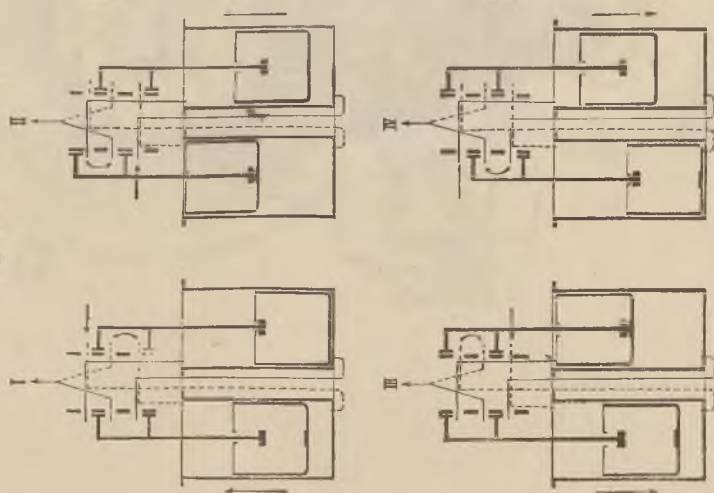

Fig. 2.

Typ XII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę A. C. Spanner w Wiedniu.)

Fig. 1.

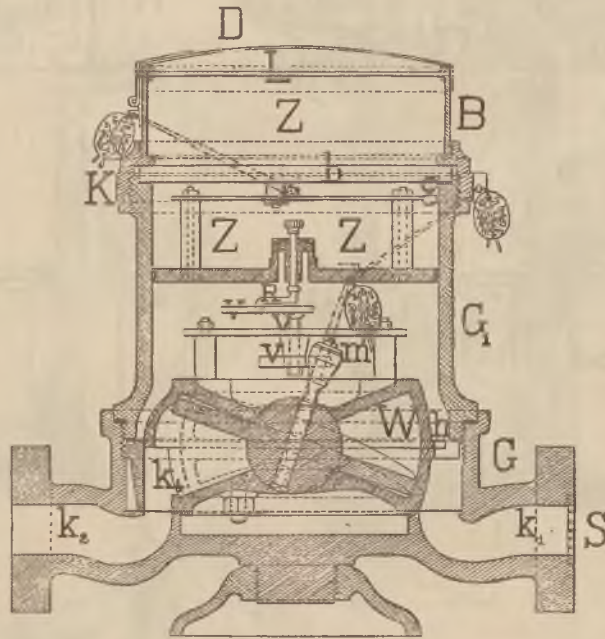
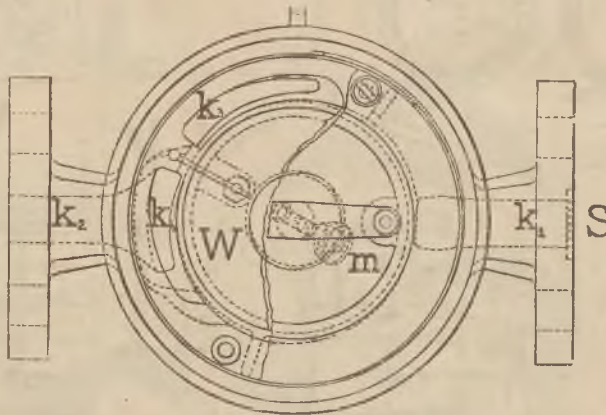

Fig. 2.

Typ XIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Synowie G. Bernhardta w Wiedniu.)

Fig. 1.

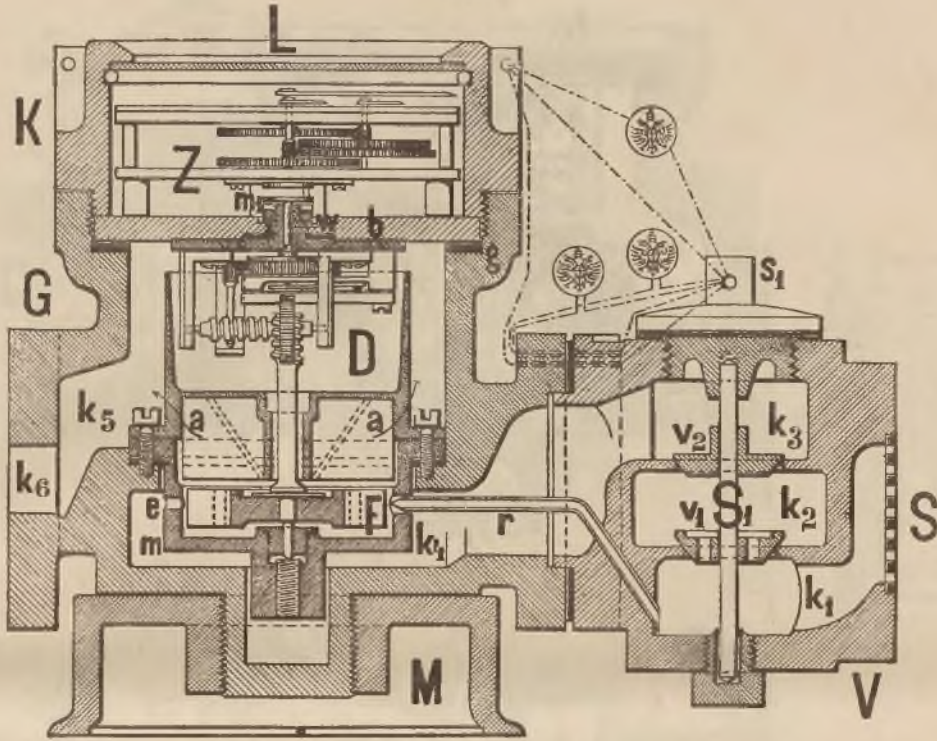

Fig. 2.

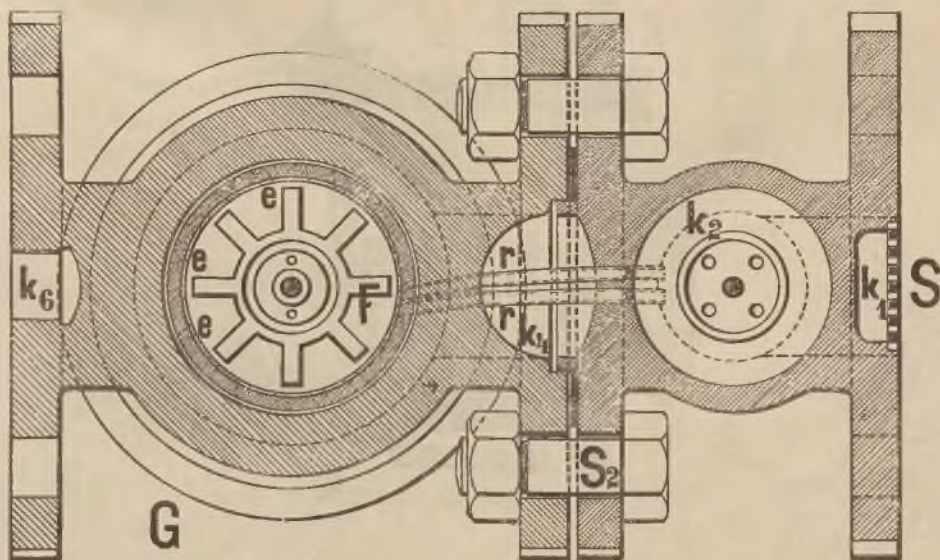

Fig. 3.

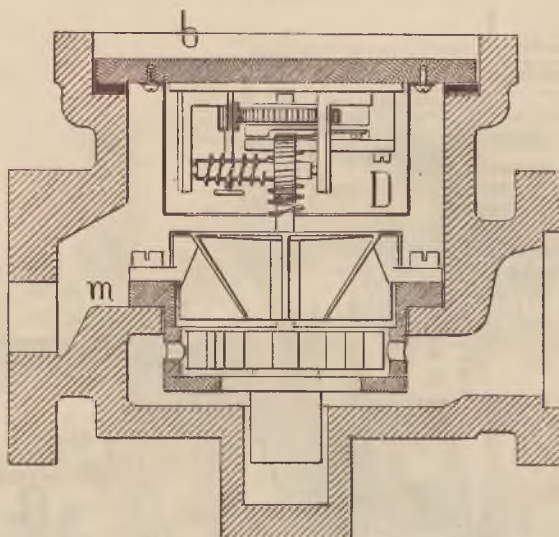
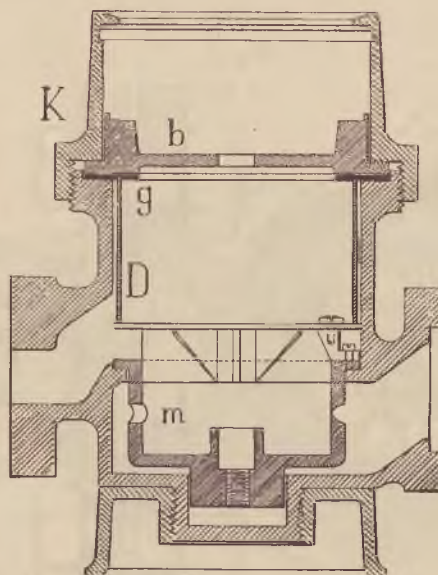

Fig. 4.

Typ XIV wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę A. R. Pleskot w Pradze.)

Fig. 1.

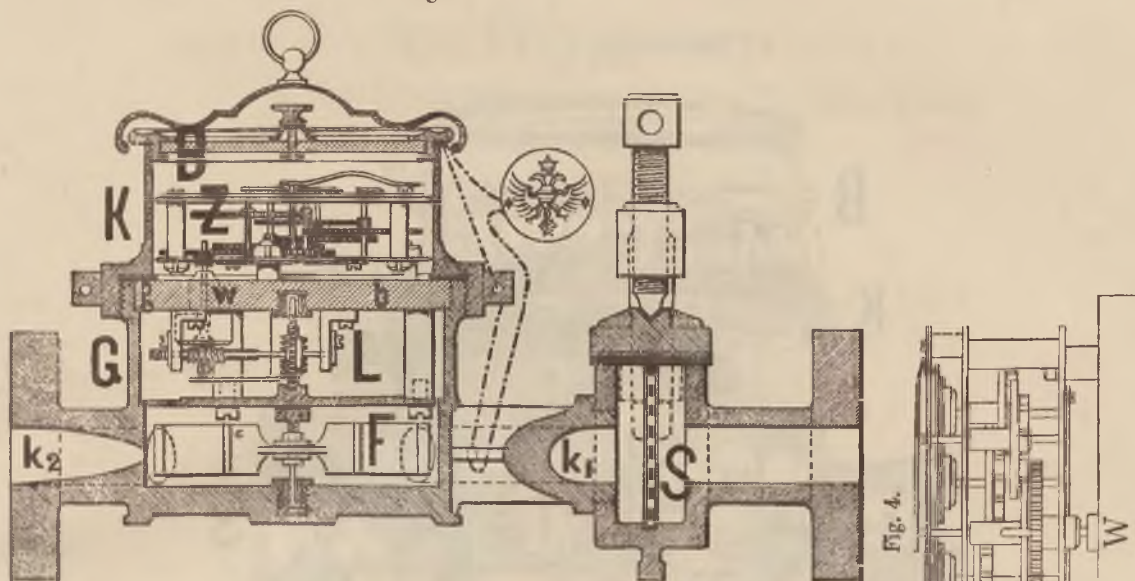

Fig. 2.

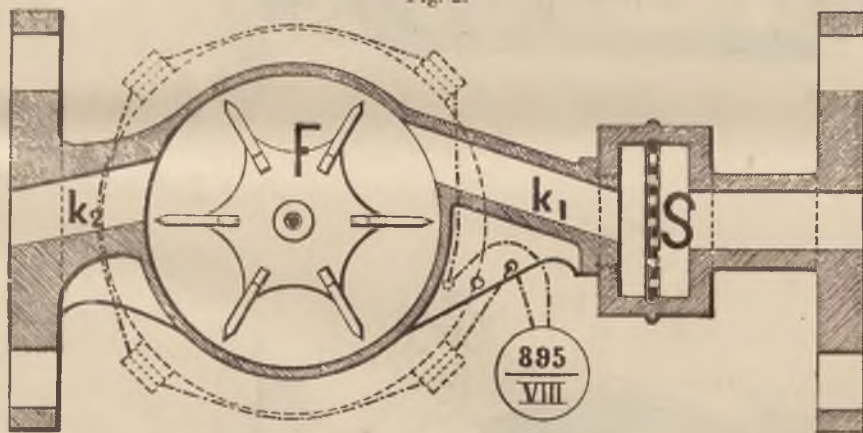

Fig. 3.

Fig. 5.

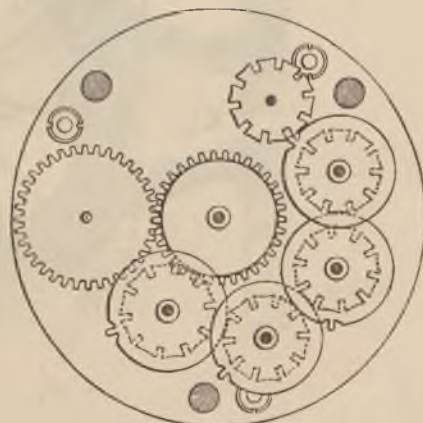
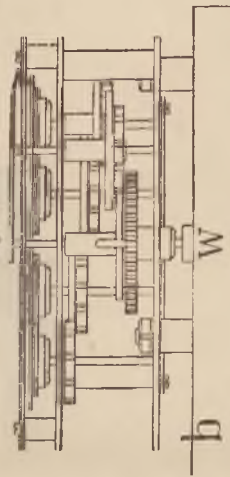

Fig. 4.

Typ XV wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Teirich i Leopolder w Wiedniu.)

Fig. 1.

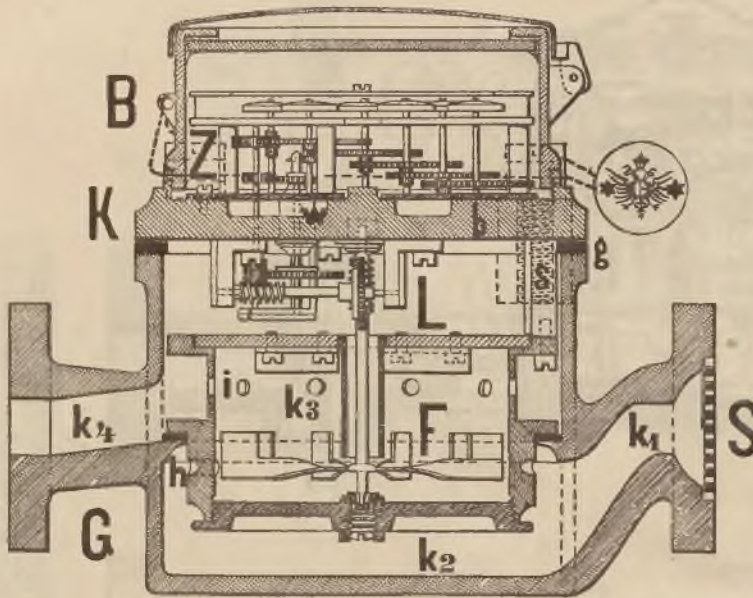
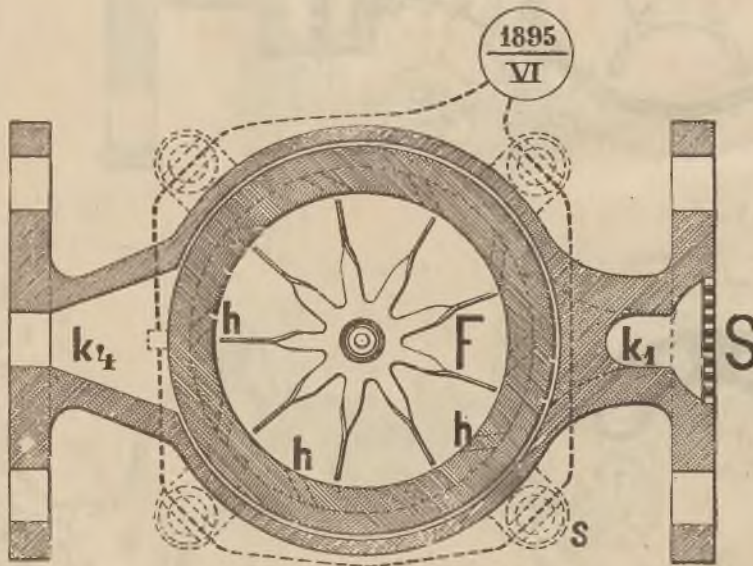

Fig. 2.

Typ XVI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę W. Bima w Pradze.)

Fig. 1.

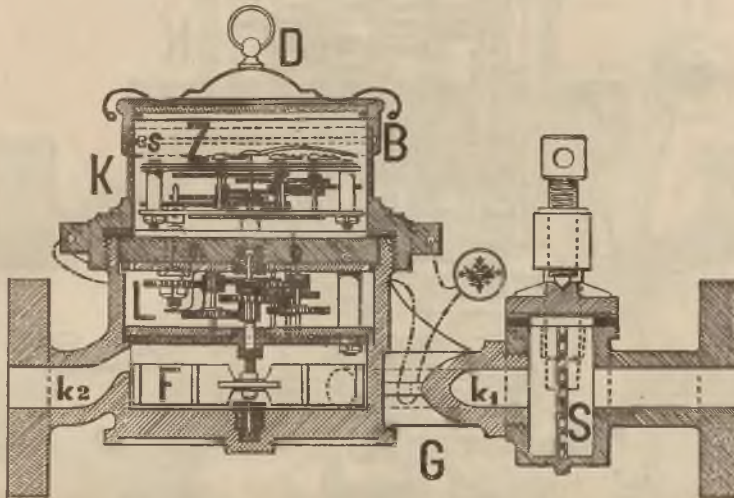
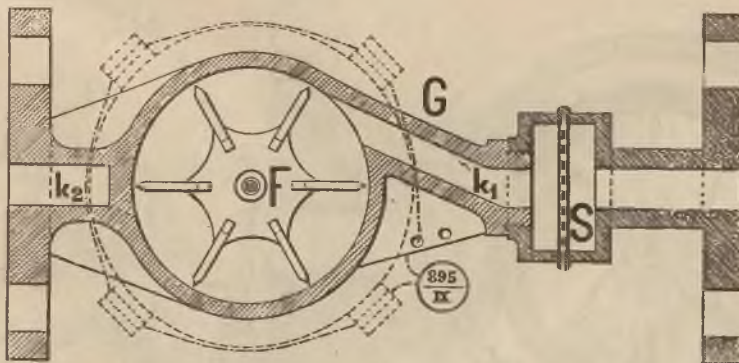

Fig. 2.

Typ XVII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę F. Manoschek w Wiedniu.)

Fig. 1.

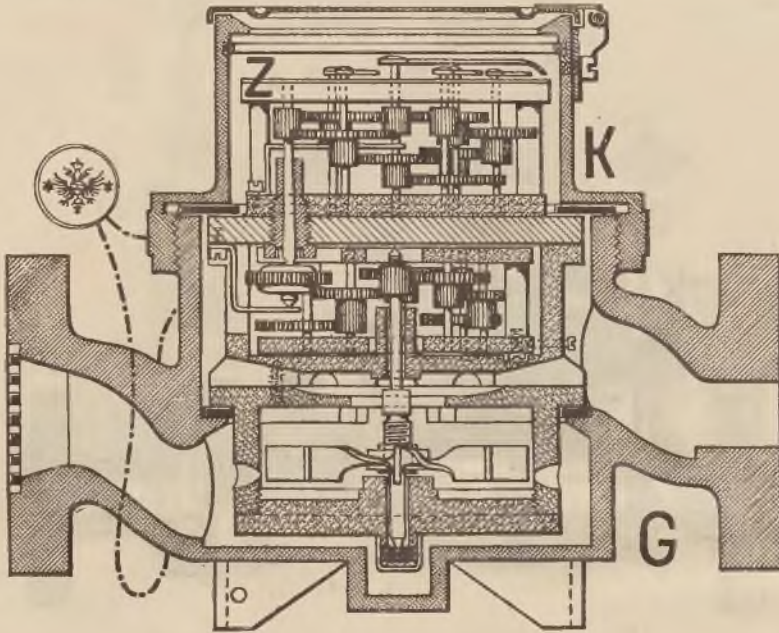

Fig. 2.

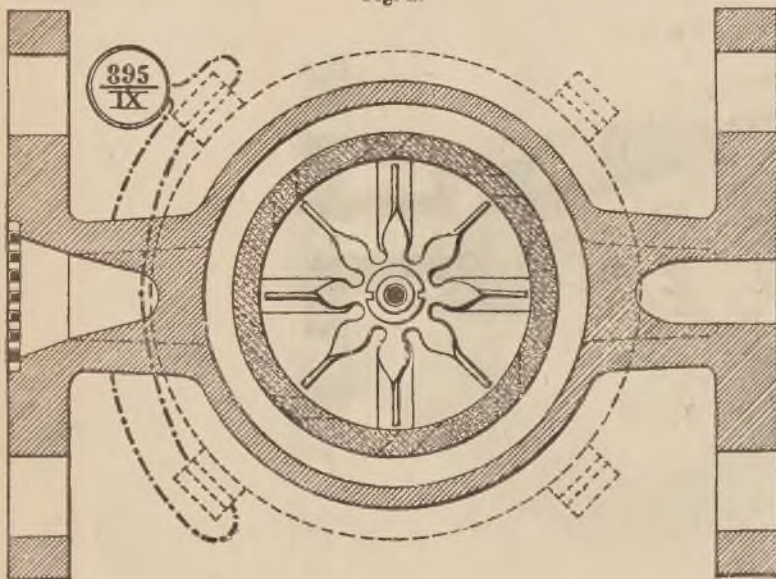
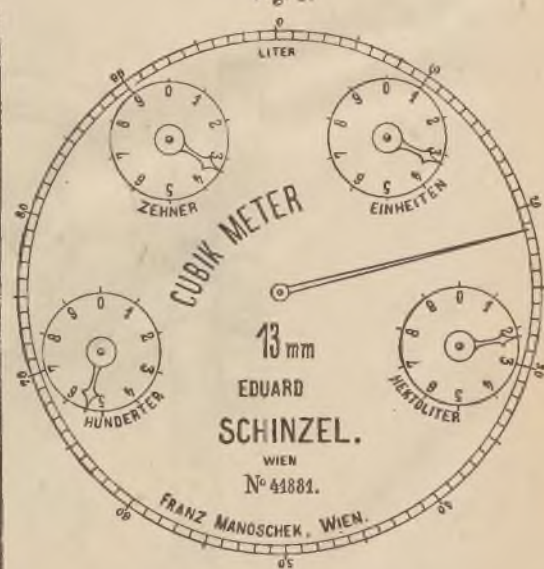

Fig. 3.

Typ XVIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wyrobienia typu przez firmę wrocławską Spółka komandytowa odlewni metalowej H. Wolff & Schreiber w Wrocławiu.)

Fig. 1.

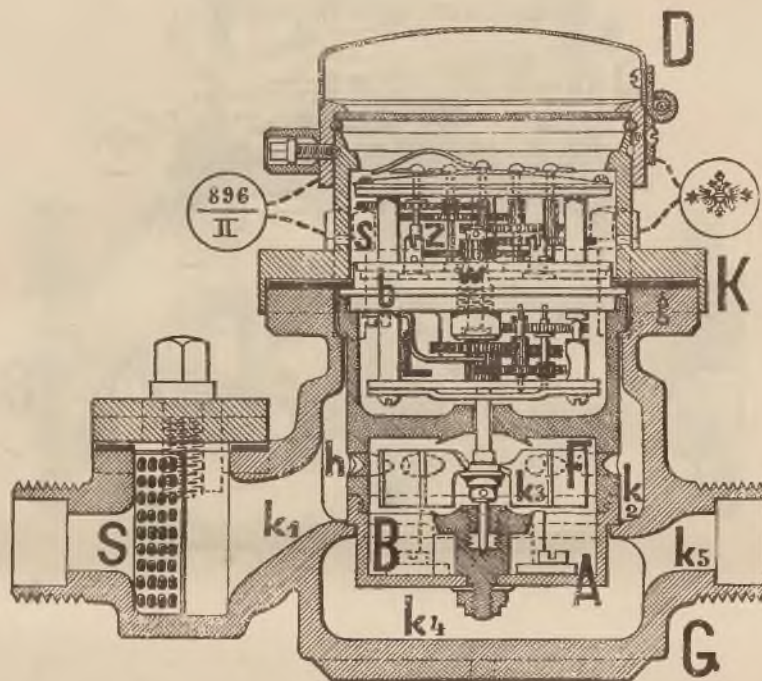
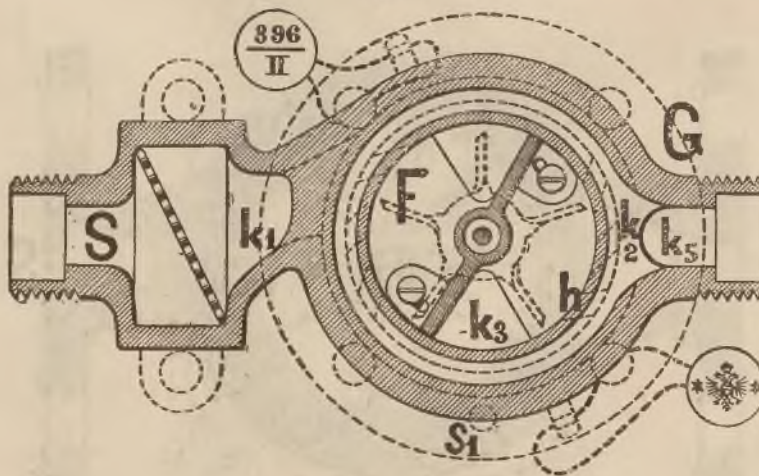

Fig. 2.

Typ XIX wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Teirich i Leopolder w Wiedniu.)

Fig. 1.

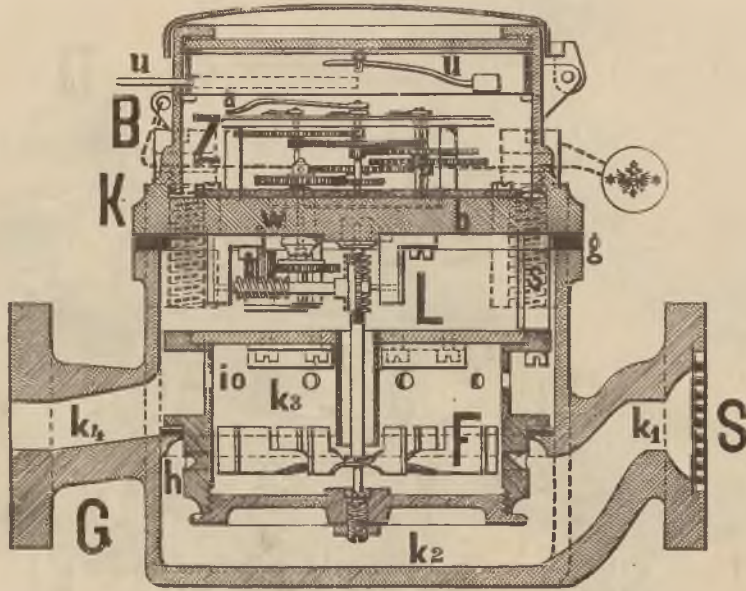

Fig. 2.

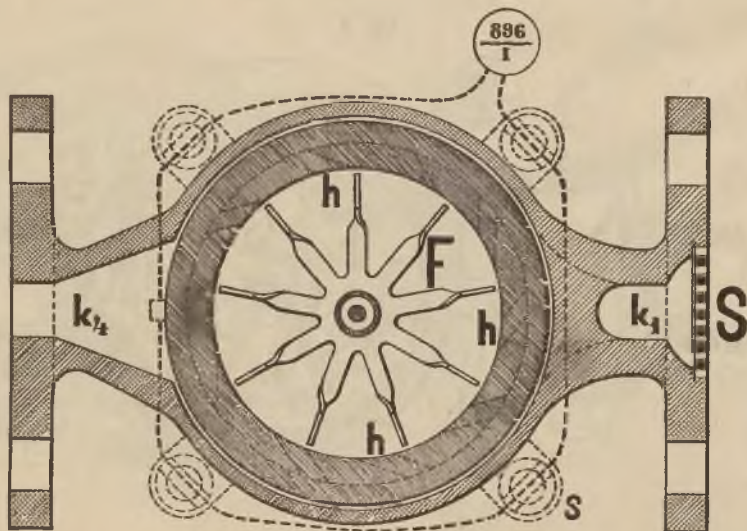

Fig. 3.

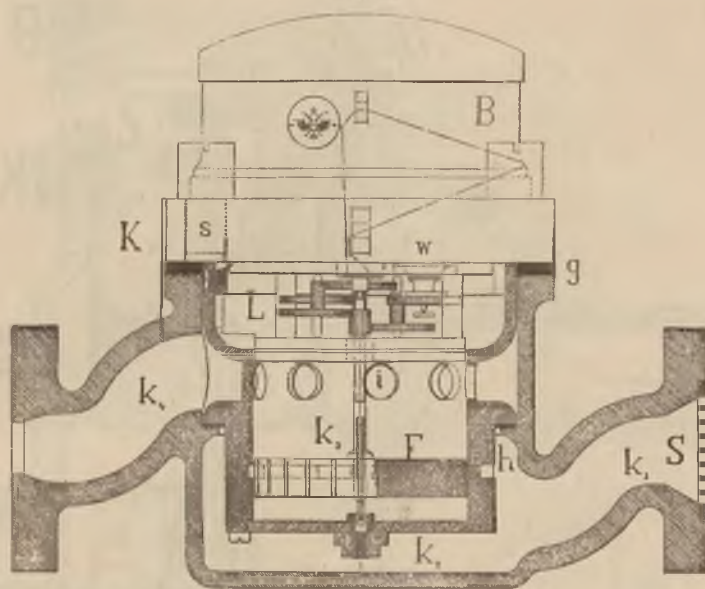
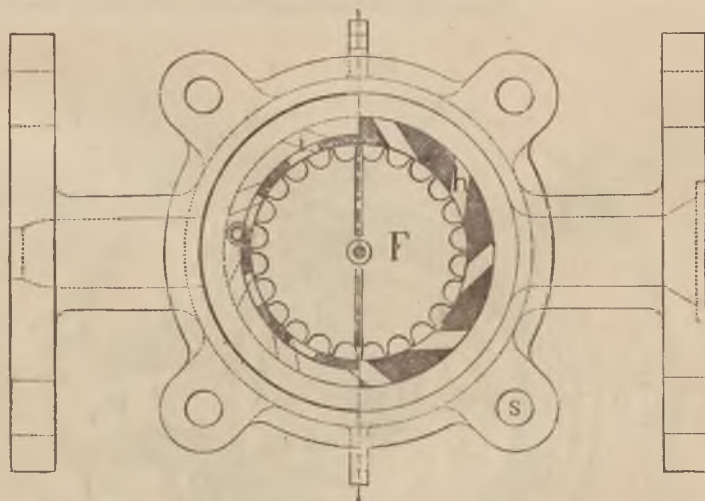

Fig. 4.

Typ XX wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę *Società d'acquedotto Aurisina* w Tryeście.)

Fig. 1.

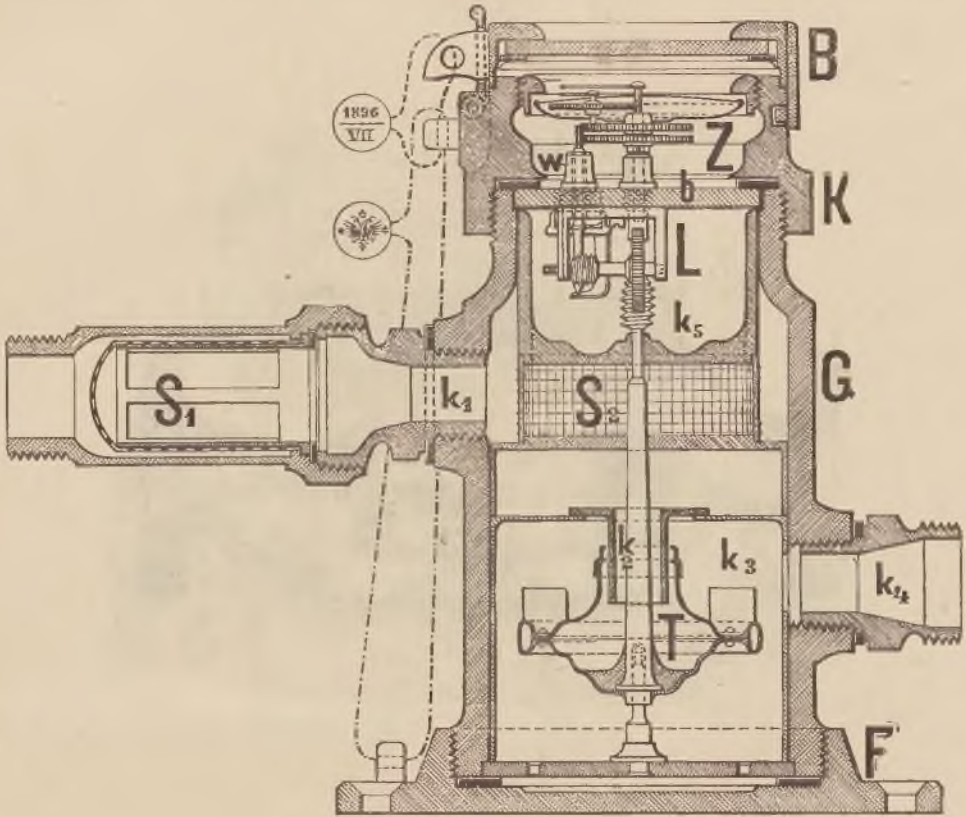
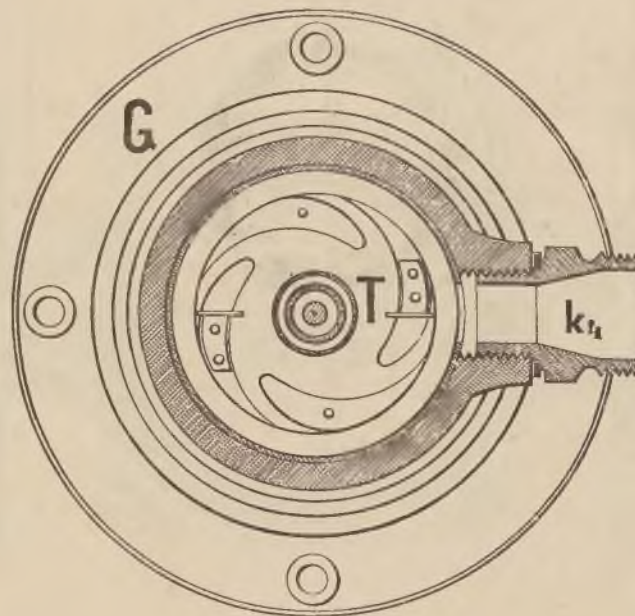

Fig. 2.

Typ XXI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Siemens i Halske w Wiedniu.)

Fig. 1.

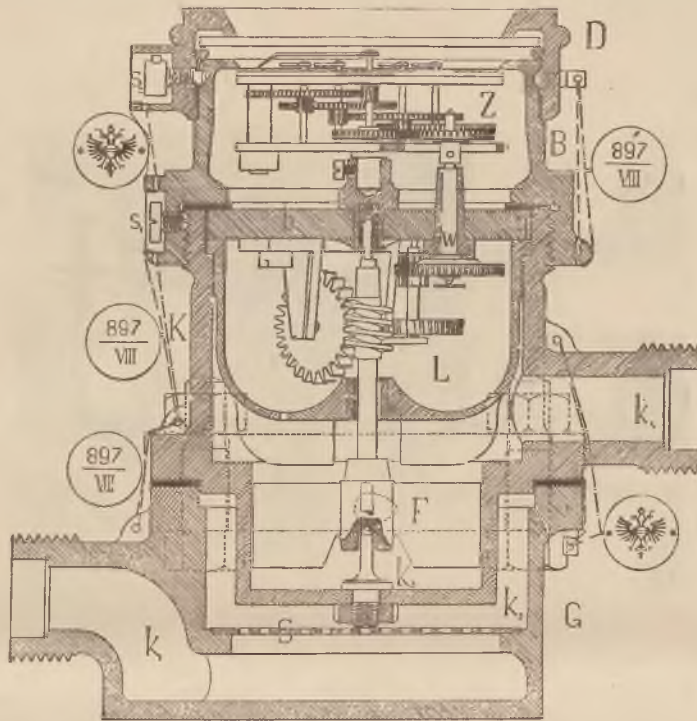
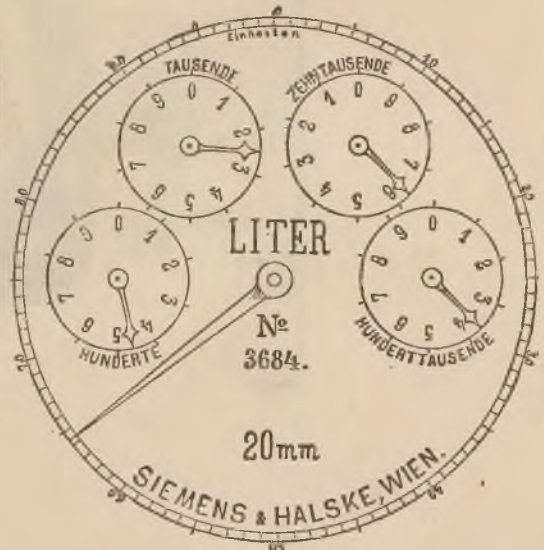
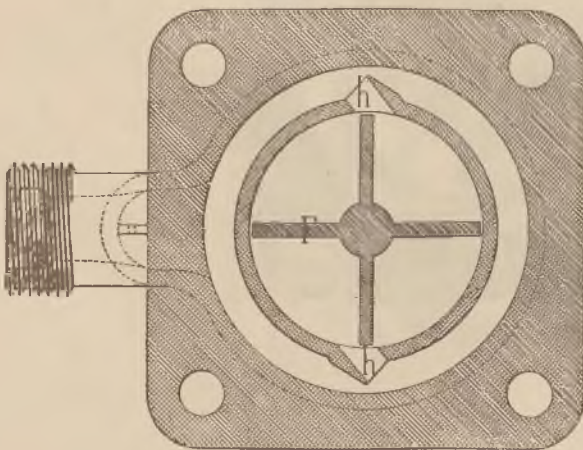

Fig. 2.

Fig. 3.

Typ XXIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Siemens i Halske w Wiedniu.)

Fig. 1.

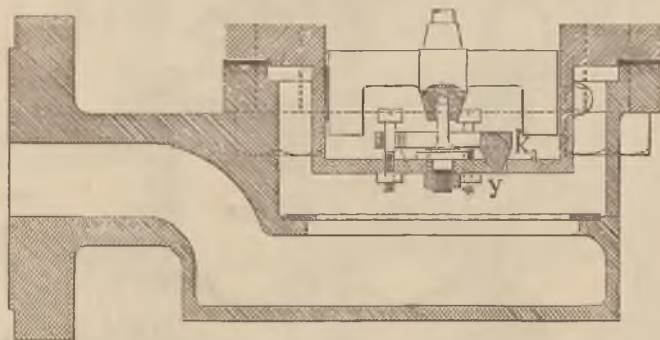
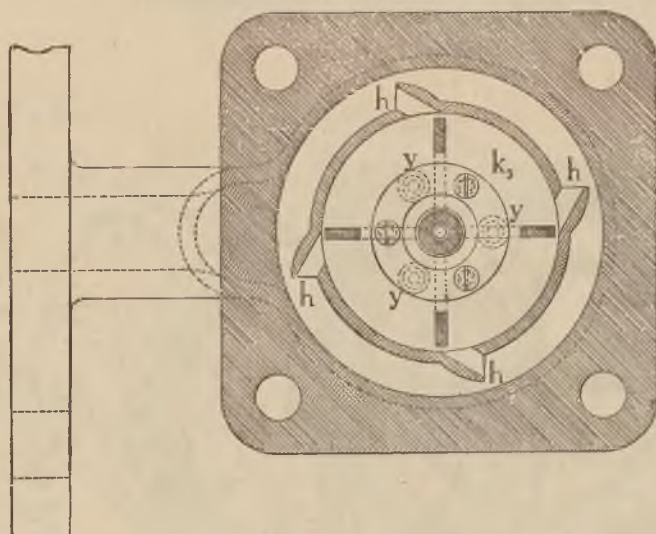

Fig. 2.

Typ XXV wodomierzy.

(Przedstawiony do wyrobowania typu przez firmę Bopp i Reutier w Wiedniu.)

Fig. 1.

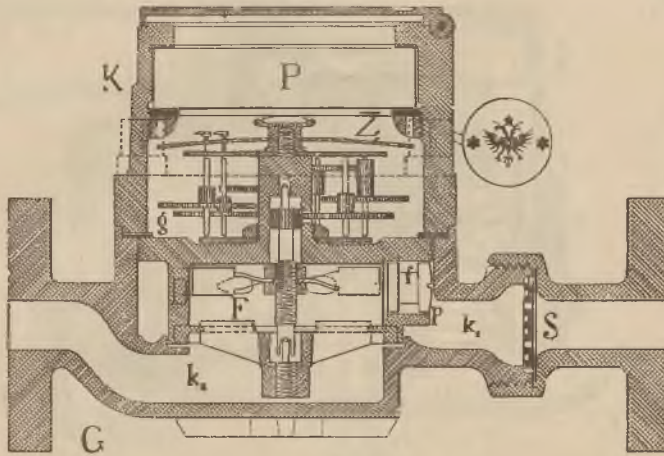
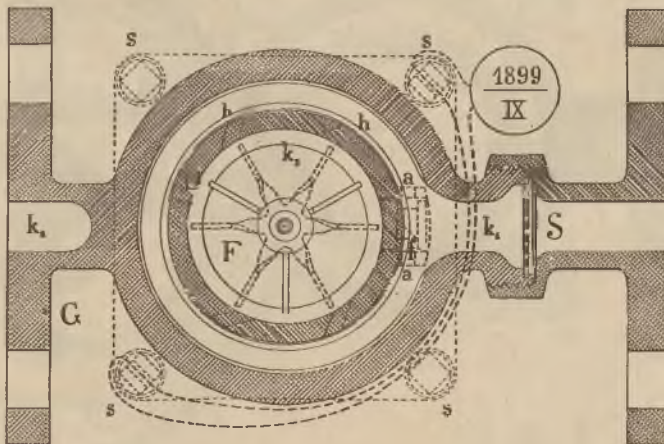

Fig. 2.

Typ XXVI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Bopp i Reuther w Wiedniu.)

Fig. 1.

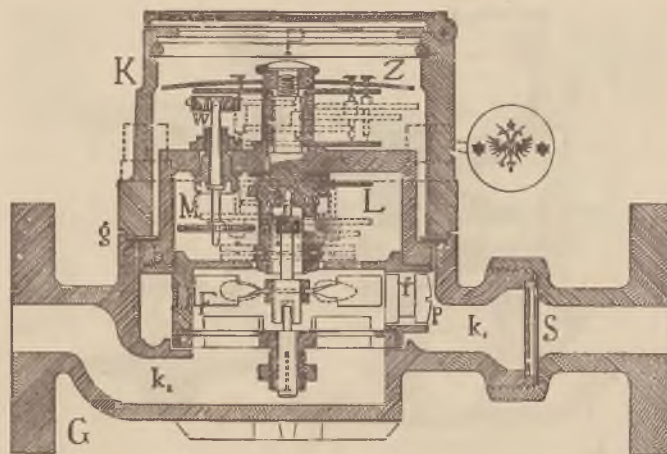
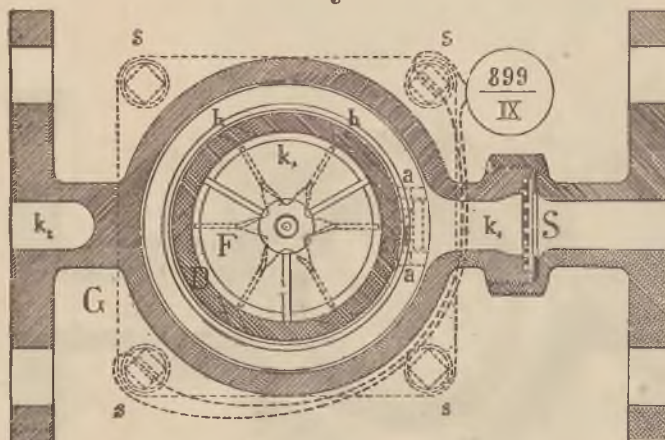

Fig. 2.

Typ XXVII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę *National Meter Company* w Nowym Yorku.)

Fig. 1.

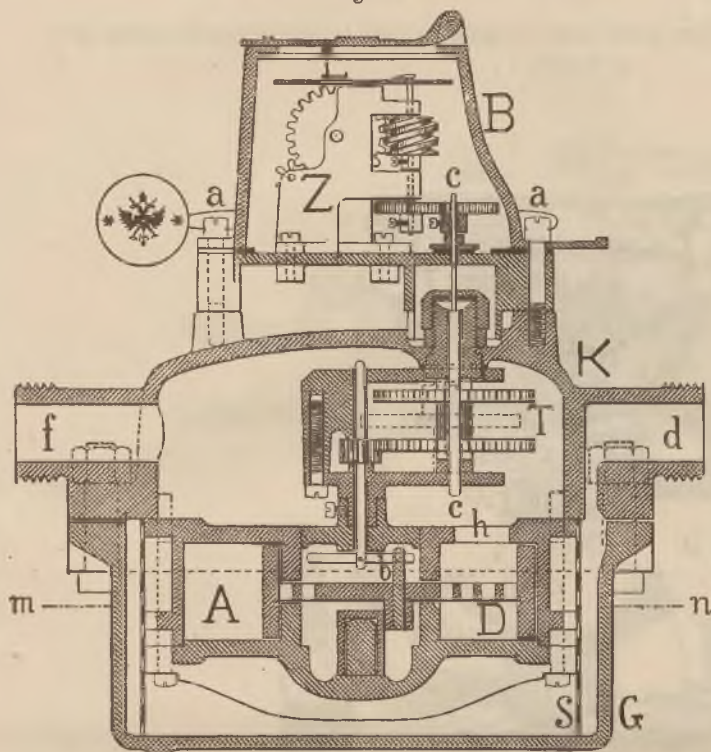

Fig. 5.

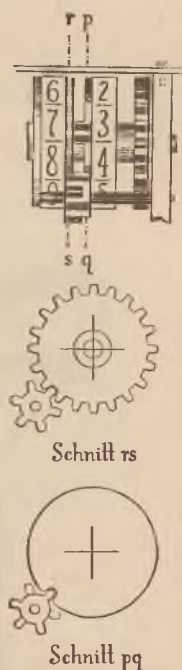
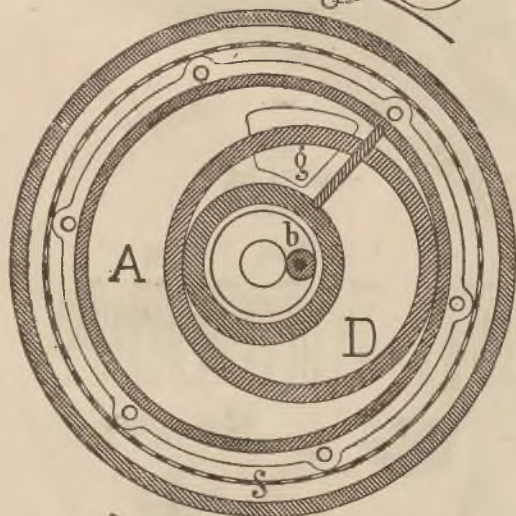

Fig. 2.

Schnitt mn

1900
I

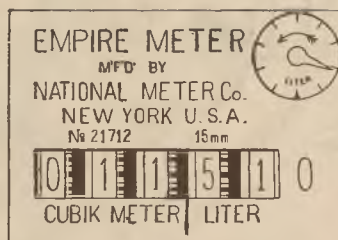

1900
I

Fig. 3.

Fig. 4.

Typ XXIX wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę *Compagnie pour la fabrication des compteurs* w Paryżu.)

Fig. 1.

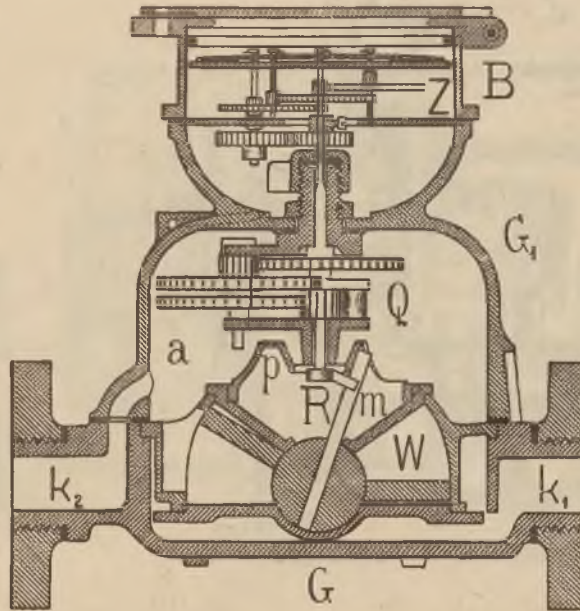

Fig. 2.

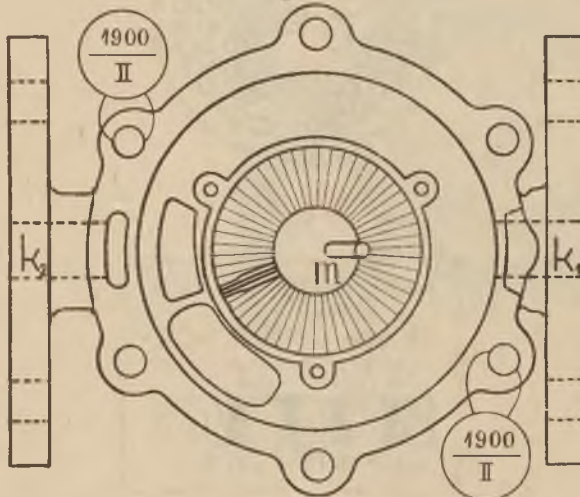
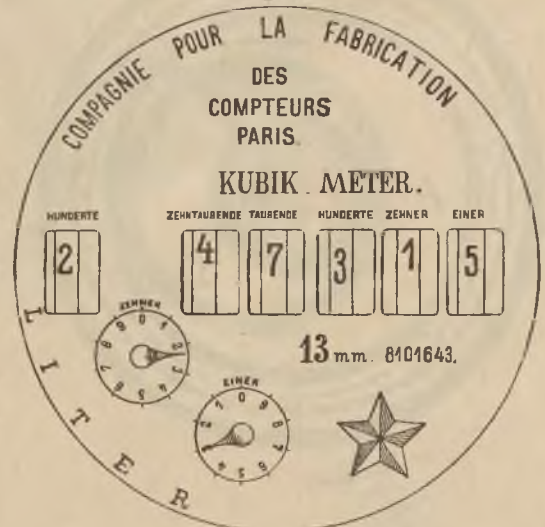

Fig. 3.

Typ XXX wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Carl Andrae w Sztutgardzie.)

Fig. 1.

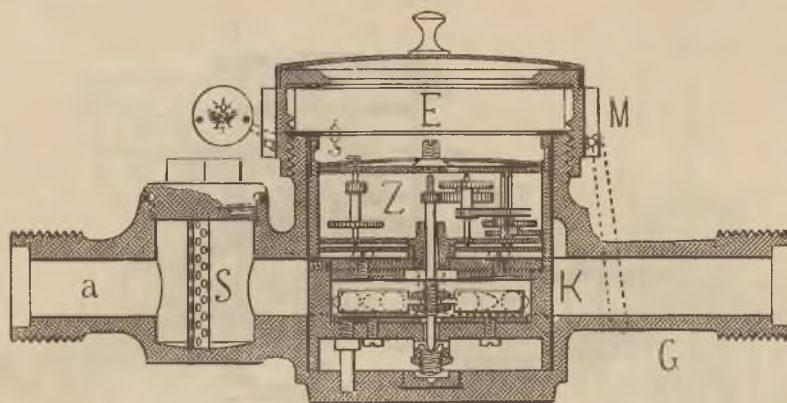

Fig. 2.

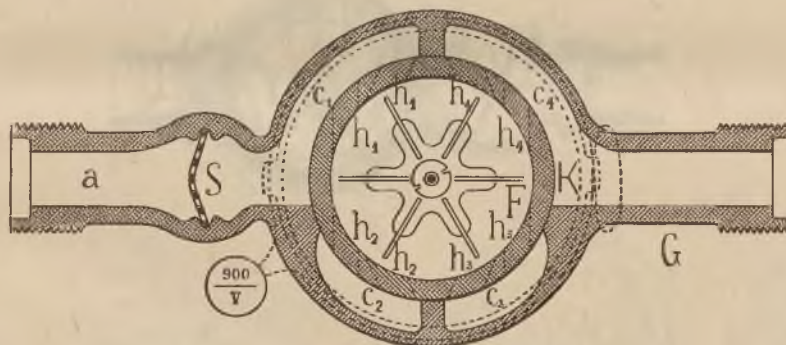
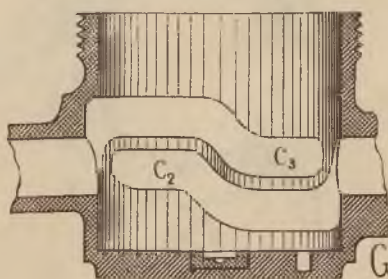

Fig. 3.

Typ XXXI wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez Odlewnię metalową wrocławską w Wrocławiu.)

Fig. 1.

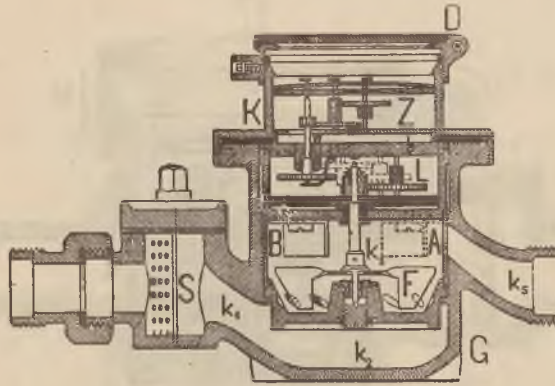

Fig. 2.

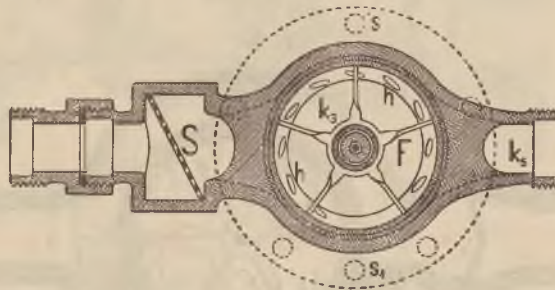

Fig. 3.

Typ XXXII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę H. Meinecke w Wiedniu.)

Fig. 1.

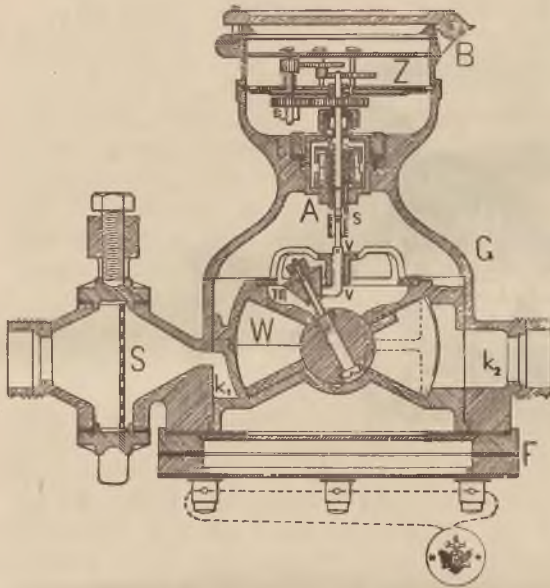

Fig. 3.

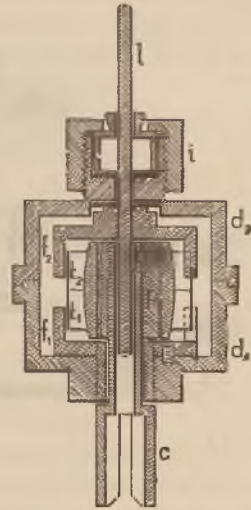

Fig. 2.

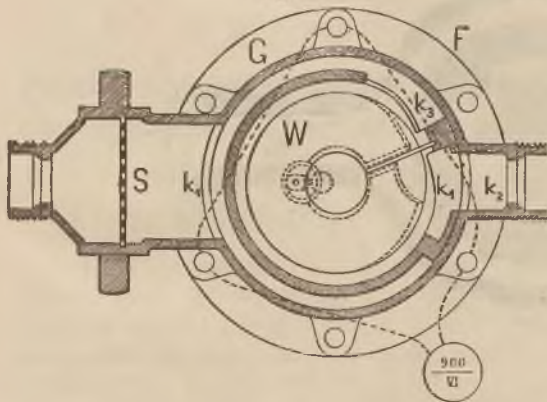

Fig. 4.

Fig. 6.

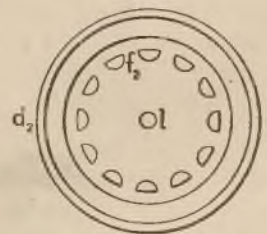
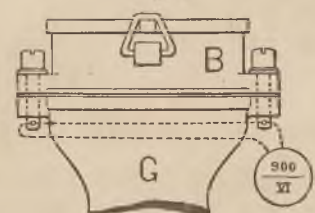

Fig. 5.

Fig. 7.

Typ XXXIII wodomierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Carl Andrae w Sztutgardzie.)

Fig. 1.

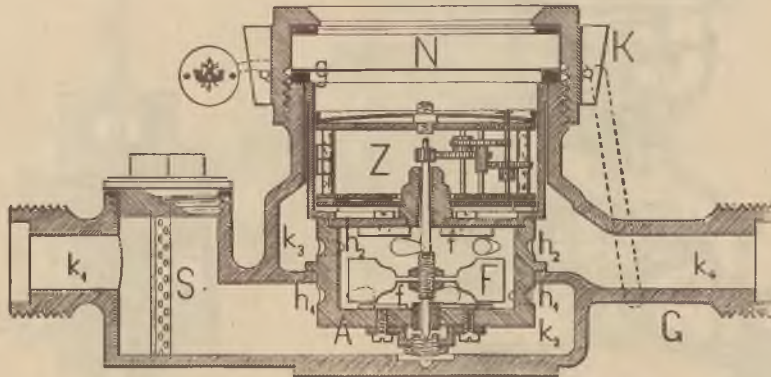
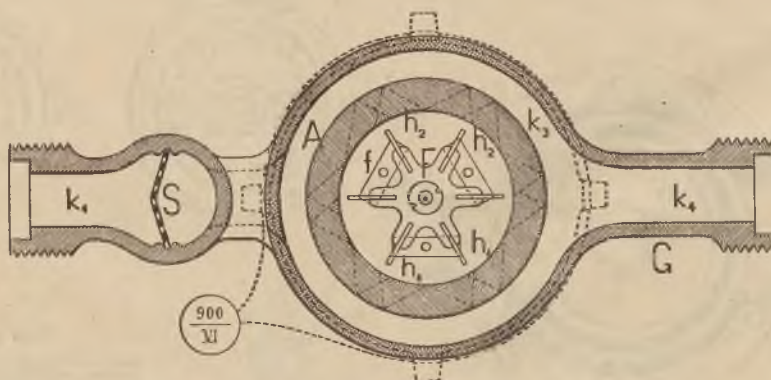

Fig. 2.

176.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. lipca 1900,

tyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872, podają się do wiadomości publicznej następujące przepisy, tyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności, wydane przez c. k. Komisję główną miar i wag a pod względem przymusu sprawdzania i ponownego sprawdzania, ustanowionego w rozdziale I, punkt 1, jakoteż pod względem opłat, przez Ministerstwo handlu zatwierdzone.

Przepisy niniejsze wchodzą w wykonanie od dnia 3. listopada 1900; natomiast uchylają się od tegoż dnia (3. listopada 1900) wszystkie przepisy tyczące się sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności, które dotychczas obowiązywały a mianowicie obwieszczenia Ministerstwa handlu z dnia 3. maja 1894, Dz. u. p. Nr. 82, tudzież obwieszczenia Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1896, Dz. u. p. Nr. 181, 22. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 203, 20. listopada 1897, Dz. u. p. Nr. 263 i 29. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 97, tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i rozporządzenie z dnia 29. stycznia 1898, Dz. u. p. Nr. 25, tyczące się wystawiania duplikatów świadectw sprawdzenia należących do przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności.

Call r. w.

Przepisy,

tyczące się urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności.

I. Postanowienia ogólne.

1. Wszystkie przyrządy do pomiaru zużycia elektryczności (elektromierze, liczydła), przeznaczone do włączenia w przewodach a których wskazania stanowią podstawę obrachunku między dostarczycielem a konsumentem prądu, podlegają przymusowi sprawdzenia i ponownego sprawdzenia.

2. Tak samo podlegają obowiązkowi ponownego sprawdzenia elektromierze przenośne już uwierzytelnione urzędownie w myśl przepisów, które dotychczas obowiązywały, a stanowczym świadectwom sprawdzenia do nich należącym już

wydanym tak do przenośnych jak i do nieprzenośnych elektromierzy pozostawia się dotychczasowy okres ważności wynoszący dwa lata i jeden miesiąc, świadectwom zaś prowizorycznym, okres ważności w nich wyrażony, licząc od daty wystawienia tych świadectw sprawdzenia. (Porów. także rozdział X, punkt 46, ustęp 3.)

Za nie przenośne uważają się ze stanowiska urzędu miar i wag te elektromierze, co do których można przewidywać, że zmiana miejsca ustawienia wywarłaby wpływ na dokładność wskazań tych przyrządów mierzących (zmiana stałego czynnika obrachunkowego).

3. Elektromierze przenośne, jeszcze obecnie nie sprawdzone a już w przewodach włączone, bez względu na to, czy odpowiadają czy nie odpowiadają warunkom przepisanych pod względem ich jakości w rozdziałach V i VI przepisów niniejszych, można pozostawić bez sprawdzenia w ich teraźniejszym miejscu ustawienia aż do końca roku 1903; jednakże w razie wyjęcia z miejsca ustawienia, podlegają obowiązkowi sprawdzenia, przeto przed ponownym włączeniem postarać się należy o ich uwierzytelnienie.

4. Elektromierzy nie przenośnych można używać w teraźniejszym stanie w sieci obwodowej, w której są obecnie osadzone, także bez sprawdzenia aż do końca roku 1905; lecz po tym terminie mają być z przewodów usunięte.

5. Elektromierze przenośne, należące do typów elektromierzy przenośnych wymienionych w załączce do niniejszych przepisów (obacz wykaz), które na podstawie dotychczasowych przepisów były już przyjmowane do urzędowego uwierzytelniania, chociażby nie odpowiadały zupełnie warunkom ustanowionym w rozdziałach V i VI przepisów niniejszych, będą aż do końca roku 1908 poddawane urzędowemu sprawdzeniu a względnie będą uwierzytelniane; po tym terminie przyrządy mierzące tego rodzaju, jeżeliby chciano uzyskać ich uwierzytelnienie urzędowe, uczynić należy całkiem odpowiedniami przepisom rozdziałów V i VI.

Tylko postanowienia rozdziału VI, punkta 33 i 34, w których dla elektromierzy ustanowione są wartości prądu i przepisane jest oznaczanie skrzynek elektromierzy urzędowym numerem typu, obowiązują już od 1. stycznia 1901 także co do elektromierzy, należących do aprobowanego już typu elektromierzy przenośnych.

II. Elektryczne jednostki miernicze.

6. Jednostki elektryczności wyprowadzają się z jednostek zasadniczych metrycznych długości i wagi w związku z jednostką czasu podług systemu miar elektromagnetycznych.

Przyjmuje się w tym celu centymetr za jednostkę długości, gram za jednostkę wagi i sekundę średniego czasu słonecznego, których 86.400 stanowi średni dzień słoneczny, za jednostkę czasu i utworzony tym sposobem system miar elektromagnetycznych oznacza się głoskami *CGS* (system centymetrowo-gramowo-sekundowy).

7. Jednostkę oporu stanowi ohm, równy 10^9 jednostek elektromagnetycznych oporu systemu *CGS*.

W obrocie publicznym można za równy jednemu ohmowi uważać ten opór, jakiego doznaje prąd niezmienny w kolumnie rtęciowej mającej $14.4521 g$ ciężkości, $106.3 cm$ długości i temperaturę $0^{\circ} C$.

8. Jednostką siły prądu jest amper, który równa się dziesiątej części elektromagnetycznej jednostki siły prądu systemu *CGS*.

W obrocie publicznym można natężenie prądu niezmiennego, który przechodząc przez roztwór wodnisty nitratu srebra w każdej sekundzie wydziela $0.001118 g$ srebra, uważać za równe jednemu amperowi.

9. Jednostką siły elektromotorowej jest volt, równający się tej sile elektromotorowej, która, działając z niezmiennem natężeniem w przewodniku o oporze jednego ohma, wytwarza w tym przewodniku prąd o jednym amperze.

10. Jednostką skuteczności pracy jest watt, równy 10^7 jednostkom skuteczności pracy systemu *CGS* lub równy skuteczności pracy prądu o jednym amperze przy elektromotorowej sile jednego volta (voltampère).

11. Ilość elektryczności przepływająca przez przewodnik prądem o sile jednego ampera w jednej sekundzie średniego czasu słonecznego stanowi kulomb. Amperogodzina odpowiada 3600 kulombom.

12. Praca wykonana w przewodniku z natężeniem jednego watta w 3600 sekundach stanowi jedną wattogodzinę; 100 wattogodzin czynią hektowattogodzinę, 1000 wattogodzin jedną kilowattogodzinę.

III. Typy elektromierzy i władza właściwa do decydowania, które typy elektromierzy mogą być przyjmowane do urzędowego uwierzytelnienia.

13. W załączce do przepisów niniejszych opisane są szczegółowo lub wyliczone (ob. wykaz), typy elektromierzy przenośnych, których przyjmowanie do urzędowego uwierzytelnienia jest już obecnie dozwolone. Te typy elektromierzy nie przenośnych, które dotychczas były do urzędowego uwierzytelnienia przyjmowane, zamieszczone są

w tym wykazie ze swymi dotychczasowymi numerami typów tylko dla zupełności, ponieważ typy elektromierzy nie przenośnych są na przyszłość wyłączone od urzędowego uwierzytelniania (porów. rozdział V, punkt 17, f).

W przedmiocie udzielenia aprobaty urzędowej typom elektromierzy przenośnych decyduje dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag, przeto prośby o pozwolenie, żeby nowe typy elektromierzy przyjmowano do urzędowego uwierzytelnienia, podawać należy do c. k. Komisji głównej miar i wag w Wiedniu, II., Prager Reichsstrasse Nr. 1 (okrąg doręczeń pocztowych XX $\frac{1}{2}$).

IV. Biuro sprawdzania narzędzi użytkowych.

14. O ile odnośne typy zostały przez dyrektora c. k. Komisji głównej miar i wag aprobowane, elektromierze (narzędzia użytkowe) sprawdza i uwierzytelnia c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i przyrządów do pomiaru zużycia wody w Wiedniu.

Przeto wszelkie podania dotyczące się sprawdzania i uwierzytelniania elektromierzy (narzędzi użytkowych) wnosić należy do tego Biura, Wiedeń, XIV/3, Diefenbachgasse Nr. 2, i tam składa się także narzędzia użytkowe, które mają być czynności urzędowej poddane.

15. Elektromierze, których urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie w lokalach urzędowych c. k. Biura sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody byłoby połączone z szczególnymi trudnościami i stosunkowo zbyt wielkimi kosztami, będą poddawane czynności urzędowej, o ile stosunki służbowe na to pozwolą, przez wydelegowanych funkcjonariuszów rzeczowego Biura sprawdzania w lokalach strony, która wziąć ma na siebie koszt wszelkich robót, jakie z tego powodu byłyby na miejscu potrzebne i nadto pokryć ma wydatki wynikające z wydelegowania funkcjonariuszów, którym ta czynność urzędowa będzie poruczona.

16. Jeżeli strony zaopatrzą się w szczególne urządzenia techniczne, które c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody do każdego z osobna przypadku przepisze i które mają być trzymane pod zamknięciem urzędowym, w takim razie — niezależnie od wzmiankowanego w poprzedzającym punkcie 15 obowiązku sprawdzenia na miejscu — elektromierze mogą być sprawdzane i uwierzytelniane na prośbę strony, w każdym z osobna przypadku podaną, podobnie w lokalach strony, o ile ścisłość czynności urzędowej w żadnym względzie na tem nie ucierpi.

Stronie jednak nie służy prawo do żądania tego dobrodziejstwa.

V. Warunki, pod którymi typy elektromierzy mogą być przyjmowane do urzędowego uwierzytelnienia.

17. O tem, czy nowe typy elektromierzy mają być przyjmowane do urzędowego uwierzytelnienia, decyduje stosownie do postanowień rozdziału III. dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag.

Do uwierzytelniania przyjmowane będą takie typy elektromierzy, które poddane badaniu okazały, że pod względem swoich wskazań, jakoteż pod względem swojej jakości czynią zadosyć następującym ogólnym warunkom zasadniczym:

- a) Elektromierz winien podawać zużyta ilość elektryczności a względnie energii elektrycznej w amperogodzinach, wattogodzinach, hektowattogodzinach lub kilowattogodzinach, albo umożliwiać znalezienie jej zapomocą pomnożenia przez czynnik stały.
- b) Elektromierz powinien być opatrzony tarczą liczbową normalną.

Za tarczę normalną uważa się w ogólności taką, która oprócz innych kręgów liczbowych ma także krąg liczbowy ze skazówką wykonywającą przy pełnym obciążeniu liczydła w przeciągu sześciu minut najmniej jeden cały obieg.

Przeniesienie ruchu właściwego przyrządu mierzącego na oś tej ostatniej skazówki, powinno przedstawiać tylko przejścia z większej w mniejszą chyżość kątową.

Krąg liczbowy w mowie będący powinien być podzielony na 100 części a kreski podziałowe nie mają być grubsze od czwartej części odstępu podziałowego.

Skazówka tego kręgu liczbowego powinna mieć koniec płaski i ostro ścięty i koniec ten powinien od kręgu podziałowego odstawać nie bardziej jak o długość jednego odstępu podziałowego.

Poszczególne kręgi liczbowe powinny być oznaczone wyrazami „jednostki“, „dziesiątki“, „setki“ a względnie „dziesiąte“, „setne“ itd. i zgodnie z obroną jednostką „amperogodzin“, „wattogodzin“, „hektowattogodzin“ lub „kilowattogodzin“.

To zgodne oznaczenie jednostki na tarczy liczbowej nie może mieć miejsca u tych elektromierzy, których czynnik stały przy sprawdzaniu nie okazał się równym „jedności“ i nie można też umieszczać go ani przed sprawdzeniem, ani później także na innych częściach elektromierza, np. na skrzynce itp.

Nadto uznaje się taką tarczę liczbową za normalną, na której poszczególne kręgi liczbowe (bębenki) oznaczone cyframi od 0 — 9 tak się przesuwają w wykrojach, że wskazanie

liczydła można bezpośrednio odczytać jako liczbę całą lub liczbę całą z ułamkiem dziesiętnym.

Także w tym przypadku ostatni krąg liczbowy czyli bęben wykonywać powinien w sześciu minutach przy zupełnym obciążeniu liczydła najmniej jeden cały obrót i powinien być podzielony na 100 części; naprzeciwko kręgu powinna się znajdować wyraźna skazówka.

Ten ostatni krąg liczbowy (bębenek) można zastąpić kręgiem liczbowym ze skazówką, wzmiankowanym w ustępie 2 tego punktu (b).

Jednakże dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag może jest uznać tarcze liczbowe, o ile odpowiadają celowi, za dopuszczalne (normalne), chociażby pod jakimś względem nie czyniły zadosyć powyższym warunkom.

- c) Elektromierze, służące do oznaczania zużycia energii elektrycznej, powinny mieć oddzielne zaciski dla odgałęzienia, które po uwierzytelnieniu, bez naruszenia plomb, mogą być przyłączone do zacisków dla prądu głównego (a względnie przewodów); odgałęzienie dla liczydeł wieloprzewodowych łączyć należy z przewodami zewnętrznymi; dla liczydeł do prądów wirowych dozwolone są wyjątki systemowi prądu odpowiednie.
- d) Każdy elektromierz powinien być umieszczony w skrzyneczce dającej się bezpiecznie zamknąć zapomocą plomb a opatrzonej w okienko, które powinno być oszklone od strony wewnętrznej.
- e) Elektromierz powinien działać w sposób pewny i mieć taką budowę, żeby stałość jego wskazań w zakresie dozwolonej niedokładności (porów. oddział VI, punkt 30) okazywała się zapewnioną na okres ważności cechy sprawdzenia.

Pozwala się opatrywać elektromierze przyrządem korekcyjnym dostępnym dla dostawcy prądu nawet po dokonaniu urzędowego uwierzytelnienia; celem onegoż jest sprawdzenie wskazań liczydła na zero, gdy prąd nie jest zużywany.

Przyrząd jednak ten powinien być tak zrobiony, żeby stosunek między wskazaniem liczydła a zużyciem prądu, jaki zachodził podczas czynności urzędowej, nie podlegał żadnej zmianie po każdej korekcyi.

Gdyby zamierzano przydać później taki przyrząd korekcyjny do elektromierzy takiego typu, który już jest urzędownie aprobowany, złożyć należy jeden egzemplarz tego przyrządu korekcyjnego w c. k. Komisji głównej miar i wag, która orzeka, czy przyrząd ten może być dopuszczony.

f) Elektromierze, które w myśl postanowień oddziału I, punkt 2, okazują się nie przenośnymi, są wyłączone od urzędowego uwierzytelniania.

18. Do wypróbowania nowych typów elektromierzy nadesłać należy do c. k. Komisji głównej miar i wag w Wiedniu pięć egzemplarzy tego przyrządu, które urządzone być powinny do siły prądu nie przenoszącej 15 amperów, z dołączeniem dwóch dokładnych rysunków i opisów.

Co do napięcia, do którego elektromierze mają być na próbie typu przeznaczone, strona porozumieć się winna w każdym z osobna przypadku z c. k. Komisją główną miar i wag.

19. Za sprawdzenie nowego typu elektromierzy uścić należy z góry kwotą czterysta (400) koron w kasie c. k. Komisji głównej miar i wag, bez względu na to, czy ostatecznie przyjmowanie owego przyrządu jako nowego typu do urzędowego uwierzytelniania będzie czy nie będzie dozwolone.

20. Wzmiankowane w punkcie 18 pięć egzemplarzy próbnych, winny nadto na próbie urzędowej uczynić zadość następującym warunkom szczególnym:

a) Wskazania elektromierza, nie powinny przy zwiększaniu i zmniejszaniu się obciążenia (namagnesowania) różnić się przy tem samym obciążeniu więcej, niż wynosi przytoczony w oddziale VI, punkt 30 zakres niedokładności dozwolony dla narzędzi użytkowych.

b) Co do elektromierzy do prądów przemiennych zależność ich wskazań od liczby zmian biegunowości, od kształtu krzywej prądu, przesunięcia fazy, od napięcia i trwania włączenia prądu użytkowego, co do elektromierzy do prądów stałych zależność od napięcia i trwania włączenia prądu użytkowego nie powinna być tak znaczna, ażeby pociągała za sobą w warunkach praktycznych użytkowania systematyczne odstępstwa od średniego wskazania, wynoszące połowę zakresu dozwolonej niedokładności.

Za wskazanie średnie w duchu powyższego ustępu uważa się to wskazanie elektromierza, które tenże podaje, gdy obciążenie obwodu prądu użytkowego bez przesunięcia fazy wynosi 50 procentów maksymalnego obciążenia z utrzymaniem podanej dla egzemplarzy wzorowych liczby peryodów i podanego napięcia.

c) Wszystkie pięć egzemplarzy wzorowych powinny być justowane w granicach błędów ustanowionych w oddziale VI, punkt 30.

21. Jeżeli konstrukcja przedstawionych przyrządów w myśl postanowień niniejszego rozdziału ani ze stanowiska teorii ani ze względu na poczynione doświadczenia nie daje powodu do żadnych

zarzutów, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag może prowizorycznie pozwolić jeszcze przed zupełnem wypróbowaniem tych przyrządów a to na osobną prośbę strony, żeby dotyczący elektromierz był urzędownie uwierzytelniany prowizorycznie jako nowy typ elektromierzy.

W przypadku takim wydawane będą do odnośnych narzędzi użytkowych, z zastrzeżeniem odwołania, prowizoryczne świadectwa sprawdzenia z dwuletnim okresem ważności. (Porównaj rozdział VIII, punkt 36 i IX, punkt 38.)

22. Po zupełnem wypróbowaniu przyrządu w myśl postanowień niniejszego rozdziału, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag orzeka co do stanowczej aprobaty przyrządu (jako typu elektromierzy), poczem z przedstawionych przyrządów wzorowych zwrócone będą stronie trzy egzemplarze.

23. Gdyby wynik próby w punkcie powyższym wzmiankowanej okazał się niepomyślnym, wstrzymane będzie wydawanie prowizorycznych świadectw sprawdzenia, jednakże prowizoryczne świadectwa sprawdzenia już wydane, zatrzymają swoją ważność dwuletnią, licząc od daty wystawienia.

24. Aprobowane typy elektromierzy oznaczają się bieżącymi numerami rzymskimi.

25. Tak stanowcze jak i prowizoryczne dozwolenie uwierzytelniania urzędowego typów elektromierzy, tudzież według okoliczności odwołanie udzielonego już pozwolenia co do pewnych typów elektromierzy i przedłużenie lub skrócenie terminu do ponownego sprawdzania przyrządów użytkowych pewnego typu elektromierzy (porównaj rozdział IX, punkt 41), ogłaszane będzie w każdym z osobna przypadku w Dzienniku ustaw państwa.

26. Co do przyjmowania do sprawdzania i uwierzytelniania takich typów elektromierzy, których konstrukcja podlega różnorakiej taryfie, o ile dopuszczenie ich okazałoby się w ogóle potrzebnem, wydane będą osobne postanowienia.

VI. Warunki, pod którymi okazy użytkowe elektromierzy przyjmowane będą do urzędowego uwierzytelniania.

27. Elektromierze przeznaczone do publicznego obrotu, powinny odpowiadać warunkom podanym w rozdziale V.

28. Na skrzynekce elektromierza powinna być przytwierdzona tabliczka w taki sposób, żeby zastąpienie jej inną bez naruszenia plomby było niemożliwe.

Na tej tabliczce powinna być podana największa dopuszczalna siła prądu i napięcie (dla elektro-

mierzy wieloprzewodowych w formie $2 \times \dots$, a względnie $4 \times \dots$), do którego elektromierz jest przeznaczony.

Na elektromierzach do prądów przemiennych powinna być podana także ilość kompletnych peryodów na sekundę, do której elektromierz jest urządzony.

Podawanie granic prądów i napięcia nie jest dozwolone.

29. Na rzeczonej tabliczce, na samym elektromierzu lub też na jego skrzyneczce powinno być wyraźnie podane nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, który go zrobił i numer bieżący wyrobu.

Wolno podać także nazwisko i miejsce zamieszkania sprzedawcy.

30. Różnice między wskazaniami elektromierza a właściwymi wielkościami, przy obciążeniu równem 100, 50 i 10 procentom największego obciążenia, mogą wynosić za wiele lub za mało najwięcej 4 procenta właściwej ilości przy 15°C . (granica błędu, zakres niedokładności).

Jeżeli elektromierze służą do prądów przemiennych, ten zakres niedokładności odnosi się tak do obciążenia wolnego od wzbudzenia, jak i do przesunięcia fazy, jakiego oczekiwać należy w praktycznym użyciu elektromierza.

31. Wskazania elektromierza powinny być dokładne, jeżeli jego największa siła prądu wynosi 3 ampery przy 3 procentach, jeżeli największa siła prądu jest większa, przy 2 procentach jego największego obciążenia.

32. Elektromierz nieobciążony, winien przy dołączeniu napięcia podawać nie więcej jak $\frac{1}{10}$ procentu tego wskazania, które byłby podał w tym samym czasie przy zupełnym obciążeniu.

33. Elektromierze aż do siły prądu 150 amper włącznie mogą być urzędownie sprawdzane i uwierzytelniane, jeżeli są urządzone do jednej z następujących sił prądu a mianowicie o 3, 5, 10, 15, 30, 50, 100 i 150 amperach.

Dla elektromierzy do silniejszych prądów nie jest przepisane żadne oznaczone stopniowanie prądów.

34. Na skrzynce elektromierza podana być ma wyraźnie urzędowa liczba typu rzymskimi cyframi.

VII. Cechowanie elektromierzy (narzędzi użytkowych).

35. Jeżeli elektromierze poddane badaniu urzędowemu odpowiadają warunkom podanym w rozdziałach V i VI, zamyka się je urzędownie zapomocą jednej lub kilku plomb w taki sposób, żeby otwarcie skrzynki elektromierza bez naruszenia plomb zamykających było niemożliwe.

Każda plomba do tego użyta opatrzona jest po jednej stronie cechą c. k. Biura sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i przyrządów do pomiaru zużycia wody w Wiedniu, po

drugiej zaś stronie liczbą roku i miesiąca uwierzytelnienia.

Na tem samym zamknięciu plombowem potwierdza się płytkę metalową zawierającą liczbę protokołu urzędowego i liczbę roku i na której nadto podany jest okres ważności cechy sprawdzenia a to znakami „2 J.“, „3 J.“ itp (znaczącymi 2 lata, 3 lata itp.).

VIII. Świadcstwo sprawdzenia.

36. Do każdego elektromierza urzędownie uwierzytelnionego wygotowuje się świadcstwo sprawdzenia, którego osnowa jest poszczególnie zastosowana do odnośnego typu elektromierzy.

Przednia strona świadcstwa sprawdzenia zawiera mianowicie następujące szczegóły:

- Numer fabryczny przyrządu, urzędowy numer typu i liczbę protokołu urzędowego;
- rodzaj prądu i system przewodowy, do którego elektromierz jest przeznaczony;
- u elektromierzy, których współczynnik temperatury wynosi więcej niż $\frac{1}{10}$ procentu na 1°C , oznaczenie w przybliżeniu zawistości czynnika stałego obrachunkowego od temperatury;
- czynnik stały obrachunkowy (porównaj oddział I, punkt 2);
- potwierdzenie uszczenia opłaty za sprawdzenie;
- okres ważności świadcstwa sprawdzenia.

Świadcstwo sprawdzenia elektromierza zawiera nadto wyraźne postanowienie, że dostawca prądu obowiązany jest każdego czasu pozwolić konsumentowi prądu na żądanie przejrzeć świadcstwo sprawdzenia.

Odwrotna strona świadcstwa sprawdzenia zawiera krótkie objaśnienie co do używania elektromierza.

Wydawane będą świadcstwa stanowcze lub też w myśl postanowień rozdziału V, punkt 21, prowizoryczne (z wyraźnym u góry napisem: „Prowizoryczne świadcstwo sprawdzenia“).

Gdyby świadcstwo sprawdzenia do elektromierza należące u strony zginęło lub uszkodziło się, można prosić c. k. Biuro sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i przyrządów do pomiaru zużycia wody w Wiedniu o wydanie duplikatu.

Do prośby, która ma być ostępłowana, dołączyć należy znaczek stęplowy na dwie korony potrzebny do każdego duplikatu, w prośbie zaś podać należy urzędową liczbę protokołu, pod którą elektromierz został uwierzytelniony, numer typu i wyrobu przyrządu, tudzież nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, który ów elektromierz zrobił.

Za wygotowanie duplikatu uiścić należy, jeżeli nicma pierwotnego świadectwa sprawdzenia, kwotę sześćdziesiąt halerzy, jeżeli to świadectwo istnieje, kwotę dwadzieścia halerzy.

IX. Okres ważności cechy sprawdzenia na elektromierzach, a względnie okres ważności świadectwa sprawdzenia.

37. Okres ważności cechy sprawdzenia na elektromierzach, które odtąd będą nadchodziły do urzędowego uwierzytelnienia a przeto także okres ważności świadectwa sprawdzenia do niego należącego, jeżeli odnośny typ elektromierzy jest stanowczo aprobowany, kończy się z upływem lat trzech od dnia wygotowania świadectwa sprawdzenia, o ile w przynależnym świadectwie sprawdzenia, w myśl postanowień punktu 41 niniejszego rozdziału nie został urzędownie ustanowiony inny okres ważności. (Porów. także rozdział VII, punkt 35, ustęp ostatni.)

38. Jeżeli na zasadzie postanowień rozdziału V, punkt 21, pozwolono prowizorycznie przyjmować pewien typ elektromierzy do urzędowego uwierzytelnienia, okres ważności cechy sprawdzenia a względnie prowizorycznego świadectwa sprawdzenia kończy się z upływem lat dwóch, licząc od daty wystawienia prowizorycznego świadectwa sprawdzenia.

39. Prowizorycznych świadectw sprawdzenia nie wymienia się na stanowcze świadectwa sprawdzenia.

40. Strony, proszące o dozwoleńie przyjmowania nowych typów elektromierzy, do urzędowego uwierzytelnienia, obowiązane są w takim razie, jeżeliby ich typy elektromierzy zostały stanowczo aprobowane, przed upływem lat trzech, licząc od daty stanowczej aprobaty, wydać c. k. Biuru sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody w Wiedniu podług dowolnego wyboru tegoż Biura najmniej 40 sztuk narzędzi użytkowych tego typu sprawdzonych i w użyciu będących, celem poddania ich urzędowej superrewizyi, którą w tym przypadku wykonywa się bezpłatnie, z którą jednak nie łączy się cechowanie.

Urzędowe zamknięcie plombowe dotyczących narzędzi użytkowych powinno być nienaruszone i nadto strona obowiązana jest udowodnić, że owe elektromierze były istotnie w użyciu najmniej przez dwa lata.

41. C. k. Biuro sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody zdaje sprawę

c. k. Komisji głównej miar i wag o wyniku tej superrewizyi i o doświadczeniach poczynionych w ogólności przy czynności urzędowej z narzędziami użytkowymi, poczem dyrektor tej ostatniej władzy wydaje decyzję, czy normalny trzechletni okres ważności cechy sprawdzenia ma być co do narzędzi użytkowych tego typu, które odtąd będą do uwierzytelnienia przedstawiane, na przyszłość zatrzymany, przedłużony lub skrócony.

Pod tym względem zastrzega się także dyrektorowi c. k. Komisji głównej miar i wag prawo odwołania udzielonego zezwolenia do urzędowego uwierzytelnienia dotyczącego typu elektromierzy w takim razie, gdyby wynik rzeczzonej próby był całkiem niepomyślny.

Dotyczące decyzje nie odnoszą się jednak do przeszłości, lecz wchodzą w wykonanie zawsze dopiero od dnia ogłoszenia ich w Dzienniku ustaw państwa (porów. rozdział V, punkt 25) a przeto nie stosują się do narzędzi użytkowych przed rzeczonym ogłoszeniem uwierzytelnionych aż do upływu ważności świadectw sprawdzenia do nich należących, już wystawionych.

42. Wzmiankowany obowiązek złożenia najmniej 40 sztuk narzędzi użytkowych do bezpłatnej superrewizyi ciąży także na tych stronach, które w swoim czasie podawały o przyjęcie typów elektromierzy obecnie już urzędownie aprobowanych (porów. Dodatek); termin trzechletni do zgłaszania tych narzędzi użytkowych do superrewizyi zaczyna się dla aprobowanych już typów elektromierzy od dnia wejścia w wykonanie przepisów niniejszych.

43. Stronę uwiadamia się w sposób odpowiedni o wyniku rzeczzonej superrewizyi a elektromierze, które złożyła, wydają się w jej lokalach urzędowych c. k. Biura sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i przyrządów do pomiaru zużycia wody w Wiedniu.

44. Gdyby strona w przepisany termin nie uczyniła zadosyć swemu obowiązkowi w myśl postanowień punktów 40 i 42 niniejszego rozdziału i nie złożyła najmniej 40 sztuk elektromierzy do superrewizyi urzędowej, lub gdyby także inny interesant zaniebdał je złożyć, dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag ma prawo skrócić z urzędu do roku jednego termin ponownego sprawdzenia narzędzi użytkowych odnośnego typu elektromierzy.

X. Ponowne sprawdzanie.

45. Ponowne sprawdzanie elektromierza, z wątkiem dobrodziejstwa urządzonego postanowieniami rozdziału I, punkt 5, odbywa się podług tych samych warunków, które są przepisane w rozdziałach V i VI, i do tej czynności urzędowej stosuje się bez zmiany taryfa opłat poniżej zamieszczona.

46. Na zasadzie postanowień rozdziału IX, punkt 37, jeżeli przyjmowanie pewnego typu elektromierzy do urzędowego uwierzytelniania zostanie stanowczo dozwolone, każde narzędzie użytkowe, do tego typu należące, stanowczym świadectwem sprawdzenia opatrzone, w użyciu publicznym będące, poddać należy przed upływem lat trzech, licząc od daty wystawienia świadectwa sprawdzenia, ponownemu sprawdzeniu a zarazem uwierzytelnieniu, jeżeli w odnośnym świadectwie sprawdzenia stosownie do postanowień rozdziału IX, punkt 41, nie został ustanowiony inny, dłuższy lub krótszy termin ważności cechy sprawdzenia (termin ponownego sprawdzenia).

Elektromierze, do których w przyszłości wydawane będą prowizoryczne świadectwa sprawdzenia, przedstawiać należy do ponownego uwierzytelniania przed upływem lat dwóch, licząc od chwili wystawienia prowizorycznego świadectwa sprawdzenia.

Ponieważ świadectwa sprawdzenia, należące do elektromierzy dotychczas uwierzytelnionych, zatrzymują stosownie do postanowień rozdziału I, punkt 2, okres ważności poprzednio ustanowiony, przeto te elektromierze przenośne, które opatrzone są stanowczymi świadectwami sprawdzenia, przedstawiać należy do najbliższego sprawdzenia przed upływem lat dwóch i jednego miesiąca, licząc od daty wystawienia stanowczego świadectwa sprawdzenia, te zaś elektromierze przenośne, które opatrzone są prowizorycznymi świadectwami sprawdzenia, przed upływem terminu ważności podanego w odnośnym prowizorycznym świadectwie sprawdzenia.

O ile w wydanych aż do tego czasu prowizorycznych świadectwach sprawdzenia podany jest okres ważności mniej niż dwa lata wynoszący, można te prowizoryczne świadectwa sprawdzenia wnieść do c. k. Biura sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody w Wiedniu celem przedłużenia okresu ważności aż do dwóch lat, licząc od chwili wystawienia świadectw sprawdzenia.

Przedłużenie takie uskutecznia się bezpłatnie wyciśnięciem na świadectwie sprawdzenia pieczęci z napisem „Przedłużono na dwa lata od daty wystawienia“.

W przypadku tym odnośne narzędzia użytkowe przynieść należy do ponownego uwierzytelnienia przed upływem lat dwóch, licząc od daty ponownego sprawdzenia.

XI. Opłaty za sprawdzanie i uwierzytelnianie elektromierzy (narzędzi użytkowych).

47. Od elektromierzy, które z powodu wad konstrukcyjnych łatwo dostrzedz się dających uczyła się

od czynności urzędowej, uiścić należy opłatę manipulacyjną po koronie od sztuki.

48. Za urzędowe sprawdzenie i uwierzytelnienie elektromierzy do prądu o sile aż do 150 amperów, uiścić należy od każdej sztuki następujące opłaty:

- a) takse zasadniczą wynoszącą cztery korony;
- b) od każdego ampera lub hektowatta podanego największego obciążenia dodatek w kwocie dwanaście halery.

Elektromierze do prądu o sile przenoszącej 150 amperów, podlegają tej samej opłacie co o sile aż do 150 amperów.

49. Od elektromierzy, które poddane badaniu uznane zostały za całkiem nieodpowiednie warunkom do urzędowego uwierzytelnienia przepisany, uiszczają należy następujące opłaty od sztuki:

- a) od elektromierzy do prądu o sile aż do 100 amperów włącznie, całkowite opłaty w punkcie 48 podane, to jest takse zasadniczą i dodatek;
- b) od elektromierzy do prądu o sile przenoszącej 100 amperów aż do 200 amperów włącznie, dwie trzecie opłat w punkcie 48 podanych;
- c) od elektromierzy do prądu o sile przenoszącej 200 amperów, połowę opłat w punkcie 48 podanych, to jest taksy zasadniczej i dodatku.

W tym przypadku, jakoteż wtedy, gdy uiszczona być ma tylko opłata za manipulację (punkt 47), elektromierze wydają się stronie z wystawieniem karty zwrotu, w której potwierdza się urzędownie uiszczenie opłaty zwrotnej a względnie manipulacyjnej.

50. Rzeczona taryfa opłat stosuje się do wszystkich elektromierzy użytkowych, do których w myśl postanowień niniejszego rozdziału wydają się karty zwrotu lub świadectwa sprawdzania datowane począwszy od dnia 3. listopada 1900 (termin otwarcia Biura sprawdzania) lub później.

51. Opłaty przypadające za czynność urzędową z elektromierzami uiścić należy po sprawdzeniu a względnie uwierzytelnieniu narzędzi użytkowych w kasie c. k. Biura sprawdzania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności i wody w Wiedniu, poczem elektromierze poddane czynności urzędowej wydają się uprawnionym do ich odbioru.

Wiedeń, dnia 26. czerwca 1900.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

Szczegółowe opisanie

przenośnych liczydeł elektrycznych typ I, VIII, VIII a, VIII b, VIII H, VIII K, VIII HK, XI (XI a, XI b, XI H, XI K, XI HK) i XII (wraz z tablicami).

Typ I elektromierzy.

Elektromierz ten przeznaczony do rejestrowania zużycia energii w trójprzewodowym obwodzie, przez który przechodzi prąd przemienny, umieszczony jest, jak to widać z figur 1, 2 i 3 na poziomej płycie B i zamknięty w metalowej skrzynce G , w której znajduje się zaszklony otwór S , służący do odczytywania cyfer na tarczy Z . Skrzyneczka przytwierdzona jest kilkoma obrączkowymi śrubkami s do podstawy. Przez obrączki śrubek s przeciąga się po wypróbowaniu przyrządu drut plombowy.

Zewnątrz skrzyneczki znajdują się jeszcze cztery zaciski $K K$ i $K_1 K_1$ doprowadzające prąd; dwa z nich położone z prawej strony okienka należy połączyć ze źródłem, dwa drugie zaś, położone z lewej strony, z obwodem prądu, w którym zużycie energii mamy mierzyć.

Właściwy przyrząd składa się z elektromagnesu H (magnes w głównym prądzie) i z elektromagnesu N (magnes w odgałęzieniu) wraz ze stałą kotwiczką A , z metalowej płyty R obracającej się na pionowej osi, z magnesu hamulcowego M , z płytki miedzianej E dającej się przesuwać na kotwicy A i z mechanizmu do liczenia Z .

Magnes H ma rdzeń w kształcie ramy, składającej się z izolowanych blaszek żelaznych, a w nim znajduje się szpara około 1 cm szeroka. Na około rdzenia nawinięte są dwa zezwoje grubego drutu, o małej ilości skrętów, których końce połączone są z zaciskami K i K_1 . Włączenie urządzone jest w ten sposób, że magnetyczne działanie prądu przechodzącego przez oba zezwoje sumuje się razem.

Magnes w odgałęzieniu ma rdzeń w kształcie podkowy, utworzony z izolowanych blaszek żelaznych, a przed jego biegunami umieszczona jest kotwiczka A , złożona również z blaszek żelaznych, a wystająca nieco po obydwóch stronach po nad bieguny magnesu N .

Na obydwóch ramionach magnesu N nawinięte są gęsto zezwoje F z cienkiego drutu miedzianego.

Wewnętrzne końce uzwojeń połączone są ze sobą, zewnętrzne zaś z przewodami z grubego drutu dla prądu użytkowego, tak że na zezwoje cienkie przypada cała różnica napięcia obydwóch przewodów. Płyta R porusza się w szparze magnesu H , a zarazem między ramionami magnesu N i kotwicą A . Prąd przemienny, przechodzący przez uzwojenie magnesu N , ma w porównaniu do prądu użytkowego, okrążającego magnes H , fazę przesuniętą.

W skutek współdziałania obydwóch elektromagnesów na prądy indukowane w płycie R powstaje moment obrotu, który powoduje ruch rotacyjny tejsze płyty. Ruch tej płyty hamuje magnes M składający się z magnesowych blaszek stalowych.

Pod płytą R znajduje się przytwierdzona na kotwicy A przesuwalna blaszka miedziana E , zgięta pod prostym kątem, a w środku wycięta. Przez przesunięcie tej blaszki można do pewnego stopnia regulować liczydło i ułatwić jego funkcjonowanie. Ruch płyty R przenosi się na mechanizm liczący Z .

Pod tarczą liczbową przyrządu znajduje się jeszcze zwykle pomocnicza płytką D z podziałką i wskazówką stale umieszczoną.

Wskazania tego liczydła zależne są od napięcia i częstości prądu, jakoteż od przesunięcia fazy w obwodzie prądu użytkowego, a w małym tylko stopniu zależne od temperatury i kształtu krzywej prądu.

Przy urzędowym próbowaniu powinno się zwrócić uwagę na to, czy liczydło to zarówno dobrze rejestruje przy obciążaniu obydwóch obwodów prądu użytkowego (porów. fig. 5) albo też tylko jednego z nich.

Liczydło to można naturalnie także włączyć i używać go jako dwuprzewodowego według fig. 4.

Typ VIII elektromierzy.

Liczydło to mające rejestrować zużycie energii w dwuprzewodowym obwodzie, przez który przechodzi prąd stały, zamknięte jest, jak to widać z fig. 1 i 2 w skrzynce metalowej G . W pokrywie K dającej się zdjąć, znajduje się szasklony otwór S , przez który odczytuje się podziałkę na tarczy. Pokrywa K przytwierdzona jest zapomocą śruby N mutrą skrzydlatą do podstawy, przez którą przeciąga się po wypróbowaniu drut plombowy. Na tylnej ścianie skrzynki, poza miejscem zamknięciem pokrywą K , umieszczone są zaciski E , E_1 i F doprowadzające prąd.

Wieczko X , które dostawca prądu może za plombować, chroni wspomniane zaciski od naruszenia ich przez osoby niepowołane.

Liczydło to zaopatrzone pionem L , powinno być przyśrubowane na pionowej ścianie.

Właściwy przyrząd składa się z elektromotora wolnego od żelaza, którego oś pionowa zaopatrzona jest płytą hamulcową. Ruch motora przenosi się na mechanizm liczący Z .

Prąd użytkowy przechodzi przez dwa zezwoje z grubego drutu D , D_1 , mające ten sam kierunek osi poziomej i połączone ze sobą. Zezwoje te tworzące elektromagnesy motora okalają zbroję A zawierającą uzwojenie bębnowe.

Na pionowej osi zbroi umieszczony jest zbieracz C , dwie ramy z izolującego materiału R , R_1 , wraz z uzwojeniem zbroi i miedziana płyta hamulcowa B . Płyta ta obraca się między biegunami stałych magnesów hamulcowych M , mających kształt podkowy. Sposób ustawienia osi uwidoczony jest na fig. 2. Dolny jej koniec, sporządzony ze stali, porusza się na kamieniu. Górne łożysko może być nieco przesunięte w kierunku podłużnym.

Od zacisku E_1 prowadzi odgałęzienie do jednego lub do dwóch zezwojów H z cienkiego drutu, umieszczonych wewnątrz zezwojów grubych D i D_1 a dalej do jednej z dwóch szczoteczki T suwających się na zbieraczu C . Druga szczoteczka połączona jest z oporem włączonym V , umieszczonym na tylnej ścianie skrzyneczki; drugi koniec oporu V połączony zaś jest z zaciskiem F . (Patrz schemat łączenia fig. 3.) Przez zbroję A przechodzi prąd, którego natężenie jest proporcjonalne do różnicy napięcia przewodów. Zezwój cienki H powoduje, że elektromierz ten rejestruje już przy małym obciążeniu

i umożliwia osiągnięcie dostatecznej proporcjonalności między jego wskazaniem a rzeczywiście zużytą energią. W skutek współdziałania prądu przechodzącego przez zbroję A i cienki zezwój H , powstaje mianowicie mały moment obrotu, tak że zbroja ma dążność poruszyć się nawet wtedy, gdy prąd przez gruby zezwój D nie przechodzi. Ten moment obrotu nie powinien być jednak tak wielki, żeby przyrząd rzeczywiście rejestrował, dopóki przez zezwoje D prąd nie przechodzi.

Ruchoma część elektromierza posiada mechanizm zastawkowy, którego szczegóły uwidocznione są na fig. 2. Po zdjęciu wieczka X , można śrubę łożyskową J wyjąć, a następnie mutrę W o tyle posunąć w górę, że cisnąć ona będzie na odsadkę metalową U umieszczoną na osi zbroi.

Zbroja jest przez to zastanowiona a śrubę łożyskową można znowu założyć. W odwrotny sposób trzeba postąpić, jeżeli się chce, żeby zbroja znowu funkcjonowała. Śrubę łożyskową trzeba wyjąć, mutrę opuścić a śrubę znowu aż do nasadki zakreślić. Płyta hamulcowa B przyjdzie skutkiem tego po kilkakrotnym montowaniu dokładnie ino samo położenie względem magnesów hamulcowych.

Jak to widać z rysunku, wieczko X chroni także mechanizm zastanawiający od naruszenia.

Figura 3 przedstawia schemat, według którego włączenie liczydła się odbywa. Litera mają to samo znaczenie jak we figurach 1 i 2.

Literami L L_1 oznaczone są kable połączone z siecią uliczną.

Wskazania tego liczydła są w małym tylko stopniu zależne od napięcia użytego, w wyższym zaś stopniu od temperatury.

Typ VIII a elektromierzy.

Jako typ VIII a uwierzytelnia się liczydła elektryczne, w których zasada działania ważniejszych części składowych i uzwojeń, jakoteż sposób działania elektromagnetycznego pozostają takie same jak w typie VIII, różniąc się jednak od tego typu w następujących szczegółach:

Płyta B i magnesy hamulcowe M (fig. 1 i 2) przełożone są do górnej części, szczoteczki zaś T , doprowadzające prąd, umieszczone są w dolnej części przyrządu.

Zbieracz C i końce szczoteczki T (fig. 3) wystają poza plombowaną część skrzyneczki i są do pewnego stopnia dostępne dla dostawcy prądu.

Rozdział prądu E' z głównego przewodu i odgałęzienia może być przerwany przez wykręcenie śrubki kontaktowej a (fig. 1 i 4).

W ten sposób można przy cechowaniu połączyć obwód głównego prądu i obwód odgałęziony z oddzielnymi źródłami prądu.

Liczydło osadzone jest w drewnianej skrzyneczce K , której górną część po odbyciu próby zabezpiecza się urzędownic przez założenie plomby na końcu sztabki N i kątowniki b , dostawa zaś prądu może zaplombować dolną część przy d .

Typ VIII b elektromierzy.

U tych liczydeł zmieniony jest mechanizm zastanawiający w porównaniu z typem VIII a (porów. fig. 1 i 2 typ VIII a) o tyle, że śruba łożyskowa J umieszczona jest stale w dźwigarze a , gwint zaś dla mutry W nie znajduje się już na tym dźwigarze lecz na J , tak, że mutrę można ręką zakręcić, podczas gdy w typie VIII a potrzeba było do tego osobnego narzędzia.

Podczas transportu liczydła mutra W jest wykręcona w górę a pierścień U znajdujący się na osi zbroi, spoczywa w stożkowym zagłębieniu mutry, koniec zaś osi wysunięty jest zupełnie ze swego łożyska w J .

Po ustawieniu przyrządu opuszcza się mutrę W na dół, przyczem oś wraz z U upada, tak, że koniec jej spoczywa znowu w swoim łożysku a liczydło może być w ruch wprowadzone.

Ze stanowiska cechowniczego dopuszczalną jest także zmiana konstrukcyi drewnianej skrzynki typu VIII b a także i typu VIII a o tyle, że poszczególne części skrzynki mogą być połączone zarówno między sobą, jakoteż i ze ścianą tylną w kilku miejscach śrubkami, z których niektóre mają wystające i przedziurawione główki.

Sztabka N i łącznik kątowny b (porów. typ VIII a) odpada przy tej konstrukcyi.

Plombowanie tych liczydeł uskutecznia się na prawej i lewej stronie skrzyneczki zapomocą drutu przeciągniętego przez wspomniane powyżej główki śrub.

Dolna część skrzynki, z której wystają szczoteczki T (porów. także typ VIII a, fig. 3) musi być przy tym rodzaju konstrukcyi połączona ze ścianą tylną i to w taki sposób, żeby po cechowaniu nie mogła być przesuniętą ani zupełnie odjętą bez naruszenia samej plomby.

Szpara, z której wystają końce szczoteczek, może być tylko tak szeroka, żeby wolne miejsce po obydwóch stronach szczoteczek nie wynosiło więcej

niż 5 mm a zbieracz nie może być także oddalony od szpary więcej, niż tego konstrukcyja aparatu koniecznie wymaga.

Typ VIII H elektromierzy.

Jako liczydła typu VIII H uwierzytelnia się elektromierze, różniące się od typu VIII jedynie tylko tem, że zaopatrzone one są przyrządem hamulcowym. Zapomocą trzeciej szczoteczki, która suwa się na zaopatrzonym tylko nakładką przedłużeniu zbieracza powstaje przy każdym obrocie chwilowy styk zezwojów lub też tylko ich części a skutkiem tego działanie ich ustaje. W ten sposób zapobiega się rejestrowaniu liczydła w czasie, kiedy obwód prądu użytkowego nie jest obciążony.

Typ VIII K elektromierzy.

Do urzędowego cechowania dopuszcza się także liczydła elektryczne, a mianowicie jako typ VIII K, różniące się od typu VIII tylko tem, że skrzynka zamknięta jest na haczyki umieszczone z boku a zastanawianie osi odbywa się zapomocą osobnego urządzenia.

Błaszana pokrywka K , figura 1 i 2, zaopatrzona zaszkłoneniami od wewnątrz okienkami SS , przez które odczytywać można cyfry na tarczy i obserwować płytę hamulcową B , schodzi poniżej poziomej podstawy a i tylnej ściany G i zachodzi w szeroki żłódek, w sposób ubezpieczający zupełnie dobrze zamknięcie. Wewnątrz skrzynki K umieszczone są dwa uszka Oe .

W dwóch łożyskach przytwierdzonych na tylnej ścianie spoczywa wałek Wl , opatrzony dwoma haczykami Hh , które przy obracaniu się wałka zachodzą w uszka Oe i powodują zamknięcie skrzynki. Na zewnątrz zakończony jest wałek rodzajem główki od śruby z rowkiem, tak, że można go obracać zapomocą śrubociąga (fig. 2).

Skoro liczydło jest w ten sposób zamknięte, zaszuwa się na koniec wałka kłapkę Ss i zabezpiecza się cechowany przyrząd przeciw otwarciu przez umieszczanie plomb przy l_1 i l_2 .

W nowszych konstrukcyach (fig. 3 i 4) niema kłapki Ss , lecz wałek Wl zaopatrzony jest zawiaską Ch , zapomocą której można go ręką obracać.

Po ocechowaniu zakłada się zawiaskę na skubel l_3 i zabezpiecza plombą przeciągniętą przez wywiercone w tym celu otwory przeciw cofnięciu lub ewentualnemu późniejszemu otwarciu liczydła.

Włączony opór odgałęzienia umieszcza się przy tych liczydłach w zagłębieniu tylnej ściany G

i zamyka na zewnętrznej stronie zapomocą przyłutowanej lub od wewnątrz przyśrubowanej blaszki.

Śruba łożyskowa J osadzona jest stale w podstawie a i jest równie jak mutra W od zewnątrz niedostępna.

Powyżej mutry umieszczona jest wolna obręczka o , trzymana przez sprężynę f . Kręcąc śrubę m dostępną od zewnątrz dla dostawcy prądu, można f a tem samem i o dowolnie podnosić i spuszczać.

Obręczka o podniesiona do pewnej wysokości, chwyta dzwinkowatą nasadę płyty hamulcowej B , skutkiem czego cała oś wychodzi ze swego łożyska. W tym stanie można liczydło transportować.

Typ VIII H K elektromierzy.

Jako liczydło typu VIII H K uwierzytelnia się elektromierze różniące się od typu VIII K jedynie tylko tem, że dodany jest do nich przyrząd hamulcowy (trzecia szcotteczka) opisany przy typie VIII H.

Typ XI elektromierzy

(włącznie XI a, XI b, XI H, XI K i XI H K).

Liczydeł typu VIII, VIII a, VIII b, VIII H, VIII K i VIII H K używa się także do oznaczania zużycia energii w trójprzewodowych obwodach prądu stałego, a w tym celu zaopatruje się je w odmienny sposób oporami włączonemi w odgałęzieniu, a oprócz tego zmienia o tyle (fig. 2), że ze zezwojów dla głównego prądu oba końce idą do zacisków k_1 k_2 k_3 k_4 , podczas gdy przy liczydłach dwuprzewodowym (fig. 1) tylko jeden koniec każdego zezwoju idzie do zacisku k_1 a względnie k_4 a zezwoje wewnątrz liczydła połączone są ze sobą.

Przy urzędowym cechowaniu liczydeł trójprzewodowych o których mowa, a oznaczonych jako typ XI, względnie XI a, XI b, XI H, XI K i XI H K, próbuje się, czy równie dobrze rejestrują przy obciążaniu obydwóch obwodów prądu użytkowego a i b (fig. 2) albo też tylko jednego z nich.

Liczydło to można naturalnie także włączać i używać je jako dwuprzewodowe według figury 1 a w takim razie odpada tylko w porównaniu z fig. 2 środkowy przewód.

Typ XII elektromierzy.

Zasada konstrukcyi liczydła tego typu jest taka sama jak typu VIII, różni się jednak od niego ogólną budową i kilkoma konstrukcyjnymi szczegółami.

Poszczególne części składowe liczydła (porów. fig. 1 do 6) zmontowane są na mocnej pionowej płycie G_1 i na dźwigarach G_2 i G_3 .

Zezwoje dla prądu głównego D_1 i D_2 leżą poziomo, oś motora Ax umieszczona zaś jest pionowo.

Na tej osi osadzona jest zbroja A z uzbrojeniem bębnowem a oprócz tego zbieracz C i płyta hamulcowa B . Sztyft i osadzony na płycie hamulcowej suwa się po bardzo delikatnej sprężynie g (fig. 3), przez co zapobiega się temu, żeby liczydło zostało wprowadzone w ruch w razie wstrząśnienia pod działaniem samego tylko zezwoju początkowego H i to nawet wtedy, gdy przez zezwoje dla głównego prądu zupełnie prąd nie przebedzi.

Konstrukcyja gniazda osi Ax uwidoczniiona jest na figurach 1 i 2.

Jeżeli liczydło ma być przeniesione, to zakręca się śrubkę r (porów. fig. 2) na prawo, w skutek czego sprężyna f podnosi się do góry, chwyta oś Ax przy g i dźwiga ją z łożyska.

Między zezwojami a mechanizmem hamulcowym umieszczona jest pokrywa t , złożona z kilku cienkich blaszek żelaznych, mająca na celu nie dopuścić rozpraszającego działania zezwojów i udzielenia się wychodzącego z nich ciepła systemowi hamulcowemu.

Cały elektromierz zamknięty jest w metalowej skrzyneczce K przyśrubowanej do podstawy G_1 . Śrubki te zabezpiecza się przy urzędowym cechowaniu dwiema plombami.

W skrzynce K umieszczone jest duże szklone okienko S w celu odczytywania cyfer na tarczy a oprócz tego znajdują się jeszcze dwa w rysunkach nie uwidocznione okienka dla obserwacyi obrotów płyty hamulcowej.

Prąd doprowadza się przez zaciski a , b , c i d (porów. fig. 4).

Połączenie zacisków a i b można przy cechowaniu przerwać, skutkiem czego można równocześnie poddać próbie kilka równoległe złączonych liczydeł.

Zaciski są po nacechowaniu dostępne dla dostawcy prądu; przy włączeniu jednak liczydła u odbiorcy, przykrywa się te zaciski kłapkami a dostawca zabezpiecza je plombą przeciw naruszeniu przez niepowołane osoby.

W dawniejszej konstrukcyi (porów. fig. 1 i 2), śruba łożyskowa I jest stała i po założeniu plomby niedostępna od zewnątrz.

Według konstrukcyi nowszej (porów. fig. 5), dostawca prądu ma dostęp do tej śruby po wyjęciu śruby v dającej się zaplombować i może ją opuścić

na dół, jeżeli liczydło ma być przeniesione na inne miejsce. Ustawiając przyrząd, trzeba śrubę łożyskową znowu wykręcić do góry aż do odsadki. Do liczydła tych dodaje się czasem także centralny mechanizm hamulcowy (porów. fig. 6).

Jeżeli obracać będziemy śrubę łożyskową I w lewą stronę, to mutra l , która nie da się obrócić lecz tylko przesunąć w k , podnosi się w skutek równoczesnego działania spiralnej sprężyny h w górę i chwyta odpowiednio uformowany czop osi Ax .

Przy dalszem obracaniu śruba I wykręca się z części k na dół, o ile na to pozwoli śrubka m opatrzona nasadką a dolny koniec osi nie może się już zetknąć z łożyskiem kamiennem.

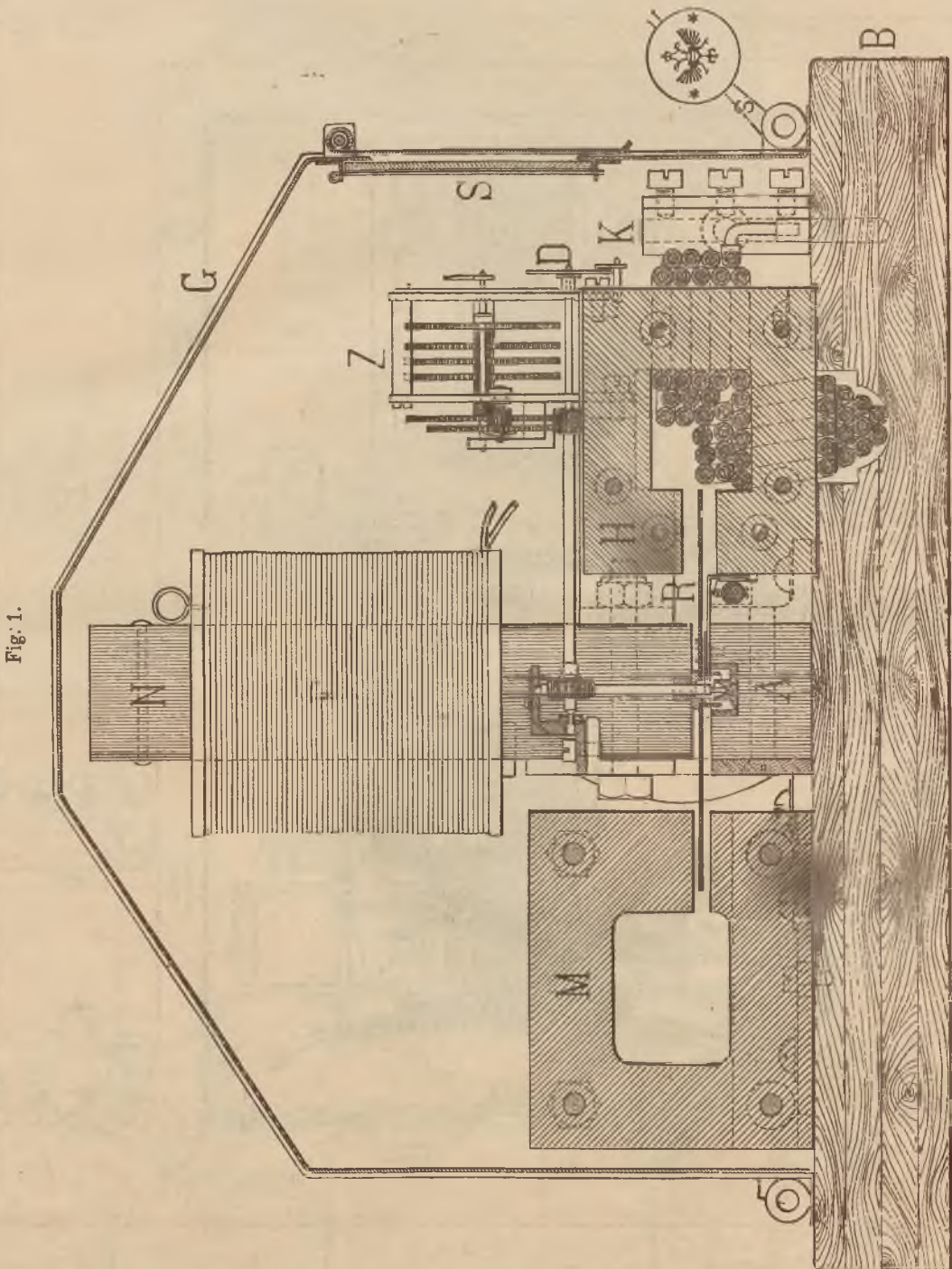
Forma łożyska uwidoczniona na figurze 6 ma także ten cel, żeby się w niem mogło utrzymać trochę smarowidła.

Wskazania tego liczydła bardzo mało są zależne od napięcia użytego i od temperatury.

Bliższy opis innych przenośnych liczydła, które dotychczas do urzędowego uwierzytelniania dopuszczone zostały, nastąpi później.

Typ I elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Międzynarodowa Spółka elektryczna w Wiedniu.)

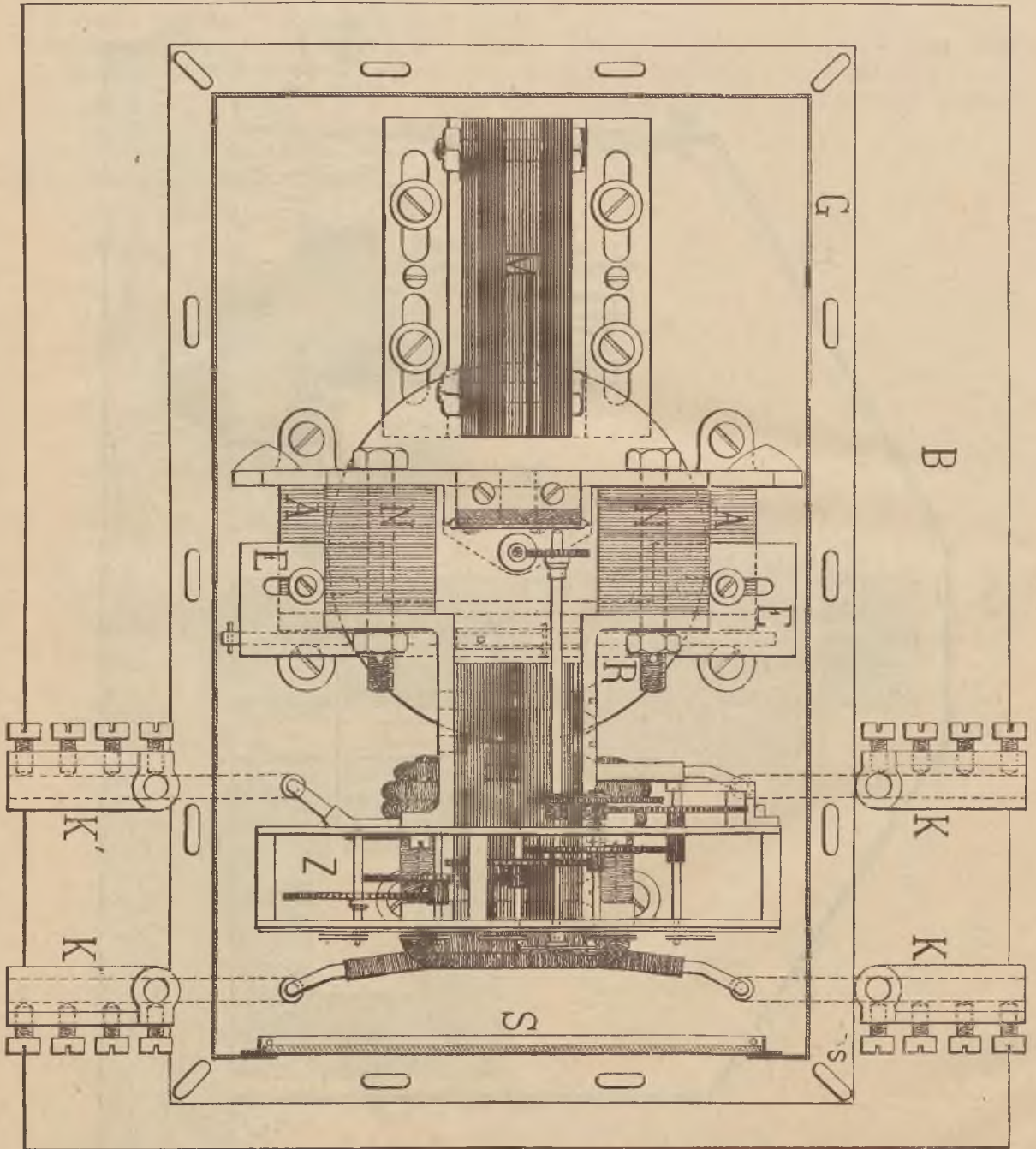

Fig. 2.

Fig. 3.

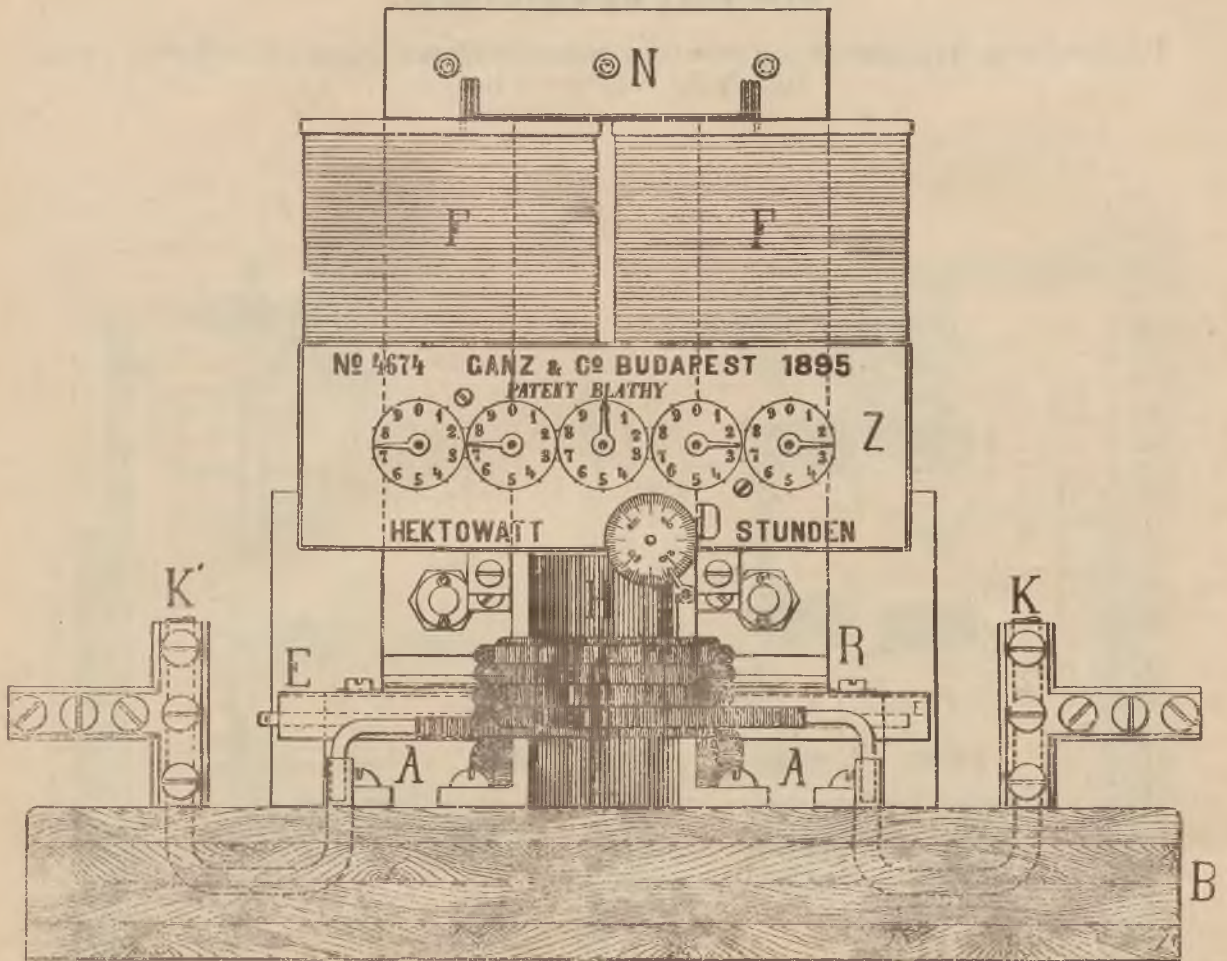

Fig. 4.

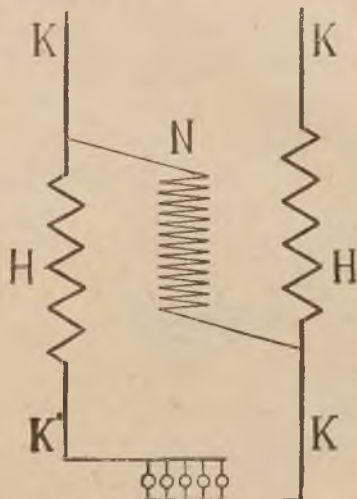
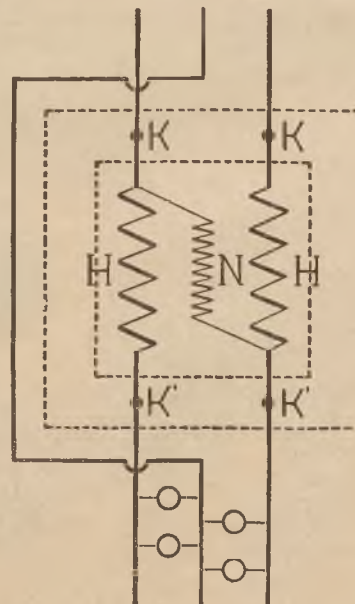

Fig. 5.

Typ VIII elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Spółka elektryczna F. Singer i Sp. w Berlinie i przez firmę Spółka elektryczna w Berlinie.)

Fig. 1.

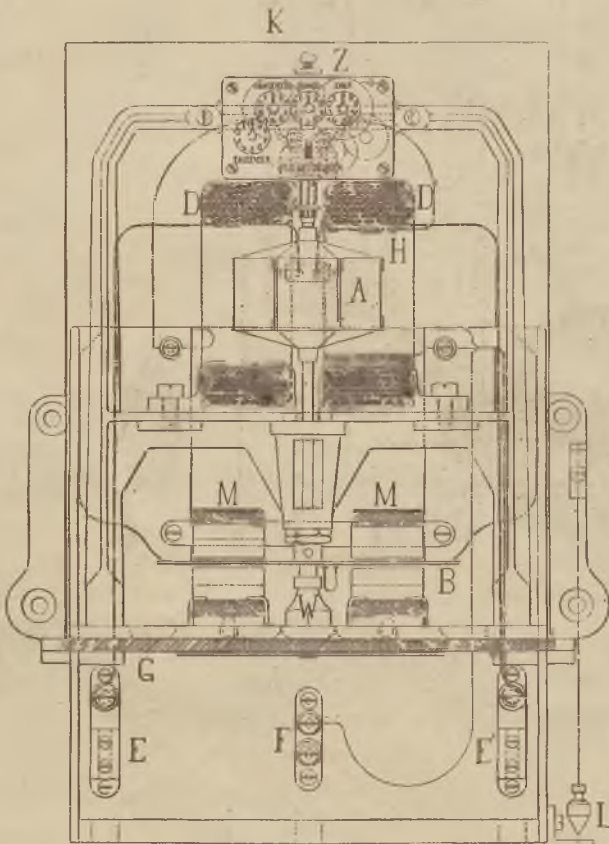

Fig. 2.

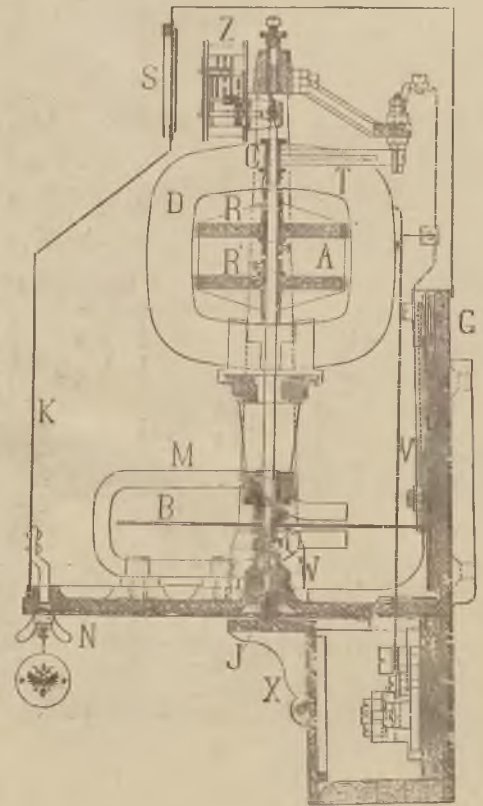
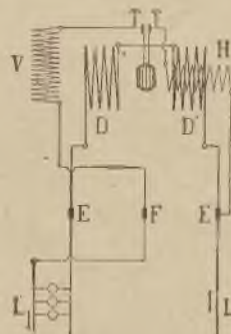

Fig. 3.

Typ VIIa elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę F. Singer i Sp. w Wiedniu.)

Fig. 1.

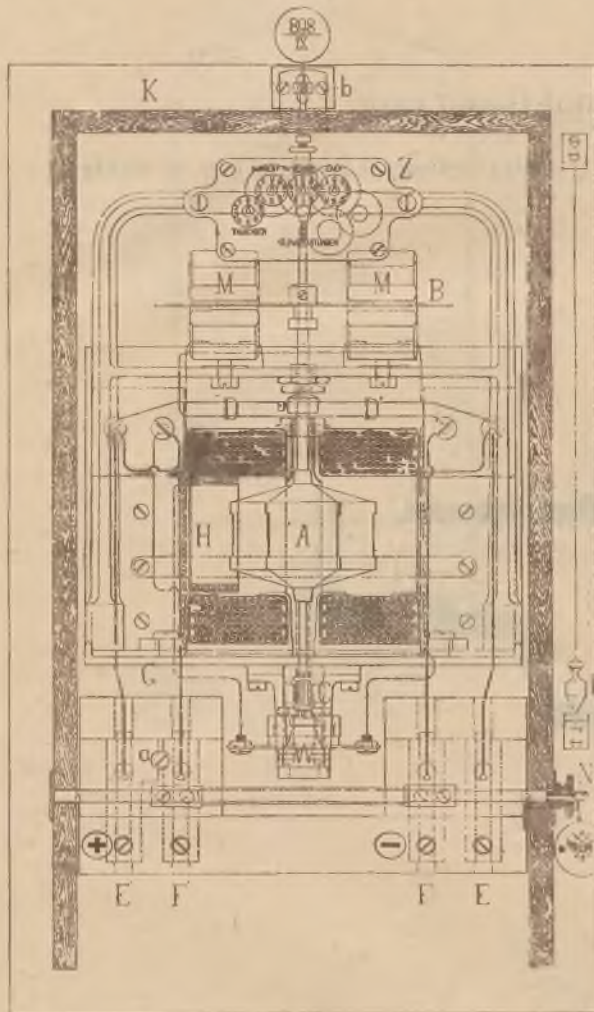

Fig. 2.

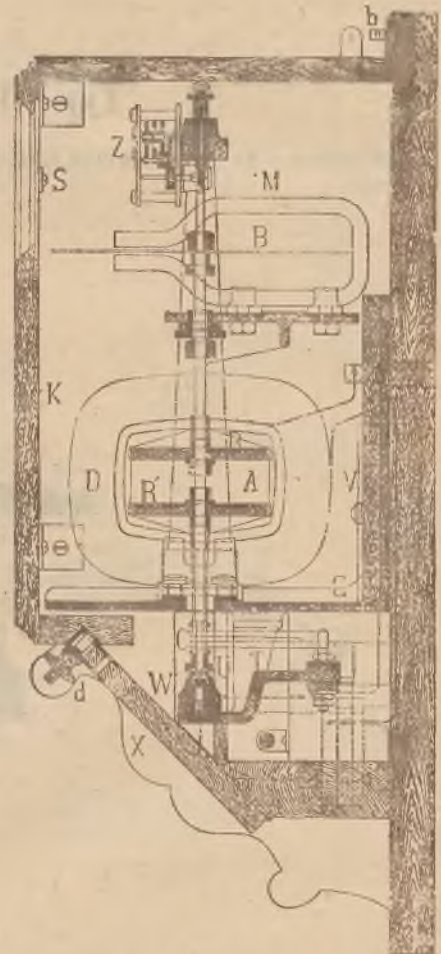
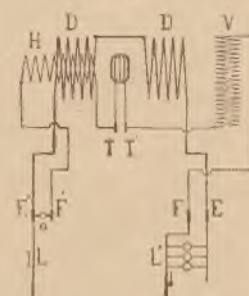

Fig. 3.

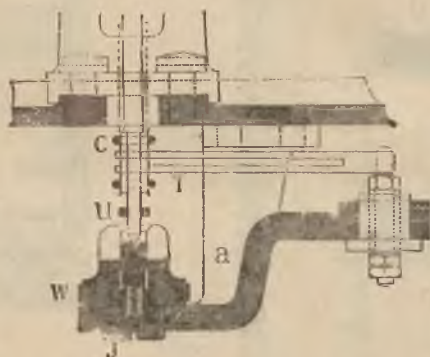

Fig. 4.

Typ VIII b elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Spółka elektryczna F. Singer i Sp. w Wiedniu.)

Typ VIII K elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Austriacka Spółka elektryczna Union w Wiedniu.)

Fig. 1.

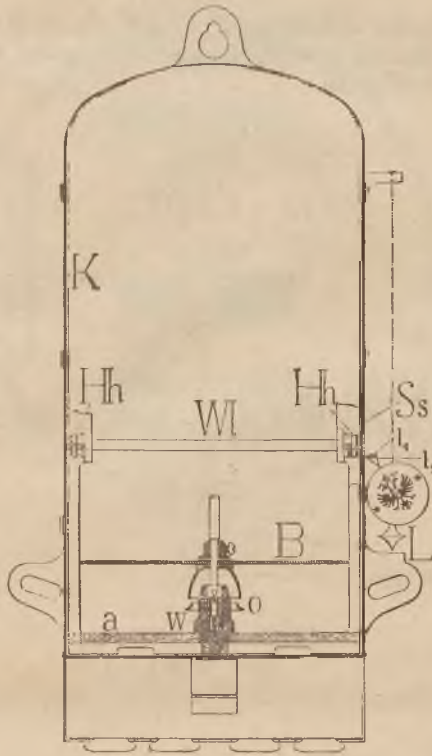

Fig. 2.

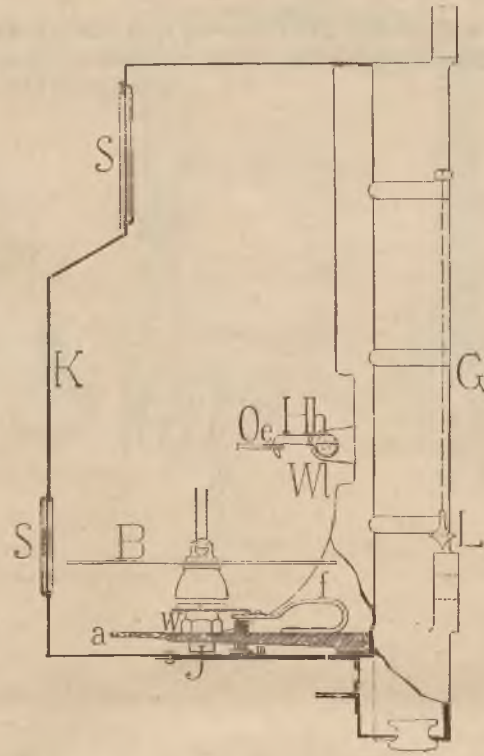

Fig. 3.

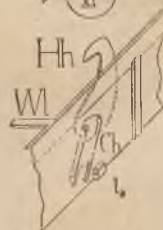

Fig. 4.

Typ XI elektromierzy

(zarazem XI a, XI b, XI H, XI K i XI HK).

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Spółka elektryczna F. Singer i Sp. w Wiedniu a względnie przez firmę Spółka elektryczna Union w Berlinie a względnie przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.)

Fig. 1.

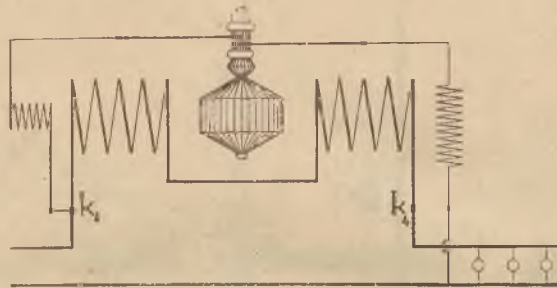
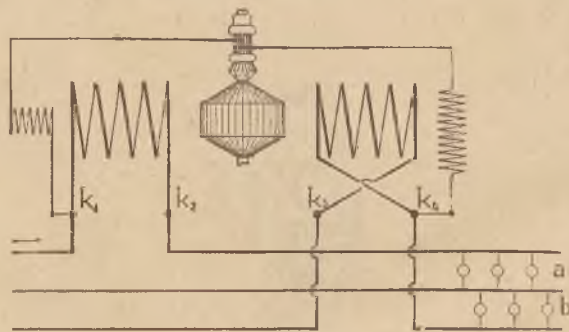

Fig. 2.

Typ XII elektromierzy.

(Przedstawiony do wypróbowania typu przez firmę Kremenezky, Mayer i Sp. w Wiedniu.)

Fig. 1.

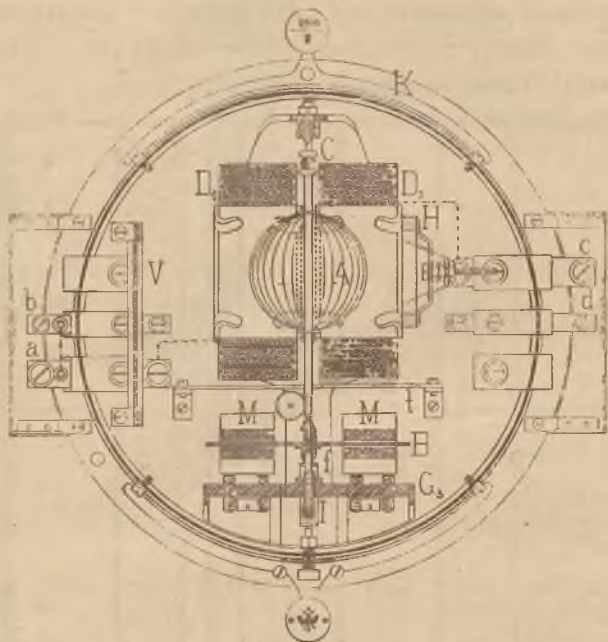

Fig. 2.

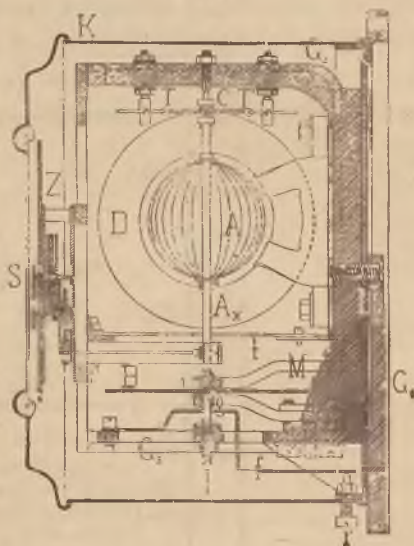

Fig. 3.

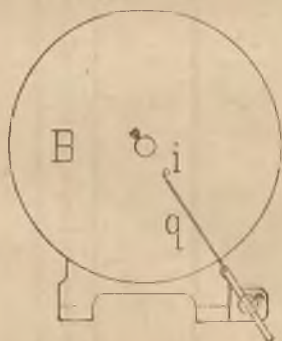

Fig. 4.

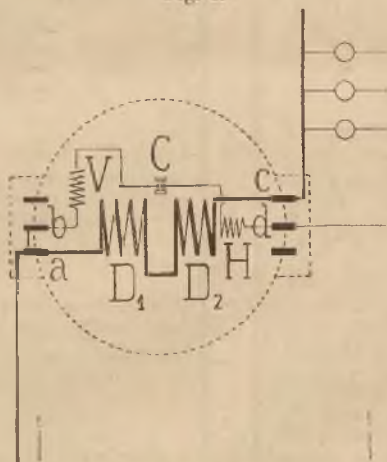

Fig. 5.

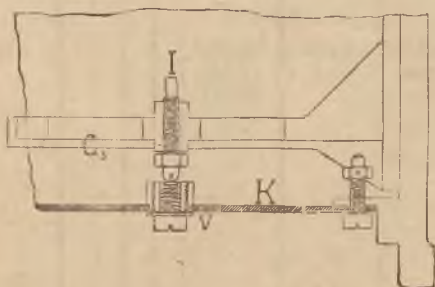
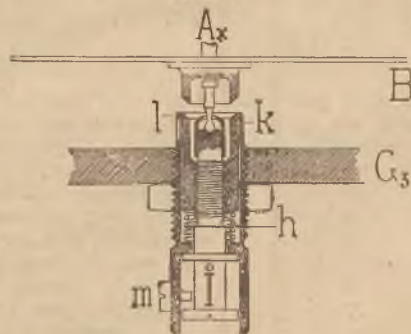
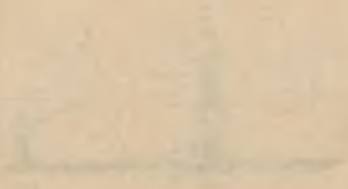

Fig. 6.

W y k a z

typów elektromierzy aprobowanych dotychczas do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania, w którym typy nie przenośne zamieszczają się tylko dla zupełności, ponieważ stosownie do przepisów powyższych (porów. rozdział V, p. 17, f) narzędzia użytkowe nie przenośne są na przyszłość wyłączone od uwierzytelniania.

Typ elektromierzy	Aprobowany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb	Uwaga
	stanowczo	próbowy								
I	1	.	1	.	Elektromierz Blaihego	Prąd przemienny	Trójprzewodowy	Tarcza wirująca w dwóch polach prądów przemiennych. Przedstawiony do wypróbowania typu przez Międzynarodową Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	
II	1	.	.	1	Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Dwa długie wahadła. Wahadło prądowe (wahadło elektrodynamiczne) z zezwojem poziomym poruszającym się w poziomym zezwoju głównego prądu. Czynniki stały dowolny, podstawa drewniana. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
III	1	.	.	1	Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ II, ale czynniki stały jeden. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
IV	1	.	.	1	Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ II, ale podstawa metalowa. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
V	1	.	.	1	Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ III, ale podstawa metalowa. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
VI	1	.	.	1	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczylko motorowe, bez żelaza, z uzbrojeniem bębnowym, zbieracz w górze, płyta hamulcowa no dole, skrzynka metalowa, zastanawianie centralne, zapomocą odkrętaka. Śruba łożyskowa bez nasadki, położenie płyty hamulcowej zawisłe od położenia śruby łożyskowej. Przedstawiony przez F. Singera i Sp. w Berlinie.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)

Typ elektromierzy	Aprobowany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urządzone plombami, ilość plomb	Uwaga
	stanowczo	próbowo								
VII	1	.	1	.	Elektromierz Siemens'a i Halskiego	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczydło amperogodzinowe, z niestałym wykazywaniem przez sumowanie wskazań skazówki (liczydło szablowe). Przedstawiony przez Siemens'a i Halskiego w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
VIII	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VI, ale śruba łożyska z nasadką. W skutek tego położenie płyty hamulcowej wyznaczone. Opór w odgałęzieniu nowe srebro. Niema przyrządu hamującego, lub są wkłady magesowe w płycie hamulcowej, pokrywa zamykająca nie wychodzi poza podstawę, zastanawianie centralne. Przedstawiony przez F. Singera i Sp. w Berlinie i przez Spółkę elektryczną Union w Berlinie.	1—3	
VIII a	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, lecz skrzynka drewniana, zbieracz na dole i poza zamknięciem plombowem (dostępny dla dostawcy prądu), płyta hamulcowa u góry. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
VIII b	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII a, ale inna budowa skrzynki. Zastanawianie bez narzędzia, samą ręką. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
VIII H	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, ale odnoga w odgałęzieniu i trzecia szczotka jako przyrząd hamujący. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
VIII K	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, ale pokrywa zamykająca wystaje za podstawkę. Zastanawianie nie centralne. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
VIII H K	1	.	1	.	Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, lecz odnoga w odgałęzieniu i trzecia szczoteczka jako przyrząd hamujący. Pokrywa zamykająca wystaje poza podstawę. Zastanawianie nie centralne. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	

Typ elektro- mierzy	Apro- bo- wany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urządzenie plombami, ilość plomb	Uwaga
	stunowczo	próbowo								
IX	1		1		Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ II, ale oś zezwoju pionowa i zezwoje umieszczone jeden nad drugim. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
X	1		1		Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ III, ale oś zezwoju pionowa i zezwoje umieszczone jeden nad drugim. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
XI	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII, ale liczydło trójprzewodowe. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu, tudzież przez Spółkę elektryczną Union w Berlinie.	1—3	
XI a	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII a. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XI b	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII b. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XI H	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII H, ale liczydło trójprzewodowe. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
XI K	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII K, ale liczydło trójprzewodowe. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XI H K	1		1		Elektromierz Thom-sona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ VIII H K, ale liczydło trójprzewodowe. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XII	1		1		Elektromierz Schuck-erta	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczydło motorowe jak typ VIII. z nieco zmienionem urządzeniem. Diafragma między zezwojami głównego prądu a systemem hamulcowym. Zastanawianie ekscentryczne. Sprężyny zapobiegające, żeby liczydło nie obciążone nie funkcjonowało. Przedstawiony przez Kremenezkiego, Mayera i Sp. w Wiedniu.	2	

Typ elektromierzy	Aprobowane		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb	Uwaga
	stanowczo	provisorycznie								
XIII	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Liczydło przepięgowe z krótkimi wahadłami. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	
XIV	1	1			Elektromierz Schuckerta	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XII. Przedstawiony przez Spółkę akcyjną elektryczną, dawniej Schuckert i Sp. w Norymberdze.	2	
XIV a	1	1			Elektromierz Schuckerta	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XIV, tylko inna forma skrzyńeczki i inne położenie zwojów i liczydła. Przedstawiony przez Austriackie zakłady Schuckerta w Wiedniu.	2	
XV	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ IX. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
XVI	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ XIII. Przedstawiony przez H. Arona w Berlinie.	1	
XVII	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczydło amperogodzinowe z wahadłem magnesowym, zresztą jak typ II. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	1	Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nie przenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
XVIII	1	1			Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną Union w Berlinie, filia w Wiedniu.	1—3	
XVIII H	1	1			Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII H, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
XVIII K	1	1			Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XVIII H K	1	1			Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII H K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	

Typ elektro- mierzy	Aprobo- wany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb	U w a g a
	stanowczo	przewizorycznie								
XIX	1	1	1		Elektromierz Bergmanna	Prąd stały	Trójprzewodowy	Liczydło szaleńczykowe z pionowymi osiami obrotowymi. Tarcza liczbowa z wyskakującymi liczbami. Przedstawiony przez E. Bergmanna w Berlinie.	1	
XX	1	1	1		Elektromierz Blathego	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ I, do napięcia, ilość peryodów i przesunięcie fazy lepiej wyrównane. Przedstawiony przez Ganzę i Sp. w Budapeszcie.	1	Typ zanlechany.
XXI	1	1	1		Elektromierz Blathego	Prąd przemienny	Trójprzewodowy	Jak typ XX. Przedstawiony przez Ganzę i Sp. w Budapeszcie.	1	
XXII	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII, ale do prądu przemiennego. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną Union w Berlinie, filia w Wiedniu.	1-3	
XXII H	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII H, ale do prądu przemiennego. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1-3	
XXII K	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII K, ale do prądu przemiennego. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXII H K	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII H K, ale do prądu przemiennego. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXIII	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII. Opór włączony w odgałęzieniu miedz. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XXIII a	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII a. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XXIII b	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ VIII b. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XXIV	1	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XI, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1-3	

Typ elektromierzy	Aprobowany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb	Uwaga
	stanowczo	provisorycznie								
XXIV H	.	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XI H, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
XXIV K	.	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XI K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXIV HK	.	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd stały	Trójprzewodowy	Jak typ XI H K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXV	1	.	1		Elektromierz Hummela (P. S. e.)	Prąd stały	Trójprzewodowy	Liczydło motorowe ze zbroją oscylującą. Przedstawiony przez Jordana i Treiera w Wiedniu.	2	
XXVI	1	.	1		Elektromierz Hummela (P. S. e.)	Prąd przenienny	Dwu-przewodowy	Jak typ I, z osobną kompensatą przesunięcia fazy. Przedstawiony przez Jordana i Treiera w Wiedniu.	1	
XXVII	.	1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd wirowy	Dwu- i trójfazowy	Dwa liczydła, typu VIII, na wspólnej osi według włączenia Arona. Przedstawione przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	2	
XXVIII	.	1	1		Elektromierz Arona	Prąd stały	Pięćprzewodowy	Jak typ XVI. Przedstawiony przez H. Arona w Wiedniu.	1	
XXIX	1	.	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przenienny	Dwu-przewodowy	Jak typ XXII, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
XXIX H	1	.	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przenienny	Dwu-przewodowy	Jak typ XXII H, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1—3	
XXIX K	1	.	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przenienny	Dwu-przewodowy	Jak typ XXII K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXIX HK	1	.	1		Elektromierz Thomsona	Prąd przenienny	Dwu-przewodowy	Jak typ XXII H K, ale opór w odgałęzieniu żelazo. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	

Typ elektromierzy	Aprobowany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb	Uwaga
	stanowczo	przewizorycznie								
XXX	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczydło przenośnikowe. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	2	Nie będą już na przyszłość przyjmowane do uwierzytelniania, ponieważ są nieprzenośne.
XXXI	1	1			Elektromierz Arona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ XXX. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.	2	
XXXII	1	1			Elektromierz Arona	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ XVI. Przedstawiony przez H. Arona w Wiedniu.	1	
XXXIII		1	1		Elektromierz Arona	Prąd wirowy	Trójfazowy	Jak typ XIII. Przedstawiony przez H. Arona w Wiedniu.	1	
XXXIV	1			1	Elektromierz Arona	Prąd stały	Trój-przewodowy	Jak typ II. Przedstawiony przez Powszechną austriacką Spółkę elektryczną w Wiedniu.		Nie uwierzytelnia się już, ponieważ jest nieprzenośny. (Porów. przepisy powyższe, rozdział V, p. 17, f.)
XXXV	1	1			Elektromierz O'Keenana	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Liczydło amperogodzinowe. Przedstawiony przez Spółkę elektryczną F. Singer i Sp. w Wiedniu.	1	
XXXVI	1	1			Elektromierz Schuckerta (Raab)	Prąd przemienny	Dwu-przewodowy	Jak typ I z dwoma odgałęzieniami. Przedstawiony przez Austriackie fabryki Schuckerta w Wiedniu.	2	
XXXVII		1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd wirowy	Trójfazowy	Dwa liczydła typu VIII, na wspólnej osi. Włączenie odmienne od włączenia typu XXVII. Przedstawiony przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXXVII H K		1	1		Elektromierz Thomsona	Prąd wirowy	Trójfazowy	Dwa liczydła typu VIII H K, na wspólnej osi. Włączenie odmienne od włączenia typu XXVII. Przedstawione przez Austriacką Spółkę elektryczną Union w Wiedniu.	1	
XXXVIII			1		Elektromierz Hummela (P. S. e.)	Prąd stały	Dwu-przewodowy	Przedstawiony przez Jordana i Treiera w Wiedniu.		Typ zaniechany.
XXXIX		1	1		Elektromierz Hummela (Monachium)	Prąd stały	Trój-przewodowy	Liczydło motorowe, jak typ XI, z innym uzwojeniem zbroi. Przedstawiony przez G. Hummela w Monachium.	3	

Typ elektro- mierzy	Apro- bo- wany		Przenośny	Nie przenośny	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Z n a m i o n a	Zamknięcie nrzędowe piólbami, ilość piólb	U w a g a
	stanowczo	provisorycznie								
XL	1	1			Elektro- mierz Thom- sona	Prąd prze- mienny	Trój- prze- wo- dowy	Jak typ XI. Opór w odgałęzieniu żelazo, używany do prądu prze- miennego. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wie- dniu.	1—3	
XL H	1	1			Elektro- mierz Thom- sona	Prąd prze- mienny	Trój- prze- wo- dowy	Jak typ XI H, ale opór w odgałę- zieniu żelazo, używany do prądu przemienneo. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wie- dniu	1—3	
XL K	1	1			Elektro- mierz Thom- sona	Prąd prze- mienny	Trój- prze- wo- dowy	Jak typ XI K ale opór w odgałę- zieniu żelazo, używany do prądu przemienneo. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wie- dniu.	1	
XL H K	1	1			Elektro- mierz Thom- sona	Prąd prze- mienny	Trój- prze- wo- dowy	Jak typ XI H K, ale opór w odga- łęzieniu żelazo, używany do prądu przemienneo. Przedstawiony przez Austryacką Spółkę elektryczną Union w Wie- dniu.	1	
XLI	1	1			Elektro- mierz Hummela (Mona- chium)	Prąd stały	Dwu- prze- wo- dowy	Jak typ XXXIX. Przedstawiony przez G. Hummela w Monachium.	3	

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 25. października 1900.

Treść: № 177. Obwieszczenie, dotyczące się zarządu długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych.

177.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1900,

tyczące się zarządu długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych.

Ponieważ bilety państwa zastępujące w obiegu udziałowe przekazy hipoteczne zostały w zupełności ściągnięte, przeto stosownie do rozporządzenia

cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, część druga, rozdział pierwszy, artykuł 2, zarząd długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych przechodzi od dnia 1. listopada z c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu na c. k. Ministerstwo skarbu.

Co niniejszem podaje się do wiadomości powszechnej.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 26. października 1900.

Treść: (№ 178 i 179.) 178. Rozporządzenie, dotyczące się należytości urzędników c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumpcji elektryczności i przyrządów do mierzenia konsumpcji wody w Wiedniu, używanych do pozabiurowego sprawdzania elektromierzy i wodomierzy na obszarze gminy c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia. — 179. Obwieszczenie o zmianie w III. części Przepisów dotyczących się służby wojskowej.

178.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 7. sierpnia 1900,

dotyczące się należytości urzędników c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumpcji elektryczności i przyrządów do mierzenia konsumpcji wody w Wiedniu, używanych do pozabiuroowego sprawdzania elektromierzy i wodomierzy na obszarze gminy c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

§. 1.

Urzędnicy c. k. Biura sprawdzania przyrządów do mierzenia konsumpcji elektryczności i wody w Wiedniu, wykonywający czynności sprawdzania elektromierzy i wodomierzy na obszarze gminy c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia poza obrębem lokali urzędowych tego Biura w poszczególnych strefach stosownie do §§. 2 i 3 rozporządzenia ministerialnego z dnia 12. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 129 ustanowionych, mają prawo do następujących należytości:

W I. strefie: jeżeli czynność sprawdzania wymagała aż do 4 godzin, należą się . . . 2 K,

jeżeli czynność sprawdzania wymagała więcej jak 4 godzin, należą się . . . 4 K,

i w obu przypadkach przewoźne w kwocie 1 K za dowóz i odwóz narzędzi do sprawdzenia potrzebnych.

W II. strefie: jeżeli czynność sprawdzania wymagała aż do 4 godzin, należą się . . . 2 K,

jeżeli czynność sprawdzania wymagała więcej niż 4 aż do 6 godzin włącznie, należą się . . . 4 K,

jeżeli czynność sprawdzania wymagała więcej niż 6 godzin, należy się całe dzienne odpowiednie klasie stopnia

i nadto we wszystkich tych trzech przypadkach woźne stosownie do §. 7go rozporządzenia ministerialnego z dnia 12. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 129.

W III. strefie: całe dzienne odpowiednie klasie stopnia i woźne stosownie do §. 7go rozporządzenia ministerialnego z dnia 12. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 129.

Gdy sprawdzanie odbywa się w II. i III. strefie a stosownie do §. 7go rzeczono rozporządzenia ministerialnego do miejsca komisji jedzie się nie powozem, lecz kolejami żelaznymi, statkami parowymi lub tramwajami parowymi, w takim razie kosztą przewozu narzędzi do czynności sprawdza-

nia potrzebnych, można policzyć w kwocie rzeczywiście wyłożonej.

§ 2.

Jeżeli czas poświęcony czynności sprawdzania w I. i II. strefie wynosi więcej niż 4 godziny, należy go podać w wykazie kosztów.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 30. listopada 1900. Od tegoż samego dnia przestaje obowiązywać rozporządzenie ministerialne z dnia 8. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 100.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Call r. w.

179.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 18. października 1900,

o zmianie w III. części Przepisów tyczących się służby wojskowej.

Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny uznaje za stosowne zmienić postanowienie §. 35 : 4 ustęp ostatni III. części Przepisów służby wojskowej dotyczących, rozporządzeniem z dnia 28. listopada 1890, Dz. u. p. Nr. 207 ogłoszonej, w ten sposób, że zgromadzenia kontrolne nie mają odbywać się w niedziele i święta.

Weltersheimb r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. października 1900.

Treść: № 180. Rozporządzenie cesarskie, którem przedłuża się okres ważności zarządzenia przejściowego co do izb handlowo-przemysłowych, wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899.

180.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 24. października 1900,

którem przedłuża się okres ważności zarządzenia przejściowego co do izb handlowo-przemysłowych, wydanego ustawą z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 272.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić, co następuje:

Artykuł I.

Okres urzędowania tych rzeczywistych członków izb handlowo-przemysłowych, których mandat, stosownie do §. 6 ustawy z dnia 29. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 85, opiewał na czas aż do 31. gru-

dnia 1899, przedłużony ustawą z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 272, aż do końca roku 1900, przedłuża się aż do tej chwili, w której po zatwierdzeniu nowych ordynacyi wyborczych zarządzone będzie rozwiązanie izb celem dokonania nowych wyborów.

Artykuł II.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia wchodzącego w wykonanie od dnia 31. grudnia 1900, poruczam Mojemu Ministrowi handlu.

Budapeszt, dnia 24. października 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Welsersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dia

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 3. listopada 1900.

Treść: *M* 181. Rozporządzenie, którem zmienia się Dodatek do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896, tudzież rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. grudnia 1896, zawierające postanowienia wykonawcze do Porządku wybierania do Rady państwa.

181.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 1. listopada 1900,

którem zmienia się Dodatek do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896, Dz. u. p. Nr. 170, tudzież rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 241, zawierające postanowienia wykonawcze do Porządku wybierania do Rady państw.

Ze zmianą postanowień Dodatku do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896,

Dz. u. p. Nr. 170, tudzież rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 241, zaprowadza się co do okręgów wyborczych lwowskiego, krakowskiego i berneńskiego powszechnej kuryi wyborczej, w przeglądzie tabelarycznym do tego rozporządzenia dołączonym, po części nowy podział okręgów wyborczych i miejsc wyborów.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Dodatek

do rozporządzenia z dnia 1. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 181.

e) Powszechna kurya wyborcza		
Kraj	Okręg wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Galicya z Krakowskiem	1. Lwowski	<p>w okręgu sądowym lwowskim gminy:</p> <p><i>g)</i> Sokolniki, Zubrza, Sichów, Pasiaki zubrzyckie, Kozielniki, Hodowica, Basiówka, miejsce wyborów Sokolniki;</p> <p><i>i)</i> Wołków, Żyrawka, Podciemno, Zagórze, Kuhajów, Sołonka, miejsce wyborów Wołków;</p> <p>w okręgu sądowym winnickim gminy:</p> <p><i>d)</i> Dawidów, Krotoszyn, Milatyce, Tołszczów, Siedliska, Czerepin, miejsce wyborów Dawidów;</p>
	2. Krakowski	<p>w okręgu sądowym podgórskim gminy:</p> <p><i>b)</i> Ludwinów, Dębniaki, Łagiewniki, Zakrzówek, Pychowice, miejsce wyborów Ludwinów;</p> <p>w okręgu sądowym skawińskim:</p> <p><i>c)</i> Kobierzyn, Borek-Fałęcki, Jugowice, Brzyczyna, Libertów, Opatkowice, Sierzana góra, Swoszowice, miejsce wyborów Kobierzyn;</p> <p><i>e)</i> Krzęcin, Borek szlachecki, Ochodza facimiech, Zelczyna, Gołuchowice, Polanka-Haller, miejsce wyborów Krzęcin;</p>
Morawa	1. Berneński	<p>w okręgu sądowym berneńskim gminy:</p> <p><i>a)</i> Krtziny, Brzezina, Bukowina Wielka, Bukowina Mała, Habruwka, Kanice, Ochoz, Prosecz, Ubec, miejsce wyborów Krtziny;</p> <p><i>c)</i> Reczkowice, Ewanowice, Jehnice, Lelekowice, Medlanko, Orzeszyn, Sobieszycze, Cinsendorf, miejsce wyborów Reczkowice;</p> <p><i>g)</i> Adamów, Babicz, Bilowice, Obizany, Ryczmanice, Wranów, miejsce wyborów Adamów;</p> <p>w okręgu sądowym tisznowskim gminy:</p> <p><i>d)</i> Deblin, Ousoszy, Błahoniów-Prosatin, Braniszków, Brzezina, Herotyce, Pejszkow, Swatosław, Wohanczyce, miejsce wyborów Deblin;</p> <p><i>e)</i> Źdiarec, Ujezd, Jastrzaby, Lubny, Nowa Wes, Nowa Wes pod Gureinem, Rzykonin, Rojetein, Wicków, Wratisławka, miejsce wyborów Źdiarec;</p> <p><i>g)</i> Lomniczka, Hąjek, Hluboky, Hunin, Jamny, Rohozdec, Skaliczka, Źelezny, miejsce wyborów Lomniczka;</p> <p>w okręgu sądowym blanskim gminy:</p> <p><i>c)</i> Czernahora, Ujezd, Borzytów, Brtów, Jencz, Jestrzeby, Lazany, Lhota Mała, Lubie, Miłonice, Zawist, Źernownik, miejsce wyborów Czernahora.</p>

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 3. listopada 1900.

Treść: **Nr** 182. Rozporządzenie, dotyczące się egzaminów sędziowskich.

182.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 1. listopada 1900,

tyczące się egzaminów sędziowskich.

Na zasadzie §§. 12 i 13 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, zawierającej przepisy o obsadzaniu, urządzeniu wewnętrznem, tudzież o porządku czynności w Sądach, rozporządza się w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty:

Tworzenie komisji egzaminacyjnych.

§. 1.

Minister sprawiedliwości tworzy corocznie w grudniu przy każdym Sądzie krajowym wyższym komisję egzaminacyjną do egzaminów sędziowskich na rok najbliższy i w razie potrzeby uzupełnia ją w ciągu tego roku. Prezydenci Sądów krajowych wyższych winni najpóźniej w listopadzie podać Ministrowi sprawiedliwości wnioski co do ilości komisarzy egzaminacyjnych i co do osób, które mają być komisarzami mianowane.

Do pierwszego mianowania Minister sprawiedliwości oznajmi prezydentom Sądów krajowych wyższych ilość osób, które oprócz profesorów uniwersytetów (§. 2) mają być proponowane, t. j. adwokatów (§. 3) i innych osób przewidzianych na komisarzy egzaminacyjnych (§. 13 ustawy o organizacji sądów).

W przyszłości proponować należy oprócz profesorów uniwersytetu o połowę więcej osób niż się ma wziąć do komisji egzaminacyjnej.

We wniosku wymienić także należy komisarzy egzaminacyjnych, którzy mają być mianowani zastępcami przewodniczącego.

§. 2.

Jeżeli w siedzibie Sądu krajowego wyższego znajduje się uniwersytet, wszystkich zwyczajnych i nadzwyczajnych profesorów austriackiego prawa cywilnego, prawa handlowego i wekslowego, procedury cywilnej i postępowania w sprawach niespornych, tudzież prawa karnego i procedury karnej, którzy oświadczą gotowość do odbywania egzaminów sędziowskich, mianuje się komisarzami egzaminacyjnymi.

Prezydent Sądu krajowego wyższego winien prosić profesorów o oświadczenie, czy się zgadzają i przy podawaniu wniosku Ministrowi sprawiedliwości wymienić zgadzających się profesorów.

§. 3.

Celem wskazania adwokatów, którzy mają być do egzaminów przybierani, prezydent Sądu krajowego wyższego winien postarać się o wnioski izby adwokackiej, znajdującej się w siedzibie Sądu krajowego wyższego. Izba adwokacka ma wybrać na komisarzy egzaminacyjnych podaną przez prezydenta Sądu krajowego wyższego ilość adwokatów w siedzibie Sądu krajowego wyższego zamieszkałych i wniosek swój podać prezydentowi Sądu krajowego wyższego aż do połowy listopada. W razie potrzeby prezydent Sądu krajowego wyższego może wezwać także izbę adwokacką znajdującą się nie w siedzibie Sądu krajowego wyższego, żeby na komisarzy egzaminacyjnych zaproponowała adwokatów ze swojego okręgu.

Gdyby to było potrzebne, można żądać wniosku uzupełniającego.

Bezpłatność egzaminu sędziowskiego.**§. 4.**

Kandydaci nie opłacają żadnych taks za egzamin sędziowski. Komisarzom egzaminacyjnym nie służy prawo do należności za udział w egzaminach sędziowskich.

Wyznaczanie komisarzy egzaminacyjnych do poszczególnego egzaminu.**§. 5.**

Komisarzy egzaminacyjnych do każdego poszczególnego egzaminu sędziowskiego (§. 13, ustęp 2 ustawy o organizacji sądów) wyznacza prezydent Sądu krajowego wyższego. Przytem postanowić należy zarazem, którzy komisarze egzaminacyjni mają wyznaczyć i ocenić zadania piśmienne.

Do każdego egzaminu powołać należy adwokata (§. 13, ustęp 2 ustawy o organizacji sądów) i o ile to jest możebne profesora uniwersytetu mianowanego komisarzem egzaminacyjnym.

Jeżeli Minister sprawiedliwości uzna za stosowne (§. 13 ustawy o organizacji sądów) wydelegować do poszczególnych egzaminów komisarza egzaminacyjnego przez siebie wyznaczonego, prezydium Sądu krajowego wyższego będzie o tem uwiadomione przed egzaminem ustnym. W przypadku tym prezydent Sądu krajowego wyższego postanawia, który z komisarzy egzaminacyjnych przez niego do egzaminu powołanych ma wystąpić.

§. 6.

Komisarze egzaminacyjni do tego ustanowieni, obowiązani są wyznaczyć zadania do egzaminu piśmiennego, wypracowania ocenić i jeszcze przed egzaminem ustnym nadesłać przewodniczącemu lub jego zastępcy do poszczególnego egzaminu powołanemu. Innym komisarzom egzaminacyjnym zostawia się do woli odczytanie wypracowań piśmiennych domowych i klauzurowych jeszcze przed egzaminem ustnym.

Komisarze egzaminacyjni nie mogący dla jakiejś przeszkody wziąć udziału w egzaminie ustnym, winni uwiadomić o tem wcześniej prezydenta Sądu krajowego wyższego.

Miejsce złożenia egzaminu ustnego.**§. 7.**

Egzamin sędziowski złożyć należy z reguły w siedzibie tego Sądu krajowego wyższego, w którego okręgu kandydat skończył służbę przygotowawczą.

Z powodów na względy zasługujących Minister sprawiedliwości może pozwolić na złożenie egzaminu w innym Sądzie krajowym wyższym.

Przypuszczanie do egzaminu sędziowskiego.**§. 8.**

Podanie o przypuszczenie do egzaminu sędziowskiego wnieść należy do prezydenta trybunału, któremu kierowanie służbą przygotowawczą jest poruczone, jeżeli zaś kandydat nie pozostaje już w służbie przygotowawczej, do prezydenta trybunału pierwszej instancji, pod którego kierownictwem kandydat na ostatku w służbie przygotowawczej został. W podaniu należy wyrazić, czy egzamin ma być złożony także w jednym z języków krajowych w okręgu Sądu krajowego wyższego w użyciu będących (§. 24, ustęp 2).

Podanie przełożyć należy prezydentowi Sądu krajowego wyższego (§. 30 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 15. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 192) z dołączeniem wykazów czynności i świadectw co do aplikacji w służbie przygotowawczej (§. 7 ustawy o organizacji sądów).

Podanie wnieść można w ostatnich trzech miesiącach trzechletniej służby przygotowawczej.

Prezydium Sądu krajowego wyższego utrzymywać ma rejestr egzaminów sędziowskich podług dołączonego formularza A.

§. 9.

O przypuszczeniu do egzaminu sędziowskiego decyduje prezydent tego Sądu krajowego wyższego, w którego okręgu kandydat skończył służbę przygotowawczą,

Przeciw odmowie dopuszczalne jest zażalenie do Ministra sprawiedliwości w przeciągu dni 14.

Jeżeli egzamin sędziowski ma być złożony w siedzibie innego Sądu krajowego wyższego, prezydent Sądu krajowego wyższego, o ile w ogóle uznaje za stosowne dopuścić kandydata do egzaminu, postarać się winien o decyzję Ministra sprawiedliwości co do miejsca, w którym egzamin ma się odbyć.

§. 10.

Dopuszczenia do złożenia egzaminu sędziowskiego należy odmówić, jeżeli kandydat nie zdał jeszcze trzeciego egzaminu rządowego z umiejętności politycznych, tudzież, jeżeli przepisanej służby przygotowawczej nie skończył według przepisu lub aż do dnia egzaminu ustnego według przepisu nie skończy, albo jeżeli kandydat według treści świadectw dotyczących się jego aplikacji w służbie przygotowawczej oczywiście nie odbył jej z dostatecznym skutkiem.

Egzamin sędziowski piśmienny.**a) Wypracowanie domowe z umiejętności prawnych.****§. 11.**

W wygotowaniu uchwały, którem kandydata uwiadania się o dopuszczeniu go do egzaminu sędziowskiego, oznaczyć mu należy przedmiot wypracowania domowego z umiejętności prawnych i wyznaczyć termin dwumiesięczny do złożenia wypracowania domowego. Temat wybiera prezydent Sądu krajowego wyższego lub członek komisji egzaminacyjnej, któremu on to poruczy.

Temat wypracowania domowego wybierać należy ile możności ze względu na kwestye prawne w ciągu ćwiczeń roztrząsane (§. 12, ustęp 4 ustawy o organizacyi sądów).

§. 12.

Osoby pozostające w służbie przygotowawczej można dla ułatwienia im wygotowania wypracowań domowych przenieść na odpowiedni przeciąg czasu do takiego sądu, w którego siedzibie znajdują się dostateczne literackie środki pomocnicze.

Oddając wypracowanie, kandydat dołączyć ma do niego spis dzieł, których do pomocy używał i ma dać na piśmie zapewnienie, że wypracowanie domowe wykonał bez obcej pomocy i że nie używał innych dzieł prócz podanych w spisie (§. 12, ustęp 3 ustawy o organizacyi sądów).

§. 13.

Jeżeli kandydat uchybi terminu do przedłożenia wypracowania domowego, uważa się to za cofnięcie się od egzaminu. Z powodów na względy zasługujących, prezydent Sądu krajowego wyższego może przedłużyć termin do oddania wypracowania domowego. Przeciw odmowie przedłużenia terminu zażalenie jest niedopuszczalne.

§. 14.

Jeżeli kandydat w czasie ćwiczeń odbywanych stosownie do §. 10 ustawy o organizacyi sądów lub nie w czasie tych ćwiczeń wygotował pracę z zakresu umiejętności prawnych, która może być uważana za dostateczny dowód jego zdolności roztrząsania samodzielnie tematu z umiejętności prawnych według zasad naukowych, poprawnie pod względem prawnym i udatnie pod względem językowym, praca ta może być przyjęta za wypracowanie domowe z umiejętności prawnych do egzaminu sędziowskiego.

W podaniu o dopuszczenie do egzaminu sędziowskiego trzeba wyraźnie prosić, żeby praca ta została przyjęta za wypracowanie domowe do egzaminu sędziowskiego.

Pracę z zakresu umiejętności prawnych odpisaną na czysto lub wydrukowaną dołączyć należy do podania o dopuszczenie do egzaminu, z dołączeniem spisu dzieł, z których autor korzystał i zapewnienia wymaganego w §. 12, ustęp 3 ustawy o organizacyi sądów.

§. 15.

Gdy kandydat znosi prośbę w §. 14, ustęp 2 oznaczoną, prezydent trybunału, do którego podanie wniesiono, poleca urzędnikowi sędziowskiemu kierującemu ćwiczeniami, w których kandydat brał udział, ocenienie pracy naukowo-prawniczej. Opinię tę przełożyć należy razem z podaniem prezydentowi Sądu krajowego wyższego.

Zanim prezydent Sądu krajowego wyższego wyda decyzję co do przyjęcia pracy naukowo-prawniczej za wypracowanie domowe (§. 14), winien oddać tę pracę jednemu z komisarzy egzaminacyjnych do ocenienia.

Jeżeli prezydent Sądu krajowego wyższego na podstawie wydanych opinii nabierze przekonania, że praca przedłożona nie odpowiada celowi, polecić należy kandydatowi z odrzuceniem jego żądania, żeby wygotował wypracowanie domowe naukowo-prawnicze na temat przez prezydenta Sądu krajowego wyższego zadany, w razie przeciwnym pracę naukowo-prawniczą, której ocenienie pozostawia się komisarzom egzaminacyjnym, przyjmując należy z takim skutkiem, że kandydat obowiązany będzie złożyć nowe wypracowanie domowe tylko w tym razie, jeżeli egzamin nie zostanie uznany za złożony i komisya nie uzna za stosowne uwolnić kandydata od złożenia nowego wypracowania domowego (§. 31).

Przeciw orzeczeniu prezydenta Sądu krajowego wyższego zażalenie jest niedopuszczalne.

b) Wypracowania klauzurowe.**§. 16.**

Dni do wypracowań klauzurowych i do egzaminu ustnego wyznacza prezydent Sądu krajowego wyższego po złożeniu w czasie właściwym wypracowania domowego lub, jeżeli pracę naukowo-prawniczą przedłożoną razem z podaniem o dopuszczenie do egzaminu przyjmuje się do egzaminu (§. 14), jednocześnie z odnośną uchwałą.

§. 17.

Wypracowania klauzurowe wygotowane być mają w dwóch różnych dniach; kandydatowi pozwolili należy pracować nad nimi za każdym razem w czasie od godziny 9 zrana aż do godziny 7 wieczorem.

Egzamin piśmienny zdać należy w lokalach urzędowych i pod nadzorem urzędnika Sądu krajowego wyższego; kilku kandydatów może zdawać go

jednocześnie. Wygotowując wypracowanie piśmienne, kandydat może używać druków urzędowych i dzieł znajdujących się w bibliotece Sądu krajowego wyższego, z wyjątkiem zbiorów orzeczeń i wszelkich takich książek, które zawierają formularze i przykłady na wzór podane. Wszelka inna pomoc, jakoteż porozumiewanie się kandydatów ze sobą lub z innymi osobami jest zabronione.

§. 18.

Na wypracowanie piśmienne klauzurowe z zakresu prawa karnego zadać należy kandydatowi albo wygotowanie aktu oskarżenia na podstawie aktów, według okoliczności ze sprzeciwieniem się i orzeczeniem Sądu krajowego wyższego albo wygotowanie wyroku na podstawie przedłożonych aktów, w razie potrzeby uzupełnionych informacją co do wyników rozprawy głównej lub wypracowanie zażalenia nieważności albo uchwały znowienia.

§. 19.

Do egzaminu piśmiennego z zakresu prawa cywilnego dać należy kandydatowi akta sprawy spornej do wygotowania wyroku lub uchwały ostatecznej albo akta egzekucyjne do wygotowania uchwały co do rozdziału nadwyżek przychodów albo do wygotowania uchwały co do rozdziału najwyższej oferty lub uchwały co do rozdziału kwoty przez sprzedaż uzyskanej.

§. 20.

Egzamin piśmienny w zakresie prawa karnego i cywilnego można także urządzić w ten sposób, że kandydatowi poleca się wskazanie następujących się w zawikłanym stanie sprawy pytań ważnych pod względem sądowo-karnego lub sądowo-cywilnego dochodzenia prawa i odpowiedzenie na te pytania z dokładnym wyluszczeniem powodów, które według zdania kandydata przemawiają za słusznym prawniczym pojęciem przypadku prawnego.

§. 21.

Akta trybunałów i sądów powiatowych, dotyczące się spraw cywilnych i karnych, powierzchownie małej objętości a jednak zawierające przypadki prawne, których właściwe osądzenie wymaga dobrej znajomości prawa, trafnego pojmowania i bystrości umysłu, przekładać należy prezydium Sądu krajowego wyższego, po ostatecznym załatwieniu sprawy, do celów egzaminacyjnych.

§. 22.

Po upływie czasu wyznaczonego na wypracowanie klauzurowe odebrać należy wypracowanie od kandydata bez względu na to, czy je skończył. Urzędnik nadzorujący winien wypracowania oddane lub odebrane spoić, opieczetować i zapisać na nich, ile czasu na wygotowanie potrzebowało, posłać komisarzowi egzaminacyjnemu przeznaczonemu do zbadania wypracowania.

Egzamin ustny.

§. 23.

Egzamina ustne odbywają się w Sądach krajowych wyższych w Wiedniu, Pradze i Lwowie cztery razy, w innych Sądach krajowych wyższych trzy razy w roku i mają być urządzane ile możliwości w taki sposób, żeby się odbyły ze wszystkimi kandydatami w dniach po sobie następujących.

Terminy, w których odpowiednio temu egzamina mają się odbywać, wyznaczyć ma naprzód prezydent Sądu krajowego wyższego, oznajmić wszystkim sądom okręgu i ogłosić gazetami. Zmianę tych terminów ogłosić należy w podobny sposób.

Przed każdym terminem egzaminu nadesłać należy do Ministerstwa sprawiedliwości spis kandydatów, którzy będą egzaminowani z podaniem dni na egzamin ustny wyznaczonych.

§. 24.

Egzamin ustny z każdym kandydatem trwać ma dwie godziny. Egzaminowanie dwóch kandydatów jednocześnie jest dozwolone; w przypadku takim egzamin trwać ma ogółem trzy godziny.

Z kandydatami, którzy oprócz języka urzędowego w Sądzie krajowym wyższym używanego, unieją także jeden z języków krajowych używanych w okręgu Sądu krajowego wyższego, odbyć należy egzamin na ich żądanie po części także w tym języku.

§. 25.

Egzamin sędziowski rozciągać się ma na wszystkie gałęzie ustawodawstwa cywilnego i karnego (§. 12 ustawy o organizaciji sądów).

Przepisy wydane w zakresie prawa publicznego, skarbowego i administracyjnego ważne pod względem wymiaru sprawiedliwości przez sędziego i które z tego powodu powinny być uwzględniane na egzaminie sędziowskim, podane są w wykazie B do niniejszego rozporządzenia dołączonym.

Wykaz ten będzie w miarę potrzeby uzupełniany drogą rozporządzenia.

§. 26.

Na egzaminie ustnym zbadać należy, o ile to jest możebne, czy kandydat ovladnął cały materiał egzaminu. Zapomocą większej ilości pytań, rozciągających się na rozmaite zakresy prawa, przekonać się należy nie tylko, czy kandydat posiada wiadomości potrzebne do służby sądowej cywilnej i karnej we wszystkich instancjach i czy nabył potrzebnej wprawy praktycznej w załatwianiu czynności, lecz szczególnie także i o tem, czy kandydat posiada zdolność szybkiego i trafnego pod względem prawnym oceniania i rozstrzygania przypadków cywilnych i karnych (§. 12, ustęp 2 ustawy o organizaciji sądów).

Do samego wyuczenia się na pamięć nie należy przywiązywać wagi, jednakże co do postanowień ważnych w zastosowaniu praktycznym, egzaminować należy także z ich szczegółów. W każdym razie żądać należy, żeby kandydat umiał w ogólności wskazać postanowienia, służące za podstawę w praktycznym stosowaniu prawa i wyszukać natchmiasł miejsca decydujące.

§. 27.

Przewodniczący może zadawać pytania, inni członkowie komisji mają brać udział w zadawaniu pytań w tej kolei, którą przewodniczący oznaczy.

Z reguły każdy komisarz egzaminacyjny egzaminować ma z pewnego oznaczonego przedmiotu. Przedmioty, z których komisarz egzaminacyjny ma egzaminować, winien oznaczyć albo prezydent Sądu krajowego wyższego raz na zawsze albo przewodniczący przy posyłaniu zaproszenia na egzamin. Pod tym względem stosować się należy do życzenia komisarzy egzaminacyjnych. Profesorowie uniwersytetu egzaminować mają z reguły z przedmiotów, do których są mianowani, inne przedmioty można im przydzielać tylko za ich zgodą.

Wynik egzaminu.

§. 28.

Wynik egzaminu oznacza się cenzurami:

1. celująco,
2. bardzo dobrze,
3. dobrze,

lub, jeżeli egzaminu nie uważa się za złożony, cenzurą

4. niedostatecznie.

§. 29.

Każdemu członkowi komisji, także przewodniczącemu, służy prawo oddania jednego głosu. Komisarze egzaminacyjni głosują według porządku alfabetycznego nazwisk, przewodniczący jednak oddaje głos naostatku a komisarz egzaminacyjny wydelegowany przez Ministra sprawiedliwości na poszczególny egzamin, bezpośrednio przed przewodniczącym.

Uchwałę wydaje się bezwzględną większością głosów. Najprzód głosuje się nad pytaniem, czy egzamin został złożony, następnie nad cenzurą.

§. 30.

Jeżeli egzamin ma być uważany za niezłożony, komisya uchwalić ma większością głosów, po jakim czasie kandydat ma ponowić egzamin.

Termin oddalenia nie może wynosić mniej jak trzy miesiące ani więcej jak rok.

§. 31.

W razie oddalenia, trzeba egzamin złożyć na nowo.

Lecz jeżeli komisya egzaminacyjna uznaje wypracowanie domowe naukowo-prawnicze za dostateczne, kandydat jest wolny od obowiązku złożenia do ponownego egzaminu nowego wypracowania domowego naukowo-prawniczego. O tem uwiadamia się go przy oznajmianiu, że został odrzucony.

Jeżeli kandydat nie zda także ponownego egzaminu, uwiadomić należy o tem Ministra sprawiedliwości (§. 14, ustęp 2 ustawy o organizacyi sądów).

Świadectwo egzaminacyjne.

§. 32.

Świadectwo złożenia z dobrym skutkiem egzaminu sędziowskiego wydaje prezydent Sądu krajowego wyższego zgodnie z uchwałą komisji egzaminacyjnej i takowe opatrzone być ma pieczęcią urzędową prezydium Sądu krajowego wyższego.

W świadectwie należy potwierdzić, w którym języku krajowym oprócz języka urzędowego w Sądzie krajowym wyższym używanego, kandydat uznany został za uzdolnionego do prowadzenia czynności.

Protokół egzaminów.

§. 33.

Utrzymywać należy podług dołączonego wzoru C księgę protokołową egzaminów. Pytań poszczególnych, przez komisarzy egzaminacyjnych zadawanych nie trzeba zapisywać. Do egzaminu nie przybiera się pisarza.

Postanowienie końcowe.

§. 34.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Prezydenci tych Sądów krajowych wyższych, w których okręgu, z powodu dającego się uczuć braku sędziów, w ciągu następnego roku dopuszczają się będzie do egzaminu sędziowskiego prawdopodobnie wyłącznie na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. lipca 1898, Dz. u. p. Nr. 125 i w skutek tego egzaminu sędziowskie odbywać się będą wyłącznie podług przepisów rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1854, Dz. u. p. Nr. 262, winni z wyjaśnieniem odnośnych stosunków w przeciągu dni czternastu po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia uczynić wnioski do Ministerstwa sprawiedliwości, żeby na rok najbliższy zaniechano utworzenia komisji egzaminacyjnej w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

Rejestr egzaminów sędziowskich

(§. 8 r. m. z dnia 1. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 182.)

1	2	3	4		5	6	7	8	9	10	11	12	13				17
Liczba bieżąca	Imię i nazwisko kandydata	Trybunał, w którym kandydat na ostatku odbywał służbę przygotowawczą	Zdaje egzamin	po raz pierwszy	po raz drugi	Temat wypracowania domowego naukowego, termin oddania i komisarz egzaminacyjny mający ocenić	Wypracowanie domowe, które kandydat przelożył razem z podaniem, zostało przyjęte do egzaminu	Komisya egzaminacyjna	Dzień wypracowania kazurowego i nazwisko komisarza egzaminacyjnego, który ma je ocenić	Dzień wypracowania w zakresie prawa cywilnego	Dzień egzaminu ustnego	W jakim języku kandydat zdawał egzamin	Wynik egzaminu				Uwagi
								1.									
								2.									
								3.									
								4.									
								5.									
								1.									
								2.									
								3.									
								4.									
								5.									
								1.									
								2.									
								3.									
								4.									
								5.									

S p i s

prawideł wydanych w zakresie prawa publicznego, skarbowego i administracyjnego ważnych pod względem wymiaru sprawiedliwości przez sędziego i które przeto mają być uwzględniane na egzaminie sędziowskim (§. 12 ustawy o organizacyi sądów, §. 25 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 1. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 182.)

Uwaga wstępna: Ustawy pomocnicze należące do zakresu materalnego i formalnego prawa cywilnego i karnego, jak naprzykład ustawy o małżeństwie, ustawa o ratach i ustawa o drogach pomocniczych, ustawa drukowa, ustawa o prawie koalicyi, patent o broni, ustawy o włóczęgach, o opilstwie, o lichwie i o chorobach zaraźliwych zwierzęcych, przepisy o sądownictwie wojskowem, ustawa adwokacka i notaryalna, tudzież wiele innych nie są w spisie przytoczone. Takie ustawy pomocnicze, jako części składowe materalnego i formalnego prawa cywilnego i karnego, stanowią bez wyraźnego przytoczenia przedmiot egzaminu sędziowskiego.

I. Prawo publiczne.

Patent cesarski z dnia 1. stycznia 1860, Dz. u. p. Nr. 3, o ogłaszaniu ustaw i rozporządzeń.

Ustawa z dnia 3. października 1861, Dz. u. p. Nr. 98, o nietykalności i nieodpowiedzialności członków Rady państwa i sejmów.

Ustawa z dnia 5. marca 1862, Dz. u. p. Nr. 18, zawierająca postanowienia zasadnicze co do urzędzenia stosunków gmin.

Ustawa z dnia 27. października 1862, Dz. u. p. Nr. 87, o ochronie wolności osobistej.

Ustawa z dnia 27. października 1862, Dz. u. p. Nr. 88, o ochronie prawa domowego.

Ustawa z dnia 3. grudnia 1863, Dz. u. p. Nr. 105, o urzędzeniu stosunków przynależności.

Ustawa z dnia 25. lipca 1867, Dz. u. p. Nr. 101, o odpowiedzialności Ministrów.

Ustawa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zmieniająca ustawę zasadniczą o reprezentacyi państwa z dnia 26. lutego 1861.

Ustawa zasadnicza państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, o powszechnych prawach obywateli państwa.

Ustawa zasadnicza państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 143, o ustanowieniu trybunału państwa.

Ustawa zasadnicza państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 144, o władzy sędziowskiej.

Ustawa zasadnicza państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 145, o sprawowaniu władzy rządowej i wykonawczej.

Ustawa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 146, o sprawach spólnych wszystkim krajom monarchii austryackiej i o sposobie ich załatwiania.

Ustawa z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, o organizacyi trybunału państwa, postępowaniu przed nim i wykonywaniu jego wyroków.

Ustawa z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, którą na zasadzie artykułu 20 ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, określa się upoważnienia odpowiedzialnej Władzy rządowej do zarządzania czasowych i miejscowych wyjątków od istniejących ustaw.

Ustawa z dnia 10. czerwca 1869, Dz. u. p. Nr. 113, o ogłaszaniu ustaw i rozporządzeń w Dzienniku ustaw państwa.

Ustawa z dnia 6. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 42, o ochronie tajemnicy listów i pism.

Ustawa z dnia 7. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 50, którą wydane zostają postanowienia co do urzędzenia zewnętrznych stosunków prawnych kościoła katolickiego (§§. 29, 31, 32, 33, 34 tudzież przepisy dotyczące się kościelnego prawa majątkowego §§. 38 i n. aż do 59).

Ustawa z dnia 22. listopada 1875, Dz. u. p. Nr. 36 z roku 1876, o ustanowieniu Trybunału administracyjnego. (Przepisy co do właściwości §§. 1 aż do 4).

Ustawa z dnia 5. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 222, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 3. grudnia 1863, Dz. u. p. Nr. 105 o urządzeniu stosunków przynależności.

II. Prawo skarbowe.

Zasady patentu cesarskiego z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ustawy o należytościach tudzież ustaw i rozporządzeń dodatkowo ogłoszonych a w szczególności rozporządzenie cesarskie z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, dotyczące się zmiany niektórych postanowień ustawowych o należytościach sądowych i rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 306, dotyczące się wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, tudzież rozporządzenie cesarskie z dnia 16. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczące się należytości od przeniesienia majątku, rozporządzenie ministeryalne z dnia 2. września 1899, Dz. u. p. Nr. 171, dotyczące się wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 158.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 26. grudnia 1897, Dz. r. M. sp. Nr. 49, dotyczące się współdziałania sądów przy wymiarze należytości.

III. Prawo administracyjne.

Dekret kancelaryi nadwornej z dnia 26. września 1844, Z. u. s. Nr. 832, regulamin zakładania, urządzania i nadzorowania kas oszczędności (postanowienia co do książeczek wkładkowych, co do przedawnienia, co do zażeń przeciw kasom oszczędności i nadzoru nad temi kasami, §§. 13—18, 26, 27).

Patent cesarski z dnia 7. marca 1849, Dz. u. p. Nr. 154, dotyczący się prawa polowania.

Zasady patentu cesarskiego z dnia 26. listopada 1852, Dz. u. p. Nr. 253, ustawa o stowarzyszeniach.

Zasady patentu cesarskiego z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250, dotyczące się nowej ustawy leśnej.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 96, którym wydaje się przepis co do wykonywania zarządzeń i orzeczeń monarszych władz politycznych i policyjnych.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 15. lutego 1855, Dz. u. p. Nr. 31, zawierające przepis ustawy przeciw dręczeniu zwierząt.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 3. kwietnia 1855, Dz. u. p. Nr. 61, dotyczące się właściwości do sądenia przekroczeń policyjnych, wyrokowania i procedury.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, zawierające przepis ogólny co do karania takich pomniejszych wykroczeń przeciw ustawom, na które ani w ustawie karnej powszechnej ani w szczególnych rozporządzeniach kara nie jest wymierzona.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 5. marca 1858, Dz. u. p. Nr. 34, zawierające przepisy co do postępowania w przypadkach przekroczeń należących do zakresu władz politycznych.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 13. czerwca 1858, Dz. u. p. Nr. 95, dotyczące się wymogów i dowodów co do istnienia zakonów i kongregacji duchownych jakoteż warunków, które przestrzegane być mają przy zawieraniu interesów prawnych w ich imieniu.

Zasady patentu cesarskiego z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227, ustawa przemysłowa z ustawami i rozporządzeniami później ogłoszonymi a mianowicie przepisy co do obszaru stosowania ustawy przemysłowej (artykuł V patentu obwieszczającego), podział przemysłów, udzielanie pozwolenia na zakłady przemysłowe, wdzierstwo w prawa co do oznaczania przemysłowego, przepisy dotyczące się zastępców lub dzierżawców przedsiębiorców przemysłowych, przejścia przemysłów, przepisy dotyczące się pomocników przemysłowych (rozdział VI), przepisy dotyczące się przynależności.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. listopada 1865, Dz. u. p. Nr. 127, dotyczące się dopuszczania spółek zagranicznych akcyjnych i komandytowych na akcje z wyłączeniem spółek ubezpieczeń do wykonywania przemysłu w Austrii.

Ustawa z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 134, o prawie stowarzyszenia się.

Ustawa z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 135, o prawie zgromadzania się.

Ustawa z dnia 19. maja 1868, Dz. u. p. Nr. 44, o urządzeniu władz administracyjnych politycznych.

Ustawa z dnia 29. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 85, o organizacyi izb handlowo-przemysłowych.

Ustawa z dnia 30. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 93, o postanowieniach prawodawstwa wodnego zastrzeżonych ustawodawstwu państwa.

Ustawa z dnia 27. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 88, regulująca policyjne wydalanie i odsyłanie pod strażą.

Ustawa z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 52, o urządzeniu władz administracyjnych politycznych.

Ustawa z dnia 18. lutego 1878, Dz. u. p. Nr. 30, o wywłaszczaniu do celów budowy i ruchu kolei żelaznych.

Zasady ustawy z dnia 25. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 58, o urządzeniu rybołostwa na wodach śródkrajowych.

Ustawa z dnia 24. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 90, o zakładach pracy przymusowej i poprawczych.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888, o ubezpieczeniu robotników na wypadek przygody (niedopuszczalność egzekucyi na pretensjach do wynagrodzenia szkód, §. 43, odpowiedzialność przedsiębiorców przemysłowych i innych osób za przygody, §§. 45 aż do 47).

Zasady rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 47, zawierającego szczegółowe postanowienia co do sądów polubownych dla zakładów ubezpieczenia na

wypadek przygody (tworzenie, właściwość, egzekucya).

Zasady rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. września 1889, Dz. u. p. Nr. 149, zawierającego postanowienia szczególne o sądach polubownych dla bractw górniczych (tworzenie, właściwość, egzekucya).

Ustawa z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, o ochronie znaków towarowych.

Ustawa z dnia 11. maja 1894, Dz. u. p. Nr. 126, o odłączeniu hipotecznem gruntów do budowy gościńców i dróg publicznych, tudzież do wykonania w interesie publicznym budowli mających na celu skierowanie lub odpór wód.

Ustawa z dnia 30. lipca 1895, Dz. u. p. Nr. 108, uzupełniająca a względnie zmieniająca ustawę z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, o ochronie znaków towarowych.

Ustawa z dnia 26. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 197, o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii.

Ustawa z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 z r. 1897, o kupczeniu żywnością i niektórymi przedmiotami użytkowymi.

Ustawa z dnia 11. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 30, o ochronie wynalazków (ustawa patentowa).

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41, dotyczące się instrukcyi służbowej dla prokuratoryi skarbowych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 8. listopada 1900.

Treść: *M* 183. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na kilka linii kolei małej normalno-torowej w Grazu i okolicy, które mają być utrzymywane w ruchu zapomocą elektryczności.

183.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 25. października 1900,

o nadaniu koncesyi na kilka linii kolei małej normalno-torowej w Grazu i okolicy, które mają być utrzymywane w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, e k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi e. k. Ministerstwami, tudzież z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało pod zamieszczonymi poniżej w §§. 1 aż do 6 włącznie bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami Gradeckiej Spółce tramwajowej o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kilku linii kolei małej normalno-torowej w Grazu i okolicy, które mają być utrzymywane w ruchu zapomocą elektryczności, a mianowicie:

1. od koszar konnicy ulicą Leonhardstrasse aż do rogatki;
2. od cmentarza centralnego do Puntigam;
3. od ulicy Annenstrasse przy dworcu kolei południowej ulicami Eggenbergerstrasse i Georgigasse aż do leczalni w Eggenburgu z odnogą od Georgigasse do Wetzelsdorfu i
4. od placu Lendplatz do Göstingu.

Nadto nadaje się Gradeckiej Spółce tramwajowej prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu pod warunkami i zastrzeżeniami poniżej w §§. 1 aż do 6 włącznie przepisanyymi liniami kolei małej normalno-torowej mającej utrzymywać się w ruchu zapomocą elektryczności od ulicy Wickenburggasse ulicą Körösisstrasse lub inną odpowiednią ulicą do Andritz, w takim przypadku, jeżeli na to pozwoli wynik badania komisijnego, które odbędzie się w tym względzie według istniejących przepisów.

§. 1.

Spółce zapewniają się co do koncesyonowanych linii kolei małej dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianych w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnień od podatków, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Co do stępla od biletów osobowych stosowane być mają postanowienia artykułu XX, ustęp drugi ustawy powyższej.

§. 2.

Spółka obowiązana jest budowę linii kolei małej oznaczonych pod liczbą 1 aż do 4 skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego i gotowe linie oddać na użytek publiczny. Termin wybudowania linii kolei małej do Andritz ustanowi e. k. Ministerstwo kolei żelaznych w swoim czasie i Spółka obowiązana jest poddać się postanowieniom, które w tym względzie będą wydane.

Wszystkie linie kolei małej na wstępie oznaczone, mają być utrzymywane w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, który trwać będzie aż do dnia 31. grudnia 1948.

Jako rękojmię dotrzymania powyższych terminów budowy, jakoteż wykonania i urządzenia koncesyonowanych linii kolei małej, dać ma Spółka kaucyę w sumie 10.000 kuron a to w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania linii koncesyonowanych kolei małej nadaje się Spółce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane być ma Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których wybudowanie Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebne.

§. 4.

O ileby do wybudowania linii koncesyonowanych kolei małej użyte być miały drogi publiczne, Spółka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania dróg.

§. 5.

We względzie budowy linii koncesyonowanych kolei małej i ruchu na niej zastosować się powinna Spółka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń,

mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

§. 6.

Zresztą linie kolei małej na wstępie oznaczone, mają być uważane za istotne części składowe sieci linii kolei małej w Grazu zapomocą elektryczności w ruchu utrzymywanej a będące przedmiotem obwieszczenia Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. października 1897. Dz. u. p. Nr. 256. Przeto postanowienia §§. 6 aż do 14 włącznie rzeczonego obwieszczenia mają być odłąd stosowane do całego przedsiębiorstwa kolei małej należącej do Gradeckiej Spółki tramawajowej z tem dolożeniem, że Spółka obowiązana jest:

- a) dostarczać wcześniej Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych i
- b) Spółka jest obowiązana ponieść koszta urządzeń potrzebnych z powodu wybudowania i ruchu linii oznaczonych we wstępie do niniejszego obwieszczenia i do obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. października 1897, Dz. u. p. Nr. 256, mających na celu zabezpieczenie swobodnego funkcyonowania przewodów telegraficznych i telefonicznych państwa istniejących już w chwili nadania koncesyi na tę linię, mianowicie zaś koszta przełożenia owych przewodów, gdyby było potrzebne.

Wittek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 13. listopada 1900.

Treść: (№ 184—186.) 184. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości wpisanie sekcji II c. k. zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu do wykazu zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej. — 185. Obwieszczenie o przeniesieniu na gminę królewskiego stołecznego miasta Pragi i częściowej zmianie koncesyi na kolej małą od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która ma być utrzymywana w ruchu za pomocą elektryczności. — 186. Obwieszczenie o ustanowieniu drugiego filialnego urzędu cechowniczego w Wiedniu.

184.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 5. października 1900,

którem podaje się do wiadomości wpisanie sekcji II c. k. zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu do wykazu zakładów naukowych tutejszo-krajowych zostających na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi pod względem służby ochotniczej jednorocznej.

Na zasadzie §. 25 ustawy o służbie wojskowej i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami, sekcję II (przemysł książkowy i ilustracyjny) c. k. zakładu naukowego i doświadczalnego graficznego w Wiedniu stawia się na równi z gimnazjami wyższymi i szkołami realnymi wyższymi, w myśl pierwszego ustępu lit. a) powyższego miejsca ustawy, pod względem wykazywania naukowego uzdolnienia do służby ochotniczej jednorocznej.

Postanowieniem tem uzupełnia się wykaz załączki II a do §. 64 I. części Przepisów o służbie wojskowej, ogłoszonych tutejszem rozporządzeniem z dnia 15. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 45.

Welsersheimb r. w.

185.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 2. listopada 1900,

o przeniesieniu na gminę królewskiego stołecznego miasta Pragi i częściowej zmianie koncesyi na kolej małą od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która ma być utrzymywana w ruchu zapomocą elektryczności.

Ponieważ gmina królewskiego stołecznego miasta Pragi nabyła drogą kupna kolej małą od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, na zasadzie obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 14. września 1896, Dz. u. p. Nr. 187 wybudowaną i do ruchu otwartą, przeto w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny, prawa i obowiązki koncesyjne pierwotnego koncesjonariusza Mateusza Hlawaczka co do rzeczonyj małej kolei przenosi się na gminę miasta Pragi z tem zastrzeżeniem, że do tej kolei małej stosować się mają na przyszłość postanowienia wzmiankowanej koncesyi z następującymi uzupełnieniami i zmianami:

1. Okres koncesyjny z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne trwać ma lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia 14. września 1896 a po upływie tego czasu utraci koncesya moc swoją.

2. Uwalnia się koncesjonaryuskę od obowiązku wykonania niewybudowanej jeszcze części końcowej 1 kilometr długiej na ebszarze gminy Koszyrza.

3. Koncesjonaryuszka obowiązana jest:

- a) dostarczać wcześniej Ministerstwu kolei żelaznych na jego żądanie wykazów statystycznych potrzebnych do zestawienia statystyki rocznej kolei żelaznych;
- b) gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jakiejś części kolei koncesjonowanej, podać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu;
- c) mieć pieczę o urządzenie na rzecz swoich funkcjonaryuszów i ich rodzin zaopatrzenia dla inwalidów i starców i w tym celu przystąpić do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, jeśli dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa emerytalna, przynajmniej takie same korzyści członkom nastroczająca a względnie przynajmniej takie same

zobowiązania na koncesjonaryuskę wkładająca jak kasa rzeczzonego związku.

Wittek r. w.

186.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. listopada 1900,

o ustanowieniu drugiego filialnego urzędu cechowniczego w Wiedniu.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w VII. dzielnicy miasta Wiednia ustanowiony został drugi filialny Urząd cechowniczy, wyposażony wszystkimi upoważnieniami Urzędu cechowniczego i podlegający c. k. Urzędowi cechowniczemu głównemu w Wiedniu.

Rozpoczyna on urzędowanie dnia 1. grudnia 1900.

Urząd cechowniczy główny zatrzyma na przyszłość swój znak urzędowy *A*, natomiast Urząd cechowniczy filialny I będzie używał znaku *A* a Urząd cechowniczy filialny II znaku *A*.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 14. listopada 1900.

Treść: (№ 187—189.) 187. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości Porządek czynności dla c. k. Trybunału patentowego. — 188. Rozporządzenie, dotyczące się udzielania urlopów członkom c. k. Trybunału patentowego. — 189. Rozporządzenie, w przedmiocie odwoływania się do Trybunału patentowego i odnośnego postępowania w Urzędzie patentowym.

187.

Obwieszczenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1900,

którem podaje się do wiadomości Porządek czynności dla c. k. Trybunału patentowego.

Ogłasza się niniejszem zamieszczony poniżej Porządek czynności dla c. k. Trybunału patentowego, uchwalony przez tenże c. k. Trybunał patentowy na zasadzie §. 90go ustawy z dnia 11. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 30, o ochronie wynalazków (ustawy patentowej) a który wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Spens r. w.

Porządek czynności c. k. Trybunału patentowego.

Kadencye.

§ 1.

Rozprawy publiczne Trybunału patentowego odbywają się zwyczajnie co trzy miesiące; jednakże w przypadkach naglących prezydent Trybunału pa-

tentowego może zarządzić także posiedzenia nadzwyczajne.

Rozpoczynanie się zwyczajnych kadencji ustanawia się z reguły na ciąg jednego roku i ogłasza się w Dzienniku patentowym, jakoteż w gazetach urzędowych.

Dni posiedzeń, w których odbywają się rozprawy publiczne, ogłaszać należy wcześniej w Dzienniku patentowym

Posiedzenia nie publiczne zarządza prezydent Trybunału w każdym z osobna przypadku.

Zapraszanie członków na posiedzenia.

§. 2.

Na zwyczajne rozprawy publiczne Trybunału patentowego zaprasza się osobno tylko trzech członków zawodowo technicznych, których prezydent powołał w odnośnym przypadku stosownie do §. 41 ustawy patentowej.

Jeżeli członek jest wyłączony od współudziału w obradach lub wydaniu decyzji Trybunału patentowego stosownie do §. 42 ustawy patentowej, lub jeśli w ogóle nieodparta przeszkoda nie pozwala mu uczestniczyć w posiedzeniach, winien uwiadomić o tem jak najrychlej prezydenta z podaniem powodu wyłączenia lub przeszkody.

Prezydent może w takim przypadku albo niezwłocznie wydać potrzebne zarządzenie co do zastąpienia członka ubywającego, albo postarać się o uchwałę Trybunału patentowego.

Komplet senatów.

§. 3.

Do wydania każdej uchwały Trybunału patentowego potrzebna jest obecność sześciu głosujących oprócz przewodniczącego (§. 6 rozporządzenia z dnia 15. września 1898, Dz. u. p. Nr. 158) i sekretarza.

Przewodnictwo.

§. 4.

Przewodniczy prezydent Trybunału patentowego lub jego zastępca.

Narada i głosowanie.

§. 5.

Narada Trybunału patentowego i głosowanie odbywa się na posiedzeniu nie publicznem; wszystko, co się na tem posiedzeniu dzieje, pozostaje tajemnicą urzędową.

Głosowaniem, jakoteż naradą, jeżeli je poprzedza, kieruje przewodniczący.

Najprzód winien referent przedstawić stan sprawy i podać swoje wnioski co do załatwienia.

Jeżeli jest ustanowiony współreferent, winien tenże wypowiedzieć swoją opinię bezpośrednio po referencie.

Następnie przewodniczący otworzyć ma debaty i głosującym udzielać głosu w tym porządku, w jakim się zgłaszają.

Wnioski odmienne należy czynić i uzasadniać podczas debat.

Gdy nikt głosu nie żąda lub gdy debaty się skończą, przewodniczący wezwać ma do głosowania nad podanymi wnioskami.

§. 6.

Prezydent postanawia, jakie pytania i w jakiej kolei mają być wzięte pod głosowanie.

Jednakże i w tym względzie na wniosek każdego głosującego może odbyć się narada i Trybunał patentowy może wydać uchwałę.

§. 7.

Głosujący oddają głosy w takiej kolei, że po referencie i według okoliczności ustanowionym współreferencie, głosują najprzód członkowie zawodowo-techniczni, podług wieku, po nich zaś członkowie świadomi prawa podług stopni służbowych, poczynając od najstarszego.

Głosuje się bez uzasadniania.

§. 8.

Uchwały Trybunału patentowego zapadają bezwzględna większością głosów.

Gdy głosy podzielią się równo między dwa zdania, albo jeżeli jedno z kilku zdań pozyska najmniej połowę wszystkich głosów, przewodniczący obowiązany jest także głos oddać.

Jeżeli w jednym z tych przypadków przystąpi do zdania, które pozyskało już połowę głosów, to zdanie staje się uchwałą.

§. 9.

Jeżeli żadne zdanie nie uzyskało bezwzględnej większości według postanowień powyższego paragrafu, ponowić należy zbieranie głosów.

Jeżeli i tym sposobem nie uzyska się bezwzględnej większości, rozłożyć należy uczynione wnioski na kilka pytań i głosować nad każdym z osobna.

Uchwałę, jaka co do jednego punktu zapadnie, wziąć należy następnie za podstawę narady i uchwalenia co do wszystkich następnych punktów w taki sposób, że gdy ta uchwała zapadnie, tedy nawet ci głosujący, którzy za nią nie głosowali, winni przyjąć ją za podstawę także ich wiążącą i oddawać głosy co do następnych punktów ze względem na tę zasadę.

W podobny sposób postępować należy przy ustanawianiu powodów orzeczenia.

§. 10.

Każdy głosujący może aż do końca posiedzenia odstąpić od tego głosu, który dał.

Jeżeli stosunek głosów zmieni się przez to w taki sposób, że uchwała, która zapadła, nie ma już za sobą bezwzględnej większości głosów, zarządzić należy nowe głosowanie. Nadto w przypadku tym uchwalone być może ponowienie dyskusji.

§. 11.

Wynik głosowania zapisuje sekretarz na referacie lub na dołączonych arkuszach.

Zapisek ten zawierać ma oprócz dnia narady i nazwisk obecnych dokładny opis toku głosowania.

Przytoczyć należy wszystkie uczynione wnioski i wymienić głosujących, którzy za niemi i przeciwko nim głosowali.

Spisać należy protokół narad i głosowań odbywających się bezpośrednio po rozprawie ustnej, oddzielny od protokołu rozprawy (§. 25).

Każdemu głosującemu wolno spisać powody swego zdania, które nie zostało uchwalone i pismo to, jeżeli będzie gotowe przed końcem posiedzenia, dołączyć do zapisku tyżącego się głosowania.

Przewodniczący winien zbadać zapiski sekretarza, w razie potrzeby sprostować i potwierdzić swoim podpisem.

Uchwały. Ich załatwienie.

§. 12.

Załatwienia, które wydane być mają na zasadzie wydanych uchwał, ułożyć ma z reguły referent; lecz jeżeli uchwała w sprawie głównej zapadła przeciw zdaniu referenta, w takim razie na żądanie referenta poruczyć należy ułożenie załatwienia temu głosującemu, którego wniosek został uchwalony.

Przewodniczący winien zbadać projekt załatwienia pod względem zgodności z uchwałą.

Odwołania się.

§. 13.

Referent stały (§§. 7 i 10 rozporządzenia z dnia 15. września 1898, Dz. u. p. Nr. 158), winien każde nadchodzące odwołanie się zbadać najprzód pod tym względem, czy odpowiada wszystkim wymaganiom formalnym, a w szczególności, czy złożono potrzebną ilość odpisów dla przeciwnika, jakoteż dla Urzędu patentowego (§. 18).

Uzupełnienie odwołania się, jeżeli to jest potrzebne, polecić ma referent stronie albo bezpośrednio albo za pośrednictwem Urzędu patentowego z wyznaczeniem odpowiedniego terminu.

§. 14.

Jeżeli akt odwołania się wniesiono nie do Urzędu patentowego, lecz bezpośrednio do Trybunału patentowego, referent stały winien zarządzić niezwłoczne odesłanie odwołania się stronie (§. 87, ustęp 3 ustawy patentowej).

§. 15.

Odwołanie się wskazywać ma punkta, w których odwołujący się wzrusza decyzję i zawierać powinno wyraźne żądanie.

Uchwała bez rozprawy publicznej.

§. 16.

Jeżeli strona, której referent stały polecił usunięcie wad formalnych, nie uczyni tego w wyznaczonym terminie, tudzież jeżeli się pokaże, że

- a) nie podano w odwołaniu się, co do których punktów odwołujący się wzrusza decyzję,
- b) odwołanie się nie zawiera wyraźnego żądania,
- c) odwołujący się nie ma prawa do założenia odwołania się.
- d) już Urząd patentowy powinien był akt odwołania się odrzucić (§§. 87, 88 ustawy patentowej),
- e) odwołanie się wymierzone jest jedynie przeciwko odrzuceniu wniosku lub podania (§§. 68 i 72 ustawy patentowej) zarządzonemu przez Urząd patentowy bez wytaczania dalszego postępowania lub bez naznaczenia terminu do rozprawy,
- f) Urząd patentowy uchybił przeciw istotnym formom postępowania, których pominięcie przeszkodziło wydaniu orzeczenia odpowiedniego ustawie (§. 89 ustawy patentowej), nakoniec
- g) odwołujący się wzrusza odrzucenie odwołania się zarządzone przez Urząd patentowy (§. 88 ustawy patentowej),

referent stały postarać się ma o uchwałę Trybunału patentowego, czy bez zarządzania rozprawy należy odwołanie się odrzucić, czy też w przypadkach *e* i *f* znieść decyzję Urzędu patentowego i odesłać sprawę do niego celem ponownego rozstrzygnięcia lub nakoniec, czy zarządzić dalsze roztrząśnięcie sprawy według ustawy.

Trybunał patentowy uchwała w tej mierze na posiedzeniu nie publicznem.

Odpowiedź na odwołanie się. — Odparcie.

§. 17.

Jeżeli odwołania się nie załatwia się ostatecznie uchwałą (§. 16), referent winien kazać doręczyć przeciwnikowi wygotowanie aktu odwołania się z odpisami załączek z nadmienieniem, że wolno mu w terminie nieodwłocznym trzydziestodniowym podać swoją odpowiedź na odwołanie się w dwóch wygotowaniach.

Jedno wygotowanie złożonej odpowiedzi na odwołanie się i jej załączek winien referent kazać posłać odwołującemu się.

§. 18.

Jeden odpis aktu odwołania się z załączkami przesłać ma referent Urzędowi patentowemu z tem nadmienieniem, że wolno mu w terminie nieodwłocznym trzydziestodniowym złożyć odparcie na piśmie w dwóch wygotowaniach.

Jedno wygotowanie odparcia złożonego przez Urząd patentowy winien referent kazać doręczyć odwołującemu się.

§. 19.

Gdy odpowiedź na odwołanie się i odparcie są złożone lub gdy termin do ich wniesienia upłynie bezskutecznie i nadto rozprawa jest już dostatecznie przygotowana, referent winien uwiadomić o tem prezydenta.

Przygotowanie rozprawy.

§. 20.

Prezydent naznacza termin rozprawy ustnej publicznej. Na rozprawę wezwać należy strony lub zastępców.

O naznaczeniu terminu rozprawy uwiadomić należy także Urząd patentowy z tem nadmienieniem, że wolno mu przystać na nią swoich reprezentantów.

§. 21.

Prezydentowi zastrzega się odpowiednie przygotowanie rozprawy przez puszczenie w obieg aktu pomiędzy członków Trybunału patentowego powołanych do współdziałania w rozprawie lub polecenie referentowi, żeby ich jeszcze przed rozprawą ustnie poinformował.

§. 22.

Naznaczoną rozprawę można z ważnych powodów na wniosek lub z urzędu uchwałą Trybunału patentowego odroczyć lub na inną kadencję (§. 1) przełożyć.

§. 23.

Niestawienie się interesowanych lub ich zastępców nie tamuje rozprawy i orzeczenia.

Rozprawa ustna.

§. 24.

Rozprawa ustna, którą kieruje przewodniczący obowiązany zarazem do utrzymania porządku podczas posiedzenia, rozpoczyna się od obwołania sprawy.

Następnie referent odczytuje relację swoją ułożoną na piśmie. Ma ona zawierać przedstawienie istotnego stanu rzeczy, tudzież osnowy odwołania się i odpowiedzi na odwołanie się i odparcia, jeżeli zostało wniesione, lecz nie ma zawierać żadnej wzmianki o zdaniu co do wydać się mającego orzeczenia

Następnie udziela się głosu odwołującemu się, potem reprezentantowi Urzędu patentowego i przeciwnikowi odwołującego się Przeciwnikowi służy w każdym razie prawo oświadczenia się na końcu.

Członkowie Trybunału patentowego mają prawo zadawania pytań.

Protokół rozprawy.

§. 25.

Protokół rozprawy spisywać ma sekretarz przysięgły — w razie potrzeby z przybraniem technika, którego na żądanie prezydenta przeznaczyć ma Ministerstwo handlu.

Protokół powinien zawierać nazwiska obecnych członków Trybunału patentowego, stron i zastępców tudzież reprezentanta wydelegowanego przez Urząd patentowy, istotne zdarzenia podczas rozprawy tudzież wnioski stron i uchwały względem nich wydane.

Protokół ten ma być podpisany przez przewodniczącego i sekretarza.

§. 26.

W wydaniu decyzji Trybunału patentowego, tyczącej się rozprawy ustnej, mogą brać udział tylko ci głosujący, którzy byli obecni przez cały czas rozprawy.

§. 27.

Orzeczenie, razem z istotnymi powodami decyzji, ogłosić należy ile możności ustnie bezpośrednio po skończeniu się rozprawy ustnej.

W każdym jednak razie doręczyć należy stronom, jakoteż Urzędowi patentowemu orzeczenie razem ze wszystkimi powodami decyzji w wygotowaniu piśmiennem jak można najrychlej.

Prośby o wznowienie postępowania.

§. 28.

Gdy jest wniesiona prośba o wznowienie postępowania wymierzona przeciw decyzji Trybunału patentowego, referent stały, zarządziwszy uzupełnienie prośby, jeżeli jest potrzebne, postarać się ma o uchwałę Trybunału patentowego.

Jeżeli Trybunał patentowy przychyliła się do żądania wznowienia, winien zarazem postanowić, czy postępowanie wznowione odbyć się ma przed Trybunałem patentowym czy przed Urzędem patentowym.

Co do żądania wznowienia Trybunał patentowy uchwała z reguły na posiedzeniu nie publicznem.

Wygotowanie orzeczeń i uchwał. Inne wygotowania Trybunału patentowego.**§. 29.**

Orzeczenie Trybunału patentowego wygotować należy w imieniu Jego Cesarskiej Mości Najjaśniejszego Pana i mają być podpisane przez przewodniczącego i sekretarza.

Decyzje wydane uchwałą (§§. 16, 28), tudzież pisma wystosowane do Władz i korporacji publicznych, nie dotyczące sprawy patentowej prawująco się, podpisuje prezydent lub jego zastępca.

Wszelkie inne wygotowania wydają się z oznaczeniem „c. k. Trybunał patentowy“, opatrzone podpisem stałego referenta lub jego zastępcy.

§. 30.

Wygotowanie orzeczenia ma zawierać:

1. Nazwiska członków Trybunału patentowego, którzy współdziałali w decyzji;
2. nazwiska stron, ich zastępców i pełnomocników;
3. decyzję;
4. powody decyzji.

Doręczenie.**§. 31.**

Wygotowania Trybunału patentowego doręczają się przez pocztę lub za pośrednictwem Urzędu patentowego.

Biuro.**§. 32.**

Czynności biurowe Trybunału patentowego załatwiają się w Ministerstwie handlu.

Przeto podania, które wносить należy bezpośrednio do Trybunału patentowego, oddają się w protokole podawczym Ministerstwa handlu; godziny urzędowe ustanowione dla Ministerstwa handlu, są także godzinami urzędowymi biura Trybunału patentowego.

188.**Rozporządzenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1900,**

tyczące się udzielania urlopów członkom c. k. Trybunału patentowego.

Na zasadzie §§. 94 i 124 ustawy z dnia 11. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 30, o ochronie wynalazków (ustawy patentowej), rozporządza się co następuje:

§. 1.

Prezydentowi c. k. Trybunału patentowego i jego zastępcy, jakoteż członkom prawa świadomym i ich zastępcom udzielają się urlopy ze względem na inne ich stanowisko służbowe i przy udzielaniu im urlopów będą odpowiednio uwzględniane ich czynności urzędowe w Trybunale patentowym.

§. 2.

Do udzielania urlopów członkom zawodowo-technicznym uprawniony jest prezydent c. k. Trybunału patentowego.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Spens r. w.

189.**Rozporządzenie Ministerstw handlu i sprawiedliwości z dnia 8. listopada 1900,**

w przedmiocie odwoływania się do Trybunału patentowego i odnośnego postępowania w Urzędzie patentowym.

Na zasadzie §§. 38, 94 i 124 ustawy z dnia 11. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 30, o ochronie wynalazków (ustawy patentowej), rozporządza się dodatkowo do rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 15. września 1898, Dz. u. p. Nr. 159, co następuje:

§. 1.

W decyzjach ostatecznych oddziału nieważności Urzędu patentowego, które stosownie do §. 87 ustawy patentowej podlegają odwołaniu się do Trybunału patentowego, zamieszczać należy wyraźne objaśnienie, że stosownie do §. 87 ustawy patentowej, stronie poczytującej się za pokrzywdzoną tą decyzją, służy prawo odwołania się do Trybunału patentowego, które założyć i uzasadnić należy piśmiennie w Urzędzie patentowym w przeciągu dni 30 po dniu doręczenia wzruszanej decyzji.

§. 2.

Dni biegu poczty nie wliczają się w ustawowy termin odwołania się.

§. 3.

Odwołujący się złożyć ma po jednym odpisie aktu odwołania się i załączek dla każdego przeciwnika i dla Urzędu patentowego (§. 18 Porządku czynności Trybunału patentowego).

§. 4.

Wszelkie sprawy Urzędu patentowego, dotyczące odwołania się, należą do oddziału nieważności. Prezydent lub jego zastępca przeznacza na referenta świadomego prawa członka tego oddziału. Uchwały oddziału nieważności w sprawach rekurso- wych wydają się na posiedzeniu nie publicznem.

§. 5.

Gdyby w odwołaniu się wniesionem w czasie właściwym, spostrzeżono uchybienia formalne [np. brak potrzebnej ilości odpisów, nieopłacenie należności od odwołania się (§. 116 ustawy patentowej)], wyznaczyć należy krótki nieodwłoczny termin do ich usunięcia.

Odwołanie się poprawione lub jego uzupełnienia w tym terminie wniesione, mają takie samo znaczenie, jak gdyby podane były już w dniu pierwszego wniesienia wadliwego odwołania się.

§. 6.

Akta odwołania się wniesione za późno lub nie odpowiadające wymaganiom §. 87 ustawy patentowej, winien urząd patentowy odrzucić. Odnosna uchwała oddziału nieważności podlega jako decyzja ostateczna odwołaniu się do Trybunału patentowego.

§. 7.

Gdy Urząd patentowy odrzuca odwołanie się, pierwopis aktu odwołania się należy zatrzymać. Odpisy i ich załączki zwracają się stronie.

§. 8.

Akta odwołania się w czasie właściwym wniesione i wymaganiom ustawowym odpowiadające, przedłożyć należy z wszystkimi aktami sprawy Trybunałowi patentowemu.

Jeżeli odwołanie się wymierzone jest przeciw odrzuceniu odwołania się przez Urząd patentowy zarządzonemu, Urząd patentowy winien dołączyć także odrzucony akt odwołania się w pierwopisie.

§. 9.

Wyznaczenie delegatów do reprezentowania Urzędu patentowego na rozprawach ustnych Trybunału patentowego (§. 20 Porządku czynności Trybunału patentowego) należy do prezydenta lub jego zastępcy i przed rozprawą uwiadamia się Trybunał patentowy o wydelegowaniu reprezentanta.

§. 10.

Jeżeli Urząd patentowy lub Trybunał patentowy odrzucił odwołanie się bez rozprawy ustnej lub zaniechał dotyczącego postępowania, Urząd patentowy winien wydać potrzebne zarządzenia co do częściowego zwrotu opłaty (§. 116 ustawy patentowej).

§. 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Call r. w.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 20. listopada 1900.

Treść: (№ 190—194.) 190. Obwieszczenie, dotyczące się rozszerzenia upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Johannegeorgenstadt (na dworcu kolei). — 191. Rozporządzenie, dotyczące się wydania nowych kart płatniczych do płacenia podatków i opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności. — 192. Obwieszczenie o przeniesieniu Najwyższej koncesji kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya na Spółkę akcyjną „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ i o nadaniu koncesji na kolej lokalną normalno-torową od Waidhofen nad Thaya do Zlabings. — 193. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gmin miejscowych Kopriva i Sztjak do okręgu Sądu powiatowego seżanskiego w Przymorzu. — 194. Rozporządzenie, dotyczące się peryodycznego wydawania kuponów z urzędów depozytowych.

190.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1900,

tyczące się rozszerzenia upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Johannegeorgenstadt (na dworcu kolei).

Komorę pomocniczą I klasy w Johannegeorgenstadt (na dworcu kolei), posiadającą upoważnienia komory głównej II. klasy, upoważnia się do czynności cłowych wchodowych z machinami Nr 284, a), b) i 284 (bis) taryfy.

Böhm r. w.

191.

Rozporządzenie Ministerstw handlu i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 2. listopada 1900,

tyczące się wydania nowych kart płatniczych do płacenia podatków i opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności.

Do dozwolonego rozporządzeniami ministeryalnemi z dnia 24. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 52, i z dnia 26. listopada 1897, Dz. u. p. Nr. 272, uiszczania podatków i innych opłat publicznych drogą obrotu przekazowego pocztowej kasy oszczędności, zaprowadza się począwszy od 1. stycznia

1901, nową kartę płatniczą, która sprzedawana będzie po cenie niższej 7 h za sztukę.

Karta rzeczona zawiera oprócz części składowych dotychczasowego blankietu płatniczego jeszcze kartę kasową, której dokładne wypełnienie, wydrukowanemu tekstowi odpowiednio, pod względem kwoty uiszczonej się mającej, nazwiska płacącego i adresu kasy, której się płaci, jest również obowiązkiem płacącego.

Wszystkie karty płatnicze Urzędu pocztowej kasy oszczędności, wydane dotychczas na zasadzie rozporządzeń ministeryalnych na wstępie wzmiankowanych, uchylają się z obrotu z dniem 31. grudnia 1900, jednakże kart dawnej emisji wolno używać do płacenia jeszcze aż do 31. marca 1901.

Po tym terminie nie będzie już wolno dawnych kart używać, lecz aż do 30. czerwca 1901 będą w urzędach pocztowych wymieniane za nowe karty płatnicze z wyrównaniem kwoty różnicy znaczkami pocztowymi.

Böhm r. w.

Call r. w.

192.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z d. 10. listopada 1900,

o przeniesieniu Najwyższej koncesji kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya na Spółkę akcyjną „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ i o nadaniu koncesji na kolej lokalną normalno-torową od Waidhofen nad Thaya do Zlabings.

Ponieważ Spółka akcyjna „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ nabyła drogą kupna kolej

lokalną od Schwarzenau do Waidhofen nad Thaya, wybudowaną i otwartą do ruchu stosownie do Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 14. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 20 i podała prośbę o nadanie jej koncesyi do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei lokalnej od Waidhofen nad Thaya do Zlabings, przeto na zasadzie Najwyższego upoważnienia i w porozumieniu z innemi Ministerstwami uznają za stosowne przenieść prawa i obowiązki koncesyjne kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya na Spółkę akcyjną „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ i nadać tej Spółce o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej ruchozmiernej, która wybudowana być ma jako lokalna normalno-torowa od stacyi w Waidhofen nad Thaya kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya do Zlabings, a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 i z dnia 21. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 233, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Postanowienia §§. 1, 2, 3, 4 i 8 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 14. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 20, pozostają i nadal obowiązującymi dla kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya.

Natomiast uchylają się postanowienia §§. 5 aż do 7 i 9 aż do 14 rzezonego Najwyższego dokumentu koncesyjnego.

§. 2.

Co do kolei lokalnej Waidhofen nad Thaya—Zlabings, używa koncesyonaryuszka dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 3.

Budowę kolei żelaznej Waidhofen nad Thaya Zlabings rozpocząć należy niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania i skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

§. 4

Do wybudowania kolei koncesyonowanej Waidhofen nad Thaya—Zlabings nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebne.

§. 5.

Trwanie koncesyi kolei lokalnej Waidhofen nad Thaya—Zlabings z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne oznacza się na czas od dnia dzisiejszego aż do dnia 21. października 1984 włącznie, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także uznać koncesyę za nieistniejącą nadal przed upływem przewidzianego czasu, gdyby określone w §. 3 zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 6.

Budowa kolei koncesyonowanej Waidhofen nad Thaya—Zlabings wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych pod bezpośrednim kierunkiem i nadzorem Ministerstwa kolei żelaznych a względnie funkcyonaryuszów, których Ministerstwo do tego wydeleguje.

Budowa i dostawy powierzane być mają na podstawie projektu szczegółowego i kosztorysu ułożonego przy odpowiednim wpływie funkcyonaryuszów rządowych, z bezpośrednim współdziałaniem Rządu i ile możności według warunków stosownych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Roboty budownicze powierzać należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

O ile objęciem akcji zakładowych zapewnione być mają dostawy materiałów, odstąpienia gruntów, tudzież inne świadczenia, wartość ich oceniona być ma w porozumieniu między Rządem a stronami interesowanemi, gdyby zaś porozumienie nie przyszło do skutku, drogą dobrowolnego sądownego oszacowania.

Przedmioty taboru, szyny i wszelkie części składowe kolei, jakoteż wszelkie przedmioty do jej urządzenia nabywać należy wyłącznie z fabryk tutejszokrajowych.

Wyjątku od tego postanowienia dozwolić może Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu tylko w takim razie, gdyby udowodniono, że fabryki krajowe nie zdołają dostarczyć

wszystkiego pod temi samemi warunkami, co się tyczy ceny, gatunku i czasu dostawy, jakie oferują fabryki zagraniczne.

§. 7.

Zresztą tak kolej lokalna Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya jak i kolej lokalna Waidhofen nad Thaya—Zlabings uważana być ma za istotną część składową przedsiębiorstwa kolei lokalnej Schwarzenau—Zwettl, będącego przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego, z dnia 22. października 1894, Dz. u. p. Nr. 218 a to w ten sposób, że postanowienia tego Najwyższego dokumentu koncesyjnego, jednak z wyjątkiem postanowień zawartych w nim w §§. 1, 2, 8, 9, 11 i 18, stosujących się jedynie do kolei lokalnej Schwarzenau—Zwettl, mają stosować się do wszystkich trzech rzeczonych kolei lokalnych jako wspólnego przedsiębiorstwa w następujący sposób:

I.

Postanowienia §§. 5 aż do 7, 10, 12 aż do 17, tudzież 20 aż do 22 stosowane być mają z tem zastrzeżeniem, że

1. celem uzyskania funduszu na zapłacenie ceny kupna kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya, tudzież na wybudowanie kolei lokalnej Waidhofen nad Thaya—Zlabings, Spółka upoważniona jest zaciągnąć drugą pożyczkę pierwszeństwa w sumie imiennej aż do 2,960.000 K na cztery od sta, która umorzona być ma w przeciągu 76 lat, że

2. postanowienia odnoszące się do pierwotnej pożyczki pierwszeństwa w sumie imiennej 900.000 zł. waluty austriackiej stosować się mają także do drugiej pożyczki pod l. 1 wzmiankowanej a mianowicie do tej ostatniej w ten sposób, że gdyby od tej pożyczki musiano płacić za zawiadownstwo lub zwracać pożyczającemu zakładowi finansowemu podatki i należności, takowe wolno umieszczać w rachunku jako pozycję wydatkową i że przedsiębiorstwo nie ma opłacać podatku zarobkowego od dodatków, które dostawać będzie od państwa, nakoniec że

3. powołanie się na §. 19, l. 5 zawarte w §. 20 rzeczonego dokumentu odnosi się odtąd do punktu 3 b postanowienia podanego niżej pod II.

II.

Na miejsce postanowień zawartych w §§. 3, 4 i 19 powyższego dokumentu koncesyjnego, które uchylają się, obowiązująć mają następujące postanowienia:

1. Kolejom lokalnym Schwarzenau—Zwettl, Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya i Waidhofen nad Thaya—Zlabings połączonym w jedno zespolone przedsiębiorstwo zapewnia państwo gwarancję rocznego wspólnego czystego dochodu, który wynosić ma tyle, co suma potrzebna na oprocentowanie po cztery od sta i na kwotę amortyzacji pożyczki pierwszeństwa w sumie normalnej 900.000 zł. waluty austriackiej = 1,800.000 K na kolei lokalnej Schwarzenau—Zwettl hipotecznie zabezpieczonej z doliczeniem sumy potrzebnej na takie same cele co do drugiej pożyczki pierwszeństwa w sumie nominalnej do 2,960.000 K, która ma być zaciągnięta na kupno kolei lokalnej Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya, jakoteż na budowę przedłużenia od Waidhofen nad Thaya do Zlabings i na tych liniach ma być zabezpieczona.

Gdyby czysty dochód roczny wszystkich trzech kolei nie wynosił tyle co suma zagwarantowana, w takim razie to, co niedostawało, uzupełni Rząd.

Zagwarantowany czysty dochód roczny ustanawia się w następujących kwotach maksymalnych:

- a) na czas od 1. stycznia 1900 aż do otwarcia ruchu na kolei lokalnej Waidhofen nad Thaya—Zlabings w kwocie 97.610 K;
- b) odtąd aż do 21. października 1909 włącznie w kwocie 202.210 K;
- c) na dalszy czas aż do upływu 76. roku okresu koncesyjnego kolei lokalnej Waidhofen nad Thaya—Zlabings w kwocie 125.850 K.

2. Z czystego dochodu rocznego pod l. 1 zagwarantowanego obracać należy na umorzenie pożyczek pierwszeństwa, tamże oznaczonych, taką kwotę, jaką Rząd wyznaczy, stosownie do planu amortyzacyjnego, podlegającego jego zatwierdzeniu, według którego cały kapitał zakładowy (§. 12) umorzony być ma w ciągu okresu koncesyjnego.

Pożyczki pierwszeństwa umorzone być mają pierwiej niż akcje.

3. Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei lokalnych Schwarzenau—Zwettl, Schwarzenau—Waidhofen nad Thaya i Waidhofen nad Thaya—Zlabings kiedykolwiek pod następującymi warunkami:

- a) Wynagrodzenie zapłacić się mające w razie odkupienia będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie w miejsce Spółki akcyjnej „Kolej lokalna Schwarzenau—Zwettl“ pożyczki pierwszeństwa pod l. 1 oznaczonej i wszelkich innych pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych, w kwotach

zalegających jeszcze jako nie umorzone w chwili odkupienia a nadto kwotę kapitału akcyjnego zalegającą jeszcze w chwili odkupienia, spłaci gotówką lub obligacyami długu państwa.

Obligacje długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego;

b) przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo, za wypłatą ceny odkupu pod lit. a) przepisanej bez dalszego wynagrodzenia własność wolna od ciężarów a względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczki za zezwoleniem Rządu zaciągniętej i używanie kolei ze wszystkimi do nich należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością Spółki będącej i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia;

c) odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracji.

W deklaracji tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- aa) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- bb) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź na zaspokojenie pretensyi państwa z tytułu gwarancyi lub z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- cc) kwota ceny odkupu, którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu (lit. a), według okoliczności obliczona tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

d) Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracji co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, poczynawszy od tej chwili, nie został zmieniony na szkodę państwa.

Poczynawszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracji o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

e) Spółka obowiązana jest mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracji o odkupieniu wymienione.

Gdyby Spółka nie uczyniła zadość temu zobowiązaniu, Rząd ma prawo nawet bez zezwolenia Spółki i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Poczynawszy od chwili odkupienia, ruch na kolejach odkupionych odbywa się na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

f) Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracji o odkupieniu (lit. c) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Spółka obowiązana jest oddać do rozporządzenia Rządowi na jego żądanie wszelkie dokumenty prawne, jakiego do tego celu ze strony Spółki potrzebne były.

Wittek r. w.

193.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 11. listopada 1900,**

tyczące się przyłączenia gmin miejscowych Kopriva i Sztjak do okręgu Sądu powiatowego seżańskiego w Przymorzu.

Na zasadzie ustaw z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59 i z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddzielają się gminy miejscowe Kopriva i Sztjak od okręgu Sądu powiatowego komeńskiego i przyłączają się do okręgu Sądu powiatowego seżańskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem 1. marca 1901.

Spens r. w.

194.**Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 12. listopada 1900,**

tyczące się peryodycznego wydawania kuponów z urzędów depozytowych.

Z częściową zmianą §. 48go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. listopada 1850, Dz. u. p. Nr. 448, rozporządza się:

I. Kupony odsetkowe i dywidendowe masy depozytowej sądowej mogą być wydawane z urzędów depozytowych na zasadzie polecenia sądowego peryodycznie w taki sposób, że razem z kuponami,

które byłyby już płatne, wydawane będą także te kupony, których płatność przypada w ciągu każdego najbliższego roku. Pod względem oznaczenia tych peryodów rocznych decydującą jest data sądowego polecenia co do wydania (rezolucji legitymacyjnej).

Legitymację taką można jednak wystawiać tylko pod następującymi warunkami:

1. co do mas depozytowych nieletnich i bezwłasnowolnych wtedy, gdy według stosunków majątkowych zostającego pod opieką, korzyść jednorazowego odbioru ma istotne znaczenie, suma kwot w kuponach wydać się mających nie przewyższa zbyt znacznie potrzebnych funduszków, nie zachodzi obawa, żeby prawa trzecich osób w razie ich poszukiwania, były zagrożone a ze względu na przymioty odbiorcy i jego stosunki niema wątpliwości, że kupony będą należycie zachowywane i zostaną prawnie użyte;

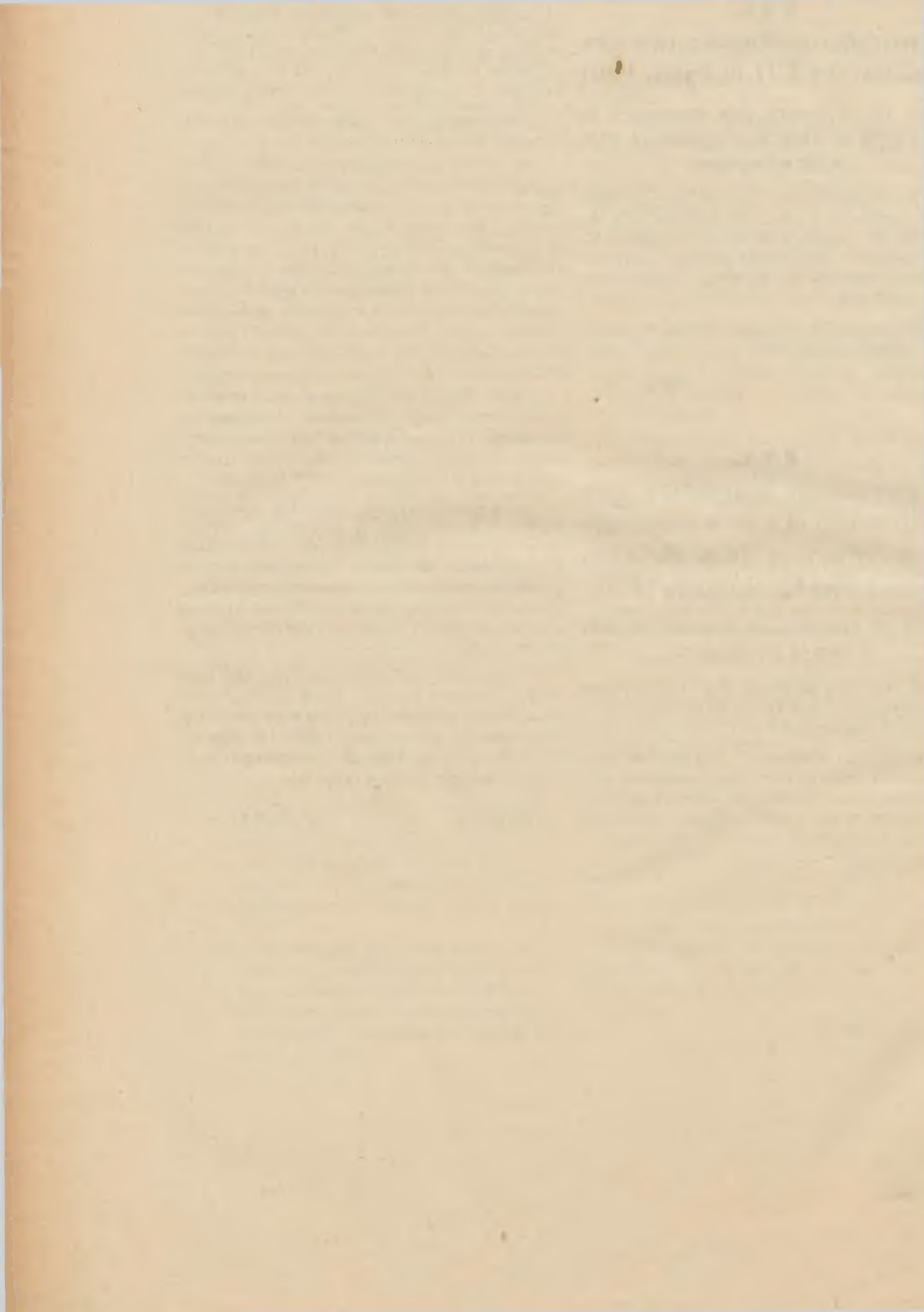
2. co do innych mas depozytowych wtedy, gdy wszystkie strony interesowane lub uprawnione do rozrządzania zgodzą się na wystawienie legitymacji i nie zachodzi obawa, żeby prawa trzecich osób w razie ich poszukiwania były zagrożone.

II. Polecenie wydania zanotować należy dokładnie w księdze głównej depozytowej. Wygotowanie polecenia, stronie doręczone, winna strona przy każdorazowym odbiorze i oddawaniu odnośnego potwierdzenia odbioru, pokazać w urzędzie depozytowym i urząd depozytowy ma odebrać od strony to polecenie dopiero wtedy, gdy legitymacja stanie się nieważną.

Postanowienia powyższe stosują się tak w urzędach podatkowych będących urzędami depozytowymi sądowymi poza obrębem, w którym obowiązuje rozporządzenie ministeryalne z dnia 16. listopada 1850, Dz. u. p. Nr. 448, jak i w osobnych urzędach depozytowych sądów cywilnych.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. listopada 1900.

Treść: *M* 195. Rozporządzenie, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1901.

195.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. listopada 1900,

tyczące się cennika lekarstw na rok 1901.

Od dnia 1. stycznia 1901 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1901 do farmakopei austriackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkami z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony w walucie koronowej na podstawie najświeższych cenników materiałów aptecznych.

Od dnia 1. stycznia 1901 uchyla się rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 241, tyczące się austriackiego cennika lekarstw na rok 1900 i wydaje się na jego miejsce następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw nabywającego mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1901 i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889,

Dz. u. p. Nr. 107 i umieszczonych na czele VII wydania farmakopei austriackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydawanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów, i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw, jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustem) pismem *) a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei i dodatku do niej, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjmują się w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884, Dz. u. p. Nr. 131, kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile płyny te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz tylko jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie sygnatura naczynia opatrzona być ma wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzenia“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20 proc. wszystkij mieszaniuy.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazań recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

*) Zamiast oznaczania ich krzyżykiem dawniej używanym.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są największe ilości środków lekarskich, w tablicy III wydania VII. farmakopei austriackiej z roku 1889 i Dodatku przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w receptcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek największych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy wydawaniu proszków w dawkach wystrzegać się należy ze względów zdrowotnych roztwierania torebek papierowych za pomocą dmuchania ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej receptcie powinien z reguły sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptecę. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydaniu lekarstwa. *)

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na receptcie formułę „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy,

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 19. stycznia 1890, l. 1169 przypomniano, że przy przestrzeganiu tego postanowienia, mającego na celu zapobieganie zamianie lekarstw i innym niewłaściwościom, nie można zaniedbywać ciężącego na każdym aptekarzu obowiązku najzupełniejszego zamilczenia i jak największej wyrozumiałości dla publiczności.

jeżeli pewne okoliczności skopiowania wymagają np. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt fundusów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń itp., w którym to razie jednak powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty powinna być opatrzona wyraźnym oznaczeniem apteki i podpisem ekspedienta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem „*cito*“ lub „*statim*“ lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem „*secundum meam praescriptionem*“ lub innym podobnym, oznaczającym jakie tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsce mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać. Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek fundusów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp. jakoteż dla ubogich, tudzież, gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć, o ile liczenie należytości za naczynia nie ma być pominięte stosownie do §. 18 Prawideł ordynacyi z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej lekarz dopisze w receptcie „*fiat expeditio simplex*“.

Przewidziane w Prawidłach ordynacyi z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45, uproszczenia przy wydawaniu lekarstw, jakoteż zniżenia należytości za lekarstwa, mają zawsze być stosowane, gdy się wydaje lekarstwa na rachunek kas chorych, urządzonych według ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby i tych, które zostają pod kontrolą rządową, o ile recepta lekarska nie zawiera szczególnych zarządzeń.

§. 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych, urządzonych według ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby jakoteż tych, które zostają pod kontrolą rządową, aptekarz obowiązany jest zniżyć

cenę lekarstw według taksy obliczoną, najmniej o 5 procentów.

Większe zniżenia mogą być przyznawane na zasadzie umowy między aptekarzami a kasami chorych.

W przypadkach spornych, Władze polityczne krajowe upoważnione są przepisać aptekom pewnego oznaczonego obszaru kas dla chorych, mianowicie zaś miast stołecznych i osad przemysłowych ze względem na zbyt lekarstw, jaki w tym obszarze ma miejsce na rachunek rzeczonych kas chorych, jakoteż ze względem na stosunki miejscowe, większe zniżenie procentowe a to aż do 15 procentów ceny całkowitej według cennika przypadającej, w którym to razie dla zapobieżenia bezładowi w regularnem dostarczaniu lekarstw publiczności w ustanowionym urzędownie obszarze zbytu aptecznego, odnośny przepis stosować należy jednakowo do wszystkich aptek dotyczącego obszaru.

§. 12.

Za dziesięciokrotny wymiar (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich objętych cennikiem lekarstw, liczyć należy tylko ośmiokrotną kwotę ceny w cenniku podanej; wydając zaś wymiar stokrotny, liczyć należy tylko ośmiokrotną kwotę ceny przypadającej za wymiar dziesięciokrotny (to jest kwotę sześćdziesiątczterokrotną podanej w cenniku stopy pojedynczej).

Te zniżone ceny liczyć należy także wtedy, gdy przy taksowaniu wymiaru (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich, wynoszącego mniej niż dziesięciokrotna a względnie stokrotna dawka w cenniku lekarstw podana, wypada większa kwota, niżby należało zapłacić za większą ilość po zniżonej cenie.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani przepisy ordynacji lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14go niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według przepisów ordynacji tylko dwa halerze.

Należytość wynoszącą mniej niż cały halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzów z ułamkiem halera, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa

halerze, wyjąwszy ten przypadek, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy nabywaniu spirytusu opłacać mają oprócz podatku rządowego od gorzałki jeszcze podatki krajowe lub gminne przenoszące kwotę 20 halerzy od litra, może Władza polityczna krajowa na ich prośbę dozwolnić podwyższania cen przedmiotów spirytusowych, w wykazie do cennika lekarstw dołączonym, imiennie wyszczególnionych, w taki sposób, że do stóp cen, ustanowionych dla tych przedmiotów w cenniku lekarstw, doliczać mają jeden halerz odnośnie do 10 gramowej a ośm halerzy odnośnie do 100 gramowej stopy wagi.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w receptcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w receptcie nie podany, napisać należy w receptcie przy taksowaniu jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Na jeden gram liczy się 20 kropli tłustych, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tinktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli innych olejków eterycznych, eteru octowego, wysokoku eterowego i chloroformu a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej receptcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem wyraźnie kwotę taksy cyframi a przy pierwszym taksowaniu także szczegółowo ile się należy za materiały, robotę i naczynia (słoiki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na receptcie obok należytości, także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedycywał, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycy i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na receptcie i na sygnaturze a jeżeli takowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydawać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej; ale w przypadku takim wypisać trzeba na receptycie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należyłość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być teje niewadliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana a waga też nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których niema w farmakopei, winny Władze polityczne postępować w przypadkach ich decyzji poddawanych według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1901.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek łącznie z ich wydaniem ustanawia się dla aptek po dwadzieścia halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 21.

Ceny przedmiotów do bandażowania, do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urzędzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa wyłącznie w jednej z najbliższych aptek i wykazywać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona.

Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Obliczając należitości za środki lekarskie dla zwierząt nie podane w osobnym cenniku takowych, lecz znajdujące się w cenniku lekarstw farmakopei, potrącać należy 10% z cen tamże ustanowionych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należitości podług tej samej taksy, która służy do lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze są obowiązani mieć na składzie środki otrzeźwiający i odwietrzający tudzież obowiązki wymienione w wydanych rozporządzeniach Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897, Dz. u. p. Nr. 216, „Przepisach służbowych dla położnych“ i mają prawo trzymać na sprzedaż wszelkie przybory, w które położne powinny być zaopatrzone.

Położnym, nabywającym te przedmioty bezpośrednio z apteki, opuszczać należy dziesięć procentów z ceny podanej w cenniku.

§. 25.

Poszczególnienie środków lekarskich aptecznych, w Cenniku lekarstw w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu przeprowadzone, służyć ma za правило przy wykonywaniu rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883, Dz. u. p. Nr. 152 i z dnia 17. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 97.

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechniej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron lub aresztem w zakresie aż do dni 14 (rozporządzenie ministerjalne z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące a dotyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów lekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 28. listopada 1900.

Treść: № 196. Patent cesarski, dotyczący się zwołań sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krajińskiego, bukowinańskiego, morawskiego, śląskiego, tyrolskiego, goryckiego i gradyjskiego, tudzież vorarlberskiego i tryestyńskiego.

196.

Patent cesarski z dnia 24. listopada 1900,

dotyczący się zwołań sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, dalmackiego, dolno- i górno-austriackiego, salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego, krajińskiego, bukowinańskiego, morawskiego, śląskiego tyrolskiego, goryckiego i gradyjskiego, tudzież vorarlberskiego i tryestyńskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Krół Węgierski i Czeski, Dalmacki, Krocacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Krajiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modenski, Parmeński, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; książęcy Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradycy; Książę na Trydenzie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Lużycki i Istrijski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marohii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy królestwa Dalmacyi zwołany jest na dzień 10. grudnia 1900 do miejsca wyznaczonego ustawą na jego zebrania.

Odroczone na zasadzie postanowień Naszych Sejmy krajowe królestwa czeskiego i arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy zwołane są na dzień 12. grudnia 1900 do podjęcia na nowo swoich czynności; Sejmy krajowe arcyksięstwa austriackiego powyżej Anizy, księstw salzburskiego, styryjskiego, karyntyjskiego i bukowinańskiego, margrabstwa morawskiego, księstwa Górnego i Dolnego Śląska, książęcego hrabstwa tyrolskiego, tudzież Gorycyi i Gradyjski, kraju vorarlberskiego i miasta Tryestu z okrzęgiem na dzień 17. grudnia 1900; Sejm krajowy królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem krakowskiem na dzień 18. grudnia 1900; a Sejm krajowy księstwa krajińskiego na dzień 19. grudnia 1900 każdy do miejsca na jego zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia 24. listopada tysiąc dziewięćsetnego, Naszego panowania pięćdziesiątego drugiego roku.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Welsersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 28. listopada 1900.

Treść: *M* 197. Rozporządzenie, którem uzupełnia się Porządek obiorczy ustanowiony dla sądów przemysłowych.

197.

Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu z dnia 27. listopada 1900,

którem uzupełnia się Porządek obiorczy ustanowiony dla sądów przemysłowych.

Na zasadzie §. 10, ustęp 4 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, uzupełnia się §§. 2 i 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. kwietnia 1898, Dz. u. p. Nr. 56, tyżącego się wykonywania wyborów asesorów do sądów przemysłowych i ich zastępców, tudzież asesorów do sądów rekursowych, jak następuje:

§. 1.

Władza polityczna krajowa upoważniona jest zamiast ośmiodniowego terminu do zgłaszania się, wyznaczonego przedsiębiorcom przemysłowym w §. 2, ustęp 1 powyższego rozporządzenia mini-

steryalnego, wyznaczyć w akcie rozpisania wyborów, dla okręgu sądu przemysłowego, gdyby stosunki miejscowe tego wymagały, dłuższy termin, który jednak nie ma wynosić więcej jak trzy tygodnie.

§. 2.

Jeżeli termin zostanie w taki sposób przedłużony, gminy dotyczącego sądu przemysłowego winny stosownie do przepisu §. 3 powyższego rozporządzenia ministeryalnego wystawić listy wyborcze i przełożyć jeden ich egzemplarz Władzy przemysłowej pierwszej instancji w ciągu trzeciego tygodnia, licząc od upływu przedłużonego do zgłaszania się terminu.

§. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Koerber r. w.

Spens r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 1. grudnia 1900.

Treść: № 198. Rozporządzenie, dotyczące się przyjmowania przekazów Banku austriacko-węgierskiego na monety złote do opłaty ceł.

198.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 30. listopada 1900,

tyczące się przyjmowania przekazów Banku austriacko-węgierskiego na monety złote do opłaty ceł.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi pozwala się przyjmować do opłaty ceł począwszy od dnia 15. grudnia 1900 przekazy wystawione przez Bank austriacko-węgierski na monety złote do opłaty ceł dopuszczone (przekazy na złoto do ceł) pod następującymi warunkami:

1. Rzeczony przekazy na złoto do ceł wystawiane są i wydawane w zakładzie głównym Banku austriacko-węgierskiego w Wiedniu, jakoteż we wszystkich filiach tego Banku w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

2. Przekazy na złoto do ceł opatrzone są odpowiednimi statutem podpisami wystawiającego zakładu bankowego i wyłoczoną pieczęcią Banku

austriacko - węgierskiego. Opiewają na zlecenie Kasy centralnej państwa.

3. Kwotę, na którą wystawiają się przekazy na złoto do ceł, wymierzyć należy tak, żeby odpowiadała podzielności tych monet złotych, których stosownie do rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia 27. grudnia 1878, Dz. u. p. Nr. 142, ustawy z dnia 2. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 128, tudzież rozporządzenia Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. października 1900, Dz. u. p. Nr. 166, można do opłaty ceł używać.

Przekazy na złoto do ceł nie mają opiewać na większe kwoty aniżeli potrzeba ze względu na wysokość przypadających opłat cłowych i podzielność monet złotych.

Różnicę, jakaby w skutek tego zachodziła między opłatą cłową uiszczyć się mającą a kwotą, na którą przekaz na złoto do ceł opiewa, ma strona dopłacić gotówką lub urząd ma stronie zwrócić stosownie do istniejących przepisów.

4. Przekazy na złoto do ceł powinny być na komorze przed oddaniem opatrywane na odwrotnej stronie podpisem i adresem strony cło opłacającej.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 2. grudnia 1900.

Treść: (№ 199 – 202.) 199. Rozporządzenie, dotyczące się rozpoczęcia czynności urzędowych w Sądzie powiatowym zakliczyńskim w Galicyi. — 200. Rozporządzenie, dotyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej w Ołomuńcu do odprawiania posyłek roślinnych nadchodzących pocztą z zagranicy. — 201. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897 i z dnia 8. stycznia 1899 (Taryfa wynagrodzeń adwokatów.) — 202. Rozporządzenie, dotyczące się badania weterynaryjnego zwierząt wprowadzanych w obrocie drożnym z krajów korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

199.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 16. listopada 1900,

tyczące się rozpoczęcia czynności urzędowych w Sądzie powiatowym zakliczyńskim w Galicyi.

Sąd powiatowy zakliczyński ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, Dz. u. p. Nr. 190, rozpocząć ma swoje czynności urzędowe od dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

200.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i kolei żelaznych z dnia 22. listopada 1900,

tyczące się upoważnienia c. k. Komory głównej w Ołomuńcu do odprawiania posyłek roślinnych nadchodzących pocztą z zagranicy.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia

15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, tyczącego się ostrożności, które przestrzegane być mają w obrocie z zagranicą dla zapobieżenia przyniesieniu mszycy winnej, upoważnła się c. k. Komorę główną w Ołomuńcu, żeby posyłki nadchodzące pocztą z zagranicy a zawierające przedmioty wymienione pod Nr. 2 dodatku do powyższego rozporządzenia, odprawiały z zastosowaniem się do przepisów, tyczących się odprawiania posyłek takich przez komory do tego upoważnione.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Wittek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

201.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 24. listopada 1900,

tyczące się zmiany rozporządzeń z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293 i z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8 (Taryfa wynagrodzeń adwokatów).

§. 1.

Miasto Celowiec zalicza się do drugiej klasy taryfy wynagrodzeń adwokatów (§. 3 rozporządzenia z dnia 11. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 293 i §. 1

rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1899, Dz. u. p. Nr. 8).

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 15. grudnia 1900.

Spens r. w.

202.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 1. grudnia 1900,

tyczące się badania weterynarskiego zwierząt wprowadzanych w obrocie drożnym z krajów korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.

Ze względu na postanowienia artykułu VII. rozdziału pierwszego I. części rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. września 1899, Dz. u. p. Nr. 176, i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. września 1899, Dz. u. p. Nr. 179, według których w obrocie wzajemnym była pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami korony węgierskiej zwierzęta wprowadzane z drugiej połowy państwa można poddawać w miejscu przeznaczenia oględzinom weterynarskim, Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości, handlu i rolnictwa uznaje za stosowne dla zapobieżenia roznoszeniu chorób zaraźliwych zwierzęcych, rozporządzić na zasadzie §. 3 ustawy powszechnej o zarazach zwierzęcych

z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, co następuje:

§. 1.

Strony, wprowadzające zwierzęta w obrocie drożnym z krajów korony węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, winny o nadejściu tych zwierząt uwiadomić w przeciągu 24 godzin przełożonego gminy miejsca przeznaczenia.

Przełożony gminy obowiązany jest przesłać to uwiadomienie w przeciągu następnych 24 godzin do Władzy politycznej I. instancyi.

§. 2.

Zwierzęta, które nadeszły, poddać należy w miejscu przeznaczenia oględzinom weterynarskim, które Władza polityczna I. instancyi zarządzić ma ile możliwości niezwłocznie po nadejściu uwiadomienia.

Zwierzęta wprowadzone nie wbrew zakazowi, co do których wynik oględzin nie wzniesie żadnych obaw pod względem weterynarsko-policyjnym, mają być niezwłocznie oddane do wolnego obrotu.

§. 3.

W przypadkach wykroczeń przeciwko zarządzeniom powyższym postępować należy według przepisu ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze, którem nie narusza się obowiązujących postanowień co do oględzin weterynarskich zwierząt wprowadzanych w obrocie kolejami żelaznymi, wchodzi w wykonanie w dni 14 po ogłoszeniu.

Koerber r. w.

Call r. w.

Spens r. w.

Giovanelli r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. grudnia 1900.

Treść: (№ 203—208.) 203. Obwieszczenie, dotyczące się rozszerzenia upoważnień celniczych Komory pomocniczej w Hermanecach i ustanowienia delegacji tej Komory w tamtejszym dworcu kolejowym. — 204. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Chlumec—Kralumestec. — 205. Rozporządzenie cesarskie, pozwalające używania udziałowych zapisów dłużnych drugiej pożyczki funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego w kwocie 400.000 koron do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych. — 206. Obwieszczenie o upoważnieniu królewsko węgierskiej Komory głównej w Pressbúrgu do odprawiania towarów całojedwabnych gładkich za opłatą cła zniżonego w kwocie 200 zł. — 207. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego Bonarówka do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego. — 108. Obwieszczenie o prowizorycznym dozwoleniu urzędowego uwierzytelniania XLII. typu elektromierzy.

203.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 22. listopada 1900,

tyczące się rozszerzenia upoważnień celniczych Komory pomocniczej w Hermanecach i ustanowienia delegacji tej komory w tamtejszym dworcu kolejowym.

Nadaje się c. k. Komorze pomocniczej I. klasy w Hermanecach upoważnienia komory głównej II. klasy i upoważnia się ją do stosowania postępowania awizacyjnego sumarycznego w obrocie kolejowym, do postępowania wywozowego z towarami przewozowymi bez ograniczenia, nakoniec do odprawiania towarów w postępowaniu przewoźnym przez obszar królewsko saski, wchodzących napowrót przez c. k. komory w Żytawie, Warnsdorfe i Georgswalde—Ebersbach, tudzież do postępowania przewozowego przez c. k. Komorę pomocniczą w Zawidowie.

Na dworcu kolei żelaznej w Hermanecach ustanawia się Delegację Komory pomocniczej hermaneckiej.

Böhm r. w.

Call r. w.

204.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z d. 24. listopada 1900,

o przedłużeniu terminu otwarcia kolei lokalnej Chlumec—Kralumestec.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin skończenia budowy i otwarcia kolei lokalnej Chlumec—Kralumestec ustanowiony w §. 7 dokumentu koncesyjnego z dnia 3. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 107, przedłużony został aż do 1. lipca 1901.

Wittek r. w.

205.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. listopada 1900,

dozwalające używania udziałowych zapisów dłużnych drugiej pożyczki funduszu amelioracyjnego dalmatyńskiego w kwocie 400.000 koron do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić, co następuje:

§ 1.

Udziałowe zapisy dłużne pożyczki na rzecz funduszu amelioracyjnego przez Wydział krajowy królestwa Dalmacyi na zasadzie ustawy krajowej z dnia 18. września 1898, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 27 zaciągniętej w sumie imiennej 400.000 koron, mogą być używane do korzystnego lokowania kapitałów fundacyi, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, tudzież pieniędzy sierocych, powierniczych i depozytowych a po kursie giełdowym, lecz nie ponad wartość imienną na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 2.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie onegoż poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości.

Budapeszt, dnia 29. listopada 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

206.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. listopada 1900,

o upoważnieniu królewsko węgierskiej Komory głównej w Pressburgu do odprawiania towarów całodwabnych gładkich za opłatą cła zniżonego w kwocie 200 zł.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu królewsko węgierska Komora główna w Pressburgu upoważniona została do odprawiania towarów całodwabnych gładkich za opłatą cła zniżonego w kwocie 200 zł.

Böhm r. w.

207.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 30. listopada 1900,

tyczące się przyłączenia gminy i obszaru dworskiego Bonarówka do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego.

Na zasadzie ustaw z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, i z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddziela się gminę i obszar dworski Bonarówka od okręgu Sądu powiatowego krośnieńskiego a obwodowego jasielskiego i przyłącza się ją do okręgu Sądu powiatowego strzyżowskiego a obwodowego rzeszowskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. maja 1901.

Spens r. w.

208.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 4. grudnia 1900,

o prowizorycznym dozwoleniu urzędowego uwierzytelniania XLII. typu elektromierzy.

Na zasadzie ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872 i w wykonaniu przepisów o urzędowym sprawdzaniu i uwierzytelnianiu przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności (rozdział V, punkt 21) ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 4. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 176, Dyrektor c. k. Komisji głównej miar i wag pozwolił prowizorycznie przyjmować do urzędowego uwierzytelniania typ elektromierzy przedstawiony przez firmę „Oesterreichische Schuckertwerke w Wiedniu“.

Rzeczony typ elektromierzy oznacza się numerem XLII.

Dokładniejszy opis tego typu elektromierzy ogłoszony będzie wtedy, gdy tenże zostanie stanowczo aprobowany.

Typ elektromierzy	Aprobowany	Oznaczenie	Rodzaj prądu	System przewodowy	Znamiona	Zamknięcie urzędowe plombami, ilość plomb
XLII	Prowizorycznie	Elektromierz Schuckerta	Prąd obrotowy	Trójfazowy	Elektromierz motorowy według zasady Ferrarego	2

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 11. grudnia 1900.

Treść: № 209. Obwieszczenie o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Jabłonecu do stosowania postępowania awizacyjnego sumarycznego w obrocie kolejowym, jakoteż do ekspedycyowania wolnych od cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych.

209.

Obwieszczenie Ministerstwa skar- bu z dnia 29. listopada 1900,

o upoważnieniu c. k. Komory głównej II. klasy w Jabłonecu do stosowania postępowania awizacyjnego sumarycznego w obrocie kolejowym, jako-

też do ekspedycyowania wolnych od cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych.

Upoważnia się c. k. Komorę główną II. klasy w Jabłonecu do stosowania postępowania awizacyjnego sumarycznego w obrocie kolejowym, jakoteż do ekspedycyowania wolnych od cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych, stosownie do artykułu IX, l. 1 ustawy o taryfie cłowej z dnia 25. maja 1882.

Böhm r. w. .

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I. Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1901 w języku niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1901 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą wydaje się w miejscu lub posyła się pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Cena sprzedaży rocznika 1900 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1901

NB. Posyłek Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 15. grudnia 1900.

Treść: (№ 210—213.) 210. Obwieszczenie o ustanowieniu delegacyi komory w budynku Urzędu pocztowego i telegraficznego w Jablonecu. — 211. Obwieszczenie o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone. — 212. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia nowych cen sprzedaży soli fabrycznej tutejszo-krajowej. — 213. Rozporządzenie, dotyczące się uwolnionego od podatku nabywania oleju ziemnego rafinowanego o gęstości poniżej 770° do wytwarzania ciepła w celach przemysłowych.

210.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. listopada 1900,

o ustanowieniu delegacyi komory w budynku Urzędu pocztowego i telegraficznego w Jablonecu.

W budynku urzędu pocztowego i telegraficznego w Jablonecu ustanowiona została delegacya c. k. Komory głównej jabloneckiej i rozpoczęła urzędowanie swoje dnia 10. września 1900.

Böhm r. w.

211.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1900,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi opatrywane być mają tkaniny do uszlachetnienia haftu przewożone.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 56, o postępowaniu celniczem z haftami do uszlachetnienia przewożonemi, postanawia się, że w czasie od 1. stycznia aż do końca grudnia 1901 na tkaninach przewożonych do uszlachetnienia haftu umieszczane być mają cechy tożsamości barwy czarnej.

Böhm r. w.

212.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1900,

tyczące się ustanowienia nowych cen sprzedaży soli fabrycznej tutejszo-krajowej.

W wykonaniu Najwyższego postanowienia z dnia 11. marca 1897, ogłasza się zamieszczoną poniżej taryfę cen ustanowionych na trzecieletnie 1901 aż do 1903 do sprzedaży tak zwanej soli fabrycznej, to jest tej soli kuchennej (warzonki, soli kamiennej i soli morskiej, tudzież odpadków wyrobu warzonki i soli kamiennej), którą stosownie do postanowień szczególnych, w tej mierze istniejących, wydaje się z c. k. Składow soli do celów przemysłowych lub wszelkich innych produkcyjnych, jako też cen sprzedaży solanek, które są z żup do takichże celów wydawane.

Po cenach tych wydawane będą tylko takie ilości soli fabrycznej lub solanek, jakich dotyczące c. k. Składy soli mogą dostarczyć przy swoich teraźniejszych urządzeniach fabrycznych.

Co do wydawania większych ilości, których wyrób a względnie dostarczenie wymagałoby osobnych wkładów lub przyrządów, zastrzega sobie Ministerstwo skarbu ustanawianie dotyczących cen w każdym z osobna przypadku.

Böhm r. w.

Taryfa cen

soli i solanek do celów przemysłowych

(tak zwanej soli fabrycznej).

Liczba bieżąca	Siedziba skarbowego składu soli		Urząd wydający	Sól fabryczna						So-lanka	
	miejsce	kraj koronny		nieopakowana i niedenaturowana							
				I. gatunek			II. gatunek			cena 1 hl	
				otrzymywany	cena 1 q		otrzymywany	cena 1 q			
K	h	K	h		h						
1	Aussee	Styrya	c. k. Zarząd żup	a) z warzonki (lśniącej)	2	75	z odpadków wyrobu warzonki lub soli kamiennej (mielonej)	1	—	17	
				b) z soli kamiennej (mielonej)	1	04					
2	Ebensee	Górna Austria	"	z warzonki (lśniącej)	2	03	z odpadków wyrobu warzonki (mielonej)	1	—	17	
3	Hallein	Salzburg	"	" "	2	04	"	1	—	18	
4	Hall	Tyrol	"	" "	2	42	"	1	—	28	
5	Stebnik	Galicja	"	" "	2	04	—	—	—	—	
6	Delatyn	"	"	" "	1	71	—	—	—	—	
7	Kossów	"	"	" "	2	13	—	—	—	—	
8	Wieliczka	"	c. k. Urząd sprzedaży soli	z soli kamiennej (mielonej)	1	37	z mniej czystej soli kamiennej (mielonej)	—	95	—	
9	Bochnia	"	"	—	—	—	"	—	91	—	
10	Kaczyka	Bukowina	"	—	—	—	"	—	92	—	
11	Peran	Przymorze	c. k. Urząd solny wyższy	z białej soli morskiej	2	08	z szarej soli morskiej	1	58	—	
12	Kopr	"	"	" "	2	08	"	1	58	—	
13	Tryest	"	c. k. Urząd sprzedaży soli	" "	2	37	"	1	87	—	
14	Zadar	Dalmacja	"	" "	2	74	"	2	46	—	
15	Spłjet	"	"	" "	2	66	"	2	38	—	

213.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. grudnia 1900,**

tyczące się uwolnionego od podatku nabywania oleju ziemnego rafinowanego o gęstości poniżej 770° do wytwarzania ciepła w celach przemysłowych.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu pozwala się na zasadzie § 5 ustawy z dnia 26. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 55, o opodatkowaniu oleju ziemnego na uwolnienie od podatku konsumcyjnego, któremu olej ziemny podlega, także tego rafinowanego oleju ziemnego o gęstości poniżej 770° przy 12° Reaumura (benzyny), którego — z wyłączeniem wytwarzania światła — używa się jedynie do wytwarzania ciepła w celach przemysłowych, na przykład do osmalania w aperturze towarów tkackich, do stapiania brzegów szkła, do wyrobu paciorków szklanych i guzików.

Przedsiębiorstwa przemysłowe, chcące uzyskać to uwolnienie od podatku, winny wnieść do Ministerstwa skarbu prośbę wolną od stępla i opatrzoną wiaź właściwej Izby handlowo-przemysłowej. W prośbie podać należy oprócz nazwiska i miejsca zamieszkania proszącego, tudzież rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowego:

a) do jakiego celu przemysłowego benzyna służyć ma za źródło ciepła, tudzież w jaki sposób ciepło w postępowaniu przemysłowem stosować się mające, będzie z benzyny wytwarzane i w przedsiębiorstwie przemysłowem używane;

- b) przybliżoną ilość roczną benzyny, która ma być nabywana z uwolnieniem od podatku;
- c) siedzibę rafinerii oleju ziemnego, z której benzyna ma być nabywana. Źródło nabywania można każdego czasu zmienić za uwiadomieniem Władzy skarbowej pierwszej instancyi, podobnież można z góry podać kilka źródeł nabywania;
- d) sposób zabezpieczenia podatku konsumcyjnego od oleju ziemnego.

Proszący winien nadto oświadczyć w swojej prośbie wyraźnie, że poddaje się tym środkom kontroli, które już są przepisane i tym szczególnym, które Ministerstwo skarbu jeszcze ustanowi do każdego z osobna przypadku.

Zresztą a mianowicie pod względem udzielania pozwolenia, jego trwania i utraty, pod względem zabezpieczenia podatku konsumcyjnego, badania zapasów i nadzoru skarbowego, tudzież pod względem wywożenia oleju ziemnego z rafinerii oleju ziemnego i czynności urzędowej w miejscu przeznaczenia, jakoteż pod względem zapisków i obliczeń stosować się mają postanowienia rozdziału III. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. sierpnia 1882, Dz. u. p. Nr. 115.

Ministerstwo skarbu zastrzega sobie jednak przepisane w pozwoleniach w razie potrzeby jeszcze szczególnych środków kontroli, jakichby interesa skarbu wymagały.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Böhm r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1901 w języku **niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.**

Prenumerata na cały **rocznik 1901** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą wydaje się w miejscu lub posyła się pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, placą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecie 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecie 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik	1849 za	1850	1851	1852	1853	1854	1855	1856	1857	1858	1859	1860	1861	1862	1863	1864	1865	Rocznik	1866 za	1867	1868	1869	1870	1871	1872	1873	1874	1875	1876	1877	1878	1879	1880	1881	1882	Rocznik	1883 za	1884	1885	1886	1887	1888	1889	1890	1891	1892	1893	1894	1895	1896	1897	1898	1899
	4 K 20 h	10 " 50 "	2 " 60 "	5 " 20 "	6 " 30 "	8 " 40 "	4 " 70 "	4 " 90 "	5 " 70 "	4 " 80 "	4 " — "	3 " 40 "	3 " — "	2 " 80 "	2 " 80 "	2 " 80 "	4 " — "		4 K 40 h	4 " — "	4 " — "	4 " — "	6 " — "	2 " 80 "	4 " — "	6 " 40 "	6 " 60 "	4 " 60 "	3 " — "	2 " — "	4 " 60 "	4 " 60 "	4 " 40 "	4 " 40 "	6 " — "	5 K — h	5 " — "	3 " 60 "	4 " 60 "	5 " — "	8 " 40 "	6 " — "	5 " 40 "	6 " — "	10 " — "	6 " — "	6 " — "	6 " — "	7 " — "	7 " — "	15 " — "	6 " — "	10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Cena sprzedaży rocznika 1900 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1901.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 16 grudnia 1900.

Treść: M 214. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości taryfę czynszów, ustanowioną na czas od 1. stycznia 1901 aż do końca 1910 roku na zasadzie §. 30 ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, tudzież rozmieszczenie gmin między dziesięć klas czynszu tejże taryfy.

214.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 14. grudnia 1900,

którem podaje się do wiadomości taryfę czynszów, ustanowioną na czas od 1. stycznia 1901 aż do końca 1910 roku na zasadzie §. 30 ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca

1895, Dz. u. p. Nr. 100, tudzież rozmieszczenie gmin między dziesięć klas czynszu tejże taryfy.

W wykonaniu §. 30go ustawy kwaterunkowej z dnia 11. czerwca 1879, Dz. u. p. Nr. 93, zmienionego ustawą z dnia 25. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 100, podaje się do wiadomości zamieszczoną poniżej taryfę czynszów, ustanowioną w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny na podstawie średniej kwoty czynszów z lat 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899, tudzież rozmieszczenie gmin między dziesięć klas czynszu tej taryfy, w podobny sposób uskutecznione, z tą wzmianką, że nowa taryfa czynszów jakoteż nowa klasyfikacja gmin nabyć ma mocy od dnia 1. stycznia 1901.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Pozycja taryfy	L o k a l e, za które się czynsz płaci	C z y n s z r o c z n y w										
		Wiedniu	stacyach									
			1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.
			k l a s y c z y n s z u									
k o r o n												

B. Przynależności :

15		o jednym oknie	348	288	256	236	220	200	172	144	120	88	76
16	pokój	o dwóch oknach	416	344	308	284	264	240	208	172	144	104	92
17		o trzech oknach	488	404	360	332	308	280	240	200	168	124	108
18		od 15 do 24	416	344	308	284	264	240	208	172	144	104	92
19	odwach mający	nad 24 do 50	584	480	432	396	368	336	292	240	200	144	128
20		nad 50 do 80	748	620	556	512	476	432	376	308	260	188	164
21		od 25 do 30	416	344	308	284	264	240	208	172	144	104	92
22	pokój na szkołę mający	nad 30 do 40	488	404	360	332	308	280	240	200	168	124	108
23		nad 40 do 64	656	540	484	444	412	376	324	268	224	164	144
24		nad 64 do 80	824	676	608	556	516	472	408	336	280	204	180
25		nad 80	992	812	732	668	620	568	492	404	336	244	216
26	sala do gimnastyki i szermierki mająca	od 55 do 70	656	540	484	444	412	376	324	268	224	164	144
27		nad 70 do 100	876	720	644	592	548	500	432	356	300	220	192
28		nad 100 do 200	1,092	900	808	740	688	628	540	448	372	272	240
29	magazyn na piętrze mający	od 15 do 20	380	248	216	196	184	168	152	128	112	88	76
30		nad 20 do 30	508	332	288	260	244	224	204	172	148	116	100
31		nad 30 do 40	676	444	384	348	324	300	272	228	196	156	132
32		nad 40 do 60	900	592	512	464	432	400	364	304	260	208	176
33	stajnię na konia oficerskiego		324	220	188	168	156	140	132	100	92	72	68
34	za wozownię	na jeden powóz generałów lub pułkowników-brygadyerów	176	172	160	648	140	132	116	100	92	72	68
35		na działa i wozy wojskowe, tudzież na przybory skarbowe do gaszenia ognia 30 do 50 m ² powierzchni	264	256	240	220	208	196	172	148	136	108	100

C. Lokale poboczne lazaretów i szpitali wojskowych.

36 Wynagrodzenie płacić się będzie podług przepisów następu XV. Uwag do taryfy czynszów.

Uwagi do taryfy czynszów.

Do A. i B.

I.

Rozmieszczenie gmin pojedynczych między 10 klas taryfy czynszów wojskowych podaje dołączony wykaz.

II.

Wynagrodzenie za biura, pokoje inspekcyjne oficerów, lokale kasowe i pokoje na bibliotekę, płacić się będzie podług ilości okien w kwotach ustanowionych za pokoje w taryfie czynszów wojskowych pod l. 15, 16 i 17 — za pokoje służbowe dla lekarzy w koszarach i koszarach tymczasowych, w kwotach ustanowionych pod l. 15 za pokoje.

Pokój o jednym oknie powinien mieć najmniej 15, pokój o dwóch oknach najmniej 25 a pokój o trzech oknach najmniej 32,5 m² powierzchni.

Za przedpokoje nie płaci się wynagrodzenia.

III.

Odwach pod pozycją taryfy l. 18 przeznaczony jest dla 1 lub 2 posterunków, pod l. 19 dla 3 aż do 5 posterunków a pod l. 20 dla 6 aż do 8 posterunków. Na każdy posterunek powinno przypadać najmniej 10 m² powierzchni.

Wynagrodzenie za odwachy, których wymagana i dostarczona powierzchnia przenosi 80 m², płacone będzie w ten sposób, że za każde całe 10 m² przyrostu powierzchni doliczać się będzie do czynszu 20 pozycyi taryfy jedną czwartą czynszu ustanowionego za odwach 18 pozycyi taryfy.

IV.

Wynagrodzenie za areszty płacić się będzie następującym sposobem:

- a) za areszty oficerskie, tudzież
- b) za areszty dla kadetów zastępców oficerów i sierżantów, jak za pokoje o jednym oknie podług 15 pozycyi taryfy;
- c) za wspólne areszty, a mianowicie:
 1. podoficerskie,
 2. wspólne porządkowo-karne, podług żądanej i dostarczonej pomieszczalności licząc 15 do 16 m² przestrzeni na głowę, po 25 K 56 h za głowę rocznie;
- d) za areszty celkowe i ciemne, jeżeli odpowiadają przepisanyim wymaganiom, za każdy $\frac{\text{dwie}}{\text{trzęcie}}$, w przeciwnym razie $\frac{\text{jedną}}{\text{trzęcie}}$ czynszu ustanowionego pod pozycją 15 taryfy za pokój o jednym oknie w koszarach odpowiedniego typu.

V.

Wynagrodzenie za kryte lokale na szkoły jazdy, ustanawiane będzie drogą umowy w każdym z osobna przypadku.

VI.

Wynagrodzenie za lokale na spadówki i pralnie tudzież przynależności, płacić się będzie w sposób następujący:

- a) za lokale na spadówki jak za pokój o jednym oknie (15 pozycya taryfy);
 - b) za pokoje do rozbierania się i ubierania podług ich powierzchni, jak za pokój o jednym lub dwóch oknach, (15 a względnie 16 pozycya taryfy);
 - c) za pralnie mające mniej niż 25 m² powierzchni jak za pokój o jednym oknie (15 pozycya taryfy), za mające najmniej 25 m² powierzchni jak za pokoje o dwóch oknach (16 pozycya taryfy);
 - d) za suszarnie opalane, jak za pokoje o jednym oknie (15 pozycya taryfy).
- Za maglownie należące się do pralni (ustęp c) i za strychy do suszenia nie płaci się wynagrodzenia.

VII.

Za markietanistwa płaci się jak następuje:

- a) za pokój gościnny dla oficerów i podoficerów podług żądanej i dostarczonej wielkości, jak za pokoje według 15 a względnie 16 i 17 pozycyi taryfy;
- b) za szynk dla żołnierzy, a mianowicie jeżeli ma:
1. od 18 aż do 24 m² powierzchni, jak za pokój o jednym oknie (15 pozycya taryfy);
 2. nad 24 aż do 40 m² powierzchni, jak za pokój o dwóch oknach (16 pozycya taryfy);
 3. nad 40 aż do 70 m² powierzchni, jak za pokój o trzech oknach (17 pozycya taryfy);

Za lokal na szynk dla żołnierzy, mający przeszło 70 m² powierzchni, płacić się będzie doliczając za każdą nadwyżkę w ilości całych 50 m² powierzchni do czynszu, pod 17 pozycyę taryfy za pokój o trzech oknach ustanowionego, $\frac{\text{jedną}}{\text{trzecią}}$ część tego czynszu.

Za mieszkanie markietana płacić się będzie czynsz taryfowy w stosunku do wymaganych i rzeczywiście dostarczonych pokoi mieszkalnych.

VIII.

Wynagrodzenie za kuźnię do podkuwania i lokale do tego, ustanawiane będzie drogą umowy w każdym z osobna przypadku.

IX.

Za pracownię płacić się będzie następujące wynagrodzenia:

- a) za pracownię krawców, szewców i siodlarzy (rymarzy), stosownie do żądanej i dostarczonej wielkości, jak za pokoje podług 15 a względnie 16 i 17 pozycyi taryfy;
- b) za pracownię rusznikarzy, jak za pokój o dwóch oknach (16 pozycya taryfy);
- c) za pracownię kołodziei, ślusarzy, kowali itd. ustanawiane będzie wynagrodzenie drogą umowy w każdym z osobna przypadku.

X.

Za magazyny na piętrach płacić się będzie wynagrodzenie stosownie do żądanej i dostarczonej wielkości podług 29 aż do 32 pozycyi taryfy.

Za magazyny na piętrach mające przeszło 60 m² żądanej i dostarczonej powierzchni, płacić się będzie wynagrodzenie doliczając za każde 50 m² powierzchni ponad ową miarę, do czynszu ustanowionego pod 32 pozycyą taryfy połowę tegoż czynszu. Przyrost wynoszący mniej niż 15 m² nie będzie uwzględniany przy obliczaniu wynagrodzenia w sposób powyższy.

Natomiast

za magazyny na poddaszu	}	płacić się będzie podług ich wielkości, lecz tylko w granicach żądania	}	$\frac{\text{jedną}}{\text{czwartą}}$) czynszu ustanowionego za magazyny na piętrach.
za magazyny w podziemiu				dwie	
za magazyny na strychu				$\frac{\text{trzy}}{\text{czwarte}}$	

XI.

Za wozownie, których powierzchnia wynosi więcej niż 50 aż do 500 m², płacić się będzie wynagrodzenie w ten sposób, że w granicach potrzebnej wielkości za każde 25 m² przyrostu powierzchni doliczać się będzie do czynszu ustanowionego w 35 pozycyi taryfy $\frac{\text{jedną}}{\text{czwartą}}$ tej kwoty czynszu.

Przyrost wynoszący mniej niż 10 m² nie będzie uwzględniany przy obliczaniu wynagrodzenia w sposób powyższy.

Wynagrodzenie za wozownie mające więcej niż 500 m² powierzchni, płacone będzie podług umowy.

XII.

Za szopy, dostarczone zamiast magazynów lub wozowni, płacić się będzie $\frac{\text{dwie}}{\text{trzecie}}$ czynszu przypadającego według taryfy za wozownie tej samej wielkości (35 pozycya taryfy i uwaga XI).

Wynagrodzenie za dachy na słupkach płacić się będzie podług umowy w każdym z osobna przypadku.

XIII.

Wynagrodzenie za stajnie na konie oficerskie (stanowiska dla koni oficerskich), ustanowione pod 33 pozycją taryfy, obejmuje w sobie wynagrodzenie za sprzęt stajenne, które mają być dostarczone i za oświetlenie stajni (razem 1·4 halerza od konia dziennie). Za komory na siodła i owies, tudzież za lokale na magazyny siana (słomy) nie będzie płacone osobne wynagrodzenie.

XIV.

Za te przynależności, co do których w niniejszej taryfie czynszów ustanowiona jest powierzchnia minimalna, płać należy wynagrodzenie w kwocie całkowitej tylko w tym razie, jeżeli dostarczone rzeczywiście tej minimalnej powierzchni.

Za lokal o mniejszej powierzchni zapłacić należy tylko część wynagrodzenia odpowiadającą stosunkowi powierzchni dostarczonej do minimalnej.

Do C.

XV.

Za lokale poboczne do lazaretów i do szpitali wojskowych płać się będzie wynagrodzenie, a mianowicie za:

- a) pokój służbowy lekarski,
- b) pokój lekarski do przyjmowania,
- c) biuro do przyjmowania,
- d) pokój na łaźnię,
- e) aptekę,
- f) laboratorium,
- g) pokój do przyrządzeń (kuchnię),
- h) pomywalnię (obok kuchni),
- i) pokój do desinfekcyi,
- k) trupiarnię,
- l) pokój do naprawiania bielizny,
jak za pokoje o jednym oknie (pozycya taryfy 15);
- m) pokój inspekcyjny lekarski,
- n) biuro dla oficera ekonomicznego,
- o) pokój dla chorych oficerów,
w miarę wielkości jak za pokój o jednym lub dwóch oknach (pozycya taryfy 15 a względnie 16);
- p) pokój do operacyi lub sekcyi,
w miarę wielkości jak za pokój c dwóch lub trzech oknach (pozycya taryfy 16 a względnie 17);
- q) cele dla szalonych $1\frac{1}{4}$ czynszu taryfowego za pokój o jednym oknie (pozycya taryfy 15);
- r) odwach,
- s) magazyny (z wyjątkiem magazynu lodu, żywności i opału),
podług pozycyi taryfy za także przynależności wzmiankowane w taryfie pod B;
- t) za magazyn lodu wynagrodzenie ustanawiane będzie drogą umowy w każdym z osobna przypadku.

Wykaz gmin

rozmieyszczonych między 10 klas taryfy czynszów.

G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa
Bukowina.					
Czerniowce	3	Nowa Zuczka	9	Radowce	7
Czechy.					
Praga	1	Hradec Jendrychów	8	Myto Wysokie	7
		Hradec Królowy	6		
Beneszów	7	Jaromierz	6	Pardubice	7
Bergstadt ob. Rudolfów		Jiczyn	7	Pilzeň	4
Berun	7	Jozefów	6	Pisek	8
Bohdanecz	9			Posztoloprty	9
Bolesław Młody	7	Kadaň	7	Prachatice	9
Bolesław Stary	7	Karlin	2	Przelouce	8
Brandys na Ł.	7	Karłowe Wary	5	Rokiczany	8
Budziejowice	7	Klatowy	8	Rudolfów (Bergstadt)	10
		Kutna Hora	8		
Cheb	5			Teplice	8
Chomutów	7	Liberec	4	Terezin	6
Chuderyce pod Bilinem	9	Litomierzyce	6	Trzeboń	9
Czasław	7	Louny	8	Turnów	8
		Lysa	8	Werszowice	6
Dobrzany	9				
Dalmacya.					
Zadar	5	Kastel-Lastua	6	Sinj	7
		Kotor	5	Spizza (Sutomorje)	7
Budwa	7			Spljet	6
		Metkowicz	8	Sutomorje ob. Spizza	
Dubrownik (Gruz)	6			Szybenik	8
		Pierceń	7	Teodo	6
Erceg Novi	6			Vis	9
Gruz ob. Dubrownik		Rizan	7		

G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa
Dolna Austria,					
Baden	4	Klosterneuburg	6	Schlosshof obacz Hof nad	
Bruck nad Litawą	7	Korneuburg	6	Morawą	
Felixdorf	7	Krems	6	Stockerau	7
Fischau	7	Laxenburg	9	St. Pölten	6
Gross-Enzersdorf	8	Mauer	6	Traiskirchen (Möllersdorf)	8
Hainburg	9	Möllersdorf obacz Trais-		Tulln	7
Hirtenberg	6	kirchen		Wiener-Neustadt	5
Hof nad Morawą (Schloss-		Neunkirchen	7	Wöllersdorf	6
hof)	9				
Górna Austria.					
Linz	5	Freistadt	9	Wels	6
Braunau nad Innem	8	Schärding	10		
Enns	9	Stadl	9		
		Steyr	6		
Galicja.					
Lwów	1	Kolbuszowa	10	Sądowa Wisznia	8
Bochnia	7	Kołomyja	6	Sambor	7
Brody	8	Kraków	2	Sanok	6
Brzeżany	6	Krakowiec	9	Sędziszów	10
Chrzanów	8	Krechów	8	Stanisławów	4
Czortków	6	Lubaczów	7	Struszków	6
Dębica	7	Łańcut	7	Stryj	6
Doliny-Żuków	8	Monasterzyska	8	Tarnopol z Zagrobłą	5
Drohobycz	6	Mosty Wielkie	7	Tarnów	5
Drohowyże-Mikołajów	8	Niepołomice	8	Tłumacz	7
Głogów	9	Nisko	7	Trembowła	7
Gródek	7	Nowy Sącz	6	Trzęsówka	9
Hruszów	8	Podgórze	6	Wadowice	6
Jarosław	4	Przemysł	3	Zaleszczyki	6
Jaworów	7	Przeworsk	7	Zborów	7
Kamionka Strumiłowa	7	Radymno	8	Złoczów	6
Kęty	9	Rawa ruska	7	Żółkiew	6
		Rohatyn	9	Żołyńia	9
		Rzeszów	4		

G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa
Karyntya.					
Celowiec (Św. Piotr) . . .	5	Malboret	7	Św. Wit nad Głanem . . .	9
Bielak (Jeziernica)	7	Raibl ob. Trebiż		Trebiż (Raibl)	7
Jeziernica ob. Bielak		Św. Piotr ob. Celowiec		Wilcza Hora	8
Kraina.					
Lublana	5	Kaminek	10		
Morawia.					
Berno	4	Igława	6	Przerów	8
Bzenec	6	Klosterbruck ob. Znojmo		Prosnica	6
Hodonin	6	Królowe Pole	5	Szumbersk	6
Hradyszcze Węgierskie . .	7	Kromierzyż	6	Znojmo	6
Hranice	6	Ołomuniec	3		
Przymorze.					
Tryest	2	Gradyska	10	Pola	2
Gorycyca	6	Kopr	9		
Salzburg.					
Salzburg	4				
Śląsk.					
Opawa	5	Cieszyn	5	Karniów	7
Bielsk	5				

G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa	G m i n y	Klasa
Styrya.					
Graz	3	Marybork	6	Słowieńska Bystrzyca . .	8
Celje	7	Most nad Murą	7	St. Marein	9
Judenburg	8	Ptuja	7	Strass	9
Ljubno	6	Radgona	8		
Tyrol i Vorarlberg.					
Innsbruck	5	Hall	9	Predazzo	8
Bozen	6	Imst	9	Riva	6
Bregencya	7			Rovereto	6
Brixen	6	Levico	7	Schwaz	9
Bruneck	9			Trydent	5
Cavalese	8	Meran	6		
Cognola	10	Mezzolombardo	8	Vahrn (Franzensfeste) . .	8
Franzensfeste ob. Vahrn		Niederdorf	8		

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1900.

Treść: (№ 215—219.) 215. Obwieszczenie o ustanowieniu w Porozinie delegacji cłowej, sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską. — 216. Obwieszczenie, dotyczące się zwinięcia Komory pomocniczej II. klasy w Jablanacu i ustanowienia tam delegacji Komory głównej seńskiej z upoważnieniami Komory pomocniczej II. klasy. — 217. Rozporządzenie, dotyczące się zmian w podziale klas patentowych. — 218. Rozporządzenie, którym zarządza się zamieszczenie ogłoszenia w Dzienniku patentowym listy zgłoszonych patentów. — 219. Rozporządzenie, którym zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. sierpnia 1899, dotyczące się podziału przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od przygód nieszczęsnych na klasy niebezpieczności.

215.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu i Ministerstwa handlu z dnia 29. listopada 1900,

o ustanowieniu w Porozinie delegacji cłowej sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską.

W Porozinie na wyspie Kresie ustanowiona została delegacja cłowa, sprawująca oraz służbę portową i zdrowotną morską, która rozpoczęła urzędowanie już dnia 1. listopada 1900.

Delegacji tej nadano takie same upoważnienia co do odprawy towarów, jakie nadawane są w Przyrmorzu delegacjom cłowym tego rodzaju sprawującym oraz służbę portową (uwaga do liczby 23 VIII rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 154).

Böhm r. w.

Call r. w.

216.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. grudnia 1900,

tyczące się zwinięcia Komory pomocniczej II. klasy w Jablanacu i ustanowienia tam delegacji Komory głównej seńskiej z upoważnieniami Komory pomocniczej II. klasy.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu Komora pomocnicza II. klasy w Jablanacu została z końcem września 1900

zwinięta, czynności zaś jej poruczono królewskiemu oddziałowi straży skarbowej morskiej w Jablanacu, jako delegacji Komory głównej seńskiej.

Rzeczony oddział straży skarbowej rozpoczął czynności swoje jako delegacja cłowa, opatrzona upoważnieniami Komory pomocniczej II. klasy, od dnia 1. października 1900.

Böhm r. w.

217.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 17. grudnia 1900, tyczące się zmian w podziale klas patentowych.

Na zasadzie postanowień §§. 34 i 124 ustawy z dnia 11. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 30 o ochronie wynalazków (ustawy patentowej), rozporządza się co następuje:

§. 1.

Na miejsce załączek I i II rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 210, tyczącego się ustanowienia VI. oddziału w Urzędzie patentowym (załączka I: spis klas patentowych i ich poddziałów; załączka II: rozkład poszczególnych klas patentowych między sześć oddziałów zgłoszeń) wydaje się załączki I i II, które dołącza się do niniejszego rozporządzenia.

Załączka I i II.

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Call r. w.

Spis

klas patentowych i ich poddziałów.

1. Przygotowanie rud, kopalini i materiałów palnych.
2. Piekarstwo:
 - a) piece piekarskie, maszyny piekarskie, przybory piekarskie,
 - b) maszyny do wyrobu i formowania ciasta,
 - c) postępowanie przy przyrządzaniu ciasta.
3. Przemysł wyrobu odzieży:
 - a) bielizna,
 - b) odzież,
 - c) spięcia, pióra, maski, peruki, kwiaty, towary futrzane, welony,
 - d) środki pomocnicze przy wyrobie odzieży.
4. Przyrządy do oświetlania (z wyjątkiem przyrządów do oświetlania elektrycznego i gazowego).
5. Górnictwo:
 - a) wiertnictwo,
 - b) górnicze dobywanie kruszców, chodnik, szyb, tunel, studnia, odbudowa, wyciąganie (także w klasie 20 i 35), wentylacja.
6. Piwo, wódka, wino, ocet, drożdże:
 - a) zboże, słód, chmiel,
 - b) wyrób piwa,
 - c) wyrób spirytusu,
 - d) wyrób wina,
 - e) wyrób octu,
 - f) wyrób drożdży prasowanych.
7. Wyrób blachy i drutu, tudzież walcownie w ogólności.
8. Blicharstwo, farbierstwo, druk tkanin, apretura:
 - a) czyszczenie, folusznictwo (dział mechaniczny),
 - b) roboty przy wyrobie powierzchni równych, jednostajnych, gładkich i w deseń, wykończenie i roboty dodatkowe, wyrób linoleum i obrabianie (dział mechaniczny),
 - c) blicharstwo,
 - d) farbierstwo i merceryzacja,
 - e) druk tkanin (dział chemiczny),
 - f) apretura (dział chemiczny),
9. Towary ze szczeci.
10. Paliwo:
 - a) paliwo naturalne,
 - b) paliwo sztuczne (także prasy do cegiełek opałowych),
 - c) koksownia (zwęglanie, koksowanie, piece do koksu),
11. Introligatorstwo:
 - a) przybory, maszyny, postępowanie, książki, rejestry,
 - b) teki, rejestratory.
12. Postępowanie i przyrządy chemiczne:
 - a) pierwiastki niemetaliczne, ich związki między sobą, tudzież z metalami alkalicznymi i ziemiami alkalicznymi (o ile nie należą do klasy 62 lub 75),
 - b) sole i związki wszelkich metali, z wyjątkiem należących do klasy 12 a) i 75.
 - c) postępowanie i przyrządy chemii nieorganicznej,
 - d) postępowanie z gazami;
 - e) postępowanie i przyrządy chemii organicznej.
13. Kotły parowe i ich uzbrojenie (z wyjątkiem palenisk), tudzież przewody parowe:
 - a) kotły parowe (z wyjątkiem do ogrzewania),
 - b) grzanie przygotowawcze i czyszczenie mechaniczne wody zasilającej, zasilanie, regulacja obiegu,
 - c) wodoskazy, przyrządy sygnałowe i przyrządy bezpieczeństwa,
 - d) przewód, suszenie i przegrzanie pary,
 - e) czyszczenie kotłów i rur, przytwierdzanie i uszczelnianie rur,
 - f) szczególne sposoby wytwarzania pary.
14. Maszyny parowe (maszyny stałe, ruchozmiennie i okrętowe):
 - a) z tłokami tam i nazad chodzącymi,
 - b) z tłokami kołującymi i wahadłowymi, turbiny parowe,
 - c) części stawidła i szczegóły,
 - d) postępowanie celem użytkowania siły parowej.
15. Drukarstwo, maszyny do liniowania i do pisania, stęple:
 - a) przybory, narzędzia i maszyny do układania czcionek,
 - b) postępowanie drukarskie (drzeworyt, litografia, wyrób kliszy itp.),
 - c) prasy i maszyny drukarskie, maszyny do drukowania szablonów,
 - d) maszyny pomocnicze i przyrządy drukarskie (maszyny do wyrzynania, falcowania, perforowania, bronzowania, czyszczenie, gładzenie, gumowanie itd.),
 - e) maszyny do liniowania,

- f) maszyny do pisania,
- g) przyrządy do stępowania i numerowania itd.

16. Wyrób nawozu.

17. Wyrób lodu i wytwarzanie zimna, zachowywanie lodu i wymiana ciepła:

- a) wyrób lodu i wyrąb lodu naturalnego,
- b) lodownia, chłodnice i lodownie pokojowe,
- c) kondensatory, przyrządy do wymiany ciepła, oziębialniki kominowe, tężnie,
- d) maszyny do wytwarzania zimna i chłodu.

18. Wyrób żelaza:

- a) żelazo surowe (wielki piec, kupelak, piec ciągowy, surowizna specjalna).
- b) żelazo kowalne (piec fryszerski, pudłowy, Bessemera, Martina, tyglowy, stal specjalna, płyty pancernowe, rafinowanie, hartowanie, czyszczenie).

19. Budowa kolei żelaznych, dróg i mostów:

- a) budowa kolei żelaznych,
- b) budowa dróg i mostów,
- c) czyszczenie ulic.

20. Ruch kolei żelaznych:

- a) budowa wozów i lokomotyw (z wyjątkiem kotłów, stawideł i palenisk lokomotywowch, skraplanie, przyrządy do gaszenia iskier, do chłonięcia dymu),
- b) środki pomocnicze do ruchu kolei żelaznych i urządzenia stacyjne,
- c) systemy kolejowe,
- d) sygnały dla kolei żelaznych i urządzenia bezpieczeństwa,
- e) koleje elektryczne i uzbrojenie elektryczne wozów motorowych (z wyjątkiem przyrządów do puszczenia i regulowania motorów).

21. Przyrządy elektryczne.

- a) telegrafia i telefonia,
- b) elementy galwaniczne i akumulatory,
- c) przewody, budowa przewodów, przynależności przewodów,
- d) przyrządy i urządzenia do wytwarzania i przemiany energii elektrycznej,
- e) przyrządy do pomiaru elektryczności,
- f) przyrządy do oświetlania elektrycznego,
- g) wszelkie inne przyrządy elektryczne,
- h) przyrządy regulacyjne do prądów elektrycznych.

22. Barwniki, pokosty, lakiery, powłoki, klej:

- a) barwniki organiczne sztuczne (syntetyczne),
- b) barwniki mineralne, roślinne i zwierzęce,
- c) pokosty i lakiery,
- d) powłoki,
- e) klej, kity i inne lepy,

23. Przemysł tłuszczowy, świece, mydła, oleje ziemne:

- a) otrzymywanie tłuszczów i olejów, czyszczenie tłuszczów i olejów, probierze oleju,

- b) mydła, świece, pachnidła, smary,
- c) oleje kopalne, parafina, asfalt.

24. Zakłady paleniskowe:

- a) paleniska w ogólności,
- b) paleniska do mialu węglowego i do płynnego paliwa,
- c) ruszty i czyszczenie rusztów,
- d) wszelkie części składowe i narzędzia (przyrządy zasilające, rurki przewiewu, progi ogniowe, drzwiczki, paleniska, iskrochlony, urządzenia kominowe itp.),
- e) paleniska gazowe.

25. Maszyny do plecenia:

- a) pończosznictwo i dzianie,
- b) wyrób plecionek, koronek, maszyny bobinowe, pasamonnictwo, wiązanie siatek.

26. Wyrób gazu i oświetlenie gazowe:

- a) wyrób gazu,
- b) lampy i palniki gazowe,
- c) żary,
- d) przyrządy do zapalania i gaszenia gazu,
- e) wyrób gazu acetylowego i oświetlanie nim.

27. Miechy i przyrządy do wietrzenia:

- a) miechy skórzane, tłokowe, obrotowe i wytryskowe,
- b) przyrządy do wentylacji, do zwilżania powietrza, do zbierania pyłu itd.

28. Garbarstwo, obrabianie skóry:

- a) maszyny do mechanicznego obrabiania skór nie garbowanych i garbowanych,
- b) dział chemiczny.

29. Włókna na przędziwo:

- a) otrzymywanie mechaniczne włókien na przędziwo,
- b) dział chemiczny.

30. Piecza o zdrowie:

- a) instrumenty i przybory lekarskie (z wyjątkiem instrumentów i przyborów dentystycznych),
- b) maszyny, instrumenty i przybory dentystyczne, zęby sztuczne, przybory do czyszczenia zębów,
- c) przyrządy do inhalacji, gimnastyki leczniczej i mięsienia, przedmioty toaletowe, urządzenia kąpielowe, tudzież do leczenia zapomocą elektryczności i światła,
- d) obwiązki, członki sztuczne, przyrządy ortopedyczne,
- e) łoża dla chorych, przewóz chorych, nocniki, krzesła operacyjne, przybory pogrzebowe,
- f) przetwory higieniczne i farmaceutyczne, przybory aptekarskie, odwietrzanie.

31. Odlewnictwo:

- a) odlewnictwo i formierstwo (wyjąwszy maszyny do formierstwa),
- b) maszyny do formierstwa.

32. Szkło:

- a) postępowanie z szkłem rozżarzonem,

- b) postępowanie z szkłem oziębionem,
c) dział chemiczny.

33. Przybory podręczne i podróżne.

- a) parasole, laski, namioty, wachlarze,
b) torby, schowki, trzymadła, nosidła,
c) przybory do czesania, zapinacze.

34. Przybory do gospodarstwa domowego:

- a) przybory i przyrządy kuchenne,
b) naczynia kuchenne i stołowe,
c) sprzęty,
d) przybory i przyrządy do czyszczenia w gospodarstwie domowym,
e) przybory do gospodarstwa domowego szczegółowo nie wymienione.

35. Przyrządy do dźwignia:

- a) urządzenia do wyciągania w górę i podnoszenia (z wyjątkiem urządzeń elektrycznych),
b) zórawie stałe i ruchome, windy, kołowroty, hamulce itd.,
c) elewatory łańcuchowe i śrubowe, dźwigarki, pogłębiarki, przyrządy do ładowania, urządzenia hydrauliczne,

36. Zakłady ogrzewcze (w ogólności):

- a) piece i ogniska do paliwa stałego,
b) piece i ogniska do ogrzewania gazem i paliwem płynnym,
c) ogrzewanie centralne i regulatory ciepła,
d) ogrzewacze do płynów (z wyjątkiem elektrycznych),
e) ogrzewanie elektryczne i przyrządy do ogrzewania elektrycznego.

37. Budownictwo cywilne:

- a) konstrukcje dźwigające i zamykające przestrzeń,
b) części składowe konstrukcji,
c) wykonanie wewnętrzne i zewnętrzne budynków,
d) budowa rusztowań.

38. Drzewo:

- a) piłowanie,
b) obrabianie drzewa nożem i zdobienie powierzchni drzewa (dział mechaniczny),
c) wyrób szczególnych przedmiotów,
d) naprawianie i konserwacja.

39. Róg, kość słoniowa, kauczuk, gutapercha i inne masy plastyczne:

- a) dział mechaniczny,
b) dział chemiczny.

40. Hutnictwo:

- a) chemiczne przysposabianie rud,
b) otrzymywanie kruszcu, piece hutnicze (także elektryczne),
c) stopy kruszcowe (z wyjątkiem żelaza) i postępowanie z nimi.

41. Kapelusznictwo.

42. Instrumenty:

- a) instrumenty rysunkowe (cyrkle do kół i krzywizn),
b) przyrządy do mierzenia długości, powierzchni, grubości,
c) instrumenty geodetyczne,
d) przyrządy do rejestrowania i kontroli,
e) przyrządy do mierzenia gazu, wody, objętości,
f) przyrządy do ważenia,
g) przyrządy akustyczne i fonografy,
h) przyrządy optyczne (także fotograficzne, szkła przedmiotowe),
i) instrumenty i przybory fizykalne, kalendarze,
k) przybory rachunkowe,
l) środki naukowe,
m) kasy automatyczne.

44. Towary galanteryjne i przybory fajczarskie:

- a) towary galanteryjne (guzikki, szpilki, sprzączki, przedmioty do stroju),
b) przybory fajczarskie, przybory ogniodajne, obcinacze cygar.

45. Rolnictwo i leśnictwo, ogrodnictwo, winogrodnictwo, mleczarstwo, zootechnika:

- a) obrabianie gruntu, siejba, nawożenie,
b) zbiór plonu, postępowanie z zebranych plonem,
c) ogrodnictwo, uprawa jarzyn, owoców, wina i chmielu, leśnictwo,
d) mleczarstwo,
e) hodowla, połów, tępienie zwierząt, weterynarstwo,
f) podkownictwo,
g) dział chemiczny, także przysposabianie paszy dla bydła.

46. Motory powietrzne i gazowe:

- a) motory poruszające się zapomocą wybuchów i palenia, także maszyny do prochu,
b) przyrządy stawidłowe i regulacyjne, wentyle, przyrządy do wytwarzania gazu, do karburyzacji, podpalacze, chłodniki, przyrządy lewarowe,
c) maszyny kaloryczne i pneumatyczne, do amoniaku, kwasu węglowego, eteru, powietrza i gazu parowego; kieraty, deptaki, motory sprężynowe i ciężarowe.

47. Części składowe machin:

- a) stałe części konstrukcji,
b) części konstrukcji do przenoszenia ruchu,
c) sprzężenia, przeguby, hamulce, przyrządy zamykające i łączące,
d) rzemienie, sznury, łańcuchy itp.,
e) przyrządy do smarowania,
f) rury, węże i ich połączenia, zeszczelnienia, dławnice, środki do ochrony ciepła, itp.,
g) wentyle, kurki, suwaki,
h) tryby (bez podania szczególnego celu).

48. Obrabianie chemiczne metalu (emalia, galwanoplastyka):

- a) powłoki metaliczne, drogą elektrolytyczną wykonywane,
- b) powłoki metaliczne, drogą nie elektrolytyczną wykonywane i postępowanie z metalem,
- c) emaliowanie.

49. Obrabianie mechaniczne metali (z wyjątkiem walcowni w ogólności):

- a) maszyny pomocnicze,
- b) maszyny do wyrobu pewnych towarów metalowych,
- c) postępowanie robocze, narzędzia i przyrządy wykonawcze,

50. Młyny:

- a) młynarstwo w ścisłym znaczeniu,
- b) maszyny rozdrabniające, o ile mogą być do wszystkiego używane.

51. Instrumenty muzyczne:

- a) fortepian, harmonium, organy,
- b) instrumenty orkiestrowe,
- c) instrumenty do grania mechanicznego i przybory muzyczne pomocnicze.

52. Machinki do szycia wszelkiego rodzaju:

- a) do szycia,
- b) do haftu.

53. Żywność:

- a) przyrządzanie,
- b) zachowywanie.

54. Wyroby papierowe, przetwarzanie papieru i reklama:

- a) wyrób pudełek,
- b) wyrób kopert, torebek, kart,
- c) wyrób papieru w deseniach, jakoteż przedmiotów z masy papierowej i papieru (z wyjątkiem pudełek, kopert, kart),
- d) reklamy.

55. Wyrób papieru:

- a) wyrób miazgi papierowej z rozmaitych materiałów surowych drogą mechaniczną,
- b) maszyny do wyrobu papieru, roboty wykonujące (dział mechaniczny),
- c) dział chemiczny.

56. Siodlarstwo, tudzież ubiory na konie i inne zwierzęta.

57. Fotografia:

- a) dział fizyczny,
- b) dział chemiczny.

58. Prasy:

- a) z ciśnieniem zapomocą płynu,
- b) z ciśnieniem bez pomocy płynu.

59. Pompy i podnośniki do płynów:

- a) pompy tłokowe, błonowe, sikawki,
- b) pompy ciskające, obrotowe,
- c) pompy tętnicze parowe i gazowe (pulsometry),

d) pompy smoczkowe (injektory),

e) rozmaite metody, podnoszenia płynów, czerpaki, koła czerpakowe itp.

60. Regulatory do motorów.

61. Przybory ratunkowe.

62. Przemysł solno alkaliczny i ziemioalkaliczny, żupnictwo,

63. Budowa wozów, welocypedy, koła i wozy motorowe:

- a) budowa wozów,
- b) welocypedów,
- c) welocyped i wóz motorowy,
- d) koło i obręcz do koła.

64. Przybory szynkarskie, zamknięcia do flaszek, przyrządy do płókania:

- a) zamykadła do flaszek i naczyń w ogólności,
- b) czyszczenie flaszek, kieliszków; przyrządy do przelewania, korkowania i odkorkowania.
- c) przyrządy naciskowe do piwa, przyrządy wyszynkowe, zamykadła do syfonów, liczydła piwa itp.

65. Budowa statków i żeglarstwo:

- a) budowa statków,
- b) przyrządy do ruchu i sterowania statków,
- c) uzbrojenie statków, przyrządy do sygnalizacji i przyrządy ratunkowe morskie,
- d) łodzie i welocypedy wodne,
- e) urządzenia szczególne wojenno-techniczne (opancerzowanie, torpedy, miny, statki podwodne).
- f) przyrządy do wyciągania i spuszczenia, doki pływające, wydobywanie statków, które zatonięły, czyszczenie i konserwacja statków.

66. Rzeźnictwo.

67. Szlifierstwo i polerownictwo:

- a) maszyny do szlifowania i polerowania,
- b) środki do szlifowania i polerowania,
- c) dział chemiczny.

68. Wyroby ślusarskie i szafy na pieńki:

- a) zamki,
- b) okucia, zamykadła, przyrządy do otwierania i przytrzymywania drzwi i okien,
- c) szafy na pieńki.

69. Narzędzia do krajania zarazem broń sieczna i kolna.

70. Materiały piśmienne i rysunkowe:

- a) ołówki do pisania i rysunku, pióra, rączki, kałamarze itd.,
- b) deski do rysunku, linie, narzędzia do zaostrzania ołówków i do wyskrobywania,
- c) przybory biurowe.

71. Szewstwo:

- a) obuwie,
- b) zamykadła do obuwia, podkówki, ostrogi itp.,
- c) maszyny i narzędzia do wyrobu obuwia.

72. Broń palna, pociski, oszańcowania:

- a) broń palna ręczna z przynależnościami,
- b) działa i strzelby machinowe,
- c) lawety, obsługa mechaniczna dział, pancerze i osłony,
- d) amunicya,
- e) przybory do celowania — strzelnice.

73. Powroźnictwo.

74. Sygnalizacja (z wyjątkiem sygnalizacji na kolejach żelaznych).

75. Soda i inny przemysł chemiczny hurtowny:

- a) kwasy (kwas borowy, boraty i kwas węglowy), siarka i jej związki,
- b) kwas węglowy i alkalia żrące (z wyjątkiem otrzymanych elektrolitycznie), ammoniak, związki sinu, żelazosinu i rhodanu,
- c) alkalia chlorowe i żrące elektrolitycznie otrzymane, chloraty i związki chloru do blichowania.

76. Przędzalnia:

- a) roboty przygotowawcze,
- b) przędzenie i skręcanie nici,
- c) nawijanie i motanie.

77. Sport, gry, zabawy ludowe, bałony:

- a) gry towarzyskie,
- b) zabawki dziecięce (lalki, bąki, budownictwo itp.),
- c) przybory do gimnastyki, łyżwy itp., zabawy ludowe,
- d) bałony do latania.

78. Materiały rozsadzające:

- a) dział mechaniczny, maszyny do wyrobu zapalek,
- b) dział chemiczny, towary żagwiowe, ognie sztuczne.

79. Tytoń.

80. Towary gliniane, przemysł kamienny i cementowy:

- a) maszyny, narzędzia i przybory (z wyjątkiem pras),

b) prasy,

c) piece,

d) kamienie sztuczne (dział chemiczny) i masy do wyrobu kamieni sztucznych.

e) asfalty i wytwory z nich, cementy (dział chemiczny), zaprawa murarska, urządzenia do gaszenia wapna,

f) zdobnictwo towarów glinianych i kamieni (dział chemiczny).

81. Transport i pakowanie:

- a) przybory do pakowania,
- b) urządzenia do transportowania i ładowania, poczta pneumatyczna, wywóz śmieci i urządzenia magazynowe (silos),
- c) maszyny do pakowania i etykietowania.

82. Przyrządy do suszenia, prażenia, maszyny odśrodkowe (do celów ogólnych):

- a) przyrządy do suszenia, prażenia, osuszania kanałów i szybów,
- b) maszyny odśrodkowe.

83. Zegary (także elektryczne).

84. Budownictwo wodne i podwodne.

85. Woda, wodociąg i kanalizacja:

- a) wodociąg,
- b) kanalizacja,
- c) filtry, prasy filtrowe i czyszczenie wody.

86. Tkactwo:

- a) roboty przygotowawcze i pomocnicze, maszyny z krośnami i jacquardowskie,
- b) warsztaty tkackie, postępowanie tkackie i tkalina.

87. Narzędzia i przybory bez nazwy szczególnej.

88. Motory wiatrowe i wodne:

- a) turbiny, koła wodne i maszyny hydrauliczne,
- b) młynki powietrzne,

89. Wyrób cukru i skrobi:

- a) wyrób cukru,
- b) wyrób skrobi, dekstrozy i dekstryny.

I. oddział zgłoszeń.

1. Przygotowanie rud, kopalin i materiałów palnych.

2. Piekarstwo:

- a) piece piekarskie, maszyny piekarskie, przybory piekarskie,
- b) maszyny do wyrobu i formowania ciasta.

3. Przemysł wyrobu odzieży:

- a) bielizna,
- b) odzież,
- c) spięcia, pióra, maski, peruki, kwiaty, towary futrzane, welony,
- d) środki pomocnicze przy wyrobie odzieży.

5. Górnictwo:

- a) wiertnictwo,
- b) górnicze dobywanie kruszców, chodnik, szyb, tunel, studnia, odbudowa, wyciąganie (także w klasie 20 i 35), wentylacja.

8. Blicharstwo, farbierstwo, druk tkanin, apretura:

- a) czyszczenie, folusznictwo (dział mechaniczny),
- b) roboty przy wyrobie powierzchni równych, jednostajnych, gładkich i w deseń, wykończenie i roboty dodatkowe, wyrób linoleum i obrabianie (dział mechaniczny).

9. Towary ze szczeci.

11. Introligatorstwo:

- a) przybory, maszyny, postępowanie, książki, rejestry,
- b) teki, registry.

25. Maszyny do plecenia:

- a) pończosznictwo i dzianie,
- b) wyrób plecionek, koronek, maszyny bobinowe, pasamonnictwo, wiązanie siatek.

28. Garbarstwo, obrabianie skóry:

- a) maszyny do mechanicznego obrabiania skór nie garbowanych i garbowanych.

29. Włókna na przędziwo:

- a) otrzymywanie mechaniczne włókien na przędziwo.

31. Odlewnictwo:

- a) odlewnictwo i formierstwo (wyjąwszy maszyny do formierstwa),
- b) maszyny do formierstwa.

32. Szkło:

- a) postępowanie z szkłem rozżarzonem,
- b) postępowanie z szkłem oziębionem.

33. Przybory podręczne i podróżne:

- a) parasole, laski, namioty, wachlarze,

- b) torby, schowki, trzymadła, nosidła,

- c) przybory do czesania, zapinacze.

38. Drzewo:

- a) piłowanie,

- b) obrabianie drzewa nożem i zdobienie powierzchni drzewa (dział mechaniczny),

- c) wyrób szczególnych przedmiotów.

39. Róg, kość słoniowa, kauczuk, gutapercha i inne masy plastyczne:

- a) dział mechaniczny.

41. Kapelusznictwo.

45. Rolnictwo i leśnictwo, ogrodnictwo, winogrodnictwo, mleczarstwo, zootechnika:

- a) obrabianie gruntu, siejba, nawożenie,

- b) zbiór plonu, postępowanie z zebraniem plonem,

- c) ogrodnictwo, uprawa jarzyn, owoców, wina i chmielu, leśnictwo,

- d) mleczarstwo,

- e) hodowla, połów, tępienie zwierząt, weterynarstwo,

- f) podkownictwo.

50. Młyny:

- a) młynarstwo w ściślejszem znaczeniu,

- b) maszyny rozdrabniające, o ile mogą być do wszystkiego używane.

52. Machinki do szycia wszelkiego rodzaju:

- a) do szycia,

- b) do haftu.

54. Wyroby papierowe, przetwarzanie papieru i reklama:

- a) wyrób pudełek,

- b) wyrób kopert, torebek, kart,

- c) wyrób papieru w deseniach, jakoteż przedmiotów z masy papierowej i papieru (z wyjątkiem pudełek, kopert, kart),

- d) reklamy.

55. Wyrób papieru:

- a) wyrób miazgi papierowej z rozmaitych materiałów surowych drogą mechaniczną,

- b) maszyny do wyrobu papieru, roboty wykończające (dział mechaniczny).

66. Rzeźnictwo.

70. Materyały piśmienne i rysunkowe:

- a) ołówki do pisania i rysunku, pióra, rączki, kałamarze itd.,

- b) deski do rysunku, linie, narzędzia do zaostrzania ołówków i do wyskrobywania,

- c) przybory biurowe.

71. Szewstwo:

- a) obuwie,
- b) zamykadła do obuwia. podkówki, ostrogi itp.,
- e) maszyny i narzędzia do wyrobu obuwia.

73. Powroźnictwo.

76. Przędzalnia:

- a) roboty przygotowawcze,
- b) przędzenie i skręcanie nici,
- c) nawijanie i motanie.

78. Materiały rozsadzające:

- a) dział mechaniczny, maszyny do wyrobu zapalek.

79. Tytoń.

80. Towary gliniane, przemysł kamienny i cementowy:

- a) maszyny narzędzia i przybory (z wyjątkiem pras),
- b) prasy,
- c) piece.

86. Tkactwo:

- a) roboty przygotowawcze i pomocnicze, maszyny z krośnami i jacquardowskie,
- b) warsztaty tkackie, postępowanie tkackie i tkanina.

II. oddział zgłoszeń.

13. Kotły parowe i ich uzbrojenie (z wyjątkiem palenisk), tudzież przewody parowe:

- a) kotły parowe (z wyjątkiem do ogrzewania),
- b) grzanie przygotowawcze i czyszczenie mechaniczne wody zasilającej, zasilanie, regulacja obiegu,
- c) wodoskazy, przyrządy sygnałowe i przyrządy bezpieczeństwa,
- d) przewód, suszenie i przegrzanie pary,
- e) czyszczenie kotłów i rur, przytwierdzanie i uszczelnianie rur,
- f) szczególne sposoby wytwarzania pary.

14. Maszyny parowe (maszyny stałe, ruchomienne i okrętowe):

- a) z tłokami tam i nazad chodzącymi,
- b) z tłokami kołującymi i wahadłowymi, turbiny parowe,
- c) części stawidła i szczegóły,
- d) postępowanie celem użytkowania siły parowej.

15. Drukarstwo, maszyny do liniowania i do pisania, stęple:

- a) przybory, narzędzia i maszyny do układania czcionek,
- c) prasy i maszyny drukarskie, maszyny do drukowania szablonów,
- d) maszyny pomocnicze, i przyrządy drukarskie (maszyny do wyrzynania, falcowania, perforowania, bronzowania, czyszczenie, gładzenie, gumowanie itd.),
- e) maszyny do liniowania,
- f) maszyny do pisania,
- g) przyrządy do stęplowania i numerowania itd.

17. Wyrób lodu i wytwarzanie zimna. zachowywanie lodu i wymiana ciepła:

- a) wyrób lodu i wyrąb lodu naturalnego,
- b) lodownia, chłodnice i lodownie pokojowe,
- c) kondensatory, przyrządy do wymiany ciepła, oziębialniki kominowe, tęźnie,
- d) maszyny do wytwarzania zimna i chłodu.

24 Zakłady paleniskowe:

- a) paleniska w ogólności,
- b) paleniska do miału węglowego i do płynnego paliwa,
- c) ruszty i czyszczenie rusztów,
- d) wszelkie części składowe i narzędzia (przyrządy zasilające, rurki przewiewu, progi ogniowe, drzwiczki paleniska, iskrochłony, urządzenia kominowe itp.),

27. Miechy i przyrządy do wietrzenia:

- a) miechy skórzane, tłokowe, obrotowe i wytryskowe,
- b) przyrządy do wentylacji, do zwilżania powietrza, do zbierania pyłu itd.

35. Przyrządy do dźwigania:

- a) urządzenia do wyciągania w górę i podnoszenia (z wyjątkiem urządzeń elektrycznych),
- b) żorawie stałe i ruchome, windy, kołowroty, hamulce itd.
- c) elewatory łańcuchowe i śrubowe, dźwigarki, pogłębiarki, przyrządy do ładowania, urządzenia hydrauliczne.

36. Zakłady ogrzewcze (w ogólności):

- a) piece i ogniska do paliwa stałego,
- b) piece i ogniska do ogrzewania gazem i paliwem płynnym,
- c) ogrzewnie centralne i regulatory ciepła,
- d) ogrzewacze do płynów (z wyjątkiem elektrycznych),

44. Towary galanteryjne i przybory fajczarskie:

- a) towary galanteryjne (guziki, szpilki, sprzeczki, przedmioty do stroju),
- b) przybory fajczarskie, przybory ogniopajne, obcinacze cygar.

46. Motory powietrzne i gazowe:

- a) motory poruszające się zapomocą wybuchów i palenia, także maszyny do prochu,
- b) przyrządy stawidłowe i regulacyjne, wentyle, przyrządy do wytwarzania gazu, do karburyzacji, podpalacze, chłodniki, przyrządy lewarowe,
- c) maszyny kaloryczne, i pneumatyczne, do amoniaku, kwasu węglowego, eteru, powietrza i gazu parowego; kieraty, dreptaki. motory sprężynowe i ciężarowe.

47. Części składowe maszyn:

- a) stałe części konstrukcji,
- b) części konstrukcji do przenoszenia ruchu,
- c) sprzężenia, przeguby, hamulce, przyrządy zamykające i łączące,

- d) rzemienie, sznury łańcuchy itp.,
- e) przyrządy do smarowania,
- f) rury, węże i ich połączenia, zeszczelnienia, dławnice, środki do ochrony ciepła itp.,
- g) wentyle, kurki, suwaki,
- h) tryby (bez podania szczególnego celu).

58. Prasy:

- a) z ciśnieniem zapomocą płynu,
- b) z ciśnieniem bez pomocy płynu.

59. Pompy i podnośniki do płynów:

- a) pompy tłokowe, błonowe, sikawki,
- b) pompy ciskające, obrotowe,
- c) pompy tętnicze parowe i gazowe (pulsometry),
- d) pompy smoczkowe (injektory),
- e) rozmaite metody podnoszenia płynów, czerpaki, koła czerpakowe itp.

60. Regulatory do motorów.

64. Przybory szynkarskie, zamknięcia do flaszek, przyrządy do płókania:

- a) zamykadła do flaszek i naczyń w ogólności,
- b) czyszczenie flaszek, kieliszków; przyrządy do przelewania, korkowania i odkorkowania,
- c) przyrządy naciskowe do piwa, przyrządy wyszynkowe, zamykadła do syfonów, liczydła piwa itp.

65. Budowa statków i żeglarstwo:

- a) budowa statków,
- b) przyrządy do ruchu i sterowania statków,
- c) uzbrojenie statków, przyrządy do sygnalizacji i przyrządy ratunkowe morskie,
- d) łodzie i welocypedy wodne,
- e) urządzenia szczególne wojenno-techniczne (opancerzowanie, torpedy, miny, statki podwodne,
- f) przyrządy do wyciągania i spuszczenia, doki pływające, wydobywanie statków, które zatonięły, czyszczenie i konserwowanie statków.

72. Broń palna, pociski, oszańcowania:

- a) broń palna ręczna z przynależnościami,
- b) działa i strzelby machinowe,
- c) lawety, obsługa mechaniczna dział, pancerze i osłony,
- d) amunicja,
- e) przybory do celowania, strzelnice.

77. Sport, gry, zabawy ludowe, balony:

- a) gry towarzyskie,
- b) zabawki dziecięce (lalki, baki, budownictwo itp.),
- c) przybory do gimnastyki, łyżwy itp., zabawy ludowe,
- d) balony do latania.

82. Przyrządy do suszenia, prażenia, maszyny odśrodkowe (do celów ogólnych):

- a) przyrządy do suszenia, prażenia, osuszania kanałów i szybów,
- b) maszyny odśrodkowe.

88. Motory wiatrowe i wodne:

- a) turbiny, koła wodne i maszyny hydrauliczne,
- b) młynki powietrzne.

III. oddział zgłoszeń.

19. Budowa kolei żelaznych, dróg i mostów:

- a) budowa kolei żelaznych.

20. Ruch kolei żelaznych:

- a) budowa wozów i lokomotyw (z wyjątkiem kotłów, stawideł i palenisk lokomotywowych, skraplanie, przyrządy do gaszenia iskier, do chłonięcia dymu),
- b) środki pomocnicze do ruchu kolei żelaznych i i urządzenia stacyjne,
- c) systemy kolejowe,
- d) sygnały dla kolei żelaznych i urządzenia bezpieczeństwa,
- e) koleje elektryczne i uzbrojenie elektryczne wozów motorowych (z wyjątkiem przyrządów do rozpuszczania i regulowania motorów).

21. Przyrządy elektryczne:

- a) telegrafia i telefonia,
- c) przewody, budowa przewodów, przynależności przewodów,
- d) przyrządy i urządzenia do wytwarzania i przemiany energii elektrycznej,
- e) przyrządy do pomiaru elektryczności,
- f) przyrządy do oświetlania elektrycznego,
- g) wszelkie inne przyrządy elektryczne,
- h) przyrządy regulacyjne do prądów elektrycznych.

30. Piecza o zdrowie:

- a) instrumenty i przybory lekarskie (z wyjątkiem instrumentów i przyborów dentystycznych),
- b) maszyny, instrumenty i przybory dentystyczne, zęby sztuczne, przybory do czyszczenia zębów,
- c) przyrządy do inhalacji, gimnastyki leczniczej, i mięsienia, przedmioty toaletowe, urządzenia kąpielowe tudzież do leczenia zapomocą elektryczności i światła,
- d) obowiązki, członki sztuczne, przyrządy ortopedyczne,
- e) łoża dla chorych, przewóz chorych, nocniki, krzesła operacyjne, przybory pogrzebowe.

36. Zakłady ogrzewcze (w ogólności):

- c) ogrzewnie elektryczne i przyrządy do ogrzewania elektrycznego.

42. Instrumenty:

- a) instrumenty rysunkowe (cyrkle do kół i krzywizn),
- b) przyrządy do mierzenia długości, powierzchni, grubości,
- c) instrumenty geodetyczne,
- d) przyrządy do rejestrowania i kontroli,
- e) przyrządy do mierzenia gazu, wody, objętości,
- f) przyrządy do ważenia,

- g) przyrządy akustyczne i fonografy,
- h) przyrządy optyczne (także fotograficzne szkło przedmiotowe),
- i) instrumenty i przybory fizyczne, kalendarze,
- k) przybory rachunkowe,
- l) środki naukowe,
- m) kasy automatyczne.

51. Instrumenty muzyczne:

- a) fortepian, harmonium, organy,
- b) instrumenty orkiestrowe,
- c) instrumenty do grania mechanicznego i przybory muzyczne pomocnicze.

57. Fotografia:

- a) dział fizyczny,

74. Sygnalizacja (z wyjątkiem sygnalizacji na kolejach żelaznych).

83. Zegary także elektryczne).

IV. oddział zgłoszeń.

4. Przyrządy do oświetlania (z wyjątkiem przyrządów do oświetlania elektrycznego i gazowego).

7. Wyrób blachy i drutu, tudzież walcownie w ogólności.

19. Budowa kolei żelaznych, dróg i mostów:

- b) budowa dróg i mostów,
- c) czyszczenie ulic.

34. Przybory do gospodarstwa domowego:

- a) przybory i przyrządy kuchenne,
- b) naczynia kuchenne i stołowe,
- c) sprzęty,
- d) przybory i przyrządy do czyszczenia w gospodarstwie domowym,
- e) przybory do gospodarstwa domowego szczególnie wymienione.

37. Budownictwo cywilne:

- a) konstrukcje dźwigające i zamykające przestrzeń,
- b) części składowe konstrukcji,
- c) wykonanie wewnętrzne i zewnętrzne budynków,
- d) budowa rusztowań.

49. Obrabianie mechaniczne metali (z wyjątkiem walcowni w ogólności):

- a) maszyny pomocnicze,
- b) maszyny do wyrobu pewnych towarów metalowych,
- c) postępowanie robocze, narzędzia i przyrządy wykonawcze.

56. Siodlarstwo, tudzież ubiory na konie i inne zwierzęta.

61. Przybory ratunkowe.

63. Budowa wozów, welocypedy, koła i wozy motorowe:

- a) budowa wozów,
- b) welocypedów,
- c) welocyped i wóz motorowy,
- d) koło i obręcz do koła.

67. Szlifierstwo i polerownictwo:

- a) maszyny do szlifowania i polerowania,
- b) środki do szlifowania i polerowania.

68. Wyroby ślusarskie i szafy na pieniądze:

- a) zamki,
- b) okucia, zamykadła, przyrządy do otwierania i przytrzymywania drzwi i okien,
- c) szafy na pieniądze.

69. Narzędzia do krajania zarazem broń sieczna i kolna.

81. Transport i pakowanie:

- a) przybory do pakowania,
- b) urządzenia do transportowania i ładowania, poczta pneumatyczna, wywóz śmieci i urządzenia magazynowe (silos),
- c) maszyny do pakowania i etykietowania.

84. Budownictwo wodne i podwodne.

85. Woda, wodociąg i kanalizacja:

- a) wodociąg,
- b) kanalizacja.

87. Narzędzia i przybory bez nazwy szczególnej.

V. oddział zgłoszeń.

2. Piekarstwo:

- c) postępowanie przy przyrządzaniu ciasta.
6. Piwo, wódka, wino, ocet, drożdże:
- a) zboże, słód, chmiel,
 - b) wyrób piwa,
 - c) wyrób spirytusu,
 - d) wyrób wina,
 - e) wyrób octu,
 - f) wyrób drożdży prasowanych.

8. Blicharstwo, farbierstwo, druk tkanin, apretura:

- c) blicharstwo,
- d) farbierstwo i merceryzacja,
- e) druk tkanin (dział chemiczny),
- f) apretura (dział chemiczny).

10. Paliwo:

- a) paliwo naturalne,
- b) paliwo sztuczne (także prasy do cegiełek opałowych),
- c) koksownia (zwęglanie, koksowanie, piece do koksu).

12. Postępowanie i przyrządy chemiczne:

- a) pierwiastki niemetaliczne, ich związki między sobą, tudzież z metalami alkalicznymi i ziemiami alkalicznymi (o ile nie należą do klasy 62 lub 75),

- b) sole i związki wszelkich metali, z wyjątkiem należących do klasy 12 a) i 75,
 c) postępowanie i przyrządy chemii nieorganicznej,
 d) postępowanie z gazami.
16. Wyrób nawozu.
 18. Wyrób żelaza:
 a) żelazo surowe (wielki piec, kupelak, piec ciągowy, surowizna specjalna).
 b) żelazo kowalne (piec fryszerski, pudłowy, Bessemiera, Martina, tyglowy, stal specjalna, płyty pancernowe, rafinowanie, hartowanie, czyszczenie).
22. Barwniki, pokosty, lakiery, powłoki, klej:
 a) barwniki organiczne sztuczne (syntetyczne),
 b) barwniki mineralne, roślinne i zwierzęce,
 c) pokosty i lakiery.
 d) powłoki,
 e) klej, kity i inne lepy.
- 24 Zakłady paleniskowe:
 e) paleniska gazowe.
26. Wyrób gazu i oświetlenie gazowe:
 a) wyrób gazu,
 b) lampy i palniki gazowe,
 c) żary,
 d) przyrządy do zapalania i gaszenia gazu,
28. Garbarstwo, obrabianie skóry:
 b) dział chemiczny.
29. Włókna na przędziwo:
 b) dział chemiczny.
32. Szkło:
 e) dział chemiczny.
39. Róg, kość słoniowa, kauczuk, gutta-percha i inne masy plastyczne:
 b) dział chemiczny.
40. Hutnictwo:
 a) chemiczne przyspasabianie rud,
 b) otrzymywanie kruszcu, piece hutnicze (także elektryczne),
 c) stopy kruszczowe (z wyjątkiem żelaza) i postępowanie z nimi.
48. Obrabianie chemiczne metalu (emalia, galwanoplastyka):
 a) powłoki metaliczne. drogą elektrolityczną wykonywane,
 b) powłoki metaliczne, drogą nie elektrolityczną wykonywane i postępowanie z metalem,
 c) emaliowanie.
62. Przemysł solno alkaliczny i ziemioalkaliczny, żupnictwo.
 67. Szlifierstwo i polerownictwo:
 c) dział chemiczny.
75. Soda i inny przemysł chemiczny hurtowny:
 a) kwasy (kwas borowy, boraty i kwas węglowy), siarka i jej związki,

- b) kwas węglowy i alkalia żrące (z wyjątkiem otrzymanych elektrolitycznie), ammoniak, związki sinu, żelazosinu i rhodanu.
 c) alkalia chlorowe i żrące elektrolitycznie otrzymane, chloraty i związki chloru do blichowania.

VI. oddział zgłoszeń.

12. Postępowanie i przyrządy chemiczne:
 e) postępowanie i przyrządy chemii organicznej.
15. Drnkarstwo, maszyny do liniowania i do pisania, stęple:
 b) postępowanie drukarskie (drzeworyt, litografia, wyrób kliszy itp.).
21. Przyrządy elektryczne:
 b) elementy galwaniczne i akumulatory.
23. Przemysł tłuszczowy, świece, mydła, oleje ziemne:
 a) otrzymywanie tłuszczów i olejów, czyszczenie tłuszczów i olejów, probierze oleju,
 b) mydła, świece, pachnidła, smary,
 c) oleje kopalne, parafina, asfalt.
26. Wyrób gazu i oświetlenie gazowe:
 c) wyrób gazu acetylenowego i oświetlenia nim.
30. Piecza o zdrowie:
 f) przetwory higieniczne i farmaceutyczne, przybory aptekarskie, odwiezianie.
38. Drzewo:
 d) napawanie i konserwacja.
45. Rolnictwo i leśnictwo, ogrodnictwo winogrodnictwo, mleczarstwo, zootechnika:
 g) dział chemiczny. także przyspasabianie paszy dla bydła.
53. Żywności:
 a) przyrządzanie,
 b) zachowywanie.
55. Wyrób papieru:
 c) dział chemiczny.
57. Fotografia:
 b) dział chemiczny.
78. Materiały rozsadzające:
 b) dział chemiczny, towary żagwiowe, ogień sztuczne.
80. Towary gliniane, przemysł kamienny i cementowy:
 d) kamienie sztuczne (dział chemiczny) i masy do wyrobu kamieni sztucznych,
 e) asfalty i wytwory z nich cementy (dział chemiczny), zaprawa murarska, urządzenie do gaszenia wapna,
 f) zdobnictwo towarów glinianych i kamieni (dział chemiczny).
85. Woda, wodociąg i kanalizacja:
 c) filtry, prasy filtrowe i czyszczenie wody.
89. Wyrób cukru i skrobi:
 a) wyrób cukru,
 b) wyrób skrobi, dekstrozy i dekstryny.

218.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 20. grudnia 1900,

którem zarządza się zaniechanie ogłaszania w Dzienniku patentowym listy zgłoszonych patentów.

§. 1.

Ogłaszanie w Dzienniku patentowym list zgłoszonych patentów, zarządzane w §. 17 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1898. Dz. u. p. Nr. 159, ma być na przyszłość zaniechane.

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Caill r. w.

219.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 21. grudnia 1900,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 163, tytułem się podziału przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od przygód nieszczęsnych, na klasy niebezpieczności.

Po wysłuchaniu Rady przybocznej ubezpieczeń ustanawia się ze zmianą przepisane rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 23. sierpnia 1899. Dz. u. p. Nr. 163, podziału przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od przygód nieszczęsnych, na klasy niebezpieczności, dla „malarzy pokojowych“ (grupa XIV c, tytuł Nr. 547 załączki 2 rzezonego rozporządzenia) w miejsce VIII klasy niebezpieczności, VII klasę niebezpieczności.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Körber r. w.

21. Dotacya tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 46, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Iglawie jako 1. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

w sumie 40.000 zł. czyli 80.000 K

22. Dotacya tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 47, na budowę domu dla sądu w Sternberku, łącznie z koszarami kupna gruntu pod budowę jako 1. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, w sumie . 20.000 zł. czyli 40.000 K

23. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 4, §. 42, na ten sam cel przewidziana jako 2. rata, to jest . . 30.000 zł. czyli 60.000 K

24. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 6, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Wels jako 5. rata przewidziana, to jest . . . 80.000 zł. czyli 160.000 K

25. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 6, na urządzenie wewnętrzne powyższego budynku przewidziana, to jest 26.000 zł. czyli 52.000 K

26. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 7, na budowę wspólnego domu urzędowego w Otensheim jako 1. rata przewidziana, to jest . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K

27. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 9, na budowę domu na areszty w Schwazu przewidziana, to jest 19.100 zł. czyli 38.200 K

28. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 11, na budowę domu urzędowego i domu na areszty w Meranie jako 1. rata przewidziana, to jest . 50.000 zł. czyli 100.000 K

29. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 16, na budowę domu urzędowego w Voitsbergu, jako 2. rata przewidziana, to jest 30.000 zł. czyli 60.600 K

30. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 17, na budowę domu dla sądu obwodowego w Maryborze, jako 2. rata przewidziana, to jest . . 70.000 zł. czyli 140.000 K

31. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 18, na budowę aresztów dla sądu powiatowego w Weiz przewidziana, to jest 10.500 zł. czyli 21.000 K

32. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 21, na budowę domu dla sądu w Lublanie jako 3. rata przewidziana, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

33. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 22, na kupno i przyrządzenie koszar w Rudolfowie na potrzeby sądu jako 3. rata przewidziana,

to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

34. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 30, na budowę domu dla sądu i na więzienia w Pilzni jako 3. rata przewidziana, to jest . . . 80.000 zł. czyli 160.000 K

35. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 36, na budowę domu urzędowego w Smichowie jako 1. rata przewidziana, to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

36. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 40, na budowę domu urzędowego w Marschendorfie jako 1. rata przewidziana, to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K

37. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 43, na budowę domu urzędowego w Prosnicy jako 1. rata przewidziana, to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

38. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899, w tytule 4, §. 44, budowę domu urzędowego w Lundenburgu jako 1. rata przewidziana. to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

39. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 47, na budowę domu urzędowego w Polskiej Ostrawie jako 1. rata przewidziana, to jest . . . 25.000 zł. czyli 50.000 K.

40. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 52, na budowę domu urzędowego w Uhnovie jako 1. rata przewidziana, to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

41. Kwota tem samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 4, §. 53, na rozszerzenie domu sądu powiatowego w Nizankowicach przewidziana, to jest 16.250 zł. czyli 32.500 K

§. 5.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, wchodzącego w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Eisenerz, dnia 27. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1901 w języku niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1901 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą wydaje się w miejscu lub posyła się pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1893 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Cena sprzedaży rocznika 1900 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1901.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1900.

Treść: **M** 220. Dokument koncesyjny na koleje lokalne od Kadani do Willomic i od Radonic do Duppau.

220.

Dokument koncesyjny z dnia 22. grudnia 1900,

na koleje lokalne od Kadani do Willomic i od Radonic do Duppau.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia nadaje w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Doktorowi Franciszkowi Waldertowi, adwokatowi w Pradze, w związku z Gustawem Hodekiem z Żelewic, fabrykantem cukru w Pietipsach i Ferdynandem Stammem, właścicielem kopalni w Pietipsach o to proszącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu następujących kolei żelaznych ruchozmiennych, które wybudowane być mają jako lokalne o szlakach normalnych a mianowicie:

1. Od stacyi Kadań—Brunnersdorf linii chomutowsko-chebskiej wyłącznie uprzywilejowanej kolei busztiehradzkiej do Willomic, z dobiegiem do linii kolei państwa kaszycko-radonickiej i

2. od stacyi w Radonicach rzeczonyj kolei państwo do Duppau a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Co do kolei będących przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, używają koncesyonaryusze dobrodziejstw w artykule V ustawy z dnia 31. gru-

dnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidzianych.

§. 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei koncesyonowanych niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z koncesyą, dać ma koncesyonaryusz kaucyę w sumie 25.000 K w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanych nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 4.

We względzie budowy kolei koncesyonowanych i ruchu na nich zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych,

które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu będzie można odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych o tyle, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszoną chyżość, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne, a trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych

§ 5.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Emisya obligacyi pierwszeństwa jest wzbroniona.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo emitowania akcyi pierwszeństwa, które pod względem oprocentowania i umorzenia będą miały pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi a to aż do sumy, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyi pierwszeństwa, zanim akcyje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia parku kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, który Rząd ma oznaczyć, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie, gdyby ją rzeczywiście poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli

Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

Statut Spółki, jakoteż formularze wydać się mających akcyi zakładowych i akcyi pierwszeństwa podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§ 6.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych zniżonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis tyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwolonemi ułatwieniami.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posiad mieć wzgląd na wysłużonych pod-

oficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§. 7.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) stosowane być mają analogicznie taryfy niższe dla transportów wojskowych.

§. 8.

Trwanie koncesyi z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także przed upływem rzeczzonego czasu uznać koncesyę za nieistniejącą nadal, gdyby określone w §fie 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 9.

Ruch na kolejach, będących przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, będzie utrzymywał Rząd na rachunek koncesjonaryuszów i koncesjonaryusze zwracać mają Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone. Warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszami.

§. 10.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, podanemi, dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy kolejami współużywanymi lub niektórymi ich częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 11.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesjonowanych po ich wybudowaniu i otwarciu

na nich ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich stracone będą czyste dochody najniepomyślniejszych dwóch lat, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby koleje miały być odkupione po upływie czasowego, w §. 1 ustanowionego uwolnienia od podatków, podatki i dodatki do podatków ciężące na odkupionem przedsiębiorstwie kolejowem i wszelkie inne pobory publiczne uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie także co do lat wolnych od podatku obliczyć należy podatek razem z dodatkami według stopy procentowej pierwszego roku podlegającego podatkowi i potrącić z przychodów.

Ze względu jednak, że stosownie do §. 131, lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty odkupu podatek dziesięcioprocentowy, doliczyć należy do czystych dochodów w taki sposób obliczonych dodatek wynoszący jedną dziewiątą tych czystych dochodów.

3. Czysty dochód roczny w myśl powyższego postanowienia obliczony, płacić się będzie koncesjonaryuszom jako wynagrodzenie za koleje odkupione aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

4. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępów 1 aż do 3 obliczony, bez uwzględnienia dodatku także przewidzianego, nie wynosił przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie ryczałtowej potrzebnej na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki hipotecznej celem zgromadzenia kapitału w Banku krajowym królestwa czeskiego pod gwarancją tegoż królestwa zaciągniętej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za koleje odkupione, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonaryuszów spłacanie własnych funduszów rzeczonyj pożyczki hipotecznej w umówionych terminach płatności aż do zupełnego jej umorzenia, wzmiankowaną zaś powyżej ratę ryczałtową za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30.

czerwea i dnia 31. grudnia każdego roku i zwracać będzie koncesyonaryuszom podatek rentowy, od tej renty odkupu opłacać się mający.

5. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent w myśl ustępów powyższych koncesyonaryuszom płacić się mających, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej tych rent, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie dodatku, jeżeliby się w nich zawierał, w myśl postanowień ustępu 2.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

6. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia pod ll. 1 aż do 5 przepisanego bez dalszej zapłaty własność wolna od ciężarów a względnie obciążona tylko zalegającą jeszcze resztą pożyczek za zezwoleniem Rządu zaciągniętych i używanie kolei niniejszem koncesyonowanych ze wszystkimi do nich należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, a według okoliczności koleje podjazdowe własnością koncesyonaryuszów będące i przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

7. Odkupienie na rzecz państwa nastąpić ma w każdym przypadku z rozpoczęciem się roku kalendarzowego, uchwała zaś Rządu, tycząca się odkupienia, oznajmiona będzie przedsiębiorstwu kolejowemu najpóźniej aż do 31. października roku bezpośrednio poprzedniego w formie deklaracyi.

W deklaracyi tej oznaczone będą następujące szczegóły:

- a) termin, od którego nastąpi odkupienie;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem odkupienia i inne przedmioty majątku, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego bądź na zaspokojenie pretensyi państwa lub z jakichkolwiek tytułów prawnych przejść mają na państwo;
- c) kwota ceny odkupu, (ll. 1 aż do 5), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowe-

mu, według okoliczności z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania tymczasowo obliczonej, z oznaczeniem terminu i miejsca płatności.

8. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi co do odkupienia, osobnego komisarza do czuwania nad tem, żeby stan majątku, począwszy od tej chwili, nie został zmieniony na szkodę państwa.

Począwszy od chwili oznajmienia o odkupieniu, wszelka sprzedaż lub obciążenie nieruchomości majątkowych, w deklaracyi o odkupieniu wymienionych, podlega przyzwoleniu osobnego komisarza.

Toż samo rozumie się o wszelkiem przyjęciu nowych zobowiązań, przekraczających granicę regularnego sprawowania interesów lub uzasadniających trwałe obciążenie.

9. Koncesyonaryusze obowiązani są mieć o to staranie, żeby Rząd mógł w dniu na odkupienie wyznaczonym, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątku w deklaracyi o odkupieniu wymienione.

Gdyby koncesyonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, Rząd będzie miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez wdania się sądu, objąć w fizyczne posiadanie przedmioty majątku powyżej oznaczone.

Począwszy od chwili odkupienia, ruch na kolei odkupionej odbywać się będzie na rachunek państwa a przeto od tej chwili wszelkie dochody ruchu przechodzić będą na rzecz państwa, wszelkie zaś wydatki ruchu na karb państwa.

Czyste dochody, jakie okażą się z obrachunku aż do chwili odkupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należitości obrachunkowe i za wszelkie inne długi pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

10. Rząd zastrzega sobie prawo zahipotekowania na podstawie deklaracyi o odkupieniu (l. 7), prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach majątkowych w skutek odkupienia na państwo przechodzących.

Koncesyonaryusze obowiązani są oddać Rządowi na jego żądanie do rozporządzenia wszelkie dokumenty prawne, jakichby od nich do tego celu potrzebował.

§. 12.

Gdy koncesya upłynie i od tego dnia, w którym to nastąpi, przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie

kolei koncesyonowanych i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i kasowe, koleje podjazdowe i przedsiębiorstwa poboczne, gdyby je koncesyonarysze posiadali, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 11, ustępie 6.

Tak wtedy gdy koncesya upływie jak i w razie odkupienia kolei (§. 11), zatrzymają koncesyonarysze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa obrachunkowe, jeżeliby istniały, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 13.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane trwale i utrzymywane w dobrym stanie, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego funkcjonaryusza a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z pro-

jektem i kontraktami, i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcjonaryszów na koszt koncesyonaryszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 14.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, na który została nadana, za nieistniejącą nadal.

Wiitek r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1901 w języku **niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.**

Prenumerata na cały **rocznik 1901** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą wydaje się w miejscu lub posyła się pocztą bezpłatnie, wynosi **8 K.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 40 K
" " 1859 " 1868 " . . . 24 "	" " 1889 " 1898 " . . . 60 "
" " 1869 " 1878 " . . . 32 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " . . . 120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie . . . 60 K
" " 1880 " 1889 " . . . 40 "	
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie . . . 120 K	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 4 K 20	Rocznik 1866 za . . . 4 K 40 h	Rocznik 1883 za . . . 5 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50	" 1867 " . . . 4 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 4 " — "	" 1885 " . . . 3 " 60 "
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1869 " . . . 6 " — "	" 1886 " . . . 4 " 60 "
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1871 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1872 " . . . 6 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1890 " . . . 5 " 40 "
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1891 " . . . 6 " — "
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1893 " . . . 6 " — "
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1895 " . . . 7 " — "
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1897 " . . . 15 " — "
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1898 " . . . 6 " — "
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie, co wydanie niemieckie.

Cena sprzedaży rocznika 1900 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1901.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIV. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1900.

Treść: (№ 221—223.) 221. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwalniania od stępli i należności przy odnawianiu aktów sądowych zniszczonych w czasie pożaru w Mielcu. — 222. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia na lata 1901, 1902 i 1903 dla zakładów karnych kwoty dziennej kosztów wykonania kary, które zwracać mają osoby skazane. — 223. Obwieszczenie o ustanowieniu Urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Zakliczynie w Galicyi.

221.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. grudnia 1900,

tyczące się uwalniania od stępli i należności przy odnawianiu aktów sądowych zniszczonych w czasie pożaru w Mielcu.

Na mocy postanowień §. 14 ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Podania, protokoły i wygotowania sądowe, które z powodu zgorzenia budynku Sądu powiatowego w Mielcu w dniu 6. września 1900 muszą być ponowione w celu dochodzenia roszezeń z prawa prywatnego w sprawach spornych i niespornych, uwalnia się od ponownego uiszczenia stępli i należności w takim razie, jeżeli z aktów sądowych jeszcze istniejących jest stwierdzone lub strona dostatecznie, według słusznego uznania sądu, udowodniła, że podania lub protokoły ponowić się mające albo jeszcze nie były w czasie pożaru albo już były na jej korzyść załatwione i że nadto przy poprzednim wniesieniu lub wygotowaniu uiszczono już stęple i należności według ustawy przypadające.

§. 2.

Uwalnia się od stępli i należności także te dokumenty w czasie pożaru zniszczone, które były

jako załączki do podań i protokołów w §. 1 oznaczonych dołączone, o ile dokumenty te wystawia się ponownie wyłącznie dla przywrócenia aktów sądowych i nadto udowodnione jest w sposób w §. 1 oznaczony, że stęple i należności według ustawy przypadające zostały już uiszczone.

§. 3.

O dobrodziejstwa w §§. 1 i 2 wzmiankowane prosić mają strony podaniami wolnemi od stępli sąd dotyczący, który orzekać ma o dopuszczalności żądanego dobrodziejstwa.

§. 4.

Do wnoszenia takich podań ustanawia się termin prekluzyjny sześciomiesięczny, licząc od dnia wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia, po upływie którego prośby takie nie będą już uwzględniane.

§. 5.

W razie przyznania żądanego uwolnienia, przytoczyć należy na pierwszej stronie pierwszego arkusza uwolnionych w skutek tego od stępli podań, protokołów lub innych wygotowań urzędowych, jakoteż dokumentów rezolucyę sądu uzasadniającą uwolnienie.

§. 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

§. 7.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucam Moim Ministrom skarbu i sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 21. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

222.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 21. grudnia 1900, tyczące się ustanowienia na lata 1901, 1902 i 1903 dla zakładów karnych kwoty dziennej kosztów wykonania kary, które zwracać mają osoby skazane.

Na zasadzie §§. 43, 44 i 46 przepisów wykonawczych do kodeksu postępowania karnego z dnia 23. maja 1873, rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. listopada 1873 (Dz. u. p. Nr. 152) wydanych, ustanawia się na przeciąg lat 1900, 1901 i 1902 na każdą głowę i za każdy dzień kwotę kosztów wykonania kary, którą na mocy §u 388go kodeksu postępowania karnego więźniowie, w zakładach karnych karę odsiadujący, zwracać są obowiązani, jak następuje:

W zakładzie karnym dla mężczyzn:

w Stein	w kwocie —	K 67 h
w Göllersdorfie	" —	" 80 "
w Garstenie	" —	" 86 "
w Subenie	" —	" 86 "
w Pradze	" —	" 93 "
w Kartuzach	1	" 66 "
w Pilzni	" —	" 94 "
w Mirowie	" —	" 79 "
w Wiśniczu	" —	" 94 "
w Lwowie	" —	" 16 "
w Stanisławowie	" —	" 94 "

w Grazu	" —	K 76 h
w Maryborze	" —	" 59 "
w Koparze	1	" 02 "
w Gradysce	1	" 13 "

w zakładzie karnym dla kobiet:

w Wiener-Neudorfie	w kwocie —	K 80 h
w Rzepach	" —	" 83 "
w Mezericzu wołoskim	" —	" 80 "
w Lwowie	" —	" 78 "
w Begnie	" —	" 69 "
w Schwazu	" —	" 80 "

Spens r. w.

223.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. grudnia 1900,

o ustanowieniu Urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Zakliczynie w Galicyi.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 10. października 1900 ustanawia się w Zakliczynie w Galicyi Urząd podatkowy i sądowno-depozytowy dla gmin i obszarów dworskich Sądu powiatowego zakliczyńskiego, który jednocześnie rozpoczyna czynności.

Urząd ten rozpocznie czynności od dnia 1. stycznia 1900.

Od tego terminu gminy i obszary dworskie Bieśnik, Biskupice melsztyńskie, Borowa, Harzewice-Melsztyn, Dzierzaniny, Faliszowice, Faściszowa, Filipowice, Gwoździec, Kończyska, Łusławice, Niedźwiedza, Olszowa, Paleńnica, Piaski-Drużków, Rostoka (vel Roztoka), Ruda kameralna, Słona, Stróże, Wesołów, Wola stróżka, Zakliczyn, Zawada lanckorońska, Zdania i Złota oddzielają się od okręgu Urzędu podatkowego wojnickiego i przyłączają się do Urzędu podatkowego zakliczyńskiego.

Natomiast od tegoż samego terminu przyłączają się do okręgu sądowego i podatkowego wojnickiego gminy i obszary dworskie Biadoliny szlacheckie, Jaworsko i Perla, które dotychczas należały do okręgu sądowego i podatkowego brzeskiego.

Böhm r. w.

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1900.

Treść: (№ 224 i 225.) 224. Obwieszczenie o ściągnięciu udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszeniu się tego długu nieustalonego do sumy 94,280.905 koron. — 225. Obwieszczenie o wydaniu zmienionego statystycznego spisu towarów handlu zagranicznego na austriacko-węgierskim obszarze cłowym.

224.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. grudnia 1900,

o ściągnięciu udziałowych przekazów hipotecznych i zmniejszeniu się tego długu nieustalonego do sumy 94,280.905 koron.

Na zasadzie artykułu IV. ustawy z dnia 26. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 33, umorzono dnia 27. grudnia 1900 sumę dwa miliony trzastatrydzięści ośm tysięcy (2,338.000) koron w udziałowych przekazach hipotecznych w posiadaniu państwa będących i odpisano od sumy ogólnej długu nieustalonego w udziałowych przekazach hipotecznych.

W skutek tego rzeczony dług nieustalony, który po raz ostatni stosownie do obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 260, ograniczony był do sumy maksymalnej 96,672.000 K, zmniejszył się teraz do sumy 94,334.000 K, a względnie, po strąceniu udziałowych przekazów hipotecznych, które dotychczas z tytułu przedawnienia odpisane zostały jako umorzone w sumie 53.095 K do sumy dziewięćdziesiąt cztery miliony dwieścieosmdziesiąt tysięcy dziewięćset pięć (94,280.905) koron i na miejsce udziałowych przekazów hipotecznych powyżej oznaczonych w sumie 2,338.000 K i 53.095 K żadne udziałowe przekazy hipoteczne nie mogą już być wydawane.

Böhm r. w.

225.

Obwieszczenie Ministrów skarbu i handlu z dnia 28. grudnia 1900,

o wydaniu zmienionego statystycznego spisu towarów handlu zagranicznego na austriacko-węgierskim obszarze cłowym.

W porozumieniu z królewsko węgierskim i Ministerstwami handlu i skarbu wygotowany i wydany został na zasadzie §. 1, ustęp 3 ustawy z dnia 26. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 132, o statystyce handlu zagranicznego, do celów statystycznego oznajmiania i urzędowego wykazywania przywozu, wywozu i przewozu towarów i przedmiotów, zmieniony częściowo „Statystyczny spis towarów handlu zagranicznego na austriacko-węgierskim obszarze cłowym“, który począwszy od 1. stycznia 1901, nabywa mocy obowiązującej w miejsce statystycznego spisu towarów, wydanego stosownie do obwieszczenia Ministrów handlu i skarbu z dnia 31. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 20, a który się jednocześnie niniejszem uchyla.

Osnowy tego nowego spisu towarów nie ogłasza się w Dzienniku ustaw państwa ze względu na jego obszerność stosownie do §. 1, ustęp 4 ustawy powyżej wzmiankowanej.

Böhm r. w.

Call r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1901 w języku niemieckim, czeskim, kroackim, polskim, rumuńskim, ruskim, słoweńskim i włoskim.

Prenumerata na cały rocznik 1901 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa, za którą wydaje się w miejscu lub posyła się pocztą bezpłatnie, wynosi 8 K.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie	50 K	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie	40 K
" " " 1859 " 1868 " " " " " " " " " "	24 "	" " " 1889 " 1898 " " " " " " " "	60 "
" " " 1869 " 1878 " " " " " " " " " "	32 "		
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie		180 K	
Za dziesięciolecia 1870 " 1899 " " " " " " " " " "		120 "	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie	32 K	Za dziesięciolecie 1890 do 1899 włącznie	60 K
" " " 1880 " 1889 " " " " " " " " " "	40 "		
Za dziesięciolecia 1870 do 1899 włącznie		120 K.	

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1866 za	4 K 40 h	Rocznik 1883 za	5 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1867 "	4 " — "	" 1884 "	5 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1868 "	4 " — "	" 1885 "	3 " 60 "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1869 "	6 " — "	" 1886 "	4 " 60 "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1870 "	2 " 80 "	" 1887 "	5 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1871 "	4 " — "	" 1888 "	8 " 40 "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1889 "	6 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1890 "	5 " 40 "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1891 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1875 "	4 " — "	" 1892 "	10 " — "
" 1859 "	4 " — "	" 1876 "	3 " — "	" 1893 "	6 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1877 "	2 " — "	" 1894 "	6 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1897 "	15 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1898 "	6 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1882 "	6 " — "	" 1899 "	10 " — "

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Cena sprzedaży rocznika 1900 podana będzie do wiadomości w pierwszych dniach stycznia 1901

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki od roku 1849 wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870 są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XCVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1900.

Treść: *Nr* 226. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się dalszego pobierania podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901.

226.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. grudnia 1900,

tyczące się dalszego pobierania podatków i opłat,
tudzież pokrywania wydatków państwa w czasie
od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd do pobierania w czasie od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901 podatków bezpośrednich i opłat pośrednich według istniejących przepisów.

§. 2.

Wydatki pokrywane być mają w czasie od 1. stycznia aż do końca czerwca 1901 w miarę potrzeby, na rachunek dotacyi, które wyznaczone będą ustawą skarbową na rok 1901.

§. 3.

Upoważnia się Ministra skarbu, żeby na zasilenie zasobów kas państwa w razie potrzeby postarał się o zaliczkę w sumie 50,000.000 K ze względu na postanowienia ustawy z dnia 10. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 54.

§. 4.

Dotacje (kwoty) poniżej wyszczególnione, mogą być używane jeszcze aż do końca czerwca 1901 i dotacje te (kwoty), o ile nie zostaną wyczerpane do końca roku 1900, uważać należy tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu na rok 1901.

A. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych.

1. Kwota ryczałtowa rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 1, §. 1 na pokrycie kosztów z powodu prac przygotowawczych do ustawowego urzędowania ubezpieczenia budynków od pożaru, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

2. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 2, §. 1, jako przemijający nadzwyczajny wydatek administracji politycznej w Austrii poniżej Anizy na ryczałtowe urzędowe: Koszta jednorazowe pierwszego urzędowania starostwa nowo ustanowić się mającego,

to jest . . . 3.000 zł. czyli 6.000 K

3. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w tytule 3, §. 5, celem wybudowania nowego domu na pomieszczenie c. k. komisaryatu policji i należącego do niego oddziału straży bezpieczeństwa w Präterze,
to jest 138.000 zł. czyli 276.000 K
4. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 3, l. 3, na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Salzachu pomiędzy Oberndorfem a Laufenem,
to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K
5. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 3, l. 2, na ten sam cel rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 30.000 zł. czyli 60.000 K
6. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 4, l. 3, celem wybudowania nowego mostu Bierwirthrücke na połączonym alt-ausseńskim i grundlseńskim Traunie w Ausse, na szlaku gościńca solnego, kilometr 114⁸/₁₀, to jest . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K
7. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 4, l. 7 na odbudowanie drewnianego mostu jarzmowego na rzece Murze w Frohnleiten na szlaku gościńca wiedeńskiego kilometr 28²/₈, to jest . . 10.000 zł. czyli 20.000 K
8. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4, l. 4 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K
9. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 4, l. 2 na odbudowanie przepustu stuttenbaskiego na szlaku gościńca St. Gotardzkiego, kilometr 3²/₆, a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 8.100 zł. czyli 16.200 K
10. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w tytule 5, §. 5, l. 5 jako dodatek skarbowy na ujęcie potoku grafendorfskiego,
to jest 2.500 zł. czyli 5.000 K
11. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 5, l. 6, celem wybudowania dwóch mostów z wierzchem żelaznym w Maltnie na szlaku gościńca goryckiego,
to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K
12. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 1, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi jezdnej od Berseca do stacji żeglugi parowej tejże nazwy,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K
13. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 2, jako dodatek skarbowy na budowę mostu na rzece granicznej Indrio pod Mernikiem,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K
14. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 3, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi w dolinie Ljaku,
to jest 8.000 zł. czyli 16.000 K
15. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 4, jako dodatek skarbowy na wybudowanie sieci dróg w obszarze pogranicznym między rzekami Soczą i Adrią,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K
16. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 6 na postawienie mostu z wierzchem żelaznym na rzece Soczy pod Gorycyą na szlaku gościńca podgórskiego,
to jest 70.000 zł. czyli 140.000 K
17. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 6 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . 10.000 zł. czyli 20.000 K
18. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 8, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi powiatowej Staroselo-Breginje z odnogą do Logje, tudzież na zabezpieczenie drogi powiatowej od gościńca karyntyjskiego do Tolminu prowadzącej, w części leżącej na lewym brzegu Soczy przy moście na tej rzece i na naprawienie drogi w dolinie Baczy między Grochowem a Hadajużną,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

19. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 8 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

20. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 9 na naprawienie gościńca karyntyjskiego między Deszklą a Rodeżem (naprawa II), kilometr 75·8 aż do 76·52,

to jest 4.600 zł. czyli 9.200 K

21. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 10 jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi w dolinie Branicy,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

22. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 11 na przerobienie gościńca karyntyjskiego między Kobarydem a Ternowem w kilometrze 110·8 aż do 115·2,

to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

23. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 13, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi na lewym brzegu rzeki Soczy od Kanału aż do strumienia Vogersceg

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

24. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 13, do tego samego celu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

25. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 6, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

26. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 16, jako dodatek skarbowy na częściowe uregulowanie rzek Soczy i Torre, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

27. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 15, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona

w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

28. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 7, l. 9 na ten sam cel wyznaczona, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

29. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 17, na urządzenie gościńca w dolinie Idryi i Usznika pod Czeginiem nad gościńcem karyntyjskim przez Św. Łucyę i Żelin aż do górnej Idryi w Krainie,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

30. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 7, l. 18, jako dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Baczy, to jest w części od Hudajużny przez Podbrdo aż do granicy krajowej kraińskiej,

to jest 18.000 zł. czyli 36.000 K

31. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 2 jako dodatek skarbowy na przywrócenie dróg gminnych w Roczyni uszkodzonych przez wypadki żywiołowe a w szczególności na odbudowanie i poprawę drogi od Roczyni do Kambreski, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

32. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 7, l. 3, jako dodatek skarbowy na naprawienie drogi powiatowej Reifenberg-Komen w części nad potokiem raonjaekim, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 4.000 zł. czyli 8.000 K

33. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898, w tytule 5, §. 7, l. 4, jako dodatek skarbowy na zasklepienie wąwozu Tomińska-Klamm, tudzież na naprawienie drogi przed tym zasklepieniem i za niem w części od St. Peter aż do Cadra, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 4.000 zł. czyli 8.000 K

34. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 5, §. 7, l. 5, jako dodatek skarbowy na wybudowanie mostu żelaznego na rzece Torre na szlaku drogi konkurencyjnej od Villesse do Rudy prowadzącej wyznaczona a rozporządzeniem cesar-

skiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 23.500 zł. czyli 47.000 K

35. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 1 na budowę mostu sklepionego na rzece Sarce w miejscowości „Ponte Pia“, kilometr 32·21 gościńca judykaryjskiego, to jest 7.000 zł. czyli 14.000 K

36. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 2, na poprawienie gościńca judykaryjskiego i przecinającej ten gościniec Rio-Carbonare, kilometr 70 aż do 71, to jest 7.500 zł. czyli 15.000 K

37. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 3, na poprawienie szlaku przejazdowego w miejscowości Cavareno, kilometr 32·6 aż do 33·25 lewego gościńca Nonthalskiego, to jest . . . 6.500 zł. czyli 13.000 K

38. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 12, na poprawienie gościńca vintschgauskiego w miejscowości Gries, kilometr 2·2 aż do 2·8, to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

39. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 13, na przerobienie gościńca judykaryjskiego Tione (dział Brewine) kilometr 44·0 aż do 44·4, to jest 14.000 zł. czyli 28.000 K

40. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 16, na nabycie gruntu, budowę stajni i wyporządzenie schroniska na Franzenshöhe na szlaku gościńca stilferjoskiego, to jest 6.000 zł. czyli 12.000 K

41. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 18, l. 17 na budowę nowego mostu z wierzchem żelaznym przez potok Cismone pod S. Silvestro, kilometr 88 gościńca primierskiego, to jest . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

42. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 21, na budowę nowego mostu z wierzchem żelaznym na rzece

Adydze pod Latsch i na łączącą się z tem poprawę drogi, kilometr 54·1 aż do 54·3 gościńca vintschgauskiego, to jest . . . 25.300 zł. czyli 50.600 K

43. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 25 celem przerobienia gościńca salzburskiego na górze Melleker, to jest 8.000 zł. czyli 16.000 K

44. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 26, na poprawienie gościńca włoskiego pod Rößehe w kilometrze 103·0 aż do 103·4, to jest . . 5.200 zł. czyli 10.400 K

45. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 28, na przerobienie części drogi „alla Pongajola“ i postawienie nowego mostu z murowanymi przyczółkami i wierzchem żelaznym na Rivo-Pongajola, kilometr 12·2 aż do 13·0 lewego gościńca nonthalskiego wyznaczona w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

46. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 16, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . 15.000 zł. czyli 30.000 K

47. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 5, §. 8, l. 6, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia przedłużona w sumie . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

48. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 8, l. 31, na postawienie nowego mostu z wierzchem żelaznym na rzece Inn i poprawienie dobiegającej części drogi pod Pontlatzem o kilometrze 144·34 gościńca vintschgauskiego, to jest . . . 34.280 zł. czyli 68.560 K

49. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 13, na przerobienie a względnie odbudowanie lewego gościńca nonthalskiego od mostu Romedio aż do osady Sanzeno w kilometrze 24·1 aż do 24·5, tudzież między Dermullo a Sanzeno w kilometrze 23·2 aż do 23·6, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 11.850 zł. czyli 23.700 K

50. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 5, §. 8, l. 17, na podwyższenie i przerobienie gościńca włoskiego poniżej Branzollu, w kilometrze 136·4 aż do 137·2, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 8.000 zł. czyli 16.000 K
51. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 9, l. 2, na odbudowanie gościńca wodniańsko-pilzeńsko-kraslickiego między Koszutką a Pilźnią, kilometr 104·500 aż do 107·300, to jest . . . 31.800 zł. czyli 63.600 K
52. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 9, l. 12, na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wełtawie pod Weltrusem na szlaku gościńca weltruskiego, to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K
53. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 11, l. 1, na wybudowanie połączenia drogowego od granicy krajowej morawsko-śląskiej przez Dobischwald do Oder, to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K
54. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 13, l. 1, jako dodatek skarbowy na regulację rzeki Suczawy pod Ickanami, to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K
55. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 1, na budowę wierzchu żelaznego u mostu na rzece Cetyni pod Błatem, na szlaku drogi konkurencyjnej poljickiej. to jest 16.600 zł. czyli 33.200 K
56. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 2, na budowę drogi jezdnej od Gjurica przez Morinje do Risanu, to jest 22.000 zł. czyli 44.000 K
57. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 2 na poprawę i rozszerzenie drogi skarbowej konnej od Risanu przez Perasto, Orahovac i Dobrotę aż do Kotoru, to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K
58. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 6, na wybudowanie drogi jezdnej, któraby służyła za uzupełnienie gościńca śródziemnego wzdłuż brzegów zatoki Omblu pod Grużem, to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K
59. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 8 na poprawienie i rozszerzenie drogi konnej od Beszicza przez Kastelastwę i Sutomorje-Spica aż do rzeczki granicznej Zeljeznicy, to jest . . . 16.000 zł. czyli 32.000 K
60. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 9, na poprawę drogi jezdnej od Sestanowacza aż do Mustapicza (Madunicza) pod Lowreczen, to jest 14.000 zł. czyli 28.000 K
61. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 5, §. 14, l. 13, na rozszerzenie i naprawienie części gościńca Lepetano—Stoliv dolny, celem uzupełnienia szlaku Lepetano—Stoliv—Pezań—Mula aż pod Kotar, to jest 16.400 zł. czyli 32.800 K
62. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 w tytule 5, §. 14, l. 2 przewidziana, jako dodatek skarbowy na budowę mostu kamiennego na rzece Cetynie pod Podgradiem, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 12.000 zł. czyli 24.000 K
63. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 1, l. 1, na wyporządzenie w laxenburskim obszarze odwodnienia jazu Kehrwand tamże położonego, tudzież na poprawienie strumieni Kehrwand i Frauenbach, to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K
64. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 2, l. 2 na budowę wodne w rzece Innice, to jest 95.000 zł. czyli 190.000 K
65. Dotacja ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 6, §. 2, l. 2, na regulacją Dunaju koło Struden wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

66. Dotacja ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 2, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . 40.000 zł. czyli 80.000 K

67. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 7, l. 1, na budowę korytecznych na rzece Innie, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

68. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 8, l. 1 na regulację Wełtawy, to jest . . 70.000 zł. czyli 140.000 K

69. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 8, l. 1, na ten sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 420.000 zł. czyli 840.000 K

70. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 8, l. 1, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 420.000 zł. czyli 840.000 K

71. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 8, l. 2 na regulację Łaby, to jest . . . 100.000 zł. czyli 200.000 K

72. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 6, §. 8, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

73. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 8, l. 3 na kupno łodzi motorowej dla funkcyjnaruszów nadzoru rzeczno-
go w Ustiu n. Ł. i w Breznicach,
to jest 8.000 zł. czyli 16.000 K

74. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 8, l. 4, jako dodatek skarbowy na roboty przygotowawcze do kanalizacji Małej Łaby od Melnika do Królowej Hradca wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

75. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 11, l. 6 na budowę w Prucie, to jest . . . 25.000 zł. czyli 50.000 K

76. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 11, l. 13 na kupno bagiera parowego i remorkiera parowego do czyszczenia Dniestru, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K

77. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 11, l. 13 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 40.000 zł. czyli 80.000 K

78. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 13, l. 1, jako dodatek skarbowy na pokrycie kosztów osuszenia bagien w Stonie Wielkim w celach uzdrowotnienia,
to jest 6.630 zł. czyli 13.260 K

79. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 6, §. 13, l. 2, jako dodatek skarbowy na pokrycie kosztów osuszenia bagien przy uściu rzeki Jadro pod Saloną,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

80. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 6, §. 13 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . 10.000 zł. czyli 20.000 K

81. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 13, na tenże sam cel wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . 10.000 zł. czyli 20.000 K

82. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 1, na przybudówek do domu urzędowego skarbowego w Ober-Hollabrunn, to jest . . . 32.430 zł. czyli 64.860 K

83. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 3, na budowę domu urzędowego w Lonczu,
to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

84. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 4, na budowę domu dla Rządu w Lublanie,

to jest 48.000 zł. czyli 96.000 K

85. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 5, l. 1 na budowę domu dla namiestnictwa w Tryeście,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

86. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 4 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona to jest . . . 50.000 zł. czyli 100.000 K

87. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 6, l. 3, na budowę domu urzędowego w Cieplicach,

to jest 34.235 zł. czyli 68.470 K

88. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

89. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 7, l. 1 na przybudówek do domu namiestnictwa we Lwowie,

to jest 72.500 zł. czyli 145.000 K

90. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 7, l. 2 na budowę domu urzędowego w Krakowie,

to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K

91. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 7, §. 7, l. 2, na ten sam cel, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . 92.000 zł. czyli 184.000 K

92. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 7, §. 8, na budowę domu urzędowego w Storożyńcu,

to jest 15.000 zł. czyli 30.000 K

93. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, załączce II,

przewidziana na rok 1899 pod l. 1, na urządzenie przystani dla tratw na Wełtawie i Łabie,
to jest 400.000 zł. czyli 800.000 K

94. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w załączce II, pod l. 5 na budowę domu urzędowego w Krakowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 200.000 zł. czyli 400.000 K

B. W etacie Ministerstwa obrony krajowej.

1. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, załączka II, przewidziana na rok 1899 pod l. 1 na koszt budowy koszar dla piechoty w Sinju,
to jest 140.000 zł. czyli 280.000 K

2. Kwota tem samym rozporządzeniem, załączka II, przewidziana na rok 1899, pod l. 2 na budowę i kupno gruntu pod koszary dla jazdy w Rzeszowie, tudzież na kupno gruntów pod koszary dla piechoty wybudować się mające w Rzeszowie, Jarosławiu i Strju,

to jest 262.194 zł. czyli 524.388 K

C. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

1. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 2 na budowie i kupno realności dla pomieszczenia akademii sztuk w Pradze, to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 5, na przyzdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim wyznaczona jako 3. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 15.000 zł. czyli 30.000 K

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel wyznaczona jako 4. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel wyznaczona jako 5. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

5. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 5, na tenże sam cel

wyznaczona jako 6. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K

6. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 5, na subwencye i dotacje, to jest 9.100 zł. czyli 18.200 K

7. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 1. rata na restaurację kościoła Franciszkańskiego w Salzburgu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 15.000 zł. czyli 30.000 K

8. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 7, na subwencye i dotacje dla Salzburga,
to jest 29.000 zł. czyli 58.000 K

9. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 7, na subwencye i dotacje dla Tyrolu, to jest . . 2.300 zł. czyli 4.600 K

10. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restaurację budynków kościelnych w Neubergu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

11. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację kościoła parafialnego w Neubergu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

12. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel jako 2. rata, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację pałacu rektoratu w Dubrowniku jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 10.000 zł. czyli 20.000 K

14. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel jako 2. rata,

rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

15. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 7, na subwencye i dotacje dla Dalmacyi,
to jest 41.970 zł. czyli 83.940 K

16. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restaurację kaplicy zwierciadlanej w Klementinum w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 500 zł. czyli 1.000 K

17. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację kaplicy zwierciadlanej w Klementinum w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . 1.200 zł. czyli 2.400 K

18. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na restaurację fresków w kaplicy św. Barbary klasztoru Franciszkańskiego w Pilznie wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K

19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację kaplicy włoskiej w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K

20. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 10, §. 7, na restaurację kościoła Św. Wacława w Pradze wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

21. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, na restaurację facyaty ratusza w Prachaticach, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 1.000 zł. czyli 2.000 K

22. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 2. rata na roboty przygotowawcze w celu restauracji kościoła Św. Jerzego na Hradczynie w Pradze, rozporządzeniem

cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 4.000 zł. czyli 8.000 K

23. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 7, na subwencye i dotacye dla Czech, to jest 45.800 zł. czyli 91.600 K

24. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 7, na restauracyę budynku zamkowego w Rzeszowie wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 2.700 zł. czyli 5.400 K

25. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 10, §. 7, na tenże sam cel wyznaczona jako 2. rata a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 2.700 zł. czyli 5.400 K

26. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 10, §. 7, jako 2. rata na restauracyę kościoła klasztornego w Leżajsku, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 5.000 zł. czyli 10.000 K

27. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 11, §. 7, na subwencye i dotacye dla Galicyi, to jest 27.600 zł. czyli 55.200 K

28. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 1, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież większe restauracye budynków w Dolnej Austrii,
to jest 30.856 zł. czyli 61.712 K

29. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 12, na nowe budowle, dobudowania i przebudowania, tudzież większe restauracye budynków w Dalmacyi,
to jest 86.160 zł. czyli 172.320 K

30. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 12, jako zasiłek na budowle dla Dalmacyi,
to jest 500 zł. czyli 1.000 K

31. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 13, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież większe restauracye budynków w Czechach,
to jest 83.315 zł. czyli 166.630 K

32. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 11, §. 14, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież na ceny kupna w Morawii, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 91.610 zł. czyli 183.220 K

33. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 14, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież kupno realności w Morawii,
to jest 101.480 zł. czyli 202.960 K

34. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 12, §. 18, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież większe restauracye budynków na Bukowinie,
to jest 6.770 zł. czyli 13.540 K

35. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 12, §. 2, na restauracyę kościoła Maria am Gestade w Wiedniu wyznaczona jako 10. rata a rozporządzeniem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 13.600 zł. czyli 27.200 K

36. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 12, §. 2, na tenże sam cel jako 11. i ostatnia rata, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 6.000 zł. czyli 12.000 K

37. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w tytule 13, §. 2, na budowle w Austrii poniżej Anizy, to jest . 18.837 zł. czyli 37.674 K

38. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 12, §. 2, na rozpoczęcie budowy dzwonicy przy kościele katedralnym w Szybeniku jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K

39. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 12, §. 2, jako 1. rata na restauracyę kościoła katedralnego w Kotorze, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 4.000 zł. czyli 8.000 K

40. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 13, §. 2, na budowie w Dalmacyi, to jest 4.567 zł. czyli 9.134 K

41. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 13, §. 2, na budowie w Czechach, to jest 14.532 zł. czyli 29.064 K

42. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 14, na nowe budowie, przebudowania i dobudowania w Dalmacyi, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 12.730 zł. czyli 25.460 K

43. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 15, na nowe budowie, przebudowania i dobudowania w Dalmacyi,
to jest 48.030 zł. czyli 96.060 K

44. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 1, na kupienie, postawienie i urządzenie dalekowidru astrofotograficznego dla obserwatorium uniwersyteckiego w Wiedniu jako 2. i ostatnia rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 15.000 zł. czyli 30.000 K

45. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 2, na budowie i kupno realności, celem wystawienia dalszych budynków instytutowych dla uniwersytetu innsbruckiego, 2. rata,
to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

46. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 3, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla uniwersytetu gradeckiego, to jest . . 33.750 zł. czyli 67.500 K

47. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1899 w tytule 15, §. 4, na naprawy i przyrządzenia w budynkach uniwersytetu niemieckiego w Pradze, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 20.000 zł. czyli 40.000 K

48. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 4, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe uniwersytetu niemieckiego w Pradze,
to jest 9.848 zł. czyli 19.696 K

49. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 4, na raty ryczałtowe uniwersytetu niemieckiego w Pradze,
to jest 492 zł. czyli 984 K

50. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 4, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla uniwersytetu czeskiego w Pradze,
to jest 18.055 zł. czyli 36.110 K

51. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 4, na koszta administracyjne uniwersytetu czeskiego w Pradze,
to jest 7.480 zł. czyli 14.960 K

52. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 4 na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe stanowiące wspólny wydatek uniwersytetów praskich,
to jest 177.200 zł. czyli 354.400 K

53. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 5, na wyposażenie naukowe i urządzenie instytutów i kliniki wydziału medycznego uniwersytetu lwowskiego, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 55.000 zł. czyli 110.000 K

54. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 5, na budowie i kupno realności celem dobudowania pawilonu do głównego budynku uniwersyteckiego lwowskiego, mianowicie na pomieszczenie biblioteki uniwersyteckiej, 1. rata, to jest . . 100.000 zł. czyli 200.000 K

55. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 5 na budowie i kupno realności celem nabycia gruntu dla rozszerzenia głównego budynku uniwersytetu lwowskiego 2. i ostatnia rata, to jest . . 6.200 zł. czyli 12.400 K

56. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 5, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla uniwersytetu lwowskiego, to jest . . 7.500 zł. czyli 15.000 K

57. Dotacja ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 15, §. 6, na budowę nowego domu dla

instytutu patologiczno-anatomicznego uniwersytetu krakowskiego wyznaczona jako 6. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . 25.000 zł. czyli 50.000 K

58. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 15, §. 6, na postawienie cieplarni w ogrodzie botanicznym uniwersytetu krakowskiego wyznaczona jako 2. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 1.500 zł. czyli 3.000 K

59. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 15, §. 6, na sprawienie sprzętów dla *collegium novum* uniwersytetu krakowskiego wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 318 zł. czyli 636 K

60. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 wyznaczona na rok 1898 w tytule 15, §. 6, jako 2. rata na budowę nowej kliniki okulistycznej w Krakowie, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 20.000 zł. czyli 40.000 K

61. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 6, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla uniwersytetu krakowskiego, to jest . 13.771 zł. czyli 27.542 K

62. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 13, na postawienie ptaszarni ogrodowej do celów katedry zoologii w szkole głównej technicznej w Grazu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca czerwca 1900 przedłużona, to jest 300 zł. czyli 600 K

63. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 14 na budowę i kupno realności w celu wybudowania pracowni fotograficznej i fotochemicznej dla szkoły głównej technicznej czeskiej w Pradze, to jest 5.700 zł. czyli 11.400 K

64. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 14, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla szkoły głównej technicznej czeskiej w Pradze, to jest 5.245 zł. czyli 10.490 K

65. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 15, §. 15, na wykłady o klimatologii i meteorologii w szkole głównej technicznej w Bernie, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 500 zł. czyli 1.000 K

66. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 15, na budowę i kupno realności w celu wyporządzenia budynku szkoły głównej technicznej niemieckiej w Bernie, 3. i ostatnia rata, to jest . . . 87.000 zł. czyli 174.000 K

67. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 15, na założenie szkoły głównej technicznej czeskiej w Bernie, wydatek ryczałtowy, to jest . 100.000 zł. czyli 200.000 K

68. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 16, §. 16, na subwencje i dotacje dla szkoły głównej technicznej we Lwowie, to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

69. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. rata na budowę nowego domu z urządzeniem wewnętrznym dla gimnazjum rządowego w Wiedniu, dzielnica II, Cirkusgasse, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 130.000 zł. czyli 260.000 K

70. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na budowę i kupno realności celem pomieszczenia gimnazjum rządowego w Wiedniu, II, Cirkusgasse, 3. i ostatnia rata, to jest 2.000 zł. czyli 4.000 K

71. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe w Austrii poniżej Anizy, to jest 37.815 zł. czyli 75.630 K

72. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na koszta administracji w Styryi, to jest . 600 zł. czyli 1.200 K

73. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 1, na roboty budownicze w budynku licealnym w Lublanie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1899 przedłużona w sumie . . . 9.900 zł. czyli 19.800 K
74. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na budowę i kupno realności celem pomieszczenia gimnazjum rządowego w Lublanie 3. rata,
to jest 77.000 zł. czyli 154.000 K
75. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 1. rata na budowę nowego domu dla gimnazjum akademickiego (czeskiego) w Pradze, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K
76. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana w tytule 17, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe w Czechach,
to jest 9.585 zł. czyli 19.700 K
77. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana w tytule 16, §. 1, jako 2. rata na budowę nowego domu na pomieszczenie wspólne gimnazjum i seminarjum nauczycielskiego w Ołomuńcu (niemieckie), rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K
78. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 16, §. 1, na postawienie nowej studni w dziedzińcu budynku gimnazjum rządowego (polskiego) w Tarnowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie 800 zł. czyli 1.600 K
79. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, na dokończenie budowy gimnazjum rządowego w Buczaczu, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 60.000 zł. czyli 120.000 K
80. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, na urządzenie wewnętrzne gimnazjum rządowego w Buczaczu, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 2.000 zł. czyli 4.000 K
81. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na budowę i kupno realności, celem wspólnego pomieszczenia I. i V. gimnazjum rządowego we Lwowie,
to jest 112.000 zł. czyli 224.000 K
82. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na kupno budynków i realności celem pomieszczenia gimnazjum rządowego w Buczaczu, ostatnia rata,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K
83. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na kupno budynków i realności celem pomieszczenia klas równorzędnych ruskich w gimnazjum rządowym w Kołomyi, 1. rata,
to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K
84. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Galicyi,
to jest 2.500 zł. czyli 5.000 K
85. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla gimnazjum rządowego św. Anny w Krakowie, razem z urządzeniem wewnętrznem, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 76.500 zł. czyli 153.000 K
86. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla III. gimnazjum rządowego w Krakowie z urządzeniem wewnętrznem, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 30.000 zł. czyli 60.000 K
87. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 1, jako 1. rata na wybudowanie nowego domu dla gimnazjum niższego rządowego w Czerniowcach, rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K
88. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana

na rok 1899 w tytule 17, §. 2, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Austrii poniżej Anizy, to jest 4.005 zł. czyli 8.010 K

89. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, na budowę nowego domu dla drugiej niemieckiej szkoły realnej w Pradze, na kupno gruntu i jako 1. rata na budowę, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . 210.000 zł. czyli 420.000 K

90. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, na sprawienie sprzętów dla szkoły realnej rządowej w Winohradach królewskich, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 6.000 zł. czyli 12.000 K

91. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 17, §. 2, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Czech,
to jest 21.775 zł. czyli 43.550 K

92. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 16, §. 2, jako 2. rata na kupno nowego pomieszczenia dla szkoły realnej rządowej czeskiej w Bernie, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 40.000 zł. czyli 80.000 K

93. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przedłużona na rok 1899 w tytule 17, §. 2, na budowie i kupno realności do tegoż samego celu,
to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

94. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w tytule 16, §. 2, na budowę nowego domu szkoły realnej rządowej w Krakowie wyznaczona jako 3. i ostatnia rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

95. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata na wybudowanie szkoły przemysłowej rządowej w Pradze i na jej urządzenie wewnętrzne, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 92.000 zł. czyli 184.000 K

96. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na przybudowę w szkole przemysłowej rządowej w Libercu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 12.000 zł. czyli 24.000 K

97. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 1. rata na budowę domu dla szkoły przemysłowej rządowej w Smichowie i urządzenie wewnętrzne onegoż, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 100.000 zł. czyli 200.000 K

98. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 19, §. 1, na budowie i kupno realności do tego samego celu, 2. rata,
to jest 80.000 zł. czyli 160.000 K

99. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 18, §. 1, jako 1. rata dodatku dla gminy Bielska na przybudówek do tamtejszej szkoły przemysłowej rządowej wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K

100. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. rata dodatku dla gminy miasta Bielska za przybudówek do tamtejszej szkoły przemysłowej rządowej, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K

101. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przedłużona na rok 1899 w tytule 19, §. 1, na subwencye i dotacye dla szkoły przemysłowej rządowej w Bielsku,
to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K

102. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na koszt pierwszego urządzenia szkoły zawodowej haftu ręcznego i machinowego w Kraślicach, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 2.400 zł. czyli 4.800 K

103. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 18, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na urządzenie taktwa mechanicznego w szkole tkackiej w Asch, rozporządzeniem cesarskim z dnia

24. czerwca 1900. Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 2.500 zł. czyli 5.000 K

104. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 19, §. 1 b), obejmującym szkoły zawodowe dla poszczególnych gałęzi przemysłu, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe w Czechach,

to jest 7.687 zł. czyli 15.674 K

105. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 19, §. 1 b) obejmującym szkoły zawodowe dla poszczególnych gałęzi przemysłu na subwencje i dotacje w Czechach,

to jest 1.450 zł. czyli 2.900 K

106. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w tytule 20, §. 3, jako wydatki ryczałtowe na rozszerzenie organiczne i przekształcenie w szkołach żeglarskich, 4. rata,

to jest 2.000 zł. czyli 4.000 K

107. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Austrii powyżej Anizy, to jest 1.150 zł. czyli 2.300 K

108. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego w Dubrowniku, a mianowicie na kupno gruntu i na 1. ratę kosztów budowy, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 73.500 zł. czyli 147.000 K

109. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na budowę i kupno realności celem pomieszczenia seminarium nauczycielskiego żeńskiego w Dubrowniku, 2. rata,

to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

110. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 20, §. 1, jako 2. i ostatnia rata na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego w Budziejowicach łącznie z urządzeniem wewnętrznym, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 76.600 zł. czyli 153.200 K

111. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na budowę i kupno

realności celem pomieszczenia seminarium nauczycielskiego męskiego w Litomierzycach, 2. i ostatnia rata, to jest 65.500 zł. czyli 131.000 K

112. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Czech,

to jest 8.281 zł. czyli 16.562 K

113. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na koszty administracyjne dla Czech,

to jest 1.500 zł. czyli 3.000 K

114. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237 przewidziana na rok 1898 w tytule 20, §. 1, jako 6. i ostatnia rata na postawienie nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . 109.000 zł. czyli 218.000 K

115. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe dla Śląska,

to jest 27.000 zł. czyli 54.000 K

116. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na budowę i kupno realności, jako nadwyżka kosztów dobudowania pawilonu do seminarium nauczycielskiego męskiego w Stanisławowie, to jest . 1.289 zł. czyli 2.578 K

117. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 1, na budowę i kupno realności, celem pomieszczenia seminarium nauczycielskiego w Samborze, 2. rata,

to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

118. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 7, na podniesienie szkół początkowych w Istrii,

to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

119. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w tytule 21, §. 10, na budowę i kupno realności celem pomieszczenia szkoły początkowej rządowej w Polju, 2. rata,

to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

120. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 1, dla instytutu higienicznego w Wiedniu jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

121. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 1, jako 2. rata na budowę instytutu higienicznego połączonego z zakładem rządowym do badania żywności w Wiedniu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

122. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 2, jako 1. rata na przebudowanie fabryki broni w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . 270.000 zł. czyli 540.000 K

123. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w załączce II, pod l. 1 na ten sam cel jako 2. rata, to jest . 130.000 zł. czyli 260.000 K

124. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 4, jako 1. rata ceny kupna gruntów słupskich przy uniwersytecie praskim, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 76.000 zł. czyli 152.000 K

125. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w załączce II, l. 3, na ten sam cel, jako 2. rata ceny kupna,

to jest 47.500 zł. czyli 95.000 K

126. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 5, jako 1. rata na budowę instytutu fizyczno-matematyczno-astronomicznego uniwersytetu czeskiego w Pradze, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . 100.000 zł. czyli 200.000 K

127. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 3 na budynek czeskiego instytutu medycznego w Pradze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 158.000 zł. czyli 316.000 K

128. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 2, jako 2. i ostatnia rata na budowę czeskiego instytutu medycznego w Pradze i urządzenie wewnętrzne onegoż, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 7.000 zł. czyli 14.000 K

129. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899 w załączce II, pod l. 2 na założenie ogrodów botanicznych uniwersyteckich z instytutami, 3. i ostatnia rata łącznie z ceną kupna gruntu, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

130. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 6, jako 1. rata na budowę instytutu fizjologicznego uniwersytetu niemieckiego w Pradze, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

131. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w załączce II, pod l. 4 na budowę instytutu chemicznego uniwersytetu czeskiego w Pradze, 1. rata,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

132. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 7, dla kliniki medycznej w Krakowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona

w sumie 160.000 zł. czyli 320.000 K

133. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, w załączce II przewidziana na rok 1898 pod l. 7, jako 2. rata na wyporządzenie budynku szkoły głównej technicznej w Wiedniu, rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

134. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1900, Dz. u. p. Nr. 265 przewidziana na rok 1899, w załączce II, pod l. 5, na ten sam cel, 3. rata to jest . 100.000 zł. czyli 200.000 K

135. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 14, dla gimnazjum i seminarium nauczycielskiego męskiego w Ołomuńcu wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona

w sumie 150.000 zł. czyli 300.000 K

136. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 19, dla rządowej szkoły realnej wyższej w Grazu na kupno gruntu jako 1. rata kosztów budowy wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona

w sumie 129.000 zł. czyli 258.000 K

D .W etacie Ministerstwa skarbu.

1. Kwoty rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 na budowę domu urzędowego w Wiedniu, III. dzielnica, przewidziane, a mianowicie:

w rozdziale 10, tytule 1, kierownictwo naczelne 100.000 zł. czyli 200.000 K
w rozdziale 10, tytule 2, kierujące Władze skarbowe 75.000 zł. czyli 150.000 K
w rozdziale 10, tytule 9, kataster podatku gruntowego 150.000 zł. czyli 300.000 K
w rozdziale 17, tytule 1, dochód stęplowy 75.000 zł. czyli 150.000 K
w rozdziale 18, loterya 100.000 zł. czyli 200.000 K

2. Dotacja rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w rozdziale 14, tytule 1, na budowę domu urzędowego w Wiedniu, dzielnica XV, przewidziana, to jest 77.000 zł. czyli 154.000 K

3. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 2, „Władze skarbowe kierujące“ na budowę domu urzędowego na Porzyczu w Pradze, jako 1. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

4. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 tenże sam cel jako 2 rata przewidziana, to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K

5. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 2, na budowę domu urzędowego w Grazu jako 1. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 200.000 zł. czyli 400.000 K

6. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 3, „Służba podatkowa bezpośrednia“ na budowę nowego domu urzędowego w Lonczu przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 6.800 zł. czyli 13.600 K

7. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tym samym tytule na kupno trzech domów i na koszt budowy domu urzędowego w Chotieborzu przewidziana, to jest . . . 1.650 zł. czyli 3.300 K

8. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899

w tym samym tytule na przybudówek i wyporządzenia w domu urzędowym w Oberhollabrunn jako 2. rata przewidziana, to jest . . . 13.000 zł. czyli 26.000 K

9. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 na budowę domu urzędowego w Storożyńcu jako 1. rata przewidziana, a mianowicie:

w rozdziale 10, tytule 3, służba podatkowa bezpośrednia 1.871 zł. czyli 3.742 K;
w rozdziale 10, tytule 6, urzędy podatkowe 4.420 zł. czyli 8.840 K;
w rozdziale 10, tytule 9, kataster podatku gruntowego 1.700 zł. czyli 3.400 K;

10. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 6, „urzędy podatkowe“ na budowę domu urzędowego w Wels przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia przedłużona to jest . . . 28.000 zł. czyli 56.000 K

11. Kwota w rozporządzeniu cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w rozdziale 10, tytule 6, „urzędy podatkowe“ na budowę nowego domu urzędowego w Ottesheim przewidziana, to jest . . . 13.210 zł. czyli 26.420 K

12. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tym samym tytule na budowę domu urzędowego w Hostinnem przewidziana, to jest 10.205 zł. czyli 20.410 K

13. Kwota tem samym rozporządzeniem i w tym samym tytule na rok 1899, na budowę domu urzędowego w Teplicach przewidziana, to jest 26.955 zł. czyli 53.910 K

14. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tym samym tytule na wyporządzenie budynku urzędowego w Werchlabach przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do 31. grudnia 1900 przedłużona to jest 2.655 zł. czyli 5.310 K

15. Kwota tem samym rozporządzeniem i w tym samym tytule na rok 1899 na nabycie gruntu pod budowę i na budowę domu urzędowego w Prosnicy przewidziana, to jest 19.020 zł. czyli 38.040 K

16. Kwota tem samym rozporządzeniem i w tym samym tytule na rok 1899, na wyporządzenie domu w Ledeczu przewidziana, to jest 1.860 zł. czyli 3.720 K

17. Kwota tem samym rozporządzeniem i w tym samym tytule na rok 1899, na budowę domu urzędowego w Gwoźdźcu przewidziana to jest 6.790 zł. czyli 13.580 K

18. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 10, tytule 8, „zarząd cłowy“ na wybudowanie nowego domu w Trydencie przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest . . . 21.600 czyli 43.200 K

19. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265 na rok 1899 w tym samym tytule na rozszerzenie magazynów komory głównej w Trydencie przewidziana, to jest 3.270 zł. czyli 6.540 K

20. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tym samym tytule na wystawienie nowego domu w Podwołoczyskach jako 1. rata przewidziana, to jest 1.330 zł. czyli 2.660 K

21. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 11, tytule 5, „koszta wyrobu ciężarków do kontroli monet złotych krajowych waluty koronowej“ przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

22. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w rozdziale 11, tytule 5, na ten sam cel przewidziana to jest . . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

23. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 14, tytule 1, na nowe budowle, mianowicie na wystawienie nowego domu dla urzędu rogałkowego w Barcoli przewidziana a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, to jest 22.000 zł. czyli 44.000 K

24. Kwoty rozporządzeniem cesarskim z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w rozdziale 16, tytoń, tytule 2, „budowle nowe“ przewidziane a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużone, mianowicie:

na roboty budownicze w zakładzie fabryki tytoniu w Wiedniu (Ottakring)
150.000 zł. czyli 300.000 K

na wyporządzenie budynku w celu urządzenia głównego magazynu tytoniu i na budowę kolei podjazdowej w Wiedniu (Rennweg)
24.000 zł. czyli 48.000 K

na budowę domu fabrycznego i urządzenie ogrzewalni w Fürstenfeld (2. rata)
50.000 zł. czyli 100.000 K

na budowę jadalni dla robotników w Nowym Jiczynie 10.000 zł. czyli 20.000 K

25. Kwoty rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tym samym tytule przewidziane, mianowicie:

na budowę domu urzędowego dla dyrekcji naczelnej zarządu tytoniowego (1. rata)
200.000 zł. czyli 400.000 K

na budowę domu fabrycznego, tudzież urządzenie ogrzewalni w Fürstenfeld (3. rata), i wystawienie piętra na budynku straży pożarnej
12.000 zł. czyli 24.000 K

na budowę łaźni dla robotników w Joachimowie 8.000 zł. czyli 16.000 K

na budowę nowej fabryki tytoniu w Piseku (2. rata) 100.000 zł. czyli 200.000 K

na budowę nowej fabryki tytoniu w Tachowie (2. rata) 100.000 zł. czyli 200.000 K

na urządzenie kolei toczystej w Iglawie
8.000 zł. czyli 16.000 K

na budowę łaźni dla robotników w Winnikach
14.000 zł. czyli 28.000 K

na przybudówek do magazynu i urządzenie kolei podjazdowej w Jagielnicy
25.000 zł. czyli 50.000 K

na wystawienie piętra na przybudowku do budynku w Krakowie . . . 8.000 zł. czyli 16.000 K

dotatek na koszta regulacji rzeki Leno w Sacco
5.000 zł. czyli 10.000 K

26. Kwoty rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 na budowę domu urzędowego w Pradze jako 3. rata przewidziana, mianowicie:

w rozdziale 18, loterya . . . 14.700 zł. czyli 29.400 K

w rozdziale 20, cechownictwo 6 917 zł. czyli 13.834 K

w rozdziale 25, mennictwo . . 6,917 zł. czyli 13.834 K

27. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 2, na budowę domu urzędowego w dzielnicy XV w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . 200.000 zł. czyli 400.000 K

28. Dotacja ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 3, na budowę domu urzędowego na Porzeczku w Pradze wyznaczona jako 1. rata a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K

29. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897, w załączce II, pod l. 4, na budowę domu urzędowego w Kołomyi wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 120.000 zł. czyli 240.000 K

E. W etacie Ministerstwa handlu.

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 6, §. 6, jako 1. rata na wybudowanie nowego domu urzędowego w Lonezu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1899, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . . . 3.000 zł. czyli 6.000 K

2. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 7, §. 5 jako 2. rata na tenże sam cel przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99, aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

3. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 9, §. 4, jako 3. rata na tenże sam cel przewidziana, to jest 2.500 zł. czyli 5.000 K

4. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 10, §. 4, na budowę przystani w Bosoljnie pod Trogiem przewidziana,
to jest 3.300 zł. czyli 6,600 K

5. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tym samym tytule na przedłużenie muru brzegowego przed stacją kolei żelaznej w Spljencie jako 1. rata przewidziana,
to jest 10.000 zł. czyli 20.000 K

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891. w tytule 8, §. 7, na rozszerzenie zakładów portowych w Tryeście wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 976.000 zł. czyli 1,952.000 K

7. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 10, §. 7, przewidziana jako 1. rata na zaopatrzenie ważniejszych kapitanatów portowych w parowce i na nadzór nad rybołóstwem morskiem
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K

8. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 9, §. 4 na koszta budowy nowych domów dla poczt i telegrafów, wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 171.000 zł. czyli 342.000 K

9. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 12, §. 4, na budowę domu dla poczty i telegrafu w Karłowarach jako 2. rata przewidziana,
to jest 60.000 zł. czyli 120.000 K

10. Kwota temże samem rozporządzeniem na rok 1899, w tytule 12, §. 4, na przyrządzenie nowych i rozszerzenie istniejących urzędów przewidziana, to jest . . . 63.000 zł. czyli 126.000 K

11. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, załączka II na rok 1899 pod l. 1, na rozszerzenie zakładów domów skladowych w Tryeście przewidziana.
to jest 500.000 zł. czyli 1,000.000 K

F. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w rozdziale 27, tytule 14, §. 1, na budowę odnogi do stacji wodnej przy dworcu kolejowym w Mittelgrundzie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 7.410 zł. w złocie czyli 17.640 K

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1896 w rozdziale 28, tytule 7, §. 1, na rozszerzenie stacji w Nowym Sączu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona
w sumie 50.000 zł. czyli 100,000 K

Kwoty rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. Nr. 237, na rok 1898 przewidziane a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużone, mianowicie:

3. W rozdziale 28, tytule 4, §. 2 na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych,
to jest 2.800 zł. czyli 5.600 K

W rozdziale 28, tytule 5, §. 11:

4. Uzupełnienie sprzętów i przyborów przeznaczonych dla służby stacyjnej i jezdnej łącznie z przyborami do ładowania,
to jest 55.000 zł. czyli 110.000 K

5. Nowe zaprowadzenie i naprawienie urządzeń elektrycznych silnego prądu, kupno narzędzi i przyrządów do czynienia doświadczeń,
to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

6. Wykonywanie prób i zaprowadzanie nowości, to jest 30.000 zł. czyli 60.000 K

7. Poprawienie wód zasilających a według okoliczności zakładów pompowych,
to jest 120.000 zł. czyli 240.000 K

8. W rozdziale 28, tytule 5, §. 12, wkłady z następujących funduszków wkładowych, *b*) linii austriackiej spółki kolei lokalnych, na rozszerzenie stacji dobiegowych i rekonstrukcyę szlaków kolejowych z powodu dobiegu nowych obcych kolei, to jest 84.500 zł. czyli 169.000 K

Kwoty rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 przewidziane, mianowicie:

9. W rozdziale 27, tytule 1, na wydatki nadzwyczajne 287.000 zł. czyli 574.000 K

10. W rozdziale 27, tytule 4, §. 2, na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych

5.200 zł. czyli 10.400 K

W rozdziale 27, tytule 5, §. 11:

11. Nowe zaprowadzenie i naprawienie urządzeń elektrycznych silnego prądu, kupno narzędzi i przyrządów do czynienia doświadczeń, tudzież kwota amortyzacyjna za oświetlanie elektryczne w stacji stanisławowskiej i w innych stacjach

55.000 zł. czyli 110.000 K

12. Przewody telegraficzne, telefoniczne i sygnałowe, przyrządy i urządzenia

150.000 zł. czyli 300.000 K

13. Wykonanie prób i zaprowadzenie nowości

15.000 zł. czyli 30.000 K

14. Zastąpienie mostów drewnianych konstrukcjami trwałymi . 90.000 zł. czyli 180.000 K

15. Budowle w celu ubezpieczenia podpór i stoków, jakoteż zastąpienia kolei od spadających lawin, budowle spodnie, zakłady poboczne

350.000 zł. czyli 700.000 K

16. Postawienie nowych i wzmocnienie istniejących mostów . . 150.000 zł. czyli 300.000 K

17. Budowa domów stacyjnych z mieszkaniami dla urzędników na linii St. Pölten — Leobersdorf — Gutenstein i Pöchlarn — Kienberg — Gaming (15. rata) 15.000 zł. czyli 30.000 K

18. Zaopatrzenie lokomotyw w przyrządy do mierzenia chyżości . . 10.000 zł. czyli 20.000 K

19. Poprawienie wody zasilającej a według okoliczności zakładów pompowych

190.000 zł. czyli 380.000 K

20. W rozdziale 27, tytule 5, §. 12, wkłady z następujących funduszków wkładowych: *a*) linii austriackiej Spółki kolei lokalnych: ulepszenia i rozmaite budowle uzupełniające

84.800 zł. czyli 169.600 K

21. W rozdziale 27, tytule 6, §. 5, budowle

5.000 zł. czyli 10.000 K

22. Dotacya wyznaczona ustawą z dnia 17. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 218, o udzielaniu za-

pomóg z funduszków państwa i wyznaczaniu innych dotacyi z powodu wydarzeń żywiołowych, artykuł II, punkt *d*) w etacie Ministerstwa kolei żelaznych: Na restauracye z powodu szkód jakie powodzie zrzuciły na c. k. kolejach państwa, jakoteż na potrzebne zabezpieczenie zakładów kolejowych od ponowienia się takich uszkodzeń

2.150.000 zł. czyli 4.300.000 K

G. W etacie Ministerstwa rolnictwa.

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 2, na urządzenie laboratorium bakteryologicznego w Wiedniu wyznaczona a rozporządzeniem cesarskim z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona

w sumie 86.000 zł. czyli 172.000 K

2. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 2, na odbudowanie zbiornika gazu dla zakładu gazu olejnego w stacji doświadczalnej chemiczno-fizyologicznej winogrodnictwa i sadownictwa w Klosterneuburgu przewidziana,

to jest . . 4.000 zł. czyli 8.000 K

3. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 4, l. 16, na środki urzędowe z powodu przeciwnego ustawie podstawiania i przeciwniej ustawie sprzedaży napojów do wina podobnych i zawierających wino przewidziana,

to jest 3.000 zł. czyli 6.000 K

4. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, załączka II na rok 1899 pod l. 1, na wkłady w lasach rządowych jako 3. rata przewidziana,

to jest 250.000 zł. czyli 500.000 K

5. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, załączka II na rok 1899 pod l. 3, na wkłady rolnicze w byłym lennie Vrana w Dalmacji przewidziana,

to jest 90.000 zł. czyli 180.000 K

6. Dotacya ustawą z dnia 17. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 218, do II c, na naprawienie szkód zrzadzonych w roku 1899 przez powodzie w lasach rządowych i funduszowych wyznaczona w sumie aż do 860.000 zł. czyli 1.720.000 K

F. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

1. Kwota rozporządzeniem cesarskim z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 3, na wyporządzenie i donajęcie lokali dla sądów przewidziana,

to jest 100.000 zł. czyli 200.000 K

2. Kwota temże samem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 3 na urządzenie urzędów przewidziana, to jest . . 50.000 zł. czyli 100.000 K

3. Kwota temże samcem rozporządzeniem na rok 1899 w tytule 3, na przystąpienie sądów do obrotu czekowego i klirngowego urzędu pocztowych kas oszczędności przewidziana,
to jest 5.000 zł. czyli 10.000 K
4. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 3, na uzupełnienie bibliotek urzędowych przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
to jest 50.000 zł. czyli 100.000 K
5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 4, §. 22, na budowę Sądu obwodowego w Rzeszowie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 5.000 zł. czyli 10.000 K
6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 16, na kupno gruntu pod budowę domu dla sądu w Lublanie wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, w sumie . . 22.130 zł. czyli 44.260 K
7. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 19, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Szybeniku wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia przedłużona,
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K
8. Dotacya rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 4, §. 27, na tenże sam cel przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K
9. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 4, §. 27, na tenże sam cel przewidziana,
w sumie 30.000 zł. czyli 60.000 K
10. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 26, na budowę domu urzędowego w Karłowych Warach jako 1. rata wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona w sumie . 30.000 zł. czyli 60.000 K
11. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 4, §. 34, jako 2. rata na tenże sam cel przewidziana, to jest . 20.000 zł. czyli 40.000 K
12. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 28, na kierowanie budową domu dla sądu i na więzienie w Szlanach, którą gmina ma prowadzić, wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K
13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1897 w tytule 4, §. 29, na budowę domu dla sądu w Taborze wyznaczona a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 10.000 zł. czyli 20.000 K
14. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 4, §. 9, na budowę wspólnego domu urzędowego w Mezzolombardo przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 15.033 zł. czyli 30.066 K
15. Dotacya tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 18, na urządzenie wewnętrzne domu urzędowego w Knittelfeld przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużone,
w sumie 3.000 zł. czyli 6.000 K
16. Dotacya tem samym rozporządzeniem na rok 1898, w tytule 4, §. 29, na budowę domu dla sądu karnego w Pradze jako 4. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona, w sumie 100.000 zł. czyli 200.000 K
17. Kwota rozporządzeniem cesarskiem z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 265, na rok 1899 w tytule 4, §. 29, na tenże sam cel przewidziana jako 5. rata to jest . 50.000 zł. czyli 100.000 K
18. Dotacya rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 237, na rok 1898 w tytule 4, §. 39, na przysposobienie wspólnego domu urzędowego w Werchlabach, przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona to jest . . 11.360 zł. czyli 22.720 K
19. Dotacya tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 40, na odnowienie cennej dla historii sztuki facyaty domu urzędowego w Prachatycach przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 1.000 zł. czyli 2.000 K
20. Dotacya tem samem rozporządzeniem na rok 1898 w tytule 4, §. 42, na budowę domu dla sądu i na więzienie w Trutnowie jako 1. rata przewidziana a rozporządzeniem cesarskiem z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99 aż do końca grudnia 1900 przedłużona,
w sumie 50.000 zł. czyli 100.000 K

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część XCVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1900.

Treść: *M* 227. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się wygotowania zamknięcia rachunków centralnych administracji rządowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1900 i dalszego używania aż do końca roku 1901 kwot należących do peryodu administracyjnego 1900.

227.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. grudnia 1900,

tyczące się wygotowania zamknięcia rachunków centralnych administracji rządowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1900 i dalszego używania aż do końca roku 1901 kwot należących do peryodu administracyjnego 1900.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Za podstawę do zamknięcia rachunków centralnych administracji rządowej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych za rok 1900, które stosownie do rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 140, ma być wygotowane, służyć ma zamiast ustawy skarbowej zestawienie wydatków i dochodów w załączkach I i II zawarte i podług nich wstawić należy do rachunku wydatki pokryte a dochody zrealizowane na zasadzie rozporządzeń cesarskich z dnia 27. grudnia 1899,

Dz. u. p. Nr. 264 i z dnia 24. czerwca 1900, Dz. u. p. Nr. 99.

§. 2.

Te kwoty, co do których w zestawieniu wydatków i dochodów (załączki I i II) do rozporządzenia niniejszego dołączonem, oznaczony jest dłuższy niż jednoroczny okres używania, o ile nie zostaną wyczerpane do końca roku 1900, mogą być używane jeszcze aż do końca roku 1901, dotyczące zaś wydatki policzyć należy na karb roku 1901.

§. 3.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, wchodzącego w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Eisenerz, dnia 27. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Welsersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Z e s t a w i e n i e

wydatków i dochodów państwa za rok 1900.

Załączka I.

Wydatki i dochody etatowe za rok 1900.

Część pierwsza. — Potrzeby.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a	
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
			Wydatki państwa				
1			I. Dwór cesarski			9,300.000 9,300.000	
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśn. Pana 50%			160.183 160.183	
3			III. Rada państwa.				
	1		Izba panów	102.746		102.746	
	2		Izba deputowanych	1,970.862		1,970.862	
	3		Wydatki wspólne obu Izb Rady państwa	264.114		264.114	
	4		Delegacya	35.770		35.770	
	5		Komisya kontroli długu państwa	28.110		28.110	
	6		Budowa domu dla parlamentu		200.000	200.000	
			Suma (Rozdział 3, Tytuły 1—6)	2,401.602	200.000	2,601.602	
4			IV. Trybunał państwa	48.884		48.884	
5			V. Rada Ministrów.				
	1		Prezydium Rady Ministrów	400.946		400.946	
	2		Fundusz dyspozycyjny	200.000		200.000	
	3		Koszta gazet urzędowych	1,264.800		1,264.800	
	4		Biuro korespondencyj telegraficznych	305.200		305.200	
			Suma (Tytuły 1—4)	2,170.946		2,170.946	
	5		Trybunał administracyjny	575.276	2.000	577.276	
			Ogółem (Rozdział 5, Tytuły 1—5)	2,746.222	2.000	2,748.222	
6			VI. Suma na wydatki w sprawach wspólnych.				
	1		Nadwyżki przychodów cłowych	108,927.100		108,927.100	
	2		Kwota na pokrycie wydatków wspólnych		139,332.702	139,332.702	
	3		Udział w wydatku nadzwyczajnym na potrzeby wojska stojącego w Bośni i Hercegowinie, tudzież w okręgu Limu		4,790.112	4,790.112	
			Suma (Rozdział 6, Tytuły 1—3)	108,927.100	139,332.702	4,790.112	253,049.914

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
			1900	1901	1901	
w k o r o n a c h						
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.			
	1	1	Kierownictwo naczelne	1,988.640	8.000	1,996.640
		2	Koszta Dziennika ustaw państwa	176.260		176.260
	2	1	Zarząd administracji politycznej w poszczególnych krajach	17,618.990	103.900	17,722.890
		2	Wydatki z powodu chorób epidemicznych i epizootycznych	1,200.000		1,200.000
	3		Bezpieczeństwo publiczne:			
		1	Wydatki policyi państwa	240.000		240.000
		2	Bezpieczeństwo publiczne w poszczególnych krajach	11,439.380		11,439.380
		3	Wydatki nadzwyczajne w Czechach (przemijające)		8.804	8.804
		4	Nadzwyczajne wydatki policyjne (Dalmacya)		8.000	8.000
		5	Budowa nowego domu na pomieszczenie c. k. komisaryatu policyi i należącego do niego oddziału straży bezpieczeństwa w Praterze		72.000	72.000
		6	Częściowe przebudowanie budynku Dyrekcji policyi w Pradze (3 i ostatnia rata)		131.752	131.752
		7	Budowa domu dla straży bezpieczeństwa w Praterze		10.800	10.800
		8	Udział państwa w kosztach rozszerzenia krajowego zakładu poprawczego w Eggenburgu w Austrii poniżej Anizy (1 rata)		10.000	10.000
	4	1	Służba budownicza rządowa w poszczególnych krajach	3,199.120	2.580	3,201.700
		2	Koszta podróży w sprawach nadzwyczajnych budowli drogowych i wodnych	167.400		167.400
			Suma (Tytuły 1—4) .	36,029.790	355.836	36,385.626
	5		Budowa dróg:			
		1	Austria poniżej Anizy	950.000		950.000
			1. Budowa mostu żelaznego na strumieniu Reisenbach w kilometrze 12 aż do 13 gościńca bruckiego, w powiecie politycznym bruckim nad Litawią		18.000	18.000
			2. Naprawienie bruków torowych na gościńcach w Wiedniu i pod Wiedniem a to od kilometra 2-940 aż do 6-900 gościńca pressburskiego, od kilometra 0-000 aż do 6-190 gościńca linckiego, od kilometra 0-000 aż do 5-107 gościńca tryestyńskiego i od kilometra 1-020 aż do 2-600 gościńca kagrańskiego, w powiecie politycznym wiedeńskim (3 rata)		160.000	160.000
			Zniesienie .	950.000	178.000	1,128.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	950.000		178.000	1,128.000
7	5	1	3. Położenie bruku granitowego kostkowego w kilometrze 1-041 aż do 3-310 gościńca praskiego i w kilometrze 0-000 aż do 1-955 gościńca berneńskiego na przejazdach w Floridsdorfie, w powiecie politycznym floridsdorfskim (6 rata)			100.000	100.000
		2	Austria powyżej Anizy	437.000			437.000
			1. Odbudowanie mostu na rzece Traun pod Ebelsbergiem w 8 kilometrze gościńca wiedeńskiego, w powiecie politycznym linckim			62.000	62.000
			2. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Traun pod Wels w kilometrze, gościńca styryjskiego, w powiecie politycznym welskim (1 rata)			200.000	200.000
			3. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Traun pod Lambachem na szlaku gościńca od Gmunden do Traunkirchen, w powiecie politycznym gmundeńskim (2 rata)			160.000	160.000
			4. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Traun w Ischlu, w powiecie politycznym gmundeńskim (3 rata)			67.680	67.680
		3	Salzburg	226.000			226.000
			1. Odbudowanie gościńca gasteńskiego między kilometrem 17 aż do 48-315, w powiecie politycznym St. Jańskim (2 rata)			100.000	100.000
			2. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Salzachu pomiędzy Oberndorfem a Laufenem, w powiecie politycznym salzburskim (3 rata)			100.000	100.000
			3. Budowa dwóch mostów z wierzchem żelaznym na rzece Salzach w Hallein, w powiecie politycznym halleńskim (4 rata)			4.000	4.000
			4. Dodatek skarbowy na budowę drogi nad Wegscheidem od Zell am See przez Kaprun aż do Moserboden, w powiecie politycznym Zell am See (5 rata)			6.000	6.000
		4	Styrya	710.000			710.000
			1. Poprawa gościńca węgierskiego w kilometrze $7\frac{7}{8}$ na tak zwanym Wagnerbühel pod Grazem, w powiecie politycznym gradeckim			12.000	12.000
			2. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na strumieniu Lafnitz w kilometrze $57\frac{7}{8}$ gościńca węgierskiego, w powiecie politycznym feldbaskim			20.000	20.000
			3. Dodatek skarbowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Murze pod Mureckiem, w powiecie politycznym radgońskim (1 rata)			10.000	10.000
			Zniesienie .	2,323.000		1,019.680	3,342.680

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	2,323.000	1,019.680	3,342.680
7	5	4	4. Odbudowanie podpory murowanej i budowli ochronnych drogowych nad odenseńskim Trauern w Aussee, kilometr $110\frac{6}{8}$ i $111\frac{3}{4}$ gościńca solnego, w powiecie politycznym gröbmińskim (2 rata)	10.000	10.000
			5. Budowa nowego mostu Bierwirthbrücke na połączonym alt-ausseeńskim i grundlseeńskim Traurnie w Aussee, na szlaku gościńca solnego, kilometr $114\frac{6}{10}$, w powiecie politycznym gröbmińskim (2 rata)	20.000	20.000
			6. Dodatek skarbowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Enns w pobliżu stacji Weissenbach-St. Gallen, w powiecie politycznym liezeńskim (2 rata)	10.000	10.000
			7. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Murze pod Gobernicem w kilometrze $46\frac{4}{6}$ gościńca włoskiego, w powiecie politycznym judenburskim (4 rata)	96.000	96.000
		5	Karyntya	394.000	394.000
			1. Przerobienie gościńca kapelskiego przez Seeburg, w powiecie politycznym wielikoweckim (1 rata)	40.000	40.000
			2. Dodatek skarbowy na ujęcie i regulację potoków Danielowego i Dellaskiego, w powiecie politycznym mahorskim (1 rata)	5.400	5.400
			3. Dodatek skarbowy na ujęcie potoku Luszari, w powiecie politycznym bielackim (2 rata)	4.800	4.800
			4. Dodatek skarbowy na przerobienie drogi krajowej möllthalskiej na szlaku między Zlappem a Heiligenblut, w powiecie politycznym spittal- skim (2 rata)	8.000	8.000
			5. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi od Fresach na Luas do stacji kolejowej Paternion- Bystryca, w powiecie politycznym bielackim (2 rata)	5.000	5.000
			6. Dodatek skarbowy na ujęcie potoku grafendorfskiego, w powiecie politycznym mohorskim (3 rata)	2.500	2.500
		6	Kraina	272.900	272.900
			1. Przerobienie gościńca zagrzebskiego pod Trebniem, między kilometrem 57-580 a 51-335, w powiecie politycznym rudolfowskim (1 rata)	30.000	30.000
			2. Przerobienie gościńca karlstadzkiego pomiędzy Kandią a Tezką Wodą, kilometr 0 aż do $\frac{4}{4}$, w powiecie politycznym rudolfowskim (2 rata)	50.000	50.000
		7	Przymorze	300.000	300.000
			1. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi gminnej od Labina do St. Lorenzo di Vlahovo, w powiecie politycznym pazińskim	4.000	4.000
			2. Dodatek skarbowy na budowę mostu na rzece granicznej Indrio pod Dylenje, w powiecie politycznym gradyskim	4.000	4.000
			Zniesienie .	3,289.900	1,309.380	4,599.280

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	3,289.900	1,309.380	4,599.280
7	5	7	3. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej między Barbanem i Labinem, w powiatach politycznych pulskim i pazińskim (1 rata)	20.000	20.000
			4. Dodatek skarbowy na poprawienie gościńca pulskiego, które wykonać ma gmina miasta Tryestu między kilometrem 0-8 a 2-7 w powiecie politycznym tryestyńskim (1 rata)	42.000	42.000
			5. Dodatek skarbowy na budowę mostu na rzece granicznej Indrio pod Mernikiem, w powiecie politycznym gradyskim (2 rata)	4.000	4.000
			6. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi w dolinie Ljaku, w powiecie politycznym goryckim (2 rata)	16.000	16.000
			7. Dodatek skarbowy na wybudowanie sieci dróg w obszarze pogranicznym między rzekami Soczą i Indrią, w powiatach politycznych goryckim, gradyskim i tolmińskim (2 rata)	30.000	30.000
			8. Dodatek skarbowy na wybudowanie mostu na strumieniu Suszyce na szlaku gościńca konkurencyjnego od granicy Krainy pod Skofljami do Bazowicy pod Tryestem, w powiecie politycznym sezańskim (2 rata)	8.000	8.000
			9. Postawienie mostu z wierzchem żelaznym na rzece Soczy pod Goryczą na szlaku gościńca podgorskiego, w powiecie politycznym goryckim (3 rata)	140.000	140.000
			10. Dodatek skarbowy na przerobienie drogi powiatowej Klana-Vrh-Paka, tudzież na wybudowanie drogi Klana-Studena-Reczyna, w powiecie politycznym wołoskim (3 rata)	7.000	7.000
			11. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi powiatowej Staroselo-Breginje z odnogą do Logje, tudzież na zabezpieczenie drogi powiatowej od gościńca karyntyjskiego do Tolminu prowadzącej w części leżącej na lewym brzegu Soczy przy moście na tej rzece i na naprawienie drogi w dolinie Baczy między Grahowem a Hadajuzną, w powiecie politycznym tolmińskim (3 rata)	10.000	10.000
			12. Przerobienie gościńca karyntyjskiego między Kobarydem a Ternowem w kilometrze 110-8 aż do 115-2, w powiecie politycznym tolmińskim (4 rata)	40.000	40.000
			13. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi na lewym brzegu rzeki Soczy od Kanalu aż do strumienia Vogersceg, w powiecie politycznym goryckim (5 rata)	20.000	20.000
			14. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Trenty od Soczy aż do Baumbachhütte, w powiecie politycznym tolmińskim (5 rata)	6.000	6.000
			15. Dodatek skarbowy na częściowe uregulowanie rzek Soczy i Torre, w powiecie politycznym gradyskim (8 rata)	10.000	10.000
			Zniesienie .	3,289.900	1,662.380	4,925.280

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	3,289.900	1,662.380	4,952.280
7	5	7	16. Urządzenie gościńca w dolinie Idryi od Usznika pod Czeginiem nad gościńcem karyntyjskim przez św. Lucyą i Żelin aż do Górnej Idryi w Krainie, w powiecie politycznym tolmińskim i logateckim (8 rata)	20.000	20.000
			17. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Baczy, t. j. w części od Hudajużny przez Podbrdo aż do granicy krajowej krańskiej, w powiecie politycznym tolmińskim (11 rata)	36.000	36.000
		8	Tyrol i Vorarlberg	940.000	940.000
			1. Poprawa gościńca salzbruckiego między kilometrem 0·8 a 2·0 pod Innsbruckiem, w powiecie politycznym innsbruckim	26.800	26.800
			2. Poprawa gościńca vintschgauskiego między Vilpianem a Gargazonem, kilometr 15·3 aż do 16·0 w powiecie politycznym merańskim	14.000	14.000
			3. Wyporzadzenie mostu sklepionego na rzece Sarce w miejscowości „alla Scaletta“, kilometr 34·27 gościńca judikaryjskiego, w powiecie politycznym tiońskim	12.000	12.000
			4. Poprawa gościńca thannheimskiego pod Höfen, kilometr 1·8, w powiecie politycznym reuteńskim	7.600	7.600
			5. Przerobienie gościńca vintschgauskiego między kilometrem 141·36 a 141·83 na tak zwanym Spitals-Gsteig, w powiecie politycznym landeckim	26.600	26.600
			6. Dodatek skarbowy na umorzenie długów zaciągniętych na budowę dróg przez Spółkę konkurencyi drogowej Taufers-Ahrnthal, w powiecie politycznym bruneckim (1 rata)	7.000	7.000
			7. Poprawa drogi i budowa ochrony brzegowej pod Bärenbrunn, kilometr 12·4 aż do 12·8 gościńca stilferjoskiego, w powiecie politycznym merańskim (1 rata)	40.000	40.000
			8. Dodatek skarbowy na budowę drogi konkurencyjnej Flexenpass-Lech granica krajowa (dział Stutz-Lech), w powiecie politycznym bludenckim (1 rata)	30.000	30.000
			9. Dodatek skarbowy na budowę nowej drogi jezdnej od Corvara na przelęcz Cainpolungo do Varda, Srabba i Pieve di Livinalungo (Buchenstein), w powiecie politycznym ampezzańskim (2 rata)	19.244	19.244
			10. Poprawienie gościńca vintschgauskiego w miejscowości Gries, kilometr 2·2 aż do 2·8, w powiecie politycznym bozeńskim (2 rata)	9.200	9.200
			11. Przerobienie gościńca judikaryjskiego pod Tione (dział Brevine) kilometr 44·0 aż do 44·4, w powiecie politycznym tiońskim (2 rata)	28.600	28.600
			12. Budowa nowego mostu z wierzchem żelaznym na rzece Inn pod Prutz i poprawienie dobiegających dróg, kilometr 140·5 aż do 141·0 gościńca vintschgauskiego, w powiecie politycznym landeckim (2 rata)	77.200	77.200
			Zniesienie .	4,229.900	2,016.624	6,246.524

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	4,229.900		2,016.624	6,246.524
7	5	8	13. Przerobienie gościńca tannheimskiego na przestrzeni od Vilsain aż do granicy krajowej w powiecie politycznym reuttenkim (2 rata)			7.620	7.620
			14. Nabycie gruntu, budowa stajni i przeróbki w schronisku na Franzenshöhe na szlaku gościńca stillerjosijskiego, w powiecie politycznym merańskim (2 rata)			6.000	6.000
			15. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Adygi na przestrzeni Castel-bell-Tscharser Steg, w powiecie politycznym merańskim (3 rata)			7.224	7.224
			16. Dodatek skarbowy na wybudowanie nowego mostu z wierzchem żelaznym na potoku Talf w Bozenie, w powiecie politycznym bozeńskim (3 rata)			120.000	120.000
			17. Odbudowanie murów podpierających i ścienych na szlaku gościńca stillerjosijskiego, w powiecie politycznym merańskim (3 rata)			80.000	80.000
			18. Dodatek skarbowy na wybudowanie dróg konkurencyjnych w Tyrolu (3 rata)			344.252	344.252
			19. Podwyższenie i odbudowanie kilku części gościńca arulańskiego, w kilometrze 145 aż do 200, w powiatach politycznych bludenckim i bregenckim (4 rata)			10.000	10.000
			20. Dodatek skarbowy na umorzenie długów zaciągniętych na budowę dróg przez gminy w dolinie Patznaunu, w powiecie politycznym landeckim (4 rata)			6.000	6.000
			21. Dodatek skarbowy na budowę drogi konkurencyjnej ötzthalskiej, w powiecie politycznym imsteńskim (4 rata)			60.000	60.000
			22. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi passejerskiej od Meranu przez Saltaus aż do św. Leonarda z drogami dojazdowymi do Platt i Moos, w powiecie politycznym merańskim (5 rata)			30.000	30.000
			23. Dodatek skarbowy na wybudowaną już drogę schnalską od jej odgałęzienia się na gościńcu vintschgauskim aż do Neu-Ratteis, w powiecie politycznym merańskim (6 rata)			6.000	6.000
		9	Czechy	2,280.000			2,280.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na strumieniu Hrzedle pod Baborynem na szlaku gościńca berouńsko-haselbaskiego, w powiecie politycznym horzowickim			13.600	13.600
			2. Kupno walca drogowego parowego z wozem mieszkalnym i magazynowym			22.500	22.500
			3. Dodatek skarbowy na pokrycie kosztów rozszerzenia przejazdu od gościńca chrudimskiego do drogi zieglerskiej wzdłuż kościoła archidekanackiego w Chrudymie, w powiecie politycznym chrudimskim			3.000	3.000
			4. Dodatek skarbowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na Czernawcy pod Sazką w kilometrze 38-6 gościńca podjebrazdsko-nachodzkiego, w powiecie politycznym podjebrazdzkim			6.400	6.400
			Zniesienie .	6,509.900		2,739.220	9,249.120

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволением używania aż do końca grudnia		końca grudnia	
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	6,509.900	2,739.220	9,249.120
7	5	9	5. Dodatek skarbowy na przerobienie części drogi od Marienthal aż do wyżyny w Nikolsdorfie na drodze powiatowej Most-Katharinaberg, w powiecie politycznym mostowskim (1 rata)			6.000	6.000
			6. Dodatek skarbowy na pokrycie kosztów wybrukowania części gościńca czesko-brodzko-iglawskiego, 860 0 m wynoszącej w Kolinie na przedmieściu kutnohorskim, w powiecie politycznym kolińskim (1 rata)			10.000	10.000
			7. Dodatek skarbowy na wybudowanie nowego mostu na rzece Ochrzy w Chebie na szlaku gościńca stribrsko-aszskiego, w powiecie politycznym chebskim (1 rata)			14.000	14.000
			8. Dodatek skarbowy na odbudowanie mostów na szlaku drogi powiatowej smirzycko-vlkowskiej w powiecie politycznym krółodworskim (1 rata)			10.000	10.000
			9. Dodatek skarbowy na pokrycie kosztów wybudowania przejazdów na gościńcach w Pilźni, mianowicie od kilometra 89-2 aż do 90-2 gościńca berouńsko-haselbaskiego i od kilometra 102-74 aż do 104-12 tudzież od kilometra 104-588 aż do 105-900 gościńca wodniafisko-pilzeńsko-kraślickiego w Pilźni, w powiecie politycznym pilzeńskim (1 rata)			60.000	60.000
			10. Odbudowanie gościńca jachimowskiego między dworcem karłowarskim a tak zwanym Neuwirthaus w Sodau, kilometr 0-000 aż do 3-700, w powiecie politycznym karłowarskim (2 rata)			36.400	36.400
			11. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wolince, na szlaku gościńca dobrzycko-wimperckiego w powiecie politycznym strakonickim (2 rata)			30.400	30.400
			12. Dodatek skarbowy na koszt wybrukowania 534-5 m długiej części drogi dodatkowej praskiej w gminie Nusle-Pankrac, w powiecie politycznym winohradzko-królewskim (2 rata)			7.000	7.000
			13. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Mumli pod Nowym światem na szlaku gościńca liberecko - nowoświeckiego, kilometr 39-355, w powiecie politycznym ilemnickim (2 rata)			40.000	40.000
			14. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi od Bärenwaldu na Kronstadt do Tertschkadorf, w powiecie politycznym zamberskim (2 rata)			50.000	50.000
			15. Położenie bruku kostkowego z kamienia rewnickiego od kilometru 1-400 aż do 3-488 gościńca libereckiego, od kilometru 0-400 aż do 0-800 gościńca budziejowickiego, od kilometru 0-000 aż do 0-800 gościńca podjebradzko-nachodzkiego i od kilometru 2-000 aż do 3-000 gościńca czarno-kosteckiego, w powiatach politycznych karlińskim i winohradzko-królewskim (2 rata)			100.000	100.000
			Zniesienie .	6,509.900	3,103.020	9,612.920

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				nadzwyczajne		zwyčajne	S u m a
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	6,509.900	3,103.090	9,612.920
7	5	9	16. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wełtawie pod Weltrusem na szlaku gościńca weltruskiego, w powiecie politycznym szlafińskim (2 rata)	160.000	160.000
	10		Morawia	480.000	480.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na młynówce w Hodoninie, na szlaku gościńca sławkowskiego, kilometr 52, mark 4 top Wo. 92, w powiecie politycznym hodonińskim (1 rata)	30.000	30.000
			2. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi łączącej od Niwnic do Brzezowej-Lopenika z odnogami do Korytny i Stran, w powiecie politycznym węgiersko-brodzkim (4 rata)	10.000	10.000
	11		Śląsk	330.000	330.000
			1. Odbudowanie gościńca ostrawsko-cieszyńskiego w miasteczku Ostrawie Polskiej, kilometr 34, w powiecie politycznym frysztańskim	20.000	20.000
			2. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Opie w Karniowie na szlaku gościńca opawsko-albrechtickiego, w powiecie politycznym karniowskim	65.000	65.000
			3. Dodatek skarbowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na rzece Odrze pod Boguminem, w powiecie politycznym frysztańskim (1 rata)	15.000	15.000
			4. Wybudowanie połączenia drogowego od granicy krajowej morawsko-śląskiej przez Dobischwald do Oder, w powiecie politycznym opawskim (3 rata)	30.000	30.000
	12		Galicja i Krakowskie	2,218.000	2,218.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wiśle między Krakowem a Podgórzem, w powiatach politycznych krakowskim i podgóńskim (1 rata)	120.000	120.000
			2. Dodatek skarbowy na odbudowanie kilku dróg powiatowych i gminnych w obrębie krakowskim, w powiatach politycznych krakowskim i podgóńskim (2 rata)	22.400	22.400
			3. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Skawie pod Wadowicami na szlaku gościńca krakowskiego, w powiecie politycznym wadowickim (2 rata)	100.000	100.000
			4. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej busko-zelechowskiej, w powiecie politycznym kamionieckim (2 rata)	20.000	20.000
			5. Dodatek skarbowy na przywrócenie do dobrego stanu drogi grodecko-stradecko-dąbrowickiej, w powiecie politycznym gródeckim (2 rata)	16.000	16.000
			6. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi od Jaworowa na Niemirów do Rawy ruskiej, w powiatach politycznych jaworowskim i rawskim (2 rata)	20.000	20.000
			Zniesienie	9,537.900	3,731.420	13,269.320

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	9,537.900	3,731.420	13,269.320
7	5	12	7. Dodatek skarbowy na naprawienie drogi gminnej od Przemysłań do Pomorzań, w powiecie politycznym przemysłańskim (3 rata)	20.000	20.000
			8. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej od Zembrzyc do Biertowic, w powiatach politycznych wadowickim i myślenickim (3 rata)	12.000	12.000
			9. Odbudowanie gościńców w okolicy Lwowa, w powiecie politycznym lwowskim (3 rata)	60.000	60.000
			10. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej z Sieniawy do Bukowca, w powiecie politycznym jarosłańskim (4 rata)	10.000	10.000
			11. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi buskotooporowskiej, w powiecie politycznym kamioneckim (5 rata)	40.040	40.040
			12. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej Majdan-Stany-Rozwadowskiej, w powiatach politycznych tarnobrzeskim, niżańskim i kolbuszowskim (7 rata)	20.000	20.000
			13. Odbudowanie drogi gminnej od Knihynicza do Żurawna i budowa mostu na Dniestrze pod Żurawnem, w powiecie politycznym żydaczowskim (8 rata)	24.000	24.000
		13	Bukowina	220.880	220.880
			1. Dodatek skarbowy na wybudowanie mostu na rzece Prucie pod Ludi-Horeczą na szlaku drogi powiatowej czerniowiecko-nahalabudzkiej, w powiecie politycznym czerniowieckim	14.000	14.000
			2. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Suczawy pod Iekanami, w powiecie politycznym suczawskim (2 rata)	20.000	20.000
			3. Dodatek skarbowy na regulację Mołdawy i jej dopływów: Putuy, Mołdawicy, Sucheji i Humory, w powiatach politycznych dołhopolskim i gurańmorskim (3 rata)	17.366	17.366
		14	Dalmacja	296.000	296.000
			1. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi gminnej od Gulina (gmina Koniewrat) aż do wodospadów w Krkce powyżej Skradina, w powiecie politycznym szybenickim	30.400	30.400
			2. Wybudowanie drogi jezdnej od przystani Slano aż do granicy hercegowińskiej pod Dubrowicą, w powiecie politycznym dubrownickim (1 rata)	30.000	30.000
			3. Budowa drogi jezdnej od Gjurica przez Morinje do Risanu, w powiecie politycznym kotorskim (2 rata)	60.000	60.000
			4. Budowa drogi jezdnej od Kostańja przez Podgradje aż do nowego mostu na rzece Cetynie pod Podgradjem, w powiecie politycznym spljeckim (2 rata)	20.000	20.000
			Zniesienie .	10,054.780	4,109.226	14,164.006

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	10,054.780	4,109.226	14,164.006
7	5	14	5. Poprawa i rozszerzenie drogi skarbowej konnej od Risanu przez Perasta, Orahovac i Dobrotę aż do Kotoru, w powiecie politycznym kotorskim (2 rata)			30.000	30.000
			6. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi gminnej od gminy portowej Crkwice aż do osady Kuna na półwyspie Peleszacu, w powiecie politycznym kurczolskim (3 rata)			6.000	6.000
			7. Wybudowanie drogi jezdnej, która by służyła za uzupełnienie gościńca śródziemnego wzdłuż brzegów zatoki Omblj pod Gruzem, w powiecie politycznym dubrownickim (3 rata)			60.000	60.000
			8. Poprawienie i rozszerzenie drogi konnej od Bszicza przez Kastelastwę i Sutomorje-Spica aż do rzeczki granicznej Żeljeznicy, w powiecie politycznym kotorskim (3 rata)			40.000	40.000
			9. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej poljickiej od Stobrecza aż do gościńca śródziemnego pod Błatem, w powiecie politycznym spljeckim (4 rata)			20.000	20.000
			10. Dodatek na budowę drogi jezdnej 3 metry szerokiej od Risanu do św. Mikołaja ledenickiego, w powiecie politycznym kotorskim (5 rata)			25.000	25.000
			11. Przerobienie drogi przejazdowej, zwanej Stradone, leżącej na szlaku gościńca śródziemnego a przecinającej miasto Dubrownik z obustronnemi przejazdami między bramami fortecznemi Porta Pila i Porta Ploče a to przez wybudowanie drogi okalającej wzdłuż starego rowu fortecznego, w powiecie politycznym dubrownickim (6 rata)			58.000	58.000
			12. Rozszerzenie i naprawienie części gościńca Lepetano-Stoliv dolny celem uzupełnienia szlaku Lepetano-Stoliv-Precań-Mua aż pod Kotor, w powiecie politycznym kotorskim (6 rata)			41.200	41.200
			13. Budowa drogi jezdnej od portu Omisz przez dolinę Cettiny do Zadwarja z uściem do gościńca makarsko-zadwarsko-sestanovackiego, w powiecie politycznym spljeckim (11 rata)			4.480	4.480
	15		Na pokrycie nieuniknionych naddatków w poszczególnych krajach i na wszelkie inne wydatki „Kierownictwa naczelnego“ dotyczące się wyłącznie tej gałęzi rachunkowości	100.000		100.000
			Suma (Tytuł 5, §§. 1—15) .	10,154.780	4,393.906	14,548.686
6			Budownictwo wodne:				
	1		Austria poniżej Anizy	561.300		561.300
			1. Wyporządzenie w taxenburskim obszarze odwodnienia jazu Kehrwand tamże położonego, tudzież poprawienie strumieni Kehrwand i Frauenbach (7 rata)			40.000	40.000
			Zniesienie .	561.300	40.000	601.300

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	561.300	40.000	601.300
7	6	1	2. Dodatek skarbowy na regulacją Dunaju (19 rata)	860.000	860.000
		2	Austria powyżej Anizy	617.780	617.780
			1. Budowle wodne na Dunaju	522.000	522.000
			2. Budowle wodne na rzece Innie	190.000	190.000
			3. " " " Salzachu	40.000	40.000
			4. " " " Traunie	270.000	270.000
		3	Salzburg	140.000	140.000
			Uregulowanie Salzachu i Sali	58.000	58.000
		4	Styrya	122.410	122.410
			1. Dodatek skarbowy na konserwacją budowli regulacyjnych w rzece Murze na przestrzeni od Grazu w dół aż do granicy styryjsko-węgierskiej (5 rata)	90.000	90.000
			2. Dodatek skarbowy na regulacją lewego brzegu Muru przez wybudowanie nadbrzeża między mostami Ferdynanda i Franciszka Karola w Grazu (5 rata)	17.024	17.024
			3. Dodatek skarbowy na wykonanie budowli ochronnych i konserwacyjnych w części rzeki Drawy od Maryboru na dół do Średiszcza (6 rata)	50.000	50.000
		5	Karyntya	75.600	75.600
			Uregulowanie Drawy	140.000	140.000
		6	Kraina	32.600	32.600
			Uregulowanie Sawy	152.200	152.200
		7	Tyrol i Vorarlberg	162.400	162.400
			1. Budowle recesowe na rzece Innie	12.000	12.000
			2. Regulacja Renu 290.000 frk. (7 rata)	276.190	276.190
			3. Poprawienie wód śródziemnych w austriackiej dolinie Renu (7 rata)	440.000	440.000
		8	Czechy	497.240	497.240
			1. Regulacja Weltawy	170.000	170.000
			2. Regulacja Łaby	186.000	186.000
			3. Urządzenie przewodu telefonicznego wzdłuż splawnych części rzeki powyżej Pragi (1 rata)	64.000	64.000
		9	Morawia	600	600
			1. Regulacja Odry	2.000	2.000
			2. Regulacja Morawy	28.000	28.000
		10	Śląsk	10.400	10.400
			Regulacja Odry tudzież Oppy i Olzy	38.000	38.000
		11	Galicja i Krakowskie	584.000	584.000
			1. Budowle na Wiśle	548.000	548.000
			2. " " Dunajcu	213.000	213.000
			3. " " Sanie	402.000	402.000
			Zniesienie	2,804.330	4,808.414	7,612.744

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	2,804.330	4,808.414	7,612.744
7	6	11	4. Budowle na Dniestrze			480.000	480.000
			5. „ „ Wisłocze			108.000	108.000
			6. „ „ Prucie			50.000	50.000
			7. Wartość wikliny i palików wziąć się mających z plantacyi skarbowych dla użycia do budowli powyżej wymienionych, a mianowicie:				
			a) Do budowli na Wiśle 14.000 K				
			b) Do budowli na Dunajcu 5.000 „				
			c) Do budowli na Sanie 8.000 „				
			d) Do budowli na Dniestrze 2.000 „				
			e) Do budowli na Wisłocze 1.000 „			30.000	30.000
			8. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Soły (3 rata)			79.556	79.556
			9. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Łomnicy (3 rata)			79.616	79.616
			10. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Bugu (7 rata)			19.800	19.800
			11. Dodatek skarbowy na regulację rzeki Białej (8 rata)			17.320	17.320
			12. Zaprowadzenie uprawy wikliny celem uzyskania materiału na faszyny			20.000	20.000
			13. Budowa przystani obrotowej i zimowej w Wiśle w pobliżu placu do przeładowywania na kolei żelaznej w Nadbrzeziu			60.000	60.000
	12		Bukowina	23.514		23.514
			1. Budowle rzeczne w Prucie			160.000	160.000
			2. Wartość wikliny i palików wziąć się mających z plantacyi skarbowych dla użycia do budowli powyższych			3.000	3.000
			3. Zaprowadzenie uprawy wikliny w celu uzyskania materiału na faszyny			2.400	2.400
	13		Dalmacya:				
			Dodatek skarbowy na pokrycie kosztów osuszenia bagien przy uściu rzeki Jadro pod Saloną w powiecie politycznym spljeckim (4 rata)			8.000	8.000
			Suma (Tytuł 6, §§. 1— 13) .	2,827.844	5,926.106	8,753.950

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyyczajne		nadzwyczajne		S u m a		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia						
			1900	1901	1901				
						w k o r o n a c h			
7	7		Nowe budowle dla zarządu politycznego i większe wyporządzenia:						
		1	Austria powyżej Anizy:						
			Budowa domu urzędowego w Ried (3 rata)					20.008	20.008
		2	Styrya:						
			Budowa nowego domu dla powszechnego zakładu badania żywności w Grazu (1 rata)					20.000	20.000
		3	Karyntya:						
			1. Budowa domu dla Rządu krajowego w Celowcu					75.000	75.000
			2. Budowa domu urzędowego w Spittalu (1 rata)					20.000	20.000
		4	Przymorze:						
			1. Budowa domu dla namiestnictwa w Tryeście (3 rata)					200.000	200.000
			2. Budowa domu urzędowego w Seżanie (1 rata)					40.000	40.000
		5	Czechy:						
			1. Budowa domu urzędowego w Libercu (1 rata)					63.000	63.000
			2. Budowa domu urzędowego w Kralodworze (ku- pno gruntu pod budowę)					26.000	26.000
		6	Śląsk:						
			1. Budowa domu urzędowego w Bielsku (1 rata)					60.000	60.000
			2. Budowa domu urzędowego w Karniowie (1 rata)					50.000	50.000
		7	Galicya:						
			Budowa domu urzędowego w Krakowie (4 rata)					240.000	240.000
		8	Bukowina:						
			Budowa domu urzędowego w Storożyncu (2 rata)					35.800	35.800
			Suma (Tytuł 7, §§. 1—8)					849.808	849.808
	8		Wydatki z powodu spisu ludności					80.000	80.000
			Suma (Tytuł 8)					80.000	80.000
			Ogółem (Rozdział 7, Tytuły 1—8) .			49,012.414	11,605.656	60,618.070	
	8		VIII. Ministerstwo obrony krajowej.						
		1	Kierownictwo naczelne			1,290.920	4.000		1,294.920
		2	Obrona krajowa (w tem 22.427 K w złocie)				37,091.590	542.570	37,634.160
		3	Koszta poboru do wojska, koszta komisji w sprawach kwaterunku, koszta podróży urzędników administracyjnych z powodu zgromadzeń kontrolnych żołnierzy nieczynnych z wojska i marynarki wojennej, tudzież klasyfikacji koni; koszta podróży z powodu wymiaru taksy wojskowej i wydatki na druki do czynności urzędowych w sprawach taksy wojskowej; koszta przymusowego przystawienia nieposłusznych żołnierzy nieczynnych z wojska i marynarki wojennej; koszta pielęgnowania popisowych oddanych do szpitali wojskowych; nakoniec wydatki na przygotowania do uruchomienia			202.960			202.960
		4	Fundacje wojskowe			69.600			69.600
		5	Straż policyjna wojskowa			330.600			330.600
		6	Żandarmerya				16,233.034		16,233.034
			Ogółem (Rozdział 8, Tytuły 1—6) .			1,894.080	53,324.624	546.570	55,765.274

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
			1900	1901	1901	
w k o r o n a c h						
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświaty.					
	A. Kierownictwo naczelne.					
1	Kierownictwo naczelne		912.000			912.000
2	Nadzór nad szkołami		2,203.300			2,203.300
3	Akademie umiejętności		224.000			224.000
	Akademia umiejętności w Wiedniu:					
	Subwencye i dotacye				28.000	28.000
	Akademia umiejętności, sztuki i literatury w Pradze:					
	Subwencye i dotacye				4.000	4.000
	Akademia umiejętności w Krakowie:					
	Subwencye i dotacye				16.000	16.000
4	Komisya statystyczna główna		215.400	48.000		263.400
	Subwencye i dotacye				18.600	18.600
	Koszta administracyi				4.000	4.000
5	Instytut geologiczny państwa		169.200			169.200
	Wyporządzenia, naprawy budownicze i urządzenia				10.000	10.000
	Subwencye i dotacye				14.000	14.000
6	Zakład główny meteorologii i magnetyzmu ziemi		81.500			81.500
7	Obserwatoryum astronomiczno-meteorologiczne w Try-					
	ście		22.200			22.200
	Budowle i kupno realności:					
	Wystawienie pawilonu astronomicznego (2 rata)				4.800	4.800
	Wyporządzenia, roboty budownicze i urządzenia				8 640	8.640
8	Komisya austriacka do pomiaru stopnia geograficznego					
	europyjskiego i biuro austriackie do pomiaru stop-		17.800			17.800
	nia geograficznego					
	Suma (Tytuły 1—8)		3,845.400	48.000	108.040	4,001.440
9	Wydatki na cele sztuki i archeologii:					
	a) Na cele sztuki:					
1	Akademia sztuk pięknych w Wiedniu		319.200			319.200
2	Akademia sztuk w Pradze		96.200			96.200
	Budowle i kupno realności:					
	Na pomieszczenie akademii sztuk				180.000	180.000
	Wyporządzenia, roboty budownicze i urządzenie				3.358	3.358
	Zniesienie		415.400		183.358	598.758

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i				
				zwyczajne		nadzwyczajne		S u m a
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia				
				1900	1901	1901		
				w k o r o n a c h				
			Przeniesienie	415.400	183.358		598.758	
9	9	3	Szkoła sztuk pięknych w Krakowie	62.200			62.200	
		4	Na poparcie uprawiania muzyki	93.200			93.200	
			Subwencye i dotacye			8.000	8.000	
		5	Stypendya dla artystów, zamówienia, kupna, zapomogi dla przedsiębiorstw artystycznych i inne wydatki		177.000		177.000	
			Subwencye i dotacye			12.000	12.000	
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—5)	570.800	177.000	203.358	951.158	
			b) Na cele archeologiczne:					
		6	Komisya naczelna do badania i utrzymania zabytków sztuki i pomników historycznych	51.410			51.410	
		7	Konserwacya i restauracya dawnych zabytków budownictwa		24.000		24.000	
			Subwencye i dotacye:					
			Austria poniżej Anizy			29.800	29.800	
			Austria powyżej Anizy			2.000	2.000	
			Salzburg			40.000	40.000	
			Tyrol			3.150	3.150	
			Styrya			2.000	2.000	
			Karyntya			4.000	4.000	
			Kraina			6.000	6.000	
			Przymorze			2.800	2.800	
			Dalmacya			50.000	50.000	
			Czechy			72.000	72.000	
			Galicya			40.000	40.000	
		8	Institut archeologiczny austriacki	119.048	61.300		180.348	
			Budowle i kupno realności:					
			Dalmacya			10.000	10.000	
		9	Subwencye i dotacye:					
			Karyntya			2.000	2.000	
			Przymorze			4.000	4.000	
			Wszelkie inne wydatki na cele archeologiczne	3.500	6.000		9.000	
			Subwencye i dotacye:					
			Dalmacya			1.000	1.000	
			Suma (Tytuł 9, §§. 6—9)	173.458	91.300	268.750	533.508	
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—9)	744.258	268.300	472.108	1.484.666	
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 1—9)	4.589.658	316.300	580.148	5.486.106	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
1900	1901	1901				
w k o r o n a c h						
9			B. Wyznania.			
10			Potrzeby funduszków religijnych:			
			a) Wydatki funduszków:			
1			Austria poniżej Anizy	1,446.800		1,446.800
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		80.872	80.872
			Zasiłki na budowle		2.332	2.332
2			Austria powyżej Anizy	466.000		466.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		28.200	28.200
			Zasiłek na budowle		4.000	4.000
3			Salzburg	270.700		270.700
			Zasiłek na budowle		10.000	10.000
4			Tyrol	1,196.000		1,196.000
			Zasiłek na budowle		3.000	3.000
5			Vorarlberg	114.600		114.600
6			Styrya	936.300		936.300
7			Karyntya	413.000		413.000
			Zasiłek na budowle		1.000	1.000
8			Kraina	472.200		472.200
			Zaliczka zwrotna		10.000	10.000
9			Tryest	169.000		169.000
10			Gorycyja	288.400		288.400
			Zasiłek na budowle		5.400	5.400
11			Istryja	309.300		309.300
			Zasiłek na budowle		2.000	2.000
12			Dalmacyja	952.400		960.400
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież kupno realności		183.200	183.200
			Zasiłek na budowle		2.400	2.400
			Zaliczka zwrotna		6.000	6.000
13			Czechy	3,145.500		3,145.500
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		115.124	115.124
			Zasiłki na budowle		66.000	66.000
			Zwroty przychodów z lat poprzednich		313.740	313.740
14			Morawia	1,401.500		1,401.500
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież kupna realności		130.080	130.080
			Zasiłki na budowle		14.000	14.000
			Zaliczka zwrotna		6.000	6.000
			Należytość majątku zakładowego funduszu reli- gijnego		2.000	2.000
15			Śląsk	290.000		290.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		4.146	4.146
16			Galicja	3,940.500		3,940.500
			Zniesienie	15,812.200	997.494	16,809.694

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	15,812.200	997.494	16,809.694
9	10	17	Kraków	301.400	301.400
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania	60.000	60.000
		18	Bukowina	109.800	109.800
			Zasiłek na budowle	2.000	2.000
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—18) .	16,223.400	1,059.494	17,282.894
19	b)		Wydatki lasów i dóbr funduszowych	1,629.420	1,629.420
			Nowe budynki i kupno realności	10.240	10.240
			Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie leśniarki	4.860	4.860
			Wykup i uregulowanie służebności	3.000	3.000
			Wszystkie inne wydatki nadzwyczajne	6.000	6.000
			Z majątku zakładowego funduszów religijnych:				
			Austria powyżej Anizy:				
			Budowa drogi kraisteńskiej i łączące się z tem założenie placu do ładowania w Schönau	20.000	20.000
			Karyntya:				
			Kupno realności okolonej w Goppau z prawami służebności	3.000	3.000
			Suma (Tytuł 10, §. 19) .	1,629.420	47.100	1,676.520
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—19) .	17,852.820	1,106.594	18,959.414
11			Fundacje i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:				
	1		Fundacje	62.600	62.600
	2		Dodatki	346.400	346.400
			Zniesienie .	409.000	409.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	409.000	409.000
9	11		Budowle:				
			Austria poniżej Anizy			4.700	4.700
			Austria powyżej Anizy			22.138	22.138
			Salzburg			2.480	2.480
			Tyrol			10.000	10.000
			Przymorze			11.800	11.800
			Dalmacya			8.904	8.904
			Czechy			43.336	43.336
			Zasiłki na budowle:				
			Czechy			11.000	11.000
			Zaliczki zwrotne:				
			Austria poniżej Anizy			8.000	8.000
			Suma (Rozdział 9, Tytuł 11, §§. 1 i 2) .	409.000	122.358	531.358
12			Dodatki na potrzeby wyznania ewangelickiego:				
	1		Wyższa Rada kościelna ewangelicka	100.800	100.800
	2		Ryczałtowe wsparcie dla kościoła ewangelickiego wyznania augsburskiego i helweckiego	210.000	210.000
			Suma (Tytuł 12, §§. 1 i 2) .	310.800	310.800
13			Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:				
			Dalmacya	204.400	204.400
			Nowe budynki, przebudowania i dobudowania			58.260	58.260
			Suma (Rozdział 9, Tytuł 13) .	204.400	58.260	262.660
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 10—13) .	18,777.020	1,287.212	20,064.232

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				
			W y d a t k i			S u m a	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia				
1900	1901	1901					
w k o r o n a c h							
9			C. Oświecenie.				
	14		Szkoły główne.				
			a) Uniwersytety:				
		1	Uniwersytet w Wiedniu	2,375.200	342.000	2,717.200
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			49.590	49.590
			Koszta administracyjne			11.800	11.800
			Dodatki tytułem wynagrodzeń			50.896	50.896
		2	Uniwersytet w Innsbrucku	830.800	51.000	881.800
			Budowle i kupno realności:				
			Wystawienie grupy wychodków w części wschodniej głównego budynku uniwersytetu			12.500	12.500
			Przybudówek do pawilonu chirurgicznego w szpitalu powszechnym w Innsbrucku (1 rata)			7.200	7.200
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			32.290	32.290
		3	Uniwersytet w Gracu	1,062.000	40.000	1,102.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			79.352	79.352
			Raty ryczałtowe			71.000	71.000
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			4.190	4.190
		4	Uniwersytety w Pradze	2,208.000	356.800	2,564.800
			Uniwersytet niemiecki:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			16.800	16.800
			Zniesienie	6,476.000	789.800	338.318	7,604.118

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	6,476.000	789.800	338.318	7,604.118
9	14	4	Raty ryczałtowe			396	396
			Koszta administracyjne			400	400
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			2.114	2.114
			Uniwersytet czeski:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			18.236	18.236
			Koszta administracyjne			460	460
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			23.220	23.220
			Wydatek wspólny:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			169.954	169.954
		5	Uniwersytet we Lwowie	781.200	70.000		851.200
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			36.800	36.800
			Raty ryczałtowe			19.576	19.576
			Dodatek tytułem wynagrodzenia			5.290	5.290
		6	Uniwersytet w Krakowie	977.000	185.000		1,162.000
			Budowle i kupno realności:				
			Kupno gruntu pod budowę nowego domu dla oddziału nauk rolniczych			90.000	90.000
			Budowa nowej kliniki medycznej i pawilonu odosobnionego z urządzeniem i przyborami			85.000	85.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			143.804	143.804
			Subwencye i dotacje			4.000	4.000
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			2.252	2.252
		7	Uniwersytet w Czerniowcach	353.400			353.400
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			3.360	3.360
			Subwencye i dotacje			600	600
			Zniesienie .	8,587.600	1,044.800	943.780	10,576.180

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	8,587.600	1,044.800	943.780	10,576.180
9	14	8	Wszystkie uniwersytety (5.000 franków w złocie) . .	44.600	44.600
			Subwencje na podróże informacyjne profesorów uniwersytetów	12.000	12.000
			Suma (Tytuł 14, §§. 1—8) .	8,632.200	1,056.800	943.780	10,632.780
			b) Wydziały teologiczne nie złączone z żadnym uniwersytetem:				
	9		Wydział teologiczny katolicki w Salzburgu	38.400	38.400
	10		„ „ „ w Ołomuńcu	42.200	42.200
	11		„ „ ewangelicki w Wiedniu	71.200	71.200
			Suma (Tytuł 14, §§. 9—11) .	151.800	151.800
			c) Szkoły główne techniczne:				
	12		Szkoła główna techniczna w Wiedniu	757.400	757.400
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	11.242	11.242
			Koszta administracyjne	9.934	9.934
	13		Szkoła główna techniczna w Gracu	308.000	308.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	11.100	11.100
	14		Szkoły główne techniczne w Pradze	792.600	792.600
			Szkoła główna techniczna niemiecka:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	3.300	3.300
			Szkoła główna techniczna czeska:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	12.090	12.090
	15		Szkoły główne techniczne w Bernie:				
			Szkoła główna techniczna niemiecka	306.000	306.000
			Budowle i kupno realności:				
			Wyporządzenie budynku (naddatek)	5.600	5.600
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	9.500	9.500
			Szkoła główna techniczna czeska:				
			Wydatek ryczałtowy	420.000	420.000
			Zniesienie .	2,164.000	482.766	2,646.766

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	2,164.000	482.766	2,646.766
9	14	16	Szkoła główna techniczna we Lwowie	332.600		332.600
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	27.970	27.970
		17	Wszystkie szkoły główne techniczne	2.100		2.100
			Suma (Tytuł 14, §§. 12—17)	2,498.700	510.736	3,009.436
		18	Szkoła główna ziemiaństwa w Wiedniu	331.400		331.400
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	16.400	16.400
			Suma (Tytuł 14, §. 18)	331.400	16.400	347.800
		19	Szkoła główna weterynarska we Lwowie	102.000		102.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	3.000	3.000
			Koszta administracyjne	2.400	2.400
			Suma (Tytuł 14, §. 19)	102.000	5.400	107.400
		20	Wydatki wspólne szkół głównych technicznych i szkoły głównej ziemiaństwa:				
			Ogólne wydatki administracyjne	1.400		1.400
			Zapomogi na podróże informacyjne dla profesorów		10.000	6.000	16.000
			Wszystkie szkoły główne:				
		21	Na wykształcenie sił nauczycielskich w szkołach głównych		73.200		73.200
		22	Wsparcia dla uczniów wszystkich szkół głównych		6.800		6.800
			Suma (Tytuł 14, §§. 1—22)	11,717.500	1,146.800	1,482.316	14,346.616

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyčajne		nadzwyczajne		Suma		
			z дозволением używania aż do końca grudnia						
			1900	1901	1901				
w k o r o n a c h									
9	15		Szkoły średnie.						
		1	Gimnazya	13,039.600				13,039.600	
			Austria poniżej Anizy:						
			Budowle i kupno realności:						
			Pomieszczenie gimnazjum rządowego w Wiedniu (dzielnicza XIII) (3 rata)				220.000	220.000	
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				16.382	16.382	
			Koszta administracyjne				1.620	1.620	
			Austria powyżej Anizy:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				5.508	5.508	
			Tyrol:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				7.580	7.580	
			Subwencye i dotacje				34.000	34.000	
			Styrya:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				2.200	2.200	
			Raty ryczałtowe i należności poboczne				31.000	31.000	
			Kraina:						
			Budowle i kupno realności:						
			Pomieszczenie gimnazjum rządowego w Lublanie (4 i ostatnia rata)				40.000	40.000	
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				2.600	2.600	
			Tryest:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				846	846	
			Istria:						
			Budowa i kupno realności:						
			Gimnazjum rządowe w Polju:						
			Reszta wydatku na budowę sali gimnastycznej (ko- szta kierownictwa budowy)				256	256	
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				3.600	3.600	
			Dalmacya:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe				4.960	4.960	
			Zniesienie	13,039.600			370.552	13,410.152	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	13,039.600	370.552	13,410.152
9	15	1	Czechy:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie gimnazjum rządowego (niemieckiego, przy ulicy Szczepana) w Pradze (2 rata)			100.000	100.000
			Pomieszczenie gimnazjum (niemieckiego) rządowego w Budziejowicach (1 rata)			120.000	120.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			13.182	13.182
			Subwencye i dotacje			26.000	26.000
			Morawia:				
			Budowle i kupno realności:				
			Wspólne pomieszczenie i wewnętrzne urządzenie gimnazjum rządowego i seminarjum nauczycielskiego męskiego w Olomuńcu (niemieckie) (3 rata)			120.000	120.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			11.800	11.800
			Śląsk:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			1.636	1.636
			Galicja:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie klas równorzędnych ruskich w gimnazjum rządowym w Kołomyi (2 rata)			50.000	50.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			8.292	8.292
			Bukowina:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			4.000	4.000
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			8.000	8.000
	2		Szkoły realne	5,499.120		5,499.120
			Austria poniżej Anizy:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie 2. szkoły realnej rządowej w Wiedniu (II dzielnica) (3 rata)			330.000	330.000
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej w Wiedniu (X dzielnica) (2 rata)			160.000	160.000
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej niższej w Wiedniu (V dzielnica) (2 rata)			160.000	160.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			6.000	6.000
			Zniesienie .	18,538.720	1,489.462	20,028.182

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
9	15	2	Przeniesienie	18,538.720	1,489.462	20,028.18z
			Styrya:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej w Grazu (4 i ostatnia rata)			114.000	114.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			604	604
			Tryest:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			310	310
			Czechy:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej w Pradze (czeska, na Starem Mieście) (1 rata)			200.000	200.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			58.168	58.168
			Subwencye			10.000	10.000
			Morawia:				
			Kupno budynków i realności:				
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej (czeskiej) w Bernie (4 rata)			50.000	50.000
			Subwencye i dotacje			28.000	28.000
			Śląsk:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			580	580
			Galicja:				
			Budowle i kupno realności:				
			Pomieszczenie szkoły realnej rządowej w Tarnowie (1 rata)			160.000	160.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			6.600	6.600
			Kraków:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			1.000	1.000
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			2.000	2.000
	3		Dodatki dla zastępców nauczycieli z tytułu starszeństwa służbowego	12.000	12.000
	4		Komisye egzaminacyjne	10.000	10.000
	5		Kursa dla nauczycieli gimnastyki	11.140	11.140
	6		Dodatki za zasługi dla profesorów i wsparcia dyrektorom i nauczycielom za prace na polu naukowym lub pedagogiczno-dydaktycznym	16.000	16.000
	7		Wsparcia i stypendya tudzież remuneracye dla kandydatów na nauczycieli i dla nauczycieli			83.000	83.000
			Suma (Tytuł 15, §§. 1—7)	18,587.860	2,203.724	20,791.584
16			Biblioteki naukowe	69.400	69.400
			Koszta administracyjne			800	800
			Suma (Tytuł 16)	69.400	800	70.200

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyčajne		nadzwyczajne		S u m a		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia						
			1900	1901	1901				
w k o r o n a c h									
9	17		Szkoly przemysłowe.						
		1	Szkoly przemysłowe:						
			a) Szkoly zawodowe dla głównych grup przemysłu (przemysł budowniczy, maszynowy, tkacki, chemiczny i artystyczny)			3,086.900			3,086.900
			Zakłady centralne:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					3.530	3.530
			Salzburg:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					6.000	6.000
			Tyrol:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					4.000	4.000
			Tryest:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					1.000	1.000
			Czechy:						
			Budowle i kupno realności:						
			Pomieszczenie szkoły przemysłowej rządowej w Smichowie (3 rata)					160.000	160.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					104.900	104.900
			Morawia:						
			Budowle i kupno realności:						
			Pomieszczenie szkoły przemysłowej rządowej w Bernie (czeskiej) (2 rata)					240.000	240.000
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					68.800	68.800
			Koszta administracyjne					900	900
			Śląsk:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					2.400	2.400
			Galicya:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					2.100	2.100
			Bukowina:						
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe					630	630
			Zniesienie			3,086.900		594.260	3,681.160

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	3,086.900	594.260	3,681.160
9	17	1	b) Szkoły zawodowe dla szczególnych gałęzi przemysłu	2,447.500	2,447.500
			Austria poniżej Anizy:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	6.000	6.000
			Tyrol:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	9.500	9.500
			Vorarlberg:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	2.400	2.400
			Karyntya:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	7.600	7.600
			Czechy:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	19.730	19.730
			Subwencje i dotacje	10.000	10.000
			Morawia:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	4.000	4.000
			Galicja:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	2.800	2.800
			c) Szkoły rysunku	17.200	17.200
			d) Ogólne szkoły rzemieślnicze i inne podobne zakłady	255.900	255.900
			e) Szkoły nauki dopełniającej i podobne zakłady	666.720	666.720
		2	Środki pomocnicze i do poparcia nauki w szkołach przemysłowych	666.500	666.500
			Zakłady centralne:				
			Budowle i kupno realności:				
			Rozszerzenie austriackiego Muzeum sztuki i przemysłu w Wiedniu	8.000	8.000
			Koszta administracyjne	40.000	40.000
			Czechy:				
			Subwencje i dotacje	58.000	58.000
		3	Szkoły handlowe	294.720	294.720
			Galicja:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	19.000	19.000
			Wszystkie królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa:				
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe	3.400	3.400
		4	Dotądki z tytułu starszeństwa służbowego dla zastępców	2.000	2.000
			Suma (Tytuł 17, §§. 1—4)	7,437.440	784.690	8,222.130

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	4,053.200	272.418	4,325.618
9	19	1	Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane: Kursa oddzielne w seminariach nauczycielskich dla abiturientów szkół średnich			5.240	5.240
		2	Dodatki z tytułu starszeństwa służbowego dla zastępców w seminariach męskich i żeńskich	1.000		1.000
		3	Stypendya dla seminarzystów			200.000	200.000
		4	Dodatki za zasługi dla nauczycieli w seminariach męskich i żeńskich	8.000		8.000
		5	Kursa nauczycieli szkół wydziałowych	32.000		32.000
		6	Dodatki rządowe do funduszów szkół normalnych	302.224		302.224
		7	Na podniesienie szkół początkowych: w Tyrolu w Istrii			76.000 6.000	76.000 6.000
		8	Wynagrodzenia dla nauczycieli za szczególne zasługi około podniesienia nauki muzyki	2.000		2.000
		9	Na podniesienie kursów nauki gospodarstwa wiejskiego połączonych ze szkołami początkowymi i ogrodów szkolnych	18.000		18.000
		10	Dodatki na rzecz szkół początkowych i wydziałowych	309.866		309.866
			Tyrol: Na poparcie szkół początkowych niemieckich w południowym Tyrolu			30.000	30.000
			Tryest: Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe			1.812	1.812
			Suma (Tytuł 19, §§. 1—10)	4,726.290	591.470	5,317.760
			Fundacye i dopłaty.				
		1	Fundacye	88.592		88.592
		2	Dopłaty	335.872	159.600	495.472
			Wyporządzenie, urządzenie i potrzeby naukowe: Salzburg Morawia			4.200 1.660	4.200 1.660
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane			8.000	8.000
			Raty ryczałtowe: Austria poniżej Anizy			1.250	1.250
			Suma (Tytuł 20, §§. 1 i 2)	424.464	159.600	15.110	599.174
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 14—20)	43,257.554	1,379.160	5,088.130	49,724.844
			Ogółem (Rozdział 9, Tytuły 1—20)	66,624.232	1,695.460	6,955.490	75,275.182

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyczajne		nadzwyczajne		S u m a		
			z дозволением używania aż do końca grudnia						
			1900	1901	1901				
w k o r o n a c h									
			X. Ministerstwo skarbu.						
			A. Właściwe wydatki państwa.						
			Administracja skarbowa.						
10			Kierownictwo naczelne (z departamentem rachunkowym i departamentem rachunków specjalnych)						
	1		4,015.400					4,015.400	
							12.600	12.600	
							200.000	200.000	
	2		Dyrekcje skarbowe krajowe, dyrekcje skarbowe i dyrekcje skarbowe powiatowe, inspektorowie skarbowi i urzędy wymiaru należności						
			10,879.300					10,879.300	
							200.000	200.000	
							80.000	80.000	
							1.000	1.000	
							100.000	100.000	
							30.000	30.000	
							11.736	11.736	
	3		Służba podatków bezpośrednich I. instancji, kierownictwo naczelne, Administracje podatkowe i służba podatków bezpośrednich przy starostwach						
			7,936.380	425.000				8,361.380	
							12.000	12.000	
							6.000	6.000	
	4		Centralna kasa państwa, urząd płatniczy ministeryalny, kasy główne krajowe i kasy skarbowe krajowe, tudzież urzędy płatnicze krajowe						
			1,073.800				2.000	1,075.800	
							13.000	13.000	
							23.200	23.200	
							1.000	1.000	
			Zniesienie	23,904.880	425.000	692.536		25,022.416	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	23,904.880	425.000	692.536	25,022.416
10	5		Straż skarbową (146.896 K w złocie)	19,772.000			19,772.000
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Ried			12.234	12.234
			Koszta kupna domu w Tschagguns			4.800	4.800
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Lonczu (2 rata)			11.000	11.000
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Hodoninie (2 rata)			14.120	14.120
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Ołomuńcu			12.000	12.000
			Udział w kosztach przebudowania koszar straży skarbowej w Hruszowie (2 rata)			10.000	10.000
			Udział w kosztach wybudowania nowego domu w Podwołoczyskach na pomieszczenie tamtejszego oddziału straży skarbowej i delegacji komory na gościńcu od Podwołoczysk (2 rata)			18.000	18.000
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Nowym Sączu (3 rata)			2.934	2.934
			Urządzenie lepszych pomieszczeń dla straży skarbowej na Bukowinie (5 rata)			40.000	40.000
	6		Urzędy podatkowe, kasy skarbowe i kasy depozytowe-sądowe w Wiedniu, tudzież kasa urzędu taks w Wiedniu i urząd dochodów niestałych w Tryeście i w Pradze	14,146.910		30.000	14,176.910
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Stjavnicy			30.940	30.940
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Voitsbergu			48.400	48.400
			Udział w kosztach kupna domu w Winklern			4.820	4.820
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Seżanie			12.000	12.000
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Żyżkowie			44.400	44.400
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Marschendorfie			14.000	14.000
			Udział w kosztach przysposobienia budynku w Budziejowicach Morawskich			20.860	20.860
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Skoczowie			21.900	21.900
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Hodoninie			16.110	16.110
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Delatynie			23.660	23.660
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Krakowcu			12.000	12.000
			Zniesienie .	57,823.790	425.000	1,096.714	59,345.504

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	57,823.790	425.000	1,096.714	59,345.504
10	6		Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Kossowie			23.850	23.850
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Serecie			27.860	27.860
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Ottensheim			8.090	8.090
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Kamionce Strumiłowej (2 rata)			9.200	9.200
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Gwoźdźcu			7.920	7.920
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Nowym Sączu (3 rata)			2.940	2.940
			Udział w kosztach przybudowy do budynku urzędowego w Celowcu i wyporządzenie onegoż (3 rata)			600	600
	7		Prokuratorye skarbowe	1,384.300			1,384.300
	8		Zarząd ceł (131.868 K w złocie)	4,673.000			4,673.000
			Udział w kosztach budowy nowych magazynów i składów drzewa na dziedzińcu domu kapitulnego skarbowego w Salzburgu			2.600	2.600
			Udział w kosztach rozszerzenia domu komory w Koblachu			2.000	2.000
			Koszta budowy nowej komory w Lustenau			3.650	3.650
			Koszta przebudowania domu komory w Promenhof			20.000	20.000
			Koszta budowy nowego domu urzędowego w Ołomuńcu			12.000	12.000
			Udział w kosztach budowy nowego domu w Podwoleczyskach (2 rata)			2.000	2.000
	9		Kataster podatku gruntowego i utrzymanie go w ewidencji	3,460.380			3,460.380
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Budziejowicach Morawskich			5.320	5.320
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Hodoninie			1.370	1.370
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Serecie			9.950	9.950
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Wiedniu (III. dzielnica) (4 rata)			100.000	100.000
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Celowcu			1.400	1.400
			Suma (Rozdział 10, Tytuły 1—9) .	67,341.470	425.000	1,337.464	69,103.934

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
11			Ogólna administracja kasowa.				
	1		Strata mennicza przy realizacji materiału srebrnego			1.000	1.000
	2		Kalo i koszty bicia pieniędzy z monet złotych zużytych oddanych do przetopienia			62.000	62.000
	3		Kalo i koszty wybicia pieniędzy z monet podziałowych waluty koronowej zużytych oddanych do przetopienia			400	400
	4		Koszta wybicia monet złotych krajowych waluty koronowej w myśl ustawy z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 130)			1.220	1.220
	5		Koszta wybicia monet koronowych srebrnych i bronzowych, tudzież koszty nabycia metalu na monety bronzowe			562.822	562.822
	6		Ściągnięcie sztuk jednozłotowych wyłączonych od przyjmowania w zapłacie			6.000	6.000
	7		Koszta wyrobu ciężarków do kontrolowania wagi monet złotych krajowych waluty koronowej			20.000	20.000
	8		Wynagrodzenia stronom	30.000			30.000
	9		Zasiłek do funduszu taksy wojskowej	2,297.226			2,297.226
	10		Koszta statystyki walutowej i wszelkie inne dotyczące wydatki	16.000			16.000
	11	1	Wydatki rozmaite	54.170		20.000	74.170
		2	Prowizye instytutom bankowym od wykonanych transakcyi pieniężnych i inne wydatki tego rodzaju			30.400	30.400
	12		Wsparcia nadzwyczajne dla funkcyjnaruszów państwa			600.000	600.000
	13		Zaliczka krajowi Styryi na konserwację budowli regulacyjnych Muru (5 rata)			42.000	42.000
	14		Wynagrodzenia z udziału skarbu państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe	200.000			200.000
	15		Suma potrzebna na uregulowanie plac czynnych funkcyjnaruszów państwa należących do kategorii sług	8,000.000			8,000.000
	16		Suma potrzebna na uregulowanie plac funkcyjnaruszów kolei państwa	5,120.000			5,120.000
			Suma (Rozdział 11, Tytuły 1—16)	15,717.396		1,345.842	17,063.238

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyyczajne		nadzwyczajne	Suma
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
			1900	1901	1901	
w k o r o n a c h						
			B. Koszta obrotu, poboru i zarządu dochodów państwa.			
12			Podatki stałe.			
	1		Wynagrodzenia stronom i funkcjonaryuszom publicznym za współdziałanie przy oznaczaniu i ustanawianiu podstaw podatku, tudzież przy ściąganiu podatków			
			246.000		246.000	
	2		Wynagrodzenia stronom dawniej wolnym od podatku w Dalmacyi z powodu zaprowadzenia podatku gruntowego (renty tytułem wynagrodzenia za dziesięcinę)			
			4.600		4.600	
	3		Koszta egzekucyi podatków i diety dla pomocników używanych przez urzędy podatkowe w sprawach egzekucyj podatkowych			
			2,020.000		2,020.000	
	4		Przekazy do funduszy krajowych			
				6,000.000	6,000.000	
			Suma (Rozdział 12, Tytuły 1—4) .			
			2,270.600	6,000.000	8,270.600	
13			Cłó.			
	1		Zwroty złożonych rękojmi cłowych			
			2,381.000		2,381.000	
	2		Zwroty podatkowe			
			535.700		535.700	
	3		Ryczałtowe koszta zarządu			
			2,800.000		2,800.000	
			Suma (Rozdział 13, Tytuły 1—3) .			
			5,716.700		5,716.700	
14			Podatki niestałe.			
	1		Podatek konsumcyjny:			
			Wydatki zarządu			
			3,542.000		3,542.000	
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Wiedniu (XV. dzielnica)			
				80.000	80.000	
			Kupno przyrządów kontrolnych do pomiaru brzezki piwnej i innych przyborów do kontrolowania browarów			
				400.000	400.000	
	2		Zwroty złożonych rękojmi podatkowych			
			1,500.000		1,500.000	
			Zniesienie .			
			5,042.000	480.000	5,522.000	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволеніем нѣяванія аж до конца грудня			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie .	5,042.000	480.000	5,522.000
14	2	2	Zwroty podatków z powodu przerw ruchu w gorzelniach	400	400
		3	Zwroty podatków z powodu przerw ruchu w browarach	22.000	22.000
		4	Zwroty podatkowe z policzeniem dyskonta	1,620.000	1,620.000
		5	Zwroty dodatku do podatku od piwa wyrobionego w Wiedniu i w Tryeście i wywiezionego za linią podatkową tych miast	490.000	490.000
		6	Zwroty podatkowe, wszelkie inne	149.600	149.600
	3		Zwroty podatku konsumcyjnego:				
		1	za wywóz gorzalki za linią cłową	400	400
		2	„ „ piwa za linią cłową	2,150.000	2,150.000
	4		Bonifikacye za podatek konsumcyjny:				
		1	za wywóz gorzalki za linią cłową	1,540.000	1,540.000
		2	„ „ cukru za linią cłową	15,200.000	15,200.000
		3	dla gorzelni rolniczych	6,500.000	6,500.000
	5		Wynagrodzenie właścicielom prawa propinacyi w Galicyi i na Bukowinie	2,200.000	2,200.000
	6		Udział gminy wiedeńskiej w dochodzie z podatku spozywczego w Wiedniu i z dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa tamże	960.000	960.000
			Suma (Rozdział 14, Tytuły 1—6) .	35,874.400	480.000	36,354.400
15			Sól:				
		1	Koszta produkcji i zakupna	7,930.000	7,930.000
			Nowe budynki, kupno realności i inne wydatki nadzwyczajne	1,036.000	1,036.000
		2 1	Wydatki przy sprzedaży	498.768	498.768
			Nowe budynki	30.000	30.000
		2	Zwroty podatkowe	33.232	33.232
			Suma (Rozdział 15, Tytuły 1 i 2) .	8,462.000	1,066.000	9,528.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne		S u m a
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
16			Tytoń:				
	1		Wydanki administracyjne	3,088.000		3,088.000	
	2		Koszta fabrykacy i kupna (w nich 37,500.000 K w zlocie)	37,576.000	38,600.000	76,176.000	
			Nowe budynki :				
			Budowa domu urzędowego dla dyrekcji naczelnej zarządu tytoniowego (2 rata)		400.000	400.000	
			Budowa domu na fabrykę i ogrzewalni dla straży pożarnej w Linzu (1 rata)		160.000	160.000	
			Urządzenie higieniczne w fabryce tytoniu w Celowcu		18.000	18.000	
			Budowa nowego magazynu sprzedaży w Pradze (1 rata)		160.000	160.000	
			Budowa magazynu w Taborze (1 rata)		90.000	90.000	
			Budowle humanitarne dla robotników i urzędnie jadalni w Nowym Jiczynie (2 rata)		36.000	36.000	
			Przybudowek do budynku fabrycznego (2 rata) i wystawienie łaźni dla robotników w Hodoninie		136.000	136.000	
			Budowa magazynów w Metkowiczu, Splecie, Sinju, Słanie, według okoliczności w Stonie (1 rata)		120.000	120.000	
			Pomniejsze budowle i kupno gruntów dla administracyi tytoniowej, tudzież pomniejsze budowle do celów humanitarnych		80.000	80.000	
	3	1	Wydanki przy sprzedaży	1,838.000		1,838.000	
		2	Zwroty podatków	48.000		48.000	
			Suma (Rozdział 16, Tytuły 1—3)	42,550.000	38,600.000	1,200.000	82,350.000
17			Stęple, taksy i należności:				
			Stęple:				
	1	1	Wydanki administracyjne	1,610.582		1,610.582	
		3	Zwroty opłat stęplowych	24.460		24.460	
			Udział w kosztach budowy nowego domu urzędowego w Wiedniu, III. dzielnica (4 rata)		100.000	100.000	
			Taksy:				
	2	1	Wydanki administracyjne		1.200	1.200	
		2	Zwroty	42.640		42.640	
			Należności:				
	3	1	Wydanki administracyjne	403.400		403.400	
		2	Zwroty należności	1,696.600		1,696.600	
			Suma (Rozdział 17, Tytuły 1—3)	3,778.882	100.000	3,878.882	
18			Loterya	19,388.800		19,388.800	
			Udział w kosztach budowy nowego domu urzędowego w Wiedniu, III. dzielnica (4 rata)		150.000	150.000	
			Suma (Rozdział 18)	19,388.800	150.000	19,538.800	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a	
			z дозволением używania aż do końca grudnia				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
			Wydatki państwa				
19			Myta	42.600		42.600	
20			Cechowanie	289.790	360	290.150	
21			Podatek osobny od wyszynku, drobnej sprzedaży i handlu napojów wysokokowych pędzonych	65.200		65.200	
			Suma (Rozdział 14—21) .	110,451.672	38,600.000	2,996.360	152,048.032
			Własność państwa.				
22			Gmachy dykasteryalne	455.302	1.800	457.102	
			a) Kupno nowego domu urzędowego w Wiedniu, przyrządzenie go i uzupełnienie wewnętrznego urządzenia		20.000	20.000	
			b) Cena kupna domu w Wiedniu, I. dzielnica, Babenbergerstrasse Nr. 5 (3 rata)		282.900	282.900	
			c) Udział w pokryciu ceny kupna domu nabytego w Wiedniu, I. dzielnica, Ebendorferstrasse Nr. 7 (6 i ostatnia rata)		69.990	69.990	
			d) Należyłość roczna na kupno domu Nr. 755 w Ottakringu (49 i 50 rata)		330	330	
			Suma (Rozdział 22) .	455.302	375.020	830.322	
23			Fiskalności i bezdziedziczności	33.600		33.600	
24			Drukarnia nadworna i rządowa w Wiedniu	4,684.294		4,684.294	
25			Mennictwo	907.156		907.156	
			Ogółem (Rozdział 10—25) .	207,578.190	45,025.000	6,054.686	258,657.876

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a	
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
			Wydatki państwa				
26			XI. Ministerstwo handlu.				
			A. Właściwe wydatki państwa.				
1	1		Kierownictwo naczelne	1,188.920	500.000	142.700	1,831.620
	2		Badania w przedmiocie budowy kanałów dla żeglugi			61.200	61.200
	3		Zapomoga dla mieszanej komisji prutowej (15.000 franków)			14.280	14.280
	4		Na wystawy krajowe zawodowe i obszarowe tutejszo-krajowe, jakoteż na takie wystawy zagraniczne, na które nie wyznaczono osobnej dotacyi			24.000	24.000
	5		Udział w wystawie powszechnej w Paryżu w roku 1900 (4 rata)			1,552.000	1,552.000
			Suma (Tytuł 1, §§. 1—5)	1,188.920	500.000	1,794.180	3,483.100
	2		Sprawy patentowe	579.800			579.800
	3		Popieranie przemysłu:				
	1		Popieranie drobnego przemysłu	293.040	88.000	100.000	481.040
	2		Wydatki na szczególne cele przemysłowe, mianowicie zapomogi dla korporacji przemysłowych, druk projektów do ustaw i rozporządzeń dotyczących się przemysłu i prace przygotowawcze do tego potrzebne		8.000		8.000
	3		Podniesienie wyrobu strun jelitowych i smyczków w Górach Kruszcowych		2.000		2.000
	4		Popieranie upadających gałęzi przemysłu			28.000	28.000
	5		Wydatki na ogólne cele przemysłowe			40.000	40.000
			Suma (Tytuł 3, §§. 1—5)	293.040	98.000	168.000	559.040
	4		Służba statystyczna:				
	1		Wygotowanie statystyki handlu zagranicznego	488.560			488.560
	2		Wygotowanie statystyki handlu wewnętrznego	340.000			340.000
	3		Koszta wszelkich innych wydawnictw statystycznych i czasopisma „Austria“	69.600			69.600
			Suma (Tytuł 4, §§. 1—3)	898.160			898.160
	5		Urząd statystyki pracy	137.440			137.440
	6		Utrzymanie budynku wystawy powszechnej w c. k. Praterze	51.000		10.000	61.000
	7		Nadzór nad przemysłem	466.210			466.210
	8		Zakłady do próbowania broni palnej ręcznej	38.560			38.560

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
26	9	1	Służba miar i wag	1,076.680			1,076.680
		2	Uzupełnienie środków pomocniczych technicznych do sprawdzania wodomierzy i elektromierzy, tudzież nieprzewidziane naprawy			5.560	5.560
		3	Koszta sprawienia miarowzorów, tudzież przyrządów wzorowych i pomocniczych			32.120	32.120
		4	Wydatki jednorazowe na urządzenie w Wiedniu Biura sprawdzania elektromierzy i wodomierzy			21.200	21.200
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—4)	1,076.680		58.880	1,135.560
10	1	1	Służba portowa i zdrowotna morska	1,329.020	383.600		1,712.620
		2	Wydatki nad Neretwą	1.920			1.920
		3	Nowe budowle w Przymorzu:				
			a) Nadzwyczajne i nowe budowle portowe.				
			Pulje. Postanowienie dwóch znaków kotwicznych przy nowej grobli do obrotów			10.000	10.000
			Caisole na wyspie Kres. Budowa wybrzeża do obrotów i grobli ochronczej (1 rata)			2.000	2.000
			Rabac. Postawienie znaku kotwicznego			5.600	5.600
			Porto Viaro pod Osorem. Postawienie znaku kotwicznego			6.000	6.000
			Łoszyn. Budowa grobli w zatoce Lozica			3.200	3.200
			Servola pod Tryestem. Dalszy zasiłek państwa na budowę wybrzeża do obrotów przed zakładem wielkopieczowym (reszta)			24.000	24.000
			Sw. Sabba pod Tryestem. Wybudowanie grobli do obrotów (2 rata)			26.000	26.000
			Isola. Rozszerzenie grobli do lądowania (2 rata)			8.000	8.000
			Umago. Budowa grobli do lądowania (2 rata)			16.000	16.000
			Budowa nowych słupów do przywiązywania			1.000	1.000
			Postawienie znaków ostrzegawczych na mieliznach			2.000	2.000
			Nabycie ziemi santorynowej			4.000	4.000
			Zniesienie			107.800	107.800
				1,330.940	383.600		1,714.540

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	1,330.940	383.600	1,714.540
				107.800	107.800
26	10	3	b) Nadzwyczajne i nowe latarnie morskie i portowe.				
			Skala Barbaran pod Porjeczem. Postawienie latarni morskiej (V. rządu)			7.400	7.400
			Punat na wyspie Kerku. Postawienie latarni portowej			2.000	2.000
			c) Nadzwyczajne i nowe budowle portowe.				
			Lazaret morski w Valle-S. Bortolomeo pod Tryestem. Postawienie budynku na założeniu laboratorium bakteriologicznego			12.400	12.400
			Suma (Tytuł 10, §. 3)			129.600	129.600
		4	Nowe budowle w Dalmacyi:				
			a) Nadzwyczajne i nowe budowle portowe.				
			Stare Selo pod Nowemi Gradi. Budowa mostu do lądowania (1 rata)			2.000	2.000
			Preko na wyspie Uglian. Przedłużenie grobli (1. rata)			2.000	2.000
			Zlosela pod Murterem. Budowa muru brzegowego (1 rata)			2.000	2.000
			Wys. Budowa małej grobli ochronczej na przylądku na przylądku S. Girolamo (1 rata)			2.000	2.000
			Raciszczce na wyspie Korczoli. Budowa muru brzegowego (1 rata)			2.000	2.000
			Koloczep. Budowa grobli ochronczej i do lądowania w Górnem Sele (1 rata)			2.000	2.000
			Krtole w zatoce kotorskiej. Budowa muru brzegowego			6.000	6.000
			Kotor. Dalszy dodatek na ujęcie dzikiego potoku Skurda			12.000	12.000
			Splet. Przedłużenie muru brzegowego przed stacją kolei żelaznej (2 rata)			10.000	10.000
						40.000	40.000
			Zniesienie	1,330.940	383.600	129.600	1,844.140

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	1,330.940	383.600	219.600	1,844.140
						40.000	40.000
26	10	4	Prigradica na wyspie Korczuli. Budowa grobli ochronczej i do lądowania z przytykającym murem brzegowym (2 rata)			20.000	20.000
			Trpanie na półwyspie Peleszacu. Budowa grobli do obrotów z murem brzegowym (2 rata)			10.000	10.000
			Puciszcze na wyspie Braczu. Budowa muru brzegowego (3 rata)			10.000	10.000
			Zadar. Budowa grobli do lądowania na wybrzeżu zewnętrznym (wzrost wydatków)			12.000	12.000
			Wodyce. Postawienie grobli ochronnej i do lądowania (5 rata)			20.000	20.000
			Trstenik. Postawienie grobli ochronnej i do lądowania (5 rata)			20.000	20.000
			Ercceg Nowy w zatoce kotorskiej. Przedłużenie grobli ochronnej i do lądowania (wzrost wydatków)			7.300	7.300
			Gruz. Postawienie muru brzegowego (reszta)			700	700
			Budowa nowych słupów do przywiązywania			2.000	2.000
			Postawienie znaków ostrzegawczych na mieliznach			2.000	2.000
			Nabycie ziemi santorynowej			14.000	14.000
			b) Nadzwyczajne i nowe latarnie morskie i portowe.				
			Przylądek Arat na wyspie Silbie. Postawienie nowej latarni morskiej (V. rzędu)			7.400	7.400
			Skała Hrbosznjak na wyspie Žirije. Postawienie latarni morskiej (V. rzędu)			7.400	7.400
			Ława Roženik pod Zlarinem. Postawienie latarni morskiej (V. rzędu)			9.000	9.000
			Suma (Tytuł 10, §. 4)			181.800	181.800
	5		Budowa i koszty utrzymania torów portowych w Tryescie:				
			a) Spłata kapitału (20 rata)			50.000	50.000
			b) Odsetki 4% za rok 1899 od reszty kapitału nieumorzonego w sumie 478.191 K 78 h			19.140	19.140
			Suma (Tytuł 10, §. 5)			69.140	69.140
	6		Zapomoga dla marynarki handlowej			1,400.000	1,400.000
	7		Zaopatrzenie ważniejszych kapitanatów portowych w parowce do celów służbowych i do nadzoru nad rybołóstwem (2 rata)			10.000	10.000
	8		Kupno szuflicy parowej z łódkami do mułu i parowcami holującymi celem uzupełnienia taboru szuflic (1 rata)			40.000	40.000
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—8)	1,330.940	383.600	1,830.540	3,545.080

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
26	11	1	Zarząd c. k. domów składowych w Tryeście	946.480			946.480
		2	Rata ryczałtowa na umorzenie ceny kupna hangaru na grobli III odstąpionego państwu przez Spółkę żeglugi parowej Lloyd'a austriackiego			89.260	89.260
		3	Rata ryczałtowa wynagrodzenia etatowi długu państwa			909.148	909.148
		4	Odsetki hipoteczne, tudzież inne ciężary i wydatki z powodu kupna realności na rozszerzonym wolnym obszarze miasta Tryestu			17.032	17.032
			Suma (Tytuł 11, §§. 1—4)	946.480		1,015.440	1,961.920
			Suma (Tytuły 1—11)	7,007.230	981.600	4,877 040	12,865.870
			B. Zakład poczt i telegrafów.				
	12	1	Płace osobiste (194.833 K w złocie)	56,200.800			56,200.800
		2	Wydatki na przedmioty do utrzymania ruchu (92.071 K w złocie)	38,843.600			38,843.600
		3	Wydatki nie będące właściwie administracyjnymi (42 905 K w złocie)	1,141.200			1,141.200
			Nadto wydatki nadzwyczajne:				
		4	Nowe budowle i wyporządzenia:				
			Udział w kosztach budowy domu urzędowego w Ried (2 rata)			50.200	50.200
			Budowa domu urzędowego w Uściu n. Ł. (3 i ostatnia rata)			161.000	161.000
			Rozszerzenie budynku poczty głównej w Pradze			76.000	76.000
			Budowa domu na pomieszczenie Dyrekcji poczt i telegrafów w Wiedniu (1 rata)			250.000	250.000
			Wyposażenie nowych i rozszerzenie istniejących urzędów			70.000	70.000
		5	Zapomoga na cele zaopatrzenia na starość oficyalistów nie etatowych zakładu pocztowego i telegraficznego			250.000	250.000
			Suma (Tytuł 12, §§. 1—5)	96,185.600		857.200	97,042.800
			C. Urząd pocztowych kas oszczędności.				
	13		Wydatki administracyjne i uposażenie funduszów rezerwowych	5,604.800		20.000	5,624.800
			Ogółem (Tytuły 1—13)	108,797.630	981.600	5,754.240	115,533.470

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
27			XII. Ministerstwo kolei żelaznych.				
	1		Kierownictwo naczelne:				
	1		Zarząd ogólny (244.030 K w złocie)	5,067.500			5,067.500
	2		Opłaty do zakładów zaopatrzenia na starość, tudzież inne urządzenia humanitarne, łaskawizny	4,509.000			4,509.000
	3		Podatek zarobkowy od utrzymywanego przez państwo ruchu kolei żelaznych i żeglugi na jeziorze Bodeńskim (4.050 K w złocie)	11,220.500			11,220.500
	4		Wydatki nadzwyczajne:				
			Wytuczanie kolei żelaznych i inne wydatki w sprawach kolejowych			180.000	180.000
			Popieranie celow handlowych			250.000	250.000
			Próby i nowości w zakresie służby transportowej			4.000	4.000
			Suma (Tytuł 1, §§. 1—4)	20,797.000		434.000	21.231.000
	2		Inspekcya główna austriackich kolei żelaznych	474.600			474.600
	3		Urząd główny taborowy austriackich kolei państwa	507.800			507.800
	4		Wyплаты kontraktowe odsetek i rat amortyzacyjnych:				
	1		Pożyczka w zakładach kredytowych:				
			Odsetki i spłata kapitału	1,638.000			1,638.000
	2		Kapitał na budowę szlaku od Braunau do granicy państwa:				
			Odsetki i spłata kapitału (w złocie)	56.620			56.620
	3		Renta roczna za kolej duchcowsko-podmokielską i prasko-duhcowską	6,359.000			6,359.000
	4		Dla kolei zachodniej węgierskiej (linia styryjska)	788.780			788.780
	5		Renta pierwszej węgiersko-galicyjskiej kolei żelaznej (linia galicyjska)	2,899.360			2,899.360
	6		Dla kolei lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej	4,400.000			4,400.000
	7		Raty ryczałtowe z tytułu nabycia udziału czterech szóstych części kolei łączącej wiedeńskiej	264.640			264.640
			Suma (Tytuł 4, §§. 1—7)	16,406.400			16,406.400

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
27	5		Koleje państwa w zarządzie prywatnym i szlaki dobiegowe wydzierżawione:				
	1		Koleje państwa w zarządzie prywatnym: Kolej państwa Czasław-Zawratec, Czasław-Moczowice i Königshan-Zaclerz:				
		a)	Zwrot kosztów ruchu	134.880		134.880	
		b)	Wydatki szczególne nie należące do właściwych wydatków ruchu	2.320		2.320	
			Na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych			28.000	
			Suma (Tytuł 5, §. 1) .	137.200		28.000	
	2		Szlaki dobiegowe wydzierżawione: Roboty i nabytki na wszystkich szlakach dobiegowych wydzierżawionych			48.000	
			Suma (Tytuł 5, §§. 1 i 2) .	137.200		76.000	
	6		Ruch kolejowy utrzymywany przez państwo:				
	1		Służba naczelną dyrekcji kolei państwa: Wydatki osobowe Rzeczowe potrzeby ruchu	12,192.760 685.000		12,192.760 685.000	
	2		Nadzór kolejowy i konserwacja kolei: Wydatki osobowe (12.380 K w złocie) Rzeczowe potrzeby ruchu (18.200 K w złocie)	12,746.000 24,690.000		12,746.000 24,690.000	
	3		Służba stacyjna i jezdna: Wydatki osobowe (253.360 K w złocie) Rzeczowe potrzeby ruchu (600 K w złocie)	44,375.120 5,599.460		44,375.120 5,599.460	
	4		Służba pociągowa i konserwacja taboru: Wydatki osobowe (105.900 K w złocie) Rzeczowe potrzeby ruchu	27,927.740 22,817.400		27,927.740 22,817.400	
	5		Zakłady pomocnicze do ruchu: Wydatki osobowe Rzeczowe potrzeby ruchu	2,331.100 2,192.340		2,331.100 2,192.340	
	6		Wszelkie inne wydatki ruchu: Wydatki osobowe (5.500 K w złocie) Rzeczowe potrzeby ruchu (10,551.700 K w złocie)	3,510.000 16,342.000		3,510.000 16,342.000	
			Zniesienie .	175,408.920		175,408.920	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	175,408.920			175,408.920
27	6	7	Wszelkie inne wydatki nie należące do właściwych kosztów ruchu:				
			Rzeczowe potrzeby ruchu (28.500 K w złocie) . . .	904.000			904.000
		8	Wydatki na przedsiębiorstwo solne:				
			Rzeczowe potrzeby ruchu	1,927.800			1,927.800
		9	Suma ryczałtowa na wydatki utrzymywania w ruchu przez Rząd nowych kolei lokalnych, których otwarcia w r. 1900 jest zamierzone i co do których sposoby utrzymywania ruchu nie są jeszcze ustanowione . .	989.740			989.740
			Suma (Tytuł 6, §§. 1—9) .	179,230.460			179,230.460
		10	Nadto wydatki nadzwyczajne:				
			Przyrost kosztów na poprawienie budowy zwierzchniej			1,841.600	1,841.600
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przyborach taboru kolowego i zaopatrzenie lokomotyw w przyrządy do mierzenia chyżości			360.000	360.000
			Sprawienie nowych przyborów taboru kolowego na miejsce zużytych i nie dających się już naprawić, tudzież dostarczenie wozów do wyładowania i roboczych			4,000.000	4,000.000
			Koszta pomnożenia inwentarza zakładów istniejących			379.400	379.400
			Pomnożenie zapasu materiałów			300.000	300.000
			Rozmaite i nieprzewidziane wydatki			100.000	100.000
			Nowe zaprowadzenie i naprawienie urządzeń elektrycznych silnego prądu, kupno narzędzi i przyrządów do czynienia doświadczeń, tudzież kwota amortyzacyjna za oświetlanie elektryczne w stacy stanisławowskiej i w innych stacyach			40.000	40.000
			Dopłaty sposobem zaliczki instytutowi emerytalnemu urzędników kolei państwa za policzenie lat służby uwolnionym podoficerom, którzy przeszli bezpośrednio do służby przy kolejach państwa			80.400	80.400
			Przewody telegraficzne, telefoniczne i sygnałowe, przyrządy i urządzenia			110.000	110.000
			Wykonanie prób i zaprowadzenie nowości			10.000	10.000
			Zastąpienie mostów drewnianych konstrukcjami trwałymi			180.000	180.000
			Dotądki konkurencyjne na regulacją rzek, naprawę dróg itp.			60.000	60.000
			Zniesienie .			7,461.400	7,461.400

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie			7,461.400	7,461.400
27	6	10	Tory do zakładów przemysłowych od Friedburg-Lengau aż do Schneegattern dla c. k. dyrekcji generalnej Najw. funduszów prywatnych i rodzinnych (13 rata)			14.800	14.800
			Roboty ku rozszerzeniu i uzupełnieniu budowy spodniej i zakładów pobocznych			1,350.200	1,350.200
			Postawienie nowych i wzmocnienie istniejących mostów			743.200	743.200
			Poprawienie wody zasilającej			200.000	200.000
			Suma (Tytuł 6, §. 10)			9,769.600	9,769.600
		11	Wkłady z następujących funduszów wkładowych:				
			a) Linii austriackiej Spółki kolei lokalnych:				
			Ulepszenia i rozmaite budowle uzupełniające			34.200	34.200
			b) Kolei lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej:				
			Rozszerzenie stacji i warsztatu w Stanisławowie			144.000	144.000
			Suma (Tytuł 6, §. 11)			178.200	178.200
			Suma (Tytuł 6, §§. 1—11)	179,230.460		9,947.800	189,178.260
7			Żegluga parowa na jeziorze bodeńskim:				
	1		Zarząd ogólny:				
			Rzeczowe potrzeby ruchu	1.400			1.400
	2		Służba żeglarska:				
			Wydatki osobowe (28.800 K w złocie)	211.780			211.780
			Rzeczowe potrzeby ruchu	67.200			67.200
	3		Wydatki na konserwację:				
			Wydatki osobowe	20.000			20.000
			Rzeczowe potrzeby ruchu	48.800			48.800
	4		Wszelkie inne wydatki:				
			Wydatki osobowe	4.820			4.820
			Rzeczowe potrzeby ruchu (240 K w złocie)	12.200			12.200
	5		Wydatki nadzwyczajne:				
			Budowle			20.000	20.000
			Zakłady machinowe			2.000	2.000
			Suma (Tytuł 7, §§. 1—5)	366.200		22.000	388.200
			Ogółem (Rozdział 27, Tytuły 1—7)	217,919.660		10,479.800	288,399.460

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
			1900	1901	1901	
w k o r o n a c h						
			Wydatki państwa			
28			XIII. Ministerstwo rolnictwa.			
			A. Właściwe wydatki państwa.			
	1		Kierownictwo naczelne	868.129	4.000	872.129
			Rata ryczałtowa za kupiony dom w I. dzielnicy przy Ebendorferstrasse Nr. 7 (5 rata)		60.000	60.000
	2		Zakłady rządowe naukowe i do doświadczeń	427.426	2.000	429.426
			Urządzenie zakładu naukowego w Spljecie i jego filii		60.000	60.000
			Urządzenie wewnętrzne wyporządkowanych w roku 1899 dwóch lokali strychowych w stacyi kontroli nasion w Wiedniu		2.000	2.000
			Postawienie ogniocronów i stopniowe pokrywanie dachu na budynku zakładu doświadczalnego w Ma- riabrunn (3 rata)		6.000	6.000
	3		Kultura krajowa:			
	1		Zapomogi	3,267.000	270.000	3,537.000
	2		Konserwacya budowli regulacyjnych rzeki Zilii (18 rata)		17.640	17.640
	3		a) Dopłata rządowa do funduszu melioracyjnego (16 rata)		2,000.000	2,000.000
			b) Wydatki z funduszu melioracyjnego na podsta- wie preliminarza		3,056.829	3,056.829
	4		Zasilek państwa na wykończenie i uzupełnienie regu- lacyi Renu przez ujęcie dopływów w austryackiem dorzeczu Renu według ustawy krajowej vorarlber- skiej z dnia 9. maja 1897 (3 rata)		138.600	138.600
	5		Na wyłępienie Phylloxera vastatrix i innych mszyc winnych		520.000	520.000
	6		Zaliczki bezprocentowe na przywrócenie winnic zni- szczonych przez mszycę winną, w myśl ustawy z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61		400.000	400.000
	7		a) Wydatki na wykonanie i konserwacyą robót w celu osuszenia bagien pod Aquileją	7.840		7.840
			b) Odbudowanie słuz, budowa nowego mostu i wy- konanie uprzątnięcia koło rzeczonych zakładów (4 rata)		14.000	14.000
	4		Urzędy do nadzorowania kultury krajowej	1,120.840	206.000	1,326.840
			Zniesienie	2,424.235	3,473.000	6,557.059
						12,454.304

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		niezwyczajne	S u m a
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
				w k o r o n a c h			
			Przeniesienie	2,424.235	3,473.000	6,557.069	12,454.304
28	5		Władze górnicze		695.820	18.000	713.820
	6		Zakłady naukowe górnicze	318.412			318.412
	7		Zakłady rządowe hodowli koni (w tem 119.047 K w zło- cie)	4,052.300		17.600	4,069.900
			Nowe budynki i przebudowania w zakładzie ho- dowli koni w Radowcach			20.800	20.800
			Nowe budynki i odbudowania w zakładzie rządowym ogierów w Piseku			15.200	15.200
			Suma (Tytuły 1—7)	6,794.947	4,168.820	6,628.669	17,592.436
			B. Lasy, dobra i kopalnie.				
	8		Lasy i dobra rządowe:				
	1		Dyrekcye lasów i dóbr	1,005.520			1,005.520
	2		Lasy i dobra rządowe	9,196.000			9,196.000
	3		Nowe budowle i kupno realności			318.220	318.220
	4		Koszta pomiaru, rozgraniczenia i urządzenia gospo- darki			59.440	59.440
	5		Wykupno służebności i ich uregulowanie			18.700	18.700
	6		Wszelkie inne wydatki nadzwyczajne			51.740	51.740
	7		Szkoły dla leśniczych	43.900			43.900
			Suma (Tytuł 8, §§. 1—7)	10,245.420		448.100	10,693.520
	9		Kopalnie:				
	1		Wydatki zarządu naczelnego	65.156			65.156
	2		C. k. kopalnie	14,467.716			14,467.716
	3		Nowe budowle i zakłady korzystne i kupno realności			231.786	231.786
	4		Powiększenie eksploatacyi węgla w kopalni Most			300.000	300.000
	5		Zasilek na wsparcie bractw górniczych i dla miasta Idryi			173.650	173.650
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—5)	14,532.872		705.436	15,238.308
			Suma (Tytuły 8 i 9)	24,778.292		1,153.536	25,931.828
			Ogółem (Rozdział 28, Tytuł 1—9)	31,573.239	4,168.820	7,782.205	43,524.264

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyyczajne		nadzwyczajne		S u m a
			z дозволением нyywania аџ до конца грудня				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
29			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.				
	1		Kierownictwo naczelne	615.900			615.900
	2		Najwyższy trybunał	1,168.600			1,168.600
	3		Zarząd sprawiedliwości w królestwach i krajach koronnych	54,062.400			54,062.400
			Przyrost wydatków na założenie nowych ksiąg gruntowych			180.000	180.000
			Przyrost wydatków z powodu ustanowienia nowych sądów, tudzież zmian w poczcie urzędników			120.000	120.000
			Przyrost wydatków z powodu reformy procedury cywilnej:				
			a) na przyrządzenie i donajęcie lokali dla sądów			100.000	100.000
			b) na urządzenie urzędów			20.000	20.000
			c) na przystąpienie sądów do obrotu czekowego i kliryngowego urzędu pocztowych kas oszczędności			6.000	6.000
			d) płace inspektorów sądowych łącznie z kosztami objazdów			100.000	100.000
			e) koszty podróży instruktorów kancelaryjnych			12.000	12.000
			f) na pokrycie kwoty plac stałych przywiązanych do posad urzędniczych, które będą systemizowane w r. 1900			272.350	272.350
			g) na uzupełnienie bibliotek urzędowych			8.000	8.000
	4		Nowe budowle i kupno realności dla zarządu sprawiedliwości:				
	1		Austria poniżej Anizy:				
			Na kupno domu przy Favoriten w dzielnicy X. w Wiedniu (11 rata)			1.810	1.810
	2		Na kupienie domu Nr. 755 (dawny) w Ottakringu (24 rata)			1.242	1.242
	3		Na budowę domu dla Sądu i na więzienie w St. Pölten (1 rata)			64.000	64.000
			Austria powyżej Anizy:				
	4		Na budowę domu dla sądu i na więzienia w Wels (reszta)			108.000	108.000
			Zniesienie	55,846.900		993.402	56,840.302

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	55,846.900	993.402	56,840.302
29	4	5	Na budowę wspólnego domu urzędowego w Ottensheim (2 rata)	45.494	45.494
		6	Na urządzenie wewnętrzne nowego domu w Ottensheim	4.000	4.000
			Tyrol:				
		7	Na budowę domu urzędowego i aresztów w Meranie (2 rata)	60.000	60.000
			Styrya:				
		8	Kupno domu dla sądu powiatowego w Feldbachu (15 rata)	4.628	4.628
		9	Budowa nowego domu urzędowego w Knittelfeld (przyrost wydałków)	7.600	7.600
		10	Budowa domu urzędowego w Voitsbergu (reszta)	16.000	16.000
		11	Urządzenie wewnętrzne nowego domu w Voitsbergu	8.000	8.000
		12	Budowa domu dla sądu obwodowego w Maryborze (3 rata)	180.000	180.000
		13	Budowa domu urzędowego w Stjawnicy (reszta)	30.000	30.000
		14	Urządzenie wewnętrzne nowego domu w Stjawnicy	6.000	6.000
		15	Budowa więzienia w Grazu	57.500	57.500
			Karyntya:				
		16	Kupno domu Nr. 20/21 w Feldkirchen (6 rata)	4.560	4.560
		17	Budowa domu urzędowego w Magorze (1 rata)	40.000	40.000
		18	Kupno domu urzędowego w Winklern	30.800	30.800
			Kraina:				
		19	Budowa domu dla sądu w Lublanie (4 rata)	200.000	200.000
		20	Kupno i przyrządzenie koszar w Rudolfowie na potrzeby sądu (reszta)	70.000	70.000
		21	Budowa domu urzędowego w Radowlicy (1 rata)	34.000	34.000
			Przymorze:				
		22	Budowa domu dla sądu i na więzienia w Tryeście (3 rata)	260.000	260.000
		23	Budowa domu dla sądu obwodowego w Gorycyi (3 rata)	200.000	200.000
		24	Budowa domu urzędowego w Sezanie (1 rata)	40.000	40.000
			Zniesienie .	55,846.900	2,291.984	58,138.884

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	55,846.900	2,291.984	58,138.884
29	4		Dalmacya:				
		25	Budowa domu dla sądu i na więzienia w Szybeniku (3 rata)	34.000	34.000
		26	Budowa domu dla sądu w Zadarze (4 rata)	300.000	300.000
			Czechy:				
		27	Budowa domu dla sądu karnego w Pradze (6 rata)	100.000	100.000
		28	Budowa domu dla sądu i na więzienie w Pilzni (4 rata)	280.000	280.000
		29	Budowa nowego domu dla Sądu w Kralowych Winohradach (6 rata)	31.070	31.070
		30	Kupienie domu Nr. 395 w Smichowie (25 rata)	3.220	3.220
		31	Budowa domu dla sądu w Žyżkowie (reszta)	49.063	49.063
		32	Urządzenie wewnętrzne nowego domu w Žyżkowie	10.000	10.000
		33	Budowa domu urzędowego w Smichowie (2 rata)	20.000	20.000
		34	Budowa domu dla sądu i na więzienia w Czeskiej Lipie (2 rata)	120.000	120.000
		35	Budowa domu urzędowego w Marschendorf (reszta)	28.000	28.000
		36	Budowa domu dla sądu i na więzienie w Trutnowie (3 rata)	40.000	40.000
			Morawia:				
		37	Budowa domu dla sądu i na więzienia w Ołomuńcu (5 rata)	400.000	400.000
		38	Budowa domu urzędowego w Budziejowicach morawskich (reszta)	50.628	50.628
		39	Budowa domu urzędowego w Mezeryczu Wołoskim (1 rata)	40.000	40.000
			Zniesienie .	55,846.900	3,797.965	59,644.865

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca marca			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie .	55,846.900	3,797.965	59,644.865
29	4		Śląsk :				
	40		Budowa nowego domu urzędowego w Skoczowie (reszta)			39.300	39.300
	41		Budowa domu urzędowego w Ostrawie Polskiej (2 rata)			20.000	20.000
	42		Budowa domu urzędowego w Bielsku (2 rata)			60.000	60.000
	43		Budowa domu dla sądu w Frywaldzie (1 rata)			20.000	20.000
	44		Budowa domu urzędowego w Odrach			6.000	6.000
			Galicja zachodnia :				
	45		Budowa domu dla sądu obwodowego w Nowym Sączu (reszta)			121.088	121.088
	46		Budowa domu dla sądu w Strzyżowie (reszta)			34.000	34.000
	47		Rozszerzenie skarbowego budynku zamkowego w Rzeszowie (2 rata)			50.000	50.000
	48		Rozszerzenie domu sądu krajowego w Krakowie			41.000	41.000
			Galicja wschodnia :				
	49		Budowa domu sądowego i więzienia w Stryju (5 rata)			106.800	106.800
	50		Budowa domu urzędowego w Krakowcu (reszta)			77.000	77.000
	51		Budowa domu urzędowego w Delatynie (reszta)			36.346	36.346
	52		Budowa domu urzędowego w Kossowie (reszta)			53.152	53.152
	53		Budowa domu urzędowego w Horodence (reszta)			46.510	46.510
	54		Budowa domu urzędowego w Kamionce strumiłowej (reszta)			29.000	29.000
	55		Budowa domu urzędowego w Kałuszu (1 rata)			20.000	20.000
	56		Budowa domu urzędowego w Turce (1 rata)			12.000	12.000
			Zniesienie .	55,846.900	4,570.161	60,417.061

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1900	1901	1901	
w k o r o n a c h							
			Przeniesienie	55,846.900	4,570.161	60,417.061
29	4	57	Rozszerzenie domu sądu obwodowego w Złoczowie (reszta)	57.200	57.200
		58	Budowa domu dla sądu w Gwoźdźcu (reszta)	54.504	54.504
			Bukowina:				
		59	Budowa domu urzędowego w Serecie (przyrost wydatków)	28.620	28.620
		60	Budowa domu urzędowego w Gurahumorze (1 rata)	60.000	60.000
	5		Zakłady karne	5,354.400	5,354.400
	6		Wydatek na sąd konsulowski wyższy w Konstantynopolu (w złotych)	52.380	52.380
			Ogółem (Rozdział 29, Tytuły 1—6)	61,253.680	4,770.485	66,024.165
30			XV. Najwyższa Izba obrachunkowa	416.000	416.000
31			XVI. Etat emerytalny.				
	1		Ogólny etat emerytalny administracji cywilnej	53,150.000	53,150.000
	2		Wspólne emerytury cywilne	121.500	121.500
			Potrąciwszy z tego sumę przypadającą na kraje korony węgierskiej, t. j. 23%	27.944	27.944
			Zostaje	93.556	93.556
			Ogółem (Rozdział 31, Tytuły 1 i 2)	53,243.556	53,243.556

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
1900	1901	1901				
w k o r o n a c h						
			XVII. Zapomogi i uposażenia.			
			A. Dla funduszków krajowych i gminnych.			
32	1		Funduszowi krajowemu dolno-austryackiemu	100.000		100.000
	2		Krajowi Bukowinie	441.810		441.810
	3		Gminie wiedeńskiej	364.000		364.000
			Suma (Rozdział 32, Tytuły 1—3)	905.810		905.810
			B. Przedsiębiorstwom komunikacyjnym.			
	1		Subwencye:			
	1		Lloydowi austryackiemu:			
			a) Milowe mon. pap.	5,820.000		5,820.000
			b) Zwrot opłat na kanale suezkim (w złocie)	1,815.640		1,815.640
	2		Spółce żeglugi parowej na Dunaju w mon. pap.	500.000		500.000
	3		Kolei żytawsko-libereckiej (w złocie)	49.400		49.400
	2		Zaliczki bezprocentowe:			
			Spółce żeglugi parowej na Dunaju w mon. pap.		500.000	500.000
	3		Jako 4% zaliczki:			
			A. Gwarantowane koleje żelazne we własnym zarządzie:			
			a) Kolei łączącej połud. półn. niem. w srebrze		2,000.000	2,000.000
			b) Austryacko węgierskiej Spółce kolei państwa: Sieć uzupełniająca w mon. pap.		1,200.000	1,200.000
			B. Gwarantowane przez państwo lokalne koleje żelazne.			
			a) Schwarzenau—Zwettl, mon. pap.		42.400	42.400
			b) Budziejowice morawskie—Jamnice, mon. pap.		12.400	12.400
			c) Karłowe Wary—Jobannesgeorgenstadt, mon. pap.		218.600	218.600
			d) Jindrychów-Hradec—Nowa Bystrzyca { dopłata gwarancyjna		84.400	84.400
			{ niedobór ruchu		14.200	14.200
			e) Kostelec—Telcz, mon. pap.		66.200	66.200
			f) Świtawa—Policzka—Skucz { dopłata gwarancyjna		137.200	137.200
			{ niedobór ruchu		23.200	23.200
			g) Trydent granica państwa pod Tezze (kolej valsugańska) { dopłata gwarancyjna		381.800	381.800
			{ niedobór ruchu		19.400	19.400
			h) Terzicz (Ronchi) Cervignano { dopłata gwarancyjna		155.200	155.200
			{ niedobór ruchu		16.800	16.800
			i) Podkloster-Hermagora, mon. pap.		87.400	87.400
			k) Wodniańsko-prachatycka, mon. pap.		54.600	54.600
			l) Beneszowo-Właszim, mon. pap.		10.400	10.400
			m) Niemiecki Brod-Humpolec, mon. pap.		18.000	18.000
			n) Kolej nadybskańska, mon. pap.		236.600	236.600
			o) Mauthausen—Grein, mon. pap.		61.000	61.000
			p) Koleje lokalne wschodnie galicyjskie, mon. pap.		649.400	649.400
			q) Strakonice—Wimperki—Wallern		46.400	46.400
			r) Treibach—Mały Głódnicz (kolej w dolinie Kerki)		20.000	20.000
			s) Wodniany—Tyn nad Weltawą		54.400	54.400
			t) Maryańskie Wary—Karłowary		182.800	182.800
			u) Niemiecki Brod—Ždzar		92.600	92.600
			v) Lublana—Górna Lublana		8.000	8.000
			Suma (Rozdział 33, Tytuły 1—3)	8,185.040	6,393.400	14,578.440
			Ogółem (Rozdziały 32 i 33)	9,090.850	6,393.400	15,484.250

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia				
			1900	1901	1901		
w k o r o n a c h							
			Wydatki państwa				
34			XVIII. Dług państwa.				
			A. Ogólny dług państwa:				
	1		Odsetki (w tem 3,659.776 K w złocie)	227,847.280			227,847.280
			Strąciwszy z tego kwotę roczną przypadającą na kraje korony węgierskiej	60,321.206			60,321.206
			Zostaje .	167,526.074			167,526.074
	2		Umorzenie długu (w tem 3,796.542 K w złocie) . .	24,248.036			24,248.036
			Strąciwszy z tego kwotę roczną przypadającą na kraje korony węgierskiej w srebrze	300.000			300.000
			Zostaje .	23,948.036			23,948.036
			Suma (Tytuły 1 i 2) .	191,474.110			191,474.110
			B. Dług królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa:				
	3		Odsetki (w tem 60,276.048 K w złocie)	141,696.364			141,696.364
	4		Umorzenie długu (w tem 3,352.048 K w złocie) . .	8,521.530			8,521.530
			Suma (Tytuły 3 i 4) .	150,217.894			150,217.894
	5		Umorzenie długu na zasadzie artykułu IV. ustawy z dnia 26. stycznia 1897, Dz. u. p. Nr. 33	2,338.000			2,338.000
			Ogółem (Rozdział 34, Tytuły 1—5) .	344,030.004			344,030.004
35			XIX. Zarząd długu państwa.				
	1		Wydatki na zarząd nieustalonego długu wspólnego (70%)	256.900			256.900
	2		Wydatki na zarząd nieustalonego długu niewspólnego	17.100			17.100
	3		Wydatki na zarząd długu ustalonego (w tem 74.990 K w złocie)	1,022.840		260.200	1,283.040
			Suma (Rozdział 35, Tytuły 1—3) .	1,296.840		260.200	1,557.040

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z дозволенiem używania aż do końca grudnia			
			1900	1901	1901	
w k r o n a c h						
Zestawienie.						
1			I. Dwór cesarski	9,300.000	9,300.000	
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana	160.183	160.183	
3			III. Bada państwa	2,401.602	200.000 2,601.602	
4			IV. Trybunał państwa	48.884	48.884	
5			V. Rada Ministrów	2,746.222	2.000 2,748.222	
6			VI. Suma na wydatki w sprawach wspólnych	108,927.100	139,332.702 4,790.112 253,049.914	
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych . .	49,012.414	11,605.656 60,618.070	
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej	1,894.080	53,324.624 546.570 55,765.274	
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	66,624.232	1,695.460 6,955.490 75,275.182	
10 do 25			X. Ministerstwo skarbu	207,578.190	45,025.000 6,054.686 258,657.876	
26			XI. Ministerstwo handlu	108,797.630	981.600 5,754.240 115,533.470	
27			XII. Ministerstwo kolei żelaznych	217,919.660	10,479.800 228,399.460	
28			XIII. Ministerstwo rolnictwa	31,573.239	4,168.820 7,782.205 43,524.264	
29			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	61,253.680	4,770.485 66,024.165	
30			XV. Najwyższa izba obrachunkowa	416.000	416.000	
31			XVI. Etat emerytalny	53,243.556	53,243.556	
32 do 33			XVII. Zapomogi i uposażenia	9,090.850	6,393.400 15,484.250	
34			XVIII. Dług państwa	344,030.004	344,030.004	
35			XIX. Zarząd długu państwa	1,296.840	260.200 1,557.040	
			Ogólna suma potrzeb .	1,276,314.366	244,528.206 65,594.844 1,586,437.416	

Część druga. — Pokrycie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
1			I. Dwór cesarski		
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana		
3			III. Rada państwa		
4			IV. Trybunał państwa		
5			V. Rada Ministrów.		
1			Przychód gazet urzędowych	1,265.200	1,265.200
2			Biuro korespondencyj telegraficznych	258.000	258.000
			Suma (Rozdział 5, Tytuł 1 i 2)	1,523.200	1,523.200
6			VI. Sprawy wspólne		
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.		
1			Zarząd naczelny	54.400	54.400
2			Dochód z Dziennika ustaw państwa	152.314	152.314
3			Administracya poszczególnych krajów	686.788	686.788
4			Bezpieczeństwo publiczne	1,450.792	1,450.792
5			Budowa dróg	100.814	53.594
6			Budownictwo wodne	135.522	231.788
			Suma (Rozdział 7, Tytuły 1—6)	2,580.630	285.382
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.		
1			Obrona krajowa	241.800	241.800
2			Straż policyjna wojskowa	120.786	120.786
3			Żandarmerya	490.226	490.226
			Suma (Rozdział 8, Tytuły 1—3)	852.812	852.812

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
w k o r o n a c h					
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświecenia.		
			A. Zarząd naczelny.		
1			Zarząd naczelny	600	600
2			Nadzór szkolny	50	50
3			Komisya główna statystyczna	13.340	13.340
4			Instytut geologiczny państwa	7.200	8.200
5			Zakład główny meteorologii i magnetyzmu ziemi	7.000	7.000
6			Obserwatorium astronomiczno-meteorologiczne w Tryeście	1.200	1.200
7			Przychody w zakresie sztuk i archeologii:		
			a) Przychody w zakresie sztuk:		
1			Akademia sztuk pięknych w Wiedniu	9.100	9.100
2			Akademia sztuk pięknych w Pradze	17.880	17.880
			Dodatek od gminy miasta Pragi na kupno gruntu pod budowę nowego domu (4 i ostatnia rata)		40.000
3			Szkola sztuk pięknych w Krakowie	600	600
			b) Przychody w zakresie archeologii:		
4			Przymorze	800	800
			Suma (Rozdział 9, Tytuły 1—7)	57.770	98.770
			B. Wyznania.		
8			Dochody funduszków religijnych:		
			a) Wpływy funduszków:		
1			Austria poniżej Anizy	1,395.000	1,395.000
2			Austria powyżej Anizy	175.200	175.200
			Z majątku zarodowego tego funduszu		20.000
3			Salzburg	16.200	16.200
4			Tyrol (2.076 K w złocie)	207.400	207.400
5			Vorarlberg	2.600	2.600
6			Styrya	341.400	341.400
7			Karyntya	144.600	144.600
8			Kraina	77.000	77.000
9			Tryest	25.600	25.600
10			Gorycya	49.400	49.400
11			Istrya	40.800	40.800
12			Dalmacya	65.400	65.400
			Z majątku zarodowego tego funduszu		64.000
			Zniesienie	2,540.600	2,624.600

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	Dochody		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
				w k o r o n a c h		
			Przeniesienie	2,540.600	84.000	2,624.600
9	8	13	Czechy	1,676.000	6.510	1,682.510
			Z majątku zarodowego tego funduszu		1.400	1.400
		14	Morawia i Śląsk	1,218.800	2.000	1,220.800
			Z majątku zarodowego tego funduszu		128.480	128.480
		15	Galicja	930.800		930.800
		16	Kraków (w tem 9.676 K w złocie)	56.400		56.400
			Z majątku zarodowego tego funduszu		60.000	60.000
		17	Bukowina	8	520	528
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—17)	6,422.608	282.910	6,705.518
			<i>b)</i> Dochody lasów i dóbr funduszu religijnego	2,152.980	1.420	2,154.400
		18	Z majątku zarodowego funduszy religijnych:			
			Austria powyżej Anizy		20.000	20.000
			Karyntya		3.000	3.000
			Suma (§. 18)	2,152.980	24.420	2,177.400
			Suma (Tytuł 8, §§. 1—18)	8,575.588	307.330	8,882.918
		9	Fundacje i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:			
			Dodatki	17.200	7.282	24.482
		10	Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:			
			Dalmacya	1.260		1.260
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 8—10)	8,594.048	314.612	8,908.660
			C. O ś w i a t a.			
			Szkoły główne.			
		11	1 Uniwersytety	931.140		931.140
			Uniwersytety w Pradze:			
			Dobra uniwersyteckie Michle i Maleszyce:			
			Uplaty		2.620	2.620
			2 Wydziały teologiczne	22.400		22.400
			3 Szkoły główne techniczne	294.600		294.600
			4 Szkoła główna ziemiaństwa w Wiedniu	23.700		23.700
			5 Szkoła główna weterynaryi we Lwowie	12.000		12.000
			Suma (Tytuł 11, §§. 1—5)	1,283.840	2.620	1,286.460

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa			
			Dochody			
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a	
			w k o r o n a c h			
9	12		Szkoly średnie.			
	1		Gimnazya	329.938		329.938
			Austria powyżej Anizy:			
			Zwroty zaliczek		4.000	4.000
			Tyrol:			
			Wpływy rozmaite		200	200
	2		Szkoly realne	171.168		171.168
			Dodatki:			
			Austria powyżej Anizy		20.000	20.000
			Galicya		1.000	1.000
	3		Wszystkie szkoly średnie:			
			Dochód z rozsprzedaży marek szkolnych	2.460.800		2.460.800
			Suma (Tytuł 12, §§. 1—3)	2.961.906	25.200	2.987.106
13			Szkoly przemysłowe.			
	1		Szkoly przemysłowe:			
			a) Szkoly zawodowe dla głównych grup przemysłowych	155.800		155.800
			b) Szkoly zawodowe poszczególnych gałęzi przemysłowych	60.300		60.300
			c) Szkoly rysunku i modelowania	2.300		2.300
			d) Szkoly rzemieślnicze powszechne i zakłady pokrewne	49.500		49.500
	2		Środki pomocnicze i popierające kształcenie się w przemyśle	26.800		26.800
	3		Szkoly handlowe	30.000		30.000
			Galicya:			
			Dodatki		39.800	39.800
			Suma (Tytuł 13, §§. 1—3)	324.700	39.800	364.500
14			Zakłady naukowe wyłączne.			
	1		Szkoly dla położnych	6.104		6.104
	2		Szkoly marynarki	15.580		15.580
			Suma (Tytuł 14, §§. 1 i 2)	21.684		21.684
15			Szkoly początkowe.			
	1		Seminarya nauczycielskie męskie i żeńskie	168.400		168.400
			Czechy:			
			Dodatki		80.000	80.000
	2		Stypendya wychowawców stanu nauczycielskiego, zwroty		1.032	1.032
	3		Zwroty zaliczek na podniesienie szkół początkowych		300	300
	4		Szkołki początkowe rządowe	11.400		11.400
			Suma (Tytuł 15, §§. 1—4)	179.800	81.332	261.132
16			Fundacye i dopłaty.			
	1		Dopłaty	35.756		35.756
			Suma (Tytuł 16)	35.756		35.756
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 11—16)	4.807.686	148.952	4.956.638
			Ogółem (Rozdział 9, Tytuły 1—16)	13.459.504	504.564	13.964.068

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
			X. Ministerstwo skarbu.		
10			Zarząd finansów.		
1			Kierownictwo naczelne (z departamentami rachunkowymi i rachunków specjalnych)	2.000	2.000
2			Inspektorowie skarbowi, dyrekcje skarbowe krajowe, dyrekcje skarbowe i dyrekcje skarbowe powiatowe i urzędy wymiaru należności	132.000	132.000
3			Służba podatków bezpośrednich I. instancji: kierownictwo naczelne, administracje podatkowe i komisje podatkowe lokalne, służba podatkowa przy starostwach powiatowych	450	450
4			Kasy główne państwa i krajowe	1.000	1.000
5			Straż skarbowa (w tem 1.564 K w złocie)	292.430	292.430
6			Urzędy podatkowe, kasy skarbowe i depozytowe sądowe w Wiedniu	45.270	45.270
7			Prokuratorye skarbowe	27.080	27.080
8			Zarząd cel (w tem 683 K w złocie)	2,917.514	2,917.514
9			Kataster podatku gruntowego i utrzymanie go w ewidencji	436.240	436.240
			Suma (Rozdział 10, Tytuły 1—9)	3,853.984	3,853.984
11			Ogólna administracja kasowa.		
1			Dodatki z funduszów na koszt zarządu	408.116	408.116
2			Wierzytelności należące się państwu	1,183.098	1,183.098
3			Taksa wojskowa	1,900.000	1,900.000
4			Za sprzedane stronom ciężarki do kontrolowania wagi monet złotych krajowych waluty koronowej	2.000	2.000
5			Wpływy rozmaite	112.000	112.000
6			Odsetki od papierów wartościowych należących do majątku centralnej kasy państwa, względnie od niespłaconych zaliczek, od ulokowanych pieniędzy państwa, od ulokowanych zapasów gotówki i z obrotu czekowego w pocztowej kasie oszczędności tudzież odsetki eskomtowe (w tem 647.610 K w złocie)	2,170.000	2,170.000
7			Kwota częściowa zysku osiągniętego przez emisją monet złotych i podziałowych waluty koronowej za koszt bicia w r. 1900	626.442	626.442
8			Udział państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe	200.000	200.000
9			Suma zapłacona przez Rząd węgierski na umorzenie części 30 milionów złotych = 60 milionów koron długu należącego się Bankowi austriacko-węgierskiemu, który wynosił pierwotnie 80 milionów złotych (1 rata)	360.000	360.000
			Suma (Rozdział 11, Tytuły 1—9)	2,622.116	4,339.540
					6,961.656

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
Dochody państwa					
12		Podatki stałe.			
	1	Podatek gruntowy	56,800.000		56,800.000
	2	Podatek od budynków	66,130.000		66,130.000
	3	Podatek po 5% ^o od dochodu z budynków wolnych od podatku czynszowego	5,656.000		5,656.000
	4	Podatek zarobkowy i dochodowy dotychczasowy	700.000		700.000
	5	Podatek zarobkowy powszechny	35,500.000		35,500.000
	6	Podatek zarobkowy od handlu obnośnego i przemysłów koczowniczych	320.000		320.000
	7	Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie	45,000.000		45,000.000
	8	Podatek rentowy	6,910.000		6,910.000
	9	Podatek osobisto-dochodowy	46,200.000		46,200.000
	10	Podatek pensyjny od wyższych płac służbowych	1,640.000		1,640.000
	11	Należytości za egzekucją podatków	1,812.000		1,812.000
	12	Odsetki za zwłokę	761.200		761.200
		Suma (Rozdział 12, Tytuły 1—12) .	267,429.200		267,429.200
13		Cł o.			
		Dochody z cła	114,643.800		114,643.800
		Suma (Rozdział 13) .	114,643.800		114,643.800
14		Podatki niestałe.			
		Podatek konsumcyjny:			
	1	Podatek od wódki (konsumcyjny i produkcyjny)	68,400.000		68,400.000
	2	Podatek od wyrobu drożdży stałych	800.000		800.000
	3	Należytość za kontrolę nad denaturacją wódki	540.000		540.000
	4	Podatek od wina i moszczu	10,850.000		10,850.000
	5	Podatek od piwa	76,140.000		76,140.000
	6	Podatek od mięsa i bydła rzeźnego	14,840.000		14,840.000
	7	Podatek konsumcyjny od cukru	94,500.000		94,500.000
	8	Podatek konsumcyjny od oleju mineralnego	18,500.000		18,500.000
	9	Podatek konsumcyjny od innych spożywczych przedmiotów	1,454.000		1,454.000
	10	Dzierżawy podatku konsumcyjnego w miastach zamkniętych	6,264.000		6,264.000
	11	Inne wpływy	78.000		78.000
	12	Rękojmie składane na dochody niestałe	1,500.000		1,500.000
		Suma (Rozdział 14, Tytuły 1—12) .	293,866.000		293,866.000
15		Sól:			
	1	Dochody urzędów produkcji	354.000		354.000
	2	Dochody urzędów sprzedaży	44,774.000		44,774.000
		Suma (Rozdział 15, Tytuły 1 i 2) .	45,128.000		45,128.000
16		Tytoń:			
	1	Dochody z sprzedaży w krajach tutejszych	208,206.200		208,206.200
	2	Dochody dyrekcji naczelnej (1,200.000 K w złocie)	1,620.000		1,620.000
		Suma (Rozdział 16, Tytuły 1 i 2) .	209,826.200		209,826.200

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	Dochody		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
				w k o r o n a c h		
17	1		Stęple, taksy i należności:			
	2		Stęple	46,164.000		46,164.000
	3		Taksy	6,644.000		6,644.000
			Należności od czynności prawnych	96,766.000		96,766.000
			Suma (Rozdział 17, Tytuły 1—3)	149,574.000		149,574.000
18			Loterya	31,538.800		31,538.800
19			Myta	2,126.200		2,126.200
20			Cechowanie	740.000		740.000
21			Podatek osobny od handlu napojami wysokowemi pędzonemi, ich wyszynku i sprzedaży drobnej	2,276.000		2,276.000
			Suma (Rozdziały 14—21)	735,075.200		735,075.200
			Dochody z własności państwa.			
22			Gmachy dykasteryalne	468.044		468.044
23			Fiskalności i bezdziedziczności	570.000		570.000
24			Drukarnia nadworna i rządowa w Wiedniu	5,004.294		5,004.294
25			Mennictwo	918.760		918.760
			Ogółem (Rozdziały 10—25)	1,130,585.398	4,339.540	1,134,924.938
			XI. Ministerstwo handlu.			
26	1		Kierownictwo naczelne	6.000		6.000
	2		Sprawy patentowe	10.000		10.000
	3		Popieranie rzemiosł	10.000		10.000
	4		Służba statystyczna:			
	1		Wygotowanie statystyki handlu zagranicznego	493.400		493.400
	2		Wygotowanie statystyki handlu wewnętrznego	364.000		364.000
	3		Wszelkich innych publikacji statystycznych i czasopismo „Austria“	2.000		2.000
			Suma (Tytuł 4, §§. 1—3)	859.400		859.400
	5		Przychody z budynków wystawy powszechnej w c. k. Praterze	21.060		21.060
	6		Nadzór nad przemysłem	31.800		31.800
	7		Zakłady do próbowania broni palnej ręcznej	12.000		12.000
	8		Służba miar i wag	956.000		956.000
	9	1	Służba portowa i zdrowotna morska	863.320		863.320
		2	Dodatki na nowe budowle nadzwyczajne		1.860	1.860
			Suma (Tytuł 9, §§. 1 i 2)	863.320	1.860	865.180
10	1		Zarząd domów składowych w Tryeście	1,170.200		1,170.200
	2		Wynagrodzenie od Spółki żeglugi parowej Lloyda austriackiego za odstąpienie utrzymywania ruchu handlowego hangarów na grobli III		88.000	88.000
	3		Czynsze najmu i dzierżawy z realności zakupionych na rozszer- zonym wolnym obszarze miasta Tryestu		40.260	40.260
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—3)	1,170.200	128.260	1,298.460
			Suma (Tytuły 1—10)	3,939.780	130.120	4,069.900
11	1		Zakład poczt i telegrafów (79.452 K w złocie)	101,784.340		101,784.340
	2		Nadwyżka pocztowej kasy oszczędności	3,905.800		3,905.800
			Suma (Tytuł 11, §§. 1 i 2)	105,690.140		105,690.140
12			Urząd pocztowych kas oszczędności	5,624.800		5,624.800
			Ogółem (Rozdział 26, Tytuły 1—12)	115,254.720	130.120	115,384.840

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
27	XII. Ministerstwo kolei żelaznych.				
1	Kierownictwo naczelne (w tem 107.100 K w złocie)		694.600	64.000	668.000
2	Inspekcya główna kolei austriackich		5.000		5.000
3	Budowa kolei państwa: Dodatki stron interesowanych na budowę kolei schram- bachsko-kernhofskiej			1.209	1.200
4	Ruch kolei państwa w zarządzie prywatnym i szlaków dobiego- wych wydzierżawionych:				
1	Koleje państwa w zarządzie prywatnym: Czasława—Zawratec, Czasława—Moczowice i Königshan- Zaclerz:				
	a) Dochody z transportu		320.000		320.000
	b) Różne dochody		17.200		17.200
	Objęcie kwoty funduszu wkładowego nabytych przez państwo linii Spółki austriackiej kolei lokalnych			28.000	28.000
	Suma (Tytuł 4, §. 1)		337.200	28.000	365.200
2	Wydzierżawione szlaki dobiegowe:				
	Szlak podmokielski: Czynsz dzierżawny (w złocie)		256.080		256.080
	Salzburg—granica państwa: Czynsz dzierżawny		200.820		200.820
	Opawa—granica państwa: Czynsz dzierżawny		11.940		11.940
	Karniów—granica państwa: Czynsz dzierżawny		16.000		16.000
	Zwardoń—granica krajowa: Czynsz dzierżawny		8.820		8.820
	Suma (Tytuł 4, §. 2)		493.660		493.660
	Suma (Tytuł 4, §§. 1—2)		830.860	28.000	858.860
5	Ruch kolei utrzymywany przez państwo:				
1	Przychody z transportu (w tem 47,619.000 K w złocie)		239,492.600		239,492.600
2	Wynagrodzenie wydatków na utrzymywanie przez państwo ruchu nowych kolei lokalnych, których otwarcie w r. 1900 zamierzone i co do których sposoby utrzymywania ruchu nie są jeszcze postanowione		989.740		989.740
3	Przychody z obrotu soli		2,025.200		2,025.200
4	Udział państwa w obrocie wspólnym a względnie w czystym zysku kolei uściecko-cieplickiej		1,100.000		1,100.000
5	Wszelkie inne przychody (w tem 9,777.900 K w złocie)		24,936.500		24,936.500
	Suma (Tytuł 5, §§. 1—5)		268,544.040		268,544.040

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	D o c h o d y		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
				w k o r o n a c h		
27	5	6	Dochody nadzwyczajne:			
			Kwota amortyzacyjna Spółki kolei południowej za zakład oświetlania elektrycznego w budynku administracyjnym c. k. domów składowych w Tryeście		30	30
			Dochód z sprzedaży wycofanych przedmiotów taboru		200.000	200.000
			Kwota amortyzacyjna c. k. uprzyw. kolei północno-zachodniej za rozszerzenie budowli w stacji Kraliki		2.020	2.020
			Kwota amortyzacyjna Węgierskiej spółki akcyjnej żeglugi rzecznej i morskiej w Budapeszcie za przystań w dworcu kolei na wybrzeżu Dunaju		1.480	1.480
			Kwota amortyzacji za tory przemysłowe		10.470	10.470
			Dopłata Towarzystwa górniczego alpejskiego za oprocentowanie zakładów torowych w Eisenerz		40	40
			Udział w przychodzie z myta mostowego w Lend		1.160	1.160
			Suma (Tytuł 5, §. 6)		215.200	215.200
		7	Objęcie kwoty funduszu wkladowego linii austriackiej Spółki kolei lokalnych		34.200	34.200
			kolei żelaznej lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej		144.000	144.000
			Suma (Tytuł 5, §. 7)		178.200	178.200
			Suma (Tytuł 5, §§. 1—7)	268,544.040	393.400	268,937.440
		6	Żegluga parowa na jeziorze bodeńskim:			
	1		Przychody z transportu (w tem 412.860 K w zlocie)	430.000		430.000
	2		Przychody rozmaite (w tem 21.670 K w zlocie)	27.400		27.400
			Suma (Tytuł 6, §§. 1 i 2)	457.400		457.400
		7	Udział państwa w czystym zysku kolei północnej Cesarza Ferdynanda		1,600.000	1,600.000
			Ogółem (Rozdział 27, Tytuły 1—7)	270,441.900	2,086.600	272,528.500

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	Dochody		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
				w k o r o n a c h		
28			XIII. Ministerstwo rolnictwa.			
	1		Kierownictwo naczelne	200		200
	2		Zakłady rządowe naukowe i doświadczalne	156.540		156.540
	3	1	Kultura krajowa	44.460		44.460
		2	Dochody z funduszu melioracyjnego		3,056.829	3,056.829
	4		Nadzór kultury krajowej	212.256		212.256
	5		Władze górnicze	4.580		4.580
	6		Oplaty wymiarowe i za pozwolenie poszukiwania ciał kopalnych	560.000		560.000
	7		Górniczne zakłady naukowe	22.800		22.800
	8		Zakłady rządowe chowu koni	585.240		585.240
			Suma (Tytuły 1—8)	1,586.076	3,056.829	4,642.905
	9		Lasy i dobra rządowe:			
		1	Dyrekcje lasów i dóbr	9.100		9.100
		2	Lasy i dobra rządowe	12,833.360	1.100	12,834.460
		3	Szkoły leśnych	360		360
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—3)	12,842.820	1.100	12,843.920
	10		Kopalnie:			
		1	Dochody centralne	65.970		65.970
		2	C. k. kopalnie	17,212.688		17,212.688
			Suma (Tytuł 10, §§. 1 i 2)	17,278.658		17,278.658
			Suma (Tytuły 9 i 10)	30,121.478	1.100	30,122.578
			Ogółem (Rozdział 28, Tytuły 1—10)	31,707.554	3,057.929	34,765.483
29			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.			
	1		Zarząd sprawiedliwości w krajach koronnych	72.998		72.998
			Dopłata gminy Franz na kosztą budowy domu urzędowego (4 rata)		400	400
			Odkup służebności mieszkaniowej przez gminę Pulje (1 rata)		2.000	2.000
			Dopłata gminy m. Sanoka na założenie sądu obwodowego (6 rata)		2.000	2.000
			Dopłata gminy Podwołoczyska na kosztą budowy domu dla sądu		1.200	1.200
			Dopłata reprezentacji powiatowej w Stryju na kosztą budowy domu dla sądu i więzienia		900	900
	2		Domy karne	2,132.040		2,132.040
			Suma (Rozdział 29, Tytuły 1 i 2)	2,205.038	6.500	2,211.538
30			XV. Najwyższa izba obrachunkowa			
31			XVI. Etat emerytalny.			
	1		Dopłata do wydatku emerytalnego straży policyjnej wojskowej, funduszu za naukowe i górnictwa	24.880		24.880
	2		Dopłaty urzędników i sług tudzież osób stanu nauczycielskiego w służbie państwa	2,800.000		2,800.000
			Suma (Rozdział 31, Tytuły 1 i 2)	2,824.880		2,824.880

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
32			XVII. Zapomogi i uposażenia.		
			A. Fundusze krajowe.		
1			Od kraju Istrii za objęty dług indemnizacyjny (5 rata)	20.000	20.000
33			B. Zakłady komunikacyjne.		
1			Zwrót od Rządu węgierskiego zwracanych Lloydowi austriackiemu przez Rząd austriacki opłat uiszczonych w kanale suezkim za kursa indochińskie	304.800	304.800
2			Zwrót zaliczek bezprocentowych udzielonych Spółce żeglugi parowej na Dunaju	200.000	200.000
3			Rata od kolei północno-zachodniej austriackiej na rachunek 4% odsetek od zaliczek gwarancyjnych	140.000	140.000
4			6procentowe odsetki od naddatków w zaliczkach gwarancyjnych	2.800	2.800
			Suma Tytuły 1—4)	304.800	342.800
			Suma (Rozdziały 32 i 33)	324.800	667.600
34			XVIII. Dług państwa.		
1			Wniesione kaucyje i depozyta	1,200.000	1,200.000
2			Długi oddzielnych zakresów służbowych zwrócone przez odnośne etaty	928.724	928.724
3			Wynagrodzenie za komisję od zakładów komunikacyjnych	288.456	288.456
			Suma (Rozdział 34, Tytuły 1—3)	1,217.180	2,417.180
35			XIX. Zarząd długu państwa.		
1			Dochody z należności za blankiety do wymiany obligacyj długu państwa	18.000	18.000
2			Dochód z formularzy do kwitów na procenta i załączek	1.600	1.600
			Suma (Rozdział 35, Tytuły 1 i 2)	19.600	19.600
36			XX. Dochody z sprzedaży własności nieruchomości państwa.		
1			Ceny kupna, raty na cenę kupna, odsetki i reszty należności za przedmioty sprzedane w skutek upoważnienia udzielonego w poprzednich ustawach skarbowych lub innych osobnych	80.860	80.860
2			Należności od lennictw zamienionych w dobra wolnodziedziczne i odkupienie uprawnień	9.340	9.340
			Suma (Rozdział 36, Tytuły 1 i 2)	90.200	90.200
37			XXI. Dochód z podziału ceny kupna wniesionej przez Spółkę kolei południowej	1,646.000	1,646.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y			
			Dochody państwa			
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a	
w k o r o n a c h						
Zestawienie.						
1			I. Dwór cesarski			
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana			
3			III. Rada państwa			
4			IV. Trybunał państwa			
5			V. Rada Ministrów	1,523.200	1,523.200	
6			VI. Sprawy wspólne			
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych	2,580.630	285.382	2,866.012
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej	852.812		852.812
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	13,459.504	504.564	13,964.068
10 do 25			X. Ministerstwo skarbu	1,130,585.398	4,339.540	1,134,924.938
26			XI. Ministerstwo handlu	115,254.720	130.120	115,384.840
27			XII. Ministerstwo kolei żelaznych	270,441.900	2,086.600	272,528.500
28			XIII. Ministerstwo rolnictwa	31,707.554	3,057.929	34,765.483
29			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	2,205.038	6.500	2,211.538
30			XV. Najwyższa Izba obrachunkowa			
31			XVI. Etat emerytalny	2,824.880		2,824.880
32 i			XVII. Zapomogi i uposażenia	324.800	342.800	667.600
33			XVIII. Dług państwa	1,217.180	1,200.000	2,417.180
34			XIX. Zarząd długu państwa	19.600		19.600
35			XX. Dochody z sprzedaży własności nieruchomości państwa		90.200	90.200
36			XXI. Dochód z podziału ceny kupna wniesionej przez Spółkę kolei południowej		1,646.000	1,646.000
37			Ogólna suma pokrycia .	1,572,997.216	13,689.635	1,586,686.551

Załączka II.

Wydatki i dochody wkładowe za rok 1900.

Liczba bieżąca	Gałąź administracji	Wydatki	
		Poszcze- gólnie	Razem
		w k o r o n a c h	
	Potrzeby.		
	A. Ministerstwo spraw wewnętrznych.		
	Budownictwo wodne:		
1	Urządzenie przystani dla tratw na Weltawie i Łabie	600.000
2	Zasilek skarbowy na kanalizację Weltawy i Łaby od Pragi do Ustia n. Ł. (4 rata)	2,480.000
	Razem		*) 3,080.000
	B. Ministerstwo obrony krajowej.		
1	Budowa koszar dla jazdy w Rzeszowie (1 rata)	75.000
2	Budowa koszar dla piechoty obrony krajowej w Rzeszowie, Jarosławiu i Stryju (1 rata)	775.000
	Razem		*) 850.000
	C. Ministerstwo wyznań i oświaty.		
	Szkoły główne:		
	Uniwersytety praskie:		
1	Budowa instytutu higienicznego uniwersytetu niemieckiego z zakładem rzą- dowym badania żywności	100.000
2	Kupno gruntów słupskich (3 rata ceny kupna)	273.000
3	Szkoła główna techniczna w Wiedniu: Wyporządzenie budowli (4 rata)	600.000
	Razem		*) 973.000
	D. Ministerstwo handlu.		
	a) Zarząd c. k. domów składowych w Tryeście.		
1	Rozszerzenie zakładów domów składowych w Tryeście		260.000
	b) Zakład poczt i telegrafów.		
2	Zaprowadzenie nowych przewodów telegraficznych i pneumatycznych rurowych	784.000
3	Zaprowadzenie nowych przewodów telefonicznych rządowych	1,800.000
	Suma b)		2,584.000
	Razem		*) 2,844 000

*) Z prawem używania aż do końca grudnia 1901.

Liczba bieżąca	Gałąź administracji	Wydatki	
		Poszczególnie	Razem
		w koronach	
	E. Ministerstwo kolei żelaznych.		
	a) Budowa kolei żelaznych państwa.		
1	Spljet—Arzano z odnogą do Sinja	**) 1,400.000	
2	Gruż (Dubrownik)—Zatoka kotorska	*) 6,000.000	
3	Lwów—Sambor—granica węgierska	*) 1,000.000	
4	Przeworsk—Rozwadów	*) 1,200.000	
5	Freudenthal—Klein-Mohrau	*) 1,212.000	
6	Kolej pyhrańska, koszta projektu i robót przygotowawczych	**) 200.000	
	Suma a)		11,012.000
	b) Udział w dostarczeniu kapitału na budowę kolei prywatnych.		
7	Budowa kolei lokalnych:		
	Jenbach—Mairhofen	300.000	
	Czerczany—Kolin	100.000	
	Swietla—Kacow	100.000	
	Gmünd—Litschau	120.000	
	Neumarkt—Suchahora	600.000	
	Inne dodatki dla kolei niższego rzędu a w szczególności takie, które wyznaczone być mają drogą administracyjną	280.000	
	Suma b)		**) 1,500.000
	c) Ruch kolei żelaznych utrzymywany przez państwo.		
8	Wykup gruntów	100.000	
9	Udział kolei państwa w rozszerzeniu stacji w Heiligenstadt i Hütteldorfie (4 rata)	400.000	
10	Zwrót kosztów drugiego toru od Brigittenau do domu składowego i potrzebnych zakładów w stacji Brigittenau zwrócić się mające komisji zakładów komunikacyjnych w Wiedniu (2 i ostatnia rata)	182.400	
11	Rozszerzenia w stacjach:		
	a) zakłady służby towarowej 406.600 K		
	b) zakłady służby pociągowej 268 000 „		
	c) zakłady warsztatowe 1,642.200 „		
	d) ogólne rozszerzenia stacji i inne uzupełnienia w nich 9,031.200 „		
		11,348.000	
12	Wzmocnienie istniejących systemów budowy wierzchniej przez pomnożenie środków utwierdzających itp.	380.000	
13	Zakłady ku zabezpieczeniu ruchu pociągów w stacjach i na szlakach otwartych	2,052.800	
14	Budowa domów administracyjnych	134.000	
15	Urządzenie drugich a względnie trzecich i czwartych torów:		
	Tulln—Absdorf (3 rata) 200.000 K		
	Absdorf—Gmünd (1 rata) 1,000.000 „		
	Hütteldorf—Purkersdorf (1 rata) 200.000 „		
	Matzleinsdorf—Unterhettendorf (1 rata) 200.000 „		
	Wels—Salzburg (4 rata) 1,400.000 „		
	Linz—odnoga miasta Linz 25.000 „		
	Salzburg—granica państwa (4 rata) 268.400 „		
	Wyszehrad—Smichów (2 rata) 1,000.000 „		
	Smichów—Beruny (1 rata) 500.000 „		
	Oberrnice—Postoloperty (2 rata) 250.000 „		
	Część linii Budziejowice—Pilzeń 700.000 „		
		5,543.400	
	Zniesienie	20,140.660	

*) Z prawem używania aż do końca grudnia 1901.

**) Z prawem używania aż do końca grudnia 1900.

Liczba bieżąca	Gałąź administracji	Wydatki	
		Poszczególnie	Razem
		w koronach	
	Przeniesienie	20,140.600
16	Rozszerzenie zakładów z powodu dobiegu kolei lokalnych	1,100.000
17	Budowa budek strażniczych, rozmaite naprawy w nich i w budkach sygnałowych itd.	834.800
18	Powiększenie pożyteczności poszczególnych linii	1,628.800
19	Kupno maszyn pomocniczych, narzędzi i urządzeń machinowych do warsztatów i palarni	800.000
20	Pomnożenie taboru c. k. kolei państwa:		
	a) 3 i ostatnia rata wydatku w sumie 10,220.000 zł. 7,425.400 K		
	b) nabycie dalszych przyborów taboru kołowego w latach 1899 aż do 1903 (2 rata) 14,930.800 „		
		22,356.200
21	Rozszerzenie i budowa torów do zakładów przemysłowych, jakoteż rozmaite wydatki nieprzewidziane	400.000
22	Urządzenia zapobiegające uszkodzaniu zakładów kolejowych przez powodzie	1,700.000
	Suma c)		**) 48,960.400
	Razem a), b) i c)		61,472.400
	F. Ministerstwo rolnictwa.		
	a) Lasy i dobra:		
1	Amelioracyjne osuszenie bagien w byłej lenności Vrana w Dalmacji (4 rata)	100.000
	Suma a)		100.000
	b) Kopalnie:		
	Wydatki centralne:		
1	Przybram, zakłady do zgęszczania wyciewów hutniczych (2 rata)	110.000
2	Raibl, odbudowy głębsze (1 rata)	100.000
	Suma b)		210.000
	Razem		*) 310.000
	A. Ministerstwo spraw wewnętrznych		*) 3,080.000
	B. Ministerstwo obrony krajowej		*) 850.000
	C. Ministerstwo wyznań i oświaty		*) 973.000
	D. Ministerstwo handlu		*) 2,844.000
	E. Ministerstwo kolei żelaznych		61,472.400
	F. Ministerstwo rolnictwa		*) 310.000
	Wydatek ogólny		69,529.400

*) Z prawem używania aż do końca grudnia 1901.

**) Z prawem używania aż do końca grudnia 1900.

Liczba bieżąca	Gałąź administracji	Dochody	
		Poszczególnie	Razem
		w koronach	
	Pokrycie.		
	Ministerstwo kolei żelaznych.		
	<i>a)</i> Budowa kolei żelaznych państwa.		
	1. Dopłaty stron interesowanych:		
1	Na budowę kolei lokalnej Lipowa-Bozanów (Heinersdorf)	360	
2	„ „ „ żelaznej łączącej Linz-Urfahr	8.000	
3	„ „ „ „ Stryj—Chodorów	2.720	
4	„ „ „ „ Freudenthal—Klein-Mohrau	328.300	
		339.380	
	2. Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei centralnej morawsko-śląskiej:		
5	Na pokrycie kosztów budowy kolei lokalnej Freudenthal - Klein-Mohrau	806.720	
	Suma <i>a)</i>		1,146.100
	<i>b)</i> Udział w gromadzeniu kapitału na budowę kolei prywatnych.		
6	Udział państwa w czystym zysku c. k. uprzyw. austr. Zakładu kredytowego dla przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych		3.000
	Suma <i>b)</i>		3.000
	Suma ogólna pokrycia <i>a)</i> i <i>b)</i>		1,149.100

Rok 1900.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1900.

Treść: (№ 228 i 229.) 228. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10. sierpnia 1895, o czasowym uwolnieniu od podatków i należności przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy katastralnej Mili. — 229. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się uwolnienia okrętów handlowych morskich od podatków.

228.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. grudnia 1900,

tyczące się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, o czasowym uwolnieniu od podatków i należności przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy katastralnej Mili.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, o czasowym uwolnieniu od podatków i należności przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy katastralnej Mili przedłuża się w ten sposób, że przewidziane tam uwolnienia, o ile ziszczają się wszystkie inne warunki ustawy, mają być przyznawane także takim przedsiębiorstwom przemysłowym, które w mieście Tryeście, na jego obszarze lub w gminie katastralnej Mili będą nowo założone i otwarte w czasie pomiędzy 1. stycznia a 31. grudnia 1901.

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Wykonanie onegoż poruczam Moim Ministrom skarbu i handlu.

Eisenerz, dnia 27. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Welsersheimb r. w.
Wittel r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

229.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. grudnia 1900,

tyczące się uwolnienia okrętów handlowych morskich od podatków.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaję za stosowne rozporządzić co następuje:

Artykuł I.

Wszystkie okręty handlowe morskie, którym w artykule IX ustawy z dnia 27. grudnia 1893, Dz.

u. p. Nr. 189, o wspieraniu marynarki handlowej przyznane zostało na lat pięć uwolnienie od opłacania podatku zarobkowego i dochodowego, uwalnia się z utrzymaniem w mocy postanowień artykułu X rzeczonyj ustawy od opłacania podatku zarobkowego według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o podatkach osobistych bezpośrednich na czas od 1. stycznia 1899 aż do 31. grudnia 1903.

Jeżeli ten sam przedsiębiorca posiada okrętą uwolnioną od podatku i podlegającą podatkowi, podatek zarobkowy powszechny nałożyć należy według średniej intratności tylko okrętów podlegających podatkowi. Natomiast przy nakładaniu podatku zarobkowego na przedsiębiorstwa obowiązane do składania rachunków publicznie, wyłączać należy z podstawy opodatkowania czysty dochód osiągnięty z używania okrętów uwolnionych od podatku (po odliczeniu kwoty wydatków wspólnych na te okręty przypadającej); gdy zaś czystego dochodu nie można obliczyć bezpośrednio, oblicza się go z sumy ogólnej czystego dochodu podług stosunku, w jakim się ma liczba mil tonnowych, przebytych przez okręty uwolnione od podatku, do liczby takich mil przebytych przez wszystkie okręty i w tej kwocie wyłączyć go należy z podstawy opodatkowania.

Jeżeli wreszcie jakieś przedsiębiorstwo używa okrętu, który sam przez się jest od podatku uwolniony, jednocześnie do kursów uwolnionych od podatku i do kursów podlegających podatkowi, w takim razie przy nakładaniu podatku zarobkowego brać należy na uwagę tylko kursy podlegające podatkowi i stosownie do tego nałożyć podatek zarobkowy z uwzględnieniem wszystkich zachodzących

okoliczności według słuszności w kwocie odpowiednio niższej aniżeli w takim razie, gdyby przedsiębiorstwo podlegało w całości podatkowi zarobkowemu.

Artykuł II.

Uwolnienie od podatku przyznane okrętom handlowym morskimi nowo wybudowanym na warsztatach tutejszo-krajowych w ciągu okresu ważności powyższej ustawy odnosi się na przyszłość do uwolnienia od opłacania podatku zarobkowego nowo urządzonego ustawą z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o podatkach osobistych bezpośrednich.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Artykuł IV.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego poruczan Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi skarbu.

Eisenerz, dnia 27. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Wittek r. w.

Spens r. w.

Rezek r. w.

Giovanelli r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Hartel r. w.

Call r. w.

Piętak r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIX. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1900.

Treść: (№ 230—233.) 230. Obwieszczenie o zaprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych opłatach na szkoły lub jakichkolwiek innych opłatach ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości spadkowych, należących do spuścizny z którą według prawideł powszechnych o właściwości sądów postępowanie spadkowe odbywać się ma w innym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. — 231. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się przedłużenia ważności ustawy z dnia 4. kwietnia 1892, o zasiłkach z funduszków państwa dla Pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju. — 232. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się kwoty i używania dotacji, która w roku 1901 ma być z funduszków państwa wniesiona do funduszu amelioracyjnego państwa. — 233. Rozporządzenie, dotyczące się uchylecia zakazu przywozu i przewozu wydanego co do Glasgowa w Szkocji rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 27. września 1900.

230.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych, wyznań i oświaty, skarbu i sprawiedliwości z dnia 22. listopada 1900,

o zaprowadzonych w poszczególnych królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych opłatach na szkoły lub jakichkolwiek innych opłatach ustawowych na zakłady publiczne od nieruchomości spadkowych, należących do spuścizny, z którą według prawideł powszechnych o właściwości sądów postępowanie spadkowe odbywać się ma w innym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

(Porównaj obwieszczenia z dnia 11. czerwca 1898, Dz. u. p. Nr. 101, 3. września 1898, Dz. u. p. Nr. 184, 28. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 24 z r. 1899, z dnia 4. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 69, z dnia 6. maja 1899, Dz. u. p. Nr. 111 i z dnia 7. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 245.)

Z opłat w tytule wzmiankowanych zaprowadzono następnie opłatę na szkoły w Dolnej Austrii (ustawa z dnia 17. września 1900, Dz. u. kr. Nr. 63, obowiązująca od dnia 11. listopada 1900).

Do wymierzenia tej opłaty powołany jest w duchu rzezzonej ustawy krajowej c. k. Urząd wymiaru taks i należytości w Wiedniu.

Rzezzona ustawa krajowa stosuje się do tych spadków, których otwarcie nastąpiło po wejściu owej ustawy w wykonanie.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

231.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. grudnia 1900,

tyczące się przedłużenia ważności ustawy z dnia 4. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 66, o zasiłkach z funduszków państwa dla Pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 4. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 66, o zasiłkach z funduszków państwa dla Pierwszej c. k. uprzywilejowanej Spółki żeglugi parowej na Dunaju przedłuża się na rok 1901.

§. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1901, poruczam Moim Ministrom handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 21. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

232.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. grudnia 1900,

tyczące się kwoty i używania dotacji, która w roku 1901 ma być z funduszków państwa wniesiona do funduszu amelioracyjnego państwa.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Na rok 1901 podwyższa się kwotę zasiłku z funduszków państwa na uposażenie funduszu amelioracyjnego, wyznaczoną w §. 1ym ustawy z dnia 14. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 129, w sumie 750.000 zł. = 1,500.000 K na 2,500.000 K.

Upoważnia się Rząd, żeby następczające się wydatki funduszu amelioracyjnego pokrywał w miarę potrzeby na rachunek preliminarza, który dla funduszu tego ustanowiony będzie na rok 1901.

§. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, wchodzącego w wykonanie od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 29. grudnia 1900.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.	Weltersheimb r. w.
Wittek r. w.	Böhm r. w.
Spens r. w.	Hartel r. w.
Rezek r. w.	Call r. w.
Giovanelli r. w.	Piętak r. w.

233.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 30. grudnia 1900,

tyczące się uchylenia zakazu przywozu i przewozu wydanego co do Głazgowa w Szkocyi rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. września 1900, Dz. u. p. Nr. 163.

Ze względu, iż urzędownie stwierdzone zostało ustanie zarazy w Głazgowie w Szkocyi, uchyla się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim zakaz przywozu i przewozu pewnych towarów i przedmiotów z Głazgowa, wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 27. września 1900, Dz. u. p. Nr. 63.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia, w którym dojdzie do wiadomości dotyczących komor a względnie urzędów zdrowotnych morskich.

Koerber r. w.	Böhm r. w.
Call r. w.	

